

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΩΝ

ἐνεστ. = ἐνεστῶς	ΠΑΡΑΓ. = παράγωγα
πρτ. = παρατατικός	ΕΤΥΜ. = ἐτυμολογία
μέλλ. = μέλλον	ΣΥΝΘ. = σύνθετα
ἀόρ. = ἀόριστος	ΣΥΝΩΝ. = συνώνυμα
πρκ. = παρακείμενος	ΑΝΤΙΘ. = αντίθετα
ὑπερσ. = ὑπερσυντέλικος	ΣΥΝΤΑΞ. = σύνταξις
τ. μέλλ. = τετελεσμένος μέλλον	Ν. ΕΛΛ. = νέα ἐλληνική

ἀμτβ = ἀμετάβατον	υτβ = μεταβατικόν	ρηματ = ρηματικός
αναδ = ἀναδιπλασιασμός	μτγν = μεταγενέστε-	σημασ = σημασίω
ἀντικ = ἀντικείμενον	ροσ, α, ον	σημ = σημείωσις
ἀπαρ = ἀπαρέμφατον	μτγ = μετοχή	συστ = σύστοιχον
ἀποθ = ἀποθετικόν	ὄριστ. = ὄριστική	ὑποτ = ὑποτακτ
ἀπροσ. = ἀπρόσωπον	παθ. = παθητικός, ή, ὄν	
ἀττ = ἀττικός -οι	ταραγ κατ = παραγωγική	* με ἀστερίσκον σημειώ
βλ = βλέπε	γατάληξις	νονται τὰ κυριώτερα
διάθ = διάθισις	πεξ = πεξογράφος, οι	καί εὐχρηστότερα ρη-
ἐγκλ = ἔγκλισις	περιφρ. = περιφραστικός,	ματα.
ἐλλειπτ = ἐλλειπτικόν	περίφρασις	μέσα εἰς τὰς ἀγκύλας
ἐμπρόθ = ἐμπρόθετος	πληθ = πληθυντικός	εὐρίσκονται οἱ ποιητι-
ἐν = ἐνικός	ποιητ = ποιητικός	κοί γαί μεταγενέστεροι
ἐνεργ = ἐνεργητικόν	πρόθ. = πρόθεσις	τύποι τῶν ρημάτων. τὰ
εὐκτ = εὐκτικῆ	προσ = πρόσωπον	μεταγενέστερα καί νε-
θ = θεμα	προσδ = προσδιορισμός	ώτερα παράγωγα, κατ
γατάλ = κατάληξις	προστ = προστακτική	θῶς καί αἱ λέξεις αἱ
κατηγ = κατηγορούμενον	πρόσφ = πρόσφυμα	ταραγόμεναι ἐκ τῶν
μέσ = μεσος, η, ον	ρ = ρήμα	παραγῶγων τούτων

A

ἀβρύνω=1) κάνω κάποιον μαλθακόν, 2) στολίζω, άόρ. *ήβρυνα*.

● Μέσ. *ἀβρύνομαι*=καμαρώνω, καυχῶμαι. πρτ. *ήβρυνόμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἀβρυντής (=ό θηλυπρεπής).

ΕΤΥΜ. από τὸ ἐπίθ. *ἀβρός* (=τρυφερός, κομψός) καὶ τὴν κατάλ. -ύνω, κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ύνω ρημ. (βαρύς—βαρύνω). Τὸ υ μακρὸν ἀπὸ ἀναπληρ. ἔκτασιν (ἀβρύν-*j*ω—ἀβρύνω).

ΣΥΝΘ. [ἐναβρύνομαι=ὑπερηφανεύομαι].

ΣΥΝΩΝ. κοσμῶ, λαμπρύνω, λαμπρύνομαι, σεμνύνομαι, θρύπτομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. *μέ αιτίατ.* : μὴ ἄβρυνέ με.

2) τὸ μέσ. *μέ δοτικήν* : ἠβρύνετο τῷ διαπράττειν βραδέως.

Ν. ΕΛΛ. *ἐναβρύνομαι*=ὑπερηφανεύομαι, καμαρώνω· «ἐναβρύνεται ἐπὶ πλούτῳ».

ἀγάλλω=1) καλλωπίζω, 2) λαμπρύνω, 3) στολίζω. Εἰς τοὺς ἀττ. πεζ. μόνον ὁ ἐνεστ. [πρτ. *ήγαλλον*, μέλλ. *ἀγαλῶ*, άόρ. *ήγηλα*].

● Μέσ.· *ἀγάλλομαι* = χαίρω, καμαρώνω, καυχῶμαι. [παθ. άόρ. *ήγάλθην*].

ΠΑΡΑΓ. ἄγαλμα (=ό,τιδήποτε διὰ τὸ ὁποῖον χαίρει, καμαρώνει κανεῖς, τιμῆ, ἀνδριάς).

ΕΤΥΜ. πιθανῶς ἀπὸ τὸ *ἀγλαός*, θ. *ἀγαλ-* καὶ τὸ πρόσφ. *j* *αγαλ-j-ω* *ἀγάλ-λ-ω*.

ΣΥΝΘ. ἐπαγάλλομαι.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. : κοσμῶ, τιμῶ, καλλύνω, καλλωπίζω, λαμπρύνω, σεμνύνω. τοῦ μέσ. : εὐφραίνομαι, ἡδομαι, χαίρω, τέρπομαι.

ΑΝΤΙΘ. αἰσχύνω, ἀτιμάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. : *μέ αιτίατ.* ἄγαλλε Φοῖβον.

2) τὸ μέσ. : *μέ δοτ.* ᾧπερ ἅπαντες ἀγάλλεσθε.

ἢ *ἐμπρόθ. προσδ.* ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς καλοῖς ἀγάλλεται

ἢ *κατηγ. μτχ.* πατριδα ἔχων ἀγάλλεται.

Ν. ΕΛΛ. *ἀγάλλομαι*, *ἀναγαλλιάζω*· «ἀναγάλλιασε ἡ ψυχὴ μου ποῦ τὸν εἶδα».

* *ἄγαμαι*· ἀποθ.=1) θαυμάζω, 2) ἐκτιμῶ. πρτ. *ήγάμην* [μέσ. μέλλ. *ἀγάσομαι*, παθ. μέλλ. *ἀγασθήσομαι*], μέσ. άόρ. *ήγασάμην* παθ. άόρ. *ήγασθη* (=ἐθαύμασα).

Τὸ ρ. κλίνεται ὅπως τὸ ἴσταμαι δὲν ἔχει ὅμως ὑποτ. καὶ προστ.

Ἀντικατάστασις ἐνεστώτος

Ὅριστική	Ὑποτ.	Εὐκτική	Προστ.	Ἀπαρέμφ.	Μετοχή
ἄγαμαι, σαι, ται	—	ἀγαίμην	—	ἄγασθαι	ἀγάμενος

ΠΑΡΑΓ. ἄγασμα (=ὁ,τιδήποτε θαυμάζει ἢ λατρεύει κανείς), ἀγαστός (=ὁ ἀξιοθαύμαστος) [ἀξιάγαστος], ἀγαμένως (ἀπὸ τὴν μετοχὴν ἀγάμενος)=εὐσεβάστως, μὲ σεβασμό.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν γα (λατ. gaudeo=χαίρω) προέρχονται τὰ θ. αγα- (ἄγαμαι) αγασ- (ἠγάσθην).

ΣΥΝΩΝ. θαυμάζω, ἐκπλήττομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀτιμάζω, καταφρονῶ, βδελύσσομαι.

ΣΥΝΤ. 1) μὲ αἰτιατ.: Κῦρος ἠγάσθη αὐτόν.

2) μὲ γεν' (προστ.): καὶ μτχ. ἄγαμαι αὐτοῦ εἰπόντος.

3) μὲ δοτ. ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν.

ἀγανακτῶ (έω)=ὀργίζομαι, θυμώνω, πρτ. *ἠγανάκτουν*, μέλλ. *ἀγανακτήσω*, ἄορ. *ἠγανάκτησα*, πρκ. *ἠγανάκτηκα*, ὑπερσ. *ἠγανακτήκειν*.

- Ὁ μέσ. ἄορ. *ἠγανακτησάμην* καὶ ὁ παρακ. *ἠγανάκτημαι* ἔχουν ἐνεργ. σημασίαν.

ΠΑΡΑΓ. ἀγανάκτησις, ἀγανακτητός, [ἀγανακτικός, ἀγανακτητικός]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἄγαν καὶ ακτος (ἄγω), θ. ἀγανακτέ-ω.

ΣΥΝΘ ὑπεραγανακτῶ.

ΣΥΝΩΝ. ἄχθομαι, ὀργίζομαι, χαλεπῶς φέρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. ἐζημίωσε ἢ πόλις ἀγανακτήσασα τούτοις

2) μὲ τὴν πρόθ. ἐπὶ καὶ δοτ., περὶ καὶ γεν., πρὸς καὶ αἰτ.

3) μὲ μετοχ. ἀγανακτῶ ἐνθυμούμενος.

4) μὲ αἰτιολ. πρὸτ. χαλεπὸν ἂν εἶη ἀγανακτεῖν. εἰ δεῖ ἤδη τελευτᾶν.

Ν. ΕΛΛ. ἀγανακτῶ, ἀγαναχτῶ, ἀγαναχτίζω «ἀγανάχτησα ὅσο ἵνα σὲ βρῶ».

ἀγαπῶ (άω)=1) ἀγαπῶ, 2) ἀρκοῦμαι. πρτ. *ἠγάπων*, μέλλ. *ἀγαπήσω*, ἄορ. *ἠγάπησα*, πρκ. *ἠγάπηκα*, ὑπερσ. *ἠγαπήκειν*.

- Παθ. *ἀγαπῶμαι*, πρτ. *ἠγαπώμην* [μέλλ. *ἀγαπηθήσομαι*] ἄορ. *ἠγαπήθην*, πρκ. *ἠγάπημαι*.

ΠΑΡΑΓ. ἀγαπητός, ἀγαπητῶς (=προθύμως, ἐτοίμως) ἀγαπητέος, [ἀγάπη, ἀγάπησις, ἀγαπησμός ἀγαπητικός].

ΕΤΥΜ. πιθανῶς ἀπὸ τὸ ἐπιρρ. ἄγαν καὶ τὴν ρίζαν πα (πάομαι=ἀποκτῶ). θέμ. ἀγαπα-ζω ἀγαπάω - ἀγαπῶ.

ΣΥΝΘ. ὑπεραγαπῶ.

ΣΥΝΩΝ. φιλῶ (έω).

ΑΝΤΙΘ. μισῶ (έω) έχθαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. πανταχοῦ ἀγαπήσουσί σε.

2) με δοτ. (=ἀρκοῦμαι)· ἀγαπῶ τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς.

3) με ἀπαρ. (=συνηθίζω)· ἠγάπα τήν χώραν ἀδήωτον διαφυλάττειν.

4) με μετοχ. ἀγαπῶ τιμῶμενος.

5) με ἐξηρτ. πρότ. οἶομαι ἀγαπᾶν αὐτούς ὅτι οὐχ ἡμεῖς ἐπ' ἐκείνους ἐρχόμεθα.

Ν. ΕΛΛ. ἀγαπῶ. «ἀγαπῶ τήν μουσικήν».

* ἀγγέλλω=1) ἀναγγέλλω, 2) καθιστῶ γνωστόν, 3) μηνύω, προτ. ἠγγελλον, μέλλ. ἀγγελῶ, ἀόρ. ἠγγειλα, [ἀόρ. β' ἠγγελον], προκ. ἠγγελκα, ὑπερσ. ἠγγέλκειν.

• Μέσ. καί παθ. ἀγγέλλομαι, προτ. ἠγγελλόμην [μέσ. μέλλ. ἀγγελοῦμαι], παθ. μέλλ. ἀγγελθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἠγγειλάμην, παθ. ἀόρ. ἠγγέλθην, [ἀόρ. β' ἠγγέλην], προκ. ἠγγελομαι, ὑπερσ. ἠγγέλλμην.

Ἐντικατάστασις δυσκόλων χρόνων

	ὄριστ.	ὑποτ	εὐκτική	προστ.	ἀπαρ.	μετοχή
ένεστ.	ἀγγέλλω	ἀγγέλλω	ἀγγέλλομι	ἄγγελλε	ἀγγέλλειν	ἀγγέλλων
μέλλ.	ἀγγελῶ (-εῖς, -εῖ)	—	ἀγγελοῖμι	—	ἀγγελεῖν	ἀγγελῶν
ἀόρ.	ἠγγειλα	ἀγγείλω	ἀγγείλομαι	ἄγγειλον	ἀγγείλαι	ἀγγείλας
ἀόρ. μ.	ἠγγειλά- μην	ἀγγείλω- μαι	ἀγγειλαί- μην	ἄγγειλαι	ἀγγείλα- σθαι	ἀγγειλά- μενος
παθ ἀόρ.	ἠγγέλθην	ἀγγελθῶ	ἀγγελ- θείην	ἀγγέλθητι	ἀγγελθῆ- ναι	ἀγγελθεις

ΠΑΡΑΓ. ἄγγελμα, ἐπάγγελμα, ἀγγελτήρ [αὐτεπάγγελτος, εἰσαγγελεύς, διάγγελμα, ἀγγελτικός]

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὖσ. ἄγγελος θέμα ἄγγελ και τὸ πρόσφ. j ἄγγέλ-j-ω ἄγγέλ-λω.

ΣΥΝΘ. με πολλάς προθ. : ἀνά, κατά, διά, παρά, εἰς, πρό, ἐπί, κλπ.

ΣΥΝΩΝ. λέγω, σημαίνω, μηνύω, διδάσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις,

2) με αίτιατ. και δοτ. ταῦτα ἡμῖν ἠγγελέ τις.

3) με αίτιατ. και κατηγ. μετ. Κῦρον ἠγγειλεν ἐπιστρατεύοντα:

4) με ἀπαρ. ἠγγελομαι ἡ μάχη ἰσχυρά γεγονένη.

5) με εἰδ. πρότ. οὐ γὰρ ἠγγέλθη αὐτοῖς ὅτι τεθνηκότες εἶεν.

ἐπαγγέλλομαι : 1) μὲ δοτικὴ (=ὑπόσχομαι)· ἐπαγγελλόμεθα Ἄριαίω.
2) μὲ αἰτιατ. (=ἔχω ὡς ἐπάγγελμα)· τοῦτο ἐστὶ τὸ ἐπάγγελμα ὃ ἐπαγγέλλομαι.

Ν. ΕΛΛ. Εἰς τὰ Ν. Ἑλλ. τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται σύνθετον, ἀναγγέλλω, καταγγέλλω, παραγγέλλω, ἐπαγγέλλομαι=1) ὑπόσχομαι : «ἡ Κυβέρνησις ἐπαγγέλλεται, ὅτι θὰ ὑποτιμήσῃ τὸν ἄρτον», 2) ἐξασκῶ ἐπάγγελμα : «ἐπαγγέλλομαι τὸν ἰατρὸν», 3) προσποιούμαι : «ἐπαγγέλλεται τὸν τίμιον».

ἀγείρω=1) συναθροίζω, 2) συλλέγω. πρτ. *ἤγειρον* [μέλλ. ἀγερῶ], ἄορ. *ἤγειρα*, πρκ. *ἀγήγερα* (ἀττ. ἀναδ.) [ὑπερσ. *ἠγηγέρεκιν*].
● Μέσ. πάντοτε σύνθ. *συναγείρομαι*. [πρτ. ἠγειρόμην, μέλλ. ἀγεροῦμαι, ἄορ. ἠγειράμην, πρκ. ἀγήγερα, ὑπερσ. ἠγηγέρεμην].

Ἄντικατάστασις ἐνεστῶτος καὶ ἀορίστου

	Ὀριστικὴ	Ὑποτακτ.	Εὐκτικὴ	Προστακτ.	Ἀπαρέμ.	Μετοχὴ
ἐνεστ.	ἀγείρω	ἀγείρω	ἀγείρομι	ἄγειρε	ἀγείρειν	ἀγείρων
ἀόριστος	ἠγειρά	ἀγείρω	ἀγείραιμι	ἄγειρον	ἀγείραι	ἀγείρας

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἠγειρα = ἀόριστος τοῦ ἀγείρω ἠγειρα = ἀόριστος τοῦ ἐγείρω
--

ΠΑΡΑΓ. ἀγορά, [ἄγυρις], ὁμήγυρις, πανήγυρις, ἀγύρτης, ἀγερμός, συναγερμός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ θέμ. γερ + ἄθροιστ. α, αγερ καὶ μὲ τὸ πρόσφ j, α-γερ-j-ω—ἀγέρρω—ἀγείρω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. σὺν καὶ ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. συνάγω, ἀθροίζω, ἀλίζω, συλλέγω.

ΑΝΤΙΘ διασπείρω, διαχέω, σκεδάννυμι.

ΣΥΝΤ. μὲ αἰτιατ. ἀγείρας τὴν στρατιάν.

Ν. ΕΛΛ. συναγείρω=1) καλῶ, 2) καλῶ αἰφνιδίως εἰς σύναξιν. «συναγείρει τὰ πλήθη».

ἀγνοῶ (έω)=δὲν γνωρίζω, πρτ. *ἠγνόουν*, μέλλ. *ἀγνοήσω*, ἄορ. *ἠγνόησα*, πρκ. *ἠγνόηκα*, ὑπερσ. *ἠγνοήκειν*.

● Παθ. *ἀγνοοῦμαι*, πρτ. *ἠγνοοῦμην*, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. διάθ. *ἀγνοήσομαι* (=θὰ ἀγνοηθῶ) [παθ. μέλλ. ἀγνοηθήσομαι], παθ. ἄορ. *ἠγνοήθην*, πρκ. *ἠγνόημαι*, ὑπερσ. *ἠγνοήμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἀγνοια [ἀγνοητέον, ἀγνοητικός, ἀγνόημα]

ΕΤΥΜ. από τὸ θέμα ἄγνο (α στερητ. καὶ ρίζα γνο, γινώσκω) μετὰ τὸ προσφ. ε, ἄγνοέ-ω.

ΣΥΝΩΝ. μόνον αὐτὴ περιφράσεις. ἄγνοιαν ἔχω, οὐκ οἶδα, ἀγνῶς εἰμι τινός=ἀγνοῶ κάτι ἢ κάποιον, ἀγνῶς εἰμί τινι=ἀγνοοῦμαι ἀπὸ κάποιου.

ΑΝΤΙΘ. ἐπίσταμαι, οἶδα, γινώσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ. οἱ πολλοὶ τὴν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι.

2) μετὰ εἰδ. πρότ. οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ὅτι τοῦτο τάνάλωμα πλέον ἐστὶ.

3) μετὰ κατηγ. μετοχ. τίς ἀγνοεῖ τὸν ἐκεῖθεν πόλεμον δεῦρο ἤξοντα;

Ν. ΕΛΛ. ἀγνοῶ (=δὲν γνωρίζω)· «ἀγνοῶ ποῦ κατοικεῖ».

- * ἄγνυμι καὶ ἀγνύω. Τὸ ρῆμα εὐρίσκεται εἰς τοὺς ἀπτ. πεζ. πάντοτε σύνθ. μετὰ τὴν πρόθ. κατά, κατὰγνυμι =1) συντριβῶ, 2) θραύω. [μέλλ. κατὰξω], ἀόρ. κατέαξα.
- Παθ. κατὰγνυμαι [παθ. ἀόρ. α' κατεάχθην], παθ. ἀόρ. β' κατεάγην, πρκ. κατέαγμα, πρκ. β' κατέαγα, ὑπερσ. κατεάγμην.

Ἀντικατάστασις ἀορίστου

	Ὅριστική	Ὑποτακ.	Εὐκτική	Προστακ.	Ἀπαρέμ.	Μετοχή
ἀόρ. ἐνεργ.	κατέαξα	κατάξω	—	κάταξον	κατᾶξαι	κατάξας
παθ. ἀόρ.	κατεάγην	καταγῶ	καταγείην	—	καταγῆναι	καταγείς

ΠΑΡΑΓ. ἀγμός, κάταγμα, ναυαγός, ἀγή (=σύντριμμα) ἴσως καὶ ἀκτή.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ φαγ- μετὰ τὸ προσφ. νυ καὶ τὴν κατάλ. -μι, φαγ-νυ-μι — ἄγνυμι ἀόρ. η-φαγ-σα — ἔαξα.

ΣΥΝΩΝ. θραύω, ρήγνυμι, συντριβῶ, θρύπτω, θλάω, κλπ.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. τὰς ψυχὰς καταγνύουσι.

ἀγοράζω ἀμτβ.=1) περνώ τὸν καιρὸν μου εἰς τὴν ἀγοράν, 2) μτβ. ἀγοράζω κάτι. πρτ. ἠγόραζον, [μέλλ. ἀγοράσω], ἀόρ. ἠγόρασα, πρκ. ἠγόρακα, ὑπερσ. ἠγοράκειν.

- Μέσ. ἀγοράζομαι = ἀγοράζω κάτι δι' ἐμέ, πρτ. ἠγοραζόμην, [μέλλ. ἀγοράσομαι], ἀόρ. ἠγορασάμην.

- Παθ. ἀγοράζομαι = ἀγοράζομαι ἀπὸ κάποιον, πρτ. ἠγοραζόμην [μέλλ. ἀγορασθήσομαι], ἀόρ. ἠγοράσθην, πρκ. ἠγόρασμαι, ὑπερσ. ἠγοράσμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀγοραστής, ἀγόρασμα, ἀγόρασις, ἀγορασία, ἀγοραστός.

ΕΤΥΜ. από τὸ **ἀγορά** (ἀγείρω) θέμα **ἀγοράδ-** καὶ τὸ πρόσφ. **j**. —**ἀγοράδ-j-ω** — **ἀγοράζω**.

ΣΥΝΘ. με̄ τὰς προθ. ἀντί καὶ κατὰ· ἀνταγοράζω=ἀγοράζω με̄ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἔλαβον ἀπὸ τὴν πώλησιν κάποιου ἄλλου πράγματος, καταγοράζω = ἀγοράζω κάτι χονδρικῶς.

ΣΥΝΩΝ. ὠνοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. πωλῶ, ἀποδίδομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. δταν εἶναι μτβ. με̄ αἰτιατ. : οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐπιτήδεια.

Ν. ΕΛΛ. **ἀγοράζω** (=ψωνίζω)· «ἀγόρασα οἰκόπεδο».

* **ἀγορεύω**=1) ὁμιλῶ εἰς συγκέντρωσιν, 2) δημηγορῶ, πρτ. **ἠγόρευον**, μέλλ. **ἀγορεύσω** καὶ **ἔρῶ**, ἄορ. **ἠγόρευσα** καὶ β' **εἶπον**, πρκ. **ἠγόρευκα** καὶ **εἶρηκα**, ὑπερσ. **ἠγορεύκειν** καὶ **εἰρήκειν**.

● Παθ. **ἀγορεύομαι**, πρτ, **ἠγορευόμην** μέσ. μέλλ. με̄ παθ. σημασ. **ἀγορεύσομαι**, παθ. μέλλ. **ρηθῆσομαι**, παθ. ἄορ. **ἠγορεύθην** καὶ **ἔρρηθην**, πρκ. **εἶρημαι** καὶ **ἠγόρευμαι**, ὑπερσ. **εἰρήμην**.

ΠΑΡΑΓ ἀγόρευσις, ἀγορητής (=ρήτωρ), ρητός, ἀπόρρητος, ἄρρητος συνήγορος, κατήγορος, ἀνάρρησις, πρόσρησις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἀγορά** (ἀγείρω) θέμα **ἀγορευ-** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ εἰς —εύω, ὅπως βασιλεύς—βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. με̄ τὰς προθ. : ἀνά, ἀντί, ἀπό, ἐκ, κατὰ, πρὸς, οὖν. ἀναγορεύω = ἀνακηρύσσω.

ἀπαγορεύω 1) μτβ. = δέν ἐπιτρέπω. ἐμποδίζω.

2) ἀμβ. = κουράζομαι, ἄορ. ἀπέειπον, παρακ. ἀπείρηκα. καταγορεύω = κατηγορῶ, συναγορεύω = συνηγορῶ, προαγορεύω = διακηρύσσω, προσαγορεύω = χαιρετίζω.

ΣΥΝΩΝ. 1) τοῦ ἀγορεύω τὰ : λέγω, δημηγορῶ, φημί, φράζω.

2) τοῦ μτβ. ἀπαγορεύω τὰ : κωλύω, εἴργω.

3) τοῦ ἀμβ. ἀπαγορεύω τὰ : κάμνω, ἀπαυδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. Τὸ ρῆμα εὐρίσκεται συνήθως ἀμτβ. καὶ διὰ τοῦτο δέν ἔχει ἀντικ. Τὰ σύνθετα ὅμως ἔχουν διαφόρους συντάξεις.

Ν. ΕΛΛ. **ἀγορεύω** = ὁμιλῶ δημοσίᾳ, βγάζω λόγον. «ἀγορεύω σὶ τὸ δικαστήριον». σύνθετον : **ἀπαγορεύω**, **προσαγορεύω**, **ἀναγορεύω**.

ἄγχω = 1) πνίγω, 2) ἀπαγχονίζω, πρτ. **ἠγχον**, μέλλ. **ἀγξω**, ἄορ. **ἠγξα**.

● Μέσ. καὶ Παθ. συνήθως σύνθετον **ἀπάγχομαι** = ἀπαγχονίζομαι, πρτ. **ἀπηγχόμην**, [μέσ. μέλλ. **ἀπάγξομαι**], μέσ. ἄορ. **ἀπηγξάμην**.

ΠΑΡΑΓ. ἀ, χόνη, συνάγχη, κυνάγχη.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα **ἀγχ** (ἐπιρρ. ἄγχι = πλησίον) **ἄγχω**. Λατ. **ango** = πνίγω. Γερμ. **Angst** (=στενοχώρια)·

ΣΥΝΘ. ἀπάγχω = ἀπαγχονίζω.

ΣΥΝΩΝ. άγχονάω, κρεμάννυμι, πνίγω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. τούς πατέρας ήγχον νύκτωρ.

- *άγω = μτβ. 1) όδηγώ (κυρίως έμψυχα), 2) κατευθύνω, 3) φέρω
 άμτβ. = πορεύομαι, πρτ. ήγον μλέλ. άξω [άόρ. α' ήξα], άορ, β' ήγα-
 γον, πρκ. ήχα [πρκ. β' άγήοχα], ύπερσ. ήχειν [ύπερσ. β' ήγηόχειν].
 ● Μέσ. και Παθ. άγομαι. πρτ. ήγόμην, μέσ. μέλλ. και με παθ.
 σημασ. άξομαι, παθ. μέλλ. άχθήσομαι, μέσ. άόρ. β' ήγαγόμην,
 παθ. άόρ. ήχθην, πρκ. ήγμαι, ύπερσ. ήγμην.

‘Αντικατάστασις ένεστώτου και άορίστου

	όριστική	ύποτακ.	εϋκτική	προστ.	άπαρέμ.	μετοχή
ένεστ.	άγω	άγω	άγοιμι	άγε	άγειν	άγων
άόρ. β'	ήγαγον	άγάγω	άγάγοιμι	άγαγε	άγαγειν	άγαγών
ένεστ.	άγομαι	άγομαι	άγοίμην	άγου	άγεσθαι	άγόμενος
άόρ β'	ήγαγόμην	άγάγομαι	άγαγοίμην	άγαγοϋ	άγαγέσθαι	άγαγόμενος

Πρόσεχε τά όμόηχα

μέλλ. άξω = τοϋ άγνυμι και άξω = τοϋ άγω

ΠΑΡΑΓ. άγωγή, άγωγός, άγωγέϋς, άγών, άξων, άξιος, άγυιά, λοχ-
 αγός, ξεν-αγός, στρατ-ηγός, πλοηγός, έπακτός, παρείσακτος, έπίσα-
 κτος, [άγώγιον, άγώγι, άγώι, άγωγιμότηρ, άγώγιμος, άγωγεϋς].

ΕΤΥΜ. άπό τό θέμα άγ- άπό τό ίδιον θέμα παράγονται αι λέξεις :
 άγός, ήγοϋμαι, ήγεμών, άγρα, άγρεύω, άγών και πιθανόν τό άγαν.

ΣΥΝΘ. άνάγω = ανεβάζω, προσάγω = όδηγώ προς τινα.

κατάγω = 1) έπαναφέρω κάποιον έκ τής έξορίας εις τήν πατρίδα.

2) όδηγώ πλοία εις τήν ξηράν δια φορολογίαν ή ληστείαν.

διάγω = 1) διέρχομαι, περνώ τήν ζωήν μου, ζω.

παράγω = 1) παρατάσσω (τούς άνδρας), 2) παρουσιάζω.

ύπάγω = 1) ύποτάσσω, 2) όδηγώ βραδέως.

3) ένάγω κάποιον (εις τό δικαστήριον)

ανάγομαι = έκπλέω, κατάγομαι = καταπλέω

ΣΥΝΩΝ. φέρω, κομίζω, όδηγώ, ήγοϋμαι με δοτικήν.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. άγω στράτευμα, άγω και φέρω τήν χώραν = λε-
 ηλατιώ τήν χώραν, άγω γυναίκα = νυμφεύομαι, ήουχίαν άγω = ήου-
 χάζω, ζω με ήουχίαν, άγε = έλα, έμπρός, άς.

Ν. ΕΛΛ. άγω έορτήν = πανηγυρίζω, άγω τό τεσσαρακοστόν = δια-
 νύω τήν ήλικίαν τών 40 έτών.

σύνθετον με πολλάς προθέσεις : άπάγω, ένάγω (= κάμνω άγωγήν),
 διάγω, συνάζω, συνάγω = συμπεραίνω, παράγω.

- **ἀγωνίζομαι** ἀποθ. με ένεργ. σημασ. = 1) μάχομαι, 2) ἀγωνίζομαι περι βραβείου, 3) κοπιάζω, πρτ. *ἡγωνιζόμενῃν*, μέσ. μέλλ. *ἀγωνισθ-μαι*, [παθ: μέλλ. *ἀγωνισθήσομαι*], μέσ. άόρ. *ἡγωνισάμην*, [παθ. άόρ. *ἡγωνίσθην*], πρκ. *ἡγώνισμαι*, ύπερσ. *ἡγωνίσμην*.

Κλίσις μέλλοντος

όριστική	εὐκτική	ἀπαρέμφατον	μετοχή
ἀγωνιοῦμαι	ἀγωνιοίμην	ἀγωνιεῖσθαι	ἀγωνιούμενος
ἀγωνιεῖ	ἀγωνιοῖο		
ἀγωνιεῖται	ἀγωνιοῖτο		

ΠΑΡΑΓ. ἀγώνιομα, ἀγωνιστής, ἀγωνιστικός, ἀγωνισμός, [ἀκαταγώνιστος, άσυναγώνιστος, διαγωνισμός, συναγωνισμός].

ΕΤΥΜ. από την ριζ. *ἀγ-* προέρχεται τό ούσιαστ. *ἀγών* θ. *ἀγωνίδ-* καί τό προσφ. *-j-* *ἀγωνιδ-j-ομαι* *ἀγωνίζομαι* κατ' αναλογίαν πρὸς τό *ἐλπίζω*.

ΣΥΝΘ. με πολλές προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. πονῶ, παλαίω, μάχομαι, μοχθῶ, πολεμῶ, άθλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. *ἀγωνίζομαι τῷ πράγματι* = παλεύω με την ύπόθεσιν.

2) με έμπρ. προσδ., πρὸς τινα ἢ περί τινος· *ἀγωνίζομαι περί τῆς ἐλευθερίας*.

3) με σύστοιχ. άντ. *ἀγωνίζομαι ἀγῶνα*, *ἀγωνίζομαι στάδιον*, *ἀγωνίζομαι πάλιν*.

4) με άπαρ. *ἡγωνίζετο προστάτης γενέσθαι*.

Ν. ΕΛΛ. *ἀγωνίζομαι*=κοπιάζω, *ἀγωνιῶ* «*ἀγωνίζομαι νά βγάλω τά ξεοδά μου*». σύνθ. *συναγωνίζομαι*, *διαγωνίζομαι*.

ἀδικῶ (έω) =1) πρᾶττω *ἀδικίαν*, 2) εἶμαι *ἀδικος*, 3) βλάπτω κάποιον, πρτ. *ἡδίκουν*, μέλλ. *ἀδικήσω*, άόρ. *ἡδίκησα*, πρκ. *ἡδίκηκα*, ύπερσ. *ἡδικήκειν*.

• Μέσ. *ἀδικοῦμαι* = βλάπτω τὸν έαυτόν μου.

• Παθ. *ἀδικοῦμαι*=βλάπτομαι ἀπὸ κάποιον, πρτ. *ἡδικούμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *ἀδικήσομαι* (= θά *ἀδικηθῶ*), άόρ. *ἡδικήθην*, πρκ. *ἡδίκημαι*, ύπερσ. *ἡδικήμην*.

ΠΑΡΑΓ. *ἀδίκημα*, *ἀδικητής*, *ἀδικητέον* [ἀδίκησις].

ΕΤΥΜ. από τό στερητ. *α* καί *δίκη* προέρχεται τό επίθ. *ἀδικος*, θ. *ἀδικέ-ω* *ἀδικῶ* παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. *άνταδικῶ* = *άνταποδίδω* τὴν *ἀδικία*, *συναδικῶ* = *ἀδικῶ* μαζὺ με κάποιον.

ΣΥΝΩΝ. βλάπτω, κακῶ, κακουργῶ, βιάζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μτβ. 1) με αίτιατ. ἡδίκηει ἡμᾶς ἢ πόλις.

2) με δύο αίτιατ. ἄ πολλοὺς ἡμῶν ἡδίκηκεν.

3) με κατηγ. μετοχ. Σωκράτης ἀδικεῖ τὸν ἥττονα λόγον κρείττω ποιῶν.

Ν. ΕΛΛ. ἀδικῶ «ἀδίκησε τὸν ἀδελφὸ του στὴ μοιρασιά.»

ἀδοξῶ (έω) 1) ἀμτβ. = δὲν ἔχω καλὴν φήμην, 2) μτβ. = περιφρονῶ κάποιον, πρτ. ἡδόξουν, [μέλλ. ἀδοξήσω, ἀόρ. ἡδόξησα, πρκ. ἡδόξηκα].

● Παθ. ἀδοξοῦμαι = περιφρονοῦμαι.

ΠΑΡΑΓ. [ἀδόξημα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. ἄδοξος (α στερ + δόξα), θ. ἀδοξέ-ω παρασύνθετον.

ΑΝΤΙΘ. εὐδοκιμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. οἱ μὴ εἰδότες ὅ,τι ποιοῦσι ἀδοξοῦσι διὰ ταῦτα.

* ἄδω = 1) ψάλλω, 2) τραγουδῶ, 3) ἐπαινῶ, 4) διηγοῦμαι, πρτ. ἡδον, [μέλλ. ἄσω], μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. ἄσομαι, ἀόρ. ἡσα. Παθ. ἄδομαι, ἀόρ. ἡσθην πρκ. ἡσμαι. Ὁ ἐνεστ. ἄδομαι χρησιμοποιεῖται συνήθως εἰς τὸ γ' πρόσωπον (ὡς ἀπρόσωπον)· ἄδεται = φημολογεῖται.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἡδόμην = πρτ. τοῦ ἄδομαι, ἡδόμην = πρτ. τοῦ ἡδομαι·
ἡσθην = ἀόρ. τοῦ ἄδομαι, ἡσθην = ἀόρ. τοῦ ἡδομαι.

Ἀντικατάστασις τῶν ὁμοήχων ἀορίστων

ὀριστ.	ὑποτακτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἡσθην	ἄσθῶ	ἄσθειν	ἄσθητι	ἄσθῆναι	ἄσθεις
ἡσθην	ἡσθῶ	ἡσθειν	ἡσθητι	ἡσθῆναι	ἡσθεις

ΠΑΡΑΓ. 1) ἀπὸ τὸ ἄδω τά: ἄσμα, ἀηδῶν, ἄστέον.

2) ἀπὸ τὸ αἰδῶ τά: αἰδός, αἰδή, αἰδιμος (= ὁ φημισμένος).

3) ἀπὸ τὸ αἰδή προῆλθε τό: ῶδη ἀπὸ δὲ τὸ ῶδη προῆλθον τά: ἐπωδή (= μαγεία, ξόρκια) καὶ ῶδειον

4) ἀπὸ τὸ αἰδός προῆλθε τὸ ῶδος (= ὁ τραγουδιστής) καὶ με αὐτὸ ὡς δεύτερον συνθετικὸν σχηματίζονται τά: κωμῶδος καὶ ἀπ' αὐτὸ κωμῶδια, μελωδός καὶ ἀπ' αὐτὸ με-

λωδία, ραψωδός και άπ' αυτό ραψωδία, τραγωδός και άπ' αυτό τραγωδία, χρησμοδός.

ΣΥΝΩΝ. ψάλλω, ύμνω, έπαινω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τό μτβ. με αίτιατ. προσ. ή πραγμ. ποιητοϋ τό κάλλιστον μέλλος ήσεν.

2) τό άπροσ. ᾔδεται (= λέγεται, φημολογεΐται) συντάσσ. με είδικήν πρότασιν, είδικόν άπαρεμφ. και κατηγορ. μετοχ.

Ν. ΕΛΛ. τό ρήμα χρησιμοποιεΐται σύνθετον, άπάδω = δέν άρμόζω· «ή συμπεριφορά του άπάδει προς την ήθικήν», συνάδω = συμφωνώ, άρμόζω· «ή διαγωγή του δέν συνάδει προς τό άξίωμα του».

άθλω (έω) άμτβ. = 1) άγωνίζομαι διά βραβείον, 2) είμαι άθλητής, 3) ύποφέρω, άόρ. *ήθλησα*.

ΠΑΡΑΓ. άθλημα, άθλητής [άθλήτρια, άθλητικός, άθλησις, πρωτάθλημα, πρωταθλητής].

ΕΤΥΜ. από τό άθλος (αφεθλος — αεθλος) = ό άγών και άθλον = τό βραβείον. θ. άθλέ-ω-ώ.

ΣΥΝΩΝ. άγωνίζομαι, άσκώ, μοχθώ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. τοϋ συστ. άντικ. άθλω άθλους, ήθλησα κινδυνεύματα = έλαβον μέρος εις έπικινδύνους άγώνας.

Ν. ΕΛΛ. άθλουμαι· ή άθλουμένη νεολαία.

* **άθροίζω** ή **άθροίζω** = 1) συναθροίζω, 2) συλλέγω, 3) στρατολογώ, πρτ. *ήθροιζον*, μέλλ. *άθροίσω*, άόρ. *ήθροισα*, πρκ. *ήθροικα* ύπερσ. *ήθροίκειν*.

● Μέσ. και Παθ. *άθροίζομαι*, πρτ. *ήθροιζόμην*, παθ. μέλλ. με σημασίαν μέσ. *άθροισθήσομαι*, μέσ. άόρ. *ήθροισάμην*, παθ. άόρ. και ώς μέσ. *ήθροίσθην*, πρκ. *ήθροισμαι*, ύπερσ. *ήθροίσμην*.

Πρόσεχε τά όμόηχα

άθροίσω = μέλλ. τοϋ άθροίζω	ήθροισα = άόρ. τοϋ άθροίζω
άθρήσω = μέλλ. τοϋ άθρῶ	ήθρησα = άόρ. τοϋ άθρῶ

ΠΑΡΑΓ. άθροισις, [συνάθροισις, άθροιστής, άθροισμός. άθροιστικός], άθροισμα, άθροιστέον.

ΕΤΥΜ. από τό άθρός και την κατάληξιν -ίζω, όπως τά : έλπς—έλπίζω, έρς—έρίζω.

ΣΥΝΘ. συναθροίζω.

ΣΥΝΩΝ. άγείρω, συνάγω, συλλέγω.

ΑΝΤΙΘ. διαλύω, σκεδάννυμι (= διασκορπίζω).

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. ήθροισαν δε και άλλας ναϋς.

Ν. ΕΛΛ. άθροίζω 1) μαζεύω, 2) προσθέτω «άθροισε τά ποσά», σύνθ. συναθροίζω.

ἄθρῶ (έω) = 1) παρατηρῶ κάτι με προσοχήν, 2) ἐξετάζω, 3) σκέπτομαι, [πρτ. ἤθρουν, μέλλ. ἄθρήσω], ἀόρ. ἤθρησα.

● Παθ. **ἀθροῦμαι**, [μέσ. ἀόρ. = ἤθρησάμην].

ΠΑΡΑΓ. ἀθρητέον (= πρέπει νά σκεφθῆ τις), ἀθρητικός (= ὁ δυνάμενος νά βλέπη).

ΕΤΥΜ. ἀπό τήν ρίζαν **θερ-** καί τὸ προθεματικὸν **α**, **α-θερ** καί με μετάθεσιν **ἄθρε-** (ἀπό τήν ἰδίαν ρίζαν καί τὸ ἀθρός) **ἄθρέ-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. ἀναθροῦμαι = συγκρίνομαι, ἀναθρέω = βλέπω πρὸς τὰ πάνω.

ΣΥΝΩΝ. θεῶμαι, σκοπῶ, ἐξετάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : καί ταῦτα ἄθρησον εἰ = θεώρησε καί αὐτὰ ἄν. εὐρίσκεται εἰς τὴν προστακτ. ἐνεστ. ἄθρει = βλέπε καί ἀόρ. ἄθρησον = σκέψου, κύτταξε.

ἄθυμῶ (έω) = 1) κατέχομαι ἀπὸ ἀθυμίας, 2) ἀποκαρδιώνομαι, 3) χάνω τὸ θάρρος μου, 4) λυποῦμαι, πρτ. ἠθύμουν [μέλλ. ἀθυμήσω], ἀόρ. ἠθύμησα.

ΠΑΡΑΓ. ἀθυμητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἄθυμος** (ἀ στερητ + θυμός) θ. **ἄθυμέ-ω-ῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. καταθυμῶ = χάνω ἐντελῶς τὸ θάρρος μου,

ΣΥΝΩΝ. ἀνιώμαι, ἀχθομαι, ἀλγῶ, λυποῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. εὐθυμοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. : τί δ' ἀθυμεῖς τῷ νῦν λόγῳ ;

2) με πρὸθ. ἐπί τινι, εἰς τι, πρὸς τι

Ν ΕΛΛ. ἀθυμῶ = εἶμαι ἄκεφος.

* **αἰδοῦμαι** (έομαι) ἀποθ. = 1) ἐντρέπομαι, 2) σέβομαι. Εἰς τὴν δικαστικὴν γλῶσσαν = 1) συγχωρῶ, 2) συμφιλιώνομαι με κάποιον, πρτ. ἠδούμην, μέσ. μέλλ. **αἰδέσομαι**, [παθ. μέλλ. αἰδεσθήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἠδεσάμην, παθ. ἀόρ. με ἐνεργ. σημασ. ἠδέσθην, πρκ. ἠδεσμαι, ὑπερσ. ἠδέσμην.

ΠΑΡΑΓ. αἰδεις = σεβασμός, αἰδέσιμος = ὁ σεβάσιμος, αἰδесиμώτατος, αἰδεστός = ὁ σεβαστός, αἰδεστέον, αἰδήμων = ὁ ντροπαλός, ὁ κόσμιος, αἰσχος = ἡ ντροπή, αἰδῶς = ντροπή, ἀναιδής, αἰσχρός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα **αἰδес-ομαι**, **αἰδέομαι**, **αἰδοῦμαι**· τὸ θέμα **αἰδес**. ἴσως ἀπὸ τὸ **ἄζομαι** = σέβομαι, τιμῶ.

ΣΥΝΘ. καταἰδοῦμαι = ντρέπομαι πολύ, ἀνταιδοῦμαι = ἀνταποδίδω τὸν σεβασμόν.

ΣΥΝΩΝ. σέβομαι, αἰσχύνομαι, εὐλαβοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀθαδίζομαι, ἀναισχυντῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : ἀλλήλους αἰδεῖσθε.

2) σπανίως με κατηγ μετοχ : αἰδοῦμαι πατέρα προλείπων.

Ν ΕΛΛ. αἰδοῦμαι = ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι· «αἰδοῦμαι τὸν Θεόν».

αἶθω = 1) ἀνάπτω, καίω, 2) λάμπω, φωτίζω. Ἔχει μόνον ἐνεστ. **αἶθω** καὶ πρτ. **ἦθον**.

● Παθ. **αἶθομαι** = καίομαι, φλέγομαι.

ΠΑΡΑΓ. ἀπὸ τὸ ἴδιον θέμα προέρχονται τὰ : αἶθων, αἶθοψ = ἡλιοκαῆς, αἰθίοψ = στυλπνός, ὁ μαῦρος, αἶθουσα = λάμπουσα, αἰθήρ, αἰθρία [αἰθάλη], αἶθρα, ὁ αἶθος = ὁ καύσων, καταίθω = κατακαίω.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα αἶθ.- (ἐκ τῆς ἰδίας ρίζης τὰ Λατ. *aestas* = θέρος, *aedes* = αἶθουσα).

ΣΥΝΘ. συγκαταίθω = κατακαίω μαζὺ μὲ κάποιον.

ΣΥΝΩΝ. καίω, πύμπρημι, λάμπω, φλέγω, πυρπολῶ.

ΑΝΤΙΘ. σβέννυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. αἶθω πῦρ.

2) ἀμτβ. λαμπτήρες οὐκέτ' ἦθον.

αἰκίζω = 1) μεταχειρίζομαι κακῶς κάποιον, 2) βλάπτω κάποιον. Εἰς τὴν ἐνεργ. φωνὴν χρησιμοποιεῖται μόνον ὁ ἐνεστώς. Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται συνηθέστερον ὡς ἀποθ. : **αἰκίζομαι** = κακοποιῶ πρτ. **ἠκισθῆν**, μέλλ. **αἰκίσσομαι** καὶ **αἰκιοῦμαι**, μέσ. ἀόρ. **ἠκισάμην**, παθ. ἀόρ. **ἠκίσθην**, πρτ. **ἠκισμαι**, ὑπερ. **ἠκίσμην**.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἠκίσθην = ἀόρ. τοῦ αἰκίζομαι, ᾠκίσθην = ἀόρ. τοῦ οἰκίζομαι

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἠκίσθην	αἰκισθῶ	αἰκισθεῖ- ην	αἰκίσθητι	αἰκισθη- ναι	αἰκισθεῖς
ᾠκίσθην	οἰκισθῶ	οἰκισθεῖ- ην	οἰκίσθητι	οἰκισθη- ναι	οἰκισθεῖς

ΠΑΡΑΓ. αἰκισμός (= κάκωσις), αἰκισμα (= κάκωσις, βασάνισμα), αἰκίσματα (= ἀκρωτηριασμένα πτώματα), αἰκιστικός (= ὁ ἔχων ροπήν εἰς τὸ βασανίζειν).

ΕΤΥΜ. τὸ ρ εἶναι παρασύνθετον ἀπὸ τὸ ἐπίθ. αἰκῆς (αἰκῆς ἀπὸ τὸ ἀεικῆς, α-στερητ. καὶ ρ. ἕοικα), ρηματ. θ αἰκίδ-ιω - αἰκίζω κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω.

ΣΥΝΩΝ. κακῶς ποιῶ τινα, βλάπτω, παίω, τύπτω.

ΑΝΤΙΘ. βοηθῶ, ὠφελῶ, λυσιτελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ τὰ χωρία αἰκίζεται.

2) μὲ δύο αἰτιατ. : (προσ. καὶ πράγμ) αἰκίζομαί τινα τὰ ἔσχατα (= σύστ. ἀντικ.).

αἰνίσσομαι ἢ **αἰνίττομαι** ἀποθ. μὲ ἐνεργ. διάθεσιν = 1) ὁμιλῶ αἰνιγματωδῶς, 2) ὑπονοῶ, πρτ. **ἠνισσόμην** καὶ **ἠνιττόμην**, μέλλ.

[αίνιζομαι], μέσ. άόρ. *ἤνιξάμην*, παθ. άόρ. *ἤνιχθην*, πρκ. *ἤνιγμαί*.

Πρόσεχε τὰ όμόηχα

ἤνιττόμην = πρτ. τοῦ αίνιττομαι, ἤνυτόμην = πρτ. τοῦ άνύτομαι

ΠΑΡΑΓ. αἴνιγμα (=λόγος άσαφής), αίνικτός (=αίνιγματώδης ὑπ-αίνιγμός).

ΕΤΥΜ. άπό τὸ αἶνος (=διήγημα, μῦθος, λόγος), θ. αἰνίγ-*j*- αίνιγ-*ομαι* - αίνιττομαι ἢ αίνισσομαι, ὅπως τὸ ταγ-*ω* τάττω.

ΣΥΝΘ. ὑπαινίττομαι = ὑπονοῶ, ὑποδηλῶ.

ΣΥΝΩΝ. ὑπονοῶ, ὑποδηλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. τί ὁ θεός αίνιττεται.

2) με τήν πρόθ. εἰς' εἰς Κλέωνα τοῦτο αίνιττεται.

Ν. ΕΛΛ. μόνον σύνθετον ὑπαινίσσομαι = ὑποδηλώνω κάτι συγκεκριμένο· «ὑπαινίσσεται τὰς έκδουλεύσεις, τὰς ὁποίας σοῦ παρέσχε».

- * αἰνῶ(έω) = 1) ἐπαινῶ, 2) ἐπιδοκιμάζω, 3) ἐγκωμιάζω. Εἰς τοὺς άττ. πεζ. συνήθως σύνθετον· ἐπαινῶ, πρκ. ἐπήνουν, μέσ. μέλλ. με ένεργ. σημασ. ἐπαινέσομαι (= θὰ ἐπαινέσω) καὶ σπαν. ἐπαινέσω, άόρ. ἐπήνεσα, πρκ. ἐπήνεκα, ὑπερσ. ἐπηνέκειν.
- Παθ. ἐπαινοῦμαι, πρκ. ἐπηνούμην, μέλλ. ἐπαινεθήσομαι, άόρ. ἐπηνέθην, πρκ. ἐπήνημαι, ὑπερσ. ἐπηνημένος ἦν.

Πρόσεχε τὰ όμόηχα

ἐπήνουν = πρτ. τοῦ ἐπαινῶ

ἐπείνων = πρτ. τοῦ πεινῶ

ἔπινον = πρτ. τοῦ πίνω

ΠΑΡΑΓ. αἶνεσις (= ἡ ὕμνησις, ὁ ἔπαινος), ἐπαίνεσις ἐπαινέτης, ἐπαινετός, ἐπαινετέον, αἰνέτης, αἰνετός.

ΕΤΥΜ. άπό τὸ αἶνος με θ. αἰνέ-*j*-*ω* — αἰνέω-*ῶ*. Τὸ ρ. δὲν μετατρέπει τὸν χαρακτ. εἰς ἠ παρὰ μόνον εἰς τὸν παθ. πρκ., οὕτω : ἐπαινέσω άντι ἐπαινήσω, ἐπήνεσα άντι ἐπήνησα, ἐπηνέθην άντι ἐπηνήθην.

ΣΥΝΘ. παραινῶ (= συμβουλεύω, προτρέπω), συναινῶ (= ἐπιδοκιμάζω, συμφωνῶ), καταινῶ (= ἐπιδοκιμάζω, συμφωνῶ), συνεπαινῶ (= ἐπιδοκιμάζω μαζὺ με κάποιον).

ΣΥΝΩΝ. εὐλογῶ, ἐγκωμιάζω, ὕμνω.

ΑΝΤΙΘ. μέμφομαι, κατηγορῶ, ὄνειδίζω, ψέγω.

ΣΥΝΤ. 1) με αίτιατ. καὶ ἐγὼ ὕμῃς ἐπαινῶ.

2) με αίτιατ. τοῦ συστοίχ. ἀντικ. ἐπαινῶ ἔπαινον.

3) με ἐξηρητῆμ. πρότασιν· καὶ κατ' ἀρχὰς ἐγωγέ σε ἐπήνεσα ὅτι μοι δοκεῖς εἶ πεπαιδευθεῖν.

Ν. ΕΛΛ. ἐπαινῶ «ἐπήνεσε τὸν μαθητὴν διὰ τὴν ἐπίδοσίν του», παινεύω, παινῶ, παινεύομαι, παινιοῦμαι.

• αἰρῶ (έω) 1) (ἐπὶ ἐμψύχων) = λαμβάνω, συλλαμβάνω, λαμβάνω διὰ τῆς χειρὸς, 2) (ἐπὶ ἀψύχων) = κυριεύω. πρτ. ἦρουν, μέλλ. αἰρήσω, ἀόρ. β' εἶλον, πρκ. ἦρηκα, ὑπερσ. ἦρήκειν.

• Παθ. βλέπε ἀλίσκομαι.

• Μέσ. αἰροῦμαι = 1) ἐκλέγω, 2) προτιμῶ. πρτ. ἦρούμην, μέλλ. αἰρήσομαι, ἀόρ. β' εἰλόμην, πρκ. ἦρημαι, ὑπερσ. ἦρήμην.

• Παθ. τοῦ μέσ. αἰροῦμαι: αἰροῦμαι (=ἐκλέγομαι). πρτ. ἦρούμην, μέλλ. αἰρεθήσομαι, ἀόρ. ἦρέθην, πρκ. ἦρημαι, ὑπερσ. ἦρήμην.

Ἀντικατάστασις ἀορίστων

ἀορίστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
εἶλον	ἔλω	ἔλοιμι	ἔλε	ἐλεῖν	ἐλὼν
εἰλόμην	ἔλωμαι	ἐλοίμην	ἐλοῦ	ἐλέσθαι	ἐλόμενος

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἦρηκα, ἦρημαι = πρκ. τοῦ αἰρῶ - αἰροῦμαι
 εἶρηκα, εἶρημαι = πρκ. τοῦ λέγω - λέγομαι
 ἦρήκειν, ἦρήμην = ὑπερσ. τοῦ αἰρῶ - αἰροῦμαι
 εἰρήκειν, εἰρήμην = » » λέγω - λέγομαι

ἀντικατάστασις: αἰροῦμαι, αἶρωμαι καὶ ἦρόμην (=ἀόρ. β' τοῦ ἐρωτῶ).

ἀορίστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
αἰροῦμαι	αἰρῶμαι	αἰροίμην	αἶρου	αἶρεισθαι	αἰρούμενος
αἶρωμαι	αἶρωμαι	αἰροίμην	αἶρου	αἶρεσθαι	αἶρόμενος
ἦρόμην	ἔρωμαι	ἐροίμην	ἐροῦ	ἐρέσθαι	ἐρόμενος

ΠΑΡΑΓ. αἶρεις=1) ἡ κατάληψις, 2) ἡ ἐκλογή καὶ σύνθετος μετὰ τὰς προθέσεις: ἀνά, κατά, διὰ, ἀπό, ἐξ, πρό, σύν, ὑπό.

αίρετός = 1) ὁ δυνάμενος νά καταληφθῆ.

2) ὁ δυνάμενος νά ἐκλεγῆ.

ἀναίρεσις = 1) τὸ σήκωμα τῶν νεκρῶν, ὁ ἐνταφιασμός,

2) ἡ καταστροφή, 3) ἄρσις νόμου,

4) θανάτωσις, 5) ἀνασκευὴ ἐπιχειρημάτων.

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα σχηματίζεται ἀπὸ δύο ρίζας 1) ρίζα *Far*—*θ*. —*Far* ἰ-
μὲ ἐπένθεσιν *Fair*— προστίθεται τὸ πρόσφ. *ε*, *Fair-ε*—*αἰρέ-ω-αἶρῶ*.
2) ρίζ. *Fel*-, ἄβρ. *εFελον*—*εελον*, *εἶλον*.

ΣΥΝΘ. ἀναιρῶ = 1) σηκώνω κάτι ἐπάνω, 2) φονεύω, 3) χρησιμοδοτῶ
4) ἀνασκευάζω.

ἀναιροῦμαι = 1) σηκώνω νεκρὸν διὰ ἐνταφιασμόν, 2) διαγράφω, ἀπο-
σύρω, 3) ἀναδέχομαι τέκνα νεογέννητα.

καθαιρῶ = 1) καταβιβάζω βιαίως, 2) κατεδαφίζω, 3) ὑποτάσσω, 4)
καταδικάζω.

διαιρῶ = διαχωρίζω.

ἀφαιρῶ = ἀποστερῶ κάτι ἀπὸ κάποιον.

ἐξαιρῶ = 1) λαμβάνω κάτι ἀπὸ κάποιον, 2) ἐξάγω, 3) ἐκλέγω, 4) κα-
ταστρέφω

ὑφαιρῶ = ἀφαιρῶ κρυφίως.

παραιρῶ = ἀποσπῶ κάτι ἀπὸ κάποιον.

συναιρῶ = περιορίζω, συστέλλω.

προαιροῦμαι = προτιμῶ.

ὑπεξαιρῶ = ἀφαιρῶ κάτι κρυφίως.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ αἶρῶ εἶναι τά: λαμβάνω, κυριεύω, καταστρέφομαι, χει-
ροῦμαι, παρίσταμαι· τοῦ αἶροῦμαι (μέσ.) τά: ἐκλέγω, προτιμῶ, δια-
λέγω καὶ: περὶ πλείονος ποιοῦμαι.

ΣΥΝΤΛΞ. τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. εἶλον τὴν πόλιν.

τὸ μέσον 1) μὲ αἰτιατ.: τὴν ἐλευθερίαν ἐλοίμην ἂν

2) μὲ δύο αἰτιατ. ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία εἶναι κατηγο-
ρούμενον τῆς ἄλλης: καὶ Ἴφικράτην στρατηγὸν εἶλοντο

3) μὲ αἰτιατ. καὶ κατηγ. μετχ.: εἶλεν αὐτὸν κλέπτοντα.

4) μὲ τελ. ἄπαρ. . εἶλοντο μᾶλλον ἀποθανεῖν.

τὸ παθ. αἶροῦμαι, ἐπειδὴ εἶναι συνδετικὸν ρῆμα, λαμβάνει κατη-
γορούμενον τοῦ ὑποκειμένου του· Θηραμένης ἠρέθη πρεσβευτῆς αὐτο-
κράτωρ.

Ν. ΕΛΛ. ἀναιρῶ = ἀνακαλῶ, ἀνασκευάζω, ἀθετῶ· «ἀνήρεσε τὴν ὑπό-
σχεσιν», καθαιρῶ = κατεδαφίζω, ἀφαιρῶ τὸ ἀξίωμα· «ὁ στρατηγὸς
καθηρέθη», διαιρῶ, ἐξαιρῶ = ἀποσπῶ κάτι, διαστέλλω, ἀπαλλάσσω,
ὑπεξαιρῶ = οἰκειοποιοῦμαι κάτι ποῦ μοῦ ἐμπιστεύτηκαν κλπ.

* αἶρω = 1) σηκώνω, ὑψώνω, ἐγείρω, 2) μεταφέρω. πρτ. ἦρον, μέλλ.
ἄρῶ, ἄβρ. ἦρα, πρκ. ἦρακα, ὑπερσ. ἦρακειν.

• Μέσ. και Παθ. *αἴρομαι*, πρτ. *ἤρόμην*, μέσ. μέλλ. *ἀροῦμαι*, [παθ. μέλλ. *ἀρθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἤράμην*, παθ. ἄορ. *ἤρθην*, πρκ. *ἤρμαι*. ὑπερσ. *ἤρμην*.

Ἀντικατάστασις ἀορίστων

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεργ. ἄορ.	ἦρα	ἄρω	ἄραιμι	ἄρον	ἄραι	ἄρας
μέσ. ἄορ.	ἤράμην	ἄρωμαι	ἀραίμην	ἄραι	ἄρασθαι	ἀράμενος
παθ. ἄορ.	ἤρθην	ἀρθῶ	ἀρθείην	ἄρθητι	ἀρθῆναι	ἀρθεις

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἦρον (πρτ.), ἦρα (ἄορ.), ἦρκα (πρκ.), ἦρμαι (πρκ.), τοῦ αἴρω
εἶρον (πρτ.), εἶρα (ἄορ.), εἶρκα (πρκ.), εἶρμαι (παθ. πρκ) τοῦ εἶρω.
ἤρόμην = πρτ. τοῦ αἴρομαι, ἤρόμην = ἄορ. β' τοῦ ἐρωτῶ
αἰρόμενος = μτχ. ἐνεστ. τοῦ αἴρομαι (= σηκώνομαι).
ἐρόμενος = μτχ. ἄορ. β' τοῦ ἐρωτῶ.
ἐρώμενος = μτχ. ἐνεστ. τοῦ ἐρώμαι (= ἀγαπῶμαι).
ἐρρωμένος = μτχ. πρκ. τοῦ ρώννυμαι (= ἐνισχύομαι).

Ἀντικατάστασις τῶν: αἴρομαι, αἴροῦμαι, ἤρόμην.

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	αἴρομαι	αἴρωμαι	αἰροίμην	αἴρου	αἴρεσθαι	αἰρόμενος
ἐνεστ.	αἴροῦμαι	αἰρῶμαι	αἰροίμην	αἴροῦ	αἰρεῖσθαι	αἰρού- μενος
ἄορ. β'	ἤρόμην	ἔρωμαι	ἐροίμην	ἐροῦ	ἐρέσθαι	ἐρόμενος

ΠΑΡΑΓ. ἄροις (= σήκωμα), ἔπαροις (= ὑπερηφάνεια, ὑψωσις), ἔξαροις (= ὑψωσις), ἄρμα (= ὅ,τιδῆποτε σηκώνει κανείς), ἄρδην (= ἐξ ὀλοκλήρου) ἀρτηρία, μετέωρος, συνωρίς (= ζευγος ἵππων), ἔρανος, μετάρσιος, ἀορτήρ (= ζώνη τοῦ ξίφους), μίσθαρνος (= ὁ ἐργαζόμενος χάριν μισθοῦ), [ἀνταρσία, ἀντάρτης], ἀρτός (= ὁ σηκωτός)

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα αρ + j ω ἄρ-j-ω -αἴρω.

ΣΥΝΘ. ἀνταίρω (= ἀνθίσταμαι), ἀπαίρω (= ἀποπλέω), καταίρω (= καταπλέω), ἐπαίρω (= ὑψώνω), ἐπαίρομαι (= ὑπερηφανεύομαι), ἐξαίρω (= ἐξεγείρω, ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω) κλπ.

ΣΥΝΩΝ. ἐγείρω, ἀνυψῶ, ἀνίστημι, ἀνορθῶ, ἀνέχω, ἀνατείνω.

ΑΝΤΙΘ. καθαιρῶ, ἐλαττῶ, καταβάλλω, χαλαρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. άράτω τις τήν χεΐρα.

2) τὸ παθ. δέχεται προληπτ. κατηγορ., Φίλιππος ήρθη μέγας.

Ν. ΕΛΛ. αΐρω = σηκώνω, άπομακρύνω, καταργῶ· «αΐρομεν τὰ έμπόδια», «ήρθη ή άπαγόρευσις».

* αΐσθάνομαι μέσ. άποϑ. με ένεργ. σημασ. = 1) άντιλαμβάνομαι κάτι διά τῶν αΐσθήσεων, 2) έννοῶ. πρτ. ήσθάνομην, μέλλ. αΐσθήσομαι, άόρ. β' ήσθόμην, πρκ. ήσθημαι, ύπερσ, ήσθήμην.

Άντικατ. Άορ. β' και Παρακ.

δριστ.	ύποτακτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μετχ.
ήσθόμην	αΐσθωμαι	αΐ σ θ ο ι [μην]	αΐσθοῦ	α ι σ θ έ- [οθαι]	αΐσθόμε- [νος]
ήσθημαι	ήσθ η μ έ [νος ὦ]	ήσθ η μ έ- [νος εΐην]	ήσθησο	ήσθησθαι	ήσθ η μ έ- [νος]

ΠΑΡΑΓ. αΐσθημα, αΐσθησις, αΐσθητής, αΐσθητός, άναΐσθητος, ευαΐσθητος, αΐσθητήριον.

ΕΤΥΜ. άπό τὸ θέμα αΐσθ—σχηματ. ὁ άόρ. β' ήσθόμην, άπό τὸ θέμα αΐσθ-αν—σχηματ. ὁ ένεστ. και παρατ., άπό τὸ θέμα αΐσθε- ὁ μέλλ., ὁ παρακ. και ύπερσ. και ὄλα τὰ παράγωγα.

ΣΥΝΘ. προαΐσθάνομαι (=προβλέπω), συναισθάνομαι (=άντιλαμβάνομαι συγχρόνως διά τῶν αΐσθητηρίων), έπαισθάνομαι (=λαμβάνω αΐσθησιν κάποιου πράγματος) κλπ.

ΣΥΝΩΜ. γινώσκω, μανθάνω, έννοῶ, καταλαμβάνω, συνίημι, έπαΐω, καταμανθάνω.

ΑΝΤΙΘ. άγνοῶ, άναΐσθητῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. ὡς ήσθοντο τὸ γεγενημένον.

2) με γεν., ήσθετο τῶν κακῶν.

3) με δοτ. (όργαν) αΐσθάνομαι τῆ άκοῆ.

4) με δοτ. (αΐτίας)· αΐσθάνομαι τῆ ήλικίας.

5) με κατηγορ. μετχ. τοῦ ύποκ. αΐσθάνομαι κάμνων.

6) με κατηγ. μετχ. τοῦ άντικ., ήσθοντο τήν πόλιν κατειλημμένην.

7) με ειδικήν πρότασιν. ήσθετο τὸ στράτευμα ὅτι ήν...

Ν. ΕΛΛ. αΐσθάνομαι=άντιλαμβάνομαι, συναισθάνομαι, συγκινοῦμαι· «αΐσθάνομαι ψῦχος, χαράν, τήν θέσιν μου».

προαΐσθάνομαι = προβλέπω, συναισθάνομαι = άναγνωρίζω διά τῆς φωνῆς τῆς συνειδήσεως.

* αΐσχύνω = 1) άσχημίζω, 2) παραμορφώνω, 3) άτιμάζω, ντροπιάζω, 4) καταφρονῶ. πρτ. ήσχυνον, μέλλ. αΐσχυνῶ, άόρ. ήσχυνα, [πρκ. ήσχυγκα και ήσχυκα, ύπερσ. ήσχύκειν].

- Μέσ. *αίσχύνομαι* = 1) ἐντρέπομαι, 2) σέβομαι. πρτ. *ἡσχυνόμην*, μέλλ. *αίσχυνοῦμαι* καὶ παθ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. *αίσχυνθήσομαι*, παθ. ἀόρ. με σημασ. μέσ. *ἡσχύνθη* [πρκ. *ἡσχυμαι* ὑπερσ. *ἡσχύμην*].

Ἀντικατάστασις Ἐνεστ., Μέλλ. καὶ Ἄορ.

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
Ἐνεστ. αίσχύνω	αίσχύνω	αίσχύνοιμι	αἴσχυνε	αίσχύνειν	αίσχύνων
Μέλλ. αίσχυνῶ	—	αίσχυνοίμι	—	αίσχυνεῖν	αίσχυνῶν
Ἄορ. ἡσχυνα	αίσχύνω	αίσχύναιμι	αἴσχυνον	αίσχύναι	αίσχύνας

Εὐκτ. μέσ. ἐνεστ. : αίσχυνοίμην, αίσχύνοιο, αίσχύνοιτο κλπ.

Εὐκτ. μέσ. μέλλ. : αίσχυνοίμην, αίσχυνοῖο, αίσχυνοῖτο κλπ.

Κλίσις παρακ.

ὄριστ. . ἡσχυμαι, - νσαι, - νται, ἡσχύμμεθα, - νθε, ἡσχυμμένοι εἰσί.

προστ. : ἡσχυνσο, ἡσχύνθω, ἡσχυνθε, ἡσχύνθων.

ἀπαρ. : ἡσχύνθαι, μτχ. : ἡσχυμμένος.

ΠΑΡΑΓ. αίσχυντηλός (= ντροπαλός), ἀναίσχυντος (= ἀδιάντροπος), αίσχυντός, αίσχυντήρ (= ὁ ἀτιμάζων)

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ οὖσ. *αἴσχος*,¹ *αἰδ-χος* (αἰδοῦμαι) καὶ τὴν κατάλ.-*ύνω-αίσχύνω*, (ὅπως ὀξύς, ὀξύνω, βαρύς, βαρύνω) *αἴσχ-υν-ι ω-αίσχύνω*, Τὸ υ τῆς παραληγ. εἶναι μακρόν εἰς τὸν ἐνεστῶτα., πρτ., ἀπαρέμ (ἐνεργ), βραχὺ δὲ εἰς ὄλους τοὺς ἄλλους τύπους.

ΣΥΝΘ. καταισχύνω (= ἀτιμάζω), ἐπαισχύνομαι (= ντρέπομαι), ὑπεραίσχύνομαι (= αίσχύνομαι πολὺ) κ.τ.λ.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ αίσχύνομαι : αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, σέβομαι

Τοῦ αίσχύνω τά : εἰς αίσχύνην καθίστημί τινα, κλπ

ΑΝΤΙΘ. τοῦ αίσχύνω : τιμῶ, ἐπαινῶ. τοῦ αίσχύνομαι : ἀναισχυντῶ, αὐθαδίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. : με αἰτιατ. αίσχύνω τοὺς πατέρας

τὸ μέσον : 1) με αἰτιατ. : αίσχύνομαί σε, ὦ γέρον.

2) με ἐμπρόθ. προσδ. (αἰτίας) . ἐν κακοῖς τοῖς σοῖς οὐκ αίσχύνομαι.

3) με ἀπαρέμφ. (τελικόν) : αίσχύνονται γράφειν λόγους

4) με κατηγορ. μετοχ. : αίσχύνομαι ποιῶν ταῦτα.

5) με αἰτιατ. καὶ ἀπαρέμφ. : ἡσχύνθημεν καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους προδοῦναι αὐτόν

Ν. ΕΛΛ. αίσχύνομαι = ντροπιάζω, ἀτιμάζω, ὑβρίζω, ντρέπομαι· «αἰσχύνομαι νὰ ἀλλάξω ἰδέας», «δὲν αίσχύνεσαι διὰ τὴν ἀμέλειάν σου;» σύνθ. ἐπαισχύνομαι = ντρέπομαι διὰ κάτι, καταισχύνω = καταντροπιάζω, ρεζιλεύω κάποιον

- * **αἰτιῶμαι** (ἀομαι)· ἀποθ. με ἐνεργ. σημασ. καὶ σπανίως παθ. = 1) κατακρίνω, ψέγω, 2) κατηγορῶ. πρτ. *ἤτιώμην*, μέλλ. *αἰτιάσομαι*, [παθ. μέλλ. *αἰτιαθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἤτιασάμην*, παθ. ἄορ. *ἤτιάθην*, πρκ. *ἤτιάμαι*, ὑπερσ. *ἤτιάμην*.

ΠΑΡΑΓ. αἰτίαμα (= κατηγορία), αἰτίαισις (= παράπονον, κατηγορία), αἰτιατέον, αἰτιατόν (= τὸ ἀποτέλεσμα).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ αἰτία. Ὁ χαρακτήρ α εἶναι μακρὸς εἰς ὄλους τοὺς χρόνους ἐκτὸς τοῦ ἐνεστώτος καὶ τοῦ παρατατικοῦ.

ΣΥΝΘ. ἐπαιτιῶμι = κατηγορῶ κάποιον, καταιτιῶμαι = κατηγορῶ.

ΣΥΝΩΝ. διαβάλλω, ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, μέμφομαι, ὄνειδιζω, ψέγω, συνώνυμα τοῦ παθητικοῦ αἰτιῶμαι εἶναι τά : αἰτιάζομαι, κατηγοροῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, εὖ λέγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. προσώπου ἢ πράγματος.

2) με διπλὴν αἰτιατ. τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα.

3) με αἰτιατ. (προσ.) καὶ γενικὴν (αἰτίας), ἔφη οὐκ ἑαυτὸν αἰτιῶσθαι τῶν κακῶν.

4) με ἀπαρ. σὲ δὲ τίς αἰτιᾶται πόλις σφᾶς ὠφεληκένοι ;

5) ἐξηρη. πρὸτ. Σωκράτης ἤτιᾶτο αὐτὸν ὅτι οὐκ ἠρώτα.

6) με ἐμπρόθ. προσδ. αἰτιῶμαί τινα περὶ τινος, κατὰ τινος, ὑπὲρ τινος.

Ν. ΕΛΛ. αἰτιῶμαι = κατηγορῶ κάποιον ὡς ὑπεύθυνον. «αἰτιῶμαι τὴν κατάστασιν διὰ τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν τροφίμων», ἐπαιτιῶμαι = κατηγορῶ κάποιον διὰ κάτι.

- * **αἰτῶ** (έω) = 1) ζητῶ νὰ πάρω κάτι, 2) ἀπαιτῶ. πρτ. *ἤτουν*, μέλλ. *αἰτήσω*, ἄορ. *ἤτησα*, [πρκ. *ἤτηχα* ὑπερσ. *ἤτήκειν*].

- Μέσ. καὶ Παθ. **αἰτοῦμαι** = ζητῶ κάτι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. πρτ. *ἤτούμην*, μέσ. μέλλ. *αἰτήσομαι*, [παθ. μέλλ. *αἰτηθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἤτησάμην*, παθ. ἄορ. *ἤτήθην*, πρκ. *ἤτημαι*, ὑπερσ. *ἤτήμην*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἠτήθην (ἄορ.), ἤτημαι (πρκ.), ἠτήμην (ὑπερσ.) τοῦ αἰτέω-ῶ. ἠττήθην (ἄορ.), ἠττημαι (πρκ.), ἠττήμην (ὑπερσ.) τοῦ ἠττώμαι
--

ΠΑΡΑΓ. αἰτησις, αἴτημα, αἰτητέον, αἰτητός, διαιτητής, παραίτησις [ἀπαιτητής, ἀπαιτητικός, ἐπαίτης].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ αἶτε-, αἰτέ- j ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. ἀπαιτῶ = ζητῶ ὀπίσω κάτι, ἐξαιτῶ = ζητῶ κάτι ἀπὸ ἄλλον με παρακλήσεις, ἐξαιτοῦμαι = ζητῶ τὴν σωτηρίαν κάποιου με παρακλήσεις, ἐπαιτῶ : 1) ζητῶ κάτι ἐπὶ πλέον, 2) ζητιανεύω. παραιτοῦμαι = 1) ζητῶ νὰ λάβω κάτι ἀπὸ κάποιον, 2) ἐγκαταλείπω, 3) χωρίζομαι.

ΣΥΝΩΝ. ἐρευνῶ, ζητῶ, ἐξετάζω.

ΑΝΤΙΘ. παρέχω, δίδωμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : αἰτῶ σῖτον.

2) με δύο αίτιατ. : αἰτεῖ αὐτόν μισθόν τριῶν μηνῶν.

Ν. ΕΛΛ. αἰτῶ, αἰτοῦμαι· «αἰτῶ χάριν» καί «αἰτοῦμαι χάριν». ἀπαιτῶ, ἀνταπαιτῶ = ζητῶ ἀντάλλαγμα, διεκδικῶ, ἐξαιτοῦμαι = ἐπικαλοῦμαι, παραιτῶ = ἀφήνω, παραιτοῦμαι = ἐγκαταλείπω· «παρητήθη τῆς πρᾶσπαθείας»:

ἀκμάζω = 1) εὐρίσκομαι εἰς ἀκμήν, 2) εἶμαι ἀνθηρὸς, ἀκμαῖος. πρτ. *ἤκμαζον*, μέλλ. *ἀκμάσω*, ἄορ. *ἤκμασα*, πρκ. *παρήκμακα*.

ΠΑΡΑΓ. [ἀκμαστῆς (= ἀκμαῖος), ἀκμαστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἀκμή = τὸ ἀνώτατον σημεῖον, ἢ κατάλληλος ἐποχή, θέμα ακμαδ— καὶ τὸ j, ἀκμαδ-j-ω ἀκμάζω, κατὰ τὰ εἰς -αζω ὀδοντοκόληκτα.

ΣΥΝΘ. παρακμάζω = χάνω τὴν ἀκμήν μου.

ΣΥΝΩΝ. ἀνθῶ, θάλλω, βλαστάνω, ἀνδροῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. μαραίνομαι, φθίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἐπὶ προσώπων : ἀκμάζω σῶματι = εἶμαι ἀκμαῖος ὡς πρὸς τὸ σῶμα.

2) ἐπὶ πραγμάτων : ἀκμάζει νόσος = ἡ νόσος εὐρίσκεται εἰς τὴν ὑψίστην ὄρμην.

3) με ἀπαρέμφ. : ἀκμάζω ἐρύκειν = εἶμαι ἀρκετὰ ἰσχυρὸς ὥστε νὰ ἐμποδίζω.

Ν. ΕΛΛ. ἀκμάζω = 1) τὰς ἰδίας σημασίας με τὰ ἀρχαῖα, «δὲν ἀκμάζει παρ' ἡμῖν ἡ βιομηχανία». 2) ζῶ,

ἀκολουθῶ (έω) = βαδίζω κατόπιν τινός, συμβαδίζω, ἔπομαι, συμφωνῶ. πρτ. *ἠκολούθουν*, μέλλ. *ἀκολουθήσω*, ἄορ. *ἠκολούθησα*, πρκ. *ἠκολούθηκα*.

ΠΑΡΑΓ. ἀκολούθησις, ἀκολουθητέον, [ἀκολουθητικός, ἐπακολούθημα (= ἡ συνέπεια, ἐξακολούθησις)].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἀκόλουθος, θέμα ἀκολουθέ-ω-ῶ· παρασύνθετον· τὸ δὲ ἀκόλουθος ἀπό τὸ ἀθροιστικὸν α καὶ κέλευθος (= ὁδός) καὶ σημαίνει συνοδοιπóρος.

ΣΥΝΘ. παρακολουθῶ = προσέχω, ἐπακολουθῶ (= 1. ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, 2. καταδιώκω, 3. κατανοῶ, 4. ὑπακούω), συνακολουθῶ (= συνοδεύω), συνεπακολουθῶ (= ἀκολουθῶ ἀπὸ κοντὰ), συμπαρακολουθῶ (= βαδίζω μαζὺ με κάποιον).

ΣΥΝΩΝ. ἔπομαι, ἔχομαι τινος.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. . ἠκολούθουν αὐτῷ πολλοί.

2) ἀπολύτως : ἀκολουθεῖ = ἔπεται.

Ν. ΕΛΛ. ἀκολουθῶ = 1) ὅ,τι εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) συμμορφοῦμαι, «ἀκολουθεῖ τὰς ἀρχὰς μου», «ἀκολουθῶ τὰς συστάσεις»· ἀκολουθῶ, ἀκολουθάω, ἐπακολουθῶ, παρακολουθῶ, ἐξακολουθῶ.

ἀκοντίζω = 1) ρίπτω ἀκόντιον, 2) κτυπῶ διὰ τοῦ ἀκοντίου. πρτ. ἤ-κόντιζον, μέλλ. ἀκοντιῶ, ἀόρ. ἤκόντισα, [πρκ. ἤκόντικα].

● Μέσ. ἀκοντίζομαι = ἀποστράπτω.

● Παθ. ἀκοντίζομαι = πληγώνομαι. πρτ. ἤκοντιζόμεν, παθ. μέλλ. ἀκοντισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἤκοντίσθην, [πρκ. ἤκόντισμαι, ὑπερσ. ἤκοντίσμεν].

ΠΑΡΑΓ. ἀκόντισις, ἀκόντισμα, ἀκοντισμός, ἀκοντιστής, ἀκοντιστικός [ἀκοντιστήρ].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἀκόντιον θ. ἀκοντιδ- καὶ τὸ προσφ. j ἀκοντιδ-j-ω ἀκοντίζω κατὰ τὰ εἰς -ίζω ὀδοντικόληπτα.

ΣΥΝΘ. διακοντίζομαι = μετέχω εἰς ἀγῶνα ἀκοντίου, εἰσακοντίζω = ρίπτω ἐναντίον κάποιου τὸ ἀκόντιον, ἐξακοντίζω = ἐκσφενδονίζω τὸ ἀκόντιον.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) αἰτιατ. ἀκοντίζει τις (αὐτὸν) ὑπὸ τὸν ὀφθαλμόν.

Ν. ΕΛΛ. ἀκοντίζω = ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, ἐξακοντίζω = ἐκτινάσσω, ὑπερακοντίζω = ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ· «ὑπερηκόντισε τοὺς πάντας εἰς προσπάθειαν».

ἀκοῦμαι (έομαι) = 1) θεραπεύω, 2) ἐπισκευάζω. μέλλ. ἀκοῦμαι, [ἢ ἀκέσομαι], ἀόρ. ἤκεσάμην, [παθ. ἀόρ. ἤκέσθην].

ΠΑΡΑΓ. ἀκεστής (= ὁ διορθωτὴς σχισμένων ἱματίων), ἀκεστός (= ὁ θεραπεύσιμος), ἀνήκεστος (= ἀθεράπευτος), ἀκέστρα (= ἡ σακκορράφα), ἀκέστρια (= ἡ ράπτρια), ἀκεστρον (= φάρμακον), ἀκέστωρ ἢ ἀκεστήρ (= 1 ὁ θεραπευτής, 2, ὁ ἐπιδιορθωτής), ἀκεσμα (= φάρμακον), πανάκεια (= φάρμακον ποῦ θεραπεύει τὰ πάντα). Ἄκουμενός = ἰατρός ἐν Ἀθήναις.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἄκος (= θεραπεία), θ. ἀκεσ- ἀκέσ-ομαι ἀκέομαι-ἀκοῦμαι.

ΣΥΝΘ. ἐξακοῦμαι = θεραπεύω τελείως.

ΣΥΝΩΝ. ἰῶμαι, θεραπεύω, ἰατρεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. ἀκοῦμαι ἔλκος = θεραπεύω τὴν πληγὴν.

* **ἀκούω** = 1) ἀκούω, 2) πληροφοροῦμαι, 3) προσέχω, 4) ὀνομάζομαι. πρτ. ἤκουον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. ἀκούσομαι (= θὰ ἀκούσω), ἀόρ. ἤκουσα, πρκ. ἀκήκοα, ὑπερσ. ἤκηκόειν.

● Παθ. ἀκούομαι, πρτ. ἤκουόμεν, παθ. μέλλ. ἀκουσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἤκούσθην, πρκ. ἤκουσμαι, ὑπερσ. ἤκούσμεν.

ΠΑΡΑΓ. ἀκοή, ἄκουσμα, ὑπήκοος, κατήκοος (= ὁ ἀκροατής), εὐήκοος (= ὁ ἀκούων καλῶς), ἀνήκουστος (= ὁ πρωτάκουστος, ὁ τρομερός), ὠτακουστής (= ὁ κρυφακούων, ὁ κατάσκοπος).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. ακ- (ἀκμή) καὶ τὸ οὔς μὲ τὴν προσθήκην τοῦ προσφύματος j, ακ-ουσ-jω = ἀκούω.

ΣΥΝΘ. τὸ ρῆμα εἶναι σύνθετον, μὲ τὰς προθέσεις: διά, εἰς, ἐπί, κατὰ, παρὰ, ὑπό· διακούω, εἰσακούω, (= προσέχω), ἐπακούω (= μὲ προσοχήν ἀκούω), κατακούω (= ὑποτάσσομαι), ὑπακούω (= ἀκούω μὲ προσοχήν, ἀνοίγω).

ΣΥΝΩΝ. ἀκροῶμαι, αἰσθάνομαι, πυνθάνομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀνηκουστῶ = παρακούω, δὲν θέλω νὰ ἀκούσω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. (προσώπου) καὶ αἰτιατ. (πράγματος) ἐπὶ ἀμέσου ἀντιλήψεως· «ὕμεις ἐμοῦ ἀκούσεσθε τὴν ἀλήθειαν».

2) μὲ γεν.· ἀκούω πατρός.

3) μὲ αἰτιατ.· ταῦτα μὲν ὁ Κύριος ἠκηκόει.

4) μὲ γεν. καὶ κατηγ. μτχ.· ἀκούω σοῦ ταῦτα λέγοντος.

5) μὲ αἰτιατ. καὶ κατηγ. μτχ.· ἤκουε Κύριον ἐν Κιλικίᾳ ὄντα.

6) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.· ἤκουε κώμας καλὰς ἐν Κιλικίᾳ εἶναι.

7) μὲ εἰδ. πρῶτ. ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγοράς ἔτι δώσοιεν αὐτῷ.

8) τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς συνδετικόν: ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἀκούσομαι κακός (= δὲν θὰ ὀνομασθῶ κακός)· αἱ περιφράσεις: εἶ ἀκούω = ἐπαινοῦμαι καὶ κακῶς ἀκούω = κακολογοῦμαι, χρησιμεύουν ὡς παθητ. τῶν εἶ λέγω = ἐπαινῶ καὶ κακῶς λέγω = κακολογῶ.

Ν. ΕΛΛ. ἀκούω = 1) ἀκούω, 2) πληροφοροῦμαι, 3) ὑπακούω, 4) αἰσθάνομαι, εὐρίσκομαι εἰς καλὴν κατάστασιν, 6) φημίζομαι «ἀκούω τὴν ἀγόρευσιν τοῦ ρήτορος» «ἄκουσα πῶς θὰ ἔχουμε πόλεμο».

ἀκροῶμαι (ἀομαι) μέσ. ἀποθ. μὲ ἐνεργ. διάθ. = 1) ἀκροάζομαι, 2) ἀκούω προσεκτικὰ, 3) ὑπακούω, 4) ὑποτάσσομαι· πρτ. **ἠκροῶμην**, μέσ. μέλλ. **ἀκροάσομαι**, ἀόρ. **ἠκροασάμην**, [παθ. ἀόρ. **ἠκροάθην**, πρκ. **ἠκρόαμαι**, ὑπερσ. **ἠκροάμην**].

ΠΑΡΑΓ. ἀκρόαμα, ἀκροατής, ἀκρόασις, [ἀκροατήριον], ἀκροατικὸς καὶ [ἀκροαματικὸς, ἀκροάμων].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ ρίζαν ακρ- (ἄκρος) καὶ οὖς **ἀκρ-ου-άσομαι** μετὰ ἐκπίπτει τὸ σ καὶ τὸ υ **-ἀκρο-ά-ομαι -ἀκροῶμαι**· τὸ α εἶναι μακρὸν εἰς ὄλους τοὺς χρόνους καὶ τὰ παράγωγα.

ΣΥΝΘ. συνακροῶμαι = ἀκροῶμαι μαζὺ μὲ κάποιον.

ΣΥΝΩΝ. ἀκούω.

ΣΥΝΤΑΞ. συντάσσεται ὅπως τὸ ἀκούω

1) μὲ γεν. οὔτε ἠκροῶντο ἔτι τῶν ἀρχόντων

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. ἀλλὰ τί μὴν ἔστιν ἃ ἠδέως σοῦ ἀκροῶνται.

3) ἀπολύτως: καὶ ἄλλοι τινὲς κατὰ τὰς ἠπείρους ἐνδοιαστῶς ἀκροῶνται (= ὑποτάσσονται).

Ν. ΕΛΛ. ἀκροῶμαι = 1) ἀκούω, δέχομαι ἀκρόασιν, 2) ἐξετάζω ἀσθενῆ μὲ ἀκρόασιν· «ἠκροάσθη τὸν ἀσθενῆ», 3) παρακολουθῶ μαθήματα «ἠκροάσατο τῶν μαθημάτων»

ἀλαλάζω = 1) φωνάζω ἰσχυρῶς, 2) κραυγάζω. πρτ. *ἠλάλαζον*, [μέσ. μέλλ. με ἔνεργ. σημασ. ἀλαλάζομαι]. ἄορ. *ἠλάλαξα*.
 ΠΑΡΑΓ. ἀλαλαγή [ἀλαλαγμός, ἀλάλαγμα]· ἀλαλητός (= ἰσχυρά κραυγή).
 ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν πολεμικὴν κραυγὴν *ἀλαλά*, *αλαλαδ-ι-ω* — *ἀλαλάζω* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ οὐρανικόληκτα ἄρπαγ-ι-ω — ἄρπάζω.
 ΣΥΝΘ. ἀναλαλάζω (= βγάζω μεγάλην κραυγὴν ἰδίως πολεμικὴν), ἐπαλαλάζω (= σηκώνω πολεμικὸν ἀλαλαγμόν).
 ΣΥΝΩΝ. ἐλελίζω, βοῶ, κραυγάζω, κράζω.
 ΣΥΝΤΑΞ. με σύστοιχον αἰτιατ.: ἀλαλάζω νίκην = σηκώνω κραυγὴν νίκης.
 Ν. ΕΛΛ. ἀλαλάζω = κραυγάζω· «τὰ πλήθη ἠλάλαζον».

ἀλγῶ (έω) = 1) αἰσθάνομαι πόνον (σωματικὸν ἢ ψυχικὸν), 2) ὑποφέρω, 3) πονῶ. πρτ. *ἤλγουν*, μέλλ. *ἀλγήσω*, ἄορ. *ἤλγησα*.
 ΠΑΡΑΓ. ἀλγηδών (= πόνος), [ἄλγημα, ἄλγησις], ἀναλγησία (= ἀδιαφορία, ἀναισθησία), ἀνάλγητος, [κεφαλαλγία].
 ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις: ἀπό, περί, σύν, ὑπέρ, διά, ἐπί, κατά.
 ΣΥΝΩΝ. ἀλγύνομαι, πονῶ, πάσχω.
 ΑΝΤΙΘ. ἡδομαι, ἀγάλλομαι, χαίρω.
 ΣΥΝΤ. 1) ἀμτβ. ἀκολουθεῖται συνήθως με αἰτιατ. τοῦ κατὰ τι ἢ τῆς ἀναφορᾶς· ἀλγεῖ τὰ ὄμματα.
 2) ἀμτβ. με κατηγορ μετοχὴν· ἀλγῶ κλύων (= νὰ ἀκούω).
 3) με ἐμπρόθ. προσδιор. ἤλγει ἕκαστος περὶ τὰ οἰκεία.
 Ν.ΕΛΛ. ἀλγῶ = ὅ,τι εἰς τὰ ἀρχαῖα· «ἀλγῶ κατὰ τὴν ὀσφύνην».

- * **ἀλείφω** = ἀλείφω. πρτ. *ἤλειφον*, μέλλ. *ἀλείψω*, ἄορ. *ἤλειψα*, πρκ. *ἀλήλιφα*, [ὑπερσ. ἀληλίφειν].
 ● Μέσ. καὶ Παθ. *ἀλείφομαι*, πρτ. *ἤλειφόμην*, μέσ. μέλλ. *ἀλείψομαι*, παθ. μέλλ. *ἀλειφθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἤλειψάμην*, παθ. ἄορ. *ἤλειφθην*, πρκ. *ἀλήλιμμαι*, ὑπερσ. *ἀληλίμμην*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

<p>ἤλειφε (ν) = γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἀλείφω εἴληφε (ν) = γ' ἐν. πρκ. τοῦ λαμβάνω</p>
--

Κλίσις μέσ. πρκ.

ἀλήλιμμαι, -ψαι, -πται, -μμεθα, -φθε, ἀληλιμμένοι εἰσί.

ΠΑΡΑΓ. ἀλειμμα (= ἀλοιφή), ἀλοιφή, ἀνεξάλειπτος, ἐξαλειπτόν, ἀλειψις.

ΕΤΥΜ. τὸ ρ ἔχει δύο θ: ἰσχυρόν λειπ. — καὶ ἀσθενές λιπ. — καὶ μετὸ προθεματικὸν α, αλειπ. καὶ αλιπ. Τὸ π τρέπεται εἰς φ καὶ ἔχομεν: ἀλειφ- καὶ ἀλιφ-.

ΣΥΝΘ. ἀπαλείφω (= σβήνω), ἐξαλείφω (= ἀπαλείφω), ἐναλείφω, πε-

ριαλείφω (= αλείφω από παντού), προαλείφω, συναλείφω (= 1) αλείφω μαζύ, 2) συγχωνεύω δύο συλλαβάς).

ΣΥΝΩΝ. χρίω (= αλείφω).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. οί Λακεδαιμόνιοι πρώτοι λίπα μετά του γυμνάζεσθαι ήλείψαντο.

2) με αίτιατ. και δοτ. όργαν. εἴ τις σου τὰς τρίχας ψιμυθίω αλείψειεν.

Ν. ΕΛΛ. αλείφω, «αλείφει τὸ πρόσωπόν της με γλυκερίνην», αλείβω, αλείφτω, απαλείφω=οβήνω, αφαιρώ, διαγράφω, εξαλείφω=1) οβήνω, 2) διαγράφω.

ἀλέξω = 1) απομακρύνω, 2) αποκρούω, 3) υπερασπίζω, βοηθῶ. Ἔνεργ. φωνή μόνον ὁ ἐνεστώς **ἀλέξω**.

- Μέση φωνή ἐνεστ. **ἀλέξομαι** (= ἀμύνομαι), μέλλ. **ἀλέξομαι** και **ἀλεξήσομαι**, ὄρ. μόνον τὸ ἀπαρ. : **ἀλέξασθαι**.

ΠΑΡΑΓ. ἀλέξιμα (= ἡ προστασία), ἀλεξήνωρ (= ὁ βοηθός), ἀλέξεις (= ἡ ἀπόκρουσις), ἀλεξητήρ (= ὁ απομακρύνων), ἀλεξητήριος (= ὁ κατάλληλος νὰ απομακρύνῃ κάτι), ἀλεξητήριον (= φάρμακον) ἔπαλις, ἀλεξίκακος, Ἄλεξανδρος (= ὁ προστατεύων ἄνδρας).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **αλεκ-** (ἀλκή=ισχύς, εὐψυχία) καὶ τὸ πρόσφυμα **σ αλεκ - σ - ἀλέκ - σ - ω - ἀλέξω**.

ΣΥΝΘ. ἀπαλέξω (= ἀπωθῶ, απομακρύνω), ἐπαλέξω (= βοηθῶ).

ΣΥΝΩΝ. ἀμύνω, ἀρήγω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ (τινι), παρίσταμαί τινι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. ἀλέξω τι = αποκρούω κάτι βιαίως.

2) με δοτ. ἀλέξω τινί = βοηθῶ κάποιον· τούτοις γὰρ φαῖν ἀνάγκην εἶναι προθύμως ἀλέξειν.

3) με δοτ. όργαν. ὧ τις ἀλέξεται

- * **ἀλίσκομαι** ἀποθ. παθ. διαθ. = 1) συλλαμβάνομαι, αἰχμαλωτίζομαι (ἐπὶ ἐμψύχων), 2) κυριεύομαι (ἐπὶ ἀψύχων). Τὸ ρῆμα εἶναι παθ. τοῦ αἰρῶ. πρτ. **ἡλίσκομην**, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. **ἀλώσομαι**. ὄρ. β' ἐνεργ. με παθ. σημασ. **ἔάλων** και **ἤλων**, πρκ. ἐνεργ. με παθ. σημασ. **ἔάλωκα** και **ἤλωκα**, ὑπερσ. ἐνεργ. με παθ. σημασ. **ἐαλώκειν** και **ἤλώκειν**.

Κλίσις ὄρ. β'

ὄριστ. : ἔάλων —ως — ω, — ωμεν — τε — ωσαν.

ὑποτ. : ἄλῶ, ἄλῶς, ἄλῶ, ἄλῶμεν, ἄλῶτε, ἄλῶσιν.

εὐκτ. : ἀλοίην, ἀλοίης, ἀλοίη, ἀλοίημεν, ἀλοίητε, ἀλοίηεν.

προστ. : — ἀπαρ. ἄλῶναι **μτχ.** ἄλοῦς, ἄλοῦσα, ἄλὸν.

ΠΑΡΑΓ. ἄλωσις, ἄλωτός, εὐάλωτος (= εὐκόλως κυριευόμενος), αἰχμάλωτος, δοριάλωτος, εἴλως.

ΕΤΥΜ. από τη ρίζαν **φαλ** - και το πρόσφυμα **-ισκ** ένεστ. θέμα **άλ - ισκ**. Το θέμα τῶν ἄλλων χρόνων σχηματίζεται από την ίδιαν ρίζαν **φαλ** - και το πρόσφυμα **-ο - φαλο-** το πρόσφυμα **-ο -**, όταν ἀκολουθῆ σύμφωνον, ἐκτείνεται εἰς **-ω -** Το ρῆμα παίρνει δασείαν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ αἰρῶ.

ΣΥΜΩΝ. ζωγροῦμαι, λαμβάνομαι, κρατοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ρῆμα ὡς παθ. λαμβάνει ποιητικὸν αἴτιον.

2) με̄ γεν. τῆς αἰτίας ἢ τοῦ ἐγκλήματος (ὡς δικανικὸς ὄρος). ἀλίσκομαι ἀσεβείας.

3) με̄ δοτ. (ὡς δικανικὸς ὄρος). ἀλούς μιᾶ ψήφω. νόσω ἀλίσκεται.

4) με̄ κατηγ. μτχ. τοῦ ὑποκειμ. ἐάλωκεν ἐπιβουλεύων ἐμοί.

* **ἀλλάττω ἢ ἀλλάσσω**=1) μεταβάλλω, 2) ἀλλοιώνω, ἀλλάζω, πρτ. **ἤλλαττον** (σσον), μέλλ. **ἀλλάξω**, ὄρο. **ἤλλαξα**, πρκ. **ἤλλαχα**, [ὑπερσ. **ἤλλάχειν**].

● Μέσ. και Παθ. **ἀλλάττομαι** (σσομαι), πρτ. **ἤλλαττόμην** (σσόμην), μέσ. μέλλ. **ἀλλάξομαι**, παθ. μέλλ. **ἀ' ἀλλαχθήσομαι**, παθ. μέλλ. **β' (ὡς μέσος) ἀλλαγήσομαι**, μέσ. ὄρο. **ἤλλαξάμην**, παθ. ὄρο. **ἀ' ἤλλάχθην**, παθ. ὄρο. **β' (ὡς μέσος), ἤλλάγην**. πρκ. **ἤλλαγμαί**, ὑπερσ. **ἤλλάγμην**.

Ἐντικατάστασις παθ. ὄρο. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἤλλάγην	ἀλλαγῶ	ἀλλαγεί- ην	ἀλλάγηθι	ἀλλαγή- ναι	ἀλλαγεῖς

Κλίσις πρκ. και ὑπερσ.

ὄριστ. ἤλλαγμαί, — ξαι — κται — γμεθα — χθε, ἤλλαγμένοι εἰσιν

προστ. ἤλαξο — χθω — χθε — χθων ἀπαρ. ἤλλάχθαι.

ὑπερσ. ἤλλάγμην — ξο — κτο — γμεθα — χθε, ἤλλαγμένοι ἦσαν.

ΠΑΡΑΓ. ἀλλαγῆ, [ἀλλαγμα, ἀλλακτέον, ἀλλακτικός, ἐναλλάξ, ἀλλα-
ξίς, ἀνταλλακτικός, συναλλαγῆ, ἀδιάλλακτος, ἀλλαξιά, ἀνταλλάξιμος]

ΕΤΥΜ. από τὸ θέμα **αλλ-** (ἄλλος)· και τὸ θέμα **αγ-** (ἄγω), **αλλ-αγ-**
και **j**, **αλλ-αγ-j-ω**— ἀλλάσ-σω. Τὸ **α** τῆς παραληγούσης εἶναι **βραχύ**.

ΣΥΝΘ. ἀνταλλάσσω (= δίδω ἢ παίρνω κάτι πρὸς ἀνταλλαγῆν), ἀπαλ-
λάσσω (= ἐλευθερώνω, ἀπολυτρώνω, ἀπομακρύνω), διαλλάσσω (=1. δί-
δω ἢ παίρνω εἰς ἀντάλλαγμα, 2. συμφιλιώνω), ἀπαλλάσσω (=ἀλλάζω
θέσιν, διασταυρώνω), μεταλλάσσω (=1. μεταβάλλω, 2. ἀλλάζω κατοι-
κίαν, 3. ἀποθνήσκω (μεταλλάσσω βίον)), παραλλάσσω (=1. μεταβάλλω
2. διαφεύγω), συναλλάσσω (=1. ἀνταλλάσσω κάτι με̄ ἄλλα, 2. ἐμπο-
ρεύομαι, 3. συμφιλιώνω).

ΣΥΝΩΝ. τρέπω, ἀμείβω, ἀλλοιῶ, μεθίστημι, μεταβάλλω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αιτιατ. : (= μεταβάλλω), ἀλλάσσω χροιάν.

2) με αιτιατ και γεν. . (= ἀνταλλάσσω): ἠλλάξατο πολλῆς εὐδαιμονίας πολλὴν κακοδαιμονίαν.

Ν. ΕΛΛ. ἀλλάσσω και ἀλλάζω = 1) ἀντικαθιστῶ κάτι δι' ἄλλου «ἠλλάξε τὸ προσωπικὸν τοῦ γραφείου του», 2) ἀντικαθιστῶ «ἀλλάζω ρούχα», ἀμτβ. = μεταβάλλομαι, ἀντικαθίσταμαι: «ὁ καιρὸς ἠλλάξε».

* ἀλλοιῶ (ὀω) = 1) μεταβάλλω, 2) τροποποιῶ, 3) ἀλλοιώνω. πρτ. ἠλλοίουν, μέλλ. ἀλλοιώσω, ἀόρ. ἠλλοίωσα.

● Μέσ. και παθ. ἀλλοιοῦμαι (= μεταβάλλομαι), πρτ. ἠλλοιούμην, μέσ. μέλλ. ἀλλοιώσομαι, παθ. μέλλ. ἀλλοιωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠλλοιώθην, πρκ. ἠλλοίωμαι, ὑπερσ. ἠλλοιώμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀλλοιώσεις, [ἀλλοίωμα, ἀλλοιωτὸς (= μεταβλητὸς)], ἀναλλοίωτος ἀλλοιωτικὸς (= ὁ κατάλληλος πρὸς ἀλλοίωσιν), ἀλλοιώτικος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀλλοῖος, θ. ἀλλοιό-ω-ἀλλοιῶ, ὅπως βέβαιος, βεβαίό-ω-βεβαίῶ.

ΣΥΝΩΝ. μεταβάλλω, τρέπω, ἀμείβω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αιτιατ. : ψυχὴν δὲ ἤκιστ' ἂν τι ἔξωθεν πάθος ἀλλοιῶσειεν.

Ν. ΕΛΛ. ἀλλοιῶ και ἀλλοιώνω = 1) μεταβάλλω τὴν φύσιν, τὰ γνωρίσματα ἢ τὴν ποιότητα κάποιου 2) νοθεύω παραποιῶ: «ἠλλοίωσαν τὰ ἀποτελέσματα», «ἀλλοιωμένα τρόφιμα».

ἀλλομαι ἀποθ. με ἐνεργ. διάθεσιν = πηδῶ. πρτ. ἠλλόμην, μέσ. μέλλ. ἀλοῦμαι, μέσ. ἀόρ. α' ἠλάμην, και [ἀόρ. β' ἠλόμην (σπάνιος εἰς ὀριστικὴν)].

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

πρτ. ἠλλόμην τοῦ (ἀλλομαι)

ἀόρ. β' ἠλόμην τοῦ (ἀλλομαι)

ἀόρ. β' εἰλόμην τοῦ (αἰροῦμαι)

πρτ. ἠλώμην τοῦ (ἀλώμαι = περιπλανῶμαι)

ΠΑΡΑΓ. ἄλμα, ἀλτικός, [ἄλσις, ἀλτήρ, ἄλτης, ἐφ-αλτήριον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν σαλ-(λατιν. sal-io = πηδῶ) και τὸ προσφ. j-σάλ-j-ομαι -ἄλλομαι.

ΣΥΝΘΕΤ. ἐνάλλομαι (= πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω), ἀφάλλομαι (= ἐκπηδῶ), εἰσάλλομαι = (εἰσορμῶ).

ΣΥΝΩΝ. πηδῶ, σκιρτῶ, κυβιστῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ρῆμα εἶναι ἀμετάβ.

ἀλλοτριῶ (όω) = 1) ἀποξενώνω, 2) διαθέτω δυσμενῶς κάποιον ἀπέναντι ἄλλου. πρτ. *ἡλλοτριουν*, μέλλ. *ἀλλοτριώσω*, ἄορ. *ἡλλοτριώσα*, πρκ. *ἡλλοτριώκα*.

- Μέσον καὶ Παθ. *ἀλλοτριοῦμαι* (=ἀποξενώνομαι, γίνομαι ἐχθρός). πρτ. *ἡλλοτριούμην*, παθ. ἄορ. (μὲ μέσ. σημασ.) *ἡλλοτριώθην*, παθ. πρκ. *ἡλλοτριώμαι*.

ΠΑΡΑΓ. ἀλλοτριώσεις (= ἀποξένωσις) [ἀπαλλοτριώσεις, ἀπαλλοτριωτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀλλότριος (=ξένος) μὲ τὴν κατάληξιν-όω, ἀλλοτρι-όω. ΣΥΝΘ ἀπαλλοτριῶ = ἀποξενῶ.

ΣΥΝΩΝ. ἀλλοτριάζω.

ΑΝΤΙΘ. οἰκειῶ, οἰκειοῦμαι, σφετερίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ γενικ. ἐβούλοντο . . . σωφρονισταὶ δντες τῆς γνώμης καὶ τῶν σωμάτων τὴν πόλιν οὐκ ἀλλοτριούντες, ἀλλ' οἰκειοῦντες.

2) μὲ δοτικὴν καὶ αἰτιατ. ταῦτα τοῖς πολεμίοις ἀλλοτριώσει τὴν χώραν.

Ν. ΕΛΛ. ἀπαλλοτριώνω = 1) κάνω κάτι ξένον, 2) μεταβιβάζω τὴν κυριότητα εἰς ἄλλον, πωλῶ. «ἡ κυβέρνησις θὰ ἀπαλλοτριώσῃ τὰς περιουσίας τῶν ξένων».

- * **ἀμαρτάνω** = 1) ἀποτυγχάνω, ἀστοχῶ, 2) διαπράττω σφάλμα. πρτ. *ἡμάρτανον*, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *ἀμαρτήσομαι*, ἄορ. β' *ἡμαρτον*, πρκ. *ἡμάρτηκα*, ὑπερσ. *ἡμαρτήκειν*.

- Τὸ παθ. εὐρίσκεται μόνον εἰς γ' ἐνικὸν πρόσωπον ὡς ἀπρόσωπον. *ἀμαρτάνεται* = (διαπράττεται σφάλμα), πρτ. *ἡμαρτάνετο*, παθ. ἄορ. *ἡμαρτήθη*, πρκ. *ἡμάρτηται*, ὑπερσ. *ἡμάρτητο*.

Ἀντικατάστασις ἄορ. β'

	ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
ἄορ. β'	ἡμαρτον	ἀμάρτω	ἀμάρτοι- μι	—	ἀμαρτεῖν	ἀμαρτῶν

ΠΑΡΑΓ. ἀμαρτία (= ἀποτυχία, σφάλμα), ἀμάρτημα (= ἀποτυχία, σφάλμα), [ἀμαρτωλός, ἀμάρτησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *σμαρ* ἢ *μέρ* (μέρος) καὶ τὸ στερητ. *α*, *α*-*σμαρ*-καὶ τὰ προσφύμ. *τ* καὶ *αν*, *α*-*σμαρ*-*τ*-*αν*- ἐσχηματίσθη τὸ θέμα τοῦ ἐνεστώτος ἀμαρναν-ἀμαρτάνω, οἱ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τὸ θέμα *ἀμαρτ*-.

ΣΥΝΘ. ἀφάμαρτάνω (= ἀστοχῶ. ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ), διαμαρτάνω (= ἀποτυγχάνω τελείως), ἐξαμαρτάνω (= πλανῶμαι, ἀποτυγχάνω).

ΣΥΝΩΝ. ἀποτυγχάνω, σφάλλω, σφάλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γενικὴν ἀμαρτάνω τοῦ σκοποῦ.

2) μὲ αἰτιατ. (σύστ.) πολλὰ ἐς ἡμᾶς ἄλλα τε ἡμαρτήκασι

Ν. ΕΛΛ. *ἀμαρτάνω, ἀμαρταίνω* = 1) κάνω σφάλμα, 2) κυρίως ἐπὶ ἠθικῆς ἢ θρησκευτικῆς ἐννοίας = παραβαίνω τὸν ἠθικὸν ἢ θεῖον νόμον.

* *ἀμείβω* = 1) ἀνταλλάσσω, 2) μεταβάλλω, 3) ἀνταμείβω. [πρτ. *ἤμειβον*, μέλλ. *ἀμείψω*], ἄορ. *ἤμειψα*.

● Μέσ. *ἀμείβομαι*, πρτ. *ἤμειβόμην*, [μέσ. μέλλ. *ἀμείψομαι* παθ. μέλλ. *ἀμειφθήσομαι*] μέσ. ἄορ. *ἤμειψάμην*, παθ. ἄορ. *μὲ μέσ. σημασ. ἤμειφθην*.

ΠΑΡΑΓ. ἀμοιβή, [ἀνταμοιβή, ἀμοιβαῖος (= ὁ γινόμενος ἐναλλάξ, ὁ ἀνταποδιδόμενος), [ἀμοιβός (= ἀντικαταστάτης διάδοχος), ἀμειψίς, ἀργυραμοιβός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *μεF-* καὶ τὸ προθεματικὸν *α-* γίνεται *α-μεF* καὶ μὲ τὸ πρόσφυμα *j*, *α-μεF-j-ω*. μετὰ γίνεται ἐπένθεσις τοῦ *j*, *ἀ-μεj-Fω* καὶ ἀντικατάστασις τοῦ *F* διὰ *β* = ἀμείβω.

ΣΥΝΘ. ἀνταμείβομαι (= ἀνταλλάσσω κάτι), διαμείβω (= ἀνταλλάσσω), παραμείβω καὶ παραμείβομαι (= προσπερνῶ), ἐπαμείβομαι (ποιητ.) (= ἀποκρίνομαι).

ΣΥΝΩΝ. ἀλλάσσω, ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: ἀμείβω τινὰ ἢ ἀμείβομαί τινα· ἀμείψεις ἄνθος χροιάς.

2) αἰτιατ. καὶ γεν.: ἀμείβω τί τινος ἢ ἀμείβω τινὰ τινος ἀμείβω τινὰ τῆς δικαιοσύνης. Συνήθως τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται ἀπὸ ποιητῶν.

Ν. ΕΛΛ. *ἀμείβω* καὶ *ἀνταμείβω* = παρέχω, ἀμοιβήν, ἀνταλλάσσω· «θὰ σὲ ἀνταμείψῃ διὰ τὰς εὐεργεσίας σου».

* *ἀμελῶ* (έω) = 1) παραμελῶ, δὲν φροντίζω διὰ κάτι. πρτ. *ἤμέλουν*, μέλλ. *ἀμελήσω*, ἄορ. *ἤμέλησα*, πρκ. *ἤμέληκα*.

● Παθ. *ἀμελοῦμαι* (= περιφρονοῦμαι, παραμελοῦμαι). πρτ. *ἤμελούμην*, παθ. μέλλ. *ἀμελήθῃσομαι*, παθ. ἄορ. *ἤμελήθην*, πρκ. *ἤμέλημαι*. Ἡ προστακτ. ἐνεστ. *ἀμέλει* χρησιμοποιεῖται ὡς ἐπίορ. καὶ σημαίνει: δὲν πειράζει, βεβαίως.

ΠΑΡΑΓ. [ἀμελητέον (= πρέπει νὰ παραμελῇ κάποιος), ἀμέλημα, ἀμελητής, ἀνάμελος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ *ἀμελής*, θ. *ἀμελεσ-ω*, *ἀμελέ-ω*- *ἀμελῶ* παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. καταμελῶ = ἀμελῶ ἐντελῶς, παραμελῶ.

ΣΥΝΩΝ. ὀλιγωρῶ, ραθυμῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἐπιμελοῦμαι ἢ ἐπιμέλομαι, φροντίζω, κήδομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. . οὐκ ἀμελήσω τοῦ δαιμονίου.

2) μὲ ἀπαρέμφ. . ὁ δικάζων μὴ ἀμελείτω σκοπεῖν.

Ν. ΕΛΛ. *ἀμελῶ* καὶ *ἀναμελῶ* = εἶμαι ἀμελής, δὲν φροντίζω· «ἀμελῶ τὰ καθήκοντά μου».

ἀμιλλῶμαι (ἀομαι). ἀποθ. μὲ ἐνεργ. διάθ. = 1) ἀνταγωνίζομαι πρὸς κάποιον, 2) διαγωνίζομαι, 3) φιλοτιμοῦμαι, 4) φιλονικῶ, 5) προσπαθῶ νὰ ὑπερβάλω κάποιον. πρτ. *ἡμιλλώμην*, μέλλ. *ἀμιλλήσομαι*, παθ. ἀόρ. μὲ μέσ. καὶ παθ. σημασ. *ἡμιλλήθην*, [πρκ. ἡμιλλημαι]. Τὸ ρῆμα εἰς ὄλους τοὺς χρόνους καθὼς καὶ τὰ παράγωγά του γράφονται μὲ δύο λ.

Ἀντικατάστασις Παθ Ἀορ.

δριστ.	ὑποτ.	Εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἡμιλλήθην	ἄμιλληθῶ	ἀμιλληθείην	ἀμιλλήθητι	ἀμιλληθῆναι	ἀμιλληθείς

ΠΑΡΑΓ. ἀμίλλημα (= ὁ ἀγών). ἀμιλλητήρ (= ὁ ἀνταγωνιστής), ἀμιλλητικός, ἀμιλλητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀμιλ-ια- ἀμιλλα καὶ τὴν κατάλληξιν -ομαι ἀμιλλάομαι — ἀμιλλῶμαι.

ΣΥΝΘ. ἀνθαμιλλῶμαι (= συναγωνίζομαι), διαμιλλῶμαι (= ἀγωνίζομαι μὲ θέρμην), συναμιλλῶμαι (= συναγωνίζομαι).

ΣΥΝΩΝ. διαγωνίζομαι, φιλονικῶ, φιλοτιμοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις ἀμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις.

2) μὲ ἐξηρητημένην πρότασιν. καὶ οἱ περὶ τὸν Θηβαῖον ἡμιλλῶντο ὅπως φθάσειαν βοηθήσαντες.

3) μὲ ἐμπροθ. τρσοδ ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα, ἀμιλλῶμαι περὶ τινος

N. ΕΛΛ. ἀμιλλῶμαι = 1) προσπαθῶ νὰ ὑπερτερῆσω κάποιον, 2) ἀνταγωνίζομαι «ἀμιλλῶμαι περὶ τῆς νίκης», 3) εἶμαι ἰσάξιος. «τὰ Ἑλληνικὰ προϊόντα ἀμιλλῶνται τὰ Εὐρωπαϊκά».

* **ἀμύνω** = 1) ἀποκρούω, ἀπωθῶ, 2) ὑπερασπίζω, βοηθῶ, 3) τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι. πρτ. *ἤμυνον*, μέλλ. *ἀμυνῶ*, ἀόρ. *ἤμυνα*.

● Μέσ. *ἀμύνομαι* (= ὑπερασπίζω, ὑπερασπίζομαι, ἐκδικοῦμαι), πρτ. *ἤμυνόμην*, μέλλ. *ἀμυνοῦμαι*, ἀόρ. *ἤμυνάμην*.

Ἀντικατάστασις χρόνων

	δριστ.	ὑποτ.	εὐκτ	προστ.	ἀπαρεμ.	μτχ.
ἐνεστ:	ἀμύνω	ἀμύνω	ἀμύνοιμι	ἄμυνε	ἀμύνειν	ἀμύνων
μέλλ.	ἀμυνῶ	—	ἀμυνοῖμι	—	ἀμυνεῖν	ἀμυνῶν οὔσα, οὔν
ἀόρ	ἤμυνα	ἀμύνω	ἀμύναιμι	ἄμυνον	ἀμῦναι	ἀμύνας ἀμύνασα ἀμῦναν

ΠΑΡΑΓ. άμυντήρ (= ό ύπερασπιστής), άμυντήριος, άμυντικός, άμυν-
τέον, άμύντωρ [άμυνα]. *Άμύντας, [γλωσσαμύντωρ, άμυντής].

ΕΤΥΜ. άπό την ρίζαν μυν- (μύνη = πρόφασις, δικαιολογία) και τό
προθεμ. α σχηματίζεται τό θέμα α-μυν- και τό πρόσφυμα j. α-μύν-
j-ω - άμύννω - άμύνω. Τό υ είναι μακρόν εις τόν ένεστῶτα και άόρι-
στον, βραχύ δέ εις τόν μέλλοντα.

ΣΥΝΘ. άπαμύνω και άπαμύνομαι (=άπωθῶ, άποκρούω), έπαμύνω (=
σπεύδω πρός βοήθειαν, άνταμύνομαι (= άνθισταμαι).

ΣΥΝΩΝ. βοηθῶ, έπικουρῶ, τιμωρῶ τινι, άρήγω, άλέξω, συναγωνίζο-
μαι, παρίσταμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. · άμύνω τινά η τι. τόν έπιόντα πολέμιον βάρ-
βαρον η "Ελληνα ημυνάμεθα.

2) με δοτ. · άμύνω τινί = βοηθῶ· τῆ αὐτῆ άπουσία τοίς μέν
ούκ ημύνατε σωθῆναι, τούς δέ...

3) με έμπροθ. προσδιορισμόν: κρατοῦμεν τούς άμυνομένους
περι τῶν οίκείων· «είς οίωνός άριστος, άμύνεσθαι περι
πάτρης».

4) με αίτιατ. και δοτ. (όργανικήν): άμύνομαι τινά σιδήρω·
και έκαστον άστυ μιᾶ γνώμη άμυνούμεθα αὐτούς.

Ν. ΕΛΛ. άμύνομαι = 1) ύπερασπίζομαι κάτι· «άμύνομαι τῆς τιμῆς
μου» «ημύνθημεν ύπερ τῶν ίερῶν»· 2) άμτβ. : εύρίσκομαι έν άμύνη.
«θα άμυνθῶμεν μέχρις έσχάτων».

άμφιγνοῶ (έω) = 1) δέν γνωρίζω άκριβῶς, 2) δέν έννοῶ, 3) άμ-
φιβάλλω, πρτ. *ήμφεγνόουν*, [μέλλ. *άμφιγνοήσω*], άόρ. *ήμφε-
γνόησα*.

- Παθ. διαθ. άόρ. μόνον η μετοχή *άμφιγνοηθεις* (= εκείνος πού εί-
ναι άγνωστος).

ΕΤΥΜ. άπό τό άχρηστον επίθ. *άμφίγνοος*-ους (= άμφί+γιγνώσκω),
θ. *άμφιγνοέ-ω* ῶ· παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. όκνῶ, διστάζω, ένδοιάζω, άμφιβάλλω, διχογνωμῶ.

ΑΝΤΙΘ. οίδα, έπίσταμαι, γινώσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. ὀ ήμφεγνόησα.

2) με έμπρόθ. προσδ. άμφιγνοῶ περι τινος η επί τινος: άμφι-
γνοῶ μέντοι έφ' εκάστου ὧν λέγεις.

3) με έξηρτ. πρώτασ. και ήμφιγνόουν οί "Ελληνες ὄ,τι έποίουν
οί βάρβαροι.

* **άμφιέννυμι** = 1) ένδύω, 2) περιβάλλω. πρτ. *ήμφιέννυν*, μέλλ. *άμ-
φιῶ* [άμφιέσω], άόρ. *ήμφιέσα*.

- Μέσ. *άμφιέννυμαι*, [πρτ. ήμφιεννύμην], μέλλ. *άμφιέσομαι*, [άόρ.
ήμφιесάμην], [παθ. άόρ. ήμφιέσθην], πρκ. *ήμφιέσμαι*, [ύπερσ.
ήμφιέσμην].

*Αντικατάστασις ένεστῶτος

ὄριστ.	ὕποτ:	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀμφιέν- νυμι	ἀμφιεν- νύω	ἀμφιεν- νύοιμι	ἀμφιέννι	ἀμφιεν- νύναι	ἀμφιεν- νύς, -ύσα νύν.

Κλίσις μέλλοντος

ὄριστ. ἀμφιῶ, εἷς, εἶ, οὔμεν, εἶτε, οὔσιν (ν).

εὐκτ. ἀμφιοῖμι, οἷς, οἶ, οἶμεν, οἶτε, οἶεν.

ἀπαρ. ἀμφιεῖν, μτχ. ἀμφιῶν, οὔσα, οὔν

ΠΑΡΑΓ ἀμφίεσμα (= ἔνδυμα) [ἀμφίεις, ἄμφιον, ἀμφισμός, ἀμφιστρίς (= μανδύας)]

ΕΤΥΜ. ἀπό τήν πρόθεσιν ἀμφί καί τὸ ρῆμα ἔννυμι (ρίζα *Ἔεσ* -- πρόσφυμι -*νυ*- κατάλ. -*μι*, *Ἔεσ-νυ-μι* -- ἔσνυμι -ἔννυμι). Τὸ *υ* τῆς παραληγ εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘΕΤ. με τὰς προθέσεις, περί, πρός.

ΣΥΝΩΝ ἀμπέχω, ἀμπίσχω, ἐνδύω, περιτίθημι, περιβάλλω, στέλλω.

ΑΝΤΙΘ. ἐκδύω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δύο αἰτιατ. ὁ παῖς ἠμφίεσε ἐκείνον τὸν ἑαυτοῦ χιτῶνα.

2) με αἰτιατ καὶ δοτικ. (σπανιώτερον) εὐμάρειαν ἐμηχανᾶτο ἀμφιεννύς αὐτὰ πυκναῖς τε θριξίν καὶ στερεοῖς δέρμασιν.

Ν ΕΛΛ. μεταμφιέζω = ἀλλάζω τὴν ἐμφάνισιν κάποιου.

* ἀμφισβητῶ (έω) = 1) φιλιτικῶ, 2) διαφωνῶ, δίσταμαι, 3) ἐγείρω ἀζιώσεις, 4) ἰσχυρίζομαι ὅτι. πρτ. ἡμφεσβήτουν, μέλλ. ἀμφισβητήσω, ἄορ. ἡμφεσβήτησα, πρκ. ἡμφεσβήτηκα, ὑπερσ. ἡμφεσβητήκειν.

● Παθ. ἀμφισβητοῦμαι (= εἶμαι ἀντικείμενον ἀμφισβητήσεως), [πρτ. ἡμφισβητούμην], μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. ἀμφισβητήσομαι, ἄορ. ἡμφεσβητήθην.

ΠΑΡΑΓ. ἀμφισβήτημα, ἀμφισβητήσιμος, ἀμφισβήτησις, ἀμφισβητέον, ἀμφισβητικός, ἀμφισβητητός

ΕΤΥΜ. ἀπό τήν ποιητ. πρόθ ἀμφίς (= ἀμφί) καί τὸ ἰσχυρόν θέμα βη τοῦ βαινω, ἀμφισ-βη-τῶ Τὸ ρῆμα λαμβάνει αὐξήσιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς, ὅπως καὶ τὰ: ἀνέχομαι, ἀμφιγνώ, ἀμφιέννυμι, ἐνοχλῶ, ἐπανορθῶ, διαιτῶ

ΣΥΝΘ διαμφισβητῶ = διαφωνῶ, διαφιλονεικῶ

ΣΥΝΩΝ διαφωνῶ, ἐρίζω, φιλονεικῶ, ἀμφιλέγω.

ΑΝΤΙΘ. συμφωνῶ, ὁμολογῶ, συγχωρῶ, σύμφημι, δέχομαι

- ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. · ἔν μὲν τουτί ἀμφισβητοῦμεν.
 2) με δοτ. (προσώπου): ἀμφισβητοῦσι μὲν γὰρ καὶ δι' εὐ-
 νοιαν οἱ φίλοι τοῖς φίλοις.
 3) με γεν. (πράγμ.) καὶ δοτ. (προσ.). ἀμφισβητοῦσι τοῦ
 σίτου ἡμῖν.
 4) με γεν. (πράγματος): τὰ ἄκρα ἀμφισβητεῖ τῆς μεσότητος.
 5) με ἀπαρέμφ. (εἶδ.) ἢ με εἶδ. πρότασιν: ἡμφεσβήτει μὴ ἀλη-
 θῆ λέγειν ἐμέ. καὶ ἐάν ἀμφισβητῆ ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγομεν;

Ν. ΕΛΛ. ἀμφισβητῶ = 1) φέρω ἀντιρρήσεις εἰς κάτι· «ἀμφισβητῶ τὰ
 λεγόμενά σου», 2) ἐγείρω ἀξιώσεις· «ἀμφισβητῶ τὴν κληρονομίαν»

- * ἀναγκάζω = 1) ἐξαναγκάζω, 2) βιάζω, ὑποχρεώνω. πρτ. *ἠνάγκα-
 ζον*, μέλλ. *ἀναγκάσω*, ἀόρ. *ἠνάγκασα*, πρκ. *ἠνάγκακα*, ὑπερσ. *ἠναγκάκειν*.
 ● Παθ. *ἀναγκάζομαι*, πρτ. *ἠναγκαζόμεν*, μέλλ. *ἀναγκασθή-
 σομαι*, ἀόρ. *ἠναγκάσθην*, πρκ. *ἠνάγκασμαι*, ὑπερσ. *ἠναγκά-
 σμην*.

ΠΑΡΑΓ ἀναγκαστός [ἀναγκαστικός, ἀνάγκασμα ἀναγκασμός, ἀναγ-
 καστέος, ἀναγκαστήρ].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ οὐσ. ἀνάγκη με τὴν κατάληξιν -άζω, ὅπως τὰ· δικά-
 ζω (δίκη), βιάζω (βία).

ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις διὰ, ἐπί, ἐξ, κατὰ, πρὸς, σύν

ΣΥΝΩΝ. βιάζομαι, πιέζω.

ΑΝΤΙΘ πείθω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. καὶ ἀπαρ.: ἀναγκάζω τινὰ λέγειν.

2) με αίτιατ. καὶ ἐμπρ. ποσδ.: οἱ ξεναγοὶ ἠνάγκαζον (αὐτοὺς)
 ἐς τὸ ἔργον.

3) με ἐξηρητημένην πρότασιν: ὁ ἄρτι λόγος καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγ-
 κάσειεν ἄν ὅτι ἀθάνατον ψυχὴ (ἐστίν).

Ν. ΕΛΛ. ἀναγκάζω = 1) ἐπιβάλλω κάτι με βίαν, ὑποχρεώνω· «με
 ἠνάγκασαν νὰ φύγω», «ἀναγκάστηκε νὰ φερθῶ ἄσχημα», 2) στενο-
 χωρῶ, 3) παροτρύνω.

- ἀναισχυντῶ (έω) = 1) εἶμαι ἀναιδής, εἶμαι ἀναίσχυντος, 2) συμπε-
 ριφέρομαι ἀναιδῶς. πρτ. *ἠναισχύντουν*, μέλλ. *ἀναισχυντήσω*,
 ἀόρ. *ἠναισχύντησα*.

ΠΑΡΑΓ ἀναισχύντημα (= ἡ ἀναίσχυντος πρᾶξις).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀναίσχυντος (α στερητ. καὶ αἰσχύνη). θ. ἀναισχυν-
 τέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. ἀπαναισχυντῶ = πράττω ἢ λέγω κάτι χωρὶς ἐντροπήν.

ΣΥΝΩΝ. ὑβρίζω, ἀσεβῶ.

ΑΝΤΙΘ. αισχύνομαι, αίδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με ἐμπροθ. προσδ. : ἀναισχυντῶ πρὸς τινα.

2) με κατηγ. μετοχ. . καὶ ἀναισχυντήσεις διαλεγόμενος.

Ν. ΕΛΛ. ἀναισχυντῶ = 1) εἶμαι ἀναίσχυντος, 2) φέρομαι ἢ ὀμιλῶ ἄναιδῶς

* ἀναλίσκω ἢ ἀναλῶ (ὄω) = 1) καταναλίσκω, 2) ἐξοδεύω, δαπανῶ, 3) φονεύω. πρτ. ἀνήλισκον ἢ ἀνήλουν, μέλλ. ἀναλώσω, ἄορ. ἀνήλωσα, πρκ. ἀνήλωκα, ὑπερσ. ἀνηλώκειν.

• Παθ. ἀναλίσκομαι καὶ ἀναλοῦμαι, πρτ. ἀνηλισκόμην καὶ ἀνηλούμην, μέλλ. ἀναλωθήσομαι, [μέσ. μέλλ. ἀναλώσομαι], ἄορ. ἀνηλώθην, πρκ. ἀνήλωμαι, ὑπερσ. ἀνηλώμην καὶ ἀνηλωμένος ἦν.

ΠΑΡΑΓ. ἀνάλωμα, ἀνάλωσις, ἀναλωτέος, ἀναλωτής [παρανάλωμα, κατανάλωσις, καταναλωτής, καταναλωτέος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ἀναλ- καὶ τὸ πρόσφ. ισκ, ἀναλ-ίσκ-ω ἢ με τὸ πρόσφ. ο, ἀναλ-ό-ω. Τὸ ι εἰς τὸ ἀναλίσκω εἶναι μακρόν. Τὸ ρῆμα λαμβάνει αὔξησιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν ἐσωτερικῶς· τὸ σύνθετον ὅμως καταναλίσκω λαμβάνει τὴν αὔξησιν καὶ τὸν ἀναδιπλασιασμόν μετὰ τὴν πρόθεσιν κατὰ : κατηνάλισκον.

ΣΥΝΘ. τὸ ρῆμα ἀναλίσκω εἶναι σύνθετον. συντίθεται ὅμως καὶ με ἄλλας προθέσεις καὶ γίνεται οὕτω δισύνθετον :

ἀπαναλίσκω=κατασπαταλῶ	προαναλίσκω=δαπανῶ πρότερον,
ἐπαναλίσκω=ἐξοδεύω ἐπὶ πλεόν	προσαναλίσκω=ἐξοδεύω ἐπὶ πλεόν.
καταναλίσκω=κατασπαταλῶ.	συναναλίσκω=ἐξοδεύω μισζύ.
παραναλίσκω=σπαταλῶ,	ὑπαναλίσκω=ἐξοδεύω ὀλίγον κατ'ὀλίγον

ΣΥΝΩΝ. δαπανῶ.

ΑΝΤΙΘ. φείδομαι, φυλάττω, οἰκονομῶ, λαμβάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : καὶ ἄλλους τινὰς ἀνεπιτηδείους τῷ αὐτῷ τρόπῳ κρύφα ἀνήλωσαν (= ἐφόνευσαν). καὶ μείω χρήματα ἀναλώσει

Ν. ΕΛΛ. ἀναλίσκω καὶ συνηθέστερον καταναλίσκω = ἐξοδεύω, ἐξαντλῶ, «καταναλίσκω χρήματα, χρόνον κλπ.».

ἀνατέλλω = 1) μτβ. : κάμνω κάτι νὰ φυτρώσῃ, φέρω κάτι εἰς τὸ φῶς, 2) ἀμτβ. : ὑψώνομαι, γεννῶ κάτι, ἀνατέλλω. πρτ. ἀνέτελλον, [μέλλ. ἀνατελῶ], ἄορ. ἀνέτειλα, [πρκ. ἀνατέταλκα, ὑπερσ. ἀνετετάλκειν].

ΠΑΡΑΓ. ἀνατολή· ἡ λέξις λέγεται μόνον περὶ τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων λέγεται ἢ λέξις ἐπιτολή : (περὶ Ἀρκτοῦρου ἐπιτολάς).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθεσιν ἀνά καὶ τὸ ρῆμα τέλλω (τελ-ζω).

ΣΥΝΩΝ. ἀνέχω, ἀνίσχω, ἐπιφαίνομαι, ἀναφύω, ἐπιτέλλομαι.

ΑΝΤΙΘ. δύω, δύομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μτβ. με αἰτιατ. : Διόνυσον ἀνέτειλας.

Ν. ΕΛΛ. ἀνατέλλω καὶ ἀνατέλνω = 1) ἀνυψώνομαι πάνω ἀπὸ τὸν

ὀρίζοντα, ἀναφαίνομαι· «ἀνατέλλει ὁ ἥλιος», 2) μτφ. = ἐπιφαίνομαι ὅπως ὁ ἥλιος· «θὰ ἀνατείλουν καὶ δι' ἡμᾶς ἡμέραι εὐτυχίας».

* **ἀνδραποδίζω** = 1) κάμνω κάποιον δοῦλον, ὑποδουλώνω, ἐξανδραποδίζω, 2) πωλῶ ἐλευθέρους πολίτας. [πρτ. ἠνδραπόδιζον], μέλλ. **ἀνδραποδιῶ**, ἀόρ. **ἠνδραπόδισα**.

• Μέσ. καὶ Παθ. **ἀνδραποδίζομαι**, [πρτ. ἠνδραποδιζόμεην], μέσ. μέλλ. **ἀνδραποδιοῦμαι**, παθ. μέλλ. **ἀνδραποδισθήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **ἠνδραποδισάμην**, παθ. ἀόρ. **ἠνδραποδίσθην**, πρκ. **ἠνδραπόδισμαι**, [ὑπερσ. ἠνδραποδίσμην].

ΠΑΡΑΓ. ἀνδραπόδησις (= ὑποδούλωσις), ἀνδραποδισμός, ἀνδραποδιστής, ἀνδραποδιστικός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἀνδράποδον** (ἄνδρα + ἀποδίδομαι = πωλῶ) θ. **ἀνδραποδίδ-j-ω**, **ἀνδραποδίζω**, κατὰ τὰ εἰς -ίζω ὀδοντικόλ. Παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. ἐξανδραποδίζω (= ὑποδουλώνω τελείως).

ΣΥΝΩΝ. ζωγρῶ, ὑποδουλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: πρῶτον μὲν Ἴδιονα τὴν ἐπὶ Στρυμόνι ἠνδραπόδισαν.

Ν. ΕΛΛ. ἐξανδραποδίζω = 1) ὑποδουλώνω, 2) μτφ. καθιστῶ κάποιον τελείως ὑποχείριον.

* **ἀνέχομαι** = 1) ὑποφέρω, ὑπομένω, 2) ἐπιτρέπω. πρτ. **ἠνειχόμεην**, μέλλ. **ἀνέξομαι**, μέσ. ἀόρ. β' **ἠνεσχόμεην** καὶ **ἀνεσχόμεην**.

Ἄντικατάστασις ἀόρ. β'

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἠνεσχόμεην	ἀνάσχωμαι	ἀνασχοίμην	ἀνάσχου	ἀνασχέσθαι	ἀνασχόμενος

ΠΑΡΑΓ. ἀνοχή, ἀνεκτός, δυσἀνεκτος (= ἀνυπόφορος), ἀνασχετός (= ἀνεκτός).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθεσιν **ἀνά** καὶ τὸ **ἔχομαι**. Τὸ ρῆμα λαμβάνει ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν σϋξησιν. Διὰ τὰς ἰδίας περιπτώσεις ἰδὲ τὸ **ἀμφισβητῶ**.

ΣΥΝΩΝ. ἀνατλάω, ὑπομένω, φέρω, καρτερῶ, ἀντέχω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: εἰκότως ἅπαντος ἀνδρὸς ἀνέχονται.

2) μὲ κατηγ. μτχ.: καὶ τῶν μὲν ἀντιλεγόντων οὐκ ἠνείχοντο ἀκούοντες.

3) μὲ αἰτιατ.: Ἴπποι οὐκ ἀνέχονται τὰς καμήλους.

Ν. ΕΛΛ. ἀνέχομαι = ὑπομένω, ὑποφέρω, παραβλέπω· «δὲν σὲ ἀνέμαι πλέον». «δὲν ἀνέχομαι νὰ μὲ περιπαίζης».

ἀνιῶ (άω) = 1) λυπῶ, 2) στενοχωρῶ, 3) ἐνοχλῶ, 4) δυσαρρεσιῶ. πρτ. *ἠνίων*, μέλλ. *ἀνιάσω*, ἄορ. *ἠνίασα*, [πρκ. *ἠνίακα*].

- Μέσ. καὶ παθ. *ἀνιδῶμαι* = λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι, θλίβομαι. πρτ. *ἠνιώμην*, μέλλ. *ἀνιάσομαι*, [παθ. μέλλ. *ἀνιαθήσομαι*], παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημασ. *ἠνιάθην*, [πρκ. *ἠνίαμαι*].

ETYM. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *άνια* (= θλίψις, λύπη, πόνος), θ. *ἀνιά-ω-ῶ*. Τὸ *α* δὲν τρέπεται εἰς *η*, ὅταν ἀκολουθῆ κατάληξις ἢ ὁποῖα ἀρχίζει ἀπὸ σύμφωνον ἀλλὰ εἰς *α* μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. 1) τοῦ ἀνιῶ τά: ἐνοχλῶ, λυπῶ. 2) τοῦ ἀνιδῶμαι τα: λυποῦμαι, ἀγανακτῶ, ἄχθομαι, ἀθυμῶ, θλίβομαι.

ΑΝΤΙΘ. 1) τοῦ ἀνιῶ τό: τέρπω, 2) τοῦ ἀνιδῶμαι τά: ἠδομαι, ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι, τέρπομαι, χαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: ὅταν παιδαρίου ἀκούσω... ἀνιῶ μου τὰ ὦτα:
2) μὲ κατηγορ. μτχ.: ἀνιδῶμαι ὑπομιμνήσκων.

Ν. ΕΛΛ. ἀνιῶ = 1) μτβ. προξενῶ *άνια*, στενοχωρῶ, 2) ἀμτβ. = καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀνίας, ἀθυμῶ.

- * **ἀνοίγω** καὶ **ἀνοίγμυμι** (σπανιώτερον) = ἀνοίγω. πρτ. *ἀνέφρον* καὶ *ἠνοιγον* (σπανίως), μέλλ. *ἀνοίξω*, ἄορ. *ἀνέφρα* καὶ *ἠνοιξα* (σπανίως), πρκ. *ἀνέφρα*, ὑπερσ. *ἀνεώχειν*.
- Παθ. *ἀνοίγομαι* καὶ *ἀνοίγνυμαι*, πρτ. *ἀνεφρόμην*, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. *ἀνοίξομαι*, [παθ. μέλλ. *ἀνοιχθήσομαι*], ἄορ. *ἀνεώχθην*, πρκ. *ἀνέφγμαι*, ὑπερσ. *ἀνεώγμην*, τετελ. μέλλ. *ἀνεώξομαι*.

Ἐντικατάστασις ἀορίστων

	ὄριστ	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ	ἀπαρ.	μτχ.
ἄορ α'	ἀνέφρα	ἀνοίξω	ἀνοίξαιμι	ἄνοιξον	ἀνοίξαι	ἀνοίξας
ἄορ. παθ	ἀνεώχθην	ἀνοιχθῶ	ἀνοιχθείην	ἀνοιχθητι	ἀνοιχθῆναι	ἀνοιχθεῖς

Κλίσις παρακ.

ὄριστ. ἀνέφγμαι, -ξαι, -κται, -γμεθα, -χθε, ἀνεφγμένοι εἰοί.

προστ. ἀνέφρο, χθω, χθε, χθων.

ἀπαρ. ἀνεῶχθαι, μτχ: ἀνεφγμένος, η, ον.

ΠΑΡΑΓ. ἀνοιξις, ἀνοικτέον, [ἀνοικτός, ἀνοιγμα, ἀνοιγή, ἀνοιγεύς]:
ETYM. σύνθετον ἀπὸ τὴν πρόθ *ἀνά* καὶ τὸ ρῆμα *οἶγω* (Fοἶγω) λαμβάνει δὲ καὶ συλλαβικὴν καὶ χρονικὴν αὐξησην λόγῳ τοῦ F.

ΣΥΝΘ. διανοίγω (= ἀνοίγω ὀλίγον), παρανοίγω (= ἀνοίγω πλαγίως), ὑπανοίγω (= ἀνοίγω κρυφίως).

ΣΥΝΩΝ. ἀναπετάννυμι, ἀναπτύσσω, ἐκτείνω.

ΑΝΤΙΘ. κλήω (κλείω).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: ἀνέφρασαν τὰς πύλας ἄνδρες τῶν Πλαταιῶν

Ν. ΕΛΛ. *άνοίγω* = μέ ποικίλας σημασίας ιδίως μεταφορικάς· «άνοίγω κιβώτιον, τὰ μάτια μου, τὴν ὄρεξη, τὴν καρδιά μου κλπ.».

άντιδικῶ (έω) = 1) εἶμαι *άντιδικος*, 2) ἐγείρω δίκη ἐναντίον κάποιου 3) καταφεύγω εἰς τὸ δικαστήριον, 4) *άντιλέγω*. πρτ. *ήντεδίκουν*, μέλλ. *άντιδικήσω*, ἀόρ. *ήντεδίκησα*.

ΠΑΡΑΓ. [*άντιδίκησις* = *άντιδικία*, *φιλονικία*].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ *άντιδικος*, θ. *άντιδικέ-ω-ῶ* παρασύνθετον. Τὸ ρῆμα λαμβάνει χρονικὴν καὶ συλλαβικὴν αὔξησιν.

ΣΥΝΩΝ. *άντιλέγω*.

ΣΥΝΤΑΞ. *άντιδικῶ* πρὸς τι ἢ πρὸς τινὰ ἢ περὶ τινος. παύσσονται οἱ πολῖται περὶ τῶν δικαίων *άντιδικοῦντες*.

Ν. ΕΛΛ. *άντιδικῶ* = 1) εἶμαι *άντίπαλος* εἰς τὸ δικαστήριον, 2) ἔχω δίκη ἐναντίον κάποιου.

* **άντλῶ** (έω) = 1) ἐξάγω ὕδωρ, 2) ἐξαντλῶ, 3) ὑπομένω μέχρι τέλους. [πρτ. *ήντλουν*] μέλλ. *άντλήσω*, ἀόρ. *ήντλησα*, [πρκ. *ήντληκα*].

● Παθ. *άντλοῦμαι*, πρτ. *ήντλούμην*, [παθ. μέλλ. *άντληθήσομαι*], ἀόρ. *ήντλήθην*, [πρκ. *ήντλημαι*, ὑπερσ. *ήντλήμην*].

ΠΑΡΑΓ. [*άντλημα* (= ὁ κουβᾶς), *άντλησις*, *άντλητήρ*, *άντλητής*, *άντλητήριος*, *άνεξάντλητος*].

ΕΤΥΜ. ἀπό τό : *άντλος* (= τὸ ἀκάθαρτον ὕδωρ εἰς τὸ κύτος τοῦ πλοίου)· θ. *άντλέ-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. μέ τὰς προθ.: ἀπό, διά, ἐξ (*ἐξαντλῶ*), ἐπί, κατά

ΣΥΝΩΝ. *άρύττω*, *άρύω*.

ΑΝΤ. *πληρῶ*, *πίμπλημι*.

ΣΥΝΤΑΞ. μέ *αἰτιατ.*: ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν *άντλήσω* τύχην.

Ν ΕΛΛ. *άντλῶ* = 1) *άνασύρω*, ἐξάγω ὑγρόν: «*άντλῶ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ φρέατος*», 2) *άναβιβάζω*, 3) μτφ. *πορίζομαι*: «*άντλῶ πληροφορίας, δυνάμεις*», *ἐξαντλῶ* = *άντλῶ* μέχρι τέλους, *ἐκκενώνω*, *καταναλίσκω*, *ἐξασθενίζω*.

* **άνύτω ἢ άνύω** = 1) ἐκτελῶ, 2) ἀποπερατώνω, *τελειώνω*, 3) *κατορθώνω*. πρτ. *ήνυτον*, καὶ *ήνυον*, μέλλ. *άνύσω*, ἀόρ. *ήνυσα*, πρκ. *ήνυκα*.

● Μέσ. καὶ Παθ. *άνύτομαι*, [πρτ. *ήνυτόμην*], [μέσ. μέλλ. *άνύσομαι*, παθ. μέλλ. *άνυσθήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ήνυσάμην*, [παθ. ἀόρ. *ήνύσθην*], πρκ. *ήνυσμαι*.

ΠΑΡΑΓ. *άνύσιμος* (= *άνυστικός*), *άνυτικός* (= ὁ ἀποτελεσματικός), *άνυσις* (= ἡ ἀποπεράτωσις), *άνυσμα* (= ἀποτέλεσμα), *άνυστός* (= *κατορθωτός*).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. ἄνυ- (ἄνυμι = συμπληρώνω) καὶ τὸ πρόσφ. τ ἀνύ-τ-ω. Τὸ υ εἶναι παντοῦ βραχύ.

ΣΥΝΘ. διανύω καὶ διανύτω (= ἀποπερατώνω, φθάνω) καὶ με τὰς προθέσεις: ἔξ, κατὰ, πρό.

ΣΥΝΩΝ. τελῶ, τελειῶ, περαίνω, ἐξεργάζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν ἤνυσεν ἢ τροφός.

2) με αἰτιατ. καὶ ἄπαρ: ἐκεῖνον ἤνυσεν φονέα γενέσθαι.

Ν. ΕΛΛ. διανύω = 1) φέρω κάτι εἰς πέρας, τελειώνω· «διήνυσεν τὸν βίον του», 2) διατρέχω, διαπερῶ «διηνύσαμεν δέκα χιλιόμετρα πεζῆ».

* ἄξιῶ (όω) = 1) ἐκτιμῶ, 2) κρίνω κάποιον ἄξιον ἀμοιβῆς, 3) ἔχω τὴν ἀξίωσιν. πρτ. *ἡξιῶν*, μέλλ. *ἀξιόσω*, ἄορ. *ἡξίωσα*, πρκ. *ἡξίωκα*, ὑπερσ. *ἡξιώκειν*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *ἀξιοῦμαι*, πρτ. *ἡξιούμην*, [μέσ. μέλ. *ἀξιόσομαι*] παθ. μέλλ. *ἀξιοθήσομαι*, [μέσ. ἄορ. *ἡξιώσάμην*], παθ. ἄορ. *ἡξιώθη*, πρκ. *ἡξίωμαι*, ὑπερσ. *ἡξιώμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἀξίωμα (= τιμή, ὑπόληψις, θέσις, ἀπόφασις, ἀπαίτησις, [ἀξιοματικός], ἀξίωσις (= ὑπόληψις, γνώμη, ἀπαίτησις).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἄξιος, θ. ἀξιά-ω-ῶ, παρασύνθετον, ὅπως τὸ βέβαιος-βεβαιῶ, ἐλεύθερος-ἐλευθερῶ

ΣΥΝΘ. καταξιῶ (= ἐκτιμῶ, τιμῶ), ἀπαξιῶ (= θεωρῶ κάποιον, ἢ κάτι ἀνάξιον) καὶ με τὰς προθ.: ἀντί, σύν, ἐπί.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. καὶ γεν.: οἱ βάοβαροι τὸν Θεμιστοκλέα τῶν μεγίστων τιμῶν ἡξίωσαν.

2) με ἄπαρ.: Κῦρος ἡξίου δοθῆναι αὐτῷ τὰς πόλεις ταύτας.

Ν. ΕΛΛ. ἀξιῶνω = καθιστῶ κάποιον ἄξιον διὰ κάποιο ἀγαθόν: «ὁ Θεὸς νὰ με ἀξίωση νὰ σὲ δῶ μέγαν καὶ τρανόν», ἀξιῶνομαι = 1) γίνομαι ἄξιος κάποιου ἀγαθοῦ, 2) κατορθώνω· «δὲν ἀξιώθηκα νὰ τοῦ γράψω», ἀπαξιῶ καὶ ἀπαξιῶνω = 1) δὲν κρίνω ἄξιον, θεωρῶ ἀνάξιον, 2) περιφρονῶ κάτι· «ἀπαξιῶ νὰ τοῦ ἀπαντήσω», «με ἀπηξίωσεν ἀπαντήσεως», καταξιῶ = κρίνω κάποιον ἄξιον ἢ καθιστῶ κάποιον ἄξιον· «δὲν τὸν κατηξίωσα οὐδὲ χαιρετισμοῦ».

* ἀπαγορεύω = 1) δὲν ἐπιτρέπω, 2) παραιτοῦμαι, 3) κουράζομαι, βαρύνομαι. πρτ. *ἀπηγόρευον*, μέλλ. *ἀπερῶ* [καὶ ἀπαγορεύσω], [ἄορ. α' ἀπηγόρευσα], ἄορ. β' *ἀπειπον*, πρκ. *ἀπείρηκα* [καὶ ἀπηγόρευκα], ὑπερσ. *ἀπειρήκειν* [καὶ ἀπαγορεύκειν].

• Παθ. μέλλ. *ἀπορρηθήσομαι*, ἄορ. *ἀπερρήθη* [καὶ ἀπαγορεύθη], πρκ. *ἀπείρημαι* [καὶ ἀπηγόρευμαι], ὑπερσ. *ἀπειρήμην* [καὶ ἀπαγορεύμην].

ΠΑΡΑΓ. ἰδὲ ἀγορεύω.

ΕΤΥΜ. > >

ΣΥΝΩΝ. κάμνω, άπαυδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αιτιατ. και άπαρ. 'Αστυάγης άπηγόρευε μηδένα βάλλειν

2) με δοτ. και άπαρ : ένδοθεν γάρ, έφη 'Αστυάγης, άπαγορεύω σοι μη κινεϊσθαι.

3) με κατηγ. μετ. : άπειρήκα ήδη συσκευαζόμενος και βαδίζων και τρέχων.

Ν. ΕΛΛ. άπαγορεύω = 1) λέγω, παραγγέλλω ή διατάσσω να μη γίνη κάτι, 2) έμποδίζω, δέν έπιτρέπω κάτι· «ό νόμος άπαγορεύει τας διαδηλώσεις». «μοῦ άπηγόρευσαν να εισέλθω».

* άπαντῶ (άω) = 1) συναντῶ κάποιον με φιλικήν ή έχθρικήν διάθεσιν, 2) αντιμετωπίζω, 3) συμβαίνω. πρτ. *άπήντων*, μεσ. μέλλ. με ένεργ. σημασ. *άπαντήσομαι*, [και άπκντήσω], άόρ. *άπήντησα* πρκ. *άπήντηκα*.

● [Μέσ. ένεστ. με ένεργ. σημασ. άπκντῶμαι, πρκ. άπήντημαι].

ΠΑΡΑΓ. άπαντητέον, [άπάντημα, άπάντησις].

ΕΤΥΜ. από την πρόθεσιν *άπό* και *άντάω* ῶ. Τό άντῶ από τό επίρρ. *άντα* (= άπέναντι).

ΣΥΝΘ. τό άπλουδν άντῶ εύρίσκεται ακόμη σύνθετον με τας προθ. : σύν, υπό, κατά, πρό, υπό.

ΣΥΝΩΝ. άντιάζω, ύπαντιάζω, άποκρίνομαι, έντυγχάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. : έπειδή 'Αθηναίοι ούκ άπήντησαν αύτῶ εις 'Ελευσίνα

2) έμπροθέτως εις τι, προς τι, επί τι· Φαρνάζος εις Σηστόν ειπεν άπαντῶν.

Ν. ΕΛΛ. άπαντῶ = 1) συναντῶ. «στο δρόμο άπάντησα τόν φίλον μου» 2) άποκρίνομαι. «άπήντησε άμέσως εις τό γράμμα μου».

άπατῶ (άω) = 1) έξαπατῶ, πλανῶ. πρτ. *ήπάτων*, μέλλ. *άπατήσω*, άόρ. *ήπάτησα*, πρκ. *ήπάτηκα*, ύπερσ. *ήπατήκειν*.

● Παθ. *άπατῶμαι*, πρτ. *ήπατώμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *άπατηθήσομαι*, παθ. μέλλ. *άπατηθήσομαι*, παθ. άόρ. *ήπατηθήην*, πρκ. *ήπάτημαι*, ύπερσ. *ήπατήμην*.

ΠΑΡΑΓ. εύαπάτητος, εύεξαπάτητος, άπατητικός [έξαπατητικός], έξαπατητέον, [έξαπάτησις].

ΕΤΥΜ. από τό *άπάτη* θ. *άπατα*- και τό πρόσφυμα j *άπατά-j-ω* *άπατάω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. με τας προθ. : διά, έξ, σύν.

ΣΥΝΩΝ. πλανῶ, δελεάζω, φενακίζω, ψεύδομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αιτιατ. : 'Αρίσταρχος άπατῶ τοὺς έν τῇ Οινόη.

Ν. ΕΛΛ. ἀπατῶ = 1) ἔξαπατῶ, 2) πλανῶ· «μᾶς ἠπάτησαν οἱ φίλοι μας», ἔξαπατῶ = 1) ξεγελῶ κάποιον· «ἔξαπατᾶ τοὺς ἀφελεῖς».

ἀπειθῶ (έω) = 1) εἶμαι ἀπειθής, ἀπειθαρχῶ, δὲν ὑπακούω. πρτ. ἠπειθουν, μέλλ. ἀπειθήσω, ἄορ. ἠπειθήσα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀπειθής, (α στερητ. καὶ πείθομαι), θ. ἀπειθέσ-ω, ἀπειθέ-ω-ῶ· παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ ἀνηκουστῶ, ἀπιστῶ.

ΑΝΤΙΘ. πείθομαι, κατακούω.

ΣΥΝΤΑΞ. ὡς μτβ. συντάσσ. μὲ δοτ.: ἀπειθήσας τῷ ἐνὶ τούτῳ καὶ ἀτιμάσας αὐτοῦ τὴν γνώμην.

Ν. ΕΛΛ. ἀπειθῶ = 1) δὲν ὑπακούω, 2) παραβαίνω διαταγᾶς· «ἐτιμωρήθη, διότι ἠπειθήσε πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του», «ἀπειθεῖ εἰς τὰς διαταγᾶς»

ἀπειλῶ (έω) = φοβερίζω, ἀπειλῶ. πρτ. ἠπειλουν, μέλλ. ἀπειλήσω, ἄορ. ἠπειλήσα.

● Παθ. ἀπειλοῦμαι (= ἐκφοβίζομαι δι' ἀπειλῶν), [πρτ. ἠπειλούμην, παθ. μέλλ. ἀπειληθήσομαι], παθ. ἄορ. ἠπειλήθην.

● Ὡς μέσ. ἀποθ. χρησιμοποιεῖται τὸ διαπειλοῦμαι (= ἀπειλῶ κάποιον ἐντόνως). πρτ. διηπειλούμην, μέσ. ἄορ. διηπειλησάμην· τοῦ παθ. παρακ. εὐρίσκεται μόνον ἡ μετοχὴ ἀπειλημένος.

ΠΑΡΑΓ. ἀπειλητῆρ. ἀπειλητήριος, ἀπειλητής, ἀπειλητικός [ἀπειλημα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀπειλή· θ. ἀπειλέ-ι-ω ἀπειλέ-ω -ἀπειλῶ (κατὰ τὰ εἰς -έω).

ΣΥΝΘ. διαπειλῶ, διαπειλοῦμαι, προσαπειλῶ, ἐπαπειλῶ (= ἐπισείω κάτι ὡς ἀπειλήν) καταπειλῶ, προαπειλῶ (= ἀπειλῶ ἐκ τῶν προτέρων), ὑπαπειλῶ (= ἀπειλῶ κάποιον κρυφίως).

ΣΥΝΩΝ. ἐκφοβῶ, ἐπηρεάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ.: ὁ Ἄστυοχος ἔπλει ἐπὶ τῆς Μιλήτου πολλὰ ἀπειλήσας τοῖς Χίοις.

2) μὲ δοτ.: ἡ δὲ τοὺς μὲν ἐνουθέτει, τοῖς δὲ ἠπεῖλει.

3) μὲ ἀπαρ (κυρίως μέλλοντος): οἱ Βοιωτοὶ νῦν ἀπειλοῦσιν αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ἀττικὴν.

4) μὲ ἐξηρτ. πρὸτ. (ὅτι, ὡς, εἰ μὴ). καὶ τῷ πεμπομένῳ ἠπεῖλει, εἰ μὴ ἰσχυρῶς ταῦτα ἀπαγγέλλοι.

Ν. ΕΛΛ. ἀπειλῶ = 1) φοβερίζω· «ἀπειλεῖ θεοὺς καὶ δαίμονας». «ἡ Κυβέρνησις ἀπειλεῖ ὅτι θὰ παραιτηθῆ», ἐπαπειλῶ = ἐπισείω ἀπειλήν, κίνδυνον, κακὸν ἐναντίον κάποιου· «ὁ ἐχθρὸς ἐπαπειλεῖ τὰ τμήματά μας», ἐπαπειλοῦμαι = ἐπικρέμαμαι, ἐπίκειμαι· «ἐπαπειλεῖται πόλεμος».

* ἀπεχθάνομαι ρημ. ἀποθ. μὲ παθ. διάθ. = μισοῦμαι, γίνομαι μι-

σητός. πρτ. *ἀπηχθάνομην*, μέσ. μέλλ. *ἀπεχθήσομαι*, μέσ. άόρ. β' *ἀπηχθόμην*, πρκ. *ἀπήχθημαι*, ύπερσ. *ἀπηχθήμην*.

Ἐντικατάστασις άορ. β'

όριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
ἀπηχθό- μην	ἀπέχθω- μαι	ἀπεχθοί- μην	—	ἀπεχθέ- σθαι	ἀπεχθό- μενος

ΠΑΡΑΓ. ἀπεχθής (= ό μισητός), φιλαπεχθήμων (= ό έριστικός), ἀπέχθημα (= κάθε τι μισητόν).

ΕΤΥΜ 1) από την πρόθ. *ἀπό* + ρίζ. *έχθ-* (έχθος = έχθρα) και το πρόσφ. *-αν-* σχηματίζεται το θ. του ένεστ. και πρτ. *ἀπ εχθ-αν-*, 2) από την πρόθ. *ἀπό* και την ρίζ. *έχθ-* και το πρόσφ. *-ε-* σχηματίζεται το θ. των άλλων χρόνων *ἀπ-εχθ-ε*, πλην του άορ.β'. Το πρόσφ. *ε* τρέπεται εις *η*. ΣΥΝΘ. με την πρόθ. πρό: προαπεχθάνομαι.

ΣΥΝΩΝ. μισούμαι.

ΑΝΤΙΘ. φιλοτιμούμαι, αγαπώμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. . ούχ *ἴν'* ἀπέχθωμαί τισιν ύμῶν.

2) με κατηγ. μτχ.: ἀπεχθάνομαι ποιῶν.

Ν. ΕΛΛ. *ἀπεχθάνομαι* = 1) μισώ, 2) αντιπαθῶ, 3) συχαίνομαι κάποιον 'αυτόν τόν άνθρωπον τόν ἀπεχθάνομαι'.

ἀπιστῶ (έω) = 1) δυσπιστῶ, δέν πιστεύω, εἶμαι ἀπιστος, 2) ἀμφιβάλλω. πρτ. *ήπιστούνν*, μέλλ. *ἀπιστήσω*, άόρ. *ήπιστησα*, πρκ. *ήπιστηκα*, ύπερσ. *ήπιστήκειν*.

- Παθ. *ἀπιστοῦμαι* (= δέν με πιστεύουν), πρτ. *ήπιστούμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *ἀπιστήσομαι*, [παθ. μέλλ. *ἀπιστηθήσομαι*], παθ. άόρ. *ήπιστήθην*.

Πρόσεχε τὰ όμόηχα

ήπιστήθην = παθ. άόρ. του ἀπιστοῦμαι

ήπιστήθην = παθ. άόρ του έπίσταμαι

ΠΑΡΑΓ. [ἀπιστητέον].

ΕΤΥΜ. από το *ἀπιστος* (α στερητ. και πιστός θέμα π(ε)ιθ, πιθ- του ρήματος πείθομαι)· θ. *ἀ-πιστε-ι-ω* — *ἀπειστέ-ω* — *ἀπιστῶ* (κατά τὰ εις —έω), παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. με την πρόθ. διά: διαπιστῶ

ΣΥΝΩΝ. ἀπειθῶ, φοβοῦμαι, ύποπτεύω, ύποτοπῶ.

ΑΝΤΙΘ. πιστεύω, πείθομαι.

ΣΥΤΑΞ. 1) με δοτ.: μάλλον ἀπιστοῦσιν πάντες αὐτῶ.

2) με άπαρ.: ἄν τις ἀπιστοίη μή γενέσθαι τόν στόλον τοσοῦτον

3) με ένδοιαστ. πρτ.: πρὸς τί βλέπων ἀπιστεῖς μή οὐκ έπιστή η ἢ ή άρετή;

Ν. ΕΛΛ. ἀπιστῶ = 1) δὲν πιστεύω, ἀμφιβάλλω, δυσπιστῶ· «ἀπιστεῖ εἰς τὰς διαβεβαιώσεις μας», 2) δὲν τηρῶ τὰς ὑποχρεώσεις μου, 3) δολιεύομαι κάποιον.

ἀποδημῶ (έω) = εἶμαι μακρὰν τοῦ δήμου, τῆς πατρίδος, 2) ταξιδεύω, 3) ἀπουσιάζω. πρτ. *ἀπεδήμουν*, [μέλλ. *ἀποδημήσω*], ἀόρ. *ἀπεδήμησα*, πρκ. *ἀποδεδήμηκα*.

ΠΑΡΑΓ. ἀποδημητής (= ὁ ταξιδεύων), [ἀποδημητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἀπόδημος (ἀπό καὶ δῆμος)· θ. ἀπο-δημέ-j-ω ἀποδημέω-ῶ, (κατὰ τὰ εἰς -έω), παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ἐκδημῶ, ἀπέρχομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἐπιδημῶ, ἐνδημῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται ἀπολύτως. Μερικὰς φορές συντάσσεται καὶ μὲ γενικὴν ἢ ἐμπρόθετον προσδιορισμὸν: ἕκ τινος, παρά τινα, πρὸς τι, ἐπὶ τι, κατὰ τι. ἀλλ' ἐλάττω ἐξ αὐτῆς ἀπεδήμησας.

Ν. ΕΛΛ. ἀποδημῶ = ξενητεύομαι, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὴν πατρίδα μου. «ἀπεδήμησεν εἰς Αὐστραλίαν», ἢ φράσις «ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον» = ἀπέθανεν.

* **ἀποδιδράσκω** = δραπετεύω, φεύγω κρυφά. πρτ. *ἀπεδίδρασκον*, μέσ. μέλλ. *ἀποδράσομαι*, ἀόρ β' *ἀπέδραν*, πρκ. *ἀποδέδρακα*, ὑπερσ' *ἀπεδεδράκειν*.

Κλίσις ἀορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀπέδραν	ἀποδρῶ	ἀποδραῖην	—	—	ἀποδρᾶς
ἀπέδρας	ἀποδρᾶς	ἀποδραῖης	ἀπόδραθι	ἀποδρᾶναι	ἀποδρᾶσα
ἀπέδρα	ἀποδρᾶ	ἀποδραῖη	ἀποδράτω		ἀποδρᾶν
ἀπέδραμεν	ἀποδρῶμεν	ἀποδραῖμεν	—		
ἀπέδρατε	ἀποδρᾶτε	ἀποδραῖτε	ἀπόδρατε		
ἀπέδρασαν	ἀποδρῶσι	ἀποδραῖεν	ἀποδρᾶντων		

ΠΑΡΑΓ. δρασμὸς (= ἡ ἀπόδρασις), [ἄδραστος (= ὁ μὴ ἀποδιδράσκων, ὁ ἀφευκτος), ἀναπόδραστος δραπέτης, δραπέτευσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. δρα- μὲ ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασ. καὶ τὸ πρόσφ. σκ. δι-δρά-σκ-ω. Τὸ ρῆμα ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθ. μὲ τὰς προθ.· ἀπό, διά, ἐκ.

ΣΥΝΩΝ. δραπετεύω, ὑπεκφεύγω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. δὲν λαμβάνει ἀντικ.: ὡς γελοῖως ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου ἀπεδίδρασκες.

Ν. ΕΛΛ. ἀποδιδράσκω = δραπετεύω· «ἀπέδρασαν τρεῖς κατάδικοι ἐκ τῶν φυλακῶν».

* ἀποθνήσκω. Βλέπε θνήσκω.

* ἀποκρίνομαι μέσ. ἀποθ. = ἀπαντῶ, δίδω ἀπόκρισιν, δίδω ἀπάντησιν. πρτ. ἀπεκρινόμην, μέλλ. ἀποκρινοῦμαι, ἀόρ. ἀπεκρινάμην, πρκ. ἀποκέκριμαι, ὑπερσ. ἀπεκεκρίμην.

● Παθ. ἀποκρίνομαι = ἀποχωρίζομαι. πρτ. ἀπεκρινόμην, μέλλ. ἀποκριθήσομαι, ἀόρ. ἀπεκρίθην, πρκ. ἀποκέκριμαι, ὑπερσ. ἀπεκεκρίμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀπόκρισις, ἀποκριτέον, ἀναποκρίτως (= χωρίς ἀπάντησιν), [ἀπόκριμα].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν πρόθεσιν ἀπό καὶ τὸ θ. κρι- τὸ πρόσφ. ν καὶ τὸ j- ἀπο-κρί-ν-j-ομαι — ἀποκρίνομαι-ἀποκρίνομαι. Τὸ ι εἶναι μακρὸν εἰς τὸν ἐνεστ., πρτ., καὶ ἀόρ. Εἰς ὄλους τοὺς ἄλλους χρόνους καὶ εἰς τὰ παράγωγα εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΩΝ. ἀπαντῶ, ἀπαμείβομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. : τί αὐτῷ ἀποκρινόμεθα ;

2) μὲ σύστ. ἀντικ. : ἀποκρίνομαι τὴν ἄτοπον ταύτην ἀπόκρισιν.

3) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : οὐκ ἔχω ἀποκρίνασθαι πρὸς ὃ ἐρωτᾶς.

4) μὲ ἐξηγτ. πρὸτ. : ἀπεκρίναντο αὐτῷ ὅτι ἀδύνατα σφίσι εἶη.

Ν. ΕΛΛ. ἀποκρίνομαι = 1) ἀπαντῶ εἰς ἐρώτησιν, 2) ἀπολογοῦμαι· «δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε», ἀνταποκρίνομαι = 1) ἀποκρίνομαι, ἀνταπαντῶ, 2) ἀντιστοιχῶ, εὐρίσκομαι εἰς συμφωνίαν ἢ εἰς ἀναλογίαν πρὸς κάτι, «δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς προσπαθείας μου», «τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς θυσίας μας».

* ἀποκτείνω : Βλέπε κτείνω.

* ἀπολαύω = 1) ἀπολαμβάνω κάτι, ἔχω τὴν ἀπόλαυσιν κάποιου πράγματος, καρποῦμαι κάτι, 2) μετέχω, 3) ὠφελοῦμαι. πρτ. ἀπέλαυον [καὶ ἀπήλαυον], μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. ἀπολαύσομαι, [καὶ ἀπολαύσω], ἀόρ. ἀπέλαυσα, πρκ. ἀπολέλαυκα, ὑπερσ. ἀπελελεύκειν ἢ ἀπολελεύκως ἦν.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἀπέλαυον = πρτ. τοῦ ἀπολαύω

ἀπέλαβον = ἀόρ. β' τοῦ ἀπολαμβάνω

ΠΑΡΑΓ. απόλαυσις, απόλαυσμα, [ἀπολαυστός, ἀπολαυστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν πρόθ. ἀπό καὶ τὸ ρῆμα λαύω, τὸ ὁποῖον ὡς ἀπλοῦν εἶναι ἄχρηστον.

ΣΥΝΘ. συναπολαύω (= ἀπολαμβάνω μαζὺ μὲ ἄλλον), ὑπεραπολαύω (= ἀπολαμβάνω ὑπερβολικά).

ΣΥΝΘ. νέμομαι, καρποῦμαι, ὠφελοῦμαι, ὀνίναμαι.

ΑΝΤΙΘ. στεροῦμαι, ἀμοιρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. (πράγμ.)· ἀπέλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν ὡς θνητός.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. : ἵνα καὶ τοῦτο σοῦ ἀπολαύσωσιν ;

3) μὲ κατηγ. μτχ. : οἱ μὲν ἐγκρατεῖς ἀπολαύουσι πράττοντες ταῦτα.

Ν. ΕΛΛ. ἀπολαύω = 1) ἔχω κάποιο ἀγαθόν· «ἀπολαύει ἐξαιρετικῆς τιμῆς», 2) ὠφελοῦμαι, κερδίζω. «δὲν ἀπόλαυσε τίποτα», 3) τέρπομαι, χαίρω· «θα ἀπολαύσουμε τὸ ἡλιοβασίλεμα».

* ἀπόλλυμι ἢ ἀπολλύω = 1) καταστρέφω, ἀφανίζω, 2) φονεύω, 3) χάνω. πρτ. ἀπόλλυν ἢ ἀπόλλυνον, μέλλ. ἀπολλῶ [καὶ ἀπολέσω], ἀόρ. ἀπόλεσα, πρκ. ἀπολώλεκα, ὑπερσ. ἀπωλώλεκεν.

● Παθ. ἀπόλλυμαι, πρτ. ἀπωλλύμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. ἀπολοῦμαι [καὶ παθ. ἀπολεσθήσομαι], μέσ. ἀόρ. β' μὲ παθ. σημασ. ἀπωλόμην [καὶ παθ. ἀπωλέσθην], ἐνεργ. πρκ. β' μὲ παθ. σημασ. ἀπόλωλα, ἐνεργ. ὑπερσ. μὲ παθ. σημασ. ἀπωλώλειν.

Ἐντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. καὶ ἀόρ.

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	ἀπόλλυμι	ἀπολλύω	ἀπολλύοι- μι	ἀπόλλυ	ἀπολλύναι	ἀπολλύς ῦσα, ὕν.
μέλλ.	ἀπολλῶ, εἰς, εἰ.	—	ἀπολοῖμι	—	ἀπολεῖν	ἀπολῶν οῦσα, οὔν
ἀόρ. α'	ἀπόλεσα	ἀπολέσω	ἀπολέσαι- μι	ἀπόλεσον	ἀπολέσαι	ἀπολέσας
ἀόρ. β'	ἀπωλόμην	ἀπόλωμαι	ἀπολοίμην	ἀπολοῦ	ἀπολέσθαι	ἀπολόμε- νος

ΠΑΡΑΓ. ὄλεθρος, ὀλετήρ, ἀπώλεια, πανώλης, ἐξώλης (= ὁ τελείως χαμένος), προώλης (= αὐτὸς ποῦ ἀξίζει νὰ χαθῆ)

ΕΤΥΜ. ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. σχηματίζονται ἀπὸ τὸ θ. ολ- μὲ τὸ πρόσφ. -νυ- καὶ τὴν κατάλ. -μι, ὄλ-νυ-μι· τὸ ν ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ λ- ὄλ-λυ-μι. Οἱ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τὸ θέμα ολ- καὶ τὸ πρόσφ. -ε, -όλε-. Ὁ πρκ. καὶ ὑπερσ. λαμβάνουν ἀττ. ἀναδιπλ.

ΣΥΝΘ. ἀνταπόλλυμι, ἐναπολλυμαι (= χάνομαι εἰς κάποιαν χώραν),

προσαπόλλυμι τινα ἢ τι (= καταστρέφω προσέτι κάποιον ἢ κάτι)· συναπόλυμι, διόλλυμι (= τελείως καταστρέφω κάτι), ἐξόλλυμι (= ἐξολοθρεύω).

ΣΥΝΩΝ. ἀφανίζω, καταστρέφω, διαφθείρω, ἀναιρῶ, καθαιρῶ, καταλύω, ἐξολοθρεύω, λωβῶμαι, λυμαίνομαι.

ΑΝΤΙΘ. σφάζω, κτῶμαι, κομίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. δι' ἐμέ τις εἰς ἀγῶνα καταστάς ἀπώλεσε τὴν οὐσίαν,

Ν. ΕΛΛ. ἀπόλλυμι καὶ ἀπολλύω εὐχρηστον κυρίως εἰς τοὺς ἀορίστοις ἀπώλεσα καὶ ἀπωλέσθην· «ἀπώλεσα τὴν περιουσίαν», «τὸ πλοῖον ἀπωλέσθη αὐτανδρον».

- * ἀπολογοῦμαι (έομαι) ἀποθ. = 1) ἀπολογοῦμαι, 2) ὑπερασπίζω τὸν ἑαυτὸν μου μὲ λόγους, 3) ἀπαντῶ εἰς κατηγορίαν. πρτ. ἀπελογοῦμην, μέσ. μέλλ. ἀπολογήσομαι, μέσ. ἄορ. ἀπελογησάμην, παθ. ἄορ. ἀπελογήθην (= ἠθωώθην), πρκ. ἀπολελόγημαι, [ὑπερσ. ἀπελελογήμην], τετελ. μέλλ. ἀπολελογημένος ἔσομαι.

ΠΑΡΑΓ. ἀπολόγημα, ἀπολογητέον, [ἀπολογητής, ἀναπολόγητος (= ἀδικαιολόγητος), ἀπολογητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀπόλογος (= ἐκτεταμένη διήγησις, μῦθος, ἱστορία), θ. ἀπολογέ-ι-ομαι· ἀπολογοῦμαι· παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. ἀνταπολογοῦμαι, συναπολογοῦμαι.

ΣΥΝΩΝ. δικαιολογοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. κατηγορῶ, αἰτιῶμαι, μέμφομαι, ψέγω.

ΣΥΜΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. δηλοῦσαν τὸ ἔγκλημα: ὅπως εὐπρεπέστατα (Τισσαφέρνης) τὰς διαβολὰς ἀπολογήσεται.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. . περί τινος, ὑπέρ τινος, πρὸς τι, πρὸς τινα. ἀπελογήσατο περί οὗ εἶπε.

3) μὲ ἐξηρητ. πρὸτ. ἀπολογοῦμαι ὅτι οὐδένα ἀδικῶ.

Ν. ΕΛΛ. ἀπολογοῦμαι, ἀπολογιέμαι, ἀπολογοῦμαι = ἀποκρούω μὲ λόγους τὴν ἐναντίον μου κατηγορίαν· «οἱ συλληφθέντες δὲν ἀπελογήθησαν ἀκόμη».

- * ἀπορῶ (έω) = 1) εὐρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν, 2) εὐρίσκομαι εἰς ἔνδειαν, 3) ἀγνοῶ. πρτ. ἠπόρουν, μέλλ. ἀπορήσω, ἄορ. ἠπόρησα, πρκ. ἠπόρηκα, ὑπερσ. ἠπορήκειν.

- Μέσ. ἀποροῦμαι, πρτ. ἠπορούμην, [μέσ. μέλλ. ἀπορήσομαι, παθ. μέλλ. ἀπορηθήσομαι], παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημασ. ἠπορήθην, πρκ. ἠπόρημαι, ὑπερσ. ἠπορήμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀπόρημα, ἀπόρησις. [ἀπορηματικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἄπορος (= ὁ μὴ εὐρίσκων πόρον, διέξοδο α στερ. καὶ πόρος). θ. ἀπορέ-ι-ω — ἀπορῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. διαπορῶ (=εὐρίσκομαι εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν), προαπορῶ (=προβάλλω ἀπορίας ἐκ τῶν προτέρων).

ΣΥΝΩΝ. ἀμηχανῶ, ἐνδέομαι, πένομαι, κακοπραγῶ, κακοδαιμονῶ, κακοπαθῶ, δυστυχῶ, στεροῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. εὐπορῶ, εὐτυχῶ, πλουτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. (ὅταν ἔχη τὴν σημασ. τοῦ στεροῦμαι). ὅπως μὴ ἀσθενεῖς ἐσόμεθα συμμαχῶν ἀποροῦντες

2) μὲ πλαγίαν ἐρώτησιν, (ὅταν ἔχη τὴν σημασ. τοῦ ἀμηχανῶ) Ἡρακλῆς ἤπορει ποτέραν ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τράποιτο.

3) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : περί τινος, διὰ τι, εἰς τι.

Ν. ΕΛΛ. ἀπορῶ=1) δὲν ἔχω πόρον, 2) μτφ. εὐρίσκομαι εἰς δύσκολον θέσιν. «ἀπορῶ περί τοῦ πρακτέου», 3) ἐκπλήσσομαι. «ἀπορῶ πῶς τὰ καταφέρνει τόσο καλά», 4) εἶμαι πτωχός, στεροῦμαι.

ἀποχρῶ (χρήω) = ἀρκῶ, ἐξαρκῶ. Τὸ ρῆμα εἰς τοὺς ἀττ. πεζ. εἶναι ἀπρόσωπον. ἔνεστ. **ἀποχρῆῃ**, πρτ. **ἀπέχρη**, μέλλ. **ἀποχρήσει**, [μέσ. μέλλ. ἀποχρήσομαι], ἄορ. **ἀπέχρησε**, [πρκ. ἀποκέχρημαι].

Ἐντικατάστασις ἔνεστῶτος

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀποχρῆῃ	—	—	—	ἀποχρῆῃν	ἀποχρῶν ὦσα, ὦν

ΠΑΡΑΓ. τὸ ἐπίρρ. ἀποχρῶντως (=ἀρκετά).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. ἀπὸ καὶ τὸ ρ. χρήω. Βλέπε: χρῶμαι.

ΣΥΝΩΝ. ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ.

ΑΝΤΙΘ. χρή, δεῖ, ἐνδεῖ, προσδεῖ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ. (ὅπως τὰ ἄλλα ἀπρόσωπα). Τοῖς μὲν οὖν τότε ἀπέχρη δρυὸς καὶ πέτρας ἀκούειν

Ν. ΕΛΛ. ἀποχρῶ=ἐπαρκῶ, πείθω. Εἶναι εὐχρηστος μόνον ἢ μτχ. ἔνεστ. **ἀποχρῶν**, ὦσα, ὦν: «ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου=χωρὶς ἐπαρκῆ δικαιολογία».

* **ἄπτω** = 1) συνάπτω, 2) προσαρμόζω, 3) προσδένω, 4) ἐγγίζω, 5) ἀνάπτω. πρτ. **ἤπτον**, μέλλ. **ἄψω**, ἄορ. **ἤψα**.

● **Μέσ. καὶ Παθ. ἄπτομαι**, (=προσκολλῶμαι, ἐπιχειρῶ). πρτ. **ἤπτόμην**, μέσ. μέλλ. **ἄψομαι**, [παθ. μέλλ. ἀφθήσομαι], μέσ. ἄορ. **ἤψάμην**, παθ. ἄορ. **ἤφθην**, πρκ. **ἤμμαι**, ὑπερσ. **ἤμμην**.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἤμμαι (πρκ), ἤμμην (ὑπερσ.) τοῦ ἄπτομαι εἶμαι (πρκ), εἶμην (ὑπερσ.) τοῦ ἴεμαι
--

Ἀντικατάστασις παθ ἄορ. καὶ πρκ.

	ὀριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἄορ.	ἦφθην	ἀφθῶ	ἀφθειῖν	ἄφθητι	ἀφθῆναι	ἀφθεις
πρκ.	ἦμμαι	ἡμμένος ῶ,	ἡμμένος εἶην	ἦψο	ἦφθαι	ἡμμένος

ΠΑΡΑΓ. ἀφή (ἀλλά: ἐπαφή), ἀπτός, ἄμμα (=κόμβος, ἰμάς), ἀπτέον, ἄψις (=ἡ ψαυοῖς), ἀψίς, ἀψίκορος (=ὁ ταχέως χορταίνων, ὁ εὐμετάβλητος εἰς τὰς ὀρέξεις).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. αφ·(ἀφή) καὶ τὸ πρόσφ. τ, αφ-τ. Τὸ φ πρὸ τοῦ τ τρέπεται εἰς τὸ ἀντίστοιχόν του ψιλὸν π καὶ ἔχομεν τὸ θέμα τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ· ἄπτ- ἄπτω. Οἱ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τὸ ἀρχικὸν θέμα αφ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀνά, ἀντί, ἐν, ἐξ, ἐπί, κατά, περί, πρὸς, σὺν, ὑπό. ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. ἄπτω τὰ: καίω, φλέγω, τοῦ μεσ. ἄπτομαι τὰ. ἔχομαι, ψαύω, ἐπιλαμβάνομαι, θιγγάνω.

ΑΝΤΙΘ. σβέννυμι καὶ σβεννύω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) τὸ ἐνεργ. με αἰτιατ.: ἐμβαλόντες δὲ πῦρ ξὺν θείῳ καπίσση ἦσαν τὴν ὕλην

2) τὸ μέσ. με γεν.: σὺ ἄπτει τῆς ψυχῆς.

Ν. ΕΛΛ. ἄπτομαι = πιάνω, ἐγγίζω, ψηλαφῶ. «μόλις ἄπτεται τοῦ θέματος», ἀνάπτω, ἀνάβω, ἀνάπτω, ἐπισυνάπτω = προσθέτω, προσαρτῶ, ἐξάπτω = διεγείρω, ἐρεθίζω. ἐξάπτομαι = ἀφαρπάζομαι, ὀργίζομαι ἀπότομα. ἐφάπτομαι = ἀκουμβῶ εἰς κάτι, καθάπτομαι = θίγω προσβάλλω. «οἱ λόγοι του καθάπτονται τῆς τιμῆς μου», προσάπτω = 1) προσαρμόζω, 2) ἀποδίδω μομφήν. «μᾶς προσάπτουν κατηγορίαν», συνάπτω = 1) συνδέω κάτι με ἄλλο 2) συναρμόζω, μτφ. συνάπτω μάχην = μάχομαι. Ἡ μτχ. τοῦ παθ. πρκ. συνημμένος, η, ον = ὁ προσηρητημένος καὶ ἐπίρρ. συνημμένως = προσηρητημένως, μαζύ. «ὑποβάλλω συνημμένως τὰ δικαιολογητικά μου»

ἀράσσω (τιω) = 1) κτυπῶ ἰσχυρῶς, 2) ἐπιπίπτω, 3) συντριβῶ. ἄορ. ἤραξα (συνήθ. σύνθ. με τὰς προθ.: ἐπί, κατά, ἀπό).

● Παθ. Ὁ ἄορ. ἤραχθην (σύνθ. με τὴν: κατά).

ΠΑΡΑΓ. ἄραγμα, ἀραγμός (=ὁ κτύπος), [ἄραξις, προσάραξις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα ραγ (ρηγ-νυ-μι), τὸ προθεματικὸν α, α-ραγ- καὶ τὸ πρόσφ. -j- ἄ-ράγ-j-ω - ἀράττω—ἀράσσω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀπὸ, ἐπί, κατά, πρὸς, σὺν.

ΣΥΝΩΜ. κατάγνυμι, πλήττω, συντριβῶ, θραύω, κόπτω

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ρῆμα εἶναι κυρίως ποιητικὸν εἰς τοὺς ἀττ. πεζογράφους εἶναι κυρίως σύνθετον 1) με αἰτιατ. ἀράσσω θύρας (=κρούω τὰς θύρας),

2) με δοτ. του τρόπου ή όργάνου ήρασσον πέτρις.

3) τὸ πιθητ. με έπρόθ. προσδ. . και τὸ άλλο στράτευμα νικηθέν υπό τών Συρακοσίων κατηράχθη εις τὰ τειχίσματα.

Ν. ΕΛΛ. **άράζω** μτβ. «ποῦ άραξες τή βάρκα :» άμτβ. «άράξαμε στα ρηχα», **προσαράσσω** = προσκρούω βιαίως εις άβαθη βυθόν, «τὸ πλοϊον προσήραξε εις τούς ύφαλους».

άργυρολογῶ (έω)=1) εισπράττω δια τής βίας χρήματα, 2) φορολογῶ. πρτ. **ήργυρολόγουν**, μέλλ. **άργυρολογήσω**, άόρ. **ήργυρολόγησα**, πρκ. **ήργυρολόγηκα**, ύπερσ. **ήργυρολογήκειν**.

ΠΑΡΑΓ. [άργυρολόγητος].

ΕΤΥΜ. από τὸ **άργυρολόγος** (=ό συλλέγων χρήματα), θ. **άργυρολογέ- j-ω** — **άργυρολογέω-ῶ**, παρουόνθετον,

ΣΥΝΩΝ. δασμολογῶ, άργυρίζομαι,

ΣΥΝΤΑΞ με αίτιατ. · ό Ἁγίς ήργυρολόγησε τὰ τών συμμάχων.

Ν. ΕΛΛ. **άργυρολογῶ** = 1) συγκεντρώνω χρήματα δι' εύγενείς δήθεν σκοπούς, στην πραγματικότητα δέ δι' ίδιοτελείς σκοπούς, 2) συγκεντρώνω χρήματα με φορτικότητα.

άρέσκω = άρέσω, 2) εύχαριστῶ, 3) ίκανοποιῶ. πρτ. **ήρεσκον**, μέλλ. **άρέσω**, άόρ. **ήρεσα**, [πρκ. **άρήκεκα**].

● Μέσ. **άρέσκομαι** (= εύχαριστοῦμαι, ίκανοποιοῦμαι). πρτ. **ήρεσκόμην**, [μέλλ. **άρέσομαι**], άόρ. **ήρεσάμην**, [παθ. άόρ. **ήρέσθην**]

ΠΑΡΑΓ. άρεστές, [εύάρεστος, δυσάρεστος].

ΕΤΥΜ από την ρίζαν **αρ-** και τὰ προσφύματα **-ε-** και **-σκ-** έχομεν τὸ ένεστωτικόν θέμα : **άρ-έ-σκ- άρέσκω**

ΣΥΝΘ. με τας προθ . από, έκ, ούν

ΣΥΝΩΝ. χαίρω, άρκοῦμαι, στέργω.

ΑΝΤΙΘ. άπαρεσκω (=είμαι δυσάρεστος).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ : ούκέτι αύτῶ τὰ γιγνόμενα άρέσκει

2) με αίτιατ. . εί οῦν τί σε τούτων άρέσκει

Ν. ΕΛΛ. **άρέσκω**, **άρέσω** ή **άρέζω** = είμαι άρεστός, εύχάριστος, εύπρόσδεκτος εις κάποιον, **άρέσκομαι** = αισθάνομαι εύχαρίστησιν να πράττω ή να λέγω κάτι. «άρεσκειται να έπιδεικνύεται». **άπαρέσκω** = δεν άρέσω, δεν είμαι εύχάριστος εις κάποιον, άποδοκιμάζομαι «αι ένέρ,ειά του άπήρεσαν εις τόν Διευθυντήν». **άπαρέσκομαι** = δυσάρεστοῦμαι.

άριθμῶ (έω) = 1) μετρῶ, 2) ύπολογίζω, 3) άριθμῶ. πρτ. **ήρίθμουν**, μέλλ. **άριθμήσω**, άόρ. **ήρίθμησα**, πρκ. **ήρίθμηκα**.

- Μέσ. και Παθ. *ἀριθμοῦμαι*, πρτ. *ἡριθμούμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *ἀριθμήσομαι*, [παθ. μέλ. ἀριθμηθήσομαι], μέσ. ἀόρ. *ἡριθμησάμην*, παθ. ἀόρ. *ἡριθμήθην*, πρκ. *ἡρίθμημαι*.

ΠΑΡΑΓ. ἀριθμητικός, εὐαρίθμητος, [ἀριθμητός ἀρίθμημα, ἀναρίθμητος, ἀρίθμησις, ἀριθμητής]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀριθμός, ἀριθμέ-*j* ω — ἀριθμέ-ω - ἀριθμῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, διά, ἐξ, ἐν, κατά, σύν, παρά, ἐπί, πρὸς, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. μετρῶ, λογίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : ἡριθμοῦντο δὲ πολλοὶ ἄμα τὰς ἐπιβολὰς

Ν. ΕΛΛ. ἀριθμῶ = 1) μετρῶ, λογαριάζω, 2) ὀρίζω, χαρακτηρίζω κάτι με ἓνα ἀριθμόν, 3) ὑπολογίζω κατὰ προσέγγισιν. «ἀριθμῶ τὰ κέρδη, τὰς ζημίας, τὰς θέσεις κτλ.».

- ἀριστοποιοῦμαι** (έομαι) μέσ. ἀποθ. = προγευματίζω. πρτ. *ἡριστόποιούμην*, μέλλ. *ἀριστοποιήσομαι*, ἀόρ. *ἡριστοποιησάμην*, ὑπερσ. *ἡριστοποιήμην*.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ἄριστον (=γεῦμα) καὶ τὸ ποιοῦμαι. θ. ἀριστοποιέομαι —οῦμαι, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ ἀριῶτω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. ἡριστοποιοῦντο ἐπὶ τῇ Μαλέῃ ἄκρα.

- ἀριστῶ** (άω) = 1) γευματίζω, 2) λαμβάνω τὸ πρόγευμα. πρτ. *ἡρίστων*, μέλλ. *ἀριστήσω*, ἀόρ. *ἡρίστησα*, πρκ. *ἡρίστηκα*, ὑπερσ. *ἡριστήκειν*.

ΠΑΡΑΓ. ἀνάριστος (=ὁ νηστικός) ἀναρίστητος (=ἀπρογευματίστος), [ἀριστητής (=ὁ φαγάς), ἀριστητικός, ἀριστήριον],

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἄριστον θ. ἀριστά-*j*-ω — ἀριστά-ω-ῶ, κατὰ τὰ εἰς -αω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : διά, κατά, πρὸς

ΣΥΝΩΝ. ἀριστοποιοῦμαι, ἐσθίω, δειπνῶ, εὐωχοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. καὶ ἐργαζόμεναι μὲν ἡρίστων ἐργασάμεναι δὲ ἐδείπνουν.

- ἀρκῶ** (έω) = 1) εἶμαι ἀρκετός, 2) εἶμαι ἰσχυρός, 3) ἐπαρκῶ, 4) ἀποκρούω, 5) ὠφελῶ, 6) βοηθῶ. πρτ. *ἤρκουν*, μέλλ. *ἀρκέσω*, ἀόρ. *ἤρκεσα*.

- Μέσ. και Παθ. *ἀρκοῦμαι* (=εἶμαι εὐχαριστημένος, εἶμαι ἱκανοποιημένος), πρτ. [ἤρκούμην, παθ. μέλλ. ἀρκεσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἤρκέσθην, πρκ. ἤρκεσμαι].

ΠΑΡΑΓ. αὐτάρκης, ἀρκούντως, διαρκής, [ἐπαρκής, ἀρκετός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἄρκος (=βοήθεια) γεν. ἄρκεσ-ος, θ. ἀρκέσ-ω — ἀρκέ-ω — ἀρκῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, διά, ἐξ, ἐπί, πρός.

ΣΥΝΩΝ. βοηθῶ, ἐπικουρῶ, ἀμύνω, στέργω, ἀγαπῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. τὸ ἐνεργ. καὶ μέσ. . καὶ τάδε ἡμῖν ἀρκέσει.

2) ὡς ἀπρόσ. με δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ. : ὅσοις ἤρκει σώζεσθαι.

3) με ἐξηρητ. πρότ : ἀρκεῖ ἦν τοῖς μυριάρχοις παραγγείλη.

4) με κατηγ. μτχ : οὔτε γὰρ ἰατροὶ ἤρκειν τὸ πρῶτον θερα-
πεύοντες

Ν. ΕΛΛ. ἀρκῶ = 1) εἶμαι ἀρκετός. «δὲν ἀρκεῖ μόνον ἢ θέλησις», 2) ἀπρόσ. ἀρκεῖ = δὲν χρειάζεται περισσότερο. «θὰ πάμε ἐκδρομὴ ἀρκεῖ νὰ θέλης». ἀρκοῦμαι = δὲν ζητῶ περισσότερο. «δὲν ἀρκεῖται εἰς ὅσα ἔχει». σύνθ : διαρκῶ, ἐπαρκῶ κλπ.

ἀρμόττω (ποτὲ ἀρμόσσω) καὶ σπανίως ἀρμόζω = 1) ἐφαρμόζω, 2) συνενώνω, 3) δένω, 4) τακτοποιῶ. πρτ. ἤρμοτον, μέλλ. ἀρμόσω, ἀόρ. ἤρμοσα, [πρκ. ἤρμοκα].

- Μέσ. καὶ Παθ. ἀρμόττομαι, πρτ. ἤρμοττόμην, [μέσ. μέλλ. ἀρμόσομαι, παθ. μέλλ. ἀρμοσθήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἤρμοσάμην, παθ. ἀόρ. ἤρμόσθην, πρκ. ἤρμοσμαι, ὑπερσ. ἤρμόσμην.

ΠΑΡΑΓ: ἀρμοστής ἢ ἀρμοστήρ (=ὁ διοικητής) ἀρμονία, ἀνάρμοστος, εὐάρμοστος, [ἐφαρμοστής, ἐφαρμοστός, ἄρμοσις, ἀρμογή, ἀνεφάρμοστος].

ΕΤΥΜ ἀπό τὸ ἀρμός (ρίζα αρ) θ. ἀρμοδ- καὶ τὸ πρόσφ. j. ἀρμόδ-j-ω — ἀρμόττω ἢ ἀρμόζω

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἐπί, περί, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. συνάπτω, ἐνῶ, συζεύγνυμι, συνάδω. τοῦ ἀπροσώπου ἀρμόζει τά : πρέπει, προσήκει, ἔοικε.

ΑΝΤΙΘ. ἀναρμοστῶ.

ΣΥΝΤΑΞ 1) με δοτ. ὡς ἀμφοτέροις πειρῶμενον ἀρμόττειν.

2) ὡς ἀπρόσ. με ἀπαρ. . ἐμπέπτωκ' εἰς λόγους, οὓς αὐτίκα μᾶλλον ἴσως ἀρμόσει λέγειν.

3) με ἐμπρ προσδ. θώραξ μὲν γε περὶ τὰ στέρνα ἀρμόττων ἔσται.

Ν. ΕΛΛ. ἀρμόζω = 1) συνάπτω μεταξὺ των δύο ἢ περισσότερα, 2) συμφωνῶ, ταιριάζω «τὸ πλαίσιον δὲν ἀρμόζει με τὸν πίνακα». ἀπρόσ. ἀρμόζει = εἶναι πρέπον, εἶναι κατάληλον, εἶναι σωστό. «δὲν ἀρμόζει νὰ τοῦ φέρεσθε αὐστηρῶς», ἐφαρμόζω = 1) ταιριάζω κάτι, 2) μτφ. θέτω εἰς ἐνέργειαν, πραγματοποιῶ, προσαρμόζω, προσαρμόζομαι, «προσηρμόσθη πρὸς τὰς ὑποδείξεις μου», συναρμόζω = συνάπτω δύο πράγματα ἀκριβῶς.

ἀρνούμαι (έομαι). ἀποθ. μὲ ἐνεργ. διάθ. = ἀρνούμαι. πρτ. *ἤρνούμην*, μέσ. μέλλ. *ἀρνήσομαι*, [παθ. μέλλ. *ἀρνηθήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἤρνησάμην*, παθ. ἀόρ. *ἤρνηθήην*, πρκ. *ἤρνημαι*.

ΠΑΡΑΓ. ἀρνησις, ἀπαρνος (=ὁ τελείως ἀρνούμενος), ἔξαρνος (=ὁ ἔξαρνούμενος) [ἀρνητικός, ἀρνητέον, ἀπαρνητής].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὴν ρίζαν *αρ-* (*αρ-ιω — αἴρω*) καὶ τὸ πρόσφ. *-νε-* θ *ἀρ-νέ-ομαι* = ἀρνούμαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀπὸ καὶ ἐξ.

ΣΥΝΩΝ. ἀπόφημι, ἀποφάσκω.

ΑΝΤΙΘ. ὁμολογῶ, φημί, λέγω, δέχομαι, βούλομαι, δίδωμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀρνούμενων τῶν Χίων τὸ πιστον ναυς σφίσι ξυπέμπειν ἐκέλευον.

2) μὲ ἀπαρ ἢ ἐξηρητ. πρτ.: οἱ μὲν ἄλλοι ἤρνούοντο μὴ αὐτόχειρες γεγενῆσθαι. ἔξεστιν αὐτῷ ἀρνεῖσθαι τοῖς ἄλλοις ὅτι οὐ παρῆν.

Ν. ΕΛΛ. ἀρνούμαι, ἀρνιέμαι, ἀρνιούμαι = 1) ἀποκρούω, δὲν δέχομαι κάτι. «ἀρνούμαι τὴν βοήθειαν», 2) δὲν συγκατατίθεμαι νὰ πράξω κάτι «ἀρνούμαι νὰ συνεργασθῶ μαζύ του», 3) δὲν ὁμολογῶ, 4) ἐγκαταλείπω, ἀπαρνούμαι, ἀπαρνιούμαι, ἀπαρνιέμαι = 1) ἀρνούμαι κάτι τὸ ὁποῖον προηγουμένως ἐδεχόμην, 2) ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, 3) ἀποκηρύσσω «ἀπηρνήθη τοὺς φίλους, τὴν πατρίδα, τὰς ἰδέας του».

ἀρπάζω = 1) ἀρπάζω, 2) κλέπτω, 3) ληστεύω, λεηλατῶ, 4) καταβάλλω, 5) κυριεύω. πρτ. *ἤρπαζον*, μέλλ. *ἀρπάσω* καὶ συνήθ. μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *ἀρπάσομαι*, ἀόρ. *ἤρπασα*, πρκ. *ἤρπακα*, ὑπερσ. *ἤρπάκειν*.

● Παθ. *ἀρπάζομαι*, πρτ. *ἤρπαζόμην*, μέλλ. α' *ἀρπασθήσομαι*, [μέλλ. β' *ἀρπαγήσομαι*], ἀόρ. α' *ἤρπασθήην*, [ἀόρ. β' *ἤρπάγηην*], πρκ. *ἤρπασμαι*, [καὶ *ἤρπαγμα*], ὑπερσ. *ἤρπάσμην* καὶ *ἤρπασμένος ἦν*.

ΠΑΡΑΓ. ἀρπαξ, ἀρπαγή ἄρπασμα ἀνάρπαστος, [ἀρπάνη (=γάντζος), ἀρπακτήρ, ἀρπαγμα, ἀρπαγμός ἢ ἀρπασμός, ἀρπακτός, τυχάρπαστος].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὴν ρίζαν *σαρπ-* (λατινικὸν *sarpio* = κλαδεύω). Τὸ σ ἐτράπη εἰς δασεῖαν. *ἀρπ-* ἀπὸ τὸ *ἀρπ* προῆλθε τὸ θ. *ἀρπαγ-* καὶ μὲ τὸ *ι*, *ἀρπάγ-ι-ω* = ἀρπάζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐξ, πρό, σύν, ὑπ-

ΣΥΝΩΝ. δράττομαι, ἔχομαι, ληστεύω.

ΑΝΤΙΘ. ἀφίημι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἐάν τε ἤρπακως ἢ χρυσίον πολύ.

Ν. ΕΛΛ. ἀρπάζω, ἀρπάχνω, ἀρπῶ=1) ἀφαιρῶ κάτι καὶ τὸ παίρνω μα

κράν. «ὁ κλέπτης μοῦ ἄρπαξε τὰ ροῦχα», 2) κλέπτω, ἀπάγω Σύνθ. **ἀναρπάζω** = ἀρπάζω κάτι αἰφνιδίως καὶ παρασύρω, **ἀφαρπάζομαι** = ὀργίζομαι εὐκόλως καὶ ἀποτόμως, **συναρπάζω** = 1) συμπαρασύρω, 2) ουγκινῶ κάποιον, γοητεύω «συναρπάζει τὰ πλήθη μὲ τὴν εὐγλωττίαν του», **ὕφαρπάζω** = 1) ἀρπάζω κάτι λαθραίως, 2) ἀποσπῶ κάτι ἐντέχνως.

ἀρτύω = 1) τακτοποιῶ, 2) παρασκευάζω, 3) εὐπρεπίζω, 4) καρυκεύω (φαγητόν). πρτ. *ἤρτυον*, [μέλλ. ἀρτύσω, ἀόρ. ἤρτυσα, πρκ. ἤρτυκα, ὑπερσ. ἤρτύκειν].

- Μέσ. καὶ Παθ. **ἀρτύομαι**, πρτ. *ἤρτυόμην*, μέλλ. **ἀρτύσομαι**, μέσ. ἀόρ. *ἤρτυσάμην*, παθ. ἀόρ. μόνον ἢ μτχ. *ἀρτυθεῖς*, πρκ. *ἤρτυμαι*, ὑπερσ. *ἤρτύμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἀρτύνας (= ἄρχων εἰς Ἄργος καὶ Ἐπίδαυρον) [καὶ τὰ ποιητ. ἄρτυμα, κατάρτυσις, ἐξάρτυσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. **ἀρτύς** (= φιλία), θ. **ἀρτύ-ω**. Τὸ υ εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἐξ καὶ κατὰ,

ΣΥΝΩΝ παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, εὐπρεπίζω, ἐπισκευάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. (εἰς τοὺς πεζ. μόνον σύνθ.) μὲ αἰτιατ. : οἱ Πλαταιῆς καὶ τάλλα ἐξήρτυον.

Ν. ΕΛΛ. ἀρτύω, ἀρτύνω, ἀρτύζω, ἀρταίνω, ἀρτένω, ἀρτίζω = 1) καρυκεύω, 2) καταλύω τὴν νηστείαν, **ἐξαρτύω** = ἐτοιμάζω ἐντελῶς κάτι, ἐφοδιάζω.

ἀρτῶ (ἄω) = 1) κρεμῶ κάτι, 2) ἐξαρτῶ κάτι. [πρτ. ἤρτων], μέλλ. **ἀρτήσω**, ἀόρ. *ἤρτησα*, [πρκ. ἤρτηκα, ὑπερσ. ἤρτήκειν].

- Μέσ. καὶ Παθ. **ἀρτῶμαι** (= ἐξαρτῶμαι κρέμαμαι), μέσ. μέλλ. **ἀρτήσομαι**, μέσ. ἀόρ. *ἤρτησάμην*, [παθ. ἤρτήθην], πρκ. *ἤρτημαι*, ὑπερσ. *ἤρτήμην*.

Πρόσθετε τὴν διαφορὰν τῆς ὀρθογραφίας, τῶν ρημάτων **ἀρτύω - ἀρτῶ** εἰς τὸν μέλλοντα, ἀόριστον καὶ παρακείμενον.

ΠΑΡΑΓ. ἀρτιάνη (= αγκώνη), ὀρτέμων (= μικρὸν κατάρτι) [αρτημα, ἀρτησις, ἀνεξάρτητος, ἀνεξαρτησία].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα **αρτα** (ρίζα **αρ-** τοῦ αἰρω), **ἀρτέ-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, ἐξ, ἐπί, κατὰ, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. αἰρω, κρεμαννυμι αἰωρῶ

ΑΝΤΙΘ. καθαιρῶ, ἀποσπῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : οἱ Βοιωτοὶ ἐπ' ἄκραν λέβητά τε ἤρτησαν ἀλύσσουσιν.

Μ. ΕΛΛ. ἀρτῶ = κρεμῶ, ἀναρτῶ = κρεμῶ, ἐξαρτῶ = 1) κρεμῶ, 2) θέτω κάτι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἄλλου, κάνω κάτι νὰ εἶναι συνέπεια ἄλλου. «ἐξαρτῶ τὸ μέλλον μου ἐκ τῆς εὐνοίας του», προσαρτῶ = συνδέω, συναρτῶ = κρεμῶ δύο πράγματα μαζύ, συνδέω.

ἀρύω καὶ **ἀρύτω** (ἀττ.) = ἀντλῶ. [πρκ. ἤρυον ἢ ἤρυτον, μέλλ. ἀρύσω], ἀόρ. **ἤρυσσα**.

- Μέσ. **ἀρύσομαι** καὶ **ἀρύτομαι**, (= ἀντλῶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀποκτῶ), [μέλλ. ἀρύσομαι], μέσ. ἀόρ. **ἤρυσάμην**, [παθ. ἀόρ. ἤρύθην καὶ ἤρύσθην].

ΠΑΡΑΓ. ἀρυστήρ ἢ ἀρυτήρ (= μέτρον ὑγρῶν), ἀρύταινα (= ἐλαιοδοχεῖον), ἀρυτήσιμος (= ὁ πόσιμος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα **ἄρυ-** (ἢ ρίζα **αρ-** ἴσως ὑπάρχει εἰς τὸ ἄρδω = ποτίζω), καὶ τὸ πρόσφ. **τ**, **ἀρύ-τ-ω**. Τὸ **υ** εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἀρύτω: ἀντλῶ, ἐξάγω, ἀνασύρω. τοῦ ἀρύτομαι: κτῶμαι, πορίζομαι, κερδαίνω

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. ὡσπερ αἱ Βάκχαι ἀρύονται ἐκ τῶν ποταμῶν μέλι καὶ γάλα.

Ν. ΕΛΛ. ἀρύομαι = 1) ἀντλῶ ὕδωρ, 2) μτφ. πορίζομαι κάτι. «ἔχω ἀρυσθῆ τὰς πληροφορίας μου ἐκ θετικῆς πηγῆς».

* **ἄρχω** = 1) ἀρχίζω, 2) κάνω ἀρχήν, 3) εἶμαι ἄρχων, 4) κυβερνῶ. πρκ. **ἤρχον**, μέλλ. **ἀρξω**, ἀόρ. **ἤρξα**, [πρκ. ἤρχα, ὑπερσ. ἤρχειν].

- Μέσ. **ἀρχομαι** (= ἀρχίζω).

- Παθ. **ἀρχομαι** (= κυβερνῶμαι, ἐξουσιάζομαι), πρκ. **ἤρχόμην**, μέσ. μέλλ. **ἀρξομαι**, [παθ. μέλλ. ἀρχθήσομαι], μέσ. ἀόρ. **ἤρξάμην**, παθ. ἀόρ. **ἤρχθην**, πρκ. **ἤργμαι**, ὑπερσ. **ἤργμην**.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἤρξα	ἀόρ: α' τοῦ ἄρχω.
εἶρξα	ἀόρ. α' τοῦ εἶργνυμι
ἤρχθην	(ἀόρ.), ἤργμαι (πρκ) τοῦ ἀρχομαι
εἶρχθην	(ἀόρ.), εἶργμαι (πρκ.) τοῦ εἶργνυμαι

Κλίσις παρακ.

ὄριστ.	ἤργμαι, ἤρξαι, ἤρκται, ἤργμεθα, ἤρχθε, ἤργμένοι εἰσὶ
προστ	ἤρξο, ἤρκτω, ἤρχθε, ἤρχθων
ἀπαρ.	ἤρχθαι μτχ. ἤργμένος, η, ον

ΠΑΡΑΓ. ἀρχή, ἀρχαῖος, ἀρχεῖον, ἑναρξίς, ἀρχικός, ναύαρχος, ὑπαρχος, γυμνασίαρχος, ἄρχων, ἀρκτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τήν ρίζαν ἄρχ-ω.

ΣΥΝΘ. κατάρχω (= κάνω ἀρχήν κάποιου πράγματος), κατάρχομαι (= κάνω ἀρχήν τῆς θυσίας), ἐξάρχω (= κάνω τήν ἀρχήν, ἀρχίζω) ἀπροσ. ὑπάρχει (ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν), ὑπάρχει μοι (= ἀνήκει κάτι εἰς ἐμέ). Ἐπίσης εὐρίσκεται σύνθετον καί μέ τὰς προθ. ἐπί, ἐν, ἀπό, πρός, προῦπ- σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἡγοῦμαι, κρατῶ, βασιλεύω, δεσπόζω, δυναστεύω, τυραννῶ ἡγεμονεύω, ταγεύω.

ΑΝΤΙΘ. τοῦ ἄρχω (= κυβερνῶ) τό : ἰδιωτεύω, τοῦ ἄρχω (= κάμνω ἀρχήν) τὰ : παύομαι, λήγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) καί τό ἐνεργ. καί τό μέσ. μέ γεν. : Ἐπισθένης ἤρχε τῶν πελταστῶν. ἤρξατο λόγου Φαρνάβαζος.

2) τό μέσ. ἄρχομαι καί μέ ἀπαρ. ἤρξαντο οἰκοδομεῖν.

3) τό μέσ. ἄρχομαι καί μέ κατηγ. μτχ. ἄρξομαι διδάσκων ἐκ τῶν θείων.

Ν. ΕΛΛ. ἄρχω = 1) εἶμαι ἐπί κεφαλῆς, 2) ὀδηγῶ, 3) ἐξουσιάζω. «ὁ ναύαρχος ἄρχει τοῦ στόλου». ἄρχομαι = ἀρχίζω. «ἄρχονται οἱ ἀγῶνες». ὑπάρχω = 1) ἔχω ὑπαρξίν, ζῶ. 2) εἶμαι.

ἀρῶμαι (ἀομαι) ἀποθ. = 1) εὐχομαι, προσεύχομαι, 2) καταρῶμαι. πρτ. *ἠρώμην*, μέλλ. *ἄρασσομαι*, ἀόρ. *ἠρασάμην*, [παθ. ἀόρ. *ἠράσθην*], πρκ. *ἤραμαι*, ὑπερσ. *ἠράμην*. Τὸ ρῆμα εἰς τοὺς ἀττικοὺς συγγραφεῖς ἀπαντᾷ σύνθετον μέ τὰς προθέσεις *ἐπί* καί *κατά*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἠρώμην = πρτ. τοῦ ἀρῶμαι

ἠρόμην = ἀόρ β' τοῦ ἐρωτῶ

ἠρόμην = παρατ. τοῦ αἴρομαι

ΠΑΡΑΓ. ἐπάρατος (= ὁ καταραμένος), ἀρατός, (= ὁ καταραμένος) κατάρατος.

ΕΤΥΜ ἀπό τὸ θέμα αρ- (αἴρω) προέρχεται ἡ λέξις ἀρά (= εὐχή, κατάρα), ἀπό τήν ὁποίαν παράγεται τὸ ρῆμα ἀράο-μαι - ἀρῶμαι.

ΣΥΝΘ. μέ τὰς προθ. : ἐπί, κατά, καί ἐξ.

ΣΥΝΩΝ εὐχομαι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μέ δοτ. : ἀρᾶ (οὐ) γονεῦσιν;

2) μέ δοτ. καί αἰτιατ. . πολλά δ' ἠρᾶτο γεραιός Ἀπόλλωνι ἄνακτι.

Ν. ΕΛΛ. **καταριέμαι καί καταριούμαι.**

ἀσεβῶ (έω) = 1) εἶμαι ἀσεβής, 2) φέρομαι με ἀσέβειαν, 3) ἀμαρτάνω. πρτ. ἡσέβουν, [μέλλ. ἀσεβήσω], ἀόρ. ἡσέβησα, πρκ. ἡσέβηκα, ὑπερσ. ἡσεβήκειν.

- Παθ. **ἀσεβοῦμαι (= διαπραττομαι με ἀσέβειαν), ἀόρ. ἡσεβήθην, πρκ. γ' ἐν. ἡσέβηται.**

ΠΑΡΑΓ. τὸ ἀσέβημα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀσεβής, (θ ἀσεβεσ) ἀσεβέσ-ω - ἀσεβέ-ω - ῶ, παρὰ σὺνθ.

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθ σὺν.

ΑΝΤΙΘ. εὐσεβῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με ἐμπρόθ. προσδ. ἀσεβῶ εἰς τινὰ ἢ τι ἀσεβῶ περὶ τινὰ ἢ τι, ἀσεβῶ πρὸς τι. ὡς ἡσεβηκότος (Ἀλκιβιάδου) εἰς τὰ μυστήρια.

2) με σύσι. αἰτιατ.: ἐὰν δὲ τις ἀσεβήσας ἀσέβημα φανερὸς γένηται.

Ν. ΕΛΛ. ἀσεβῶ = 1) εἶμαι ἀσεβής, 2) διαπραττω ἀσέβειαν.

ἀσθενῶ (έω) = 1) εἶμαι ἀσθενής, 2) ἀδυνατῶ. πρτ. ἡσθένουν, ἀόρ. ἡσθένησα.

ΠΑΡΑΓ. [ἀσθένημα, ἐξασθένησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀσθενής (α-στερητ. καὶ σθένος = δύναμις), θ ἀσθενέσ-ω ἀσθενέ-ω-ῶ, παρὰ σὺνθ.

ΣΥΝΩΝ. νοσῶ, ἀρρωστῶ, κάμνω.

ΑΝΤΙΘ. ὑγιαίνω, ρώννυμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ : ἐπει δὲ ἡσθένει Δαρείος.

2) με αἰτιατ. τοῦ κατὰ τι τί δ' εἰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀσθενοῖ :

Ν. ΕΛΛ. ἀσθενῶ = ἀρρωστῶ, νοσῶ.

* **ἀσκῶ (έω) = 1) ἀσκῶ, 2) ἐκπαιδεύω, 3) γυμνάζω, 4) ἀσχολοῦμαι με κάτι, 5) προσπαθῶ, 6) στολίζω. πρτ. ἤσκουν, μέλλ. ἀσκήσω, ἀόρ. ἤσκησα, πρκ. ἤσκηκα, ὑπερσ. ἤσκηκειν.**

- Μέσ. καὶ Παθ. **ἀσκοῦμαι, πρτ. ἡσκούμην, [παθ. μέλλ. ἀσκηθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἤσκησάμην], πρκ. ἤσκημαι, ὑπερσ. ἤσκημην.**

ΠΑΡΑΓ. ἄσκημα (= τὸ γύμνασμα), ἄσκησις, ἀσκητής, ἀσκητὸς, ἀσκητικὸς, ἀσκητέος, ἀνάσκητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ἀσκε- (σκοτεινῆς προελεύσεως) ἀσκέ - ω - ῶ.

ΣΥΝΘΕΤ. με τὰς προθ.: διὰ, ἐξ, ἐπί, πρό, σὺν, ἐν, καθὼς καὶ : σωμασκῶ, ξιφασκῶ.

ΣΥΝΩΝ. παιδεύω, γυμνάζομαι, μελετῶ, ἐπιμελοῦμαι, μεριμνῶ, φροντίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. ὅπου ἄνδρες τὸ πολεμικὰ ἀσκοῖεν.

2) με δύο αίτιατ. : προεῖπεν... ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ τὰ πολεμικά.

3) με ἀπαρ. : οἶμαι δὲ καὶ οἴκοι ἡμᾶς τούτου ἔνεκεν ἀσκεῖν καὶ γαστρός κρείττους εἶναι.

N. ΕΛΛ. ἀσκῶ = 1) γυμνάζω, ἐκπαιδεύω, ἐξασκῶ. «ἀσκῶ τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν ὀρθογραφίαν», 2) ἐπαγγέλλομαι κάτι «ἀσκῶ τὴν ἰατρικὴν», 3) ἐκτελῶ, ἐφαρμόζω, ἐπιβάλλω «ἀσκῶ ἔνδικα μέσσα». ἐξασκῶ = ὅ,τι καὶ τὸ ἀσκῶ.

ἀσπάζομαι: ἀποθ. με ἐνεργ. σημασ. = 1) ὑποδέχομαι κάποιον φιλικῶς, 2) χαιρετίζω, 3) φιλῶ, 4) ἐπιδιώκω. πρτ. *ἡσπαζόμεν*, μέσ. μέλλ. *ἀσπάσομαι*, [παθ. μέλλ. *ἀσπασθήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἡσπασάμεν*, [πρκ. *ἡσπασμαι*].

ΠΑΡΑΓ. ἀσπασμός, ἀσπαστός, ἀσπαστέος, [ἀσπάσιος (=ἀγαπητός), ἀσπασμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ προθεματικὸν **α** καὶ τὴν ρίζαν **σπα-** (σπάω) προέρχεται τὸ θέμα **α-σπαδ-**, τὸ ὁποῖον με τὸ πρόσφ. **j** καὶ τὴν κατάλ. **-ομαι** δίδει τὸ **ἀ-σπάδ-j-ομαι** — **ἀσπάζομαι**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, ὑπέρ

ΣΥΝΩΝ. φιλῶ, ἀγαπῶ, στέργω, προσαγορεύω, περιπτύσσομαι.

ΑΝΤΙΘ. χαλεπαίνω, μισῶ, ἐχθραίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. . ὁ Κῦρος οἶα δὴ παῖς φύσει φιλόστοργος ὢν ἡσπάζετό τε αὐτόν.

N. ΕΛΛ. ἀσπάζομαι = 1) φιλῶ, «ἡσπάσθη τὴν ἀγίαν εἰκόνα», 2) μτφ. δέχομαι, συμφωνῶ με κάτι «ἀσπάζομαι τὴν γνώμην σου».

ἀτιμάζω = 1) δὲν τιμῶ, 2) περιφρονῶ, 3) ἀφαιρῶ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα κάποιου. πρτ. *ἡτίμαζον*, μέλλ. *ἀτιμάσω*, ἀόρ. *ἡτίμασα*, πρκ. *ἡτίμακα*.

- Παθ. *ἀτιμάζομαι* (= περιφρονοῦμαι, ὑφίσταμαι προσβολήν). [παθ. μέλλ. *ἀτιμασθήσομαι*], παθ. ἀόρ. *ἡτιμάσθην*, πρκ. *ἡτίμασμαι*, ὑπερσ. *ἡτιμάσμεν*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἡτίμαζον (πρτ), ἡτίμασα (ἀόρ), ἡτίμακα (πρκ), ἡτιμάσθην (ἀόρ.), ἡτιμάσμαι (πρκ.), ἡτιμάσμεν (ὑπερσ) τοῦ ἀτιμάζω, καὶ ἡτοιμάζον (πρτ.), ἡτοιμάσα (ἀόρ), ἡτοιμάκα (πρκ.), ἡτοιμάσμαι (πρκ.), ἡτοιμάσμεν (ὑπερσ.) τοῦ ἐτοιμάζω.

ΠΑΡΑΓ ἀτιμαστήρ (=ὁ ἀτιμάζων), ἀτιμαστός, ἀτιμαστέος.

ETYM. από τὸ ἄτιμος (α στερ. καὶ τιμή). θ. ἀτιμάδ-j-ω = ἀτιμάζω (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ὀδοντικόληκτα εἰς —αζω), παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ὄνειδίζω, ὑβρίζω, καταφρονῶ.

ANTIΘ. τιμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ἀτιμάσας δ' αὐτοῦ τὴν γνώμην.

2) μὲ ἀπαρ. . μὴ ἀτιμάσωμεν δὲ εἰπεῖν, ὅτι καὶ εὐσημονέστερον χρή φαίνεσθαι τὸν ἄνδρα.

N. ΕΛΛ. ἀτιμάζω = 1) περιφρονῶ, ἐξευτελίζω, 2) προσάπτω εἰς κάποιον ἀτιμίαν, «ἠτίμασες τὸ ὄνομά μας μὲ τὰς πράξεις σου».

ἀτιμῶ (ὀω) = 1) ἀτιμάζω, 2) τιμωρῶ κάποιον μὲ στέρησιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων. μέλλ. *ἀτιμώσω*, ἄορ. *ἠτίμωσα*, πρκ. *ἠτίμωκα*.

- Παθ. *ἀτιμοῦμαι* (= ἀτιμάζομαι), μέλλ. *ἀτιμωθήσομαι*, ἄορ. *ἠτιμώθην*, πρκ. *ἠτίμωμαι*, ὑπερσ. *ἠτιμώμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἀτίμωσις, ἀτιμωτέον.

ETYM. από τὸ ἄτιμος θ. ἀτιμό-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ ἔμπρ. προσδ. · «ἐφ' ἣ ἐκεῖνος ἠτίμωκεν ἑαυτόν».

ἀτυχῶ (έω) = 1) εἶμαι ἄτ υχος, 2) ἀποτυγχάνω. πρκ. *ἠτύχουν*, μέλλ. *ἀτυχήσω*, ἄορ. *ἠτύχησα*, πρκ. *ἠτύχηκα*.

- Ἀπὸ τὴν παθητικὴν διάθεσιν εὐρίσκεται μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ παθ. ἄορ. ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τὴν φράσιν: δοκῶ.. τῶν ἐν τοῖς ὄπλοις καὶ κατὰ τὴν στρατηγίαν *ἀτυχηθέντων* (= ἀποτυχιῶν) μόνος αἴτιος εἶναι. Καὶ ἡ μετοχὴ τοῦ παθ. πρκ. *τὰ ἠτυχημένα*.

ΠΑΡΑΓ. ἀτύχημα.

ETYM. από τὸ ἀτυχῆς θ. ἀτυχέσ ω — ἀτυχέ-ω—ἀτυχῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. δυστυχῶ, κακοτυχῶ, ἁμαρτάνω, ἠττώμαι, κακοδαιμονῶ, σφάλλομαι, κακοπραγῶ, κακῶς πράττω, ἀποτυγχάνω.

ANTIΘ. εὐτυχῶ, εὖ πράττω, εὐπραγῶ, νικῶ, κατορθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. : καὶ ὁ Δερκυλίδας ἔλεγε ὡς τῶν δικαίων οὐδενός ἀτυχῆσοι (ὁ Μειδίας).

N. ΕΛΛ. ἀτυχῶ = 1) ὑφίσταμαι ἀτυχίας. 2) ἀποτυγχάνω εἰς τὰς ἐπιδιώξεις μου. «ἀτύχησε εἰς τὰς διπλωματικὰς ἐξετάσεις»

αὐλίζομαι ἀποθ. μέσ. = 1) συχνάζω, 2) εἶμαι ἢ διαμένω εἰς τὴν αὐλήν, 3) διανυκτερεύω κάπου. πρκ. *ἠύλιζόμην*, [παθ. μέλλ. *αὐλισθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἠύλισάμην*, παθ. ἄορ. μὲ σημασ. μέσ. *ἠύλισθην*, [πρκ. *ἠύλισμαι*, ὑπερσ. *ἠύλισμην*].

ΠΑΡΑΓ. [αύλις, αύλιστέον, αύλιστήριον, καταυλισμός].

ΕΤΥΜ. από τὸ αύλή θ. αύλιδ- με τὸ πρόσφ. j αύλιδ-j-ομαι αύλίζομαι (κατὰ τὰ εἰς -ιζω ὀδοντικὸκληκτα).

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἐν, ἐξ, ἐπί, κατὰ.

ΣΥΝΩΝ. στρατοπεδεύω, συγκλείομαι, σηκάζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. δέχεται μόνον ἐμπρ. προσδ. Τότε μὲν εἰς Πρωτὴν τὴν νῆσον ἐπλευσαν καὶ ἠύλισαντο.

Ν. ΕΛΛ. αύλίζω = φέρω, ἐγκλείω εἰς αύλήν, αύλίζομαι = ἔχω τὴν αύλήν καὶ τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας μου ἀπὸ κάποιο μέρος, «αύλίζομαι ἀπὸ δύο δρόμους».

αύλῶ (έω) = παίζω τὸν αύλὸν. πρτ. *ἠύλουν*, [μέλλ. αύλήσω], ὀρ. *ἠύλησα*.

- Μέσ. *αύλοῦμαι* (= τέρομαι διὰ τοῦ αύλοῦ, ἀκούω μουσικὴν).
- Παθ. *αύλοῦμαι* (= παίζομαι εἰς τὸν αύλὸν· τὸ γ' ἐν. *αύλεῖται* = ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸν ἤχον αύλοῦ). πρτ. *ἠύλούμην*.

ΠΑΡΑΓ. αὐλησις, ὁ αὐλητής, ἡ αὐλητρίς, αὐλημα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ αύλός, θ. αύλέ-ω-ῶ (κατὰ τὰ συνηρημένα εἰς -έω).

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθ. κατὰ.

ΣΥΝΤΑΞ ἀμτβ. : οἱ δὲ Μῆδοι καὶ εὐωχοῦντο καὶ ἔπινον καὶ ἠύλουντο.

* αύξάνω ἢ αύξω = 1) καθιστῶ κάτι μέγα, μεγαλώνω, 2) ἐνισχύω, 3) ἐγκωμιάζω. πρτ. *ἠύξον*, μέλλ. *αύξήσω*, ὀρ. *ἠύξησα*, πρκ. *ἠύξηκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *αύξάνομαι* καὶ *αύξομαι* (= αύξάνομαι, μεγαλώνω), πρτ. *ἠύξανόμην* καὶ *ἠύξόμην*, μέσ. μέλλ. *αύξήσομαι*, παθ. μέλλ. *αύξηθήσομαι*, παθ. ὀρ. καὶ με μέσ. διάθ. *ἠύξήθην*, πρτ. *ἠύξημαι*, ὑπερσ. *ἠύξήμην*.

ΠΑΡΑΓ. αύξησις, αύξητής, αύξητός, αύξητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζ. αύγ- (λατ. aug-εο) καὶ τὰ πρόσφ σ καὶ -αν- ἔχομεν τὰ θέματα αυγ-σ- αύξ- αύξω καὶ αυγ-σ-αν- αύξ-αν-ω αύξάνω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. . ἐν, ἐπί, οὖν, πρός, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. μεγαλύνω, αἴρω, μεγεθύνω,

ΑΝΤΙΘ μειῶ, ἐλαττώ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : καὶ πῶς τὸ μὲν ἔλαιον ὑγρὸν ὄν αύξει τὴν φλόγα.

2) τὸ παθ. λαμβάνει προληπτ. κατηγ. : Φίλιππος ἠύξθη μέγας.

Ν. ΕΛΛ. αύξάνω = κάνω κάτι μεγαλύτερον, μεγαλώνω κάτι. «αύξάνω τοὺς μισθοὺς τῶν ὑπαλλήλων».

αὐτομολῶ (έω) = λιποτακτῶ, δραπετεύω. πρτ. *ἠὺτομόλουν*, [μέλλ. αὐτομολήσω], ἀόρ. *ἠὺτομόλησα*, [πρκ. ἠὺτομόληκα], ὑπερσ. *ἠὺτομολήκειν*.

ΠΑΡΑΓ. [αὐτομόλησις, αὐτομολητέον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ αὐτόμολος (αὐτὸς καὶ τὸ θέμα τοῦ ἀορ. β' ἔ-μολ-ον τοῦ βλώσκω=ἔρχομαι). θ. αὐτομολέ-σ-ω—αὐτομολέω-ῶ παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. : ἀπό.

ΣΥΝΩΝ. δραπετεύω, λείπω τὴν τάξιν.

ΑΝΤΙΘ. μένω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ : δύο μὲν νῆες εὐθύς ἠὺτομόλησαν.

Ν. ΕΛΛ. αὐτομολῶ = ἐγκαταλείπω τὴν στρατιωτικὴν τάξιν καὶ καταφεύγω εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ.

* **ἀφαιρῶ** (έω). Βλέπε *αιρῶ*.

* **ἀφανίζω** = 1) ἔξαφανίζω, 2) ἀποκρύπτω, 3) καταστρέφω, 4) κλέπτω. πρτ. *ἠφάνιζον*, μέλλ. *ἀφανιῶ*, ἀόρ. *ἠφάνισα*, πρκ. *ἠφάνικα*, ὑπερσ. *ἠφανίκειν*.

• Μέσ. καὶ Παθ. **ἀφανίζομαι** (=ἔξαφανίζομαι) πρτ. *ἠφανιζόμεην* [παθ. μέλλ. ἀφανισθήσομαι], παθ. ἀόρ. *ἠφανίσθην*, πρκ. *ἠφάνισμαι*, ὑπερσ. *ἠφανίσμην*.

Κλίσις μέλλοντος

<p>ἽΟριστ. ἀφανιῶ, εἰς, εἶ, οὔμεν, εἶτε, οὔσι Εὐκτ. ἀφανιοῖμι, οἰς, οἶ, οἶμεν, οἶτε, οἶεν ἽΑπαρ. ἀφανιεῖν, μτχ ἀφανίων, οὔσα, οὔν</p>

ΠΑΡΑΓ. ἀφάνισις, ἀφανιστέος, [ἀφανισμός, ἀφανιστής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀφανής (α στερ. καὶ φαίνομαι). θ. ἀφανίδ- καὶ τὸ πρόσφυμα j, ἀφανίδ-j-ω—ἀφανίζω (κατὰ τὰ εἰς ιζω ὀδοντικόληκτα) παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : κατὰ, ἐξ.

ΣΥΝΩΝ. φθείρω, ἀπόλλυμι, ἀποβάλλω, ἀναιρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. . οἱ δὲ οὐ πολλῶ ὕστερον ἠφάνισάν τε αὐτούς.

Ν. ΕΛΛ. ἀφανίζω=1) ἔξαφανίζω, 2) φθείρω, καταστρέφω «μὲ ἀφάνισαν οἱ ἀρρώστειες». ἔξαφανίζω.

ἀφειδῶ (έω) = 1) ἀψηφῶ, 2) σπαταλῶ, 3) εἶμαι ἀφειδής. πρτ. *ἠφείδουν*, [μέλλ. ἀφειδήσω], ἀόρ. *ἠφείδησα*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀφειδής (α στερητ. καὶ φείδομαι). θ. ἀφειδέσ- ἀφειδέσ-ω ἀφειδέω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ἀμελῶ, ἀκηδῶ.

ΑΝΤΙΘ. φείδομαι, κήδομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. : αἰσχύνῃ γὰρ ἠφείδουν σφῶν αὐτῶν.

* **ἀφίημι** Βλέπε *ἴημι*.

* **ἀφικνοῦμαι** (έομαι): ἀποθ = φθάνω, ἔρχομαι. πρτ. *ἀφικνούμην*, μέσ. μέλλ. *ἀφίξομαι*, παθ. μέλλ. *ἀφικθήσομαι*, ἀδρ. β' *ἀφικόμην*, πρκ. *ἀφίγμαι*, ὑπερσ. *ἀφίγμην*.

Ἀντικατάστασις ἀδρ. β' καὶ παρακ.

	ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ	ἀπαρ.	μτχ
ἀδρ. β'	ἀφικόμην	ἀφίκωμαι	ἀφικοίμην	ἀφικοῦ	ἀφικέσθαι	ἀφικόμε- νος
παρακ.	ἀφίγμαι	ἀφιγμένος ῶ	ἀφιγμένος εἶην	ἀφίξο	ἀφίχθαι	ἀφιγμένος

ΠΑΡΑΓ. ἄφιξις, ἰκετης, ἰκανός, ἴχνος, προίξ, ἐφικτός (= ὁ κατορθωτός, προσιτός), ἀνέφικτος (= ὁ ἀκατόρθωτος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *σικ-* καὶ τὸ προσφ. *-νε-* σχηματίζεται τὸ θέμα *σικ-νε* — *ικνε-* τοῦ ἐνεστ καὶ πρτ. *ικνέομαι* *ικνοῦμαι*. Οἱ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τὸ θ. *ικ-*. Τὸ ρῆμα εἶναι πάντοτε σύνθετον εἰς τοὺς ἀττ. πεζ.

ΣΥΝΘ τὸ ἀπλοῦν *ικνοῦμαι*, εὐρίσκεται σύνθετον μὲ τὰς προθ *διά*, *ἐπί*, *ἐξ*.

ΣΥΝΩΝ. ἔρχομαι, φθάνω, ἤκω, παραγίγνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ ἐμπρόθ καὶ ἐπιρρ. προσδ. καὶ ἀφικνοῦνται ἐπὶ τὸν Ζαπάταν ποταμόν. Τί τῆνικάδε ἀφίξαι,

Ν. ΕΛΛ. *ἀφικνοῦμαι* = φθάνω, ἔρχομαι κάπου «ἀφίχθη φορτίον σίτου»

* **ἀφίστημι**. Βλέπε *ἴστημι*.

* **ἄχθομαι** = 1) φορτώνομαι, 2) λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι, 3) ἀγανακτῶ πρτ. *ἤχθόμην*, μέσ. μέλλ. *ἄχθέσομαι*, παθ. μέλ. μὲ σημασ. μέσ. *ἄχθεσθήσομαι*, παθ. ἀδρ. *ἤχθεσθήν* [πρκ. *ἤχθημαι*, ὑπερσ. *ἤχθήμην*].

ΠΑΡΑΓ *ἄχθηδών* (= βάρος, λύπη).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ *ἄχθος* θ. *ἄχθ-ομαι*: ὁ μέλλ. ἀπὸ θ *ἄχθέσ-* καὶ κατάλ. *-σομαι*, *ἄχθέσ-σομαι*, τὰ δύο σ ἀπλοποιοῦνται εἰς ἓν *ἄχθέσομαι*

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.: σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀγανακτῶ, βαρέως καὶ χαλεπῶς φέρω, λυποῦμαι, θλίβομαι, ἀθυμῶ, ἀνιώμαι, βαρύνομαι.

ΑΝΤΙΘ *χαίρω*, *ἠδομαι*, *ἀγάλλομαι*, *εὐφραίνομαι*, *τέρπομαι*

ΣΥΝΤΑΞ 1) ἀπολύτως ἤδη βιαίου ὄντος αὐτοῦ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἤχθοντο.

2) μὲ *δοτ* καίτοι ἴσως Ἄνυτος ὄδε σοι ἄχθεται λέγοντι

3) μὲ *κατηγορ* μτχ. ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς.

B

βαδίζω = 1) περιπατώ, 2) πορεύομαι, 3) υπάγω βραδέως. πρτ. *εβάδιζον*, μέσ. μέλλ. με ένεργ. σημασ. *βαδιοῦμαι*, άόρ. *εβάδισα*, [πρκ. *βεβάδικα*, ύπερσ. *έβεβαδίσκειν*].

ΠΑΡΑΓ. βάδισμα, βαδισις, βαδισμός, [βαδιστής, βαδιστέον].

ΕΤΥΜ. από την ρίζαν **βα** (του *βαίνω*) προέρχεται τὸ **βάδος** (= περίπατος)· τὸ θέμα **βαδ-** κατ' αναλογίαν άλλων ρημάτων εις *ίζω* γίνεται **βαδιδ-** εις αὐτὸ προστίθεται τὸ πρόσφ. **ι**, **βαδιδ-ι-ω—βαδίζω**. ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. από, διά, πρό, σύν. Τὸ διαβαδίζω (=πορεύομαι άπέναντι, βαδίζω *έδῶ* καί *έκεί*).

ΣΥΝΩΝ. *βαίνω*, *πορεύομαι*, *όδεύω*, *έρχομαι*, *όδοιπορώ*, *βλώσκω*.

ΑΝΤΙΘ *τρέχω*, *θέω*.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) άμτβ. : *έρωτῶσιν ὅποι βαδίζοιμεν*,

2) με σύστ. άντικ. : (*βαδίζω* *όδόν*). *δοκεῖ μοι εἶναι τις μέση όδός, ἤν (όδόν) πειρῶμαι βαδίζειν*.

Ν. ΕΛΛ. **βαδίζω** = 1) ὅ,τι καί εις τὰ άρχαῖα, 2) μτφ. μιμοῦμαι κάποιον, προσπαθῶ νά όμοιάσω πρὸς κάποιον. «*βαδίζει επί τὰ ἴχνη του πατρός του*». **συμβαδίζω** = 1) συμπορεύομαι 2) μτφ. εύρίσκομαι εις τὸ ἴδιον ὕψος πρὸς κάποιον ἢ πρὸς κάτι, συνυπάρχω μαζύ με κάποιον ἢ με κάτι. «*ὁ πλοῦτος δέν συμβαδίζει πάντοτε με την εύγένειαν*».

βαθύνω = 1) κάμνω κάτι βαθύ, 2) σκάπτω καί κάνω κάτι περισσό-τερον κοῖλον, 3) συμπυκνώνω, δίδω βάθος. πρτ. *εβάθυνον*, μέλλ. *βαθυνῶ*, άόρ. *εβάθυνα*, [πρκ. *βεβάθυγα*].

- Παθ. [*βαθύνομαι*, παθ. άόρ. *εβαθύνην*, πρκ. *βεβάθυμμαι*, ύπερσ. *έβεβαθύμμην*].

ΠΑΡΑΓ: [*βάθυνοις*, καί *σύνθ. εκβάθυνοις, έμβάθυνοις*].

ΕΤΥΜ. από τὸ **βαθύς**, θ. **βαθύν-** καί τὸ πρόσφ. **ι**, **βαθύν-ι-ω—βαθύνω**, **βαθύγω**. Τὸ **υ** εἶναι **μακρόν** εις τὸν ένεστ., πρτ., καί άόρ.

ΣΥΝΩΝ. *κοιλαίνω*

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. · *έξ ὄσων έγώ την φάλαγγα βαθυνῶ, οἶομαι.. ποιήσειν*.

N. ΕΛΛ. βαθύνω, βαθαίνω = 1) κάνω κάτι βαθύ, έμβαθύνω μτφ. = εισδύω βαθέως εις κάτι, κατανοώ. «δέν έμβαθύνει πολύ εις τὰ πράγματα».

- * **βαίνω** = βαδίζω, περιπατῶ, πορεύομαι, πηγαίνω. πρτ. *εβαινον*, μέσ. μέλλ. με ένεργ. σημασ. *βήσομαι*, άόρ. β' *εβην*, πρκ. *βέβηκα*, ύπερσ. *εβεβήκειν*.
- Παθ. (σπανίως) *βαίνομαι*, άόρ. *εβάθην*, πρκ. *βέβαμαι*.

Ἐντικατάστασις άόρ. β'

όριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
εβην	βῶ	βαίην	, βήθι (ανάβηθι)	βῆναι	βάς, ἄσα άν

Ἐρισμένοι τύποι τοῦ παρακ. εύρίσκονται καί συνηρημένοι. *ύποτ.* : *βεβῶσι*, καί *μετοχή* *βεβῶς*, *βεβῶσα*.

ΠΑΡΑΓ. ἄβατος, βῆμα, βάσις, βαθμός, βατέος, βάκτρον, βακτηρία, βέβαιος (=σταθερός), βάδην, βέβηλος, διαβατήριον (=αί θυσίαι ποῦ έγινοντο πρὸ τῆς διαβάσεως τῶν συνόρων διὰ τὴν έπιτυχίαν τῆς), βάθρον, βαθμίς, βωμός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *βα* ἢ *βαν* (λατ. *ven-io*). Καί ἀπὸ μὲν τὴν ρίζαν *βαν*- με τὴν προσθήκην τοῦ προσφύματος *j* προκύπτει τὸ θέμα τοῦ ένεστ. καί πρτ. *βαν-j-ω*—*βαίνω*, ἀπὸ δὲ τὴν ρίζαν *βα*, ἡ ὁποία εκτείνεται εις *βη*, προκύπτουν τὰ θέματα τοῦ μέλλ., τοῦ άόρ. καί τοῦ πρκ. Ἐπίσης κατὰ μετάπτωσιν τοῦ *η* εις *ω* προκύπτει θέμα *βω*.

ΣΥΝΘ. Τὸ ρῆμα εύρίσκεται σύνθετον με ὅλας σχεδὸν τὰς προθέσεις. Ἐκ τῶν συνθέτων τά: ἀποβαίνω (=καταντῶ) καί εκβαίνω (=καταντῶ, φαίνομαι) εἶναι καί συνδετικά. μὴ οὐ κοινοί ἀποβῆτε.

ὁ έμός άνήρ εκβέβηκε κάκιστος.

ΣΥΝΩΝ. βαδίζω, βλώσκω, πορεύομαι, ὀδεύω, ερχομαι, ὀδοιπορῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἀπλοῦν *βαίνω* εἶναι ἀμετάβατον.

2) τὸ σύνθ. συντάσσ. με αίτιατ. καί τὸν ποταμόν διαβάντες.

ἢ δοτ. συνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι.

N. ΕΛΛ. κυρίως σύθετον, *ανεβαίνω*, *κατεβαίνω*, *διαβαίνω*, *προβαίνω*, *συμβαίνω*. καί *μπαίνω* (ἀπὸ τὸ *εμβαίνω*).

- * **βάλλω** = 1) ρίπτω, 2) κτυπῶ ἀπὸ μακρῶν, 3) εξακοντίζω. πρτ. *εβαλλον*, μέλλ. *βαλῶ*, άόρ. β' *εβαλον*, πρκ. *βέβληκα*, ύπερσ. *εβεβλήκειν*.

- Μέσ. καί παθ. *βάλλομαι*, πρτ. *εβαλλόμεην*, μέσ. μέλλ. *βαλοῦμαι*, παθ. μέλλ. *βληθήσομαι*, μέσ. άόρ. β' *εβαλόμην*, παθ. άόρ. *εβλήθη*, πρκ. *βέβλημαι*, ύπερσ. *εβεβλήμην*, τετελ. μέλλ. *βεβλήσομαι*.

Πρόσχετε τη σύνταξιν ἁπλάσιασιν καὶ τὴν ὀρθογραφίαν τῶν χρόνων

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	βάλλω	βάλλω	βάλλοιμι	βάλλε	βάλλειν	βάλλων, ουσα, ον
μέλλ.	βαλῶ	—	βαλοῖμι	—	βαλεῖν	βαλῶν, οὔσα, οὔν
ἀόρ. β'	ἔβαλον	βάλω	βάλοιμι	βάλε	βαλεῖν	βαλῶν, οὔσα, ὄν
ἐνεστ	βάλλομαι	βάλλωμαι	βαλλοίμην	βάλλου	βάλλεσθαι	βαλλόμε- νος
μέλλ.	βαλοῦμαι	—	βαλοίμην	—	βαλεῖσθαι	βαλούμε- νος
ἀόρ. β'	ἔβαλόμην	βάλωμαι	βαλοίμην	βαλοῦ	βαλέσθαι	βαλόμενος

ΠΑΡΑΓ. βλημα, βλητός, ἀπόβλητος, μεταβλητός κλπ., βλητέος, μεταβλητέος κλπ., βέλος, βελόνη, βολή, βόλος, βολίς, βολεύς, ἀναβολεύς κτλ. βλωμός (= ἡ μπουκιά).

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα ἔχει τρία θέματα : βάλ- βλη- βελέ ἢ βελ· ἀπὸ τὸ θ. βαλ- σχημ. ὁ ἀόρ. β' καὶ ὁ μέλλ., ἀπὸ τὸ θ. βαλ- καὶ τὸ πρόσφ. ἰ σχηματίζεται τὸ θ. τοῦ ἐνεστ καὶ τοῦ πρτ, βάλ-ἰω — βάλλω, ἔβαλον. Ἀπὸ τὸ θ. βλη- σχηματ. ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ., παθ. μέλλ., ἀόρ., παρακ. Ἀπὸ τὸ θ. βελ- τὰ : βέλος, καὶ μετὰπτωσιν βολή, βόλος κλπ.

ΣΥΝΘ. σύνθετον με ὄλας τὰς προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ ρίπτω, ἵημι, παίω, πλήττω, τύπτω, πατάσσω.

ΣΥΝΓΓ. 1) με αίτιατ. : οἱ δ' ἄλλοι στρατιῶται παίουσι καὶ βάλλουσι καὶ λοιδοροῦσι τὸν Σωτηρίδαν.

2) με αίτιατ. καὶ δοτ. τοῦ ὀργάν. : καὶ ἔβαλλον αὐτοὺς λίθοις τε καὶ τοξεύμασι καὶ ἀκοντίοις.

3) με αίτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. :

Ν ΕΛΛ βάλλω - 1) ρίπτω, ἔξακοντιζω, πετῶ, 2) κτυπῶ, 3) μτφ. ἀπευθύνω κατὰ γινώσκον ἐναντίον κάποιου. «αὐτὸς βάλλει ἐναντίον μου». Σύνθετον κατὰ τὸ Ν γλῶσσαν με ὄλας τὰς προθέσεις.

βάπτω = 1) βάπτω 2) βοιπῶ κάτι εἰς τὸ ὕδωρ. [πρτ. ἔβαπτον, μέλλ. βάψω], αἴτιο ἔβαψα

- Μέσ. καὶ Παθ' βάπτομαι, [πρτ. ἔβαπτόμην, μέσ. μέλλ. βάψομαι, παθ. μέλλ. β' βαφήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔβαψάμην, παθ. ἀόρ. α' ἐβάφθην], παθ. ἀόρ. β' ἐβάφην, [πρκ. βέβαμμαι].

Ἐντικατ. Παθ. Ἄορ.

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐβάφην	βαφῶ	βαφείην	βάφηθι	βαφήναι	βαφείς

ΠΑΡΑΓ. βαφή, βαφεύς, βάμμα, βαπτός, βαπτίζω.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θέμα βαφ- καὶ τὸ πρόσφυμα τ, βάφ-τω (τροπή τοῦ φ εἰς τὸ ἀντίστοιχον ψιλὸν π) βάπ-τω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν ἐν: ἕμβάπτω.

ΣΥΝΩΝ. δύω, καταδύω, χρωματίζω, χρώννυμι, ὑπογράφομαι, μελαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἰτιατ καὶ ἐμπρόθ. . βάπτω τι εἰς τι. ἔβαψε φάσγανον (=ξίφος) εἴσω σαρκός.

Ν. ΕΛΛ. βάπτω καὶ βάφω = χρωματίζω κάτι εἴτε βυθίζων αὐτὸ εἰς ὑγρὸν εἴτε ἐπαλείφω μὲ χρῶμα. «ἔβαψα τὸ ὕφασμα», «ἔβαψα τὰ ἔπιπλα».

βαρύνω = 1) κάνω κάτι βαρὺ, 2) καταπιέζω, 3) ἐνοχλῶ, 4) δυσαρ-
εστῶ. πρτ. ἐβάρυνον, μέλλ. βαρυνῶ, ἄορ. ἐβάρυνα.

- Παθ. βαρύνομαι, πρτ. ἐβαρυνόμην, [μέλλ. βαρυνθήσομαι], ἄορ. μὲ μέσ. σημασ. ἐβαρύνθην, πρκ. βεβάρημαι, [καὶ βεβάρυμαι].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθετον βαρὺς θέμα βαρυν- καὶ μὲ τὸ πρόσφ. j, βαρύν- j-ω — βαρύν-νω βαρύνω. Τὸ υ εἰς τὸν ἔνεστι, πρτ. καὶ ἄορ. εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. ἐνοχλῶ, πιέζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : τὰ ἀγαθὰ τοσοῦτω μᾶλλον ἐμὲ βαρύνει.

Ν. ΕΛΛ. βαρύνω = 1) πιέζω μὲ τὸ βάρος μου, 2) κάνω κάτι βαρύτε-
ρον, 3) εἶμαι εἰς βάρος κάποιου, 4) μτφ ἔχω κῦρος, σημασίαν, βαρύ-
τητα. «ἡ γνώμη τοῦ βαρύνει πολὺ». ἐπιβαρύνω = 1) βαρύνω κάποιον
μὲ πρόσθετον βάρος, 2) καταπιέζω περισσότερο, 3) ἐπιδεινώνω κάτι.

βασανίζω = 1) δοκιμάζω, 2) ἐξετάζω, ἐξελέγχω, 3) βασανίζω, στε-
νοχωρῶ. πρτ. ἐβασάνιζον, μέλλ. βασανιῶ, ἄορ. ἐβασάνισα.

- Παθ. βασανίζομαι, πρτ. ἐβασανιζόμην, παθ. μέλλ. βασανισθή-
σομαι, παθ. ἄορ. ἐβασανίσθην, πρκ. βεβασάνισμαι, ὑπερσ. ἐβε-
βασανίσμην, τετελ. μέλλ. βεβασανισμένος ἔσομαι.

ΠΑΡΑΓ. βασανιστής, ἀβασάνιστος, βασανιστέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ βάσανος (=ἡ Λυδία λίθος ἐπὶ τῆς ὁποίας δοκιμάζεται ἡ γνησιότης τοῦ χρυσοῦ, ἔρευνα, ἐξέτασις), μὲ θέμα βασανιδ- καὶ μὲ τὸ πρόσφ. j, βασανιδ-j-ω — βασανίζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα εἰς -ίζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν: διά.

ΣΥΝΩΝ. ἐξετάζω, αἰκίζομαι, κακῶ, κατατρύχω, λυπῶ, ταλαιπωρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : τὸ μὲν χρυσοῖον ἐν τῷ πυρὶ βασανίζομεν.

Ν. ΕΛΛ. βασανίζω = 1) μτφ. ἐλέγχω με προσοχὴν «ἐβασάνισα τὸ ζήτημα, 2) κακοποιῶ, τυραννῶ κάποιον. «βασανίζει τὰ ζῶα».

- * **βεβαιῶ** (ὄω) = 1) βεβαιώνω, ἐπιβεβαιώνω, καθιστῶ κάτι βέβαιον, 2) σταθεροποιῶ, 3) ἐξακριβώνω. πρτ. *ἐβεβαίουν*, μέλλ. *βεβαιώσω*, ἄορ. *ἐβεβαίωσα*.
- Μέσ. καὶ Παθ. *βεβαιοῦμαι*, [πρτ. *ἐβεβαιούμην*], μέσ. μέλλ. *βεβαιώσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐβεβαιώσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐβεβαιώθην*.

ΠΑΡΑΓ. βεβαίωσις [βεβαίωμα, βεβαιωτής, βεβαιωτέον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ βέβαιος [ρίζα βα (βαίνω) με ἀναδιπλ. βε-βα-ιος=βέβαιος]. θ. βεβαιό-ω —[βεβαιῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθεσιν διὰ· διαβεβαιῶ (=δισχυρίζομαι).

ΣΥΝΩΝ. κυρῶ, στερεῶ, ἐμπεδῶ, κρατύνω, πιστοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με δοτ. καὶ αίτιατ. : καὶ βεβαιώσεις τοῖς δικασταῖς τὴν δόξαν, ὥστε δοκεῖν... δικάσαι.

Ν. ΕΛΛ. βεβαιῶ καὶ βεβαιώνω=1) καθιστῶ κάτι ἢ κάποιον βέβαιον, πείθω κάποιον. «σὲ βεβαιώνω πῶς δὲν ἔχεις δίκαιον», 2) ἐπικυρώνω κάτι. «βεβαιούται τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς» διαβεβαιώνω, ἐπιβεβαιώνω.

- βιάζομαι**· ἀποθ. μέσ. καὶ παθ. διαθ. = 1) ἐξαναγκάζομαι, 2) πιέζομαι ἰσχυρῶς, 3) στενοχωροῦμαι, 4) ἐκβιάζομαι. πρτ. *ἐβιαζόμην*, μέσ. μέλλ. *βιάσομαι*, [παθ. μέλλ. *βιασθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐβιασάμην*, παθ. ἄορ. *ἐβιάσθην*, πρκ. *βεβίασμαι*, ὑπερσ. *ἐβεβιάσμην*.

ΠΑΡΑΓ. βιαστικός (=ὁ βίαιος, ὁ ἐπειγόμενος), [βιασμός, βιαστής, βιαστός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ βία, θέμα βιαδ καὶ με τὸ πρόσφ. j, -βιάδ-j-ομαι-βιάζομαι, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀπό, διὰ, εἰς, πρό, κατά, πρὸς, σύν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. ἐπείγω, ἀναγκάζω, πιέζω.

ΑΝΤΙΘ. πείθω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ὡς μέσ. με αίτιατ. : οὐδὲν γὰρ πώποτε μὴ βουλομένους ὑμᾶς βεβίασμαι.

2) με ἀπαρ. : καὶ ἐβιάσαντο πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν.

Ν. ΕΛΛ. βιάζω=1) χρησιμοποιοῦ βίαν, ἐξαναγκάζω κάποιον. «οἱ κλέπται ἐβίασαν τὴν θύραν» 2) ἐπισπεύδω. «δὲν σὲ βιάζει κανένας» βιάζομαι=ἐπείγομαι, σπεύδω. «βιάζομαι νὰ φύγω». σύνθ. *ἐκβιάζω*, παραβιάζω-

- * **βιβάζω** = 1) ανεβιάζω, 2) φέρω, 3) ἐγείρω. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται

πάντοτε σύνθετον. πρτ. *ἐβίβαζον*, μέλλ. (συνηρ.) *βιβῶ*, (ὡς σύνθ. βιβᾶσω), ἄορ. *ἐβίβασα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *βιβάζομαι*, [πρτ. *ἐβίβαζόμην*], μέσ. μέλλ. (συνηρ.) *βιβῶμαι* [καὶ *βιβάσομαι*, παθ. μέλλ. *βιβασθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐβιβασάμην*, [παθ. ἄορ. *ἐβιβάσθην*, πρκ. *βεβίβασμαι*, ὑπερσ. *ἐβεβιβάσμην*].

Κλίσις ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλλ.

ὄριστ.	εὐκτ.	ἄπαρ.	μτχ.
βιβῶ, ᾤς, ᾤ	βιβῶμι, ᾤς, ᾤ	βιβᾶν	βιβῶν, ὦσα ὦν
βιβῶμαι, ᾤ, ᾤται	βιβῶμην, ᾤο, ᾤτο	βιβᾶσθαι	βιβῶμενος!

ΠΑΡΑΓ. ἀναβιβαστέον, καταβιβαστέος [βίβασις, βιβασμός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *βα* (βαίνω) καὶ ἐνεστ. ἀναδιπλ. *βι-βά-ζω*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα εἰς *-αζω*.

ΣΥΝΘ. σύνθετον με ὄλας τὰς προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. ἀνάγω, ἀναφέρω, ἀνατίθημι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : ὁ δὲ Τισσαφέρνης τὸ μὲν πεζὸν ἅπαν διεβίβασεν ἐκεῖσε.

Ν ΕΛΛ. ἀναβιβάζω, ἀνεβάζω, καταβιβάζω, κατεβάζω, διαβιβάζω = 1) μεταφέρω, 2) μεταδίδω, στέλλω. «διαβιβάσατε τοὺς χαιρετισμοὺς μου εἰς τὸν ἀδελφόν σας». *μεταβιβάζω*. *συμβιβάζω* = συμφιλιώνω. *διαβάζω* = 1) ἀναγινώσκω, 2) μελετῶ, 3) διαβάζω εὐχὰς, 4) ἐπιπλήττω.

- βιβρώσκω** = τρώγω. Τὸ ρῆμα εἶναι ἔλλειπτικόν, οἱ δὲ ἄττικοί συγγραφεῖς χρησιμοποιοῦν ἀντ' αὐτοῦ τὸ *ἐσθίω* εἰς τοὺς ἔλλειποντας χρόνους. Ἄττικοί τύποι ἐν χρήσει εἶναι ὁ ἐνεργ. παρακ. *βέβρωκα* καὶ τὸ ἀπαρέμφατον καὶ ἡ μετοχ. τοῦ παθ. πρκ. *βεβρωσθαι* *βεβρωμένος*. Τὸ ρῆμα συμπληρωμένον με μεταγενεστέρους τύπους ἔχει ὡς ἐξῆς : Ἐνεργ. ἐνεστ. *βιβρώσκω*, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημ. *βρώσομαι*, ἄορ. *ἀ' ἔβρωσα* καὶ *β' ἔβρων*, πρκ. *βέβρωκα*,
- Παθ. ἐνεστ. *βιβρώσκομαι*, παθ. μέλλ. *βρωθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐβρωθήην*. πρκ. *βέβρωμαι*, ὑπερσ. *ἐβεβρώμην*.

ΠΑΡΑΓ. βρώσις (=τροφή), τὸ βρώμα (=τὸ φαγητόν), βρωτός (=φαγώσιμος), ἡμίβρωτος, βρώμη (=τροφή).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *βρω-* (λατ. *vorare* = καταβροχθίζω), ἡ ὁποία κατὰ μετάθεσιν καὶ μετάπτωσιν γίνεται *βρο- βρω-* καὶ με ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμὸν *βι- βρω-* καὶ με τὸ πρόσφυμα *-σκ*, *βι-βρώ-σκ-ω*.

ΣΥΝΘ. σύνθετον με τὰς προθέσεις διὰ, κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἐσθίω, τρώγω, γεύομαι, σιτοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας.

N. ΕΛΛ. διαβιβρώσκω=κατατρώγω κάτι, φθείρω, καταστρέφω. «τὸ ὕδωρ διαβιβρώσκει τὰ πετρώματα».

- * βιώ (ὄω) = ζῶ, περνῶ τὴν ζωὴν μου. πρτ. *ἐβίου*ν, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. *βιώσομαι*, ἀόρ. β' *ἐβίων*, πρκ. *βεβίωκα*, ὑπερσ. *ἐβεβιώκειν*.
- Μέσ. καὶ Παθ. [ἐνεστ. βιοῦμαι, παθ. μέλλ. βιωθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐβιωσάμην], πρκ. *βεβίωμαι*.

Πρόσεχε τοὺς τύπους

πρτ. ὀριστ.	ἐβίουν, ἐβίους, ἐβίου, ἐβιοῦμεν, ἐβιοῦτε ἐβίουν.
ἀόρ. β' ὀριστ	ἐβίων, ἐβίως, ἐβίω, ἐβίωμεν, ἐβίωτε, ἐβίωσαν

Ἀντικατάστασις Ἀορ. β'

ὀριστ.	ὑποτ.	Εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐβίων	βιώ	βιώην	—	βιώναι	βιούς, οὔσα, ὄν

ΠΑΡΑΓ. βίωσις, βιώσιμος, βιωτός, ἀβίωτος, βιωτέον, βιοτή.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ βίος θέμα βιο- καὶ κατάλ. ω, βιό-ω ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, ἐπί, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ζῶ, βιοτεύω, διαιτῶμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀποθνήσκω

ΣΥΝΤΑΞ ἀμτβ. 1) βιώσει δὴ (σὺ) ὑπερχόμενος πάντας ἀνθρώπους.

2) με σύστοιχ. ἀντικ.

N. ΕΛΛ. διαβιῶ=περνῶ τὴν ζωὴν μου, συμβιῶ=ζῶ μαζὺ με κάποιον, συγκατοικῶ, ἀναβιῶ=1) ἀναζῶ, 2) ἀναλαμβάνω δυνάμεις.

βιώσκομαι=1) ζωντανεύω, 2) ἀναζωογονῶ. Τὸ ρῆμα εὐρίσκεται πάντοτε σύνθετον με τὴν πρόθεσιν ἀνά: ἀναβιώσκομαι.

- Παθ. *ἀναβιώσκομαι* (=ἀναζωογονοῦμαι, ἀναζῶ), πρτ. *ἀνεβιωσκόμην*, μέσ. ἀόρ. *ἀνεβιωσάμην*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ βίος θέμα βιο- καὶ με μετάπτωσιν βιω καὶ τὸ πρόσφ. σκ. βιό-σκ-ομαι.

ΣΥΝΩΝ. ἀναζῶ

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. οκέμματα ἢ τῶν ραδίως ἀποκτιννύντων καὶ ἀναβιωσκομένων.

- * βλάπτω = 1) βλάπτω, 2) ἐμποδίζω, 3) φθείρω, καταστρέφω, πρτ. *ἐβλαπτον*, μέλλ. *βλάψω*, ἀόρ. *ἐβλαψα*, πρκ. *βέβλαφα*, ὑπερσ. *ἐβεβλάφειν*.

- Παθ. *βλάπτομαι*, πρτ. *έβλαπτόμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *βλάψομαι*, παθ. μέλλ. β' *βλαθήσομαι*, παθ. άορ. α' *έβλάφθην*, παθ. άορ. β' *έβλάβην*, πρκ. *βέβλαμμαι*, ύπερσ. *έβεβλάμμην*.

Κλίσις παρακ.

<p>΄Οριστ. βέβλαμαι —ψαι —πται —μμεθα —φθε —μμένοι εισί Προστ. βέβλαψο —φθω —φθε —φθων ΄Απαρ. βεβλάφθαι, μτχ. βεβλαμμένος, η, ον.</p>

ΠΑΡΑΓ. βλάβη, βλάψις, άβλαβής, βλάβος

ΕΤΥΜ. άπό την ρίζαν *βλαβ-* και τὸ πρόσφυμα *τ*, *βλαβ-τ-ω*. Τὸ β μετατρέπεται εἰς τὸ αντίστοιχον ψιλὸν *π*, *βλάπ-τ-ω*.

ΣΥΝΘ με τὰς προθέσεις, άπό, κατά.

ΣΥΝΩΝ. λυμαίνομαι, κακῶ, κακουργῶ, άδικῶ, δηῶ, λωβῶμαι, φθείρω, αἰκίζω.

ΑΝΤΙΘ. ὠφελῶ, ὀνίνημι, λυσιτελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : άλλον τοῦτο (τὸ ἴαμα) έβλαπτεν.

Ν. ΕΛΛ. βλάπτω ἢ βλάφτω=1) προξενῶ φθοράν, ζημίαν. «τὸ χαλάζι έβλαψε τὴν παραγωγήν», 2) μτφ. άδικῶ, 3) πειράζω *παραβλάπτω*=ζημιώνω.

βλαστάνω = 1) φυτρώνω, 2) βγάζω βλαστούς, 3) κάμνω κάτι νὰ φυτρῶση, γεννῶμαι. [πρτ. *έβλάστανον*, μέλλ. *βλαστήσομαι*, άορ. α' *έβλάστησα*], άορ. β' *έβλαστον*, πρκ. *βεβλάστηκα* και *έβλάστηκα*, ύπερσ. *έβεβλαστήκειν* και *έβλαστήκειν*.

ΠΑΡΑΓ. βλάστημα, βλάστησις.

ΕΤΥΜ. άπό τὸ θέμα *βλαστ-* και τὸ πρόσφυμα *αν*, προέρχεται τὸ θέμα τοῦ ένεστῶτος και τοῦ παρατ. *βλαστ-άν ω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ανά, έκ, έπι, παρά.

ΣΥΝΩΝ. φύω, αναδίδωμι.

ΣΥΝΤΑΞ. άμτβ έξ ἡς Ἄτρεϋς έβλαστεν (=έγεννήθη).

Ν. ΕΛΛ. βλαστάνω και βλαστιζω. σύνθ. *έκβλαστάνω*.

βλασφημῶ (έω) = 1) προφέρω άσεβεῖς ἢ περιφρονητικοὺς λόγους περὶ ἱερῶν πραγμάτων, βλασφημῶ, κατηγορῶ. πρτ' *έβλασφήμουν*, [μέλλ. βλασφημήσω], άορ. *έβλασφήμησα*, πρκ. *βεβλασφήμηκα*. ΕΤΥΜ. άπό τὸ βλάσφημος (βλαβς και φήμη) θ. βλασφημέσ-ω βλασφημέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΑΝΤΙΘ. εύλογῶ, εύφημῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με έμπροθ. προσδ. ἵνα μη άμα μεν εἰς θεοὺς βλασφημῶσιν.

2) με αίτιατ. άπλῆν ἢ τοῦ συστοιχ. άντικ. : περὶ μεν δὴ τῶν ἰδίων ὄσα λοιδορούμενος βεβλασφήμηκεν περὶ έμοῦ.

Ν. ΕΛΛ. βλασφημῶ και βλαστημῶ=1) ὑβρίζω τὰ θεῖα, 2) ὑβρίζω, καταρῶμαι. «βλαστημῶ τὴν ὥρα ποῦ τὸν γνῶρισα».

βλέπω = 1) στρέφω τὰ βλέμματά μου, 2) παρατηρῶ, κυττάζω. πρτ. *ἐβλεπον*, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. *βλέψομαι* [καὶ *βλέψω*], ἀόρ. *ἐβλεψα*, [πρκ. *βέβλεφα*].

- Μέσ. καὶ Παθ. [*βλέπομαι*, πρτ. *ἐβλεπόμεν*, μέσ. ἀόρ. *ἐβλεψάμεν*, παθ. ἀόρ. *ἐβλέφθην*, πρκ. *βέβλεμμαι*].

ΠΑΡΑΓ. βλέμμα, βλεφαρίς, βλέφαρον, βλεπτέος, περίβλεπτος (=ὁ ἀξιοθαύμαστος, ὁ σπουδαῖος) ἀποβλεπτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα *-βλεπ-*, *βλέπ-ω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἀντί, ἀπό, περί, πρὸς, ἐν, ὑπό, ἐπί, εἰς, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ θεωῶμαι, θεωρῶ, ἀθρῶ (=βλέπω μετὰ προσοχῆς).

ΑΝΤΙΘ. τυφλώττω, ἀβλεπτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με ἐμπρόθ. προσδιορ. καὶ ἐπίρρ. · βλέψον ἀνά τὰ ὄρη καὶ ἰδέ.

2) με αἰτιατ. (σπανίως): καὐτὸς δὲ νόστιμον βλέπω φάως (φῶς).

Ν. ΕΛΛ βλέπω = 1) στρέφω τὰ βλέμματα, 2) παρατηρῶ, 3) θεωρῶ. Τὸ ρ ἔχει καὶ πολλὰς ἄλλας μεταφορικὰς σημασίας π.χ.: ἀντιλαμβάνομαι, ἐπισκέπτομαι, ἐξετάζω, ἐντείνω τὴν προσοχὴν, φυλάσσω, σκέπτομαι κλπ. ἀποβλέπω, διαβλέπω, παραβλέπω, ὑποβλέπω.

βλώσκω = 1) ἔρχομαι, 2) πορεύομαι, ὑπάγω. Τὸ ρῆμα εἶναι ποιητικόν. [μέλλ. *μολοῦμαι*], ἀόρ. β' *ἔμολον* [πρκ. *μέμβλωκα*].

ΠΑΡΑΓ. αὐτόμολος (=ὁ λιποτακτῶν πρὸς τὸν ἐχθρόν), [ἀντιμολία =ἀντιπαράστασις], δίκη κατ' ἀντιμολίαν (=καθ' ἣν παρίστανται πρὸ τοῦ δικαστηρίου ὅλοι οἱ διάδικοι ἢ κατηγορούμενοι].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *μολ-* με μετάθεσιν τοῦ *λ*, *μλο* καὶ με ἕκτασιν τοῦ • εἰς *ω*, *μλω*. Μεταξὺ τοῦ *μ* καὶ *λ* ἀνεπτύχθη τὸ εὐφωνικόν *β*, *μβλω-* καὶ ἀπεβλήθη τὸ *μ*, *βλω-* με τὸ πρόσφ *-σκ-* *βλώ-σκ-ω*.

ΣΥΝΘ ἔρχομαι, βαδίζω, βαίνω, πορεύομαι, ὁδεύω, στείχω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ : ἔστε δ' ἂν μόλωσιν. εἰς ἀφθονίαν παρέξειν ἔφη καὶ σιτία καὶ ποτά.

βοηθῶ (έω) = 1) βοηθῶ, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, 2) ὑποστηρίζω. πρτ. *ἐβοήθουν*, μέλλ. *βοηθήσω*, ἀόρ. *ἐβοήθησα*, πρκ. *βεβοήθηκα*, ὑπερσ. *ἐβεβοηθήκειν*.

- Παθ. [*βοηθοῦμαι*, πρτ. *ἐβοηθούμεν*, μέσ. μέλλ. *βοηθήσομαι*, ἀόρ. *ἐβοηθήθην*, πρκ. *βεβοηθήμαι*, γ' ἐν. *βεβοηθήται* (ἀπρόσ.) = ἔχει δοθῆ βοήθεια].

ΠΑΡΑΓ. βοηθητέον, [βοήθημα, βοηθητικός, άβοήθητος].

ΕΤΥΜ. από τό βοηθός (βοή και θέω) θ. βοηθέ-ω-ώ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μέ τας προθ. : άντί, έκ, επί, παρά, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. άμύνω, τιμωρώ, άρήγω, επικουρώ, άλέξω, λυσιτελώ, παρίσταμαι, ύπουργώ, ύπηρετώ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μέ δοτ. · τοίς νόμοις τοίς κειμένοις έβοήθουν.

Ν. ΕΛΛ. βοηθώ και βοηθάω=1) παρέχω βοήθειαν, 2) συντρέχω.

- * **βουλεύω** = 1) σκέπτομαι, 2) είμαι βουλευτής, 3) κρίνω, 4) σχεδιάζω. πρτ. *έβούλευον*, μέλλ. *βουλεύσω*, άόρ. *έβούλευσα*, πρκ. *βεβούλευκα*, ύπερσ. *έβεβουλεύκειν*.
- Μέσ. και Παθ. *βουλεύομαι* (= σκέπτομαι, άποφασίζω, κρίνω), πρτ. *έβουλεύομην*, μέσ. μέλλ. *βουλεύσομαι*, μέσ. άόρ. *έβουλεύσαμην*, παθ. άόρ. *έβουλεύθην*, πρκ. *βεβούλευμαι*.

Προσεχε την διαφοράν

έβουλεύθην (παθ. άόρ.), βεβούλευμαι (παρακ.) = του βουλεύομαι
 έβουλήθην (παθ. άόρ.), βεβούλημαι (παρακ.) = του βούλομαι

ΠΑΡΑΓ. βούλευμα, βούλευσις, βουλευτέον, βουλευτής, βουλευτήριον, [βουλευτικός], άπροβούλευτος. προβούλευμα.

ΕΤΥΜ. από την ρίζαν βολ- (λατ. volo) παράγεται ή λέξις βουλή και από αυτήν μέ την παραγωγικήν κατάληξιν -εύω τό βουλεύω.

ΣΥΝΘ. έπιβουλεύω μέ δοτ. = σκέπτομαι να βλάψω κάποιον, έπεβούλευον τοίς έξω. συμβουλεύω = δίδώ συμβουλήν εις κάποιον, προβουλεύω = έπινοώ, σχεδιάζω έκ των προτέρων.

ΣΥΝΩΝ. έννοώ, παραινώ, σκοπώ, διδάσκω, ένθυμοῦμαι, είσηγοῦμαι, διαλογίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μέ αιτιατ. (άπλην ή σύστοιχ.) : ού γάρ οίόν τε (έστι) ἴσον τι ή δίκαιον βουλεύεσθαι.

2) μέ άπαρέμφ. · οὔτοι, ήν δ' έγώ, τί βουλεύεσθε ποιείν :

3) μέ έμπρόθ. προσδ. : και περι της χώρας της έαυτου βουλεύετω βασιλεύς.

4) μέ πλαγ. έρωτ. πρότασ. : Κῦρος βουλεύεται ὅπως μήποτε έτι έσται επί τῶ άδελφῶ.

Ν. ΕΛΛ. Τό ρ. χρησιμοποιεΐται κυρίως σύνθετον. *έπιβουλεύομαι* = 1) σκέπτομαι κάτι έναντίον άλλου, 2) ένεργώ κατά τρόπον ύπουλον, έπιβουλεύεται την θέσιν μου· *συμβουλεύω* = νουθετώ, παρακινώ. «τί μέ συμβουλεύεις να κάνω ; ».

- * **βούλομαι**· άποθ. μέ ένεργ. σημασ. =1) έπιθυμώ, θέλω, 2) προτιμώ, 3) έχω εις τον νοῦν. πρτ. *έβουλόμην* και *ήβουλόμην*, μέσ. μέλλ.

βουλήσομαι, [παθ. μέλλ. βουληθήσομαι], παθ. άόρ. **έβουλήθην** και **ήβουλήθην**, πρκ. **βεβούλημαι**, ύπερσ. **έβεβουλήμην**.

ΠΑΡΑΓ. βούλημα, βούλησις, βουλητός, βουλητέον, άβούλητος.

ΕΤΥΜ. άπό την ρίζαν βολ- (λατ νοιο) παραγ. 1) τó βολ-νομαι βόλλομαι και με άπλοποίηση τών λλ- και άναπληρωματ. Έκτασιν τού θ εις ου βούλομαι. Άπό τó θέμα βουλ σχηματίζονται: 1) οί ένεστώς και πρτ., 2) άπό τó θ. βουλ- και τó πρόσφ. -ε γίνεται τó θ. βουλε-. άπό τó θ. αυτό παράγονται οί άλλοι χρόνοι και τά παράγωγα (π.χ. μέλλ. βουλ-έ-σ-ομαι —βουλήσομαι, παρακ. βεβούλ ε-μαι —βεβούλημαι). Τó ρήμα λαμβάνει κατ' άναλογίαν τού έθέλω και την χρονικήν αύξησιν η, όπως και τά: **δύναμαι**, **μέλλω**.

ΣΥΝΩΝ. έθέλω, έφίεμαι, έπιθυμώ, ποθώ, όρέγομαι, γλίχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με άπαρ. Δαρείος έβούλετο τώ παιδε άμφοτέρω παρεΐναι.

Ν. ΕΛΛ. βούλομαι και βουλιέμαι = θέλω να πράξω κάτι. «και μήν τó βουληθης ποτέ να τόν κακοκαρδισης».

βοώ (άω) = 1) φωνάζω δυνατά, κραυγάζω, 2) διατάσσω μεγαλοφώνως. πρτ **έβόων**, μέσ. μέλλ. με ένεργ. σημασ. **βοήσομαι**, άόρ. **έβόησα**, βεβόηκα, ύπερσ. **έβεβοήκειν**].

- Μέσ. και ΙΙ. **ήμαι**, [πρτ. **έβούωμην**, μέσ. άόρ. **έβοησάμην**, παθ. άόρ. **έβοήθην**], πρκ. **βεβόημαι**, [ύπερσ. **έβεβοήμην**].

ΠΑΡΑΓ. έπιβόητος, περιβόητος, [διαβόητος, βόημα].

ΕΤΥΜ. άπό τó ούσιαστ. βοή θ. βοά- κατάληξις ω, βοά ω-ώ.

ΣΥΝΘ. με τας προθ. . ανά, διά, επί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. κραυγάζω, κράζω, φωνώ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : ό δέ Κροΐσος κατακλεισάμενος έν τοΐς βασιλείοις Κύρον έβόα.

2) με δοτ και άπαρ. . Κύρος τώ Κλεάρχω έβόα άγειν τó στρατεύμα κατά μέσον τών πολεμίών.

3) με δοτ. και ειδ πρót. . Πατηγύας πάσιν έβόα ότι βασιλεύς σύν στρατεύματι πολλώ προσέρχεται.

Ν. ΕΛΛ. βοώ = 1) φωνάζω δυνατά, 2) μτφ. είμαι όλοφανερós

βραδύνω = 1) έπιβραδύνω, άργοπορῶ, 2) άναβάλλω. [πρτ. **έβράδυνον**, μέλλ. βραδυνῶ, άόρ. **έβράδυνα**]. Εΐς την άττικην μόνον ό ένεστ. χρησιμοποιεΐται.

ΕΤΥΜ. άπό τó επίθ. βραδύς θ. βραδύν- και τó πρόσφ. j, βραδύν-j-ω βραδύννω, βραδύνω. Τó υ εις τόν ένεστ., πρτ. και άόρ. είναι μακρόν

ΑΝΤΙΘ. σπεύδω, έπειγω

ΣΥΝΩΝ. μέλλω, χρονίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. : καὶ μὴ βράδυνε τέκνον.

2) μὲ ἀπαρ. : σπεύδων γὰρ ταχὺ πάντα διεξελεθεῖν μάλλον βραδύνω (διεξελεθεῖν).

Ν. ΕΛΛ. βραδύνω=1) ἐνεργῶ, κινουμαι ἢ γίνομαι βραδέως 2) ἀργῶ, ἀργοπορῶ «ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ τὸ βαπόρι», ἐπιβραδύνω = 1) κάμνω κάτι νὰ κινῆται μὲ βραδύτερον ρυθμόν, 2) κάνω κάτι νὰ ἀναβληθῇ ἐπ' ὀλίγον.

βρέχω = 1) ὑγραίνω, 2) βρέχω, ρίπτω βροχήν. [πρτ. ἔβρεχον, μέλλ. βρέξω], ἄορ. ἔβρεξα.

- Παθ. βρέχομαι, [πρτ. ἔβρεχόμεν, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. βρέξομαι, παθ. μέλλ. α' βρεχθήσομαι, παθ. μέλλ. β' βραχήσομαι], παθ. ἄορ. α' ἐβρέχθην, [παθ. ἄορ. β' ἐβράχην, πρκ. βέβρεγμα, ὑπερσ. ἐβεβρέγμην].

ΠΑΡΑΓ. βρέξις, [βροχή, ἄβροχος, διάβροχος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. βρεχ, τὸ ὁποῖον κατὰ μετάπτωσιν γίνεται βραχ- καὶ βροχ. βρέχ-ω.

ΣΥΝΩΝ. ὕω, ὑγραίνω, τέγγω, ἄρδω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ὁ μὲν ὑπ' ἀλοχύνῃς τε καὶ θάμβους ἰδρῶτι πᾶσαν ἔβρεξε τὴν ψυχὴν.

Ν. ΕΛΛ. βρέχω = ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἔβρεξα τὰ ροῦχα μου». «βράχηκα ὡς τὸ κόκκαλο». διαβρέχω = βρέχω κάτι ἐξ ὀλοκλήρου, καταβρέχω = βρέχω κάτι καθ' ὄλην τὴν ἔκτασίν του.

βρίθω = 1) εἶμαι γεμᾶτος, 2) εἶμαι βαρὺς, 3) εἶμαι φορτωμένος. [πρτ. ἔβριθον, μέλλ. βρίσω, ἄορ. ἔβρισα. πρκ. βέβριθα, ὑπερσ. ἐβεβρίθειν]. Τὸ ρῆμα εἶναι ποιητικόν, εἰς τοὺς ἀττικοὺς συγγραφεῖς χρησιμοποιεῖται σπανίως : βρίθει ὁ ἵππος = κλίνει ἵππος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν βρι-σχηματίζεται τὸ θ βριθ- βρίθ-ω.

ΣΥΝΘ. καταβρίθω (=καταβαρύνω).

ΣΥΝΩΝ. πλήθω, γέμω, πίμπλαμαι.

ΣΥΝΤΞ. μὲ γεν. · βεβρίθασιν αἱ τράπεζαι οἴτου καὶ κρειῶν

Ν. ΕΛΛ. βρίθω = εἶμαι βαρυφορτωμένος, γεμᾶτος ἀπὸ κάτι «Τὸ γραπτὸν του βρίθει λαθῶν».

Γ

γελῶ (άω) = 1) γελῶ, 2) περιπαίζω, 3) χλευάζω. πρτ. ἐγέλων, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. γελάσομαι, ἄορ. ἐγέλασα.

- Παθ. γελῶμαι, συνήθ. σύνθ. [παθ. μέλλ. γελασθήσομαι] παθ. ἄορ. ἐγελάσθην, [πρκ. γεγέλασμαι]

ΠΑΡΑΓ. γέλασμα, γελαστής, γελαστός, γέλωσ και τὸ γελασεῖω (= ἐπιθυμῶ νὰ γελάσω).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. γελασ- γελάσ-ω γελά-ω — γελῶ. Τὸ α τοῦ θέματος εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀνά, κατὰ, διὰ, ἐκ, ἐπί, πρὸς, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. σκώπτω, λοιδορῶ, χλευάζω.

ΑΝΤΙΘ. κλαίω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ἦ τόδε γελάτε.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσθ. ἐπὶ τινι : ὁ δὲ γελῶν ἀνὴρ οὐδὲν οἶδεν ἐφ' ᾧ γελά.

Ν. ΕΛΛ. γελῶ καὶ γελάω = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀπατῶ, πλανῶ, ξεγελῶ. «ο' ἐγέλασαν στὴ μοιρασιά», περιγελῶ = 1) γελῶ εἰρωνικῶς εἰς βάρος κάποιου, ἐμπαίζω, 2) ἀπατῶ μὲ ψευδεῖς ὑποσχέσεις.

γεμίζω=1) γεμίζω, 2) φορτώνω μὲ κάτι. [μέλλ. γεμιῶ], ἀόρ. *ἐγέμισα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *γεμίζομαι*, [παθ. μέλλ. γεμισθήσομαι], παθ. ἀόρ. *ἐγεμισθην*, πρσ. *γεγέμισμαι*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ γεμ- σχηματίζεται «θ. γεμίδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, γεμίδ-j-ω **γεμίζω**, ὅπως τὰ ἄλλα ὀδοντικὸληκτα εἰς —ίζω.

ΣΥΝΩΝ. πληρῶ καὶ πίμπλημι.

ΑΝΤΙΘ. κενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. : ὀλκάδα παλαιάν κληματίδων καὶ δαδὸς γεμίσαντες (οἱ Συρακόσιοι).

Ν. ΕΛΛ. **γεμίζω** ἢ **γιομίζω** 1) μτβ. «γεμίζω τὸ ποτήρι κρασί», «γεμίζω τὸ τσουβάλι μὲ ἀλεύρι». 2) ἀμτβ. : 1) γίνομαι κατάφορτος, πληροῦμαι. «ἐγέμισε τὸ πηγάδι», 2) ἀποκτῶ πάχος. **ἀπογεμίζω** καὶ **ἀπογιομίζω** = ἀφαιρῶ τὸ γέμισμα, ἀδειάζω, 2) ὑπερπληρῶ. **παραγεμίζω** = γεμίζω ὑπερβολικά.

γέμω = εἶμαι γεμᾶτος, πρτ. *ἔγεμον*,

ΠΑΡΑΓ. γόμος (=φορτίον).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. γέμ- γέμω.

ΣΥΝΩΝ. πληροῦμαι, ἐμπίπλαμαι, βρίθω.

ΑΤΙΘ. κενοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. : ὁ λιμὴν ἔγεμε πλοίων.

Ν. ΕΛΛ. γέμω = εἶμαι γεμᾶτος. «ἡ χώρα γέμει ἀγαθῶν».

* **γεννῶ** (άω) = 1) γεννῶ (ἐπὶ ἀνδρὸς), 2) παράγω, 3) δημιουργῶ. πρτ. *ἐγέννων*, μέλλ. *γεννήσω*, ἀόρ. *ἐγέννησα*, πρσ. *γεγέννηκα*, ὑπερσ. *ἐγεγεννήκειν*.

• Παθ. *γεννώμαι*, πρτ. *ἐγεννώμην*, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ.

γεννήσομαι, [παθ. μέλλ. γεννηθήσομαι], μέσ. άόρ. **έγεννησάμην**,
παθ. άόρ. **έγεννήθην**, πρκ. **γεγέννημαι**, ύπερσ. **έγεγεννήμην**.

Πρόσεχε τὰ όμόηχα

έγεννώμην	(παρατ.), γεννήσομαι (μέλλ.),	γεγέννημαι (παρακ.)
έγεγεννήμην	(ύπερσ.), τοῦ γεννώμαι	
έγενόμην	(άόρ: β'), γενήσομαι (μέλλ.),	γεγένημαι (παρακ.)
έγεγενήμην	(ύπερσ.), τοῦ γίγνομαι	

ΠΑΡΑΓ. γέννημα, γεννήτης, γεννητός, γεννητής, γεννήτωρ, γεννήτειρα.
ΕΤΥΜ. άπό τὸ ποιητ. οὔσιαστ. **γέννα** (=γεννεά). θ. **γεννα- γεν- νά-ω-ώ**.

ΣΥΝΩΝ. τίκτω (έπί γυναικός).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : άλλα πάρεισιν αύτούς και γεννήσουσι παιδάς ποτε οὔ δέον.

Ν. ΕΛΛ. γεννώ και γεννάω = 1) δ,τι και εις τὰ άρχαία, 2) μτφ. δημιουργώ, ποιώ. «δέν γεννᾷ τὸ μυαλό του».

γεραίρω = 1) βραβεύω, 2) τιμῶ, 3) άνταμείβω κάποιον με δῶρα, 4) δοξάζω. πρτ. **έγέραιρον**, μέλλ. **γεραρῶ**, [άόρ. έγέραρα, και έγέρηρα].

● Παθ. **γεραίρομαι**, [μέσ. άόρ. έγερασάμην].

ΠΑΡΑΓ. γεραρός (= σεβάσμιος, έπιβλητικός).

ΕΤΥΜ. άπό τὸ οὔσιαστ. **γέρας** (= βραβεΐον), θ. **γεραρ-** και με τὸ προσφ. **j,γεραρ-j-ω** και με έπένθεσιν τοῦ **j,γεραίρω**.

ΣΥΝΩΝ. τιμῶ, βραβεύω.

ΑΤΙΘ. άτιμάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. και δοτ. : τούτους και δώροις και άρχαίς και έδραις και πάσαις τιμαίς έγέραιρεν.

γεύω = 1) δίδω εις κάποιον νά γευθῆ κάτι, 2) παραθέτω γεῦμα, 3) φιλεύω. [πρτ. έγευον, μέλλ. γεύσω, άόρ. έγευσα].

● Μέσ. και παθ. **γεύομαι** (= τρώγω, δοκιμάζω με τήν γεῦσιν), [πρτ. έγευόμην], μέσ. μέλλ. **γεύσομαι**, [παθ. μέλλ. με μέσ. σημασ. γευθήσομαι], μέσ. άόρ. **έγευσάμην**, [παθ. άόρ. έγεύθην], πρκ. **γέγευμαι**, ύπερσ. **έγεγεύμην**.

ΠΑΡΑΓ. γεῦμα, γεῦσις, γευστέον, γευστός, άγευστος.

ΕΤΥΜ άπό τὸ θέμα **γευ-ῆ γευσ. γεύ-ω**.

ΣΥΝΩΡ. τοῦ ένεργ. τά : έστιῶ, εὔωχῶ, ξενίζω, τοῦ μέσ. τά : τρώγω, έσθίω, εὔωχοῦμαι, δειπνῶ, σιτοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ μέσ. μὲ γαν. : ὀλίγοι ἐκείνης τῆς νυκτὸς σίτου ἐγεύσαντο.

Ν. ΕΛΛ. γεύομαι = 1) δοκιμάζω κάτι μὲ τὴν γεῦσιν, 2) μτφ. = λαμβάνω πείραν κάποιου πράγματος. «ἐγεύθη τῶν κακῶν τῆς ξενητείας».

γεωργῶ (έω)=1) καλλιερῶ τὴν γῆν, 2) εἶμαι γεωργός. πρτ. ἐγεώργουν, μέλλ. γεωργήσω, ἀόρ. ἐγεώργησα.

● Παθ. **γεωργοῦμαι.**

ΠΑΡΑΓ. γεώργημα [γεωργήσιμος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ γεωργός (τὸ ὁποῖον γίνεται ἀπὸ τὸ γῆ καὶ ἔργω (= ἐργάζομαι), γηφοργός (= γεωργός), θ. γεωργεσ- γεωργέσ-ω- γεωργέ-ω-ῶ παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ἀρῶ (ὄω), γεωπονῶ, ἀροτριῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : τὰς δὲ ἄλλας (νήσους) ἐκ ταύτης ὁρμώμενοι (λιπαραῖοι) γεωργοῦσιν.

γῆθω ἢ γηθέω = 1) χαίρω, 2) ἀγάλλομαι, 3) εὐφραίνομαι. [πρτ. ἐγήθουν, μέλλ. γηθήσω, ἀόρ. ἐγήθησα, πρκ. γέγηθα, ὑπερσ. ἐγεγήθειν]. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω χρόνων μόνον ὁ πρκ. γέγηθα χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἀττικοὺς συγγραφεῖς καὶ ἔχει σημασίαν ἐνεστώτος.

ΠΑΡΑΓ. γηθοσύνη (= ἡ χαρά), γηθόσυνος (= ὁ φαιδρός), γηθοσύνως (= φαιδρῶς).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ ρίζαν γαF- (λατ. gaudeo (=χαίρω). γῆθω- ἢ γηθέω.

ΣΥΝΩΝ. ἡδομαι, χαίρω, εὐφραίνομαι.

ΑΝΤΙΘ. λυποῦμαι, ἀνιδῶμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ. ἐπὶ τινι οὐκ ἐπὶ μὲν τοῖς ἐτέρων εὐτυχήμασι φαιδρός ἐγὼ καὶ γεγηθῶς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι.

γηράσκω καὶ σπαν. γηρῶ (άω)· ρῆμα ἐναρκτικὸν = 1) ἀμτβ. γίνομαι, γέρων, 2) μτβ. κάνω κάποιον νὰ γεράσῃ. [πρτ. ἐγήρασκον], μέλλ. γηράσω, καὶ μέσ. μὲ ἐνεργ. σημασ. γηράσομαι, ἀόρ. α' ἐγήρασα, [καὶ β' ἐγήραν], πρκ. γεγήρακα.

ΠΑΡΑΓ. ἀγήρατος, γήρασις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. γῆρας θέμα γηρα- μὲ τὸ πρόσφυμα σκ γηρά-σκ-ω ἢ χωρὶς τὸ πρόσφυμα σκ, γηρά-ω. Ὁ χαρακτήρ α δὲν μετατρέπεται εἰς η ἀλλὰ εἰς α μακρὸν ἐπειδὴ προηγεῖται ρ. (γηράσω).

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσ. παρά, κατά, ἐν, σὺν, ἀπό.

ΣΥΝΤΑΞ. μτβ. οὐ γὰρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν τροφῆ.

Ν. ΕΛΛ. γηράσκω, γηράζω, ἢ γεράζω ἢ γερνῶ = 1) γίνομαι γέρων. «ἐγήρασε προώρως», 2) κάνω κάποιον νὰ γεράσῃ. «τὸν ἐγήρασαν τὰ βάσανα».

γηροτροφῶ (έω) = 1) τρέφω κάποιον εἰς τὸ γῆρας, γηροκομῶ. μέλλ. **γηροτροφήσω.**

- Παθ. **γηροτροφοῦμαι**, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. **γηροτροφήσομαι**, παθ. ἄορ. **έγηροτροφήθην.**

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ γηροτρόφος (γῆρας καὶ τρέφω), θ. γηροτροφέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. γηροβοσκῶ·

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. . ἐπιμελήσονται, τοὺς μὲν παιδεύοντες κοσμίως τοὺς δὲ γηροτροφοῦντες ἀξιως.

Ν. ΕΛΛ: ἀντὶ τοῦ γηροτροφῶ χρησιμοποιεῖται τὸ γηροκομῶ = περιθάλπω γέροντα καὶ μάλιστα γονέα. «δὲν ἔχει κανένα νὰ τὸν γηροκομήσῃ».

- * **γίγνομαι**· ἀποθ. ἄλλοτε με οὐδ. καὶ ἄλλοτε με παθ. διάθ. = 1) γίνομαι, 2) λαμβάνω ὑπαρξιν, 3) γεννῶμαι, 4) παράγομαι, 5) συμβαίνω, 6) φθάνω. πρτ. **έγιγνόμην**, μέλλ. **γενήσομαι**, μεσ. ἄορ. β' **έγενόμην**, πρκ. β' **γέγονα** καὶ **γεγονῶς εἰμί**, μέσ. καὶ παθ. πρκ. **γεγέννημαι**, ὑπερσ. β' **έγεγόνειν** καὶ **γεγονῶς ἦν**, μέσ. καὶ παθ. ὑπερσ. **έγεγενήμην**, τετελ. μέλλ. **γεγονῶς ἔσομαι**, ἢ **γεγενημένος ἔσομαι.**

Πρόσεχε τὰ ὁμῶχηα

γενήσομαι (μέλλ.),	έγενόμην (ἄορ. β')	γεγέννημαι (πρκ)
έγεγενήμην (ὑπερσ.)	τοῦ γίγνομαι	
γεννήσομαι (μέλλ.),	έγεννώμην (πρτ),	γεγέννημαι (πρκ.)
έγεγεννήμην (ὑπερσ.)	τοῦ γεννῶμαι	

Ἐντικατάσσεις ἄορ. β'

	ὄριστ	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρεμ.	μτχ.
ἄορ. β'	έγενόμην	γένωμαι	γενοίμην	γενοῦ	γενέσθαι	γενόμενος

ΠΑΡΑΓ. γένος, γενεά, γένεσις, γενετή, γενέτης, γενετήρ, γενέθλιος, εὐγενής, γηγενής, πρωτογεινής, μεταγενέστερος, γονή, γονεύς, γόνος· ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θ. γεν- (λατ. gigno genui) με ένεστ. ἀναδιπλ. προκύπτει τὸ θ. τοῦ ένεστ. γι-γεν- μετὰ δὲ τὴν συγκοπὴν τοῦ ε, **γιγν-γίγν-ομαι**. Ἀπὸ τὸ ἴδιον θ. γεν- καὶ τὸ πρόσφυμα ε, προκύπτει τὸ θ. **γενε** — **γενη-** **γενή-σομαι** — **γε-γένημαι**. Ἀπὸ τὸ θ. **γενε-** ἐπίσης με μετάπτωσιν τοῦ ε εἰς ο προκύπτει τὸ θ. **γον** — **γέγονα**.

ΣΥΝΘ.

παραγίγνομαι (=εύρισκομαι πλη-
σίον τινός),

έπιγίγνομαι (=έρχομαι κατόπιν),

οί έπιγιγνόμενοι (=οί απόγονοι),

περιγίγνομαι (=ύπερτερῶ, νικῶ
κάποιον),

άπογίγνομαι (=άπουσιάζω, εἶμαι
μακράν, άποθνήσκω),

οί άπογενόμενοι (=οί άποθανόν-
τες),

έγγίγνομαι (=εἶμαι έμφυτος),

έγγίγνεται (=εἶναι δυνατόν),

προσγίγνομαι (=προστίθεμαι),

συγγίγνομαι (=σχετίζομαι, συνα-
ναστρέφομαι, συνευρίσκομαι).

ΣΥΝΩΝ. εἰμί

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ὡς συνδετικὸν λαμβάνει κατηγορούμενον τοῦ ὑποκειμένου του :
ὄκνῶ μὴ μάταιος ἢ στρατεία γένηται ἢ ἀκολουθεῖται ἀπὸ
γεν: κατηγορηματικῆν. (Βλέπε λεπτομερῶς συντάξεις εἰς Συν-
τακτικὸν τῶν ἰδίων συγγραφέων Μαθ. 10ο).

2) ὡς καθ. λαμβάνει άντικ. εἰς πῶσιν γεν. : Δαρείου καὶ Πα-
ρυσάτιδος γίνονται παῖδες δύο.

N. ΕΛΛ. γίνομαι = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «αὐτὴ θὰ γίνῃ μεγάλη
καλλιτέχνης», 2) πραγματοποιοῦμαι, ἐκτελοῦμαι. «γίνονται διαπρα-
γματεύσεις», άπογίνομαι = 1) ἐκλείπω, 2) καταντῶ, άποβαίνω «τί
άπογίνηκε τὸ ζήτημά σου ;», 3) χειροτερεύω. «ὁ ἄρρωστος άπόγινε»,
4) άποπερατώνομαι παραγίνομαι = 1) γίνομαι κάτι εἰς ὑπέρμετρον
βαθμόν, ὑπερβαίνω κάθε μέτρον. «παράγινε ένοχλητικός», 2) ὠριμάζω
πάρα πολύ. «τὸ σῦκο παράγινε».

* γιγνώσκω = 1) γνωρίζω, 2) φρονῶ, 3) κρίνω, 4) άποφασίζω. πρτ.
έγιγνωσκον, μέσ. μέλλ. με ένεργ. σημασ. γνώσομαι, άόρ. β' έγνων,
πρκ. έγνωκα, ὑπερσ. έγνώκειν.

● Παθ. γιγνώσκομαι, πρτ. έγιγνωσκόμεν, μέλλ. γνωσθήσομαι,
άόρ. έγνώσθη, πρκ. έγνωσμαι, ὑπερσ. έγνώσμεν.

Ἐντικατάστασις άόρ. β'

όριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
έγνων	γνώ, γνώς ῶ	γνοίην	γνώθι	γνώναι	γνοῦς, οὔσα, γνόν

Ἐο άόρ. β' κλίνεται κατὰ τὰ εἰς - μι.

ΠΑΡΑΓ. γνώμη, γνώσις, γνωστός, γνώμων, άγνώς (-ῶτος) (= άγνω-
στος), γνωστέος.

ΕΤΥΜ. Ρίζαι γνο (λάτιν. co gno sco = γνωρίζω) καὶ νο (λάτιν. nosco
= γνωρίζω) ἀπὸ τὴν ρίζαν γνο με ένεστ. αναδιπλ. καὶ έκτασιν τοῦ ο
εἰς ω προκύπτει τὸ θέμα τοῦ ένεστ. καὶ παρατ. γι-γνώ- καὶ τὸ
προσφ. σκ, γι-γνώ-σκ-ω ἀπὸ τὸ θέμα γνω σχηματίζονται ὅλοι οἱ
άλλοι κρόνοι.

ΠΑΡΑΓ. γνώμη, γνώσις, γνωστός, γνώμων, άγνώς -ώτος (=άγνωστος), γνωστέος:

ΣΥΝΘΕΤ.

καταγιγνώσκω τινός τι (=κατηγορώ κάποιον δια κάτι, καταδικάζω)	άπογιγνώσκω (=άπελπίζομαι, άπορρίπτω),
διαγιγνώσκω (=διακρίνω),	συγγιγνώσκω (=συγχωρώ),
μεταγιγνώσκω (=μετανοώ),	έγγιγνώσκω (=άναγνωρίζω),
παραγιγνώσκω (=παρανοώ),	άναγιγνώσκω (=γνωρίζω καλώς, άναγιγνώσκω),
έπιγιγνώσκω (=άποφασίζω, έπιδοκιμάζω),	προκαταγιγνώσκω (=προκαταδικάζω).

ΣΥΝΘΗ. γνωρίζω, αισθάνομαι, έπίσταμαι, οίδα, καταμανθάνω, έπαίω, δοξάζω, φρονώ.

ΑΝΤΙΘ. άγνοώ:

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : περί μεν τής βοηθείας ταύτα γινώσκω.

2) με είδικ. πρότ. : μηδέ γνωσόμεθα δι χείροσι νόμοις άκινήτοις χρωμένη πόλις κρείσσων έστιν.

3) με είδ. άπαρ. : έγνω δεϊν τήν γυναϊκα σατραπέδειν.

4) με τελικ. άπαρ. : (=κρίνω, άποφασίζω) ίνα γνῶ τρέφειν τήν γλώσσαν ήσυχαιτέραν.

5) με κατηγ. μετοχ. : άλλοτε τοῦ ύποκειμένου και άλλοτε τοῦ άντικειμένου τοῦ ρήματος : οί δ' ως έγνωσαν έξηπατημένοι. ως δ' έγνω ό Γύλιππος αύτους οῦ προσιόντας.

Ν. ΕΛΛ. γινώσκω = γνωρίζω. «έγνώσθησαν αί λεπτομέρειαι τής διασκέψεως» έγνωσμένος = ό γνωστός, ό άναμφισβήτητος. «έγνωσμένης άξιας έπιστήμων» άναγινώσκω = διαβάζω.

γλύφω = 1) σκαλίζω, 2) χαράσσω, 3) κοσμῶ. Οι άλλοι χρόνοι τοῦ ρήματος είναι μεταγενέστεροι. [πρτ. έγλυφον, μέλλ. γλύψω, άόρ. έγλυψα].

- Μέσ. και Παθ. γλύφομαι, πρτ. έγλυφόμην, μέσ. μέλλ. γλύψομαι, μέσ. άόρ. έγλυψάμην, παθ. άόρ. α' έγλύφθην, παθ. άόρ. β' έγλύφην, πρκ. γέγλυμμαι ή έγλυμμαι, ύπερσ. έγεγλόμμην ή έγλόμμην.

ΠΑΡΑΓ. [γλύπτης, γλυπτός, γλυφή, γλυπήρ, γλύφανον (=τό έργαλειον τοῦ γλύπτου)].

ΕΤΥΜ. από τό θ. γλύφ- γλύφω (λατ. glubo = γλύφω).

ΣΥΝΘΗ. ξέω, έγχαράττω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : πρώτον μεν δακτύλιον... ως έπιστάμενος δακτύλιους γλύφειν.

Ν. ΕΛΛ. γλύφω = 1) λαξεύω ξύλον ή λίθον, χαράσσω.

γνωρίζω = 1) άμβτ = γνωρίζω, λαμβάνω γνώσιν, 2) μτβ = γνωστο-

ποιῶ κάτι. πρτ. *ἐγνώριζον*, μέλλ. *γνωριῶ*. ἀόρ. *ἐγνώρισα*, πρκ. *ἐγνώρικα*.

- Παθ. *γνωρίζομαι*, πρτ. *ἐγνωρίζομην*, μέλλ. *γνωρισθήσομαι*, ἀόρ. *ἐγνωρίσθην*, πρκ. *ἐγνώρισμαι*, ὑπερσ. *ἐγνωρίσμην*.

ΠΑΡΑΓ. γνώρισις (= ἡ γνωριμία), γνώρισμα, γνωριστής

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν *γνω* καὶ μετὰπτωσιν *γνω* προκύπτει τὸ θ. *γνωρίδ* καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. *ι* *γνωρίδ-ι-ω* = *γνωρίζω*, (κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδονतिकόληκτα εἰς *-ίζω*). Τὸ *ι* τῆς παραληγούσης εἶναι πάντοτε βραχύ.

ΣΥΝΘ μετὰ τὰς προθ.: ἀνά, παρά, ἐπί.

ΣΥΝΩΝ *γιγνωσκω*, *οἶδα*, *ἐπίσταμαι*.

ΑΝΤΙΘ. *ἀγνοῶ*.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ. . μὴ ἄλλως ποίει, ἀλλὰ γνώριζε καὶ ἡμᾶς καὶ τοῦσδε τοὺς νεωτέρους.

2) μετὰ αἰτιατ. καὶ κατηγορ μετοχ : εἰ ὡς οὐ γνωριοῖμι τότε τὸ ἔργον δόλω προσέρπον.

Ν. ΕΛΛ. *γνωρίζω* = 1) κάνω κάτι γνωστόν, γνωστοποιῶ «γνωρίζομεν εἰς ὑμᾶς, ὅτι ἐνεκρίθη ἡ αἴτησίς σας», 2) ἔχω γνώσιν, 3) ἔχω σχέσεις, γνωριμίας μετὰ κάποιον. «γνωρίζω τὸν ἀδελφόν του» 4) ἀναγνωρίζω. «σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη» ἀναγνωρίζω, παραγνωρίζω = 1) κρίνω σφαλῶς, δὲν ἀποδίδω τὴν δέουσαν ἐκτίμησιν. «παραγνωρίζει τὴν ἀξίαν του» 2) κάνω λάθος εἰς τὴν ἀναγνώρισιν κάποιου. «παραγνώρισες, δὲν εἶμαι ἐγὼ αὐτὸς ποὺ ζητᾶς» 3) ὑπερβάλλω εἰς οἰκειότητα. «μοῦ φαίνεται πὼς παραγνωριστήκαμε».

γοητεύω = 1) μαγεύω, 2) κολακεύω, 3) ἐξαπατῶ, 4) ἐπαγγέλλομαι τὸν μάγον. ἀόρ. *ἐγοήτευσα*.

- Παθ. *γοητεύομαι*, ἀόρ. *ἐγοητεύθην*, πρκ. *γεγοήτευμαι*.

ΠΑΡΑΓ. γοητεία (= μαγεία, ἀπάτη), γοήτευμα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *γόης* (= ὁ μάγος, ὁ ἀπατεῶν) θ. *γοητ-* καὶ μὴ τὴν παραγωγικὴν κατάληξιν *-εύω* = *γοητ-εύω*.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. . ἐκ καὶ κατά: καταγοητεύω, ἐκγοητεύω.

ΣΥΝΩΝ. ἀπατῶ, πλανῶ, φενακίζω, παρακρούομαι, κολακεύω, θέλγω.

ΣΥΝΤΑΞ: μετὰ αἰτιατ. · καταδουλούμεθα γοητεύοντες τοὺς βελτίστους.

Ν. ΕΛΛ. *γοητεύω* = 1) μαγεύω 2) πλανῶ, ἀπατῶ, δελεάζω 3) θέλγω, σασηνεύω. «μᾶς ἐγοήτευσεν μετὰ τὴν εὐγένειάν του», ἀπογοητεύω = 1) ἀποθαρρύνω, ἀπελπίζω κάποιον. «ἡ στάσις του μετὰ ἀπεγοήτευσεν».

- * **γράφω** = 1) χαράσσω σημεῖα, 2) ζωγραφίζω, 3) γράφω, 4) προτείνω, 5) καταγγέλλω (δικαστ. ἔννοια). πρτ. *ἔγραψον*, μέλλ. *γράψω*, ἀόρ. *ἔγραψα*, πρκ. *γέγραφα*, ὑπερσ. *ἔγεγράφη*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *γράφομαι*, πρτ. *ἐγραφόμην*, μέσ. μέλλ. *γράψο-*

μαι, παθ. μέλλ. β' γραφήσομαι, μέσ. άόρ. έγραψάψην, παθ. άόρ. β' έγράφην, προκ. γέγραμμαι, ύπερο. έγεγράμμην, τετελ. μέλλ. γεγράψομαι ή γεγραμμένος έσομαι

Άντικατάστατοι — 3 — 4'

όριστ.	ύποτ:	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
έγράφην	γραφῶ	γραφείην	γράφηθι	γραφῆναι	γραφείς είσα, έν

Κλίσις παρακ.

Όριστ. γέγραμμαι —ψαι —πται —μμεθα —φθε —γεγραμμένοι είσίν.
Προστ. γέγραψο, γεγράφθω, γέγραφθε, γεγράφθων
Άπαρ. γεγράφθαι. **Μετοχ.** γεγραμμένος, η, ον.

ΠΑΡΑΓ. γραφή, γραφίς, γραφεύς, γραπτός, γραπτέος, γραμμή, γράμμα, γραμματεύς, γραμματεϊόν.

ΕΤΥΜ. άπό την ρίζαν γραφ (άπό τὸ γρ - γρ τὸ όποϊον άκούεται, όταν χαράσση κάποιος κάτι επί στερεοῦ άντικειμένου. Λατ. scribo, γερμ. graben = σκάπτω), γράφ-ω.

ΣΥΝΘ. με τὰς πλείστας τῶν προθι. Έκ τοῦ γράφω προέρχονται επίσης καί τὰ παρασύνθετα ρήματα όρθογραφῶ, καλλιγραφῶ, ίχνογραφῶ.

ΣΥΝΩΝ. ζωγραφῶ, χαράσσω, ξέω. Όταν έχη δικαστικήν έννοιαν, ὡς συνώνυμα έχει τὰ: κατηγορῶ, έγκαλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ένεργ. 1) με αίτιατ. : έγραψα δέ αυτά.

2) με αίτιατ. καί άπαρ. . σὺ γράφεις ταῦτα είναι στρατιωτικά

3) με δοτ. καί είδ. πρότ. : έπισταμένοις δ' ὑμίν γράφω, δι οὐδ' όπόθεν έπιπληρωσόμμεθα τὰς ναῦς έχομεν.

τὸ μέσον 1) με αίτιατ. : έγγραψάμην ύπομνήματα. 2) με αίτιατ. καί γεν. (αίτίας ή έγκλήματος): γράψομαι σε δειλίας.

Ν. ΕΛΛ. γράφω = 1) γράφω 2) ζωγραφίζω, 3) στέλλω έπιστολήν, 4) συγγραφω, 5) καταχωρίζω είς λογαριασμόν, 6) όρθογραφῶ, 7) κληροδοτῶ. «τοῦ έγραψε τὸ σπίτι». Εύρίσκεται σύνθετον, με πολλὰς προθέσεις: αναγράφω, διαγράφω, έγγράφω, καταγράφω, παραγράφω, συγγράφω, περιγράφω, άπογράφω.

γυμνάζω = 1) γυμνάζω, 2) άσκῶ, συνηθίζω κάποιον νά πράττη κάτι. προκ. έγύμναζον, [μέλλ. γυμνάσω], άόρ. έγύμνασα.

- Μέσ. καί Παθ. γυμνάζομαι, προκ. έγγυμναζόμεν, μέσ. μέλλ. γυμνάσομαι, μέσ. άόρ. έγγυμνασάμην, παθ. άόρ. έγγυμνάσθην, προκ. γεγύμνασμαι.

ΠΑΡΑΓ. γυμνασία (=άσκησις), γυμνάσιον (=γυμναστήριον), γυμναστής, γυμναστέον, γυμναστός, άγύμναστος.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. έν, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. : ἀσκῶ, παιδεύω. τοῦ μέσ. : ἀσκοῦμαι, ἀγωνίζομαι, σωμασκῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἢ αἰτιατ. καὶ δοτ. : τὸ μὲν σῶμα τοῖς κυνοῖς ἐγύμναζε.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. : ταῦτα δὲ διδάσκοντα ἀνάγκη καὶ γυμνάζειν ἦν πρὸς ἀλλήλους τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν.

Ν. ΕΛΛ. γυμνάζω = 1) ἀσκῶ κάποιον, διδάσκω διαφόρους σωματικὰς ἀσκήσεις 2) ἐξασκῶ κάποιον σωματικῶς ἢ πνευματικῶς. «γυμνάζω τὸν μαθητὴν εἰς τὴν ὀρθογραφίαν» ἐκγυμνάζω = 1) γυμνάζω τελείως κάποιον.

γυμνασιάρχῳ (έω) = 1) εἶμαι γυμνασιάρχης δηλ: διευθύνω γυμναστήριον. πρτ. *ἐγυμνασιάρχουν*, ἀόρ. *ἐγυμνασιάρχησα*, πρκ. *γεγυμνασιάρχηκα*.

● Παθ. *γυμνασιαρχοῦμαι*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. γυμνασιάρχος (γυμνάσιον καὶ ἀρχω) θ. γυμνασιαρχέ-ω-ῶ. παρασύνθ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμετ. : εὐθύς ἐγυμνασιάρχουν εἰς Προμήθεια.

Ν. ΕΛΛ. γυμνασιάρχῳ = διευθύνω γυμνάσιον, εἶμαι γυμνασιάρχης.

γυμνῶ (όω) = 1) ἀπογυμνώνω, 2) γυμνώνω. μέλλ. *γυμνώσω*, ἀόρ. *ἐγύμνωσα*.

● Παθ. *γυμνοῦμαι* (= ἀπαγυμνοῦμαι), παθ. ἀόρ. *ἐγυμνώθην*.

ΠΑΡΑΓ. γύμνωσις, γυμνωτέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. γυμνός θ. γυμνο- καὶ μὲ τὸ πρόσφ. j γυμνό-j-ω — γυμνό-ω-ῶ, (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἄλλα εἰς -όω συνηρημέια).

ΣΥΝΘ. ἀπογυμνοῦμαι.

ΣΥΝΩΝ. ἐκδύω, ἀποδύω, ψιλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : μυδῶν σῶμα γυμνώσαντες εἶ, καθήμεθα...

Ν. ΕΛΛ. γυμνώνω = 1) ἐκδύω, 2) ἀφαιρῶ, ἀπογυμνώνω. «οἱ κλέφτες ἐγύμνωσαν τὸ σπῆτι», ἀπογυμνώνω = 1) ἐκδύω ἐντελῶς, 2) κλέπτω, 3) ἀποκαλύπτω τοὺς σκοτεινοὺς σκοποὺς κάποιου, ξεγυμνώνω = 1) ἀπογυμνώνω 2) ληστεύω 3) ἀποκαλύπτω τὴν κακίαν ἢ τὴν αἰσχρὰν πρᾶξιν κάποιου.

Δ

*δάκνω = 1) δαγκώνω, 2) κεντῶ, 3) πικραίνω. πρτ. *ἔδακνον*, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *δήξομαι*, [ἀόρ. α' ἔδηξα], ἀόρ. β' *ἔδακον*, [πρκ. δέδηχα, ὑπερσ. ἐδεδήχην].

● Παθ. *δάκνομαι*, [πρτ. ἔδακνόμην, παθ. μέλλ. δηχθήσομα:], παθ

ἀόρ. α' ἐδήχθη, [παθ. ἀόρ. β' ἐδάκη], πρκ. δέδηγμαι, [ὑπερσ. ἐδεδήγημι]. Δι' ὁμόηχα βλέπε δείκνυμι.

*Αντικατάστασις ἐνεργ. ἀορ. β'

ἄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔδακον	δάκω	δάκοιμι	δάκε	δακείν	δακῶν

ΠΑΡΑΓ. δῆγμα (=δάγκωμα), δῆξις, δηγμός (=δάγκωμα), δήκτης (=ὁ δαγκῶνων), δάκος (=ζῶον βλαβερόν).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. δακ (ἀόρ. β' ἔ-δακ-ον) καὶ τὸ πρόσφ. -ν- προκύπτει τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. δάκ-ν-ω καὶ πρτ. ἔ-δακ-ν-ον. Ἀπὸ τὸ θ. δακ μὲ ἔκτασιν τοῦ α εἰς η προκύπτουν τὰ θ. τοῦ μέλλ., ἀορ. παθ. πρκ. καὶ ὑπερσ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, σύν, ἐν.

ΣΥΝΩΝ. λυπῶ, κεντῶ, νύττω (σσω), ἐνοχλῶ, ἐρεθίζω, μέμφομαι, ψέγω, ἀνιῶ

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : πάντες δάκνουσι τε καὶ κινουσι αὐτόν.

Ν. ΕΛΛ. δαγκάνω, δαγκῶνω = 1) συλλαμβάνω καὶ πληγῶνω διὰ τῶν ὀδόντων 2) πληγῶνω μὲ θικτικούς λόγους.

δακρύω = δακρύζω, κλαίω. πρτ. ἐδάκρυον, μέλλ. δακρύσω, ἀόρ. ἐδάκρυσα, πρκ. [δεδάκρυκα].

● Παθ. ὑπάρχει μόνον ἡ μετοχή τοῦ πρκ. δεδακρυμένος.

ΠΑΡΑΓ. ἀδάκρυτος, δάκρυμα (=τὸ ἀντικείμενον δακρύων).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. δάκρυ (λατ. lacrima) ρίζα δακ (=δάκνω) καὶ τὸ πρόσφ. j, δακρύ-j-ω, δακρύω. Τὸ υ εἶναι μακρὸν παντοῦ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις. ἀπό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. κλαίω, θρηνῶ, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμετ. : καὶ πρῶτον μὲν ἐδάκρυεν πολὺν χρόνον ἐστῶς.

Ν. ΕΛΛ. δακρύω καὶ δακρύζω = 1) χύνω δάκρυα. «ἐδάκρυσαν οἱ φίλοι ἐδάκρυσα κι' ἐγώ».

δαμάζω ἢ δάμνημι ἢ δαμνάω = 1) καταβάλλω, 2) κατανικῶ, 3) ἡμερώνω. πρτ. ἐδάμαζον, μέλλ. δαμάσω, ἀόρ. ἐδάμασα, πρκ. δεδάμακα καὶ δέδμηκα.

● Παθ. δαμάζομαι, πρτ. ἐδαμαζόμην, μέλλ. δαμασθήσομαι, ἀόρ. α' ἐδαμάσθη καὶ ἐδμήθη καὶ β' ἐδάμην, πρκ. δέδμημαι, [καὶ δεδάμασαι], ὑπερσ. ἐδεδμήμην [καὶ ἐδεδαμάσμη].

ΠΑΡΑΓ. δάμασις, ἀδάμαστος, δαμασμός, δαμαστής, δάμαλις, δάμαρ (=ἡ σύζυγος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν δαμ- (damno = καταγιγνώσκω) καὶ τὴν παραγωγ.

κατάληξιν -άζω, **δαμ-άζω**· από τὸ θ. **δαμ** μὲ μετάθεσιν τοῦ **μ** καὶ ἔκτασιν τοῦ **α** εἰς **η** θ. **δη**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσ. : **κατά**.

ΣΥΝΩΝ. τιθασεύω, ἡμερῶ, νικῶ, χειροῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀγριῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. · πάντες δὲ τιθασεύοντες καὶ δαμάζοντες τὰ χρήσιμα τῶν ζώων εἰς τε πόλεμον καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ συνεργοῖς χρῶνται.

Ν. ΕΛΛ. **δαμάζω** = 1) τιθασεύω, ὑποτάσσω, ἐξημερώνω, 2) ἐκριζώνω τὰς κακὰς ἔξεις κάποιου, 3) καταστέλλω τὰ πάθη

δανείζω = 1) δανείζω, 2) δίδω χρήματα ἢ μὲ τόκον ἢ μὲ ἐπιστροφῆν. [πρτ. **ἐδάνειζον**], μέλλ. **δανείσω**, ἄορ. **ἐδάνεισα**, πρκ. **δεδάνεικα**, ὑπερσ. **ἐδεδανείκειν**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **δανείζομαι** (= παίρνω χρήματα ἐπ' ἐπιστροφῆ), πρτ. **ἐδανειζόμην**, μέσ. μέλλ. **δανείσομαι**, μέσ. ἄορ. **ἐδανεισάμην**, παθ. ἄορ. **ἐδανείσθην**, πρκ. **δεδάνεισμαι**, ὑπερσ. **ἐδεδανείσμην** ἢ **δεδανεισμένος ἦν**.

ΠΑΡΑΓ. δάνεισμα, δανεισμός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζην **δα** (λατ. **do**=δίδω) προέρχεται τὸ οὐσιαστ. τὸ **δάνος**=τὸ δῶρον. Ἀπὸ τὸ θ. **δανεσ-** καὶ τὴν κατάληξιν **-ιζω** προέρχεται τὸ **δανέσ-ιζω**· αἰ μετα τὴν ἀποβολὴν τοῦ **σ**, **δανείζω**

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἐπί, πρό, πρόσ.

ΣΥΝΩΝ. κίχρημι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἢ ἰστιατ. καὶ δοτ. · ἑκατὸν τάλαντα ἐδανείσατο. Μοιριάτω, πεντακοσίας δραχμάς ἐδάνεισεν.

Ν. ΕΛΛ. **δανείζω** = 1) δίδω, κάτι ἐπι ἐπιστροφῆ 2) δίδω χρήματα μὲ τόκον· **ἐδανείσε** χίλιους δραχμάς.

* **δαπανῶ** (άω) = 1) ἐξοδεύω, καταναλίσκω χρήματα, 2) φθείρω. πρτ. **ἐδαπάνων**, μέλλ. **δαπανήσω**, ἄορ. **ἐδαπάνησα**, πρκ. **δεδαπάνηκα**, ὑπερσ. **ἐδεδαπανήκειν**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **δαπανῶμαι**, πρτ. **ἐδαπανώμην**, [παθ. μέλλ. **δαπανηθήσομαι**, μέσ. ἄορ. **ἐδαπανησάμην**], παθ. ἄορ. **ἐδαπανήθην**, πρκ. **δεδαπάνημαι**, ὑπερσ. **ἐδεδαπανήμην**.

ΠΑΡΑΓ. δαπάνημα, [δαπάνησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **δαπ-** (δάπτω=οχιζω) παράγεται τὸ οὐσιαστ. **δαπάνη**, ἀπ' αὐτὸ δὲ τὸ θ. **δαπανά-ω-ῶ**, (κατὰ τὰ εἰς **-άω** συνηρημένα).

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἐπί, πρόσ καὶ κατῶ.

ΣΥΝΩΝ. ἀναλίσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτια. ἢ με αίτια. καὶ ἔμπρ. προσδ. · δαπανησομεν χρήματα ἐπὶ τῷ μὴ κακῶς πάσχειν ὑπ' ἐκείνων

Ν. ΕΛΛ. δαπανῶ = 1) ἐξοδεύω χρήματα ἢ ἐν γένει κάποιο χρήσιμο πρᾶγμα. «ἐδαπάνησα πολλά χρήματα εἰς αὐτὸ τὸ ταξίδι» «μὴ δαπαρῶς τὸν καιρὸν σου ἀσκόπως».

δαρθάνω = κοιμῶμαι. Τὸ ρῆμα εἰς τοὺς πεζ. συγγραφεῖς εὐρίσκεται πάντοτε σύνθ. ἔνεστ. **καταδαρθάνω**, ἀόρ. β' **κατέδαρθον**, πρκ. **καταδεδάρθηκα**.

* Αντικατάστασις ἀορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
κατέδαρθον	καταδάρθω	καταδάρθοιμι	—	καταδαρθεῖν	καταδαρθῶν, οὔσα ὄν

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὴν ρίζαν **δαρ-** (λατ *dor-mio*) προκύπτει τὸ θ. **δαρθ-** ἀπὸ τὸ θ. **δερθ-** καὶ τὰ προσφ. **αν-** καὶ **-ε-** (**η**) προκύπτουν τὰ θ 1) τοῦ ἔνεστ. **δερθ** ἀν-ω καὶ 2) τοῦ πρκ. **δε-δάρθ-η-κα**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. **κατά**, **σύν** καὶ ἐπικατα-

ΣΥΝΩΝ. κοιμῶμαι, καθεύδω, ὑπνώττω

ΑΝΤΙΘ. ἀγρυπνῶ, ἐγρήγορα.

ΣΥΝΤΑΞ. ἄμετ : καὶ μίαν νύκτα κατέδαρθον ἐν Θηοσίῳ.

* **δέδοικα ἢ δέδια** = φοβοῦμαι. Τὸ ρ. εἶναι πρκ τοῦ ἀχρήστου εἰς τοὺς ἀττ. πεζ. ρήματος **δεῖδω** καὶ ἔχει σημασ. ἔνεστ. Πρκ. με σημασ. ἔνεστ. **δέδοικα ἢ δέδια** (= φοβοῦμαι), ὑπερσ. με σημασ. πρκ. **ἐδεδοίκειν**, ἢ **ἐδεδοίκη** ἢ **ἐδεδείειν** (= ἐφοβούμην), μέσ. μέλλ. **δείσομαι** [καὶ **δείσω**], ἀόρ. **ἔδεισα**.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἔδεισα (ἀόρ.), δέδοικα (πρκ.), ἐδεδοίκειν (ὑπερσ)

δείσομαι (μέλλ) τοῦ δέδοικα

ἔδησα (ἀόρ.), δήσομαι (μέλλ.), τοῦ δέω (= δένω)

ἔδυσσα (ἀόρ.), δέδυσκα (πρκ), ἐδεδύκειν (ὑπερσ.) τοῦ δύνω

Κλίσις παρακ. καὶ ὑπερσ

***Ὅριστ.** δέδοικα, δεδοικας, δέδοικε, δεδοίκαμεν, δεδοίκατε, ξεδοίκασι, ἢ δέδια, δέδιας, δέδιε, δέδιμεν, δέδιτε, δεδιασι

***Ὑποτ.** δεδίω, ης, η κ.τ.λ. **Προστ.** δέδιθι.

***Ἀπαρ.** δεδοικέναι ἢ δεδιέναι. **Μετ.** δεδοικῶς, υἷα, ὅς ἢ δεδιῶς.

***Ὑπερσ.** ἐδεδοίκειν, εἰς, εἰ, ἐμεν, ἐτε, ἐσαν,

ἢ ἐδεδείειν, εἰς, εἰ. ἐδέδιμεν, ἐδέδιτε, ἐδέδισαν καὶ ἐδεδίεσαν.

ΠΑΡΑΓ. δέος, ἀδεῶς, ἀδεια, δειλός, δεινός, δεῖμα, δειλία.

ΕΤΥΜ. ἀπό τήν ρίζαν **δει-** προκύπτουν δύο θ.: 1) τὸ ἰσχυρὸν **δει-** καὶ 2) τὸ ἀσθενές **δι-**. Ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν θ. **δει-** σχηματίζονται ὁ μέλλ. **δεί-σομαι**, ἀόρ. **ἔ-δει-σα** καὶ μέ ἀναδιπλασ. καὶ ἑτεροίωσιν **ει=οι** ὁ πρκ. **δέ-δοι-κα** καὶ ὁ ὑπερσ. **ἔ-δε-δοί-κειν**.

ΣΥΝΘ με τήν πρόθ. κατά.

ΣΥΝΩΝ. φοβοῦμαι, ὀκνῶ, ὀρρωδῶ, δειμαίνω, πτήσσω.

ΑΝΤΙΘ. θαρρῶ, ἐλπίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με ἐμπρόθ. προσθ.: ἐπειδὴ ἐδείσατε ὑπὲρ ὧμων.

2) με αἰκιατ.: οὐ μὴ δεισης τὸν πολέμιον.

3) με ἀπαρ. . δείσας θανεῖν σε ἐκ βουλευμάτων μητρός.

4) με ἐνδοιαστ. πρότασ.: ἔδεισαν οἱ Ἕλληνες, μὴ προσάγοιεν πρὸς τὸ κέρας.

- * **δεῖ** = 1) πρέπει, 2) εἶναι ἀνάγκη, 3) ἐπιβάλλεται. Τὸ ρ. αὐτὸ εἶναι γ' ἐν. πρόσ. ὀριστ. ἐνεστ. τοῦ **δέω** καὶ χρησιμοποιεῖται ἀπρως. πρκ. **ἔδει**, μέλλ. **δεήσει**, ἀόρ. **ἔδέησε**, πρκ. **δεδέηκε**, ὑπερσ. **ἔδε-δεήκει**.

Ἀντικατάστασις ἐνεστ. καὶ ἀορ.

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ'	πρωςτ.	ἀπαρ.	μτχ.
δεῖ	δέη	δέοι	—	δεῖν	δέον
ἔδέησε	δεήση	δεήσαι	—	δεῆσαι	δεῆσαν

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

δεῖ = πρέπει, δεῖ = δένει, δεῖ = βεβαίως

ΕΤΥΜ., ΠΑΡΑΓ., ΣΥΝΘ., βλέπε **δέω**.

ΣΥΝΩΝ. χρεῖ, προσήκει, πρέπει, χρεῶν ἐστὶ, δέον ἐστὶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με γεν.: δεῖ δὴ χρημάτων.

2) με ἀπαρ. . τί δεῖ περὶ τῶν φαύλων ὁμοίως τούτῳ σπουδάζειν;

3) με δοτ. προσωπ. καὶ γεν.: οὐκ ἂν ἐτέρων ἔδει σοι μαρτύρων.

- * **δείκνυμι** καὶ **δεικνύω** = 1) δεικνύω, δείχνω, 2) φανερόν. πρκ. **ἔδεικνυν** καὶ **ἔδεικνυον**, μέλλ. **δείξω**, ἀόρ. **ἔδειξα**, πρκ. **δεδειχα**, [ὑπερσ. **ἔδεδειχεν**].

- Μέσ. καὶ Παθ. **δείκνυμαι**, πρκ. **ἔδεικνύμην**, μέσ. μέλλ. **δείξομαι**, παθ. μέλλ. **δειχθήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **ἔδειξάμην**, παθ. ἀόρ. **ἔδειχθην**, πρκ. **δέδειγμαι**, ὑπερσ. **ἔδεδειγμην**.

Πρόσεχε τὰ ὁμῶχηα

ἔδειξα (ἀόρ.), δέδειχα (πρκ.), ἐδεδείχην (ὑπερσ.) τοῦ δείνυμι
 ἔδηξα (ἀόρ.), δέδηχα (πρκ.), ἐδεδήχην (ὑπερσ.), τοῦ δάκνω
 δείξομαι (μέλλ.), δειχθήσομαι (μέλλ.), ἐδείχθην (ἀόρ.)
 δέδειγμαι (πρκ.), ἐδεδείγμην (ὑπερσ.), τοῦ δείκνυμι
 δήξομαι (μέλλ.), δηχθήσομαι (μέλλ.), ἐδήχθην (ἀόρ.)
 δέδηγμαι (πρκ.), ἐδεδήγμην (ὑπερσ.) τοῦ δάκνω

ΠΑΡΑΓ: δεῖγμα, δείξις, δεικτέος, ἀναπόδεικτος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τήν ρίζαν **δεικ-** καί μέ μεταπτωτικήν μορφήν **δικ-** ἐξ οὗ δίκη (λατ. dico=λέγω in-dico=δείκνω) καί τὸ πρόσφ. **νυ** σχηματίζεται τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. καί πρτ. **δεικ-νυ-μι, ἐ-δείκ-νυ-ν.**

ΣΥΝΘ. μέ τὰς προθ. . ἀνά, κατά, διά, ἐπί, παρά, ἀπό, ἐν, πρό, ἐκ, ἀντί, πρὸς. Τὸ ρῆμα ἀποδεικνύμαι εἶναι συνδετικόν. ἅμα μὲν ὅτι στρατηγὸς ἀπεδέδεικτο Τισσαφέρνης.

ΣΥΝΩΝ. δηλῶ, σημαίνω, μηνύω, φαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μέ αἰτιατ. : αὐτὰ τὰ ἔργα (ὑποκ.) δεικνύει τὸ κράτιστον.

2) μέ αἰτιατ. καί δοτ. · Ὀδυσσεὺς ἔδειξεν αὐτὸν Ἀχαιοῖς.

3) μέ κατηγ. μετοχ. ἢ τοῦ ὑποκ. ἢ τοῦ ἀντικ. : ἐπειδὴ ἔδειξαν ἑτοῖμοι ὄντες ἀμύνεσθαι.

4) μέ ἐξηρητ. πρὸτ. : δείξωμεν τοῖς βαρβάροις, ὅτι δυνάμεθα τοὺς ἐχθροὺς τιμωρεῖσθαι.

Ν. ΕΛΛ. δεικνύω καί δείκνω = 1) ὅ,τι καί εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) σημαίνω χρόνον, βαθμόν, ἔντασιν κλπ. «τὸ θερμόμετρον δεικνύει 30 βαθμοὺς θερμοκρασίαν», 3) ἀποδεικνύω, φανερώνω. «ἕως τωρα δείχνει καλὴν διαγωγὴν», 4) καθοδηγῶ, διδάσκω. «τοῦ ἔδειξα πῶς νὰ γράφῃ», 5) ἐμφανίζω σημεῖα. «ὁ καιρὸς δείχνει βροχερός». Σύνθ. ἀναδεικνύω, ἐπιδεικνύω, ἀποδεικνύω, καταδεικνύω, ἐνδείκνυμαι = ἐπιβάλλομαι ὡς ἀναγκαῖος. «ἐνδείκνυται ὁ ἐμβολιασμός τῶν βρεφῶν».

δειλιῶ (άω) = 1) δειλιάζω, 2) εἶμαι δειλός, 3) φοβοῦμαι. Εἰς τοὺς ἀττ. συγγραφεῖς χρησιμοποιεῖται σύνθ. μέ τήν προθ. : ἀπό. ἐνεστ. **ἀποδειλιῶ**, μέλλ. **ἀποδειλιάσω**, ἀόρ. **ἀπεδειλίασα**, πρκ. **ἀποδειλίακα**.

ΠΑΡΑΓ ἀποδειλιατέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιαστ. **δειλία** (τὸ ὁποῖον παράγεται ἀπὸ τὸ δειλός) θ. **δειλιά-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. τὸ ρῆμα εὐρίσκεται σύνθετον καί μέ τήν πρόθεσιν κατά. καταδειλιῶ = δεικνύω δειλίαν.

ΣΥΝΩΝ. φοβοῦμαι, ὀκνῶ, δειμαίνω

ΑΝΤΙΘ. θαρρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. : μάλλον ἀποδειλιῶσι ψυχαὶ ἐν ἰσχυροῖς μαθήμασιν.

Ν. ΕΛΛ. δειλιῶ καὶ δειλιάζω = δὲν τολμῶ νὰ πράξω κατι, φοβοῦμαι. «ἐδείλιασε νὰ παραβγῆ μαζὺ μου».

δειπνῶ (έω) = 1) τρώγω, 2) τρώγω τὸ κύριον φαγητὸν τῆς ἡμέρας, 3) τρώγω τὸ φαγητὸν τῆς ἐσπέρας. πρτ. *ἐδείπουν*, μέλλ. *δειπνήσω*, ἀόρ. *ἐδείπνησα*, πρκ *δεδείπνηκα*, ὑπερσ. *ἐδεδειπνήκειν*.

ΠΑΡΑΓ. δειπνήστος ἢ δειπνηστος (= ἡ ὥρα τοῦ δεῖπνου).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *δείπνον*, τὸ ὁποῖον πιθανῶς παράγεται ἀπὸ τὴν ρίζαν *δαπ- δειπ-* τοῦ ρήματος *δάπνω* = κατατρώγω (λατ *daps-ripis*) θ. *δειπνέω-ῶ*, κατὰ τὰ συνηρημένα εἰς —έω.

ΣΥΝΘ με τὴν προθεσιν σύν, *συνδειπνῶ*

ΣΥΝΩΝ. δειπνοποιῶμαι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ : ἐγὼ ἔτοιμός εἰμι, ἐπειδὴν δειπνήσωμεν, ἵεναι καταληψόμενος τὸ ὄρος

2) μτβ με αἰτιατ. ἄγετε, ὦ ἄνδρες, δειπνήσατε μιν ὅπερ καὶ ὡς ἐμέλλετε.

Ν. ΕΛΛ. *δειπνῶ* καὶ *δειπνάω* = τρώγω τὸ βραδυνὸν φαγητὸν *ἀποδειπνῶ* = τελειῶνω τὸ δεῖπνον

δειπνίζω = 1) φιλοξενῶ κάποιον, 2) φιλεύω κάποιον εἰς δεῖπνον. πρτ. *ἐδείπνιζον*, [μέλλ. *δειπνιῶ*], ἀόρ. *ἐδείπνησα*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστικὸν *δείπνον* θ *δειπν-* με τὴν παραγωγ. καταλ. *-ίζω, δειπν-ίζω*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ εἰς *-ίζω* ὀδοντοκόληκτα.

ΣΥΝΩΝ. ξενίζω, ἐστιῶ, εὐωχῶ, σιτίζω

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : ὁ μὲν Κύρος δειπνίσας τοὺς Πέρσας διέπεμψε...

Ν. ΕΛΛ. *δειπνίζω* = παρέχω εἰς κάποιον δεῖπνον

δειπνοποιῶ (έω) = 1) παρέχω δεῖπνον. πρτ *ἐδειπνοποιοῦν*,

• Μίσ. *δειπνοποιῶμαι* (=δειπνῶ), πρτ. *ἐδειπνοποιούμην*, μέσ. ἀόρ. *ἐδειπνοποιησάμην*.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ *δειπνοποιός* (=ὁ παρέχων δεῖπνον) θ. *δειπνοποιέω* *δειπνοποιῶ* παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ 1) τοῦ ἐνεργητ. τά: ξενίζω, ἐστιῶ, εὐωχῶ, δειπνίζω, 2) τοῦ μέσου τό: δειπνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ ἀμτβ. : Καλλικρατιδᾶς ἐδειπνοποιεῖτο ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ Ἄκρᾳ.

δεκάζω = διαφθείρω κάποιον με δῶρα. [μέλλ. *δεκάσω*], ἀόρ. *ἐδέκασα*.

- Παθ. **δεκάζομαι** (= δέχομαι δῶρα, διαφθείρομαι), πρτ. **ἔδεκαζόμην**, [μέλλ. δεκασθήσομαι, ἀόρ. ἐδεκάσθην], πρκ. **δεδέκεται**.

ΠΑΡΑΓ. [δεκασμός, ἀδέκαστος].

ΕΤΥΜ. ἡ ἔτυμολογία τοῦ ρήματος εἶναι ἀβεβαία παράγεται εἴτε ἀπὸ τὸ δέχομαι-δέκομαι εἴτε ἀπὸ τὸ δέκα. θ. **δεκάδ-ι-ω-δεκάζω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσ. : ἐν, σύν. ἐνδεκάζω (= ἐορτάζω τὴν δεκάτην ἡμέραν), συνδεκάζω (= διαφθείρω ὄλους τοὺς δικαστάς).

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ἦν τις ἀλφῶ δεκάζων (τοὺς δικαστάς).

Ν. ΕΛΛ. **δεκάζω** = 1) διαφθείρω κάποιον διὰ χρημάτων ἰδίως δικαστὴν ἢ μάρτυρα, 2) δωροδοκῶ.

δεκατεύω = παίρνω ὡς φόρον τὴν δεκάτην. μέλλ. **δεκατεύσω**, ἀόρ. **ἐδεκάτευσα**.

- Παθ. ἀόρ. **ἐδεκατεύθην**.

ΠΑΡΑΓ. δεκατευτήριον (= τὸ τελωνεῖον).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστικὸν **δεκάτη** (= τὸ δέκατον τῶν εἰσοδημάτων)

θ. **δεκατ.** καὶ μὲ τὴν παραγωγικὴν κατάληξιν **-εύω δεκατ-εύω**

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : θυσίαν ἐποίει τῇ θεῷ δεκατεύων τὰ ἐκ τοῦ ἀγροῦ ὥραϊα.

Ν. ΕΛΛ. **δεκατεύω** ἢ **δεκατίζω** = 1) λαμβάνω τὸ δέκατον κάποιου πράγματος, 2) φονεύω ἕνα εἰς τοὺς δέκα ἀνθρώπους, (καταστρέφω ἕνα πρᾶγμα εἰς τὰ δέκα, 3) προξενῶ μεγάλην φθορὰν εἰς ἀνθρώπους ἢ πράγματα, «οἱ ἀκρίδες ἐδεκάτισαν τὴν παραγωγὴν», συνήθως **ἀποδεκατίζω**.

δεξιόμαι (όμοι) ἀποθ. = 1) χαιρετίζω μὲ τὴν δεξιὰν, 2) ὑποδέχομαι φιλικῶς. πρτ. **ἔδεξιούμην**, μέσ. μέλλ. **δεξιώσομαι**, μέσ. ἀόρ. **ἐδεξιώσάμην**, παθ. ἀόρ. **ἐδεξιώθην**.

ΠΑΡΑΓ. [δεξιωμα, δεξιωσις]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **δεξιός** θ. **δεξιό-ομαι -οῦμαι**

ΣΥΝΘ. ἀντιδεξιόμαι (= ἀνταποδιδω δεξίωσιν).

ΣΥΝΩΝ ὑποδέχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ. : πολλάκις μὲν ἐδεξιώσαντο ἀλλήλους

Ν. ΕΛΛ. **δεξιόμαι** καὶ **δεξιώνομαι** = ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «μᾶς ἐδεξιώθησαν λαμπροτάτα»

δέρω = 1) γδέρνω, 2) δέρνω, μαστιγώνω. [πρτ. **ἔδερον**, μέλλ. **δερῶ**], ἀόρ. **ἔδειρα**.

- Παθ. [ἐνεστ. **δέρομαι**, πρτ. **ἐδερόμην**, παθ. μέλλ. **β' δαρήσομαι**], παθ. ἀόρ. **β' ἐδάρην**, [πρκ. **δέδαρμαι**].

ΠΑΡΑΓ. **δέρρις** (= ἀκατέργαστον δέρμα) δέρμα, δορά.

ΕΤΥΜ. από τὸ θέμα *δερ-* ἢ *δαρ* καὶ τὴν κατάληξιν *-ω* χωρὶς πρόσφ. *δέρ-ω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἐκ, ἀπό.

ΣΥΝΘΝ. τοῦ *δέρω* (=κτυπῶ) τὰ : *μαστιγῶ, τύπτω, παίω, πλήττω, ραπίζω*.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : καὶ ἐὰν βούλωνται *δέρειν* (με) *ἔτι μᾶλλον ἢ νῦν δέρουσιν* (τὰ ζῶα).

Ν. ΕΛΛ. *δέρω, δέρνω* = 1) *ξυλοκοπῶ, 2) προσβάλλω, ταλαιπωρῶ*. «μὲ δέρνει ὁ ἀνεμος». σύνθ. *γδέρνω* = 1) *ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, 2) μτφ. ἔξαντλῶ τελείως οἰκονομικῶς κάποιον*. «αὐτὸς μὲ ἔγδειρε».

- * **δέχομαι** μέσ. ἀποθ. = 1) *δέχομαι, 2) ὑποδέχομαι, 3) λαμβάνω κάτι, 4) ὑπομένω τὴν προσβολὴν κάποιου*. πρτ. *ἔδεχόμην, μέλλ. δέξομαι, [παθ. μέλλ. δεχθήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἔδεξάμην, παθ. ἀόρ. ἐδέχθην, πρκ. δέδεγμαι, ὑπερσ. ἔδεδέγμην*.

ΠΑΡΑΓ. δοκός, δοχή, δοχεῖον, δεξαμενὴ, (ἀπὸ τὴν μτχ. τοῦ ἀορ. δεξαμένη, διότι κατὰ κανόνα αἱ μετοχαί, ὅταν οὐσιαστικοποιοῦνται καταβιβάζουν τὸν τόνον : ἐρχόμενος - ἐρχομενός - ὄρχομενός, ἀκούμενος - ἄκουμενός, δεξαμένη - δεξαμενὴ), δεκτός, δεκτέος, δοχμὴ ἢ δόχη (= ἡ παλάμη).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *δεκ-*. ἐνεστ, θ. *δέχ-ομαι* κατ' ἀναλογ. πρὸς ἄλλα ρήματα τὰ ὁποῖα ἔχουν χαρακτῆρα *χ* ἔνεκα τοῦ ὁμοίου σχηματισμοῦ τῶν ἄλλων χρόνων. π.χ. *ἄρχ-ομαι, ἄρξομαι, ἠρξάμην, δέξομαι, ἔδεξάμην*.

ΣΥΝΘ: μὲ πολλὰς προθ. Τὸ ἐνδέχεται (= εἶναι ἐνδεχόμενον, εἶναι δυνατὸν) χρησιμοποιεῖται ἀπροσώπως.

ΣΥΝΘΝ· λαμβάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : τοὺς μὲν δὴ ἱππέας ἔδέξαντο οἱ Πέρσαι.

2) μὲ δύο αἰτιατ. : δέχεσθε ἀμφοτέρους φίλους.

3) μὲ τελικὸν ἀπαρ. : οὐδεὶς ἂν δέξαιτο φεύγειν.

Ν. ΕΛΛ. *δέχομαι* = 1) λαμβάνω κάτι ποῦ μοῦ δίδουν, 2) παραδέχομαι, συμφωνῶ. «ἔδέχθη τοὺς ὄρους μας», 3) ὑποδέχομαι, 4) ὑφίσταμαι κάποιαν ἐνέργειαν. «ἔδέχθην προσβολὰς». σύνθ. : *ἀποδέχομαι, ἀναδέχομαι* (= ἀναλαμβάνω κάτι), *διαδέχομαι, καταδέχομαι, παραδέχομαι, ἐπιδέχομαι* (= ἀνέχομαι, ἐπιτρέπω), *ἐνδέχεται* (= εἶναι δυνατὸν).

- * **δέω** (προσωπικόν) = 1) ἔχω ἔλλειψιν κάποιου πράγματος, 2) στεροῦμαι, 3) ἔχω ἀνάγκην, 4) ἀπέχω (ἀπρόσ. βλ. *δεῖ*). πρτ. *ἔδεον, μέλλ. δεήσω, ἀόρ. ἔδέησα, πρκ. δεδέηκα, ὑπερσ. ἔδεδεήκειν*.
- Μέσ. *δέομαι* = 1) ἔχω ἀνάγκην, 2) παρακαλῶ, πρτ. *ἔδεόμην, μέσ. μέλλ. δεήσομαι, [παθ. μέλλ. δεηθήσομαι], παθ. ἀόρ. μὲ μέσ. σημ. ἔδεήθην, πρκ. δεδέημαι, ὑπερσ. ἔδεδεήμην*.

Εἰς τὸν ἔνεστ. καὶ πρτ. γίνεται συναίρεσις, ὅταν μετὰ τὸν χαρακτῆρα ε τοῦ θ. δέ- ἀκολουθῇ ε ἢ ει.

Κλίσις ἔνεστ. καὶ Παρατ.

ὀριστ.	ἔνεστ.	δέω, δέεις-δεῖς, δέει-δεῖ, δέομεν, δέετε - δεῖτε, δέουσι
	πρτ.	ἔδεον, ἔδεες,-ἔδεις, ἔδεε-ἔδει, ἐδέομεν, ἐδέετε-ἐδεῖτε, ἔδεον
ὑποτ.	ἔνεστ.	δέω, δέης, δέη, δέωμεν, δέητε, δέωσι
εὐκτ.		δέοιμι, δέοις, δέοι, δέοιμεν, δέοιτε, δέοιεν
προστ.	— ἄπαρ.	δεῖν, μτχ. δέων, δέουσα, δέον

ΠΑΡΑΓ. δέησις, ἐνδεής.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν δεF- θ. δε- καὶ δεε, ὁ χαρακτήρ ε τοῦ θέματος δεε ἐκτείνεται εἰς η, ὅταν ἀκολουθῇ σύμφωνον. δεή-σω, ἐδέησα, δεδέηκα κλπ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐν, ἀπό, κατὰ, ἐπὶ σύν, πρὸς.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἔνεργ. μόνον τοῦ ἀπροσώπου δεῖ ὑπάρχουν (βλ. δεῖ), τοῦ δέομαι τὰ: ἱκετεύω, κελεύω, λιπαρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἔνεργ. 1) μὲ γεν.: πολλοῦ καὶ δεήσομεν

2) μὲ γεν. καὶ ἄπαρ.!: οὐ πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν.

τὸ μέσον 1) μὲ γεν. καὶ ἄπαρ.: δέομαί σου παραμεῖναι.

2) σπανίως μὲ αἰτιατ. προσ.: Τὸ Πάνακτον ἐδέοντο Βοιωτοὺς ὅπως παραδώσουσι Λακεδαιμονίους.

• δέω (δῶ) = 1) δένω, 2) δεσμεύω, 3) φυλακίζω. πρτ. ἔδουν, μέλλ.: δήσω, ἄορ. ἔδησα, πρκ. δέδεκα, ὑπερσ. ἐδεδέκειν.

• Μέσ. καὶ Παθ. δοῦμαι, πρτ. ἐδοῦμην, μέσ. μέλλ. δήσομαι, παθ. μέλλ. δεθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἔδησάμην, παθ. ἄορ. ἐδέθην, πρκ. δέδεμαι, ὑπερσ. ἐδεδέμην, τετελ. μέλλ. δεδήσομαι.

Δι' ὁμότητα βλέπε εἰς τὸ δέδοικα.

Τὸ δέω-δῶ εἰς τὸν ἔνεστῶτα καὶ πρτ. κλίνεται παντοῦ συνηρημένως (βλ. διαφορὰν πρὸς τὸ δέω = ἔχω ἀνάγκην).

ΠΑΡΑΓ. δέσις, δεσμός, δεσμώτης, δεσμωτήριον [δετή (=λαμπάς ἀπὸ δεμένα ξύλα)], σύνδεσμος, διάδημα (=ταινία) ὑπόδημα, δοῦλος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. δεσ- καὶ τὴν κατάληξιν ω δέσ-ω ἀποβολὴν τοῦ σ μεταξὺ φωνηέντων δέω—δῶ. Τὸ ε τοῦ θέματος τρέπεται εἰς η εἰς τοὺς μέλλοντας καὶ εἰς τὸν ἔνεργητ. καὶ μέσ. ἄορ. καὶ εἰς πολλὰ κάρωνωγα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, κατὰ, διὰ, περὶ, ἐπὶ.

ΣΥΝΩΝ. δεομεύω, συνάπτω, ζεύγνυμι, ένώ.

ΑΝΤΙΘ. λύω, άφίημι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : και τούς μέν αίχμαλώτους άπαντας έδεσαν
'Αθηναίοι.

Ν. ΕΛΛ. δένω = 8,τι και εις τά άρχαία, 2) συναρμολογώ 3) ύποχρε-
ώνω, δεομεύω κάποιον δια λόγου ή άλλου νομικού μέσου. «τόν έδεσα
με όρκο», 4) σχηματίζω καρπόν (έπί φυτών). «έδεσαν τά βερούκοκα»:
σύνθ. συνδέω, προσδένω, προσδένομαι=άκολουθώ κάποιον δουλικώς.

* δηλώ (όω) = 1) δηλώνω, 2) φανερώνω, 3) άποκαλύπτω, 4) διακη-
ρύττω. πρτ. *έδήλουν*, μέλλ. *δηλώσω*, άόρ. *έδήλωσα*, πρκ. *δεδή-
λωκα*, [ύπερσ. *έδεδηλώκειν*].

• Παθ. *δηλοῦμαι*, πρτ. *έδηλοῦμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ.
δηλώσομαι, παθ. μέλλ. *δηλωθήσομαι*, παθ. άόρ. *έδηλώθην*,
πρκ. *δεδήλωμαι*, [τετελ. μέλλ. *δεδηλώσομαι*].

ΠΑΡΑΓ. δήλωσις, δήλωμα, δηλωτέον, δηλωτός (ποιητ.).

ΕΤΥΜ. από τήν άπόθετον δήλος θ. δηλο- δηλό-ω, δηλώ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με άόρ. προθ. : παρά, πρό.

ΣΥΝΩΝ. δείκνυμι, μνηύω, σημαίνω, φαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με άόρ. και αίτιατ. και πολλοί άμα ήροντο ει και σφίσι
δηλώσει αύτούς.

2) με ειθ. πρτ. : έδήλωσεν ύστερον ότι έμνηνε ταῦτα 'Αγη-
σίλαον.

3) με κατηγ. μετοχ. : ό πόλεμος δηλώσει μείζων γεγενημέ-
νος αύτών.

Ν. ΕΛΛ. δηλώ και δηλώσ = 1, 8,τι και εις τά άρχαία, 2) άνακοι-
νώνω έπισήμως ή ύπευθύν. «ό ύπουργός έδήλωσεν ότι θά δοθοῦν
αύξήσεις» «έδήλωσα τά είσοδήματα μου» 3) δηλοῖ=σημαίνει, έχει έν-
νοϊαν. σύνθ. διαδηλώνω, έκδηλώνω, ύποδηλώνω.

δημηγορώ (έω) = 1) όμιλώ ένότιον του λαοῦ, 2) άγορεύω. πρτ.
έδημηγόρουν, μέλλ. *δημηγορήσω*, άόρ. *έδημηγόρησα*, πρκ. *δεδη-
μηγόρηκα*, ύπερσ. *έδεδημηγορήκειν*.

• Παθ. πρτ. *έδημηγορείτο*, πρτ. παθ. πρκ. τά *δεδημηγορημένα*
(= αί άγορεύσεις).

ΕΤΥΜ. από τήν δημηγόρεος (= ο δημ. πος άγορητης) θ. δημηγορέ-ω-ώ
παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. άγορεύω, ρητορεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) άπολύτως. προῦλαί Φίλιππος δημηγορεΐν.

2) με σύστ. αίτιατ. : έδημηγορει (λόγους) πολλών αξίους.

Ν. ΕΛΛ. δημηγορώ = 1) έκφωνώ πολιτικόν λόγον ένώπιον του λαοῦ

* **δηῶ** (όω) = 1) λεηλατῶ, 2) ἐρημώνω, 3) καταστρέφω, 4) φονεύω. πρτ. *ἐδήουν*, μέλλ. *δηώσω*, ἄορ. *ἐδήωσα*.

● Παθ. **δηοῦμαι**, [πρτ. *ἐδηούμην*, μέσ. μέλλ. *μέ παθ. σημασ. δηώσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐδηωσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐδηώθην*, πρκ. *δεδήωμαι*].

ΠΑΡΑΓ. ἀδήωτος (=ἀλεηλάτητος).

ΕΤΥΜ. ἀπό την ρίζαν **δαF-** παράγεται τὸ ποιητ. ρῆμα **δαίω** καὶ ἀπ' αὐτὸ τὰ ἐπίθετα **δαίος** καὶ **δήιος** (=καταστρεπτικός). Ἐπὶ τὸ ἐπίθ. **δήιος** θ **δηό-ω** — **δηῶ** Ἡ ὑπογεγραμμένη διατηρεῖται παντοῦ.

ΣΥΝΩΝ. ἐρημῶ, ἄγω καὶ φέρω, ἀρπάζω, βλάπτω, ἀδικῶ, κακῶ, λεηλατῶ, λυμαίνομαι, κατακόπτω, ἀποκτείνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μεῖς αἰτιατ. : καὶ ἐνταῦθα Θράσυλλος τὴν χώραν ἐδήου.

Ν. ΕΛΛ. **δηῶ** καὶ **δηώνω** = ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

* **δαιτῶ** (άω) = 1) εἶμαι κριτῆς, 2) ὀρίζω, κρίνω, ἀποφασίζω, 3) τρέφω. πρτ. *ἐδιήτων*, μέλλ. *δαιτήσω*, ἄορ. *ἐδιήτησα*, πρκ. *δεδιήτηκα*, ὑπερσ. *ἐδεδιητήκειν*.

● Μέσ **δαιτῶμαι** = 1) ζῶ, 2) διαμένω. πρτ. *ἐδιητώμην* καὶ *διητώμην*, μέλλ. *δαιτήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐδιητησάμην*, παθ. ἄορ. *ἐδιητήθην* καὶ *διητήθην*, πρκ. *δεδιήτημαι*, ὑπερσ. *ἐδεδιητήμην*.

ΠΑΡΑΓ. δαιτητής, διαίτημα, δαιτητήριον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **δίαιτα** (=τρόπος ζωῆς). θ. **δαιτά-ω** — **δαιτῶ**. Το ρῆμα ἂν καὶ εἶναι ἀπλοῦν, ἐπειδὴ ἐθεωρήθη σύνθετον, ἔλαβε αὐξήσεις καὶ ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν. Ὁμοίως ἐξωτερικὸν καὶ ἐσωτερικὸν ἀναδιπλασιασμόν.

ΣΥΝΘ. μεῖς τὰς προθ. : κατὰ, ἀπό, ἐκ, ἐν, σύν.

ΣΥΝΩΝ. 1) τοῦ ἐνεργητ. τὰ . τρέφω, θεραπεύω, κρίνω, 2) τοῦ μέσου τὰ : ζῶ, διάγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μεῖς αἰτιατ. : εἰ μεθ' ὄρκου ταῦτα δαιτήσουσι

2) μεῖς δοτ. : οὗτος δαιτῶν ἡμῖν.

3) μεῖς σύστ. αἰτιατ. : δαιτῶ δίσιταν.

Ν. ΕΛΛ. **δαιτῶμαι** = 1) ἀκολουθῶ ὀρισμένην δίαιταν. 2) ζῶ, διαβιῶ κάπου. σύνθ. **ἐνδαιτῶμαι** = ζῶ καὶ κατοικῶ εἰς κάποιο μέρος.

διακονῶ (έω) = ὑπηρετῶ. πρτ. *ἐδιακόνουν* [καὶ *διηκόνουν*], μέλλ. *διακονήσω*, ἄορ. *ἐδιακόνησα* [καὶ *διηκόνησα*, πρκ. *δεδιηκόνηκα*, ὑπερσ. *ἐδεδιηκονήκειν*].

● Παθ. **διακονοῦμαι**, [πρτ. *διηκονούμην*, μέσ. μέλλ. *διακονήσομαι*, μέσ. ἄορ. *διηκονησάμην*], παθ. ἄορ. *ἐδιακονήθην*, πρκ. *δεδιακόνημαι*.

ΠΑΡΑΓ. διακόνημα (=ὑπηρεσία), διακόνησις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *διάκονος* (=ὕπηρέτης) θ. *διακονέ-ω-ῶ*, παρὰσύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ὑπηρετῶ, ὑπουργῶ, θεραπεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : ἐδιακόνουν Κόκλωπι:

2) μὲ δοτ. καὶ αἶπαι : τοὺς διακονοῦντάς τι τῇ πατρίδι:

Ν. ΕΛΛ. *διακονῶ*=1) ὑπηρετῶ κάποιον, 2) εἶμαι διάκονος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, *διακονεῖω*=ζητιανεύω.

• **διαλέγω** = 1) διαχωρίζω, 2) ἐκλέγω. μέλλ. *διαλέξω*, ἀόρ. *διέλεξα*.

• Μέσ. ὡς ἀποθ. *διαλέγομαι* = 1) συνομιλῶ, 2) συνδιαλέγομαι, πρτ. *διελεγόμην*, μέσ. μέλλ. *διαλέξομαι*, παθ. μέλλ. μὲ σημασ. μέσ. *διαλεχθήσομαι*, [μέσ. ἀόρ. *διελεξάμην*], παθ. ἀόρ. μὲ σημασ. μέσ. *διελέχθην*, [παθ. ἀόρ. β' *διελέγην*], πρκ. *διείλεγμα*, ὑπερσ. *διειλέγμην*.

ΠΑΡΑΓ. διάλεξις (=ὁμιλία), διάλεκτος, διαλεκτέον, διάλογος.

ΕΤΥΜ. διὰ τὴν ἐτυμολογίαν βλέπε *λέγω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις πρὸ καὶ πρός.

ΣΥΝΩΝ. λέγω, φημί, φθέγγομαι, ἔρχομαι εἰς λόγους.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ. : διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα: τὸ ἀποθετ. 1) ἀπολύτως : καὶ οὕτως ἔφη γίνεσθαι τοὺς ἀνδρας δυνατωτάτους διαλέγεσθαι.

2) μὲ δοτ. : ἐκεῖ δὲ ὁ Λύσανδρος διαλέγεται αὐτῷ

3) ἐμπροθ. : οὐ διελέγοντο περὶ διαλλαγῆς.

Ν. ΕΛΛ. *διαλέγω*=1) κάμνω ἐπιλογήν, ξεχωρίζω, ἐκλέγω. «διάλεξε τὴν ὥρα» 2) συλλέγω. «ἄβριο θὰ διαλέξουμε τὶς ἐλιές».

• **διανοοῦμαι** (έομαι) ἀποθ. = 1) σκέπτομαι, 2) ἔχω κατὰ νοῦν, 3) μελετῶ. πρτ. *διενοοῦμην*, μέλλ. *διανοήσομαι*, παθ. μέλλ. μὲ μέσ. σημασ. *διανοηθήσομαι*, [μέσ. ἀόρ. *διενοησάμην*], παθ. ἀόρ. μὲ μέσ. σημασ. *διενοήθην*, πρκ. *διανενόημαι*, ὑπερσ. *διεγενοήμην*.

ΠΑΡΑΓ. διανόησις, διανόημα, διανοητέον, ἀδιανόητος.

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα μολονότι δὲν μεσολαβεῖ διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ σύνθετον ὄνομα ἐν τούτοις εἶναι παρὰσύνθετον καὶ γίνεται ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρόθεσιν διὰ καὶ τὸ ρῆμα νοῶ. *διανοέ-ομαι* — *οῦμαι*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν πρὸς.

ΣΥΝΩΝ. λογίζομαι, ἐννοῶ, ἐνθυμοῦμαι, σκοπῶ,

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : καὶ οἱ μὲν ταῦτα διανοοῦντο.

2) μὲ ἀπαρ. : οἱ Συρακόσιοι διενόοοντο κλείσειν τὸ στόμα τοῦ λιμένος,

3) μὲ εἶδ. ἀπαρ. : ὁ δὲ μετὰ λόγου ἐπιχειρῶν κολάζειν διανοεῖται παιδευτὴν εἶναι ἀρετὴν.

Ν. ΕΛΛ. διανοοῦμαι = σκέπτομαι, στοχάζομαι, διαλογίζομαι. «οὔτε κἄν διενοήθη νά μᾶς τὸ ἀναφέρη» ὁ διανοούμενος = ἄνθρωπος λόγιος, ἀνωτέρας μορφώσεως.

διαχειρίζω = 1) ἔχω εἰς τὰς χεῖρας, 2) κυβερνῶ, 3) διευθύνω. πρτ. **διεχειρίζον**, [μέλλ. διαχειριῶ], ἄορ. **διεχειρίσα**, πρκ. **διακεχειρίκα**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **διαχειρίζομαι**, πρτ. **διεχειριζόμην**.

ΠΑΡΑΓ. διαχείρισις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν φράσιν διὰ χειρὸς ἔχω τι ἐσχηματίσθη τὸ θ. διαχειριδ-j-ω - διαχειρίζω (καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ τὰ: μεταχειρίζομαι, ἐγχειρίζω κλπ.). Τὸ ι τῆς παραληγ. εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΩΝ. χρώμαι, μεταχειρίζω, μεταχειρίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. καὶ τὸ ἐνεργ. καὶ τὸ μέσ.: τῶν ἀρχόντων δὲ οἱ διακεχειρικότες τὰ ἱερά χρήματα.

Ν. ΕΛΛ. διαχειρίζομαι = 1) κρατῶ εἰς τὰς χεῖρας μου, διευθύνω, κυβερνῶ, 2) ἐπιτροπεύω περιουσίαν. «διαχειρίζομαι χρήματα τοῦ δημοσίου».

- * **διδάσκω** = 1) διδάσκω, 2) πληροφοροῦν, 3) ἐρμηνεύω, 4) ἀποδεικνύω. πρτ. **ἐδίδασκον**, μέλλ. **διδάξω**, ἄορ. **ἐδίδαξα**, πρκ. **δεδίδαχα**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **διδάσκομαι**, πρτ. **ἐδιδασκόμην**, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **διδάξομαι**, [παθ. μέλλ. **διδαχθήσομαι**], μέσ. ἄορ. **ἐδίδαξάμην**, παθ. ἄορ. **ἐδιδάχθην**, πρκ. **δεδίδαγμαί**, ὑπερσ. **ἐδεδιδάγμην**.

ΠΑΡΑΓ. διδάσκαλος, διδασκαλεῖον, διδασκαλικός, διδαγμα, διδακτός, ἀδίδακτος, διδαχή, τὰ διδασκάλια (=διδασκτρα), διδακτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **δα-** καὶ **δακ-**. 1) ἀπὸ τὴν ρίζαν **δα**, τὸν ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασ. **δι** καὶ τὸ πρόσφ. **σκ**, ἔχομεν τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. καὶ πρκ, **δι-δά-σκ-ω**, **ἐ-δί-δα-σκ-ον** 2) ἀπὸ τὴν ρίζαν **δακ** καὶ μὲ τὸν ἐνεστωτ. ἀναδιπλασ. διατηρούμενον σχηματίζονται τὰ θέματα τῶν ἄλλων χρόνων.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσ.: ἀνά, ἐπί, ἐκ, πρό.

ΣΥΝΩΝ. δείκνυμι, συμβουλεύω, παρακινῶ, νουθετῶ, παρακελεύομαι, εἰσηγοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: κάκεινους ἐδίδασκειν:

2) μὲ δύο αἰτιατ.: οὐκοῦν δήλον ὅτι οὗτος ταῦτα μὲν ἐδίδαξε τοὺς παῖδας τοὺς αὐτοῦ.

4) μὲ αἰτιατ. καὶ ἔξηρτ. πρῶτ.: οἱ πρέσβεις ἐδίδασκον, ὅτι εἶη ἐπὶ Τισσαφέρνει...

3) μὲ αἰτιατ. καὶ ἄπαρ.: ἅπαντας Μήδους δεδίδαχεν ἔχειν μείον ἑαυτοῦ.

Ν. ΕΛΛ. διδάσκω = 1) παρέχω γνώσεις, εκπαιδεύω 2) διαφωτίζω 3) άοκώ τὸ διδασκαλικόν ἐπάγγελμα.

- * **διδράσκω** = δραπετεύω, πάντοτε σύνθ. βλ. ἀποδιδράσκω.
- * **δίδωμι** = 1) δίδω, 2) παρέχω, 3) παραχωρῶ, 4) χαρίζω, 5) ἐπιτρέπω. πρτ. *ἔδιδουν*, μέλλ. *δώσω*, άόρ. β' *ἔδωκα*, πρκ *δέδωκα*, ὑπερσ. *ἔδεδώκειν*.
- Μέσ. πάντοτε σύνθ. με τὰς προθ. ἀπό, ἐκ. *ἀποδίδομαι*, πρτ. *ἀπεδιδόμην*, μέλλ. *ἀποδώσομαι*, μέσ. άόρ. β' *ἀπεδόμην*, πρκ. *ἀποδέδομαι*, ὑπερσ. *ἀπεδεδόμην*.
- Παθ. *δίδομαι*, πρτ. *ἔδιδόμην*, μέλλ. *δοθήσομαι*, άόρ. *ἔδόθην*, πρκ. *δέδομαι*, ὑπερσ. *ἔδεδόμην*.

Παρατήρ. : Οἱ ποιηταί, ὁ Ἡρόδοτος καὶ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς, ὅπως οἱ Εὐαγγελισταὶ καὶ ὁ Ἀρριανός, χρησιμοποιοῦν εἰς τὸν ἔνεστ. καὶ πρτ. καὶ τύπους συνηρημένους ἀπὸ τὸ *διδόω*, π.χ. ὁ Κύδνος ἐκδιδοῖ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐντικατάστασις ἔνεστ. καὶ άόρ. β'

όριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
δίδωμι	διδῶ	διδοίην	δίδου	διδόναι	διδούς
ἔδωκα	δῶ	δοίην	δός	δοῦναι	δούς

ΠΑΡΑΓ. δόσις, δῶρον, προδότης, ἀνδράποδον, δοτέος, δοτήρ, δότης. **ΕΤΥΜ.** ἀπὸ ἀσθενές θ. *δο-* καὶ ἰσχυρόν *δω-* (λατιν. *do*=δίδω). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ. σχηματίζεται με ἔνεστῳ ἀναδιπλασ. *διδο* — *δι-δω* - *δί-δω-μι* — *δίδομαι*.

ΣΥΝΘ με τὰς προθ. ἀνά, ἀντί, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, μετὰ, παρά, πρό, πρὸς, ἀντ-απο-, συν-εκ-. ἀντιδίδωμι (=1) ἀνταποδίδω, 2) προτείνω ἀνταλλαγὴν ἑνὸς πράγματος με ἄλλο), ἐνδίδωμι (=ὑποχωρῶ), ἐπιδίδωμι (=1) προοδεύω εἰς κάτι, 2) δίδω ὡς προίκα), ἀποδίδωμι (= ἐπιστρέφω), ἀποδίδομαι (=πωλῶ), ἐκδίδωμι (=ὑπανδρεύω θυγατέρα). Πρόσεχε τὰς φράσεις: δίκην δίδωμι (=τιμωροῦμαι), δίκην λαμβάνω (=τιμωρῶ), δίδωμι λόγον τινὶ (=δίδω τὴν ἄδειαν εἰς κάποιον νὰ ὀμῆσῃ)

ΣΥΝΩΝ. δωροῦμαι, παρέχω, προσφέρω, ἐπιτρέπω.

ΑΝΤΙΘ. λαμβάνω, δέχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ 1) με αἰτιατ. καὶ δοτ.: καὶ δίδωσιν αὐτῷ μυρίους δαρεικοὺς.

2) με δοτ. καὶ ἀπαρ. (σκοποῦ)=ἐπιτρέπω. τοῖς Αἰγινηταῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔδοσαν Θυρέαν οἰκεῖν.

Ν. ΕΛΛ. δίδω καὶ δίνω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «θὰ δώσω τὸ ἀμάξι στὸν ἀδελφὸ μου», «θὰ σοῦ δώσω χρήματα νὰ ἀγοράσῃς βιβλία». 2) ἐπιτρέπω, 3) ἀποφέρω εἰσόδημα, ἀπονέμω. 4) Σύνθ

ἀποδίδω, παραδίδω, προδίδω, ἐπιδίδω=1) κοινοποιῶ ἔγγραφον ἐπισημως, 2) προκόπτω, ἐπιδίδομαι=ἀσχολοῦμαι μὲ κάτι κλπ.

δικάζω = 1) δικάζω, 2) ἐκφέρω κρίσιν, 3) ἀποφασίζω. πρτ. *ἐδίκαζον*, μέλλ. *δικάσω*, ἄορ. *ἐδίκασα*, [πρκ. *δεδίκακα*].

- Μέσ. και Παθ. *δικάζομαι*, πρτ. *ἐδικαζόμην*, μέσ. μέλλ. *δικάσομαι*, [παθ. μέλλ. *δικασθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐδικασάμην*, παθ. ἄορ. *ἐδικάσθην*, πρκ. *δεδίκασμαι*, ὑπερσ. *ἐδεδικάσμην*.

ΠΑΡΑΓ. δικαστής, δικαστήριον, δικάσιμος, ἀδίκαστος, διαδικασία.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὴν ρίζαν *δικ* παράγεται τὸ οὐσιαστ. δίκη καὶ μέθ. *δικαδ-* καὶ τὸ πρόσφ. *ι*, *δικαδ-ι-ω* — *δικάζω*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἄλλα ὀδοντικόληκτα. Τὸ *α* εἶναι παντοῦ βραχύ.

ΣΥΝΘ. μέτ' τὰς προθ.: ἀπό, διά, ἐκ, ἐπί, κατά, πρὸς, οὖν καὶ προ-κατα-ΣΥΝΩΝ. κρίνω, διστάω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἰτιατ. ἀπλὴν ἢ σύστοιχον: ἐδικασάμεθα δίκην.

2) μὲ γεν. τῆς αἰτίας: ἐδεδίκαστο γὰρ ἂν μοι τῆς ἐγγύης.

Ν. ΕΛΛ. *δικάζω* = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) διεξάγω δίκην, 3) καταδικάζω. σύνθ. *ἐκδικάζω*=1) διεξάγω δίκην, 2) ἐνεργῶ τὴν διαδικασίαν, *ἐπιδικάζω*=ἀναγνωρίζω τὸ δικαίωμα κάποιου ἢ τὴν ἀπαίτησίν του, «τὸ δικαστήριον ἐπεδίκασε εἰς τὸν μηνυτὴν ποσὸν 1000 δρχ». *καταδικάζω*, *προδικάζω*=ἐκφέρω γνώμην διὰ ζήτημα, τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι γνωστὴ ἀκόμη ἢ ἐκβασίς.

δικαιῶ (ὄω) = 1) θεωρῶ κάτι ὡς δίκαιον, 2) ἐπανορθώνω, 3) συναινῶ. πρτ. *ἐδικαίουν*, μέλλ. *δικαιώσω*, ἄορ. *ἐδικαίωσα*.

- Μέσ. *δικαιοῦμαι* (= καταδικάζω δικαίως).
- Παθ. *δικαιοῦμαι* (= μοῦ ἀποδίδεται δικαιοσύνη), μέσ. μέλλ. *δικαιώσομαι*, [παθ. μέλλ. *δικαιωθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐδικαιώθην*, πρκ. *δεδικαίωμαι*].

ΠΑΡΑΓ. δικαίωσις, δικαίωμα, δικαιοτήριον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *δίκαιος*, θ. *δικαίω-ω*.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἰτιατ.: καὶ τοὺς ἀναπειθομένους ὑμῶν δικαίω.

2) μὲ ἀπαρ.· καθάπερ Πausανίας ἐδικαίωσεν (οἰκεῖν αὐτόνομους).

Ν. ΕΛΛ. *δικαιῶ* καὶ *δικαιώνω*=1) ἀποδίδω δίκαιον, δικαιολογῶ κάποιον. «τὸ δικαστήριον ἐδικαίωσε τὸν κατηγορούμενον, 2) ἀποδεικνύω κάτι ὡς ἀληθές ἐκ τῶν πραγμάτων. *δικαιοῦμαι*=ἔχω δικαίωμα. «δικαιοῦμαι ἀδείας».

διψῶ (ήω) = 1) διψῶ, 2) ἐπιθυμῶ. πρτ. *ἐδίψων*, μέλλ. *διψήσω*, ἄορ. *ἐδίψησα*, [πρκ. *δεδίψηκα*].

Τὸ ρ. κλίνεται κατὰ τὰ εἰς-άω συνηρημένα· ὁμως τὸ ρ. αὐτὸ (ὄπως καὶ τὰ : *πεινώ, ζῶ, ψῶ, χρωμαι*), ἔχη *η ἢ η*, ὅπου τὰ εἰς *άω* ἔχουν *α ἢ α*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ *δίψη*=ἰωνικός τύπος τοῦ οὐσιαστ. *δίψα*: θ. *διψή-ω-ῶ*.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. : ἡ ψυχὴ καθ' ὅσον *διψηῖ*, οὐκ ἄλλο βούλεται ἢ *πιεῖν*.

2) μὲ γεν. : ὅταν πόλις ἐλευθερίας *διψῶσα* κακῶν οἰνοχόων τύχη.

3) μὲ ἀπαρ. : οὕτως ἐγὼ ὑμῖν *διψῶ* χαρίζεσθαι.

Ν. ΕΛΛ. *διψῶ* καὶ *διψάω*=1) *διψῶ*, 2) ἐπιθυμῶ πολὺ κάτι. «*διψῶ παιδεῖαν*».

διώκω = 1) καταδιώκω, 2) θηρεύω, 3) ἐπιδιώκω, 4) καταγγέλλω, 5) περιγράφω, ἐξιστορῶ. πρτ. *ἐδίωκον*, μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *διώξομαι* [καὶ *διώξω*], ἀόρ. *ἐδίωξα*, πρκ. *δεδίωχα*, ὑπερσ. *ἐδεδιώχην*.

- Παθ. *διώκομαι*, πρτ. *ἐδιωκόμην*, [μέλλ. *διωχθήσομαι*], ἀόρ. *ἐδιώχθην*, [πρκ. *δεδίωγμαι*].

ΠΑΡΑΓ. *δίωξις, δίωγμα, διωγμός, διωκτέον*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *διωκ* (ἢ ὅποια προήλθεν ἀπὸ ἐπέκτασιν τῆς ρίζης *δι-* (τοῦ *δίω*=φεύγω), θ. *διώκ-ω*).

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, ἐκ, ἐπί, κατά, μετά, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀπελαύνω, ἐκβάλλω.

ΑΝΤΙΘ. τοῦ *διώκω* (=ἐξορίζω) τό : φεύγω ὑπό τινος.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. . ὁ δὲ Λύσανδρος τὸ μὲν πρῶτον *ἐδίωκεν* αὐτόν;

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. τῆς αἰτίας ἐπὶ δικαστικῆς ἐννοίας : *διώξομαι* σε *δειλίας*.

3) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : τούτους *διώκομεν* περὶ θανάτου.

Ν. ΕΛΛ. *διώκω* καὶ *διώχνω*= 1) *κυνηγῶ*, 2) *ἐκτοπίζω*, *ἀποπέμπω*, *ἀποβάλλω*, 3) *ἐπιζητῶ* νὰ ἐξοντώσω κάποιον, σὺνθ. *ἐκδιώκω*, *ἐπιδιώκω*, *καταδιώκω*.

δοκιμάζω = 1) ὑποβάλλω εἰς δοκιμὴν, 2) ἐξετάζω, 3) ἐρευνῶ, 4) ἐγκρίνω. πρτ. *ἐδοκίμαζον*, μέλλ. *δοκιμάσω*, ἀόρ. *ἐδοκίμασα*, πρκ. *δεδοκίμακα*.

- Παθ. *δοκιμάζομαι* (=κρίνομαι, ἐπιδοκιμάζομαι), πρτ. *ἐδοκιμάζομην*, μέλλ. *δοκιμασθήσομαι*, ἀόρ. *ἐδοκιμάσθην*, πρκ. *δεδοκίμασμαι*.

ΠΑΡΑΓ. *δοκιμασία, ἀδοκίμαστος, δοκιμαστέος*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ *δόκιμος* μὲ ἀναλογικόν θ. *δοκιμαθ-* καὶ τὸ πρόσφ. *j*, *δοκιμάδ-j-ω* — *δοκιμάζω*. Τὸ *α* εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ : διά, σύν, συν - απο, από. αποδοκιμάζω (=ἀπορρίπτω κατόπιν δοκιμασίας).

ΣΥΝΩΝ. ἐξετάζω, ἐρευνῶ, πειρῶμαι, βασανίζω, δέχομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀποδοκιμάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : τὴν εὐδαιμονίαν ἐδοκίμαζον.

2) με ἄπαρ · ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε.

Ν. ΕΛΛ: δοκιμάζω=1) ἐξετάζω κάτι, 2) ἐπιχειρῶ, ἀποπειρῶμαι. «ἐδοκίμασε νὰ ἀνέβη ψηλά». 3) ὑφίσταμαι κάτι, ὑποφέρω. «ἐδοκίμασα πολλές στενοχώριες», δοκιμάζομαι=ταλαιπωροῦμαι, βασανίζομαι: συνθ. ἀποδοκιμάζω = 1) ἀπορρίπτω κάτι, δὲν ἐγκρίνω κάτι, ἐπιδοκιμάζω =ἐγκρίνω κάτι, ἀποδέχομαι κάτι.

• δοκῶ (έω) α) Προσωπικόν = 1) νομίζω, 2) πιστεύω, 3) σκέπτομαι. πρτ. ἐδόκουν, μέλλ. δόξω, ἄορ. ἔδοξα, πρκ. δεδόκηκα.

• Παθ. δοκοῦμαι = 1) νομίζομαι, 2) θεωροῦμαι. ἄορ. ἐδοκήθην, πρκ. δεδόκημαι.

• β) Ἀπρόσ. ἐνεστ. δοκεῖ= 1) φαίνεται εἰς ἐμὲ ὅτι, 2) νομίζω ὅτι, 3) κρίνω, 4) ἀποφασίζω. πρτ. ἐδόκει, μέλλ. δόξει, ἄορ. ἔδοξε, πρκ. δέδοκται, ὑπερσ. ἐδέδοκτο.

ΠΑΡΑΓ. δόξα, δόκησις (=ἡ ἰδέα, ἡ δοξασία), ἀδόκητος (=ἀπροσδόκητος), δόγμα (=δοξασία, ἀπόφασις), δόκιμος (=δοκιμασμένος, ἐξαιρετός) ΕΤΥΜ ἀπὸ τὴν ρίζαν δεκ- (λατ. decet=ἀρμόζει) με μεταπτωτ. μορφήν δοκ- με τὸ πρόσφ. ε, ἐνεστωτ. θ. δοκ-έ-ω ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : κατά, μετά, ἀπό, σύν, πρός. Πρόσεχε τοὺς ὁμῆχους τύπους : προσδοκῶ (έω)=θεωροῦμαι προσέτι, προσδοκῶ (άω) =περιμένω.

ΣΥΝΩΝ. νομίζω, ἠγοῦμαι, ὑπολαμβάνω, οἶομαι, δοξάζω, φαίνομαι, φρονῶ, τοῦ ἀπροσώπου δοκεῖ τά : διαγιγνώσκω, προσαίροῦμαι, βουλεύομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ὡς προσωπικόν καὶ ὡς ἀπρόσ. με δοτ. προσωπ. καὶ ἄπαρ. : δοκεῖ δέ^εμοι ὁ κατήγορος ἀν ἐπιδείξει τὸ μέγεθος τῆς πενίας. ἔδοξε καὶ τῷ Ἀγησιλάῳ οὕτω ποιῆσαι.

δοξάζω = 1) νομίζω, 2) φρονῶ, 3) πιστεύω, 4) μεγαλύνω. πρτ. ἐδόξαζον, μέλλ. δοξάσω, ἄορ. ἐδόξασα, [πρκ. δεδόξακα].

• Παθ. δοξάζομαι, πρτ. ἐδοξαζόμην, μέλλ. δοξασθήσομαι, ἄορ. ἐδοξάσθην, πρκ. δεδόξασμαι.

ΠΑΡΑΓ. δόξασμα (=ἡ ἰδέα), δοξαστός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. δόξα (δοκῶ) με ἀναλογικόν θ. δοξαδ- καὶ τὸ πρόσφ. j δοξάδ-j-ω — δοξάζω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, διά, κατά, περί, πρό, πρός.

ΣΥΝΩΝ. δοκῶ, νομίζω, ἠγοῦμαι, οἶομαι, ὑπολαμβάνω.

ΑΝΤΙΘ ἐπίσταμαι, γινώσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : καὶ ἕκαστος ἀλογίστως ἐπὶ πλεον τι ἑαυτὸν ἐδόξασεν.

2) με αίτιατ. καὶ ἄπαρ. : φοβούμεθα πολλάκις δόξαν, ἡγούμενοι δοξάζεσθαι (εἶναι) κακοὶ πράττοντές τι...

3) με σύστοιχ. αίτιατ. : τῶν δοξῶν ἅς οἱ ἄνθρωποι δοξάζουσιν.

N. ΕΛΛ. δοξάζω=1) φρονῶ, νομίζω, πιστεύω, 2) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω ἐξυμνῶ, 3) λατρεύω, 4) εὐγνωμονῶ. «δοξάζω τὸν Θεὸν ποὺ με γλύτωσε».

* **δουλώ** (ῶ) = 1) ὑποδουλῶνω. [πρτ. ἐδούλουν], μέλλ. **δουλώσω**, ἄορ. **ἐδούλωσα**, [πρκ. δεδούλωκα].

● Μέσ. καὶ παθ. **δουλοῦμαι**, πρτ. **ἐδουλούμην**, λ.σ. μέλλ. **δουλώσομαι**, [παθ. μέλλ. **δουλωθήσομαι**], μέσ. ἄορ. **ἐδουλωσάμην**, παθ. ἄορ. **ἐδουλώθη**, πρκ. **δεδούλωμαι**, ὑπερσ. **δεδουλωμένος ἦν**.

ΠΑΡΑΓ. δούλωσις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. **δοῦλος** θ. **δουλο-** **δουλό-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθ. : κατὰ.

ΣΥΝΩΝ. ἀνδραποδίζω, χειροῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. λύω, ἐλευθερῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : δούλοι γὰρ φρόνημα τὸ ἀπροσδόκητον.

N. ΕΛΛ. **δουλώ** καὶ **δουλώνω** καὶ κυρίως **ὑποδουλώνω**=ὑποδουλώνω κάποιον, ὑποτάσσω κάποιον.

δράττομαι ἤ -σσομαι μέσ. ἀποθ. = 1) συλλαμβάνω διὰ τῆς χειρός, 2) πιάνω. [μέλλ. **δράζομαι**], ἄορ. **ἐδραξάμην**, [πρκ. **δέδραγμα** ἢ **δέδαργμαι**].

ΠΑΡΑΓ. δραχμή, δράγμα (=χούφτα), δραγμός (=πιάσιμο), [δράς, κός (=χούφτα), δράγδην (=ἀρπαχτά)].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **δρακ-** **δραχ-** **δραγ-** με τὸ πρόσφ. j, θ. **δράκ-j-ομαι** — **δράσσομαι** - **ττομαι**.

ΣΥΝΩΝ. ἀρπάζω, κρατῶ, ἔχω, ἔχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με γεν. : δραξάμενοι τῶν ἀλῶν.

N. ΕΛΛ. **δράττω** καὶ συνήθ. **δράττομαι** καὶ **ἀδράχνω**=1) ἀρπάζω κάτι διὰ τῆς χειρός, 2) ἐπωφελοῦμαι ἀπὸ κάτι. «δράττομαι τῆς εὐκαιρίας νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω».

δρέπω = 1) κόπτω ἄνθη ἢ καρπούς, 2) ἀπολαύω τινός. [πρτ. **ἔδρεπον**], ἄορ. **ἔδρεψα** [καὶ β' **ἔδραπον**].

● Μέσ. **δρέπομαι**, [ἄορ. **ἔδρεψάμην**, παθ. ἄορ. **ἔδρέφθην**].

ΠΑΡΑΓ. δρέπανον, ἄδρεπτος, δρεπάνη, [δρεπτός].

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. **δρεπ-** τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπέκτασις τῆς ρίζης **δέρ-** (δέρω). **δρέπ-ω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν προθ. : κατά.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : οἱ ποιηταὶ δρεπόμενοι τὰ μέλη ἡμῖν φέρουσι.

Ν. ΕΛΛ. **δρέπω** = ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἔδρεψε τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του».

* **δρῶ** (άω) = 1) πράττω, 2) ἐνεργῶ, 3) κατορθώνω. πρτ. **ἔδρων**, μέλλ. **δράσω**, ἀόρ. **ἔδρασα**, πρκ. **δέδρακα**.

● Παθ. **δρῶμαι**, πρτ. **ἐδρώμην**, ἀόρ. **ἐδράσθην** (μόνον ἢ μτχ. δρα-σθεῖς), πρκ. **δέδραμαι**.

ΠΑΡΑΓ. δρᾶμα, δραστήριος, δραστικός, δραστέον, δραστήρ, δραστοσύνη, δραστήριος, δρασεῖω, [δρᾶσις, ἀδρανής, δράστης].

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. **δρα-** καὶ τὸ πρόσφ. **j**, **δρά-j-ω** — **δράω** — **δρῶ**. Τὸ **α** εἶναι παντοῦ μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀντι καὶ σύν.

ΣΥΝΩΝ. πράττω, ποιῶ; ἐργάζομαι.

ΑΝΤΙΘ. πάσχω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. . ὑμεῖς δὲ τάναντία δρᾶτε.

2) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. : καὶ τῷ Μῆδῳ τοῦτο δρῶντες οὗτοι ἡμεῖς ἔβλαπτον. Πρόσεχε τὰς φράσεις : εὖ δρῶ τινα = εὐ-εργετῶ κάποιον, κακῶς δρῶ τινα = βλάπτω κάποιον.

Ν. ΕΛΛ. **δρῶ** = 1) ἐπιδρῶ, 2) ἐνεργῶ δραστηρίως. «ἔδρασε κατὰ τὴν ἐπαναστασίαν. σύνθ. ἀντιδρῶ.

* **δύναμαι** ἀποθ. = 1) δύναμαι, μπορῶ, 2) εἶμαι ἱκανός, 3) ἀξίζω. πρτ. **ἐδυνάμην** καὶ **ἠδυνάμην**, μέλλ. **δυνήσομαι**, [παθ. μέλλ. **δυνηθήσομαι**], μέσ. ἀόρ. **ἐδυνησάμην**, παθ. ἀόρ. μὲ μέσ. σημασ. **ἐδυνήθην**, **ἠδυνήθην** καὶ **ἐδυνάσθην**, πρκ. **δεδύνημαι**, ὑπερσ. **ἐδεδυνήμην**.

Ἐντικατάστασις ἐνεστ.

ὀριστ.	ὑποτ.	ἐὐκτ	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
δύναμαι	δύνωμαι	δυναίμην	δύνω	δύνασθαι	δυνάμενος

ΠΑΡΑΓ. δύναμις, ἀδυνασία, δυνάστης, δυνατός, [δυναμικός]

ΕΤΥΜ. ἀβεβαία ἢ προέλευσις τοῦ ρήματος. θ. α) **δυνα-** β) **δυνασ-**. Τὸ ρῆμα λαμβάνει ἐξωτερικὴν αὔξησιν **ε** καὶ **η** κατὰ τὸ ἐθέλω.

ΣΥΝΩΝ. δυνατῶ, οἷός τ' εἰμί.

ΑΝΤΙΘ. ἀδυνατῶ, ἀσθενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ τελ. ἀπαρ. : ἐπειδὴ τοιοῦτον οὐ δύναμαι κτήρασθαι.

Ν. ΕΛΛ. δύναμαι=1) ὅ,τι καί εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἔχω τὴν ἐξουσίαν, τὸ δικαίωμα πρὸς κάτι· «δύνασθε νὰ ἔρχεσθε ἐλευθέρως».

δυστυχῶ (έω)= 1) εἶμαι δυστυχής, 2) εἶμαι ἄτυχος, 3) ἀποτυγχάνω 4) ἀστοχῶ. πρτ. *ἐδυστύχουν*, μέλλ. *δυστυχήσω*, ἀόρ. *ἐδυστύχησα*, πρκ. *δεδυστύχηκα*.

- Παθ. διάθ. μόνον γ' ἐν. ὑποτ. ἀόρ. *δυστυχηθή*, καὶ μτχ. τὰ *δυστυχηθέντα*.

ΠΑΡΑΓ. δυστύχημα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *δυστυχής* θ. *δυστυχέσ-ω* — *δυστυχέ-ω* — ῶ. Παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ἀτυχῶ, κακοδαιμονῶ, κακοτυχῶ, κακοπαθῶ.

ΑΝΤΙΘ. εὐτυχῶ, εὐδαιμονῶ, εὖ πράττω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀπολ. : ἢ κείνῳ γένος μὴ ἐδυστύχησεν.

2) ἐμπροθ. : οὕτω σφόδρα εἰς τοῦτο δεδυστυχήκασι.

Ν. ΕΛΛ. *δυστυχῶ* καὶ *δυστυχάω* = 1) εἶμαι ἢ γίνομαι δυστυχής, 2) εἶμαι πτωχός.

δυσχεραίνω α) μεταβ. = 1) δυσσαρεστῶ, 2) δυσκολεύω, β) ἀμτβ. = δυσσαρεστοῦμαι, ὀργίζομαι. πρτ. *ἐδυσχέραινον*, μέλλ. *δυσχερανῶ*, ἀόρ. *ἐδυσχέρανα*.

- Παθ. *δυσχεραίνομαι*, [πρτ. *ἐδυσχεραίνομην*, μέλλ. *δυσχερανθήσομαι*, ἀόρ. *ἐδυσχεράνθην*].

ΠΑΡΑΓ. δυσχέρασμα (=ἢ δυστροπία), δυσχεραντέον, [δυσχέρασις, δυσχεραντικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *δυσχερής* μέ θ. ἀναλογ. *δυσχεραν-* καὶ τὸ πρόσφ. *ι*, *δυσχεράν-ι-ω* *δυσχεραίνω*. Τὸ *α* εἰς τὸν ἐνεργ. μέλλ. εἶναι βραχὺ εἰς τὸν ἀόρ. μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. ἀγανακτῶ, δυσφορῶ, ἀνιδῶμαι, ἀχθομαι, ἀσχάλλω, δυσανασχετῶ, ὀργίζομαι, χαλεπαίνω.

ΑΝΤΙΘ. τέρπω, εὐφραίνομαι, ἠδομαι, χαίρω ἀγάλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐδυσχέραινόν τινες τὸ γενέσθαι φίλους τοῖς ἐναντίοις.

2) μὲ γεν. : δυσχεραίνεις τῶν λεχθέντων.

3) μὲ δοτ. : ἀνθρώπου δυσχεραίνοντος τοῖς τόποις.

4) μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ. : ἵνα ἡμῖν δυσχεραίνωσιν ὅμοια τούτοις ποιεῖν.

5) μὲ ἐμπροθ. προσδ. : καὶ ὑπολάβοι ἂν τις, εἰ βούλοιο δυσχεραίνειν ἐν τοῖς λόγοις.

Ν. ΕΛΛ. *δυσχεραίνω* = κάμνω κάτι δυσχερές, δυσκολεύω κάτι. «μὴ δυσχεραίνης τὸ ἔργον μου».

* **δύω** = 1) βυθίζω, 2) εισέρχομαι, 3) ἐπὶ οὐρανίων σωμάτων βασιλεύω, δύω, 4) ἐνδύομαι. Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἀττικοὺς συγγραφεῖς πάντοτε σύνθετον. πρτ. *ἔδυσον*, μέλλ. *δύσω*, ἀόρ. *ἔδυσσα*, πρκ. *δέδυκα*.

• Μέσ. *δύομαι* (καὶ σπαν. *δύνω*), πρτ. *ἔδυσόμην*, μέλλ. *δύσομαι*, [μέσ. ἀόρ. α' *ἔδυσάμην*], ἀόρ. β' ἐνεργ. μὲ μέσ. σημασ. *ἔδυν*, πρκ. ἐνεργ. μὲ μέσ. σημασ. *δέδυκα*, ὑπερσ. ἐνεργ. μὲ μέσ. σημασ. *ἔδεδύκειν*.

• Παθ. *δύομαι*, πρτ. *ἔδυσόμην*, [παθ. μέλλ. *δυθήσομαι*], ἀόρ. *ἔδύθη*, πρκ. *δέδυμαι*, ὑπερσ. *ἔδεδύμην*.

Ἐντικατάστασις Ἄορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔδυν	δύω	δύοιμι	δύθι	δύναι	δύς, δύσα, δύν

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἔδυν (ἀόρ), δέδυκα (πρκ), ἔδεδύκειν (ὑπερσ.) τοῦ δύω
ἔδει (πρτ.) τοῦ δεῖ, δέδοικα (πρκ), ἔδεδοίγειν (ὑπερσ.) τοῦ δεῖδω = φοβοῦμαι

ΠΑΡΑΓ. δύσις, δυσμῆ (συνήθως εἰς πληθ. δυσμαί), ἄδυτος, ἀποδυτέον, ἀποδυτήριον, [δύτης, ἔνδυμα, δυτικός].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θ *δυ-* ἔχομεν ἰσχυρὸν θ. *δῦ-* καὶ ἀσθενὲς *δυ-*. Ἄπὸ τὸ θ. *δυ-* μὲ τὰ προσφ. *ν* καὶ *ι* σχηματ. τὸ ἐνεστωτ. θ. *δύ-ν-ι-ω* — *δυ-ν-νω* *δύν-ω*. Τὸ *υ* εἶναι βραχὺ πρὸ τῶν καταλήξεων, αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουσιν ἀπὸ *-θ*, καὶ *μ*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀνά, κατά, διά, παρά, περί, ἀπό, ὑπό, ἐν, εἰς, ἐκ.

ΣΥΝΩΝ. βάπτω, βαπτίζω, βυθίζω.

ΑΝΤΙΘ. ἀνατέλλω, αἴρω, ἐγείρω.

ΣΥΑΝΤΕ Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθετον καὶ συντάσσ:

1) μὲ αἵτιατ. : Κύρος τον θώρακα ἐνέδυσ.

2) μὲ δύο αἵτιατ. : καλὴν στολὴν ἐνέδυσσε τὸν Κύρον.

Ν. ΕΛΛ. *δύω* καὶ *δύνω* = 1) *δύω*. «δύει ὁ ἥλιος», 2) παρακμάζω «ἔδυσεν ἡ δόξα του». σύνθ. *ἐπενδύω* = 1) ἐπικαλύπτω 2) φοδράρω 3) μτφ. *ἐπενδύω* κεφάλαια = ἀγοράζω χρεώγραφα ἢ μετοχάς, *καταδύομαι* = καταβυθίζομαι, *ὑποδύομαι* = ἀναλαμβάνω ρόλον, *ντύνω*, *γδύνω*.

δωροδοκῶ = 1) δέχομαι δῶρα. πρκ. *ἔδωροδόκουν*, μέλλ. *δωροδοκήσω*, ἀόρ. *ἔδωροδόκησα*, πρκ. *δεδωροδόκηκα*.

• Παθ. *δωροδοκοῦμαι*, μτχ. παθ. ἀόρ. τὰ *δωροδοκηθέντα*, (= τὰ

ληφθέντα δῶρα), πρκ. γ' ἐν. **δεδωροδόκηται**, και ι τχ **δεδωρο-
κημένον**.

ΠΑΡΑΓ. δωροδόκημα, ἀδωροδόκητος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ **δωροδόκος** (=ὁ δεχόμενος δῶρα) (δῶρον και δέχομαι):

θ. **δωροδοκέ-ω-ῶ**. Παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ με τὴν πρόθ. : κατά.

ΣΥΝΩΝ. δεκάζομαι, διαφθείρομαι ἐπὶ χρήμασιν

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. και πολὺ ἐπὶ δεινότερῳ ὀλέθρῳ χρυσὸν δω-
ροδοκεῖ.

2) με ἐμπρόθ. προσδ «ἐνιοι δὲ ἐπὶ τοῖς ὑμετέροις ἐδωρο-
δόκουν».

Ν. ΕΛΛ. **δωροδοκῶ**=διαφθείρω κάποιον με δῶρα «ἐδωροδόκησε τοὺς
μάρτυρας»

δωροῦμαι (έομαι) ἀποθ.= 1) προσφέρω δῶρον, 2) χαρίζω. πρτ. **ἔδω-
ρούμην**, μέσ. μέλλ. **δωρήσομαι**, μέσ. ἀόρ. με ἐνεργ σημασ **ἔδω-
ρησάμην**, παθ. ἀόρ. **ἔδωρήθην**, μέσ. και παθ. πρκ. **δεδώρημαι**.

ΠΑΡΑΓ. δώρημα, δωρητὸς (=ὁ δωροδόκος, ὁ δωριζόμενος), [δωρητής].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιαστ. **δῶρον** (δίδωμι). θ **δωρέ-ομαι** — **δωροῦμαι**
κατὰ τὰ εἰς —έω συνηρημένα

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ : ἀντι και διά

ΣΥΝΩΝ. χαρίζομαι, δωροφορῶ, δωροτελεῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. και δοτ · τῷ Ὑρκανίῳ ἵππον και ἄλλα πολλὰ
ἔδωρήσατο.

Ν ΕΛΛ. 1) **δωρῶ** και **δωρίζω**=χαρίζω με αἰτιατ. και ἐμπροθ. «ἔδω-
ρησεν τὴν περιουσίαν του εἰς τὸ ἔθνος», 2) **δωροῦμαι** παθ «τὸ βι-
βλίον μου ἔδωρήθη, ὑπὸ τοῦ συγγραφέως».

Ε

* **ἐγγυῶ** (άω)= 1) δίδω ἐγγύησιν ἢ ἐνέχυρον, 2) ὑπόσχομαι, 3) ἀρρα-
βωνιάζω. πρτ. **ἠγγύων** και **ἐνεγύων**, μέλλ. **ἐγγυήσω**, ἀόρ. **ἠγγύη-
σα** και **ἐνεγύησα**, πρκ **ἠγγύηκα** και **ἐγγεγύηκα**, ὑπερσ. **ἠγγυήκειν**.

● Μέσ. **ἐγγυᾶμαι**= 1) δίδω ἐγγύησιν, 2) ἀρραβωνίζομαι.

● Παθ. **ἐγγυᾶμαι**=γίνομαι ἐγγυητής. πρτ. **ἠγγυώμην** και **ἐνεγυώ-
μην**, μέλλ. **ἐγγυήσομαι**, μέσ. ἀόρ **ἠγγυησάμην**, παθ. ἀόρ. **ἠγγυή-
θην**, πρκ **ἠγγύημαι** και **ἐγγεγύήμαι**, ὑπερσ. **ἠγγυήμην** και
ἐνεγυήμην.

ΠΑΡΑΓ. ἐγγύησις, ἐγγυητής [ἐχέγγυος (=ἀξιόπιστος)].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιαστ. ἐγγύη (=ἐγγύησις) (ἐν καὶ γῦον=χείρ). θ. ἐγγυά-ω ᾧ, παρασύνθ. Τὸ ρ. λαμβάνει ἢ ἐσωτερικῶς αὔξησιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν ἢ ἐξωτερικῶς.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. . διά, ἐξ, κατά, παρά. παρεγγυᾶ=διατάσσω.

ΣΥΝΩΝ. μνηστεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) δοτ. : ὅτε ἡγγύα μοι.

2) δοτ. καὶ αἰτιατ. : ὅτε ἡγγύα μοι Πολύευκτος τὴν θυγατέρα.

3) τὸ μέσον μὲ αἰτιατ. (ἀπλῆν ἢ σύστοιχ.) : ἐγγύην, ἣν ἂν ἐγγυᾷται τις.

4) μὲ ἀπαρ μέλλ. : καὶ ἡγγυᾶτο μηδὲν αὐτοὺς κακὸν πείσασθαι πειθομένους Σεύθῃ.

Ν. ΕΛΛ. ἐγγυᾶμαι=διαβεβαιώνω ὑπευθύνως κάτι.

* ἐγείρω= 1) σηκώνω, 2) ἐξεγείρω κάποιον, 3) ξυπνῶ. πρτ. ἡγειρον, μέλλ. ἐγερωῶ, ἀόρ. ἡγειρα, πρκ. β' ἐγρηγόρα (= ἀγρυπνῶ) [καὶ α' ἐγήγερα], ὑπερσ. β' ἐγρηγόρειν [καὶ α' ἐγηγέρκειν].

● Μέσ. καὶ Παθ. ἐγείρομαι, πρτ. ἡγειρόμην, [μέλλ. ἐγεροῦμαι, παθ. μελλ. ἐγερθήσομαι], [μέσ. ἀόρ. α' ἡγειράμην], μέσ. ἀόρ. β' ἡγρόμην, παθ. ἀόρ. ἡγέρθην, πρκ. ἐγήγεραμαι, ὑπερσ. ἐγηγέρμην.

Ἄντικατ. ἐνεστ. μέλλ. ἀορ.

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	ἐγείρω	ἐγείρω	ἐγείροιμι	ἐγειρε	ἐγείρειν	ἐγείρων
μέλλ.	ἐγερωῶ	—	ἐγεροῖμι	—	ἐγερεῖν	ἐγερωῶν
ἀόρ. β'	ἡγειρα	ἐγείρω	ἐγείραιμι	ἐγειρον	ἐγείραι	ἐγείρας

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἡγειρον (πρτ.), ἡγειρα (ἀόρ.) τοῦ ἐγείρω
ἡγειρον (πρτ.), ἡγειρα (ἀόρ.) τοῦ ἀγείρω

ΠΑΡΑΓ. ἐγεροις, ἐγερτέον, [ἐγερτήριος, ἐγερτός, διεγερτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θέμα ἐγερ- καὶ τὸ πρόσφ. j, ἐγέρ-j-ω-ἐγείρω. Ὁ παρακ. σχηματίζεται μὲ ἀττικ. ἀναδιπλ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀνά, ἐξ, ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. αἶρω, ἀφυπνίζω, ἀνίστημι, ἀνορθῶ, ἀνυψῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ἡμεῖς δὲ νῦν τὸν πόλεμον ἐγείρομεν.

Ν. ΕΛΛ. ἐγείρω=1) ἀφυπνίζω, 2) σηκώνω κάτι ἀπὸ τὸ ἔδαφος, 3) ἰδρύω, κτίζω. «ἐγείρω ἀνδριάντα». σύνθ. ἀνεγείρω, ἐξεγείρω, διεγείρω.

* **έγκωμιάζω** = 1) **έγκωμιάζω**, 2) **έπαινώ**. πρτ. **ένεκωμιάζον**, μέλλ. **έγκωμιάσω**, μέσ. μέλλ. **μέ ενεργ. σημασ. έγκωμιάσομαι**, άόρ. **ένεκωμιάσα**, πρκ. **έγκεκωμιάκα**, ύπερσ. **ένεκεκωμιάκειν**.

- Παθ. **έγκωμιάζομαι**, [πρτ. **ένεκωμιαζόμεν**, μέλλ. **έγκωμιασθήσομαι**, άόρ. **ένεκωμιάσθην**], πρκ. **έγκεκωμιάσμαι**.

ΕΤΥΜ. από τὸ **έγκώμιος** ἢ **έγκώμιον** καί τὴν κατάληξιν **-άζω** μέ θ. **άναλογ.** **έγκωμιάδ-** καί τὸ πρόσφ. **j**, **έγκωμιάδ-j-ω** - **έγκωμιάζω**, **παρ**ασούνθ. Ἐνὼ τὸ ρῆμα εἶναι **παρ**ασούνθ. λαμβάνει **αὐξησιν** **έσωτερικὴν**. **ΣΥΝΩΝ.** **έπαινώ**, **εὐλογῶ**, **εὐφημῶ**, **ύμνωδῶ**, **μακαρίζω**, **εὖ λέγω**.

ΑΝΤΙΘ. **μέμφομαι**, **όνειδίζω**, **συκοφαντῶ**, **λοιδωρῶ**, **ύβρίζω**, **ψέγω**, **κατηγορῶ**, **κακολογῶ**.

ΣΥΝΤΑΞ. **μέ δύο αίτιατ. :** ταῦτα δὴ καί **άλλα τοιαῦτα έγκωμιάζουσι δικαιοσύνην**.

Ν. ΕΛΛ. **έγκωμιάζω** = **έξυμνώ κάποιον**, **έπαινώ**. «πολύ **έγκωμιάζει** τὰς **άρετάς** του».

έγχειρίζω = 1) **βάζω κάτι εἰς τὰς χεῖρας κάποιου**, 2) **παραδίδω**. πρτ: **ένεχειρίζον**, μέλλ. **έγχειριῶ**, άόρ. **ένεχειρίσα**, πρκ. **έγκεχειρίκα**, ύπερσ. **ένεκεχειρίκειν**.

- Μέσ. [**έγχειρίζομαι** (= **άναλαμβάνω**, **έπιχειρῶ**), παθ. **έγχειρίζομαι** (= **παραδίδομαι**.) πρτ. **ένεχειριζόμεν**, μέσ. άόρ. **ένεχειρισάμην**], παθ. **άόρ. ένεχειρίσθην**, [πρκ. **έγκεχειρίσμαι**, ύπερσ. **ένεκεχειρίσμην**].

ΕΤΥΜ. από τὴν φράσιν **έν χειρὶ τίθημι** χωρίς τὴν μεσολάβησιν **όνόματος** θ. **έγ-χειρίδ-** καί τὸ πρόσφ. **j**, **έν-χειρίδ-j-ω** - **έγχειρίζω**, **παρ**ασούνθ. Τὸ **ι** εἶναι **βραχύ**.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ **ένεργ.** **τά :** **παραδίδωμι**, **άναλαμβάνω**, **προσχωρῶ**, **προσφέρω**. τοῦ **μέσ.** **τό :** **άναδέχομαι**.

ΣΥΝΤΑΞ. **μέ αίτιατ**, καί **δοτ. :** **ἡ τύχη ένεχείρισεν αὐτοῖς χρήματα καὶ δόξαν καὶ φίλους**.

Ν. ΕΛΛ. **έγχειρίζω** = **παραδίδω**. «τοῦ **ένεχειρίσα** τὴν **έπιστολὴν σου**». Τὸ **έγχειρίζω** χρησιμοποιεῖται καὶ **άντι τοῦ έγχειρῶ** καὶ σημαίνει **κάνω έγχείρησιν**.

έγχειρῶ (έω) = 1) **θέτω τὴν χεῖρα ἐπὶ τινος**, 2) **έπιχειρῶ**, 3) **έπιτίθεμαι**, 4) **κάνω έγχείρησιν**. πρτ. **ένεχειρουν**, μέλλ. **έγχειρήσω**, άόρ. **ένεχειρήσα**, πρκ. **έγκεχειρήκα**, ύπερσ. **ένεκεχειρήκειν**.

Πρόσεχε τὴν διαφορὰν ὀρθογραφίας ἀπὸ τὸ **έγχειρίζω**.

ΠΑΡΑΓ. **έγχείρημα** (= **έπιχείρησις**), **έγχείρησις** (= **έπιχείρησις**), **έγχειρητέον**

ΕΤΥΜ. από την πρόθ. ἐν και τὸ οὐσιαστ. χεῖρ χωρίς τὴν μεσολάβησιν ὀνόματος θ. ἐγ-χειρέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΩΝ. ἀπτομαι, ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, ἐπιβάλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : και ὁ μὲν ἔμελλεν ἐγχειρήσειν ταῖς πόλεσι ταύταις
2) μὲ τελ. ἀπαρ. : και ἔτι μὲν ἐνεχείρησα εὐθύς παρὰ σέ
λέναι.

Ν. ΕΛΛ. ἐγχειρῶ=κάμνω ἐγχείρησιν, ὑποβάλλω κάποιον εἰς ἐγχείρησιν.

ἔζομαι= 1) κάθομαι, στρατοπεδεύω (ἐπὶ στρατοῦ). Εἰς τοὺς ἀτι-
κοὺς πεζογράφους χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθετον. καθέζομαι:
πρτ. μὲ σημασ. ἀορ. ἐκαθεζόμεν, μέλλ. καθεδοῦμαι [και καθεδή-
σομαι και καθεσθήσομαι, παθ. ἀορ. ἐκαθέσθην], πρκ. κάθημαι,
ὑπερσ. ἐκαθήμην ἢ καθήμην.

ΠΑΡΑΓ. ἔδρα, ἔδος, ἐστία, ἐδῶλιον, ἐνέδρα, καθέδρα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν σεδ (λατ. sedeo=κάθομαι) θ. ἐδ- και τὸ πρόσφ. j
—ἐδ-j-ομαι —ἔζομαι. Τὸ ρ. λαμβάνει μόνον ἐξωτερικὴν ἀϋξησιν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : περί, πρὸς, σύν, παρὰ, παρακαθέζομαι=πο-
λιορκῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. : ἐπεὶ δὲ ἐκαθέζοντο, ἠρώτα...

* ἐθέλω=θέλω. πρτ. ἠθέλον, μέλλ. ἐθελήσω, ἀορ. ἠθέλησα, πρκ.
ἠθέληκα, ὑπερσ. ἠθελήκειν.

Παρατήρ. : ὁ τύπος θέλω εἶναι ποιητ. και μεταγεν. [πρτ. ἔθελον,
μέλλ. θελήσω, ἀορ. ἐθέλησα, πρκ. τεθέληκα, ὑπερσ. ἐτεθελήκειν].

Ἐντικατάστασις ἀορ.

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἠθέλησα	ἐθελήσω	ἐθελήσαι- μι	ἐθέλησον	ἐθελήσαι	ἐθελήσας

ΠΑΡΑΓ. θέλησις, θέλημα, ἐθειλοντής, ἐθειλούσιος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. θελ- και μὲ τὸ προθεματ. φωνῆεν ε. τὸ θ. τοῦ ἐνεστ.
ε-θελ- ἐθέλω ἀπὸ τὸ θ. εθελ- και τὸ πρόσφ. ε, εθελε- σχηματίζονται
οἱ ἄλλοι χρόνοι.

ΣΥΝΩΝ. βούλομαι, ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, ποθῶ, ἐφίεμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ τελ. ἀπαρ. : και ἐμοῦ διδόντος τοὺς θεράποντας παρα-
λαβεῖν οὐκ ἤθελεν.

Ν. ΕΛΛ. θέλω=1) ὅ,τι και εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ
«ἠθέλησε νὰ μὲ ἐκμεταλλευθῆ», 3) δέχομαι, συγκατατίθεμαι. «δὲν θέ-
λει νὰ συμφιλιωθῆ μαζύ μου», 4) ἀπαιτῶ, ἀξιῶ. «δὲν θέλω ἀντιρρή-
σεις».

- **έθίζω**= 1) κάμνω κάποιον νά συνηθίση, 2) συνηθίζω. πρτ. *εΐθιζον*, μέλλ. *έθιδῶ*, άόρ. *εΐθισα*, πρκ. *εΐθικα*.
- Μέσ. και Παθ. *έθίζομαι*, [πρτ. *εΐθιζόμεν*] μέσ. μέλλ. *έθιοῦμαι* [και *έθισομαι*, παθ. μέλλ. *έθισθήσομαι*], παθ. άόρ. *εΐθίσθη*, πρκ. *εΐθισμαι*, ύπερσ. *εΐθίσμεν*.

ΠΑΡΑΓ. έθισμα, έθισμός, έθιστός, έθιστέον,

ΕΤΥΜ. άπό τὸ οὔσιαστ. τὸ *έθος* άναλογ. θ. *έθιδ-* και τὸ πρόσφ. *ι*, *έθιδ-ι-ω* — *έθίζω*. Τὸ ρήμα αὐτό, ὅπως και τά: *έῶ*, *έπομαι*, *έλκω*, *έλίσσω*, *έργάζομαι*, *έρπω*, λαμβάνει αὔξησιν *ει* άντι *η*, διότι άρχικῶς πρὸ τοῦ θέματός των ὑπῆρχε *F* ἢ *σ*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: σύν, πρὸς, πρὸ.

ΣΥΝΩΝ. άσκῶ, παιδεύω, παρασκευάζω, γυμνάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ: *σύστοιχ.*: και τὸς μεθ' αὐτοῦ δὲ ταῦτα *εΐθικεν*.

2) με άπαρ.: *άπαντες γὰρ εΐθισθε προσφοιτῶν και διατρίβειν άμουγέπου*.

Ν. ΕΛΛ. *έθίζω*=*συνηθίζω* κάποιον εις κάτι. «έθίζω τὸς παΐδας εις τὴν σκληραγωγίαν» τὸ *εΐθισται* (άπρὸς.)=*συνηθίζεται*. «αἱ κυρία προτιμῶνται ὡς *εΐθισται*».

- έθω ρ.** οὔδετ. διαθ.= 1) συνηθίζω (*έγὼ ὁ ίδιος*), 2) *έχω* τὴν συνήθειαν. *Εἰς* τὸς άττικὸς πεζογρ. χρησιμοποιεΐται ὁ πρκ. *εΐωθα* με σημασ. *ένεστ.* και ὁ ύπερσ. *εΐώθειν* ἢ *εΐωθῶς ἦν* με σημασ. πρτ. *Οἱ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζονται άπό τὸ μέσον *έθίζομαι*, μέλλ. *έθιοῦμαι*, άόρ. *εΐθίσθη*. πρκ. *εΐθισμαι*, ύπερσ. *εΐθίσμεν*, ἢ μτχ. τοῦ *εΐωθα*, *εΐωθός*, *τὰ εΐωθότα*=τὰ συνηθισμένα, κατὰ τὸ *εΐωθός*=κατὰ τὴν συνήθειαν, *έπιρρ.* *εΐωθότως*=κατὰ τὸ σύνηθες.*

ΠΑΡΑΓ. *εΐωθότως*=κατὰ τὸν συνήθη τρόπον.

ΕΤΥΜ. άπό τὸ θ. *σFεθ* και *έκτασιν* τοῦ *ε* εις *η* *σFηθ* κατόπιν τὸ *η* τρέπεται εις *ω* (*έτεροίωσις*) και προκύπτει τὸ θ. *σFωθ* ύπερο. *έ-σε-σFωθ-ειν* *έ-ε-ώθ-ειν* - *εΐώθειν*: άπό τὸ θέμα τοῦ ύπερσυντελ. *εΐωθ-* *έ*σχηματίσθη και ὁ παρακείμενος.

ΣΥΝΩΝ. *έθίζομαι*, *συνεθίζομαι*, *έθέλω*, *φιλῶ*, *συμμανθάνω*.

ΣΥΝΤΑΞ. με άπαρ.: *οἶάπερ εΐωθε γίγνεσθαι έν ταῖς ὀρφανίαις περι τὸς ὀρφανούς*.

- **εΐκάζω**= 1) *άπεικονίζω*, 2) *παραβάλλω*, 3) *συμπεραίνω*, 4) *μαντεύω*. πρτ. *ἦκαζον* και *εΐκαζον*, μέλλ. *εΐκάσω*, και μέσ. μέλλ. με *ένεργ.* σημασ. *εΐκάσομαι*, άόρ. *ἦκασα* και *εΐκασα*.
- Παθ. *εΐκάζομαι*, πρτ. *ἦκαζόμεν* και *εΐκαζόμεν*, [παθ. μέλλ. *εΐκασθήσομαι*], άόρ. *ἦκασθη* και *εΐκασθη*, πρκ. *ἦκασμαι* και *εΐκασμαι*, ύπερσ. *ἦκασμεν* και *εΐκασμεν*.

ΠΑΡΑΓ. είκασία, είκασμα, ἀπείκασμα, είκαστής, είκαστός [είκαστικός].
 ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν *Fiκ-* καὶ τὸ προθεμ. *ε-* *εFiκ-* *εικ-* με θ·
 ἀναλογικὸν *είκασθ-* καὶ τὸ πρόσφ. *j*. *εικάσθ-j-ω* — *εικάζω*. Τὸ *α* τῆς
 παραληγοῦσης εἶναι βραχύ. Τὸ *εικάζω* εἶναι τὸ μοναδικὸν ρῆμα, τὸ
 ὁποῖον εἰς τὴν ἀττικὴν διάλεκτον τρέπει τὸ *ει* εἰς *η*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, ἐξ, ἀντί, παρά, πρὸς, πρό,

ΣΥΝΩΝ. ὁμοιω, τεκμαίρομαι, παραβάλλω, συγκρίνω, τοπάζω, παρα-
 τίθημι, ὑποτοπῶ, ὑποπτεύω, τεκμαίρομαι, σημαίνω, ὀρίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : οὐκ ἔχοιμι ἂν εἰκάσαι τάδε τὰ δῶρα.

2) με αἰτιατ. καὶ δοτ. ἤκασεν δέ τις τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι
 πῆμασιν.

3) με αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. τὰ γινόμενα ἤκαζον ὁμοῖα εἶναι.

εἰκω = 1) ὑποχωρῶ, 2) ἐνδίδω, 3) ἀποσύρομαι, παραδίδω. πρτ. *εἰκον*,
 μέλλ. *εἰξω*, ἀόρ. *α' εἰξα*, [ἀόρ. *β' εἰκαθον*].

Δι' ὁμόηχα. Βλέπε *ἦκω*.

ΠΑΡΑΓ. ὑπεικτέον, ὑπειξίς (=ὑποχώρησις).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν *Fiκ-* (Λατ *vicito*=ἀποφεύγω) με τὸ προθεμ.
 φωνῆεν *ε*, *εFiκω* - *ε-ικ-ω* — *εἰκω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ὑπό, ὑπείκω=ὑποχωρῶ καὶ παρά.

ΣΥΝΩΝ. παραχωρῶ, ὑποχωρῶ, ἐνδίδωμι, συγχωρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με δοτ. : καὶ ξυμφοραῖς ἦσσον ἐτέρων εἴκομεν.

Ν. ΒΛΛ. ὑπείκω=ὑποχωρῶ εἰς τινα, ὑποτάσσομαι «ὑπείκω εἰς τὴν
 ἀνάγκην».

εἶκω = 1) ὁμοιάζω, 2) εἶμαι ὁμοιος, 3) φαίνομαι. Εἰς τὴν ἀττικὴν
 διάλεκτον χρησιμοποιεῖται μόνον ὁ πρκ. *ἔοικα* με σημασ. ἐνεστ.
 καὶ ὑπερσ. *ἔώκειν* καὶ *ἔώκει*, με σημασ. πρτ.

Ἐντικατάστασις παρακ.

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔοικα	ἔοίκω	ἔοίκοιμι	—	ἔοικέναι ἢ εἰκέναι	ἔοικώς, υἷα ὅς ἦ εἰκώς, υἷα ὅς

ΠΑΡΑΓ. εἶκελος (=ὁμοιος), εἰκών, εἰκότως (=εὐλόγως), ἐπεικῆς (=

ἀρμόδιος, πρέπων, λογικός), ἀεικῆς (=ἀπρεπής).
 ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. *Fiκ-* καὶ με μετάπτωσιν *Fiκ-* καὶ *Fiκ-* ὁ πρκ. *Fi-*
Fiκ α- -*ἔοικα*. ὑπερσ. *η-FiFiκ-ειν*, *η-ε-οικ-ειν*, *ῥη-οικ-ειν* καὶ με ἀν-
 τιμεταθ. *ἔ-ώ-κειν*.

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθ. πρὸς.

ΣΥΝΩΝ. δοκῶ, φαίνομαι, ὁμοιω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτι. : φιλοσόφω^ν ἔοικας.

2) με κατηγ. μετχ. : ὥστε εἴκατε τυραννίσιν ἠδόμενοι.

3) με ἀπαρ. (ποιητ.) : ἔοικα κάγῳ ἐποικτίρειν σε.

- * εἶμι= 1) εἶμαι, 2) ὑπάρχω. πρτ. ἦν καὶ ἦ, μέλλ. ἔσομαι. Οἱ λοιποὶ χρόνοι παραλαμβάνονται ἀπὸ τὸ γίγνομαι. ἀορ. β' ἐγενόμην, πρκ. β' γέγονα, ὑπερσ. β' ἐγεγόνειν.

Πρόσεχε τοὺς τύπους

εἶ (β' προσ. ἐνεστ.) τοῦ εἶμι
εἶ (β' προσ. ἐνεστ.) τοῦ εἶμι
ὦ, ἦς, ἦ, ὦμεν, ἦτε, ὦσι=ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι
ὦ, ἦς, ἦ, ὦμεν, ἦτε, ὦσι=ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ ἴημι
εἶην, εἶης, εἶη, εἶημεν-εἶμεν, εἶητε-εἶτε, εἶησαν-εἶεν=εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι
εἶην, εἶης, εἶη, εἶημεν-εἶμεν, εἶητε-εἶτε, εἶησαν-εἶεν=εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ ἴημι
ἴοις, ἴοι, ἴοιτε. (=εὐκτική τοῦ εἶμι)
ἦειν, ἦεις, ἦει, ἦμεν, ἦτε, ἦσαν=πρτ. τοῦ εἶμι.
ἦμεν, ἦτε, ἦσαν=πρτ. τοῦ εἶμι
εἶναι=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι
εἶναι=ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ ἴημι.

ΠΑΡΑΓ. οὐσία (=περιουσία, ὕπαρξις), ὄντως (=πράγματι), ἐσθλός (=ἀγαθός, καλός), ἔτυμος (=ὁ ἀληθής, ὁ πραγματικός), ἔτυμολογία [οὐσιαστικός, οφσιώδης].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν εσ- (λατ. esse) θ. εσ. κατάλ. μι, εσ-μι τὸ σ ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ μ, εμ-μί. ἀπλοποίησις τῶν δύο μ καὶ ἀναπληρ. ἕκτασις εἶμι.

ΣΥΝΘ. ἀπειμι (=ἀπουσιάζω), ἐνειμι (=ἐνυπάρχω), ἐνεστι (=εἶναι δυνατόν), ἔξεστι (=εἶναι δυνατόν, ἐπιτετραμμένον), ἔπειμι (=προϊσταμαι), μέτειμι (=εἶμαι μεταξύ), μέτεστί μοι τινός (=μετέχω εἰς κάτι), πάρειμι (=εἶμαι παρῶν), περίειμι (=ὑπερτερῶ), πρόσσειμι (=ὑπάρχω προσέτι), σύνειμι (=εἶμαι μαζὺ με κάποιον).

ΣΥΝΩΝ. γίγνομαι, ὑπάρχω, ζῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ εἶμι εἶναι συνδέτ. (συνδέον τὸ ὑποκείμενον με τὸ κατηγορούμενον) : τὸ ἄφρον ἄτιμόν ἐστιν.

2) ὑπαρκτικὸν εἶμι (=ὑπάρχω) : ἔστι χρήματα ἡμῖν.

3) βοηθητικὸν δηλ. βοηθεῖ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν περιφραστικῶν τύπων ἄλλων ρημάτων : λελεκὼς ᾧ κλπ.

4) συντάσσεται με πτώσεις καὶ ἐκφράζει διαφόρους σχέσεις.
α) με γεν. (βλέπε Συντακτικὸν ἰδίων συγγραφ. Μαθ. 10)

β) με δοτ. (δοτική προσωπική κτητική): παῖδες δέ μοι οὐπω εἰσί.

5) με ἐμπρόθ. προσδ. ἐκφράζει διαφόρους σημασίας: εἰμί περί τι (=ἀσχολοῦμαι με κάτι), εἰμί ὑπό τινι (=εἶμαι κάτω ἀπό τήν ἐξουσίαν κάποιου), εἰμί παρά τινι (=παρευρίσκομαι).

6) τὸ γ' ἐν. πρῶσ. ἐστὶ με οὐσιαστικά, οὐδέτερα ἐπιθ. καὶ μτχ. ἀποτελεῖ ἀπρόσωπ. ἔκφρασ. καὶ λαμβάνει ὑποκείμενον ἀπαρ. (συνήθως τὸ ἐστὶ παραλείπεται) βλ. Συντακτικὸν ἰδίων συγγραφ. μάθ. 11ο).

7) με ἀπαρ. (ἀπρόσ. ὅτε σημαίνει δύναμαι): τοῖς δὲ ἀσθενέσιν οὐκ ἔστιν ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπάρξαντας.

Ν. ΕΛΛ. εἶμαι=1) ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, α) συνδεικόν· «αὐτὸς εἶναι καλλιτέχνης», β) ὡς ὑπαρκτ. σημαίνει 1) ὑπαρξίν· «εἶμαι καὶ μένω» 2) καταγωγήν· «εἶμαι ἀπὸ τὴν Κόρινθον», 3) ιδιότητα· «εἶναι εἴκοσι χρόνων», 4) κτήσιν· «τὸ χωράφι εἶναι τοῦ πατέρα μου», γ) ὡς τριτοπρῶσ. =συμβαίνει. γίνεται, ὑπάρχει. «τί εἶναι;»

* εἶμι=1) θὰ ἔλθω, 2) θὰ ὑπάγω, 3) πορεύομαι. Τὸ εἶμι εἰς τὴν ὀριστ. ἔχει σημασ. μέλλοντος, εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις ἔχει σημασίαν κυρίως ἐνεστῶτος ἀλλὰ καὶ μέλλοντος. ἐνεστ. ἔρχομαι, πρτ. ἦα καὶ ἦειν, μέλλ. εἶμι, ἀόρ. β' ἦλθον, πρτ. ἐλήλυθα, ὑπερσ. ἐλήλυθειν.

Ἀντικατάστασις ἐνεστ., μέλλ. καὶ ἀόρ. β'

	ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρεμ.	μτχ.
ἐνεστ.	ἔρχομαι	ἴω	ἰοίην	ἴθι	ἰέναι	ἰών
μέλλ.	εἶμι	—	ἰοίην	—	ἰέναι	ἰών
ἀόρ. β'	ἦλθον	ἔλθω	ἔλθοιμι	ἔλθε	ἔλθειν	ἔλθων

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἰέναι=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ἔρχομαι

ἰέναι=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ἴημι

διὰ τοὺς ὁμόηχους τύπους πρὸς τὸ εἶμί, βλέπε εἶμί.

ΠΑΡΑΓ. ἴτης (=ὁ ὀρμητικὸς), ἰταμός (=θρασύς), ἰσθμός, ἐξίτηλος (=ὁ χάνων τὸ χρῶμα), εἰσιτήριο, ἀμαξιτός, ἰτέον, οἶμος, προοίμιον, [προσιτός, ἀπρόσιτος, ἀνεξίτηλος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. εἰ- (λατ. eo=πορεύομαι) σχηματίζονται τὰ τρία ἐν. πρῶσ. τοῦ ἐνεστῶτος καὶ ὁ παρατατικὸς εἰ-η. Ἀπὸ τὸ θ. ι- ὄλοι οἱ ἄλλοι τύποι.

ΣΥΝΘ. με πολλές προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. πορεύομαι, άφικνοῦμαι, βαίνω, όδεύω, βαδίζω, φθάνω, ήκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με σύστοιχ. αίτιατ. : σου μὲν Χρυσάντα, ίθι τήν όρεινήν (όδόν)

2) με μετχ. μέλλ. (τελική) : πρὸς τὰ δημόσια ίτω θύσων.

3) με έμπρόθ. προσδ. εύθύς ήει επί τήν Σκήψιν.

Ν- ΕΛΛ. έρχομαι και έρχουμαι=1) ό,τι και είς τὰ άρχαία, 2) φθάνω «καλώς ήλθε», 3) έπιστρέφω. 4) προσέρχομαι, 5) ταιριάζω. «τοῦ ήρθε καλά τὸ σακκάκι», 6) προβαίνω είς κάτι. «διά τής παρούσης μου έρχομαι νά σᾶς άναγγείλω», σύνθ. άνέρχομαι, άπέρχομαι, διέρχομαι έξέρχομαι, κατέρχομαι, παρέρχομαι κλπ.

γνυμι και σπαν. είργνύω= 1) έμποδίζω τήν έξοδον, 2) έγκλείω είς τὰς φυλακάς. Είς τούς άττικούς πεζογράφους τὸ ρήμα χρησιμοποιείται πάντοτε σύνθετον είς τὸν ένεστῶτα. ένεστ. καθείργνυμι, άόρ. είρξα.

- Παθ. καθείργνυμαι, άόρ. είρχοθην, προκ. είργμαι.

ΠΑΡΑΓ. είρκτή (=φυλακή), έρκος (=φραγμός), όρκος

ΕΤΥΜ. άπό τὸ θ. Fer και με τὸ προθεμ. φωνήεν ε, eFerγ- ε-εργ-είργ- και με τὸ πρόσφ. -νυ- είργ-νυ-μι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. . σύν και κατά.

ΣΥΝΩΝ. έγκλείω, δεσμεύω.

ΑΝΤΙΘ. λύω, έλευθερω

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτ.ατ. . Τισσαφέρνης *Αλκιβιάδην συλλαβών είρξεν έν Σάρδεσι.

- * είργω= 1) έμποδίζω, τήν είσοδον, 2) άποκλείω, 3) κρατῶ μακράν. προτ. είργον, μέλλ. είρξω, άόρ. είρξα.

- Παθ. είργομαι, προτ. είργόμην, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. είρξομαι, παθ. άόρ. είρχοθην, προκ. είργμαι, ύπερσ. είργμην.

ΠΑΡΑΓ. άερκτος (=ό άνοικτός), είρκτέον.

ΕΤΥΜ. άπό τὸ θ. Ferγ- με τὸ προθεμ. φωνήεν ε, eFerγ- ε-εργ-είργ-ω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : άνά, άπό, διά, έξ, κατά, περί.

ΣΥΝΩΝ. κωλύω, έκκλείω, έμποδίζω, άπερύκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. και γεν. : και τὰ πλοία είργε τοῦ είσπλου.

2) με αίτιατ. και άπαρ. (με τὸ άρνητ. μή) : είρξω πελάζειν σής πάτρας.

3) με έμπρόθ. προσδ. : τούς υίείς οί πατέρες άπό τών πονηρών άνθρώπων είργουσιν.

είρω= 1) συνδέω, 2) πλέκω, 3) δένω. προτ. είρον, άόρ. είρα, προκ. είρκα.

● Παθ. πρκ. *εἶρωμαι*.

Δι' ὁμοήχους τύπους βλέπω *αἶρω*

ΠΑΡΑΓ: εἰρμός, συνειρμός, ἔρμα (= ὑποστήριγμα), ὄρμαθός, σειρά.
ΕΤΥΜ.: ἀπὸ τὴν ρίζαν *σερ-* (λατ. *sero*=συνάπτω) καὶ τὸ πρόσφ. *j*
σερ-j-ω - *σερ-ρω*—*ερρω* ἀπλοποίησιν τῶν δύο *ρ* καὶ ἀναπληρωμ. ἔκ-
τασιν τοῦ *ε*, *εἶρω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. . διὰ, παρὰ καὶ σύν.

ΣΥΝΩΝ συνδέω, συνάπτω, ζεύγνυμι.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ. . ὡςπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσι (τὰς χεῖρας)

Ν. ΕΛΛ. *συνείρω*=1) συνδέω ἰδέας ἢ λόγους λογικῶς, *παρενείρω*=
παρεμβάλλω κάτι μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων πραγμάτων. «εἰς τὴν
ὁμίλιαν τοῦ παρενείρει πολλά ἱστορικά ἀνέκδοτα».

ἐκκλησιάζω=1) λαμβάνω μέρος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, 2)
συνεδριάζω, 3) συγκαλῶ εἰς συνέλευσιν. πρκ. *ἐξεκκλησιάζον* καὶ *ἡκ-*
κλησιάζον, μέλλ. *ἐκκλησιάζσω*, ἄορ. *ἐξεκκλησίασα* καὶ *ἡκκλησίασα*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ρῆμα *ἐκκαλῶ* (= καλῶ ἔξω) προέχεται τὸ ἐπίθετ.
ἐκκλητος, (= ὁ ἐκλεγμένος) (οἱ ἐκκλητοὶ=οἱ ὠρισμένοι ὡς δικάζονται ἐν
Σπάρτῃ)· ἀπὸ τὸ *ἐκκλητος* παράγεται τὸ οὐσιαστ. *ἐκκλησία* ἀπὸ δὲ
τὸ ἐκκλησία μὲ κατάληξιν *-ζω*, τὸ *ἐκκλησιάζω*, παραδύνθ. Τὸ ρῆμα
λαμβάνει ἐξωτερικὴν ἢ ἐσωτερικὴν αὐξησην.

ΣΥΝΩΝ. ἐκκλησίαν ποιῶ, ἐκκλησίαν ἀθροίζω, βουλευομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμειβ. : ῥαθυμότερον δὲ περὶ αὐτῶν ἐκκλησιάζομεν.

Ν ΕΛΛ. *ἐκκλησιάζω*=ὀδηγῶ κάποιον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, *ἐκκλησιάζομαι*=1)
παρακολουθῶ τὴν θεῖαν λειτουργίαν, 2) πηγαίνω εἰς τὴν
ἐκκλησίαν.

ἐλαττώ καὶ *ἐλασσῶ* (ὄω)=1) ἐλαττώνω, μικραίνω, 3) καταβιβάζω.
[πρκ. *ἡλάττουν*, μέλλ. *ἐλαττώσω*], ἄορ. *ἡλάττωσα*, [πρκ. *ἡλάττωκα*].

● Μέσ. καὶ Παθ. *ἐλαττοῦμαι*=1) ὑποβιβάζομαι, νικῶμαι, κατα-
βάλλομαι. πρκ. *ἡλαττούμην*, μέσ. μέλλ. *ἐλαττώσομαι*, παθ. μέλλ.
ἐλαττωθήσομαι, παθ. ἄορ. *ἡλαττώθην*, [πρκ. *ἡλάττωμαι*, ὑπερσ.
ἡλαττώμην].

ΠΑΡΑΓ. ἐλάττωσις, ἐλάττωμα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ συγκριτικὸν ἐλάττων θ. ἐλαττόω — ἐλαττώ, κατὰ
τα συνηρημένα εἰς *-όω*.

ΣΥΝΩΝ. μειῶ, ἡττώμαι, συντέμνω.

ΑΝΤΙΘ. τοῦ ἐλαττώ τά : αἶρω, αὔξω. τοῦ ἐλαττοῦμαι τό : πλεονεκτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. · χρή δὲ τὴν σώφρονα πόλιν μὴ
ἐλαττοῦν (αὐτὸν) τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς.

τὸ μέσον 1) μὲ δοτ. : τῇ ἐμπειρίᾳ Λακεδαιμόνιοι ἐλαττωθέντες·

2) μὲ γεν. : ἔγωγε ἐλαττοῦμαι Αἰσχόπου.

N. ΕΛΛ. ἐλαττώ και ἐλαττώνω=δ,τι και εις τὰ ἀρχαῖα. «ἐλαττώνω τὰ ἐξοδά μου».

- * ἐλαύνω=1) θέτω κάτι εις κίνησιν, 2) τρέχω ἔφιππος ἢ ἐπάνω εις ἄρμα, 3) καταδιώκω. πρτ. ἤλαυνον, μέλλ. ἐλώ, ἀόρ. ἤλασα, πρκ. ἐλήλακα, ὑπερσ. ἐηλάκειν.
- Παθ. ἐλαύνομαι, πρτ. ἤλαυνόμην, [μέσ. μέλλ. ἐλάσομαι παθ. μέλλ. ἐλαθήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἤλασάμην, παθ. ἀόρ. ἤλάθην, πρκ. ἐλήλαμαι, ὑπερσ. ἐηλάμην.

Κλίσις μέλλοντος

Ὅριστ.	ἐλώ, —ᾶς, —ᾶ, —ῶμεν, —ᾶτε, —ῶσι.
Εὐκτ.	ἐλώμι, —ῶς, —ῶ, —ῶμεν, —ῶτε, —ῶεν
Ἄπαρ.	ἐλᾶν. Μτχ. ἐλών, —ῶσα, —ῶν.

Μέλλ.συνηρημένους κατὰ τὰ εις -άω ἐκτός τοῦ ἐλώ σχηματίζουν και τὰ ρήμ. : βιβάζω=βιβῶ, ἐξετάζω=ἐξετῶ, κεράννυμι=κερῶ, σκεδάννυμι = σκεδῶ.

ΠΑΡΑΓ. ἔλασις, ἐλατήρ (=ὁ ἐλαύνων), ἐλατήριος, ἐλατέον, ἐλάτης (καί ὡς β' συνθετικόν -ηλάτης), ἄρματηλάτης, ἐλατός (καί ὡς β' συνθ. -ηλατος).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν ελ- προέρχεται τὸ ἐλα- και με τὸ πρόσφ. νυ ἐλα-νυ-ω, και με ἀντιμετάθεσιν τῶν γραμμάτων ν—υ· ἐλαύ-ν-ω. Ὁ παρακ. λαμβάνει ἀττικ. ἀναδιπλ. ελ ελ-ακα-ἐλή-λακα. Τὸ α εἶναι παντοῦ βραχύ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, διά, εις ἐξ, ἐπί, παρά, περί.

ΣΥΝΩΝ. ἄγω, χωρῶ, ὠθῶ, διαπορεύομαι, ἐπέρχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ρ. κατ' ἀρχὰς ἦτο μεταβατικόν και ἐλάμβανεν ἀντικ. εις αἰτιατ. ἀργότερον κατήντησεν ἀμετάβατον: Κῦρος ἐλαύνει ἀντίος.

N. ΕΛΛ. ἀπελαύνω=1) ἐκδιώκω, ἀπομακρύνω, 2) ἀποδιώκω κάποιον (κυρίως ξένον) ἔξω ἀπό τὰ σύνορα τῆς χώρας. παρελαύνω=διέρχομαι ἔμπροσθέν τινος. ἐπελαύνω=ἐπιτίθεμαι (ιδίως ἔφιππος) ἐναντίον κάποιου. προελαύνω=προχωρῶ ταχέως

- * ἐλέγχο= 1) ἐξετάζω, 2) ἐρευνῶ, 3) ἀνακρίνω, 3) ἀποδεικνύω, 4) κατηγορῶ, ἐπιπλήττω. πρτ. ἤλεγchon, μέλλ. ἐλέγξω, ἀόρ. ἤλεγξα.
- Παθ. ἐλέγχομαι, πρτ. ἤλεγχόμην, μέλλ. ἐλεγχθήσομαι, ἀόρ. ἤλεγχθην, πρκ. ἐλήλεγμαι, ὑπερσ. ἐηλέγμην.

ΠΑΡΑΓ. ἔλεγχος, ἐλεγκτός, ἐλεγκτέον, ἐλεγκτήρ, ἐλεγκτικός, ἔλεγξις.
 ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. ἐλέγχ-ω. Ὁ παθ. πρκ. λαμβάνει ἄττικ. ἀναδιπλι
 ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. . ἀπό, διά, ἐξ.

ΣΥΝΩΝ. ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ, κατηγορῶ, ἐπιτιμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἔνεργ. 1) με αἰτιατ. : φύλαξ ἐλέγχων φύλακα.

2) με κατηγ. μτχ. : καὶ μὴ τοὺς εἰθισμένους ἐγκωμιάζειν τὴν πόλιν ἐλέγξομεν ψευδεῖς ὄντας.

τὸ παθ. με κατηγ. μτχ. τοῦ ὑποκειμ. : οἱ δ' ἂν ἐλεγχθῶσι διαβάλλοντες τῶν Ἑλλήνων.

Ν. ΕΛΛ. ἐλέγχω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀνασκευάζω (θεωρίας, λόγους, σκέψεις). ἐξελέγχω=ἐξετάζω κάτι λεπτομερῶς διὰ νὰ πεισθῶ διὰ τὴν ἀλήθειαν ἢ ὀρθότητά του, «ἐξήλεγξα τὰς πληροφορίας»:

ἐλευθερῶ (ὄω)=1) ἐλευθερώνω, 2) ἀθώνω, 3) ἀπαλλάσσω. [πρτ. ἡλευθέρουν], μέλλ. ἐλευθερώσω, ἀόρ. ἡλευθέρωσα [πρκ. ἡλευθέρωκα, ὑπερσ. ἡλευθερώκειν].

- Παθ. ἐλευθεροῦμαι, πρτ. ἡλευθερούμην, μέλλ. ἐλευθερωθήσομαι, ἀόρ. ἡλευθερώθην, πρκ. ἡλευθέρωμαι, ὑπερσ. ἡλευθερώμην.

ΠΑΡΑΓ. ἐλευθέρωσις, ἐλευθερωτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθετον ἐλεύθερος θ. ἐλευθερό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό καὶ σύν.

ΑΝΤΙΘ. δουλῶ, δεσπόζω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. ἡλευθέρωσας πᾶσαν Ἀργείων πόλιν.

Ν. ΕΛΛ. ἐλευθερῶ καὶ ἐλευθερώνω καὶ λευτερώνω=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «τὸν ἐλευθέρωσα ἀπὸ τὸ φορτίο».

ἐλεῶ (έω)=1) εὐσπλαχνίζομαι, 2) λυποῦμαι. πρτ. ἡλέουν, μέλλ. ἐλεήσω, ἀόρ. ἡλέησα.

- Παθ. ἐλεοῦμαι, πρτ. ἡλεοῦμην, μέλλ. ἐλεηθήσομαι, ἀόρ. ἡλεήθην, [πρκ. ἡλέημαι, ὑπερσ. ἡλεήμην].

ΠΑΡΑΓ. ἐλεήμων, ἀνελέητος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιαστ. ὁ ἔλεος θ. ἐλεέ-ω — ἐλεῶ.

ΣΥΝΩΝ. οἰκτίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : ὅστις τούτοις μισεῖ, οὓς οἱ ἄλλοι ἐλεοῦσι.

Ν. ΕΛΛ. ἐλεῶ=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ὁ θεὸς νὰ σὲ ἐλεήσῃ».

* ἐλίσσω καὶ ἐλίττω=1) περιστρέφω, 2) τυλίγω, 3) κινῶ ταχέως. πρτ. εἰλισσον καὶ εἰλιττον, μέλλ. ἐλίξω, ἀόρ. εἰλιξα.

- Μέσ. καὶ Παθ. ἐλίσσομαι καὶ ἐλίττομαι, [πρτ. εἰλιττόμην, μέσ. μέλλ. ἐλίξομαι, μέσ. ἀόρ. εἰλιξάμην], παθ. ἀόρ. με μέσ. σημασ.

είλιχθην, πρκ. *είλιγμαι*, ύπερσ. *είλιγμην*, [πρκ. *έλήλιγμαι* (μέ άττικόν άναδιπλ.)]. Δι' όμότηα βλέπω *λαγχάνω*.

ΠΑΡΑΓ. έλιγμός, έλιξις (=τό τόλιγμα έπιδέσμου), έλικτήρ (=τό ένώτιον), έλικτός.

ΕΤΥΜ. άπό την ρίζαν *Feλ-* (λατ. *volno*=έλιττω) παράγεται τό ούσιαστικόν *έλιξ*. θ. *Feλικ* και τό πρόσφ. *j*, *Feλικ-j-ω* —έλισσω ή έλιττω. Τό ρήμα λόγω του άρχικοϋ *F* λαμβάνει άδξησιν και άναδιπλασ. *ει*, όπως τό *εργάζομαι* κ.τ.λ. Τό *ι* είναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. μέ τās προθ. : *ανά*, *έν*, *έξ*, *περί*.

ΣΥΝΩΝ. *περιβάλλω*, *συστέλλω*, *συσπειρώ*.

ΠΑΡΑΓ. μέ *αίτιατ.* . και *έλιττων* δη ούρανός ταϋτα αϋτά, ούδέποτε παύεται.

Ν. ΕΛΛ. *έλισσομαι*=1) στρέφομαι περίξ ένός κέντρου, *συσπειρούμαι* 2) *κινούμαι* μέ *έλιγμούς* πρός *άμυναν* ή πρός *έπίθεσιν*, *έξελισσω* =1) *άναπτύσσω*, 2) *μεταμορφώνω* κάτι μέ *βαθμιαίας μεταβολάς* *έξελισσομαι*=1) *μεταβάλλομαι* *βαθμιαίως*, 2) *άποβαίνω*. «*έξειλίχθη* εις *μέγαν έπιστήμονα*». *έξειλεγμένος* ή *έξελιγμένος*=*προηγμένος*, *πολιτισμένος*.

έλκω= 1) *σύρω*, 2) *έλκω*, 3) *τραβώ*. πρκ. *έιλκον*, μέλλ. *έλξω* [και *έλκύσω*], άόρ. *έιλκυσα* [και *έιλξα*], πρκ. *ήλκυκα*, ύπερσ. *έιλκύκειν*.

- Μέσ. και Παθ. *έλκομαι*, πρκ. *έιλκόμην*, [μέσ. μέλ. *έλκύσομαι* και *έλξομαι*], παθ. μέλλ. *έλκυσθήσομαι*, μέσ. άόρ. *έιλκυσάμην* [και *έιλξάμην*], παθ. άόρ. *έιλκύσθην* [και *έιλχθην*], πρκ. *έιλκυσμαι*, ύπερσ. *έιλκύσμην*.

ΠΑΡΑΓ., *έλιξις*, *έλκτέον*, *έλκτός*, *όλκάς* (=έμπορικόν πλοϊόν), *έλκυστίνα* (=είδος *αιγνιδίου*), *όλκός* (=μηχανή δι' *έλιξιν*).

ΕΤΥΜ. άπό την ρίζαν *σελκ-* (λατ. *sulcus*=αύλάκι) θ. *έλκ-ω* και *έλκύ-ω*.

ΣΥΝΘ. μέ τās προθ. : *ανά*, *σύν*, *έπί*, *πρός*, *ύπό*, *κατά*, *περί*. *ύφέλκω* (=σύρω άπό κάτω), *άνέλκω* (=σύρω πρός τά *έξω*), *καθέλκω* (=ρίπτω πλοϊόν άπό την *ξηράν* εις την *θάλασσαν*).

ΣΥΝΩΝ. *σύρω*, *σπώ*, *έπισπώμαι*.

ΑΝΤΙΘ. *ώθώ*.

ΣΥΝΤΑΞ. μέ *αίτιατ.* . *έιλκον* δε τās *νευράς*, όπότε *τοξεύοιεν*.

έλκω και **έλκύω**=1) *τραβώ*, 2) *θέλω*, *σαγηνεύω*. «*μέ έλκύουν* οι *τρόποι* του», 3) *έχω βάρος*. *άνέλκύω* και *άνέλκω*=*άνυψώνω*. «*άνελκύω* *ναυάγιον*». *καθέλκύω* και *καθέλκω*=*σύρω* κάτι πρός τά *κάτω*, «*καθελκύω* πλοϊόν» *παρέλκω* *ώς* *τριτοπρός*. *παρέλκει*=*είναι περιττόν*. «*μετά την άπόφασιν* *παρέλκει* *πάσα συζήτησις*». *παρελκύω*=1) *άπομακρύνω* κάτι, τό *κάνω* *νά άργοπορήσῃ*, *έπιβραδύνω* μέ *άναβολάς* «*ό άρμόδιος* *παρελκύει* *την ύπόθεσιν*».

ἐλπίζω = 1) ἐλπίζω, 2) προσδοκῶ, 3) ἀναμένω. πρτ. *ἤλπιζον*, [μ. ἐλπιῶ], ἀόρ. *ἤλπισα*, [πρκ. ἤλπισκα, ὑπερσ. ἤλπίκειν].

• Παθ. *ἐλπίζομαι*, παθ. ἀόρ. *ἤλπισθην*, [πρκ. ἤλπισμαι].

ΠΑΡΑΓ. ἐλπιστός, ἀνέλπιστος, δυσέλπιστος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν **Feλπ-** παράγεται τὸ οὖσ. ἐλπίς θ ἐλπιδ- ἰ τὸ πρόσφ. j, ἐλπιδ-j-ω —ἐλπίζω. Τὸ ε εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό καὶ ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. προσδοκῶ, πιστεύω, προσδέχομαι.

ΑΝΤΙΘ. δέδοικα.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. . οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον.

2) μὲ δοτ : ὁ δὲ τῇ τύχῃ ἐλπίσας, ὅτι οὐδὲν αὐτῷ ἦν αντιοῦντο.

3) μὲ ἀπαρ. κυρίως μέλλ. : τοιούτους γὰρ ἤλπιζον ἔσεσθαι καὶ τοὺς ἄλλους.

4) μὲ δυν. ἀπαρ . ἐλπίζω μετὰ τῶν ἔνδον καταληφθῆναι ἂν τὰ πράγματα.

N. ΕΛΛ. ἐλπίζω = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) φαντάζομαι, πιστεύω «ἐλπίζω ὅτι θὰ μᾶς βοηθήσῃ», 3) βασιζομαι. «ἐλπίζω εἰς τὴν βοήθειάν του», ἀπελπίζω, ἀπελπίζομαι.

ἐμπεδῶ (ὄω) = 1) ἐμπεδώνω, 2) στερεώνω, 3) ἀσφαλίζω. πρτ. *ἤμπεδουν*, μέλλ. *ἐμπεδώσω*, ἀόρ. *ἤμπεδωσα*.

ΠΑΡΑΓ. ἐμπέδωσις.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν προθ. ἐν καὶ πέδον (= ἔδαφος) παράγεται τὸ ἐπίθ. **ἐμπεδος** (= ὁ στερεός, ὁ σταθερός). ἀπό τὸ ἐπίθ. **ἐμπεδος** τὸ θ **ἐμπεδό-ω** ὦ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. στερεῶ κρᾶτύνω, στηρίζω, βεβαιῶ, πιστοῦμαι

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. . τοὺς ὄρκους καὶ τὰς δεξιὰς ἐμπεδώσω.

N ΕΛΛ ἐμπεδῶ καὶ ἐμπεδώνω = ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «προσπαθεῖν ἂν ἐμπεδώσῃ τὰς γνώσεις του».

ἐμποδίζω = 1) ἐμποδίζω, 2) γίνομαι ἐμπόδιον, 3) παρακωλύω, 4) συγκρατῶ. πρτ. *ἐνεπόδιζον*, μέλλ. *ἐμποδιῶ* καὶ *ἐμποδίσω*.

• Παθ. *ἐμποδίζομαι*, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. ἐμποδίσομαι, παθ. μέλλ. ἐμμοδισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐνεποδίσθην, πρκ. ἐμπεπόδισμαι].

ΠΑΡΑΓ. ἐμπόδισμα (= τὸ κώλυμα), ἐμποδισμός.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὖσιαστ. ποῦς (γ. ποδ-) παράγεται τὸ ἀπλοῦν ρ. **πεδίζω** ἀπό τὴν πρόθ ἐν καὶ τὸ «ίζω τὸ ἐμπεδίζω.

ΣΥΝΩΝ. κωλύω, εἴργω, ἀπερύκω, ἀπειρέπω, ἔχω ἀπαγορεύω.

ΑΝΤΙΘ. ἀφίημι, ἐῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : εκείνο δὲ μόνον ἐμποδίζει με, ὅτι καὶ τὰλλα ζῶα τούτων μετέχει.

Ν. ΕΛΛ. ἐμποδίζω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀπαγορεύω. «ὁ νόμος ἐμποδίζει τὴν ἐξαγωγήν συναλλάγματος», παρεμποδίζω=ἐμποδίζω κάτι με τὴν παρέμβασίν μου.

ἐμπολῶ (άω)= 1) ἐμπορεύομαι, 2) ἀγοράζω καὶ πωλῶ, 3) κερδίζω. Τὸ ρ. εἰς τοὺς ἄττ. συγγραφεῖς εὐρίσκεται σύνθετον με τὴν πρόθ. ἀπό: ἀπεμπολῶ= 1) πωλῶ, 2) ξεπουλῶ, 3) προδίδω. [πρτ. ἡμπόλων, μέλλ. ἐμπολήσω], ἀόρ. ἡμπόλησα [καὶ ἐνεπόλησα], πρκ. ἡμπόληκα.

- Παθ. ἐμπολῶμαι, [πρτ. ἡμπολώμην, παθ. μέλλ. ἀπεμποληθήσομαι]. ἀόρ. ἡμπολήθην, πρκ. ἡμπόλημαι.

ΠΑΡΑΓ. ἐμπόλημα (=φορτίον) ἐμπόλητος (=ἀγοραστός).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ πολῶ (έω) (κινουμαι) παράγεται τὸ οὐσιαστ. ἐμπολή (=ἐμπόρευμα) θ ἐμπολά-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. με τὴν ἀπό : ἀπεμπολῶ (=πωλῶ, προδίδω) τὴν ἐξ : ἐξεμπολῶ (=ξεπουλῶ).

ΣΥΝΩΝ. ἐμπορεύομαι, κερδαίνω, πωλῶ, ὠνοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : ἐνεπόλησαν τετρακισχιλίας δραχμάς.

Ν. ΕΛΛ. ἀπεμπολῶ=1) πωλῶ κάτι ποῦ μοῦ ἐνεπιστεύθησαν, 2) προδίδω μυστικὸν διὰ νὰ ὠφεληθῶ ἀπ' αὐτό. «ἀπεμπόλησε πᾶν ἱερὸν καὶ ὄσιον».

ἐμφανίζω= 1) ἐμφανίζω, 2) κάμνω κάτι φανερόν, 3) δεικνύω, 4) παρουσιάζω. πρτ. ἐνεφάνιζον, μέλλ. ἐμφανιῶ, ἀόρ. ἐνεφάνισα. πρκ. ἐμπεφάνικα.

Οἱ χρόνοι εἰς τὴν μέσ. φωνὴν εἶναι μεταγενέστεροι.

ΠΑΡΑΓ. ἐμφάνις, ἐμφανιστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐμφαίνω παράγεται τὸ ἐπίθ, ἐμφανής, ἀπ' αὐτό δὲ με τὴν κατάλ. -ίζω (ἀναλογικῶς) τὸ ἐμφανίζω παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. φαίνω, ἐμφαίνω.

ΑΝΤΙΘ. κρύπτω, ἀποκρύπτω, ἀφανίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. φιλανθρωπίαν τῆς ψυχῆς ἐνεφάνιζεν.

2) με αίτιατ. καὶ δεσ: ἄστρα ἃ ἡμῖν τῆς νυκτός τὰς ὥρας ἐμφανίζει.

Ν. ΕΛΛ. ἐμφανίζω=1) παρουσιάζω, φανερώνω κάτι. «ἐμφανίζει τὰ πράγματα ὡς ἀληθῆ», 2) ἐμφανίζω φωτογραφικὴν πλάκα.

ἐμῶ (έω)= 1) κάνω ἐμετόν. πρτ. ἤμουν, μέλλ. ἐμῶ [καὶ ἐμέσω], ἀόρ. ἤμεσα, [πρκ. ἐμήμεκα, ὑπερσ. ἐμημέκειν].

Οἱ χρόνοι τοῦ ρ. εἰς τὴν μέσ. φωνὴν καὶ τὴν παθ. διάθεσιν

είναι μεταγενέστεροι.

ΠΑΡΑΓ. ἔμεσις, ἔμετος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *Feμ-* (λατ. *no-mo*=ἐμῶ) θ. *ἐμε-ἐμέω-ῶ* καὶ *εμεσ-ἡμεσ-α* ὁ πρκ. σχηματίζεται μὲ ἀττ. ἀναδιπλασιασμόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἐν καὶ ἐξ.

ΣΥΝΩΝ. ἐξερᾶω (=ξερνῶ) ἐξερεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. ὅσοι ἔψαγον τῶν κηρίων ἡμῶν (ταῦτα).

Ν. ΕΛΛ. ἐμῶ καὶ κυρίως ἐξεμῶ=1) ξερνῶ, 2) μεταφ. βγάζω ἀπὸ μέσα μου κάτι κακὸν καὶ ἀηδές. «ἐξεμῶ ἀπειλάς».

- **ἐναντιοῦμαι** (ὄμοι)= 1) ἐναντιώνομαι, 2) ἀντιλέγω, 3) ἀντιτίθεμαι, 4) ἀνθίσταμαι, 5) ἀρνούμαι. πρκ. *ἠναντιούμην*, μέσ. μέλλ. *ἐναντιώσομαι*, [παθ. μέλλ. *ἐναντιωθήσομαι*], παθ. ἄορ. *ἠναντιώθην*, πρκ. *ἠναντιώμαι* [καὶ ἐνηντίωμαι], ὑπερσ. *ἠναντιώμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἐναντίωμα (=τὸ κώλυμα, ἐμπόδιον), ἐναντίωσις (=ἡ διαφωνία).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. ἐν καὶ ἀντίος (=ὁ ἀπέναντι, ὁ ἀντίπαλος) σχηματίζεται τὸ ἐναντίος, θ. ἐναντιό-ομαι-οῦμαι, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ἀντιλέγω, ἀντίκειμαι, ἀντιτάσσομαι, ἀνθίσταμαι, ἀντιπράττω, ἀντικρούω, ἐνίσταμαι.

ΑΝΤΙΘ. σύμφημι, συμφωνῶ, συμπράττω. συντάττομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : πῶς ἂν ἄριστ' ἐναντιωθεῖη τῇ εἰρήνῃ.

2) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. : καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν ἠναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς.

3) μὲ γεν. καὶ δοτ. : ἀρ' οὖν, ἔφασαν, μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται τῆς ἀπαγωγῆς;

4) μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ. : τοῦτ' ἔστιν ὃ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικὰ πράττειν.

Ν. ΕΛΛ. ἐναντιοῦμαι καὶ ἐναντιώνομαι=εἶμαι ἐναντίος, ἀντιτίθεμαι, ἀντιτάσσομαι. «οἱ γονεῖς μου ἐναντιοῦνται εἰς τὴν ἀπόφασίν μου», «μὴν τοῦ ἐναντιώνεσαι».

ἐνεδρεύω= 1) στήνω ἐνέδρα, 2) παραμονεύω. πρκ. *ἐνήδρευον*, [μέλλ. *ἐνεδρεύσω*], ἄορ. *ἐνήδρευσα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *ἐνεδρεύομαι*, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. *ἐνεδρεύσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐνηδρευσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐνηδρεύθην*, [πρκ. *ἐνήδρευμαι*].

ΠΑΡΑΓ. [ἐνεδρευτής, ἐνεδρεία, ἐνέδρευμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. ἐνέδρα (ἐν+ἔδρα), θ. ἐνεδρ- καὶ τὴν κατάληξιν -εύω, ἐνεδρ-εύ-ω, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. τηρῶ, παρατηρῶ, ἔλλοχῶ, ἐφεδρεύω, παραφυλάσσω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μτβ. μὲ αἰτιατ. : ἐνηδρεύσαμεν καὶ ἀπεκτείνασμέν τινὰς αὐτῶν. 2) ἀμτβ. ἐνήδρευσαν εἰς τὸ Ἐνυάλιον.

N. ΕΛΛ. *ένεδρεύω* = 1) *δ,τι και εις τα άρχαία. «ένεδρεύω τον έχθρον»,* 2) *μτφ. έπιβουλεύομαι κάποιον.*

ένθυμοῦμαι (έομαι) άποθ. = 1) *έχω κάτι εις τον νοῦν μου,* 2) *σκέπτομαι,* 3) *συμπεραίνω. πρτ. ένεθυμούμην, μέσ. μέλλ. ένθυμήσομαι, [παθ. μέλλ. ένθυμηθήσομαι], παθ. άόρ. με ένεργ. σημασ. ένεθυμήθην, πρκ. έντεθύμημαι, ύπερσ. ένετεθυμήμην.*

ΠΑΡΑΓ. *ένθύμημα (=σκέψις), ένθύμησις, ένθυμητέον.*

ΕΤΥΜ. *άπό την πρόθ. έν και θυμός χωρίς την μεσολάβησιν συνθέτου όνόματος θ. ένθυμέ-ομαι-οῦμαι, παρασύνθ.*

ΣΥΝΩΝ. *διανοοῦμαι, σκοπῶ, σκοποῦμαι, νοῶ, λογίζομαι, έννοῶ, κατέχω.*

ΑΝΤΙΘ. *έπιλανθάνομαι.*

ΣΥΝΤΑΞ. 1) *με αίτιατ. . και ένεθυμοῦντο την τε περί Πύλον ξυμφοράνι*

2) *με γεν. : οὔ θαυμαστόν, ει μη τούτων ένεθυμήθησαν*

3) *με έξηρτ. πρότ. : ένθυμούμεθα δε ότι οὔδέν έν τοσοῦτω λόγῳ ειρήκατε:*

N. ΕΛΛ. *ένθυμοῦμαι, θυμοῦμαι, και θυμάμαι = δ,τι και εις τα άρχαία. «δέν σε θυμάμαι», «δέν θυμάμαι ποῦ τον είδα», «θυμάμαι ότι στο έδωσα»,*

* **έννοῶ (έω) =** 1) *σκέπτομαι,* 2) *έχω κάτι εις τον νοῦν,* 3) *καταλαβαίνω,* 4) *έπινοῶ. πρτ. ένενόουν, [μέλλ. έννοήσω], άόρ. ένενόησα, πρκ. έννενόηκα, [ύπερσ. ένενοήκειν].*

• **Μέσ. έννοοῦμαι (=σκέπτομαι), πρτ. ένενοοῦμην, παθ. άόρ. με μέσ. σημασ. ένενοήθην.**

* Αντικατάστασις άορ.

όριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
ένενόησα	έννοήσω	έννοήσαιμι	έννουησον	έννοήσαι	έννοήσας

ΠΑΡΑΓ. *έννόημα, έννόησις (=σκέψις), έννοητέον,*

ΕΤΥΜ. *άπό την πρόθ. . έν και νοῶ (βλέπε νοῶ).*

ΣΥΝΩΝ. *ένθυμοῦμαι, σκοποῦμαι, διανοοῦμαι, λογίζομαι, νοῶ.*

ΣΥΝΤΑΞ. 1) *με αίτ ατ. . ὃ δε ὑμείς έννοείτε.*

2) *με γεν. . ένενόησε δε αὔτων.*

3) *με κατηγ. μτχ. . έπει και νῦν έννενόηκα σοῦ λέγοντος.*

4) *με έξηρτ. πρότ. : έννοησάτω ότι πανταχοῦ ταῦτα γίγνεται.*

N. ΕΛΛ. *έννοῶ = 1) δ,τι και εις τα άρχαία, 2) άντιλαμβάνομαι διά των αισθήσεων. «δέν έννόησα τον σεισμόν», 3) αξιῶ κάτι. «έννοεῖ να έχη τās άνέσεις σου». 4) σημαίνω. «τί έννοεῖ αὔτη ή ...»*

ἐνοχλῶ = 1) ἐνοχλῶ, 2) προξενῶ ἐνόχλησιν εἷς τινα. πρτ. *ἠνώχλουν*, μέλλ. *ἐνοχλήσω*, ἀόρ. *ἠνώχλησα*, πρκ. *ἠνώχληκα*, ὑπερσ. *ἠνωχλήκειν*.

- Παθ. *ἐνοχλοῦμαι*, πρτ. *ἠνωχλούμην*, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. ἐνοχλήσομαι, παθ. μέλλ. ἐνοχληθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠνωχλήθην]. πρκ. *ἠνώχλημαι*.

ΠΑΡΑΓ. [ἐνόχλημα, ἐνόχλησις, ἐνοχλητέον, ἀνενόχλητος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. ἐν καὶ ὄχλῶ (έω), (τὸ ὁποῖον παράγεται ἀπὸ τὸ ὄχλος = θόρυβος, πλῆθος) θ ἐνοχλέ-ω-ῶ. Τὸ ρῆμα λαμβάνει ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν αὐξησιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν, ὅπως καὶ τὰ : ἀμφιοβητῶ, ἀμφιγνοῶ, ἀνέχομαι. ἐπανορθῶ, διαιτῶ, ἀμπέχομαι.

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθ. . παρά.

ΣΥΝΩΝ. πράγματα παρέχω τινί.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : ἠνώχλησα ὑμᾶς.

2) με δοτ. . οὐκ ἂν ἠνώχλει νῦν ἡμῖν ὁ Φίλιππος.

3) με κατηγ. μτχ. : τό δὲ μὴ (ἄξιον λόγου) οὐκ ἠνώχλει λέγων.

Ν ΕΛΛ. ἐνοχλῶ = στενοχωρῶ, δυσσαρεσιῶ. «με ἐνοχλεῖ ἡ παρουσία του», παρενοχλῶ = ἐνοχλῶ κάποιον ποῦ ἀσχολεῖται με κάποιο ἔργον:

ἐντέλλομαι ἀποθ. = 1) δίδω ἐντολήν, 2) διατάσσω, 3) παραγγέλλω, 3) προστάττω. πρτ. *ἐνετελλόμην*, [μέσ. μέλλ. ἐντελοῦμαι], μέσ. ἀόρ. *ἐνετείλαμην*, πρκ. *ἐντέταλμαι*, [ὑπερσ. ἐνετετάλμην].

ΠΑΡΑΓ. ἐντολή, [ἐνταλμα].

ΕΓΥΜ' ἀπὸ τὸ θ. τελ- (καὶ με μετάπτωσιν ταλ-) καὶ με τὸ πρόσφ. j, τελ-j-ομαι, τέλλομαι καὶ με τὴν πρόθεσιν ἐν, ἐντέλλομαι. Ὁ πρκ. σχηματίζεται ἀπὸ τὸ θέμα ταλ-. (Τὸ ἐνεργητικὸν ἐντέλλω εἶναι μόνον ποιητικόν),

ΣΥΝΩΝ. κελεύω, παραγγέλλω, παρεγγυῶ, διατάσσω, ἐπισκῆπτω, ἐπιστέλλω

ΣΥΝΤΑΞ 1) με δοτ καὶ αἰτιατ. : καὶ τούτοις τοιάδε ἐνετέλλετο Κῦρος.

2) με δοτ, καὶ ἀπαρ. : ἐνετείλατο αὐτοῖς παρελαύνειν τινὰς

3) με ἀπαρ : πολὺ μᾶλλον ἐντέλλονται ἐπιμελεῖσθαι εὐκοσμίας.

* ἔξεστι ρ. ἀπρόσ. = 1) εἶναι [δυνατόν, 2) ἐπιτρέπεται. πρτ. *ἔξην*, μέλλ. *ἔξέσται* καὶ *ἐκγενήσεται*, ἀόρ. β' *ἔξεγένετο*.

Ἐντικατάστασις ἐνεστ.

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔξεσι	ἔξῃ	ἔξειη	ἔξέστω	ἔξεῖναι	ἔξόν

ΠΑΡΑΓ. έξουαία.

ΕΤΥΜ. σύνθ. από τήν πρόθ. *έκ* και τό ρήμα *έστιν* (βλ. *ειμί*).

ΣΥΝΩΝ. οϊόν τ' *έστί*.

ΣΥΝΤΑΞ. με *δοτ. προσ. και άπαρ.* : νύν ξεεσι σοι άνδρι γενέσθαι.

Ή μετοχή *έξόν* χρησιμοποιείται άπολύτως (αίτιατ. άπόλυτος) και είναι κατά κανόνα έναντιωματική μετοχή. και *έξόν* μοι μετ' *έκείνων* άδεως πολιτεύεσθαι. (Βλέπε και Συνακτικόν Ιδίων συγγραφέων Μάθ. 37ο).

* *έξετάζω*=1) *έξετάζω*, 2) *έπιθεωρώ*, 3) *άνακρίνω*, *δοκιμάζω*. πρτ. *έξήταζον*, μέλλ. *έξετάσω* και σπαν. συνηρ. *έξετω* (άω), άόρ. *έξήτασα*, πρκ. *έξήτακα*, ύπερσ. *έξητάκειν*.

● Παθ. *έξετάζομαι*, πρτ. *έξηταζόμην*, μέλλ. *έξετασθήσομαι*. άόρ. *έξητάσθην*, πρκ. *έξήτασμαι*, ύπερσ. *έξητάσμην*.

ΠΑΡΑΓ. *έξετασις*, *έξετασμός*, *έξεταστής*. *έξεταστέος*.

ΕΤΥΜ. τό ρήμα είναι σύνθ. από τήν πρόθ. *έξ* και *ετάζω* (= *έξετάζω* δοκιμάζω). (Τό θ. *ετ-* του *ετάζω* προέρχεται από τό θ. *εσ-* του *ειμί*). Τό *α* είναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. με *τάς* προθ. : πρός και σύν

ΣΥΝΩΝ. *έρευνώ*, *άναζητώ*, *πυθάνομαι*, *άνακρίνω*, *άκριβώ*, *δοκιμάζω*.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τό *ένεργ.* με *αίτιατ.* : Άθηναίοι τήν ύάρχουσαν *ξυμμαχίαν* *έξήταζον*.

2) τό *παθ.* με *κατηγ. μτχ.* : *έν* μη παρών *έξετάζεται* τοίς *ξυλλόγοις*.

Ν. ΕΛΛ. *έξετάζω*=1) *ό,τι* και *εις* τά *άρχαία*. «*έξετάζω* *μάρτυρας*» *έξετάζω* τοϋς *όποψηφίους* *εις* τήν *έκθεσιν*».

έοικα πρκ. με *σημασ.* *ένεστῶτος*=1) *όμοιάζω*, 2) *φαίνομαι*. Βλέπε *εϊκω*.

* *έορτάζω*=1) *έορτάζω*, 2) *τιμῶ* *έν* *μέγα* *γεγονός* με *έορτάς*. πρτ. *έώρταζον*, [μέλλ. *έορτάσω*], άόρ. *έώρτασα*, [ύπερσ. *έωρτάκειν*].

ΠΑΡΑΓ. *έόρτασις* [*έόρτασμα*, *έορτασμός*, *έορταστής*, *έορταστέον*].

ΕΤΥΜ. από τό οϋσιαστ. *έορτή* θ. *άναλογικόν* *έορταδ-* και τό πρόσφ. *j*. *έορτάδ-j* ω — *έορτάζω*. Ή *άρχική* *κανονική* *αϋξησης* *ήτο* *ήόρταζον* *κατόπιν* *έγινεν* *άντιμεταχώρησις*, δηλ. *έναλλαγή* του *χρόνου* των *δϋο* *πρώτων* *φωνηέντων* : *έώρταζον*, *έώρτασα*. Τό *α* είναι βραχύ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) *άμεταβ.* . *ώς* *εϊη* *έορτή*, *έν* *ή* *πανδημεί* *Μυτιληναίοι* *έορτάζουσι*.

2) με *σύστοιχ.* *αίτιατ.* . οϋστινας *δει* *έορτάσαι* *έορτάς*.

Ν. ΕΛΛ. *έορτάζω*=*ό,τι* και *εις* τά *άρχαία*. «*έορτάζομεν* *τήν* *έπέτειον* *τής* *έπαναστάσεως*».

ἐπαινῶ. Βλέπε *αἰνῶ*.

ἐπαῖω=1) ἐννοῶ, 2) γνωρίζω, 3) εἶμαι εἰδικός. Βλέπε *αἶω*.

* **ἐπανορθῶ**=1) ἐπαναφέρω κάτι εἰς τὴν προηγουμένην του θέσιν, 2) διορθώνω, 3) ἐπανορθώνω. πρτ. *ἐπηνώρθουν*, μέλλ. *ἐπανορθώσω*, ἀόρ. *ἐπηνώρθωσα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *ἐπανορθοῦμαι*, πρτ. *ἐπηνωρθούμην*, μέσ. μέλλ. *ἐπανορθώσομαι*, παθ. μέλλ. *ἐπανορθωθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐπηνωρθώσάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐπηνωρθώθην*, πρκ. *ἐπηνώρθωμαι*, ὑπερσ. *ἐπηνωρθώμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἐπανόρθωσις, ἐπανόρθωμα, ἐπανορθωτέος, ἀνεπανόρθωτος, [ἐπαναρρωτής].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὰς προθ. ἐπί-ἀνά καὶ τὸ ρ. ὀρθῶ-ῶ, ἐπ-αν-ορθῶ. Τὸ ρ. λαμβάνει ἐσωτερικὴν (κανονικὴν) καὶ ἐξωτερικὴν ἀΰξισιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν, δηλ. ἐκτὸς τῆς κανονικῆς ἀΰξίσεως τοῦ ὀρθῶ (ὠρθουν) λαμβάνει ἀΰξισιν καὶ ἡ πρόθεσις ἀνά (ἐπ-ην-ώρθουν).

ΣΥΝΘ. συνεπανορθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μεῖ ἀιτιατ. : ἐγὼ δὲ τοὺς φιλοσοφοῦντας ἐπανορθῶ.

Ν. ΕΛΛ. ἐπανορθῶ καὶ ἐπανορθώνω = ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἐπανορθώνω τὸ ἀδίκημα».

ἐπείγω μτβ.= 1) πιέζω, 2) στενοχωρῶ, 3) ἐπισπεύδω κάτι, 4) ἐπιτυγχάνω κάτι. ἀμτβ.=βιάζομαι σπεύδω. Εἰς τοὺς ἀττικ. συγγραφεῖς χρησιμοποιεῖται συνήθως σύνθ. μετὴν πρόθ. κατά. πρτ. *ἤπειγον*, [ἀόρ. ἤπειξα].

- Μέσ. *ἐπείγομαι* (=σπεύδω), πρτ. *ἤπειγόμεν*, [μέσ. μέλλ. ἐπείξομαι], παθ. ἀόρ. μετὴν μέσ. σημασ. *ἤπειχθην*, [πρκ. ἤπειγμαι].

ΠΑΡΑΓ. ἐπεικτέος [ἐπειξις (=ἡ σπουδῆ)], ἐπείκτης (=ὁ ἐπιστάτης), ἤπειγμένως (=βιαστικά).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *ειγ-* (συγγενὴς μετὴν ρίζαν *εικ* τοῦ *εἶκω*=ὑποχωρῶ) καὶ μετὴν πρόθ. ἐπί, ἐπείγ-ω Τὸ ρ. ἀρχικῶς ἔθεωρήθη ἀπλοῦν καὶ ἔλαβεν ἀΰξισιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν εἰς τὴν ἀρχὴν.

ΣΥΝΘ. μετὴν πρόθεσιν κατά.

ΣΥΝΩΝ. σπεύδω, βιάζομαι, σπουδάζω, ἐπιτυγχάνω, ὀρμῶ, παροξύνω, διεγείρω, ἐρεθίζω, κινῶ, ὠθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὴν αἰτ. : ὡς αὐτοὺς κατήπειγεν ἡ Ποτεΐδαια καὶ ὁ Ἄριστεύς

2) μετὴν ἀπαρ. : παντί τε τρόπῳ ἤπειγοντο φθῆναι τοὺς Λακεδαιμονίους....

Ν. ΕΛΛ. ἐπείγω=ἀπαιτῶ ἀμεσον ἐνέργειαν, βιάζω. «ἐπείγει ἡ ψήφισις τοῦ νόμου» ἀπρόσ. ἐπείγει νὰ ψηφισθῇ τὸ «νομοσχέδιον», ἐπείγο-

μαι=βιάζομαι. «ἐπείγομαι νά ἀναχωρήσω», κατεπείγω=ἐπείγω ὑπερβολικά.

ἐπηρεάζω=1) φέρομαι με ὑβριστικόν τρόπον πρὸς κάποιον, 2) ὑβρίζω, 3) ἐνοχλῶ, 4) βλάπτω. πρτ. *ἐπηρεάζον*, ἀόρ. *ἐπηρεάσα*.

● Παθ. *ἐπηρεάζομαι*, πρτ. *ἐπηρεαζόμεν*.

ΠΑΡΑΓ. ἐπηρεασμός (=ἡ μεταχείρισις με κακία). ἀνεπηρέαστος (=ὁ ἀνευ ὑβρεων), [ἐπηρεαστής, ἐπηρεαστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ *ἐπήρεια* (=ὑβρις, περιφρόνησις) καὶ τὴν κατάληξιν -ζω ἀντὶ *ἐπηρειάζω*. Τὸ α εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΩΝ. βλάπτω, ὑβρίζω, κατηγορῶ, μέμφομαι, λοιδορῶ, λυμáινομαι, ἀπειλῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἐπαινῶ

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. (Κριτίας) ἐπηρεάζων ἐκείνω (Χαρικλεῖ).

2) με δοτ. καὶ αἰτιατ. : ἐπηρεάζων μοι καὶ μικρὰ καὶ μείζω.

Ν. ΕΛΛ. *ἐπηρεάζω*=1) ἐπιδρῶ ἐπιβλαβῶς ἐπάνω εἰς κάποιον, 2) ἀσκῶ ἐπιδρασίην ἐπὶ τῆς θέλησεως, τῆς διαθέσεως ἢ τῶν πράξεων κάποιου. «οἱ λόγοι τοῦ οὐδόλως ἐπηρέασαν τοὺς δικαστάς»

ἐπιβουλεύω=1) σχεδιάζω κάτι ἐναντίον κάποιου, 2) ἐπιβουλεύομαι κάποιον, 3) σκέπτομαι νά βλάψω κάποιον, 4) διανοοῦμαι νά πρᾶξω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν ἄλλων χρόνων βλέπε *βουλεύω*.

ΠΑΡΑΓ. ἐπιβούλευμα (=σχέδιον, ἀπόπειρα ἐναντίον κάποιου), ἐπιβουλευτής (=ὁ συνωμότης), ἐπιβουλή (=σχέδιον ἐναντίον κάποιου), ἐξ ἐπιβουλής (=με ἐνέδραν).

ΣΥΝΘ ἀντεπιβουλεύω=ἀντιτάσσω ἰδικά μου ἐπίβουλα σχέδια εἰς τὰ ἐπίβουλα σχέδια ἄλλου.

ΣΥΝΩΝ. ἐπινοῶ, τεκταίνομαι, χαλκεύω, μηχανῶμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. . οἱ Θηβαῖοι ἐπεβούλευον τοῖς ἔξω

2) με αἰτιατ. (πραγματ.) : οὐ γὰρ ἂν τὸν ἔκπλουν ἐπιβουλεύσαι.

3) με ἀπαρ. . ἐπιβουλεύουσιν αὐτοῖ τε καὶ οἱ ξυμπολιορκούμενοι πάντες ἐξελθεῖν.

4) με ἐξηρημ. πρὸτ. . Κῦρος εἰσῆλθεν ἐπιβουλεύσας ὅπως ἂν ἀλυπτότατα εἴποι.

Ν. ΕΛΛ. *ἐπιβουλεύομαι*=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἐπιβουλεύεται τὴν περιουσίαν μου».

ἐπιδημῶ (έω)=1) ζῶ εἰς τὴν πατρίδα μου, 2) ἔρχομαι εἰς τὴν πατρίδα μου, 3) διαμένω κάπου ὡς ξένος. πρτ. *ἐπεδήμουν*, μέλλ. *ἐπιδημήσω*, ἀόρ. *ἐπεδήμησα*, πρκ. *ἐπιδεδήμεκα*, ὑπερσ. *ἐπεδημήκειν*.

ΠΑΡΑΓ. ἐπιδήμησις (= ἐπιδημία) [ἐπιδημητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίδημος (= ἰθαγενής, ἐγχώριος, μόνιμος). θ. ἐπιδημέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ἐνδημῶ, διστρίβω, διαμένω.

ΑΝΤΙΘ. ἀποδημῶ, ἐκδημῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμετβ. : ἴ τ' ἴ λέγεις ; Πρωταγόρας ἐπιδηδήμηκεν ,

Ν. ΕΛΛ. ἐπιδημῶ=ι διαμένω, διαρκῶς κάπου, 2) (ἐπὶ νόσου) ἐμφανίζομαι καὶ διαδίδομαι εὐρέως κάπου.

* ἐπιθυμῶ (έω)=1) ἐπιθυμῶ, 2) ποθῶ. πρτ. ἐπεθύμουν, μέλλ. ἐπιθυμήσω, ἀόρ. ἐπεθύμησα, πρκ. ἐπιτεθύμηκα, ὑπερσ. ἐπετεθυμήκειν.

● Παθ. ἀπαρεμ. ἐνεστ. ἀντεπιθυμεῖσθαι, μτχ. τὰ ἐπιθυμούμενα.

ΠΑΡΑΓ. ἐπιθύμημα, ἐπιθυμητής, ἐπιθύμησις, ἐπιθυμητός.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν πρόθ. ἐπὶ καὶ θυμός χωρίς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου ἑνόματος. θ. ἐπιθυμέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. ἀντεπιθυμῶ (=ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως).

ΣΥΝΩΝ. βούλομαι, ἐθέλω, ἐφίεμαι ὀρέγομαι, ποθῶ, ἐρῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀποστρέφομαι.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ γεν. σὺ μὲν γὰρ παιδείας ἐπιθυμεῖς.

2) μὲ ἀπαρ. ἐπιθυμῶ δ' ἔγωγε ἐπισκέψασθαι κοινῇ μετὰ σοῦ.

Ν ΕΛΛ. ἐπιθυμῶ καὶ πιθυμῶ=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, «ἐπιθυμῶ τὴν δόξαν». «ἐπιθυμῶ νὰ σὲ συναντήσω».

ἐπικουρῶ (έω)=1) βοηθῶ, 2) ἔρχομαι εἰς ἐπικουρίαν. πρτ. ἐπεκούρουν, μέλλ. ἐπικουρήσω, ἀόρ. ἐπεκούρησα.

● Παθ. μόνον ὁ πρκ. ἐπικεκούρημαι.

ΠΑΡΑΓ. ἐπικούρημα (=βοήθημα), ἐπικούρησις, [ἐπικουρητέος, δυσεπικούρητος].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίκουρος (ἐπὶ καὶ κοῦρος=νέος) θ. ἐπικουρέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : σὺν, συνεπικουρῶ, καὶ ἀντὶ ἀντεπικουρῶ.

ΣΥΝΩΝ. βοηθῶ, ἀμύνω, ἀρήγω, τιμωρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ δοτ. . καὶ ἐκεῖ ταῖς φιλίαις πόλεσιν ἐπεκούρει.

Ν. ΕΛΛ. ἐπικουρῶ=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

* ἐπιμελοῦμαι (έομαι) καὶ ἐπιμέλομαι ἀποθ.=1) φροντίζω διὰ κάτι, 2) ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι μὲ κάτι. πρτ. ἐπεμελούμην καὶ ἐπεμελόμην, μέσ. μέλλ. ἐπιμελήσομαι, παθ. μέλλ. σπαν. ἐπιμεληθήσομαι, [μέσ. ἀόρ. ἐπεμελησάμην], παθ. ἀόρ. ἐπεμελήθην, πρκ. ἐπιμεμέλημαι, ὑπερσ. ἐπεμεμελήμην.

ΠΑΡΑΓ. ἐπιμέλημα, ἐπιμελητής, ἐπιμελητικός, ἐπιμελητέον, ἐπιμελήτρια.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθετον ἐπιμελής θ. ἐπιμελέσ-ομαι - ἐπιμελέ-ομαι - ἐπιμελοῦμαι, παρασύνθ. ἀπὸ τὴν πρόθ. ἐπὶ καὶ μέλομαι (μέλει) τὸ ἐπιμέλομαι.

ΣΥΝΘ. ἀντεπιμελοῦμαι (=ἐπιμελοῦμαι καὶ ἐγώ).

ΣΥΝΩΝ. φροντίζω, μεριμνῶ, κήδομαι, θεραπεύω, περιέπω, προνοῶ, τημελῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀμελῶ, ἀκηδῶ

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. . ἐπεμελεῖτο τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἀθάνατος.

2) μὲ γεν. καὶ ἀπαρ. : ἐπεμέλοντο σφῶν αὐτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἶναι.

3) μὲ σύστοιχ. αἰτιατ. : οὐδ' ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν,

4) μὲ πλαγ, ἐρώτησιν (ὅπως καὶ ὄριστ. μέλλοντος): οἱ Περσικοὶ νόμοι ἐπιμέλονται ὅπως μὴ τοιοῦτοι ἔσονται οἱ πολῖται.

5) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : νόμους θεμένους περὶ τοὺς παῖδας τε καὶ γεννήτορας ἐπιμελεῖται.

ἐπιορκῶ=1) ὀρκίζομαι ψευδῶς, παραβαίνω τὸν ὄρκον. μέλλ. ἐπιορκήσω, ὀρκ. ἐπιώρκησα, πρκ. ἐπιώρκηκα, ὑπερσ. ἐπιωρκηκῶς ἦν.

• Παθ. μόνον ὁ Παθ. μέλλ. κατεπιορκηθήσομαι

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπιορκος (=ὁ ὀρκιζόμενος ψευδῶς) θ. ἐπιορκέ-ω-ῶ. παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μόνον ὁ παθ. μέλλ. κατεπιορκηθήσομαι.

ΣΥΝΩΝ. ψευδορκῶ.

ΑΝΤΙΘ. εὐορκῶ, ὄρκους ἐμπεδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμετβ. : οὐνοὶδέ μοι εἰ ἐπιορκῶ.

2) μὲ αἰτιατ. : οὗτοι μὲν γὰρ αὐτοὺς ἐπιωρκήκασιν.

N. ΕΛΛ. ἐπιορκῶ=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

ἐπισκήπτω. Βλέπε σκήπτω.

* ἐπίσταμαι=1) γνωρίζω καλῶς. πρκ. ἠπιστάμην, μέσ. μέλλ. ἐπιστήσομαι, παθ. ὀρκ. ἠπιστήθην.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἠπιστήθην = παθ. ὀρκ. τοῦ ἐπίσταμαι.

ἠπιστήθην = παθ. ὀρκ. τοῦ ἀπιστοῦμαι.

Ἐντικατάστασις ἐνέστ.

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐπίσταμαι	ἐπίστωμαι	ἐπισταί- μην	ἐπίστασο καὶ ἐπίστω	ἐπίστα- σθαι	ἐπιστάμε- νος

Τὸ ρῆμα κλίνεται κατὰ τὸ ἴσταμαι.

ΠΑΡΑΓ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων, ἐπιστητὸν (=ὄ,τι δύναται τις νὰ μάθῃ).
ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν προθ. ἐπί καὶ τὸ θ. στα- (ἴ-στα-μαι). Τὸ ρ. λαμβάνει ἔξωτ. αὔξ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. . ἔξ, πρό, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. οἶδα, γνωρίζω, γινώσκω, ἐπαίω.

ΑΝΤΙΘ. ἀγνοῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : τὰς ἐνθάδε θυοῖας ἐπιστάμεθα καὶ γινώσκομεν.

2) μὲ τελ. ἀπαρ. : ὦ Ἀγησίλαε, μειοῦν μὲν ἄρα σὺ γε τοὺς φίλους ἠπίστω.

3) μὲ κατηγ. μτχ. : εὖ ἐπίσταμαι αὐτὸς σχῆσων.

4) μὲ εἰδ. πρότ. : πάντες ἐπιστάμεθα, ὅτι πόλεμοι γίνονται καὶ καταλύονται.

ἐπιστατῶ (έω)=1) εἶμαι ἐπιστάτης, 2) ἐπιβλέπω. πρτ. *ἐπεστάτουν*, μέλλ. *ἐπιστατήσω*, ἄορ. *ἐπεστάτησα*, [πρκ. *ἐπεστάτηκα*].

ΠΑΡΑΓ. ἐπιστατητέον

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ ἐπιστάτης (=ὁ πρόεδρος τῶν πρυτάνεων) θ. ἐπιστατέ-ω-ῶ, παραοῦνθ.

ΣΥΝΘ. συνεπιστατῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. . οὐκ ὀρθῶς ἂν ἔχοι τὸν χεῖρω τῶν βελτιόνων ἐπιστατεῖν.

2) μὲ δοτ. : εἰ μὴ ἡ ψυχὴ τῷ σώματι ἐπεστάτει.

3) ἀπολ. : Ἀκαμαντὶς ἐπρυτάνευε, Νικιάδης ἐπεστάτει.

Ν. ΕΛΛ. ἐπιστατῶ=ἐπιβλέπω, ἐποπτεύω κάποιον ἔργον διὰ τὴν καλὴν τοῦ ἐκτέλεσιν.

ἐπιτηδεύω= 1) ἀσχολοῦμαι μὲ κάτι, 2) ἀσκῶ τι, 3) ἐπαγγέλλομαι, 4) φροντίζω νά. πρτ. *ἐπετήδευον*, μέλλ. *ἐπιτηδεύσω*, ἄορ. *ἐπετήδευσα*, πρκ. *ἐπιτετήδευκα*, ὑπερσ. *ἐπετετηδεύκειν*.

● Παθ. *ἐπιτηδεύομαι* (=ἀσκοῦμαι διὰ νὰ γίνω κάτι), πρκ. *ἐπιτετήδευμαι*, [ὑπερσ. *ἐπετετηδύμην*].

ΠΑΡΑΓ. ἐπιτήδευμα, ἐπιτήδευσις, ἐπιτηδευτός, ἐπιτηδευτέον [ἀνεπιτηδευτός].

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ ἐπίρρ. ἐπίτηδες (=σκοπίμως) θ. ἐπιτηδ- καὶ τὴν πα-

ραγωγ. κατάλ. -εύω, *ἐπιτηδ-εύω*· τὸ ρ. λαμβάνει αὔξησιν καὶ ἀναδιπλασ. ὡσάν νά ἦτο σύνθετον.

ΣΥΝΩΝ *ἀσκῶ*, *ἐπαγγέλλομαι*, *ἐπιχειρῶ*, *ἐργάζομαι*, *πειρῶμαι*, *πράττω*.
ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἰτιατ. : καὶ *ἐπετηδευσαν ἀρετὴν καὶ ζῦνεσιν*.

Ν. ΕΛΛ. *ἐπιτηδεύω* καὶ *ἐπιτηδεύομαι*=1) ἀσχολοῦμαι εἰς κάτι μὲ δεξιότητα. «*ἐπιτηδεύεται εἰς τὴν ζωγραφικὴν*», 2) ὑποκρίνομαι, «*ἐπιτηδεύεται τὸν φιλάνθρωπον*».

* *ἐπιχειρῶ* (έω)= 1) θέτω τὴν χεῖρα εἰς τι, 2) *ἐπιχειρῶ*, *προσπαθῶ*, 3) *ἐπιτίθεμαι*. πρτ. *ἐπεχειρουν*, μέλλ. *ἐπιχειρήσω*, ἄορ. *ἐπεχειρήσα*, πρκ. *ἐπικεχειρήκα*, ὑπερσ. *ἐπεκεχειρήκειν*.

● Παθ. *ἐπιχειροῦμαι* (=προσβάλλομαι, πράττομαι), πρτ. *ἐπεχειροῦμην*, παθ. ἄορ. *ἐπεχειρήθην*.

ΠΑΡΑΓ. *ἐπιχείρησις*, *ἐπιχείρημα*, *ἐπιχειρητής*, *ἐπιχειρητέον*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. *ἐπὶ* καὶ *χεῖρ*, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου ὀνόματος, θ. *ἐπιχειρέ-ω-ῶ*, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. *ἀναλαμβάνω*, *ἀναδέχομαι*, *ἄπτομαι*, *ἐγχειρῶ*, *ἐπιβάλλομαι*.
ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ τελ. ἄπαρ. : οὐδ' ὁ ποιητὴς ἐπιχειρεῖ ἡμῶν τὴν διάνοιαν ἄλλοσε τρέπειν.

2) μὲ δοτ. : ἀλλ' εὐθὺς Ὀλυνθίοις ἐπεχείρησε (Φίλιππος).

3) μὲ αἰτιατ. : καλὸν μὲν ἔργον ἐπιχειροῦσιν.

Ν ΕΛΛ. *ἐπιχειρῶ*=1) κάμνω ἔναρξιν κάποιου ἔργου, 2) δοκιμάζω, 3) *προσπαθῶ*. «*ἐπιχειρεῖ τὰ ἀδύνατα*». «*ἐπεχείρησε νά μᾶς ἐξυπατήσῃ*».

* *ἔπομαι*· ἀποθ.=1) ἀκολουθῶ, 2) ἔρχομαι κατόπιν, πρτ. *εἰπόμην*, μέλλ. *ἔψομαι*, ἄορ. β' *ἔσπόμην*.

Ἐντικατάστασις ἄορ. β'

ὄριστ.	ὄποτ.	εὐκτ.	προσπ.	ἄπαρ.	μτχ.
ἔσπόμην	ἐπίσπωμαι	ἐπισποί- μην	ἐπίσπον	ἐπισπέ- σθαι	ἐπισπόμε- νος

Ὁ ἄορ. β' μόνον εἰς τὴν ὄριστ. εἶναι ἀπλοῦς.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *σεπ-* (λατ. *sequor*=ἔπομαι). θ. *ἐπ-* *ἐπ-ομαι* ἀπὸ τὴν ρίζαν *σεπ* μὲ συγκοπὴν τοῦ *ε* προέρχεται τὸ θ. *σπ* τοῦ ἄορ. β' *ἐ-σπ-όμην*.

ΣΥΝΘ. *ἐφέπομαι* (=παρακολουθῶ), *παρέπομαι* (=παρακολουθῶ), *συνέπομαι* (=ἀκολουθῶ μαζὺ μὲ ἄλλους).

ΣΥΝΩΝ. *ἀκολουθῶ*, *ἔχομαι*.

ΑΝΤΙΘ. *ἡγοῦμαι*, *προέρχομαι*, *προβαίνω*.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ. : ἐπὶ τῷ τρίτῳ σημείῳ ἔπεσθέ μοι.

Ν. ΕΛΛ. *ἐπομαι*=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. Συνήθως χρησιμοποιεῖται

τὸ γ' ἐνικ ἔπεται=προκύπτει, συνάγεται ὡς συμπέρασμα. «ἐκ τούτου ἔπεται, ὅτι θὰ πορουσιασθῆ ἔλλειψις».

ἔπω=1) ἀσχολοῦμαι μὲ κάτι, φροντίζω. Εἰς τοὺς ἀττ. συγγραφ. πάντοτε σύνθ. **περιέπω=**περιποιοῦμαι. πρτ. **περιεῖπον**, μέλλ. **περιέψω**, ἀόρ. β' **περιέσπον**.

- Παθ. **περιέπομαι** (=μὲ περιποιοῦνται, τυγχάνω περιποιήσεως). πρτ. **περιειπόμην**, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. περιέψομαι], παθ. ἀόρ. μόνον τὸ ἀπαρ. **περιεφθῆναι**.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **σεπ-** (λατ. *sepelio*=θάπτω). θ. ἔπ- ἔπ-ω.

ΣΥΝΘ. διέπω (=κυβερνῶ, διευθύνω, τακτοποιῶ), ἀμφιέπω (=ἀσχολοῦμαι, φροντίζω), περιέπω, ἐφέπω, μεθέπω.

ΣΥΝΩΝ. θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, ἐπομαι, φροντίζω.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ. : μάλα περιεῖπεν αὐτόν.

N. ΕΛΛ. διέπω=διοικῶ, διευθύνω, διακυβερνῶ. «οἱ νόμοι οἱ διέποντες τὴν φύσιν»

- * **ἐργάζομαι**· ἀποθ.=1) ἐργάζομαι, 2) κάνω, 3) κατεργάζομαι κάτι, 4) ἐξασκῶ. πρτ. **εἰργαζόμην** καὶ **ἡργαζόμην**, μέσ. μέλλ. **ἐργάσομαι**, παθ. μέλλ. **ἐργασθήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **εἰργασάμην** καὶ **ἡργασάμην**, παθ. ἀόρ. **εἰργασθῆν** καὶ **ἡργασθῆν**, πρκ. **εἰργασμαι**, ὑπερσ. **εἰργασμην**, τετελ. μέλλ. **εἰργασμένος ἔσομαι**.

ΠΑΡΑΓ. ἐργασία, ἐργάτης, ἐργάνη, ἐργαλεῖον, ἐργαστέος, ὄργανον, ἐργάσιμος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. **ἔργον** (ρίζα **Φεργ-** γερμαν. *werk*=ἔργον) μὲ θ ἀναλογ. **Φεργαδ-** καὶ τὸ πρόσφ **j**, **Φεργάδ-j-ομαι** —**ἐργάζομαι**.

Ἡ αὐξησις καὶ ὁ ἀναδιπλασμός εἰ ὀφείλεται εἰς τὸ ἀρχικόν **F**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὸς προθέσεις ἀπό, διά, ἐξ, ἐν, ἐπί, κατά, περί, ὑπό, οὖν.

ΣΥΝΩΝ. δρῶ, ποιῶ, πράττω.

ΑΝΤΙΘ. ἀργῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. · αὐτοὶ εἰργάζοντο τὴν γῆν.

2) μὲ δύο αἰτιατ. · τούτους δεινὰ εἰργάζοντο.

N ΕΛΛ. ἐργάζομαι=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ὑπηρετῶ κάπου. «ἐργάζεται εἰς τὴν τράπεζαν», 3) (μτφ.) λειτουργῶ «ἢ μηχανὴ δὲν ἐργάζεται», 4) (μτφ.) κερδίζω ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά μου. «αὐτὸς ὁ μηχανικός ἐργάζεται καλά», 5) καταβάλλω προσπάθεια, κοπιᾶζω. «εἰργασθῆν πολὺ διὰ νὰ τὸν διορίσω». σύνθ. **ἀπεργάζομαι**, **ἐπεξεργάζομαι**, **κατεργάζομαι**, **συνεργάζομαι**, **περιεργάζομαι**.

ἐρεθίζω=1) ἐρεθίζω, 2) διεγείρω. [πρτ. **ἡρέθιζον**, μέλλ. **ἐρεθιῶ** καὶ **ἐρεθίσω**], ἀόρ. **ἡρέθισα**, πρκ. **ἡρέθικα**, ὑπερσ. **ἡρεθίκειν**.

- Παθ. *ἐρεθίζομαι*, ἀόρ. *ἠρεθίσθην*, [πρκ. *ἠρέθισμαι*], ὑπερσ. *ἠρεθίσμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἐρέθισμα, ἐρεθισμός, ἐρεθιστής, ἐρεθιστικός, ἐρεθιστέον.

ΕΤΥΜ. πιθανόν ἀπό την ρίζαν *ερι-* (ἔρις=φιλονικία) ἐσχηματίσθη τὸ ποιητ. ρῆμα *ἐρέθω* (=ἐρεθίζω). θ. *ερεθ-* μετὰ τὴν κατάληξιν *-ίζω ἐρεθίζω*, (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἄλλα ὀδοντικόληκτα): Τὸ *ι* εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὴν πρόθ. ἀνά.

ΣΥΝΩΝ. παροξύνω, διεγείρω, ὀργίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. · ἐμὰς δὲ φρένας ἠρέθισε διάτορος φόβος.

Ν. ΕΛΛ. *ἐρεθίζω*=1) ἐξάπτω, παροξύνω, 3) ἐπὶ σωματικῶν ὀργάνων ἢ παθήσεων=αὐξάνω τὴν εὐπάθειαν. «ὁ καπνὸς ἐρεθίζει τὰ μάτια», *ἐρεθίζομαι*=1) ἐξάπτομαι, ὀργίζομαι, 2) γίνομαι πῶς εὐπαθής. σύνθ. *ἐξερεθίζω*.

ἐρείδω=1) *στηρίζω* κάτι ἐπάνω εἰς ἄλλο. Εἰς τοὺς ἀττ. συγγραφεῖς χρησιμοποιεῖται σχεδὸν πάντοτε σύνθετον. πρτ. *ἠρείδον*, μέλλ. *ἐρείσω*, ἀόρ. *ἠρεια*, [πρκ. *ἠρεια* καὶ ἐρήρεια].

- Μέσ. καὶ Παθ. *ἐρείδομαι*, [πρτ. *ἠρείδομην*, μέσ. μέλλ. *ἐρείσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἠρείσάμην*, [παθ. ἀόρ. *ἠρείσθην*. πρκ. *ἠρεια* καὶ ἐρήρεια, ὑπερσ. *ἠρείσμην* καὶ ἠρηρείσμην].

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

<i>ἠρεια</i>	= ἀόρ.	τοῦ	<i>ἐρείδω</i>
<i>ἠρεια</i>	= ἀόρ.	τοῦ	<i>ἐρίζω</i>
<i>ἠρεια</i>	= πρκ.	τοῦ	<i>ἐρείδω</i>
<i>ἠρηκα</i>	= πρκ.	τοῦ	<i>αἰρῶ</i>
<i>εἰρηκα</i>	= πρκ.	τοῦ	<i>λέγω</i>
<i>ἐρείσω</i>	= μέλλ.	τοῦ	<i>ἐρείδω</i>
<i>αἰρήσω</i>	= μέλλ.	τοῦ	<i>αἰρῶ</i>
<i>ἐρίσω</i>	= μέλλ.	τοῦ	<i>ἐρίζω</i>

ΠΑΡΑΓ. ἠρεια, ἀντηρίς (=στήριγμα).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *ερειδ-* *ἐρείδω*.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ.: ἀντί, ἀπό, ἐπί, πρὸς καὶ σύν.

ΣΥΝΩΝ. *στηρίζω*, *στηλῶ*, *στερεῶ*.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ.: τὰ σκέλη τε καὶ τὰ ἰσχία πρὸς τὴν γῆν ἐρείσας, ὀδύναις ἔδωκεν

ἐρείπω=1) κατακρημνίζω, 2) ρίπτω κατὰ γῆς, 3) καταστρέφω, 4) ἐ-

ρειπώνω. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται κυρίως ἀπὸ τοὺς ποιητὰς καὶ μεταγενεστέρους συγγραφεῖς. [πρτ. ἤρειπον, μέλλ. ἐρείψω, ἀόρ. α' ἤρειψα, ἀόρ. β' ἤριπον. πρκ. ἐρήριπα].

- Μέσ. καὶ Παθ. [ἐρείπομαι (=ἐρειπώνομαι), μέσ. μέλλ. ἐρείψομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἤρειψάμην, μέσ. ἀόρ. β' ἤριπόμην, παθ. ἀόρ. α' ἤρειφθην, παθ. ἀόρ. β' ἤρίπην, πρκ. ἐρήριμμα, ὑπερσ. ἐρηρίμην.

ΠΑΡΑΓ. ἐρείπιον, ἐρείψιμον, ἔρειψις (=πτῶσις), ἐρειψίτοιχος.

ΕΤΥΜ. θ. ἰσχυρὸν ρειπ- καὶ ἀσθενὲς ριπ- μετὰ τὸ προθεματ. ε, ερειπ- καὶ εριπ-.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. : ἀνά καὶ κατά.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. : Κῦρος μηχανὰς ἐποιεῖτο, ὡς ἐρείψων τὰ τεῖχη.

Ν. ΕΛΛ. ἐρειπώνω=καταστρέφω, μεταβάλλω εἰς ἐρείπια, κρημνίζω. «ὁ σεισμὸς ἐρείπωσε τὴν πόλιν», συνθ. κατερειπώνω.

ἐρευνῶ (άω)=1) ἐρευνῶ, 2) ἐξετάζω, 3) ἀναζητῶ. πρκ. ἠρεύνων, [μέλλ. ἐρευνήσω], ἀόρ. ἠρεύνησα.

- Μέσ. καὶ Παθ. ἐρευνῶμαι, μέσ. μέλλ. ἐρευνήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἠρευνήσάμην.

ΠΑΡΑΓ. ἐρευνητής, ἐρευνητέον, ἐρευνητικός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν ερ- (ἐρέω=ἐρωτῶ) θ. ἐρευνά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. : ἀνά, διὰ, πρό σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἐξετάζω, ἀνακρίνω, πυνθάνομαι, δοκιμάζω, ἀκριβῶ, ἐρωτῶ, ζητῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. . ταῦτ' οὖν ἐγὼ ἔτι καὶ νῦν περιῶν ἐρευνῶ.

Ν. ΕΛΛ. ἐρευνῶ=ἀνιχνεύω. «ἐρευνῶ τὴν περιοχὴν», 2) ἐξετάζω μετὰ προσοχὴν. μελετῶ κάτι. «ἐρευνῶ τὰς διαθέσεις του». σύνθ. ἀνερευνῶ, διερευνῶ, ἐξερευνῶ.

ἐρίζω=φιλονεικῶ. πρτ. ἤριζον, [μέλλ. ἐρίσω], ἀόρ. ἤρισα, [πρκ. ἤρικα].

- Μέσ. μόνον ὁ πρκ. ἐρήρισμαι μετὰ ἐνεργ. σημασ.

Δι' ὁμότηχα βλέπε **ἐρείδω**.

ΠΑΡΑΓ. ἔρισμα (=αἰτία ἔριδος), ἐριστής (=ὁ φιλόνομος) ἐρισμός, ἀναμφίριστος (=ἀδιαφιλονίκητος)

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. ἔρις θ. ἐριδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, ἐριδ-j-ω ἐρίζω. Τὸ j τῆς παραληγ. εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. φιλονικῶ, ἀμφισβητῶ, ἀγωνίζομαι, διαφωνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ δοτ. : ἐρίζουσι δὲ οἱ διάφοροι καὶ ἐχθροὶ ἀλλήλοις.

Ν. ΕΛΛ. ἐρίζω=1) μαλλώνω, 2) διαμφισβητῶ, 3) ἀνταγωνίζομαι. «ἐρίζουσι περὶ τῆς κληρονομίας».

ἔρπω καὶ ἔρπύζω=1) σύρομαι, σέρνομαι, 2) βαδίζω ἀργά. Τὸ ρῆμα κυρίως χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ποιητάς. [πρτ. εἶρπον, μέλλ. ἔρψω καὶ ἔρπύσω, ἀόρ. εἶρψα καὶ εἶρπυσα].

ΠΑΡΑΓ. ἔρψις (=τὸ σύριμο), ἔρπης (=νόσημα), ἔρπετόν, ἔρπυστήρ' ἔρπυσις, [ἔρπύστρια].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν σερπ- (λατ. serpo=ἔρπω) θ. ἔρπω. Τὸ υ τοῦ ἔρπύζω εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἐξ, κατὰ καὶ ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. σύρομαι, βαδίζω, πορεύομαι, ἔρχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμετβ. : πρὸς τὸν ἔχοντα ὁ φθόνος ἔρπει.

Ν. ΕΛΛ. ἔρπω = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ταπεινώνομαι κολακεύων τοὺς ἰσχυροὺς.

* ἔρχομαι ἀποθ.=ἔρχομαι. πρτ. ἦα καὶ ἦειν [καὶ ἠρχόμεν], μέλλ. εἶμι ἢ ἀφίξομαι ἢ ἐλεύσομαι, ἀόρ. β' ἦλθον, πρκ. ἐλήλυθα, ὑπερσ. ἐληλύθειν.

Δι' ἀντικατάστασιν δυσκόλων τύπων βλέπε εἶμι. Ὁ ἐνεστώς ἔρχομαι εὐρίσκεται μόνον εἰς τὴν ὀριστικὴν, εἰς τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις ἀναπληρώνεται ἀπὸ τοὺς τύπους τοῦ ρήματος εἶμι.

Ἐντικατάστασις ἐνεστ.

ὀριστ.	ὑποτ.	εἶκτ	πρσστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔρχομαι	ἶω	ἶοιμι καὶ ἶοίην	ἶθι	ἶέναι	ἶών, οὔσα, ὄν

ΠΑΡΑΓ. ἔπηλυς (=ὁ ξένος), νήλυς (=ὁ νεοφερμένος), [προσηλυτός (=ὁ ἀφίχθεις ἄλλοθεν, ὁ ξένος, ὁ ἀσπασθεὶς νέαν θρησκείαν)], ἔλευσις, Ἐλευσίς.

ΕΤΥΜ. Τὸ ρῆμα σχηματίζεται ἀπὸ 3 θέματα : 1) ἀπὸ θ. ερχ- (ἔρχομαι) ἐνεστώς, 2) ἀπὸ θ. ει- καὶ ι- (ὁ μέλλων καὶ ὁ παρατατικός), 3) ἀπὸ θ. ελυθ- καὶ ελθ- (ὁ ἀόρ, πρκ. καὶ ὑπερσ.). Ὁ πρκ. καὶ ὑπερσ. λαμβάνουν ὀττικ. ἀναδιπλασιασμόν.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλὰς προθ. : ἀνέρχομαι, ἐξέρχομαι (=ἐκοστρατεύω), παρέρχομαι (=διέρχομαι πλησίον, καταφρονῶ), ἐπέρχομαι (=ἐπιτίθεμαι) διεξέρχομαι (=διηγοῦμαι κάτι λεπτομερῶς), κατέρχομαι (=ἐπιστρέφω ἀπὸ τὴν ἐξορίαν εἰς τὴν πατρίδα), ὑπέρχομαι (=κολακεύω).

ΣΥΝΩΝ. ἀφικνοῦμαι, φθάνω, βαίνω, φοιτῶ, ὀδεύω, βαδίζω, πορεύομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. Τὸ ρῆμα ὡς ἀπλοῦν ἀμετάβ.

Ὡς σύνθετον λαμβάνει ἀντικείμενον εἰς γεν. δοτ. ἢ αἰτιατ. ἀναλόγως μὲ τὴν πρόθεσιν ποῦ συντίθεται.

Ν. ΕΛΛ. ἔρχομαι=1) ἔρχομαι, φθάνω, ἐπιστρέφω, 2) συχνάζω. «ἔρ-

χεται κάθε μέρα εις τὸ σπίτι μου». Τὸ ρῆμα ἔχει και πολλές ἄλλας μεταφορικὰς σημασίας. Σύνθ. **ἀπέρχομαι, ἀνέρχομαι, ἐξέρχομαι, ἐπέρχομαι, διέρχομαι, συνέρχομαι, ἀντεπεξέρχομαι** κτλ.

ἐρῶ (άω)=1) ἔχω ἔρωτα, 2) ἀγαπῶ πολύ, 3) ἐπιθυμῶ κάτι πολύ. πρτ. **ἤρων**, παθ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. **ἔρασθήσομαι**, μέσ. ἄορ. με ἐνεργ. σημασ. **ἤρασάμην**, παθ. ἄορ. με ἐνεργ. σημασ. **ἤράσθη**, [πρκ. ἤρασμαι, ὑπερσ. ἤράσμην].

- Παθ. μόνον ὁ ἐνεστ. **ἐρῶμαι** (=ἀγαπῶμαι).

ΠΑΡΑΓ. ἐραστής, ἐράστρια, ἐράσμιος, ἐραστός, ἀξιεραστός, ἐρασμός.
ΕΤΥΜ. θ. **ερα-** καὶ **ερασ-**.

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθ. ἀντί.

ΣΥΝΩΝ. ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, φιλῶ, ἐφίεμαι, γλίχομαι ὀρέγομαι.

ΛΝΤΙΘ. μισῶ, ἀποστρέφομαι

ΣΥΝΤΑΞ. με γεν τῶν δὲ καλῶν τῶν μὲν ἐρῶσι. τῶν δ' οὐ

N. ΕΛΛ. ἐρῶμαι=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἤράσθη τῆς ἐπιστήμης».

+ **ἐρωτῶ** (άω)=ἐρωτῶ. πρτ **ἠρώτων**, μέλλ. **ἐρωτήσω** καὶ συνηθ. **ἐρήσομαι** (=θὰ ἐρωτήσω), ἄορ. **ἠρώτησα** [καὶ συνηθ. ἄορ. β' **ἠρόμην** (=ἠρώτησα), πρκ. **ἠρώτηκα**, ὑπερσ. **ἠρωτήκειν**].

- Παθ. **ἐρωτῶμαι**, ἄορ. **ἠρωτήθην**, πρκ. **ἠρώτημαι**.

'Αντικατάστασις ἄορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ	ἀπαρ.	μτχ.
ἠρόμην	ἔρωμαι	ἔροίμην	ἔροῦ	ἔρέσθαι	ἔρόμενος

Δι' ὁμότηα βλέπε **αἴρω**.

ΠΑΡΑΓ. ἐρώτησις, ἐρώτημα, ἐρωτηματικός, ἐρωτητέον.

ΕΤΥΜ. θ. **ερωτα-** (ἐρωτῶ), θ. **ερ-** (ἠρόμην), θ. **ερε-** (ἐρήσομαι).

ΣΥΝΘ. με τας προθ. διὰ, ἀνά, ἐπί, ὑπό, ἀντί, πρὸς

ΣΥΝΩΝ. πυνθάνομαι.

ΛΝΤΙΘ. ἀποκρίνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : ὦ Χαιρεφῶν, ἐροῦ αὐτον.

2) με δύο αἰτιατ. . οὐδεὶς με πω ἠρώτηκε καινὸν οὐδέν.

3) με πлагίαν ἐρωτημ. πρὸτ. : καὶ ἤρετο ὄ,τι εἶη τὸ σὺνθημα.

4) με αἰτιατ. καὶ πлаг. ἐρώτησιν : καὶ τις αὐτὸν ἤρετο ὄποσοι αὐτῶν τεθνῶσιν.

N. ΕΛΛ. ἐρωτῶ καὶ ρωτῶ=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, **ἐπερωτῶ**=1) ἐρωτῶ διὰ κάποιον θέμα, 2) (εἰς τὴν Βουλὴν) =κάμνω ἐπερώτησιν, δηλ. ἐρωτῶ με τὸν σκοπὸν νὰ ἐλέγξω τὰς πράξεις ἢ τὴν πολιτικὴν τῆς κυ.

βεβνήσεως, διερωτῶμαι=ἀπορω. «διερωτῶμαι ἂν εἶναι ἀληθῆ αὐτὰ πού λέγει».

* **ἐσθίω**=τρώγω. πρτ. *ἤσθιον*, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. *ἔδομαι*, ἄορ. β' *ἔφαγον*, πρκ. *ἔδηδοκα*, ὑπερσ. *ἔδηδόκειν*.

● Μέσ. καὶ Παθ. ὅλοι οἱ χρόνοι πλὴν τοῦ πρκ. εἶναι μεταγενέστ. [ἐσθίομαι, μέσ. ἄορ. ἡδεσάμην, παθ. ἄορ. ἡδέσθην], πρκ. *ἔδηδεσμαι*. Οἱ ἀρχαῖοι χρησιμοποιοῦν τὸ *ἐσθίω* διὰ ὑδαρῆ φαγητά.

ΠΑΡΑΓ. ἔδεσμα, ἔδωδη, ὁδοῦς, νῆσις (νη-εδ-τις), ὄσοφάγος, ἄριστον (=τὸ πρῶϊνόν φαγητόν), ἐδώδιμος, ἐδεστός, ἐδεστέον.

ΕΤΥΜ. Τὸ ρῆμα σχηματίζεται ἀπὸ 3 θέματα: 1) θ. *εδ-* (λατ. *edo*=ἐσθίω) καὶ με τὸ πρόσφ. *ε-* (η), *εδ-ε-* *ἔδηδοκα*. 2) θ. *εσθι-* *ἐσθί-ω*, τὸ *ι βραχύ*. 3) θ. *φαγ-* *ἔφαγον*. Ὁ πρκ. καὶ ὁ ὑπερσ. λαμβάνουν ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ : ἀπό, ἐν, κατά, ὑπέρ, σύν.

ΣΥΝΩΝ. τρώγω, βιβρώσκω, γεύομαι, σιτοῦμαι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. καὶ τὸν γε τυρόν ἤσθιον.

2) με γεν. : ὅσοι τῶν κυρίων ἔφαγον.

Ν. ΕΛΛ. τρώγω καὶ τρώω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, «ἔφαγε ψωμί καὶ τυρί», 2) γευματίζω, 3) ἰδαγκώνω. «τὸν ἔφαγε ὁ σκύλος», 4) φθείρω καταναλίσκω. «ἔφαγε τὰ νιάτα του στὰ ξένα», 5) καταχρῶμαι. «μοῦ ἔφαγε τοὺς κόπους μου», 6) φονεύω, «τὸν ἔφαγα», 7) φιλονικῶ, ἐρίζω «τρώγονται μεταξύ τους». Τὸ ρῆμα ἔχει καὶ πολλὰς ἄλλας μεταφορικὰς σημασίας. **κατατρώγω**.

ἐστιῶ (άω)=1) φιλοξενῶ, 2) προσφέρω γεῦμα. πρτ. *εἰστίων*, μέλλ. *ἐστιάσω*, ἄορ. *εἰστίασα*, πρκ. *εἰστίακα*, ὑπερσ. *εἰστιάκειν*.

● Μέσ. καὶ Παθ. *ἐστιῶμαι*, πρτ. *εἰστιῶμην*, μέσ. μέλλ. *ἐστιάσομαι*, [παθ. μέλλ. *ἐστιαθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *εἰσπιασάμην*], παθ. ἄορ. με σημασ. μέσ. *εἰστιάθην*, πρκ. *εἰστίαμαι*, ὑπερσ. *εἰστιάμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἐστίασις, ἐστίαμα, ἐστιάτωρ, [ἐστιατόριον], ἐστιατέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ *ἐστία*, Ἰεστία (λατ. *vesta*=ἐστία) θ. *ἐστιά-ω-ῶ* ἢ αὐ-
ησις *ει-* λόγῳ τοῦ ἀρχικοῦ F. Τὸ *α* τῆς παραληγοῦσης εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. συνεστιῶ (=φιλοξενῶ κάποιον μαζὺ με ἄλλους).

ΣΥΝΩΝ. εὐώχῶ, ξενίζω, δειπνίζω, γεύω, εὐφραίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : ὅτε εἰστίασας τοὺς φίλους.

2) με αἰτιατ. καὶ γεν. : τῶν λόγων ἡμᾶς Λυσίας εἰστία.

ἐτοιμάζω=1) ἐτοιμάζω, 2) παρσκευάζω. πρτ. *ἠτοιμάζον*, μέλλ. *ἐτοιμάσω*, [ἄορ. *ἠτοιμάσα*, πρκ. *ἠτοιμάκα*].

● Μέσ. καὶ Παθ. *ἐτοιμάζομαι*, πρτ. *ἠτοιμαζόμην*, [μέσ. μέλλ. ἐτοι-

μάσομαι, παθ. μέλλ. έτοιμασθήσομαι], μέσ. άόρ. ήτοιμασάμην, [παθ. άόρ. ήτοιμάσθην], πρκ. ήτοιμάσμαι, ύπερσ. ήτοιμάσμην.

Δι' όμόγηα βλέπε άτιμάζω.

ΠΑΡΑΓ. έτοιμασία.

ΕΤΥΜ. άπό τό επίθετον έτοιμος ρίζα ετ- (έτεός έκ τοϋ είμί). θ. έτοιμ- και μέ την κατάληξιν -άζω, έτοιμάζω, κατ' άναλογίαν πρός άλλα όδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. προετοιμάζω.

ΣΥΝΩΝ. παρασκευάζω, εύτρεπίζω

ΣΥΝΤΑΞ. μέ αίτιατ. : πλινθία και σίδηρον ήτοιμάζον.

Ν. ΕΛΛ. έτοιμάζω=ό,τι και εις τά άρχαία, έτοιμάζομαι=παρασκευάζομαι νά πράξω κάτι. «έτοιμάζομαι διá ταξίδι», προετοιμάζω, προετοιμάζομαι.

εύδαιμονίζω=1) μακαρίζω, 2) καλοτυχίζω, 3) θεωρώ κάποιον εύτυχη. πρκ. ηύδαιμόνιζον και εύδαιμόνιζον, μέλλ. εύδαιμονιῶ, άόρ. ηύδαιμόνισα και εύδαιμόνισα.

• Παθ. μόνον ό ένεστ. εύδαιμονίζομαι.

ΠΑΡΑΓ. εύδαιμόνισμα, εύδαιμονιστέον, εύδαιμονισμός.

ΕΤΥΜ. άπό τό επίθετον εύδαίμων θ. εύδαιμον- και μέ την κατάληξιν -ίζω, εύδαιμονίζω, παρασύνθ. Τό ι είναι παντοϋ βραχύ.

ΣΥΝΩΝ. μακορίζω, έπαινῶ, έγκωμιάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μέ αίτιατ. : ηύδαιμόνιζον Φορμίωνα πάντες τουτονί.

2) μέ αίτιατ. και γεν. πολλάκις εύδαιμόνισά σε τοϋ τρόπου.

Ν. ΕΛΛ. εύδαιμονίζω=ό,τι και εις τά άρχαία. «σε εύδαιμονίζω διá την τύχην σου».

εύδαιμονῶ (έω)=1) είμαι εύτυχής, 2) εύτυχῶ. πρκ. ηύδαιμόνονν και εύδαιμόνονν, μέλλ. εύδαιμονήσω, άόρ. ηύδαιμόνησα και εύδαιμόνησα.

ΠΑΡΑΓ. [εύδαιμόνημα (=εύτυχία)].

ΕΤΥΜ. άπό τό επίθετον εύδαίμων, θ. εύδαιμονέ-ω-ῶ, παρασύνθ. Τό ρήμα άλλοτε λαμβάνει και άλλοτε δέν λαμβάνει αύξησιν

ΣΥΝΩΝ. εύτυχῶ, εύπραγῶ, εύημερῶ.

ΑΝΤΙΘ. δυστυχῶ, κακοπραγῶ, άτυχῶ, κακοτυχῶ, κακοδαιμονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. άμτβ. . Χίτοι γάρ μόνοι ηύδαιμόνησάν τε και έσωφρόνησαν.

Ν. ΕΛΛ. εύδαιμονῶ=ό,τι και εις τά άρχαία.

εύδοκιμῶ (έω)=1) έχω καλήν φήμη, 2) διακρίνομαι εις κάτι. 3) εύτυγχάνω. πρκ. ηύδοκίμονν και εύδοκίμονν, μέλλ. εύδοκιμήσω'

ἀόρ. **ηὐδοκίμησα** καὶ **εὐδοκίμησα**, πρκ. **ηὐδοκίμηκα**, ὑπερσ. **ηὐδοκιμήκειν** καὶ **εὐδοκιμήκειν**.

ΠΑΡΑΓ. εὐδοκίμησις (= ἡ καλὴ φήμη).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθετον **εὐδόκιμος**, θ. **εὐδοκιμέ-ω-ῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. διαπρέπω, ὑπερέχω, εὐδοξῶ, ἐπαινοῦμαι

ΑΝΤΙΘ. κακοδοξῶ, ἀδοξῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμιβ. : οὗτος δὲ καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ Θετταλίᾳ μάλα ηὐδοκίμει.

Ν. ΕΛΛ. **εὐδοκιμῶ**=ἐπιτυχάνω εἰς κάτι, διακρίνομαι, προκόπτω, «ηὐδοκίμησεν εἰς τὰς σπουδὰς του», «ἡ ἐλαία εὐδοκιμεῖ ἐν Ἑλλάδι».

εὐδω=κοιμῶμαι. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται κυρίως σύνθ. **καθεύδω**. πρτ. **ηὐδον** ἢ **καθηῦδον** ἢ **ἐκάδευδον**, μέλλ. **καθευδήσω**, ἀόρ. **καθηύδησα** καὶ **ἐκαθηύδησα**.

ΠΑΡΑΓ. καθευδητέον.

ΕΤΥΜ. θ. **σευδ-** **εὐδ-ω** καὶ μὲ τὸ πρόσφ. **ε**, **ευδ-ε**, —**καθ-ευδ-ή-σω**. Τὸ ρῆμα ὡς σύνθετον μὲ τὴν πρόθ. κατὰ λαμβάνει ἐσωτερικὴν ἢ ἐξωτερικὴν ἀξίησιν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. : κατὰ καθεύδω.

ΣΥΝΩΝ. καταδαρθάνω, κοιμῶμαι, ὑπνώττω

ΑΝΤΙΘ. ἐγρήγορα, ἀγρυπνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμιβ. : ὡς ἡδέως καθεύδεις.

* **εὐεργετῶ**=1) εὐεργετῶ, 2) προσφέρω ὑπηρεσίαν, 3) πράττω κάτι καλόν. πρτ. **εὐεργέτουν** ἢ **εὐηργέτουν**, μέλλ. **εὐεργετήσω**, ἀόρ. **εὐεργέτησα** καὶ **εὐηργέτησα**, πρκ. **εὐεργέτηκα** καὶ **εὐηργέτηκα**, ὑπερσ. **εὐεργετήκειν** καὶ **εὐηργετήκειν**.

● Παῦ. **εὐεργετοῦμαι**, παθ. ἀόρ. **εὐεργετήθην** καὶ **εὐηργετήθην**, πρκ. **εὐεργέτημαι** καὶ **εὐηργέτημαι**, ὑπερσ. **εὐηργετήμην**.

ΠΑΡΑΓ. εὐεργέτημα, εὐεργετητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. **εὐεργέτης** θ. **εὐεργετέ-ω-ῶ**, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. : εὐ ποιῶ, εὐ δρῶ, εὐ ἐργάζομαι, τοῦ παθητ. : εὐ πάσχω.

ΑΝΤΙΘ. ἀδικῶ, κεκουργῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἀπλῆν ἢ οὐστοιχ. : ἀνθ' ὧν εὐεργετήκει τὴν Λακεδαιμόνα. καὶ αὖ εἰ τινὰς εὐεργεσίας εὐεργετηκοτεσ εἶεν.

Ν. ΕΛΛ. **εὐεργετῶ**=ἴ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «μὰς εὐεργέτησαν ποικιλοτρόπως».

εὐθυμῶ (έω)=1) εὐθυμῶ, 2) εἶμαι εὐθυμος. Εἰς τὴν ἐνεργ. φωνὴν τὸ ρ. δὲν χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἀττ. συγγο. ἀλλὰ τό :

- Μέσ. ἀποθ. *εὐθυμοῦμαι*. πρτ. *ἠϋθυμούμην* καὶ *εὐθυμούμην*, μέλλ. *εὐθυμήσομαι*.

ΠΑΡΑΓ. εὐθυμητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ εὐθυμος (εὐ καὶ θυμός), θ. εὐθυμέ-ω-ῶ παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. τέρπεμαι, ἀρέσκομαι, εὐφραίνομαι, ἡδομαι, χαίρω, ἀγάλλομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀθυμῶ, ἀνιδῶμαι, λυποῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ : ἅπαντες εὐθυμήσεσθε.

Ν. ΕΛΛ. εὐθυμῶ=εἶμαι ἢ γίνομαι εὐθυμος, διασκεδάζω.

εὐθύνω=1) κάμνω κάτι εὐθύ, ἴσιον, 2) διευθύνω, διοικῶ, 3) ὀδηγῶ, 4) λογοδοτῶ. πρτ. *ἠϋθυνον* καὶ *εϋθυνον*, μέλλ. *εὐθυνῶ*, ἄορ. : *ἠϋθυνα* καὶ *εϋθυνα*.

- Παθ. *εὐθύνομαι*, παθ. ἄορ. *ἠϋθύνθη* καὶ *εὐθύνθη*, πρκ. *ἠϋθυμμαι*, ὑπερσ. *ἠϋθύμην*.

ΠΑΡΑΓ. εὐθουντής, εὐθουντήρ, εϋθουνσις, εὐθουντέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. εὐθύς θ. εὐθυ- καὶ τὴν κατάλ. νω εὐθύ-νω. Τὸ υ εἰς τὸν ἐνεσιῶτα καὶ ἄοριστον εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, ἐπί, ἐξ, κατά.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. ἢ ἂν αὐτὰς εὐθύνωσιν οἱ νομεῖς.

Ν. ΕΛΛ. εὐθύνω=1) ἰσιώνω, 2) καθιστῶ κάποιον ὑπεύθυνον. *εὐθύνομαι*=εἶμαι ὑπεύθυνος. «εὐθύνεται διὰ τὴν ἀποτυχίαν». σύνθ. ἀπευθύνω, διευθύνω, κατευθύνω.

εὐλαβοῦμαι (έομαι) ἀποθ.=1) προσέχω, 2) προφυλάττομαι, 3) φοβοῦμαι, συστέλλομαι, 4) σέβομαι, λατρεύω, τιμῶ. πρτ. *ἠϋλαβούμην* καὶ *εὐλαβούμην*, μέσ. μέλλ. *εὐλαβήσομαι*, παθ. μέλλ. *εὐλαβηθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἠϋλαβήθη* καὶ *εὐλαβήθη*, πρκ. *ἠϋλάβημαι* καὶ *εὐλάβημαι*, ὑπερσ. *ἠϋλαβήμην*.

ΠΑΡΑΓ. εὐλαβητέον, εὐλαβητός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. εὐλαβής.θ. εὐλαβέσ-ομαι - εὐλαβέ-ομαι - οὔμαι παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. φυλάττομαι:

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : εὐλαβοῦ τὰς διαβολάς.

2) με ἀπαρ. : εὐλαβοῦμαι λέγειν.

3) με ἐνδοιαστ. πρτ. : εὐλαβεῖσθε μέντοι μὴ πῆ ἕξαπατήσω ὑμᾶς.

4) με πλαγ. ἐρώτ. : εὐλαβοῦμενοι ὅπως μὴ ἐγὼ οἰχήσομαι.

5) με ἐμπρόθ. προσδ. : λέγει Νέστωρ τῷ υἱεῖ παραινῶν εὐλαβηθῆναί περὶ τὴν καμπήν.

N. ΕΛΛ. *εὐλαβοῦμαι* = ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «εὐλαβοῦμαι τὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις».

εὐλογῶ (έω)=1) ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ. πρτ. *ἠὺλόγουν* καὶ *εὐλόγουν*, [μέλλ. *εὐλογήσω*], ἀόρ. *ἠὺλόγησα* καὶ *εὐλόγησα*, [πρκ. *ἠὺλόγηκα* καὶ *εὐλόγηκα*, ὑπερσ. *ἠὺλογήκειν* καὶ *εὐλογήκειν*].

- Παθ. *εὐλογοῦμαι*, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. *εὐλογήσομαι*, [παθ. ἀόρ. *ἠὺλογήθην*, πρκ. *ἠὺλόγημαι*, ὑπερσ. *ἠὺλογήμην*].

ΠΑΡΑΓ. *εὐλογητός*, *εὐλογητέον*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ εὖ λέγω θ. *εὐλογέ-ω-ῶ*, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου ὀνόματος, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

ΑΝΤΙΘ. *κακολογῶ*, *κατηγορῶ*.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : χρυσέαν ἄμπυκα τόξα τ' εὐλόγησω.

N. ΕΛΛ. *εὐλογῶ*, *βλογῶ* ἢ *βλογάω*=1) ὑμνῶ, δοξάζω, 2) δίδω εὐχὴν (ἐπὶ γονέων), 3) τελῶ μυστήριον, καθαγιαζῶ (ἐπὶ ἱερέων) «ὁ παππὰς ἠὺλόγησε τοὺς ἄρτους».

εὐνομοῦμαι ἀποθ.=διοικοῦμαι μὲ καλοὺς νόμους. πρτ. *ἠὺνομούμην* καὶ *εὐνομούμην*, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. *εὐνομήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἠὺνομήθην* καὶ *εὐνομήθην*, [πρκ. *ἠὺνόμημαι* καὶ *εὐνόμημαι*, ὑπερσ. *ἠὺνομήμην* καὶ *εὐνομήμην*].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ εὐνομος (εὖ καὶ νέμω), θ. *εὐνομέ-ω-ῶ*, παρασύνθ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἐπιθ. : ἡ Λακεδαίμων ἐκ παλαιστάτου ἠὺνομήθη καὶ ἀτυράννευτος ἦν.

N. ΕΛΛ. *εὐνομοῦμαι*=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «εὐνομουμένη χώρα».

εὐπορῶ (έω)=1) εἶμαι εὐπορος, 2) εὐήμερῶ, 3) χορηγῶ, 4) κατορθώνω. πρτ. *ἠὺπόρουν* καὶ *εὐπόρουν*, μέλλ. *εὐπορήσω*, ἀόρ. *ἠὺπόρησα* καὶ *εὐπόρησα*, πρκ. *ἠὺπόρηκα* καὶ *εὐπόρηκα*.

ΠΑΡΑΓ. *εὐπόρημα*, *εὐπόρητος*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *εὐπορος* θ. *εὐπορέ-ω-ῶ*, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : εἰς, ἐξ, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. δύναμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀπορῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἐπιθ. : καὶ ὡς ἕκαστοι ἠὺπόρησαν.

2) μὲ γεν. : καὶ σχημάτων καὶ ρημάτων εὐποροῦσι.

3) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. : ὠμολογηκῶς δὲ εὐπορήσειν αὐτῶ δέκα μνᾶς.

4) μὲ ἐξηρτ. πρότ. : οὔτε ἠὺπόρουν ὄπη προσαγαγοίμην αὐτόν.

5) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : περὶ μὲν Ὀμήρου εὐπορεῖς.

N. ΕΛΛ. εὐπορῶ= 1) εἶμαι εὐπορος, 2) ἔχω ἀφθονίαν ἀπὸ κάποιο πρᾶγμα. «εὐπορῶ χρημάτων».

* **εὐρίσκω**=1) εὐρίσκω, 2) ἐφευρίσκω. πρτ. *ἠὕρισκον* καὶ *εὕρισκον*; μέλλ. *εὕρησω*, ἀόρ. β' *ἠύρον* καὶ *εὕρον*, πρκ. *εὕρηκα* καὶ *σπαν. ἠύρηκα*, ὑπερσ. *ἠύρηκειν* καὶ *εὕρηκῶς ἦν*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *εὐρίσκομαι*, πρτ. *εὐρισκόμην* καὶ *ἠύρισκόμην*, μέσ. μέλλ. *εὕρησομαι*, παθ. μέλλ. *εὕρεθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. β' *ἠύρόμην* ἢ *εὐρόμην*, παθ. ἀόρ. *εὕρέθη* καὶ *ἠύρέθη*, πρκ. *εὕρημαι* καὶ *ἠύρημαι*, ὑπερσ. *εὕρήμην* καὶ *ἠύρήμην*:

ΠΑΡΑΓ. εὕρημα, εὕρεσις, εὐρετής, [ἐφευρέτης], εὐρετός, εὐρετέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *ευρ-* μετὰ τὸ πρόσφ. *ισκ* σχηματίζεται τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. *εὐρ-ίσκ-ω*, Ἄπὸ τὸ θ. *εὐρ-* καὶ τὸ πρόσφ. *ε*, σχηματ. ὁ μέλλ. καὶ παρακ. *εὐρ-ή-σω*, *εὐρ-η-κα* καὶ ἀπὸ τὸ θ. *εὐρ-* ὁ ἀόρ. β' *εὐρ-ον*. ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. ἀνά, ἐξ, ἐπί, προσ-επ-εξ.

ΣΥΝΩΝ. τυγχάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ. . περὶ μὲν τὰ θηρία τέχνας εὐρήκαμεν.

2) μετὰ κατηγ. μετ. ἀναφερομένην ἢ εἰς τὸ ὑποκείμενον ἢ εἰς τὸ ἀντικείμενον . ἦν γὰρ εὐρεθῆ λέγων σοὶ τὰ αὐτά.

ὁ κήρυξ ἀφικόμενος εὗρεν τοὺς ἄνδρας διεφθαρμένους.

N. ΕΛΛ. εὐρίσκω, βρίσκω=1) ἀνευρίσκω, «τὸ βρήκα τὸ βιβλίον», 2) προμηθεύω «θά σοῦ βρῶ πελάτη», 3) πλήττω «μιά σφαῖρα τὸν βρήκε στὸ μέτωπο», 4) συναντῶ τυχαίως, 5) ἐπινοῶ «βρίσκει προφάσεις», 6) θεωρῶ, κρίνω. σύνθ. ἀνευρίσκω, ἐφευρίσκω, ἐξευρίσκω, παρευρίσκομαι.

εὐτρεπίζω=1) ἐτοιμάζω, 2) τακτοποιῶ, 3) ἐπισκευάζω, 4) συμφιλιῶνω. πρτ. *ἠὕτρεπιζον*, μέλλ. *εὕτρεπιῶ*, ἀόρ. *ἠὕτρεπισα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *εὐτρεπίζομαι*, πρτ. *ἠὕτρεπιζόμην* καὶ *εὕτρεπιζόμην*, μέσ. ἀόρ. *ἠὕτρεπισάμην* καὶ *εὕτρεπισάμην*, πρκ. *ἠὕτρεπισμαι*.

ΠΑΡΑΓ. εὐτρεπισμός, εὐτρεπιστής, εὐτρεπιστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ εὐτρεπής θ. *εὕτρεπιδ-* καὶ τὸ πρόσφ. *ι*, *εὕτρεπιδ-ι-ω* *εὕτρεπίζω*, κατὰ τὰ ἄλλα ὀδοντοκόληκτα εἰς *-ίζω*.

ΣΥΝΩΝ. ἐπισκευάζω, διακοσμῶ. ἀρτύω, ἐτοιμάζω, διατάττω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ. : πάντα εὕτρεπισας.

2) μετὰ αἰτιατ. καὶ δοτ. : καὶ τὰς ἐν τῇ ἠπείρῳ παρὰ τὴν θάλατταν πόλεις Ἀθηναίους εὕτρεπιζοι.

εὐτυχῶ (έω)=εἶμαι εὐτυχής. πρτ. *ἠὕτύχουν* καὶ *εὕτύχουν*, [μέλλ.

εὐτυχῆσω], ἄορ. *ἡτύχησα* καὶ *εὐτύχησα*, πρκ. *ἡτύχηκα* καὶ *εὐτύχηκα*, ὑπερσ. *ἡτυχήκειν*

- Παθ. μόνον ὁ πρκ. *ἡτύχημαι*.

ΠΑΡΑΓ. εὐτύχημα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. εὐτυχῆς θ. εὐτυχέσ-ω, εὐτυχέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. εὐδαιμονῶ, εὐημερῶ, εὐπραγῶ.

ΑΝΤΙΘ. δυστυχῶ, κακοτυχῶ, κακοπραγῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἄμτ.: τιμωρία γὰρ οὐκ εὐτυχεῖ δικαίως.

2) μὲ αἰτιατ. ἀπλήν ἢ σύστοιχ.: οἱ δὲ Θραῖκες ἐπεὶ ἡτύχησαν τοῦτο τὸ εὐτύχημα.

3) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: εἰδότες οἱ πρόγονοι ὅτι ἡτύχουν πρὸς τοὺς πολεμίους.

Ν. ΕΛΛ. εὐτυχῶ=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

εὐφραίνω=1) εὐχαριστῶ κάποιον, 2) χαροποιῶ, 3) καλοκαρδίζω. πρκ. *ἡφραινον* καὶ *εὐφραινον*, μέλλ. *εὐφρανῶ*, ἄορ. *ἡφρανα* καὶ *εὐφρανα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *εὐφραίνομαι*, μέσ. μέλλ. *εὐφρανοῦμαι*, παθ. μέλλ. *εὐφρανθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἡφρανθήην*.

ΠΑΡΑΓ. [εὐφραντὸς (=εὐχάριστος), εὐφραντικός, εὐφραντέος].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ἐπίθ. εὐφρων (εὐ καὶ φρήν). θ. εὐφρον- καὶ μὲ τὴν μετάπτωσιν τοῦ ο εἰς α εὐφραν- καὶ τὸ πρόσφ. j, εὐφράν-;-ω εὐφραίνω. Τὸ α, εἰς τὸν ἐνεργ. ἄορ μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. χαίρω ἡδομαι, θέλω, τέρπω, εὐθυμοῦμαι, ἀρέσκομαι, ἀγάλλομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀνιδῶ, λυπῶ, λυποῦμαι, ἄχθομαι, ἀνιδῶμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: οἱ ζῶντές τε τοὺς ἑαυτῶν ἡφραινον δι' ἀρετήν.

Ν. ΕΛΛ. εὐφραίνω=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

εὐχομαι: ἀποθ.=1) προσεύχομαι, 2) ὑπόσχομαι, 3) ἐπιθυμῶ. πρκ. *ἡχόμην*, μέσ. μέλλ. *εὐξομαι*, μέσ. ἄορ. *ἡξάμην*.

- Παθ. πρκ. *ἡχγμαι* μόνον εἰς τὸ γ' ἐν. *ἡχγται* (=ἔγινε δέησις).

ΠΑΡΑΓ. εὐκτὸς (εὐκταῖος, εὐκταῖον),

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. εὐχή. θ. εὐχ-ομαι.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ.: ἀπό, ἐπί, κατά, πρὸς, σύν καὶ συν-επ-. ἀπεύχομαι (=εὐχομαι νὰ μὴ γίνῃ κάτι), ἐπεύχομαι (=ἰκετεύω), κατεύχομαι (=καταριέμαι).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.: οἷς οἱ πατέρες οἱ ἡμέτεροι εὐξάμενοι Μήδων ἐκράτησαν.

2) μὲ ἀπαρ. ἐλθὼν ὁ ἱερεὺς ἡχχετο αὐτοὺς σωθῆναι

· Ν ΕΛΛ. εὐχομαι=ἀπευθύνω προσευχήν, προσεύχομαι.

εὐώχῳ (έω)=1) φιλοξενῶ, 2) φιλεύω κάποιον, 3) ἀπολαύω. πρτ. **εὐώχουν** [μέλλ. εὐώχῃσω, ἀόρ. εὐώχησα].

- Μέσ. **εὐωχοῦμαι** (=εὐφραίνομαι τρώγων), πρτ. **εὐωχούμην**, μέσ. μέλλ. **εὐωχῆσομαι**, [παθ. μέλλ. εὐωχηθήσομαι], παθ. ἀόρ. με μέσ. σημασ. **εὐωχήθην**, [πρκ. εὐώχημαι].

ΠΑΡΑΓ. εὐώχησις, εὐωχητής, εὐωχητέος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ εὐ καὶ ὄχη (ἔχω)· (ὄχη=ὑποστήριγμα, τροφή) θ. εὐωχέ-ω-ῶ. χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου ὀνοματος. Παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ: τοῦ ἐνεργ. : ἐσθίω, ξενίζω, εὐφραίνω, φιλῶ, δειπνίζω. τοῦ μέσου· ἐσθίω, ἀριστῶ, εὐφραίνομαι, δειπνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. με αἰτιατ. : (σὺ) ἀντασπάζου καὶ εὐώχει αὐτούς.

2) τὸ μέσ. με γεν : εὐωχοῦ τοῦ λόγου, ἔφη, θαρρῶν.

Ν. ΕΛΛ. εὐωχοῦμαι=διασκεδάζω τρώγων καὶ πινων.

* **ἔχω**=1) ἔχω, 2) κρατῶ, 3) κατέχω. πρτ. **εἶχον**, μέλλ. **ἔξω** καὶ **σῆσω**, ἀόρ. β' **ἔσχον**, πρκ. **ἔσχηκα**, ὑπερσ. **ἔσχήκειν**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **ἔχομαι**, πρτ. **εἰχόμην**, μέσ. μέλλ. **ἔξομαι** καὶ **σῆσομαι**, [παθ. μέλλ. σχεθήσομαι], μέσ. ἀόρ. β' **ἔσχόμην**, [παθ. ἀόρ. ἐσχέθην], πρκ. **ἔσχημαι**, ὑπερσ. **ἔσχήμην**.

Ἐντικατάστασις ἀορ.

	ἀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀπλοῦς	ἔσχον	σχῶ	σχοίην	σχῆς	σχεῖν	σχῶν
σύνθ.	ἀπέσχον	ἀπόσχω	ἀπόσχοιμι	ἀπόσχες	ἀποσχεῖν	ἀποσχῶν
ἀπλοῦς	ἔσχόμην	σχῶμαι	σχοίμην	σχοῦ	σχεῖσθαι	σχόμενος
σύνθ.	ἀπεσχόμην	ἀπόσχωμαι	ἀποσχοίμην	ἀπόσχον	ἀποσχεῖσθαι	ἀποσχόμενος

ΠΑΡΑΓ ἔξις, σχέσις, σχῆμα, σχεδόν (=πλησίον), ἐξῆς, ὄχυρός (ἔχυρός), ἰσχύς, ἰσχυρός, ἐνοχή, μέτοχος, νουνεχής, ἔνοχος, ἀνεκτός, ἀνασχετός, κατασχετέος, καχεξία κ. ἄ.

ΕΤΥΜ. θ. σεχ- καὶ σχ-, ἀπό τὸ θ. σεχ- σχηματ. ὁ ἐνεστώς σεχ-ω ἔχω καὶ κατ' ἀνομοίωσιν ἔχω καὶ ὁ πρτ. ε-σεχ-ον —εεχον, εἶχον.

Ἐ μέλλ. σεχ-σω-ἔχ-σω-ἔξω (με δασεΐαν). Ἐ ἀπό τὸ θ. σχ- σχηματ. ὁ ἀόρ. β' ἔ-σχ-ον. Ἐ ἀπό τὸ θ. σχ- καὶ τὸ πρόσφ. ε, σχε- σχη- ὁ μέλλ. σῆσω καὶ ὁ παρακ. ἔ-σχη-κα.

ΣΥΝΘ. με πλείστας προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. δύναμαι, κρατῶ, οἶός τ' εἰμί.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : ἔχεις πόλιν, ἔχεις τριήρεις, ἔχεις χρήματα, ἔχεις ἄνδρας τοσοῦτους.

2) με ἀπαρ. καὶ τότε σημαίνει δύναμαι : πολλὰ ἂν τις ἔχοι καὶ ἄλλα λέγειν.

3) με πлаг. ἐρώτησιν : οὐκ ἄν ἔχοις ὅ,τι χρῶο σαύτῳ.

Τὸ μέσον ἔχομαι με γεν. (= ἀκολουθῶ) : τῆς μὲν γνώμης, ὧ Ἀθηναῖοι, αἰ τῆς αὐτῆς ἔχομαι.

Ν. ΕΛΛ. ἔχω := 1) ἔχω, κρατῶ, 2) (μτφ.) ἀξίζω «πόσο ἔχει ὁ πῆχυς;» 3) πάσχω. «ἔχει πυρετό» καὶ πολλὰς ἄλλας μεταφορικὰς σημασίας. οὐνθ. ἀνέχομαι, κατέχω, παρέχω, ὑπερέχω κλπ.

ἔψω = 1) βράζω, 2) μαγειρεύω, 3) τήκω, χωνεύω (ἐπὶ μετάλλων).
πρτ. ἤψον, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. ἐψήσομαι [καὶ ἐψήσω],
ἀόρ. ἤψησα, [πρκ. ἤψηκα].

- Παθ. ἔψομαι, [μέλλ. ἐψηθήσομαι, ἀόρ. ἤψηθην, πρκ. ἔψημαι καὶ ἤψημαι, ὑπερσ. ἤψημην],

ΠΑΡΑΓ. ἔψησις, ἔψημα [ἀφέψημα], ἐψητός, ἐφθός (= βραστός), ὄψον ὀπτός, ἄπεφθος (= ἄβραστος, ὁ καθαρός).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ἐπ- με τὰ προσφ. σ καὶ ε (η). θ. ἐπσ- ἔψ-ω καὶ ἐπσ-ε — ἐψή-σω.

ΣΥΝΘ με τὰς προθ : ἀπό, ἀφέψω καὶ κατὰ, καθέψω (= βράζω κάτι καλῶς).

ΣΥΝΩΝ. βράττω (βράζω), ζέω, ὀπτῶ, σκευάζω, μαγειρεύω, κοχλάζω.

ΣΥΝΤΑΞ με αἰτιατ. : ὅταν τις τὴν χύτραν ἔψη.

Ν. ΕΛΛ. ψήνω = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) θερμαίνω ὑπερβολικὰ κάτι. «ὁ ἄρρωστος ψήθηκε στὸν πυρετό», 3) βασανίζω. «τοῦ ψησε τὸ ψάρι στα χεῖλη»

- * **ἔῳ** (άω) = 1) ἀφίνω, 2) ἐπιτρέπω. πρτ. εἶων, μέλλ. ἐάσω, ἀόρ. εἶασα, πρκ. εἶακα, ὑπερσ. εἶάκειν.

- Παθ. ἐῶμαι, πρτ. εἰώμην, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. ἐάσομαι, παθ. ἀόρ. εἰάθην, πρκ. εἶαμαι, ὑπερσ. εἰάμην.

Ἄντικατ. ἐνεστ. καὶ ἀορ.

	ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	ἔῳ	ἔῳ	ἐῷμι	ἔα	ἔαν	ἔῳν, ἐῷσα, ἔῳν
ἀόρ. β'	εἶασα	ἐάσω	ἐάσαιμι	ἔασον	ἐἶσαι	ἐάσας, ἐά- σασα, σαν

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

εἰώμην (πρτ.), εἰάθην (ἀόρ.), εἶαμαι (πρκ.) τοῦ ἐῶμαι
ἰώμην (πρτ.), ἰάθην (ἀόρ.), ἰαμαι (πρκ.) τοῦ ἰῶμαι

ΠΑΡΑΓ. έατέος, και έατέον.

ΕΤΥΜ. από τὸ ἀρχικόν θ. σεFa- προκύπτει τὸ θ. ε-α-ω —έω. Τὸ ρῆμα λαμβάνει ἀξησιν και ἀναδιπλασιασμὸν εἰ λόγω τοῦ ἀρχικοῦ σ τοῦ θ. σεFa- π. χ. ε-σεFa ον |ε εα-ον,-είων.

ΣΥΝΩΝ. ἀφιημι, λείπω, ἀπολείπω, μεθίημι, ἀποτίθημι, προτίημι.

ΑΝΤΙΘ. ἐμποδίζω, κωλύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : και τὰ μὲν κατά πολέμους ἔργα έάσω

2) μὲ αἰτιατ. και ἄπαρ. : και οὔτε ἔπεσθαι έαυτῶ ἔτι εἶα δχλον

3) μὲ ἄπαρ. : οὔδὲ ἔγὼ έω προσάγεσθαι.

Z

* ζεύγνυμι ἢ ζευγνύω=1) ζέβω, 2) θέτω ὑπὸ ζυγόν, 3) συνδέω, 4) ένώνω τὰς δχθας ποταμοῦ μὲ γέφυραν. πρτ. *έζεύννυν και έζεύννον*, μέλλ. *ζεύξω*, ἀόρ. *έζευξα*, [πρκ. *έζευχα*].

• Μέσ. και παθ. *ζεύγνυμαι*, [πρτ. *έζευγνύμην*], μέσ. μέλλ. *ζεύξομαι* παθ. μέλλ. *ζευχθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *έζευξάμην*, παθ. ἀόρ. α' *έζεύχθην*, παθ. ἀόρ. β' *έζύγην*, πρκ. *έζευγμαι*, ὑπερσ. *έζεύνμην*.

ΠΑΡΑΓ. ζεύγμα, ζεύγος, ζεύξις, ζευκτός, ζεύγλη.

ΕΤΥΜ. από τὴν ρίζαν ζυγ- (λατ. *jungo* = ζευγνύω, *jugum* = ζυγός) προέρχονται δύο θ. τὸ ἰσχυρὸν ζευγ- και τὸ ἀσθενές ζυγ-. Ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν ζευγ- και τὸ πρόσφ. νυ και τὴν κατάληξιν μι σχηματίζεται ὁ ενεστ. ζεύγ-νυ-μι και ὁ πρτ. Ἀπὸ τὸ θ. ζευγ- σχηματίζονται οἱ ἄλλοι χρόνοι πλὴν τοῦ ἀορ. β', ὁ ὁποῖος σχηματίζεται ἀπὸ τὸ θ. ζυγ- έ-ζύγ-ην.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, ὑπό, ούν, συν-κατα-.

ΣΥΝΩΝ. ένω, ζυγῶ, δεσμεύω, συνδέω, συνάπτω, συνάγω, συντίθημι, συναρμόζω).

ΑΝΤΙΘ. λύω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἰτιατ. : οἱ Κερκυραῖοι τὰς ναῦς ἅμα έπλήρουν, ζεύξαντες τὰς παλαιας, ὥστε πλωίμους εἶναι.

2) μὲ αἰτιατ. και δοτ. (συνήθως ὄργαν.): Ξέρξης μηχαναῖς έζευξεν πορθμόν.

Μ. ΕΛΛ. ζεύω και ζεύγω=1) θέτω ζῶον ὑπὸ ζυγόν. «έζεψε τ' ἄλογα στ' ἀμάξι», 2) ἀναγκάζω κάποιον νά ἔργασθῆ. «τοὺς έζεψε στὴ δουλειά».

ζέω=βράζω [πρτ. *έζεον*, μέλλ. *ζέσω*], ἀόρ. *έζεσα*,

• Παθ. [παθ. ἀόρ. *έζέσθην*, πρκ. *έζεσμαι*].

ΠΑΡΑΓ, ζέσις, ζέμα, [ζεστός].

ETYM. από τὸ θ. ζεσ- καὶ τὴν κατάλ. ω ζεσ-ω καὶ ἀποβολὴν τοῦ σ, ζέω· εἰς τὸν μέλλ. καὶ τὸν ἀόρ. ζέσ-σω, ἐζεσ-σα ἀπλοποιοῦνται τὰ δύο σ εἰς ἓν.

ΣΥΝΘ. ἐπιζέω (=βράζω, κοχλάζω).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) *συνηθ. ἀμτβ.* : ψυχὴ ζεῖ τε καὶ ἄγανακτεῖ φύουσα πτερὰ.
2) *μὲ γεν. (σπαν.)* : λίμνη ζέουσα ὕδατος καὶ πηλοῦ.

* **ζηλῶ** (ὄω)=1) δεικνύω ζῆλον, 2) φιλοτιμοῦμαι, 3) προσπαθῶ, 4) θαυμάζω, καλοτυχίζω, 5) ζηλεύω, ζηλοφθονῶ. *πρτ. ἐζήλουν, μέλλ. ζηλώσω, ἀόρ. ἐζήλωσα, πρκ. ἐζήλωκα, ὑπερσ. ἐζηλώκειν.*

● **Παθ. ζηλοῦμαι.**

ΠΑΡΑΓ. ζηλωτής, ζήλωμα, ζήλωσις, ζηλωτός, ἀζήλωτος, ζηλωτέον.

ETYM. από τὸ οὔσιαστ. ζῆλος θ. ζηλό-ω-ῶ.

ΣΥΝΩΝ. θαυμάζω, εὐδαιμονίζω, μακαρίζω, φθονῶ, πεθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) *μὲ αἰτιατ.* : καὶ τοι ταῦτα ὁ δρᾶν τι βουλόμενος ζηλώσει
2) *μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. τῆς αἰτίας* : ζηλῶ σε τοῦ πλούτου.
3) *μὲ αἰτιατ. καὶ αἰτιολ. πρῶτ.* : ἐγὼ ἐζήλουν τήνδε τὴν πόλιν, ὅτι πάντας ἐνθάδε ἤκουον ἐπικουρίας τυγχάνειν.

Ν. ΕΛΛ. ζηλεύω=1) ζηλοτυπῶ, 2) ἐπιθυμῶ ἢ θαυμάζω κάτι, «ζηλεύει τὰ πλούτη του». «μὲ ζηλεύει, ποῦ εἶμαι πλούσιος», 3) μακαρίζω, καλοτυχίζω.

* **ζημιῶ** (ὄω)=1) προξενῶ ζημίαν, 2) τιμωρῶ χρηματικῶς ἢ σωματικῶς, 3) βλάπτω. *πρτ. ἐζημιούν, μέλλ. ζημιώσω, ἀόρ. ἐζημίωσα, πρκ. ἐζημίωκα, ὑπερσ. ἐζημιώκειν.*

● **Παθ. ζημιόομαι, πρτ. ἐζημιούμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. ζημιώσομαι, παθ. μέλλ. ζημιωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐζημιώθην, πρκ. ἐζημιόομαι, ὑπερσ. ἐζημιώμην.**

ΠΑΡΑΓ. ζημίωμα (=τιμωρία), ζημίωσις, ζημιωτής.

ETYM. από τὸ οὔσιαστ. ζημία (=τιμωρία, βλάβη). θ. ζημιό-ω-ῶ, κατὰ τὰ εἰς -όω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἐπί, πρὸς.

ΣΥΝΩΝ. βλάπτω, φθείρω, κακῶ, ἐπηρεάζω.

ΑΝΤΙΘ. ὠφελῶ, κερδαίνω, ὀνίνημι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) *μὲ αἰτιατ.* . οἱ μὲν γὰρ ἄλλους τινὰς ἐζημίωσαν.

2) *μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. τοῦ ὀργάνου* : Ἀθηναῖοι τοὺς μὲν φυγῆ ἐζημίωσαν.

Ν. ΕΛΛ. ζημιώνω=1) προξενῶ ζημίαν, 2) ὑφίσταμαι ζημίαν. «ἐζημιώσα ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησιν». σύνθ. ἀποζημιώνω=1) ἀποκαθιστῶ κάποιαν ζημίαν, 2) παρέχω ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν ἱκανοποίησιν.

* Ζητώ (έω)=1) ζητώ, 2) έρωτώ, 3) έρευνώ. πρτ. *έζητουν*, μέλλ. *ζητήσω*, άόρ. *έζητησα*, πρκ. *έζητηκα*, ύπερσ. *έζητήκειν*.

• Παθ. *ζητούμαι*, πρτ. *έζητούμην*, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *ζητήσομαι*, παθ. μέλλ. *ζητηθήσομαι*, μέσ. άόρ. *έζητησάμην*], παθ. άόρ. *έζητηθήην*, πρκ. *έζητημαι*, ύπερσ. *έζητήμην*.

ΠΑΡΑΓ. ζήτημα, ζήτησις, ζητήσιμος, ζητητής, ζητητικός, ζητητέος, άζήτητος.

ΕΤΥΜ. από την άρχ. ρίζαν *dja* (=κάνω προσπάθειαν) προέρχονται αί ρίζαι *ζα-* *ζη-*. Από την ρίζαν *ζη-* προέρχεται τό θ. *ζητέ-ω-ώ*.

ΣΥΝΘ. με τας πρσθ. άνά, διά, επί, σύν.

ΣΥΝΩΝ. αίτώ, έξετάζω, έρευνώ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτ.ατ. . ζήτηι την έκ του πολέμου σωτηρίαν.

2) με άπαρ. · μή ζήτηι έκμαθειν πόνους σεαυτήσ.

Ν- ΕΛΛ. *ζητώ* και *ζητάω*=1) έρευνώ να εύρω κάτι, 2) καταβάλλω προσπάθειαν να άποκτήσω κάτι, 3) έπιδιώκω, 5) προβάλλω άξίωσιν. «ζητεί μερίδιον από τά κέρδη». σύνθ. *άναζητώ*, *έπιζητώ*, *συζητώ*, *καταζητώ*.

* Ζώ (ζήω)=1) ζώ, 2) ύπάρχω εις την ζωήν. πρτ. *έζων*, μέλλ. *ζήσω* ή *ζήσομαι* (σπανίως), συνήθως ό μέλλ. *βιώσομαι*, άόρ. β' *έβίων* [και *έζησα*], πρκ. *βεβίωκα* [και *έζηκα*], ύπερσ. *έβεβιώκειν*.

Άντικατάστασις ένεστ. και άόρ. β'

	όριστ.	ύποτ.	εύκτ.	πρστ.	άπαρμ.	μτχ.
ένεστ.	ζώ	ζώ	ζών	ζή	ζήν	ζών, ώσα ζών
άόρ. β'	έβίων	βιώ	βίωην	—	βιώναι	βιούσ, ούσα, όν.

Πρόσεχε τά όμόηχα

ζῆς, ζῆ, ζῆτε, ζῆς, ζῆ, ζῆτε, ζῆν (του ζήω — ζώ)

ζεις, ζει, ζείτε, ζεις, ζει, ζείτε, ζειν (του ζέω)

ΠΑΡΑΓ. *ζωή*, *ζωός*, *ζών*, *βίός*, *βίος* (=ζωή), *βιωτέον*, *βιωτόν*, [συμβίωσις].

ΕΤΥΜ. τό ρήμα έχει δύο θ. 1) θ. *ζη* (*ζή-ω*) και 2) θ. *βιο-* (*έβίων*). Τό ρ. κλίνεται κατά τά εις *-άω*, αλλά έπειδή έχει χαρακτηήρα *-η* δίδει συνηρημένους τύπους εις *η* ή *η* αντί *α* ή *α* όμοίως και τά: *πεινώ*, *διψώ*, *χρῶμαι*, *ψῶ* (=τρίβω).

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, διά, κατά, σύν

ΣΥΝΩΝ. βιώ, βιοτεύω, διάγω, διατρίβω.

ΑΝΤΙΘ. τελευτώ, ἀποθνήσκω, ἀπόλλυμαι, ἀπογίννομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμετβ. : καί σύ ζῆς καί περιέρχη τὴν πόλιν.

2) με σύστ. ἀντικ. : ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῶη.

Ν. ΕΛΛ. ζῶ=ὄ,τι καί εἰς τὰ ἀρχαῖα. σὺνθ. ἀποζῶ, ἐπιζῶ=διαφεύγω τὸν θάνατον, συζῶ.

ζωγρῶ (έω)=1) συλλαμβάνω κάποιον ζωντανόν, 2) αἰχμαλωτίζω. πρτ. ἐζώγρουν, μέλλ. ζωγρήσω, ἀόρ. ἐζώγρησα.

- Παθ. ζωγροῦμαι, μέλλ. ζωγρηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐζωγρήθην, πρκ. ἐζώγρημαι.

ΠΑΡΑΓ. ζώγρημα, ζώγρια (=τὰ λύτρα).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθετον ζωῆς (=ζωντανός) καί τὸ ρῆμα ἀγρεύω χωρίς νὰ μεσολαβῆ σύνθετον ὄνομα, θ ζωγρέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ἀνδραποδίζω, δουλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : τινὰς δὲ καί ἐζώγρησαν (οἱ Ἀθηναῖοι)

* **ζώννυμι καί [ζωννύω]=1) ζώνω, [πρτ. ἐζώννυν καί ἐζώννυον, μέλλ. ζώσω], ἀόρ. ἐζώσα, [πρκ. ἐζώκα].**

- Μέσ. καί Παθ. [ζώννυμαι, παθ. ἀόρ. ἐζώσθην, πρκ. ἐζώσμαι καί ἐζώμαι].

ΠΑΡΑΓ. ζωστήρ, ζωστός, ἄζωστος, ζῶμα (=διάζωμα), ζώνη.

ΕΤΥΜ. θ: ζωσ- καί ζω-. Ἀπό τὸ θ. ζωσ- καί τὸ πρόσφ. νυ ὁ ἐνεστ. ζωσ-νυ-μι, ζών-νυ-μι καί πρτ. ἐ-ζώσ-νυ-ν, ἐ-ζών-νυν. Ἐπίσης ὁ παθ ἀόρ. καί πρκ. 2) Ἀπό τὸ θ. ζω -ὀ παθ. πρκ. ἐζώμαι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : διά, κατά, παρά, σύν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. περιβάλλω, περιδέω, παρτίθημι, περιθέω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : τιάρας τε, καί στρεπτοὺς καί ἀκινύκας παραζωννύντα.

Ν. ΕΛΛ. ζώνω=1) περιβάλλω με ζώνην τὴν μέσην, 2) περικυκλώνω, «ἐζώσμε τὸν ἐχθρό», σὺνθ. περιζώνω.

H

ἡβῶ (άω)=1) εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, 2) ἀκμάζω. πρτ. ἡβων, μέλλ. ἡβήσω, ἀόρ. ἡβησα, πρκ. ἡβηκα, ὑπερσ. ἡβήκειν

ΠΑΡΑΓ. ἡβητής (=ὁ ἀκμαῖος νέος), ἡβήτωρ.

ΕΤΥΜ. ὀπό τό οὔσιαστ. ἤβη θ. ἠβά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μέ τάς προθ. : ἀνά, ἐν, παρὰ καί ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. ἀκμάζω, θάλλω, νεάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμιβ. . τοῦς υἱεῖς μου, ἐπειδάν ἠβήσωσι, τιμωρήσασθε.

- * ἡγοῦμαι (έομαι)· ἀποθ.=1) προηγοῦμαι, προπορεύομαι, 2) προϊσταμαι, εἶμαι ἄρχων, 3) ὀδηγῶ, 4) νομίζω. πρτ. ἡγούμην, μέσ. μέλλ. ἡγήσομαι, [παθ. μέλλ. ἡγηθήσομαι], μέσ. ἄορ. ἡγησάμην, παθ. ἄορ. ἡγήθην, πρκ. ἡγημαι, ὑπερσ. ἡγήμην.

ΠΑΡΑΓ. ἡγεμών, ἡγεμονία, ἡγήτωρ, ἡγέτης, ἡγητέον, διήγημα, διήγησις, ἀδιήγητος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τήν ρίζαν σαγ- (=ἀκολουθῶ τά ἰχνη), ἔχομεν θ. ἀγ- (=ἀγω) καί ἡγ-. Ἀπό τό ἡγ- καί τό πρόσφ. ε (η) θ. ἡγ-ε-(η), ἡγ-έ-ομαι —οῦμαι, ἡγή-σομαι.

ΣΥΝΘ. μέ τάς προθ. : ἀπό, διά, ἐξ, εἰς, ἐπί, κατά, πρό, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. ἄρχω, ὀδηγῶ, δοκῶ, νομίζω, οἶομαι, δοξάζω, φρονῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἔπομαι, ἀκολουθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μέ γεν. = ἄρχω : Ἀρχίδαμος, ὅσπερ ἡγεῖτο τῆς ἐξόδου ταύτης.

2) μέ δοι. = ὀδηγῶ . Ἀγησίλαος ἡγεῖτο τῶ στρατεύματι εὐθύς ἐπί Σπάρτην.

3) μέ ειδικ. ἀπαρ. = νομίζω ἐγῶ γάρ ἡγοῦμαι στρατιώτας δεῖν κατασκευασθῆναι.

4) μέ δύο αἰτιατ. ἐκ τῶν ὀποίων ἡ δευτέρα κατηγ τῆς πρώτης = θεωρῶ : Θετταλοὶ καί Θηβαῖοι φίλον, εὐεργέτην, σωτήρα τόν Φίλιππον ἡγοῦντο.

Ν. ΕΛΛ. ἡγοῦμαι = 1) προπορεύομαι, 2) εἶμαι ἀρχηγός, πρωτοστατῶ, «ἡγεῖται τῆς ἐπαναστάσεως». σύνθ. ἀφηγοῦμαι, διηγοῦμαι, εἰσηγοῦμαι, ἐξηγοῦμαι, προηγοῦμαι.

- * ἡδομαι· ἀποθ. = 1) εὐχαριστοῦμαι, 2) εὐφραίνομαι. πρτ. ἡδόμην, παθ. μέλλ. ἡσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἡσθήην.

Πρόσεχε τά ὀμόηχα

ἡδόμην (πρτ.) τοῦ ἡδομαι,	ἡσθήην (ἄορ.) τοῦ ἡδομαι
ἡδόμην (πρτ.) τοῦ ἡδομαι,	ἡσθήην (ἄορ.) τοῦ ἡδομαι

ΠΑΡΑΓ. ἡδονή.

ΕΤΥΜ. ἀπό τήν ρίζαν σFαδ- (λατ. suavis = γλυκύς) προέρχονται τά θ: σαδ- ἄδ- ἡδ- ἡδομαι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἐπί, σύν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι, χαίρω, τέρπομαι, εὐθυμούμαι.

ΑΝΤΙΘ. ὀνιδῶμαι, ἄχθομαι, λυπούμαι, ἀθυμῶ, βαρέως φέρω, χαλεπῶς φέρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. : Ἀγασίλαος ἦσθη τῇ πράξει.

2) με ἐμπρόθ. προσδ. : ἦδεται ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς καλοῖς.

3) με κατηγ. μετχ. : Κύρος ἦσθη τὸν εἰς τοὺς βαρβάρους φόβον ἰδῶν,

- * ἦκω=ἔχω ἔλθει. πρτ. ἦκον (=εἶχον ἔλθει ἢ ἦλθον), μέλλ. ἦξω (=θὰ ἔχω ἔλθει), [ἀόρ. ἦξα].

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

<p>ἦκω (ἐνεστ.), ἦκον (πρτ.), ἦξω (μέλλ.)=τοῦ ἦκω εἶκω (ἐνεστ.), εἶκον (πρτ.), εἶξω (μέλλ.)=τοῦ εἶκω</p>

ΕΓΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν ε- τοῦ ρήματος ἱ-η-μι (ἱ-ε-μαι), ἀόρ. ἦκα ἐκ τοῦ ὁποίου πιθανῶς παρηχθῆ τὸ ἦκω.

ΣΥΝΘ. με πολλὰς προθ. : διήκω (=ἐκτείνομαι), καθήκω (=κατέρχομαι, φθάνω), προσήκω (=συγγενεύω), προσήκει (=ἀρμόζει)

ΣΥΝΩΝ. ἀφικνούμαι, ἔρχομαι, παραγίγνομαι, φθάνω, βαίνω, πορεύομαι.

ΑΝΤΙΘ. οἴχομαι, ἀπέρχομαι, φεύγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. . ἐπειδὴ δὲ ἦκον, ἐκκλησίαν ἐποίησαν.

2) με τροπικὴν μετχ. : Ἁγίας ὁ Ἄρκας ἦκεν ἔχων.

3) με τελικὴν μετχ. . ἀμφισβητήσων ἦκει.

4) με ἐμπρόθ. προσδ. : οἱ δ' ἔλεγον ὅτι περὶ σπονδῶν ἦκοιεν.

- ἡσυχάζω=1) εἶμαι ἡσυχος, 2) καταπραΰνω. πρτ. ἡσύχαζον, μέλλ. ἡσυχάσω, ἀόρ. ἡσύχασα.

ΠΑΡΑΓ. [ἡσυχαστῆς (=ὁ μοναχός), ἡσυχαστήριον (=μοναστήριον)]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. ἡσυχος θ. ἡσυχασ- καὶ τὸ πρόσφ. j, ἡσυχασ-j-ω ἡσυχάζω.

ΣΥΝΘ. [νέα : καθησυχάζω, ἐφησυχάζω].

ΣΥΝΩΝ. πραΰνω, κατευνάζω, ἀτρεμῶ, ἡρεμῶ

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. . καὶ τοὺς λόγους δεξάμενοι ἡσύχαζον.

Ν. ΕΛΛ ἡσυχάζω=1) εἶμαι ἡσυχος, 2) ἀναπαύομαι, κοιμούμαι «ἡσυχάζει τῶρα, ὅταν ξυπνήσῃ...». 3) καταπραΰνομαι, 4) καθησυχάζω καὶ ποιον. σύνθ. καθησυχάζω, ἐφησυχάζω.

- * ἠττώμαι (ἀομαι)· παθ. ἀποθ.=1) εἶμαι κατώτερος, 2) νικῶμαι, καταβάλλομαι. πρτ. ἠττώμην, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. ἠττήσο-

μαι, παθ. μέλλ. *ήττηθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ήττήθην*, πρκ. *ήττημαι*, ὑπερσ. *ήττήμην*. Δι' ὁμόηχα βλέπε *αίτω*.

ΠΑΡΑΓ. ήττα, ήττητέος, ἀήττητος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ συγκριτικὸν ήττον, θ. ήττά-ομαι —ῶμαι, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ νίκη —νικά-ομαι —ῶμαι.

ΣΥΝΩΝ. νικῶμαι, ἐλαττοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. νικῶ, περιγίγνομαι, κρατῶ.

ΣΥΝΤΑΞ 1) με γεν. : καὶ νῦν Θηβαίων ήσώμεθα.

2) με δοτ. : τῇ σφετέρᾳ ταραχῇ ήσηθείεν.

3) με γεν. καὶ κατηγ. μτχ. : καὶ τούτου εἰς γε δύναμιν οὐχ ήττησώμεθα εἰ ποιοῦντες.

4) με ἐμπρόθ. προσδ. : μηδὲ ἐν τούτῳ αὐτῶν ήττηθήσεσθε.

Ν. ΕΛΛ. ήττώμαι=1) καταβάλλομαι, νικῶμαι, 2) ἀποδεικνύομαι κατώτερος.

θανατώ (όω)=1) θανατώνω, 2) καταδικάζω εἰς θάνατον, 3) φονεύω, μέλλ. *θανατώσω*, ἄορ. *έθανάτωσα*.

- Παθ. *θανατοῦμαι*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. *θανατώσομαι*, [παθ. μέλλ. *θανατωθήσομαι*], παθ. ἄορ. *έθανατώθην*, [πρκ. *τεθανάτωμαι*].

ΠΑΡΑΓ. θανάτωσις.

ΕΤΥΜ.. ἀπό τὴν ρίζαν *θαν-* (=θνήσκω) προέρχεται τὸ οὐσιαστικὸν *θάνατος* ἀπό τὸ ὁποῖον τὸ θ. *θανατό-ω-ῶ*.

ΣΥΝΩΝ ἀποκτείνω, φονεύω, διαφθείρω, ἀναιρῶ, διαχρῶμαι, σφάττω, ἀποθνήσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. πάντως ἐμέ γε οὐ θανατώσει.

Ν. ΕΛΛ. *θανατώνω*=1) φονεύω κάποιον, 2) προξενῶ εἰς κάποιον βαθυτάτην θλίψιν ἢ πόνον «γιατὶ με θανατώνεις μ' αὐτά σου τὰ λόγια;»

θάπτω=θάπτω. πρτ. *έθαπτον*, μέλλ. *θάψω*, ἄορ. *έθαψα*, [πρκ. *τέθαφα*, ὑπερσ. *έτεθάφειν*].

- Παθ. *θάπτομαι*, πρτ. *έθαπτόμην*, παθ. μέλλ.β' *ταφήσομαι*, παθ. ἄορ. α' *έθάφθην* καὶ β' *έτάφην*, πρκ. *τέθαμμαί*, ὑπερσ. *έτεθάμμην*, τετελ. μέλλ. *τεθάψομαι*.

ΠΑΡΑΓ. ταφή, τάφος, θαπτέον, ἄθαπτος.

ΕΤΥΜ. θ. *θαφ-* καὶ τὸ πρόσφ. τ, *θαφ-τ-ω* · *θάπ-τ-ω*.

ΣΥΝΘ. με τας προθ : ἐν, κατά. οὖν.

ΣΥΝΩΝ κατορύσσω, κρύπτω, κηδεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. . οἱ μέντοι πολῖται έθαψαν (αὐτόν) ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Ν. ΕΛΛ. *θάπτω* καὶ *θάπτω*, *θάβω*=1) *θάβω*, 2) *κρύβω* κάτι ὑπό-τὸ

κῶμα, 3) κρύβω κάτι εἰς ἀσφαλές μέρος. «ποῦ ἔχει θαμμένο τὸ κομπόδεμα» 4) καταστρέφω, ἐξοντώνω.

θαρσύνω καὶ θαρρύνω=1) ἐνθαρρύνω, 2) δίδω θάρρος εἰς τινα. πρτ. *ἐθάρσυνον καὶ ἐθάρρυνον*, ἀόρ. *ἐθάρσυνα καὶ ἐθάρρυνα*.

ΠΑΡΑΓ [ἐνθάρρυνσις, ἐνθαρρυντικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *θαρσ-* ἢ *θρασ-* προέρχεται τὸ ἐπίθετον *θαρσύς, θρασύς*. Ἄπ' αὐτὸ δὲ παράγεται τὸ ρῆμα *θαρσύνω*, ὅπως ἀπὸ τὸ *βαρύς* τὸ *βαρύνω*. Τὸ *υ* εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. παραινῶ, παρακελεύομαι, ἐπιρρώννυμαι.

ΑΝΤΙΘ. φοβῶ.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἰτιατ. : δεξιούσθε καὶ θαρρύνετε αὐτούς.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. τοῦ ὀργάνου : ἔργον ἐστὶ τοῖς πρωτοστάταις θρασύνειν τοὺς ἐπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ.

Ν. ΕΛΛ. ἐνθαρρύνω=δίδω θάρρος εἰς κάποιον, ἐμψυχώνω, ἀποθαρρύνω=ἀπογοητεύω κάποιον.

θαρσῶ καὶ θαρρῶ (έω)=1) ἔχω θάρρος, 2) ἔχω πεποιθήσιν εἰς κάτι, πιστεύω, 3) περιφρονῶ. πρτ. *ἐθάρσουν καὶ ἐθάρρουν*, μέλλ. *θαρσῆσω καὶ θαρρῆσω*, ἀόρ. *ἐθάρσῃσα καὶ ἐθάρρῃσα*, πρκ. *τεθάρσῃκα καὶ τεθάρρῃκα*.

ΠΑΡΑΓ' θάρσῃσις, θαρσῃτέον, θαρσούντως καὶ θαρρούντως.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *θαρ-* καὶ *θρασ-* προέρχεται τὸ οὐσιαστ. *θάρσος* καὶ *θάρρος*, θ. *θαρσεεσ-* *θαρσέεσ-ω* —*θαρσέ-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. . ἀνά καὶ ἀπό.

ΣΥΝΩΝ. τολμῶ, ὑπομένω, καρτερῶ, ἀνέχομαι.

ΑΝΤΙΘ. ὀκνῶ, δέδοικα, φοβοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ α) ἀμτβ. : οἱ Μυτιληναῖοι ἐθάρσουν.

β) μτβ. 1) μὲ αἰτιατ. : ἵνα σε καὶ θαρρῆσωσιν.

2) μὲ ἀπαρ. . Νικίας μᾶλλον ἢ πρότερον ἐθάρσῃσε κρατήσιν.

3) μὲ εἰδ. πρότ. . τάχ' ἂν τις θαρσοίη ὅτι τοῖς ὄπλοις αὐτῶν καὶ τῷ πλήθει ὑπερφέρομεν.

Ν. ΕΛΛ. θαρρῶ=1) νομίζω, φαντάζομαι, ὑποθέτω. ἀναθαρρῶ=παίρνω ἐκ νέου θάρρος.

θαυμάζω=1) θαυμάζω, 2) μένω ἐκθαμβος, ἐκπλήττομαι, 3) βλέπω κάτι μὲ θαυμασμόν καὶ ἐκπληξιν, 4) τιμῶ, σέβομαι. πρτ. *ἐθαύμαζον*, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *θαυμάσομαι*, ἀόρ. *ἐθαύμασα*, πρκ. *τεθαύμακα*, ὑπερσ. *ἐτεθαυμάκειν*.

● Παθ. *θαυμάζομαι*, πρτ. *ἐθαυμαζόμην*, μέλλ. *θαυμασθήσομαι* ἀόρ. *ἐθαυμάσθην*, [πρκ. *τεθαύμασμαι*, ὑπερσ. *ἐτεθαυμάσθην*].

ΠΑΡΑΓ. θαυμαστής, θαυμασμός, θαυμαστός, θαυμαστέον.
 ΕΤΥΜ. από τὸ οὐσιαστ. θαῦμα θ. θαυμαδ- και τὸ πρόσφ. j, θαυμάδ-
 j-ω —θαυμάζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικὸλόγηκτα.
 ΣΥΝΘ. ἀποθαυμάζω (=θαυμάζω, ἐκπλήττομαι).
 ΣΥΝΩΝ. ἀγαμαι, ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, θαμβοῦμαι.
 ΑΝΤΙΘ. ἀτιμάζω, καταφρονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : μηδὲ τὴν δόξαν τὴν τούτων θαυμάζετε.
 2) μὲ γεν. και κατηγ. μετχ. ὄδε ἐθαύμασά σου λέγοντος
 3) μὲ αἰτιατ. και γεν. (αἰτίας) ἢ ἐντὶ τῆς γεν. ἐμπρόθ. προσδ.-
 οὐ θαυμάζω αὐτοὺς τῆς τόλμης
 οὐστινας τεθαύμακας ἐπὶ σοφία.
 4) μὲ ἐξηγητμ. αἰτιολογ. πρὸτ. (ὄτι ἢ εἰ) · ἐθαύμαζον οἱ "Ελ-
 ληνες ὅτι οὐδαμοῦ Κῦρος φαίνοιτο.
 και μὴ θαυμάσης, εἰ πολλὰ τῶν εἰρημένων οὐ πρέποι σοι
 5) μὲ ἐξηγητ. πλαγ. ἐρώτ. θαυμάζω δὲ και ὅστις ἔσται ὁ
 ἄντερων.

Ν. ΕΛΛ. θαυμάζω, θαμάζω=1) αἰσθάνομαι θαυμασμόν ἢ ἐκπληξιν,
 2) βλέπω κάτι μὲ μεγάλην εὐχαριστήσιν «θαυμάζω τὸ ἀττικὸ δειλινό».
 3) σέβομαι κάποιον. 4) ἀπορῶ διὰ κάτι «θαυμάζω πῶς τὰ καταφέρ-
 νει». ἀποθαυμάζω.

θεραπεύω=1) περιποιῶμαι, ὑπηρετῶ, 2) καλλιεργῶ, 3) λατρεύω,
 4) φροντίζω, 5) θεραπεύω. πρτ. ἐθεράπευον, μέλλ. θεραπεύσω,
 ἄορ. ἐθεράπευσα, πρκ. τεθεράπευκα, ὑπερσ. ἐτεθεραπεύκειν.

• Παθ. θεραπεύομαι, πρτ. ἐθεραπευόμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ.
 σημασ. θεραπεύσομαι, [πάθ. μέλλ. θεραπευθήσομαι], ἄορ. ἐθε-
 ραπεύθην, πρκ. τεθεράπευμαι, [ὑπερσ. ἐτεθεραπεύμην].

ΠΑΡΑΓ. θεραπεία, θεραπευτής, θεράπευμα, θεραπευτός, ἀθεράπευ-
 τος, θεραπευτικός, θεραπευτέον [θεραπευτήριον].

ΕΤΥΜ. από τὸ οὐσιαστ. θεράπων (θέραψ) θ. θεραπ- και κατάληξιν
 -εύω. θεραπεύω

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀντί, ἐκ, ἐπί, πρό.

ΣΥΝΩΝ. ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, ἰῶμαι, ἀκοῦμαι, ἰατρεύω, σέβομαι,
 τιμῶ, ὑπουργῶ, περιέπω.

ΑΝΤΙΘ. ὑβρίζω, καταφρονῶ, αἰκίζομαι, βλαπτω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. . παῖδες δε μοι οὐπω εἰσὶν οἱ με θεραπεύσουσι.

Ν. ΕΛΛ. θεραπεύω=1) περιποιῶμαι κάτι, 2) καλλιεργῶ. «θεραπεύει
 τὰ γράμματα», 3) νοσηλεύω, γιατρεύω. «τὸ τραῦμά του ἐθεραπεύθη»,
 ἀποθεραπεύω=θεραπεύω τελείως.

θερίζω α) μτβ.=θερίζω καρπὸν, β) ἀμτβ.=1) περνῶ τὸ θέρος, 2) πα-
 ραθερίζω. [π. οτ. ἐθέριζον, μέλλ. θεριῶ και θερίσω], ἄορ. ἐθέρισα.

• Μέσ. και Παθ. [μέσ. ἄορ. ἐθερισάμην, παθ. ἄορ. ἐθερίσθην], πρκ.
 τεθέρισμαι.

ΠΑΡΑΓ. θεριστής, θερισμός, θεριστός.

ΕΤΥΜ. από το ούσιασθ. θέρος, θ. θερ- και την κατάληξιν -ιζω, θερ-ιζω.

ΣΥΝΘ. με τας προθ. . έκ και έν.

ΣΥΝΩΝ. δρέπω, άμώ, κόπτω.

ΣΥΝΤΑΞ. α) μετβ. με αίτιατ. . ποιόν τιν' άν οίει την ρητορικήν καρπόν θερίζειν ;

β) άμτβ. : ένθα θερίζειν λέγεται βασιλεύς.

Ν. ΕΛΛ. θερίζω=άποκόπτω αιτηρά ή χόρτον με δρέπανον ή μηχανήν, 2) ύφίσταμαι τας συνεπειάς των πράξεών μου καλών ή κακών. «θερίζει τούς καρπούς των κόπων του», 3) προκαλώ μεγάλην καταστροφήν. «τούς έθέρισε το πυροβολικόν». παραθερίζω=περιώ το θέρος μου κάπου.

θερμαίνω=1) ζεσταίνω, 2) θερμαίνω. [πρτ. έθέρμαινον, μέλλ. θερμανώ], άορ. έθέρμηνα.

• **Παθ. θερμαίνομαι**, πρτ. έθερμαινόμην, άορ. έθερμάνθην, [πρκ. τεθέρμασμαι].

ΠΑΡΑΓ. θέρμανσις, θερμασία, θέρμασμα, θερμάστρα, θερμαντήρ, θερμαστρίς και θερμαντός.

ΕΤΥΜ. από το επίθ. θερμός το άναλογ. θ. θερμάν- και το πρόσφ. j, θερμάν-j-ω · θερμαίνω.

ΣΥΝΘ. με τας προθ. : διά, παρά.

ΣΥΝΩΝ. θάλπω, πυρώ, φλογίζω.

ΑΝΤΙΘ. ψύχω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : αλλά άποτρέπεσθαι (τόν ήλιον) φυλαττόμενον, μή τε ήμάς μάλλον του δέοντος θερμαίνων βλάψη.

Ν. ΕΛΛ. θερμαίνω=1) ζεσταίνω, 2) ζωογονώ, έμψυχώνω. «μάς έθέρμαινε ή έλπίδα της έπιστροφής», 3) περιθάλπω.

* **θέω=τρέχω.** πρτ. έθειον, μέσ. μέλλ. με ένεργ. σημασ. θεύσομαι, (οί άλλοι χρόνοι από το τρέχω), άορ. β. έδραμον, πρκ. δεδράμηκα, ύπερσ. έδεδραμήκειν.

Κλίσις ένεστ. και παρατ.

Ένεστ. θέω, θεΐς, θεΐ, θέομεν, θεΐτε, θεουσι. **Άπαρ-** θεΐν.

Παρατ. έθειον, έθεις, έθει, έθέομεν, έθειτε, έθειον.

Άντικατάστασις άορ. β'

όριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
έδραμον	δράμω	δράμομι	δράμε	δραμείν	δραμών

ΠΑΡΑΓ. θοός (=ταχύς), βοηθός.

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. θεF- θεF-ω—θέω. θεF-σομαι, θεύ-σομαι· τὸ F μεταί τρέπεται εἰς υ πρὸ τοῦ σ. Τὸ ρῆμα εἰς τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ. εἶνα-συνηρημένον, ὅπου τὸν χαρακτήρα ε ἀκολουθεῖ ε ἢ ει.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλὰς προθέσεις

ΣΥΝΩΝ. τρέχω, τροχαζω, ἐλαύνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ : θᾶττον γὰρ θανάτου θεῖ (ἢ πονηρία).

2) μὲ αἰτιατ. τόπου. καὶ ὁ μὲν ἔθει δρόμῳ τὴν ὁδὸν ταύ-την εὐθεΐαν.

- * **θεῶμαι** (άομαι)· ἀποθ.=1) κοιτάζω μὲ προσοχήν, 2) παρατηρῶ, βλέπω. πρτ. *ἐθεώμην*, μέλλ. *θεάσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐθεασάμην*, [παθ. ἄορ. ἐθεάθην], πρκ. *τεθέαμαι*, ὑπερσ. *ἐτεθεάμην*.

ΠΑΡΑΓ. θεατής, θέατρον, θέαμα, θεατός, θεατέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν θεF- θ. θεα- κατάλ. -ομαι, θεά-ομαι—θεῶμαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : διά, κατά, παρά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ὀρῶ, βλέπω, θεωρῶ, ἀθρέω, σκοπῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀβλεπτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : αὐτός ἐθεᾶτο τὸ λιμνώδες τοῦ Στρυμόνος καὶ τὴν θέσιν τῆς πόλεως.

Ν. ΕΛΛ. μόνον ὁ ἄορ. *ἐθεάθην* χρησιμοποιεῖται. «ἐθεάθης περιπατῶν εἰς τὸ Ζάππειον».

θεωρῶ (έω)=1) παρατηρῶ, 2) παρακολουθῶ, 3) ἐξετάζω, σκέπτομαι, μελετῶ, 4) εἶμαι θεωρός ἢ πρεσβευτής. πρτ. *ἐθεώρουν*, μέλλ. *θεωρήσω*, ἄορ. *ἐθεώρησα*, πρκ. *τεθεώρηκα*, [ὑπερσ. *ἐτεθεωρήκειν*].

- **Μέσ. καὶ Παθ.** *θεωροῦμαι*, πρτ. *ἐθεωρούμην*, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. *θεωρήσομαι*, παθ. μέλλ. *θεωρηθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐθεωρήθην*].

ΠΑΡΑΓ. θεώρησις, θεώρημα, θεωρητής, θεωρητός, θεωρητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ το οὐσιασικὸν θεωρός (ἀπὸ τὸ θεαF-ορός) θ. θεωρέω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : κατά, παρά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. θεῶμαι, παρατηρῶ, προσέχω, ἀθρῶ, ἐξετάζω, σκοποῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. . εθεώρει δὲ τὸν ἀγῶνα καὶ Κῦρος.

2) μὲ ἑμπρόθ. προσδ : ἐν δε τούτῳ τὰ Ἴσθμια ἐγίγνετο, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐθεώρουν εἰς αὐτά.

Ν. ΕΛΛ. θεωρῶ=1) βλέπω, 2) ἐξετάζω, ἐλέγχω ἢ ἐγκρινῶ κάτι, 3) δίδω κάτι διὰ θεώρησιν «ἐθεώρησα τὸ διαβατήριόν μου», 4) νομίζω. «σὲ θεωροῦσα ἀνώτερο ἀνθρώπο». **ἀναθεωρῶ**=1) ἐξετάζω κάτι ἐκ νέου, 2) ἀνακαλῶ προηγουμένην γνώμην ἢ ἀπόφασιν. **ἐπιθεωρῶ**=ἐξετάζω μὲ προσοχήν, ἐξελέγχω.

† **θηρεύω**=1) κυνηγῶ, 2) καταδιώκω. πρτ. *ἐθήρευον*, μέλλ. *θηρεύσω*, ἄορ. *ἐθήρευσα*, πρκ. *τεθήρευκα*, ὑπερσ. *ἐτεθήρευκειν*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *θηρεύομαι*, πρτ. *ἐθήρευόμην*, μέσ. μέλλ. *θηρεύσομαι*, [παθ. μέλλ. *θηρευθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐθήρευσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐθήρευθήην*, [πρκ. *τεθήρευμαι*, ὑπερσ. *ἐτεθήρευμην*].

ΠΑΡΑΓ. θήρευσις, θήρευμα, θηρευτός, θηρευτέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. θήρ (=θηρίον) μὲ τὴν κατάλ -εύω *θηρεύω*, ὅπως *βασιλεύς*—*βασιλεύω*.

ΣΥΝΩΝ. θηρῶ, ἀγρεύω, κυνηγετῶ, καταδιώκω, κυνηγῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ἄ ἐκεῖνος ἐθήρευεν ἀπὸ τοῦ ἵππου.

θηρῶ (ἄω)=1) κυνηγῶ, ἐπιδιώκω, 2) συλλαμβάνω, 3) προσπαθῶ. πρτ. *ἐθήρων*, μέλλ. *θηράσω*, ἄορ. *ἐθήρασα*, πρκ. *τεθήρακα*, ὑπερσ. *ἐτεθήρακειν*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *θηρῶμαι*, [πρτ. *ἐθηρώμην*, μέσ. μέλλ. *θηράσομαι*, παθ. μέλλ. *θηραθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐθηρασάμην*, παθ. ἄορ. *ἐθηράθηην*, πρκ. *τεθήραμαι*, ὑπερσ. *ἐτεθηράμην*].

ΠΑΡΑΓ. θηρατής, θήραμα, θηρατέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. θήρα, θ: *θηρά-ομαι*—*θηρῶμαι*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἐκ καὶ σύν.

ΣΥΝΩΝ. θηρεύω, ἀγρεύω, κυνηγετῶ, διώκω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. . ὅτε τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἐθηρῶμεν.

θιγγάνω=1) ἐγγίζω, 2) ἐπιχειρῶ, [3) προσβάλλω. Τὸ ρ. σπανίως χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς πεζοὺς ἀττικοὺς συγγραφεῖς. [μέλλ. *θίξω*], ἄορ. β' *ἔθιγον*.

• Μέσ. καὶ Παθ. [*θιγγάνομαι*, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *θίξομαι*, παθ. ἄορ. *ἐθίχθην*].

ΠΑΡΑΓ. θίγμα, θίξις (=τὸ ἄγγισμα), ἄθικτος, εὐθικτος, θίγημα (=ἡ ψαῦσις).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. θιγ- (ἄορ. β' *ἔθιγ-ον*) ἐνεστ. θ θι-ν-γ- (λατ *tang o*), καὶ τὸ πρόσοφ. -αν-, *θινγ-άν-ω*—*θιγγάνω*.

ΣΥΝΘ. προσθιγγάνω (=ἐγγίζω).

ΣΥΝΩΝ. ἄπτομαι, ψαύω, ἐγχειρῶ, ἐπιχειρῶ, ἔχομαι, βλάπτω, ἐνοχλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ γεν. : ὅταν δὲ τούτων τινὸς θίγης.

Ν. ΕΛΛ. **θίγω**=1) ἐγγίζω. «μὴ θίγετε τὰ ἀντικείμενα», 2) προσεγγίζω «αὐτὸ θίγει τὰ ὄρια τῆς θρασύτητος», 3) δοκιμάζω, 4) κάμνω λόγον διὰ κατι. «δὲν ἔθιξε καθόλου τὸ ζήτημα τοῦ διορισμοῦ», 5) προσβάλλω. «οἱ λόγοι σου μὲ θίγουν».

θλίβω=1) πιέζω, 2) στενοχωρῶ, 3) ἐνοχλῶ. [πρτ. ἔθλιβον, μέλλ. θλίψω], ἄορ. ἔθλιψα, [πρκ. τέθλιφα].

- Μέσ. καὶ Παθ. **θλίβομαι**, [πρτ. ἔθλιβόμην, μέσ. μέλλ. θλίψομαι, παθ. μέλλ. β' θλιβήσομαι], παθ. ἄορ. α' **ἐθλίφθην**, [παθ. ἄορ. β' ἐθλίβην, πρκ. τέθλιμμαι].

ΠΑΡΑΓ. θλίψις

ΕΤΥΜ. θ. θλίβ-ω. Τὸ ι εἶναι παντοῦ μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἐκ, κατά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. πιέζω, συνωθῶ, βλάπτω, ἐνοχλῶ, ἀνιῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων.

Ν. ΕΛΛ. **θλίβω**=1) πιέζω, 2) στύβω, 3) λυπῶ, στενοχωρῶ «μέθλιβει ἡ στάσις του». **συνθλίβω**.

- * **θνήσκω**=1) ἀποθνήσκω, 2) φονεύομαι. Τὸ ρ. εἰς τὸν μέλλοντα καὶ ἄοριστον χρησιμοποιεῖται εἰς τοὺς ἀττ. πεζοὺς συγγραφεῖς πάντοτε σύνθετον. πρτ. **ἔθνησκον**, μέλλ. **ἀποθανοῦμαι**, ἰορ. β' **ἀπέθανον**, πρκ. **τέθνηκα**, ὑπερσ. **ἔτεθνήκειν**, τετελ. μέλλ. **τεθνήξω** καὶ **τεθνήξομαι** (οὗτος προῆλθεν ἀπὸ τὸ **τέθνηκα**).

Ἀντικατάστασις ἄορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀπέθανον	ἀποθάνω	ἀποθά- νοιμι	ἀπόθανε	ἀποθανεῖν	ἀποθανῶν

Κλίσις πρκ. καὶ ὑπερσ.

πρκ. ὄριστ. **τέθνηκα**, ας, ε, **τεθνήκαμεν** καὶ **τέθναμεν**, **τεθνήκατε** καὶ **τέθνατε**, **τεθνήκασι(ν)** καὶ **τεθναῖσιν**.

ὑποτ. **τεθνήκω**-ης, κλπ.

εὐκτ. **τεθναίην**, -ης, -η, κλπ.

προστ. **τεθνάτω**

ἀπαρ. **τεθνηκένοι** καὶ **τεθνάνοι**

μτχ. **τεθνηκῶς**, **κνῖα**, ὅς καὶ **τεθνεῶς**, ὦσα, **τεθνεῶς** ἢ **τεθνεός**.

ὑπερσ. **ἔτεθνήκειν**, -εις, -ει, **ἔτεθνήκαμεν**, **ἔτεθνήκατε**, **ἔτεθνήκασαν** καὶ **ἔτέθνασαν**.

ΠΑΡΑΓ. θάνατος, θνητός, θνητότης, ἡμιθνης, ἡμιθανής, ἀρτιθανής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **θαν-** (ἄορ. β' **-έθαν-ον**) καὶ κατὰ μετάρθεσιν καὶ ἔκτασιν τοῦ α, **θνα** —**θνη-**, καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. **-ισκ-**, **θνη-ισκ-ω** **θνήσκω**.

ΣΥΝΩΝ. τελευτώ. φονεύομαι, θανατοῦμαι, ἀπογίγνομαι.

ΑΝΤΙΘ. ζῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. : ὧν ἐτέθνασαν οἱ προσήκοντες.

Ν. ΕΛΛ. ἀποθνήσκω καὶ πεθαίνω=1) ἀποθνήσκω, 2) ὑποφέρω πολύ, βασανίζομαι πολύ. «πεθαίνει τῆς πείνας», 3) ἐπιθυμῶ πολύ. «πεθαίνω γιὰ ἐκδρομές», 4) ἐξαντλῶ τὴν ὑπομονὴν κάποιου. «μὲ πέθανες μὲ τίς ἀναβολές σου».

θορυβῶ (έω)=1) κάμνω θόρυβον, 2) θορυβωδῶς ἐγκρίνω ἢ ἀπορρίπτω κάτι, 3) ἐνοχλῶ. πρτ. *ἐθορύβουν*, μέλλ. *θορυβήσω*, ἄορ. *ἐθορύβησα*.

- Παθ. *θορυβοῦμαι*, πρτ. *ἐθορυβούμην*, μέλλ. *θορυβηθήσομαι*, ἄορ. *ἐθορυβήθην*, πρκ. *τεθορύβημαι*, ὑπερσ. *ἐτεθορυβήμην* καὶ *τεθορυβημένος ἦν*.

ΠΑΡΑΓ.] ἀθορύβητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιαστ. θόρυβος θ. θορυβέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ : ἀνά, διά, ἐπί: ἐπιθορυβῶ (=ἐπιδοκιμάζω μὲ θόρυβον);

ΣΥΝΩΝ. θροῶ, θρυλῶ, διασπείρω, διαδίδωμι, ψιθυρίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβι : μὴ μοι θορυβήσητε.

Ν. ΕΛΛ. θορυβῶ=1) προξενῶ θόρυβον, προκαλῶ τὴν προσοχή, προκαλῶ συζητήσεις, διαμάχας. «πολὺ θορυβεῖ εἰς τὸν τύπον ἢ ἀντιπολίτευσις», 3) προξενῶ ἀνησυχίαν, σύγχυσιν. «ἡ ἀνομβρία ἐθορύβησε τοὺς ἀγρότας»:

θρασύνω=1) ἐνθαρρύνω,

- Μέσ. *θρασύνομαι*, (=γίνομαι θαρραλέος ἢ θρασύς). μέσ. ἄορ. *ἐθρασυνάμην*, [παθ. ἄορ. *ἐθρασύνην*].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. θρασύς. ὅπως ἀπὸ τὸ θαρσὺς τὸ θαρσύνω.

ΣΥΝΩΝ. θαρσύνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. . κἂν διακινδυνεύσειαν πλήθει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες.

Ν. ΕΛΛ. ἀποθρασύνω=κάνω κάποιον θρασύν. «ἡ ἀνοχή μου τὸν ἀπεθράσυνε», ἀποθρασύνομαι.

θραύω=1) συντριβῶ, 2) ἀδυνατίζω. [μέλλ. *θραύσω*], ἄορ. *ἐθραυσα*, [πρκ. *τέθραυκα*].

- Παθ. *θραύομαι*, [παθ. μέλλ. *θραυσθήσομαι*], ἄορ. *ἐθραύσθην*, πρκ. *τέθραυσμαι*.

ΠΑΡΑΓ. θραῦμα καὶ θραῦσμος, θραῦσις, θραυστός, ἄθραυστος.

ΕΤΥΜ. από την ρίζαν **θρυ-** (θρύπτω=θρυματίζω). Το ένεστ. θ. **θραύ-ω**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : διά, κατά, παρά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. κατάγνυμι, ρήγνυμι, συντρίβω, θρύπτω, θλώ, κλώ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ έστω τὰ δέραια μαλακά, ίνα μη θραύη τὰς τρίχας.

Ν. ΕΛΛ. **θραύω**=1) σπάζω, συντρίβω, 2) διακόπτω όριστικώς μίαν κατάστασιν. «τό έθνος έθραυσε τὰ δεσμά».

θροῶ (έω)=1) κράζω, 2) ψιθυρίζω, 3) θορυβῶ, διηγοῦμαι, 4) διαδίδω κάποιαν φήμην. Είς τούς άττικούς πεζογράφους χρησιμοποιεΐται τὸ σύνθετον **διαθροῶ**, πρτ. **διεθρόουν**, άόρ. **διεθρόησα**.

ΕΤΥΜ. από τὸ οὔσιαστ. **θρόος** —**θροῦς** θ. **θροέ-ῶ-ῶ**.

ΣΥΝΩΝ. θορυβῶ, θρυλῶ. διασπείρω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ άπλήν ή σύστοιχ. . ταῦτα οὔν ὁ Θηραμένης διεθρόει

2) με είδ. πρὸτ . και άφικόμενοι εἰς τὰς Ἀθήνας διεθρόησαν ὡς χοήματα πολλὰ ἴδοιεν.

θρυλῶ (έω)=1) ψιθυρίζω, φλυαρῶ, 2) διασπείρω φήμην. πρτ. **έθρῶλουν**, μέλλ. **θρυλήσω**.

- Παθ. **θρυλοῦμαι** (=είμαι άντικείμενον συζητήσεως). Τὸ άπρόσ. **θρυλεΐται** (=φημολογεΐται, λέγεται), [πρτ. έθρυλούμην, παθ. άόρ. έθρυλήθην], πρκ. **τεθρῶλημαι**, ύπερσ. **έτεθρυλήμην**.

ΠΑΡΑΓ. θρύλημα (=φήμη) πολυθρύλητος.

ΕΤΥΜ. από τὸ οὔσ. **θρῦλος** (βοή, θόρυβος). θ **θρυλέ-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. με τήν προθ. διά, διαθρυλῶ (=διατυμπανίζω).

ΣΥΝΩΝ. διαθροῶ, διαδίδωμι, ψιθυρίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ . ὁ πάντες έθρῶλουν τέως.

θρύπτω=1) συντρίβω, σπάζω. Οἱ άλλοι χρόνοι μεταγεν. [πρτ. έθρυπτον, μέλλ. θρύψω. άόρ. έθρυψα].

- Μέσ. **θρῦπτομαι** (=συμπεριφέρομαι θηλυπρεπῶς).
- Παθ. **θρῦπτομαι** (=συντρίβομαι). πρτ. **έθρυπτόμην**, [μέσ. μέλλ. θρύψομαι, παθ. μέλλ. με μέσ. σημασ. θρυφθήσομαι, παθ. άόρ. έθρυφθην], πρκ. **τέθρυμμαι**.

ΠΑΡΑΓ. θρύψις, θρύμμα, τρυφή. θρυπτός

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. **θρυφ-** (ρίζα **θρυ-** **θραύω**) και τὸ πρόσφ. **τ**, **θρύφ-τ-ω** - **θρύπ-τ-ω**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : άπό, διά.

ΣΥΝΩΝ. θραύω, κατάγνυμι, συντρίβω, ρήγνυμι. Τοῦ μέσ. καλλωπί-

ζομαι, σεμνύνομαι, ἀκκίζομαι, έναβρύνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ με αιτιατ. : ἄ δὴ πολλοὶ ἀνοήτως θρύπτοντες, φιλοῦσι.

- * θύω=1) θυσιάζω, 2) ἐορτάζω διὰ προσφορᾶς θυσιῶν. πρτ. ἔθυον, μέλλ. θύσω, ἀόρ. ἔθυσα, πρκ. τέθυκα, ὑπερσ. ἔτεθύκειν.
- Μέσ. καὶ Παθ. θύομαι, πρτ. ἐθυόμην, μέσ. μέλλ. θύσομαι, [παθ. μέλλ. τυθήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἐθυσάμην, παθ. ἀόρ. ἐτύθην, πρκ. τέθυμαι, ὑπερσ. ἔτεθύμην.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

θύσω	(μέλλ.),	τέθυκα	(πρκ),	ἐτεθύκειν	(ὑπερσ),
θύσομαι	(μέλλ),	τέθυμαι	(πρκ.),	ἐτεθύμην	(ὑπερσ.) τοῦ θύω
θήσω	(μέλλ.),	τέθεικα	(πρκ),	ἐτεθείκην	(ὑπερσ)
θήσομαι	(μέλλ.),	τέθειμαι	(πρκ),	ἐτεθείμην	(ὑπερσ.) τοῦ τίθημι

ΠΑΡΑΓ. θύμα, θύτης, θυτήρ, θυτήριον, το θύμον (= τὸ θυμαρι), θυσία, θυμέλη (= βωμός), θυτέον, ἄθυτος

ΕΤΥΜ. θ. θύ-ω. Το υ εἶναι βραχὺ εἰς τὸν ενεργ. καὶ μεσ. πρκ. καὶ ὑπερσ. καὶ εἰς τὸν παθ. ἀόρ. καὶ μέλλ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ὅπο κατά, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. καλλιερω, ὀλοκαυτῶ, σφάττω, βουθυτῶ, ἐορταζω, καθιερεύω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. : κανταῦθα θύσω τῇ Ἀθηνᾶ.

2) με αιτιατ. : Ξενίας ὁ Ἄρκας τὰ Λύκαια ἔθυσε

θωρακίζω=1) ὀπλίζω με θώρακα, 2) δχυρώνω. [πρτ. ἐθωράκιζον] μέλλ. θωρακίσω].

- Μέσ. καὶ Παθ. θωρακίζομαι = φορῶ τὸν θώρακά μου (μέσον), μέσ. ἀόρ. ἐθωρακισάμην, παθ. ἀόρ. ἐθωρακίσθην, πρκ. τεθωράκισμαι.

ΠΑΡΑΓ. ἀθωράκιστος, θωρακισμός, [θωράκισις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. θώραξ. θ. θωρακιδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, θωρακίδ j-ω θωρακίζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΩΝ. ὀπλίζω, ὀχυρῶ, συσκευάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αιτιατ. : τοὺς δὲ ἡνιόχους ἐθωρακισε πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν.

Ν. ΕΛΛ. θωρακίζω=ἐπενδύω κάτι με σιδηρᾶς πλάκας. «θωρακίζω πλοῖον», θωρακίζομαι=ὀπλίζομαι.

I

ἰδρύω=1) ἀνεγείρω, 2) κτίζω, 3) τοποθετῶ, στήνω. [πρτ. ἰδρυον, μέλλ. ἰδρύσω], ἀόρ. ἰδρυσσα, πρκ. ἰδρυκα, ὑπερσ. ἰδρύκειν.

- Μέσ. καὶ Παθ. ἰδρύομαι, [πρτ. ἰδρυόμην], μέσ. μέλλ. ἰδρύσομαι, [παθ. μέλλ. ἰδρυθήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἰδρυσάμην, παθ. ἀόρ. ἰδρύθην, πρκ. ἰδρυσμαι, [ὑπερσ. ἰδρύμην].

ΠΑΡΑΓ. ἰδρυσις, ἰδρυμα, ἰδρυτέον. ἀνίδρυτος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ἰδρυ- σεδ- ξδ- βλέπ. ἔζομαι (λατ. sedeo=κάθημαι) ἰδρύ-ω. Τὸ υ εἶναι μακρὸν παντοῦ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : κατὰ, μετὰ, ἐν, ἐγ-καθ-.

ΣΥΝΩΝ. δέμω, οἰκοδομῶ, κτίζω, θεμελιῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ . θρόνους τυραννικοὺς ἰδρυσον.

Ν. ΕΛΛ. ἰδρύω=1) κτίζω, 2) καθιστῶ, δημικουργῶ «ἰδρύω σύλλογον» ἔγκαθιδρύω=ἐγκαθιστῶ, τοποθετῶ κάποιον.

ἱερῶ (ὄω)=1) κάνω κάτι ἱερόν, 2) ἀφιερώνω, 3) καθιερώνω, 4) καθαγιαίνω. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται εἰς τοὺς ἀττ. πεζ. σύνθ. μέλλ. καθ-ιερῶσω, ἀόρ. καθ-ιέρωσα.

- Παθ. ἀόρ. καθ-ιερῶθην, πρκ. ἱέρωμαι.

ΠΑΡΑΓ. ἀφιέρωμα, καθιέρωσις, καθιερωτέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. ἱερός, θ. ἱερό-ω-ῶ. Ἀπὸ τὸ ἴδιον ἐπίθετον προέρχεται καὶ τὸ ρῆμα ἱερά-ομαι —ῶμαι (=εἶμαι ἱερέως). Τοῦτου χρησιμοποιεῖται εἰς τοὺς ἀττικοὺς μόνον ἢ μετοχή τοῦ ἐνεστώτος ἱερωμένη=ἡ οἶσα ἱερεία.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπὸ καὶ κατὰ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ : τῇ μὲν γὰρ Ἀθηνᾶ καθιέρωσεν εἰς ἀναθήματα πεντακισχιλίους στατήρας.

Ν. ΕΛΛ. καθιερώνω=1) ἀφιερώνω κάτι εἰς τὸν Θεόν, 2) καθιστῶ κάτι νόμιμον. «τὸ κράτος καθιέρωσε τὸν ἑορτασμόν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου»

ἰζω· μτβ.=1) καθίζω κάποιον, ἀμτβ.=1) κάθημαι, 2) ἡσυχάζω. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται εἰς τοὺς ἀττ. πεζογρ. συνήθως σύνθ. μὲ τὴν πρόθεσιν κατὰ, ἐνεστ. καθίζω, πρτ. ἐκάθιζον καὶ σπαν. καθίζον, μέλλ. καθιῶ, ἀόρ. ἐκάθισα καὶ καθίσα.

- Μέσ. καθίζομαι=1) κάθημαι, 2) ἐπὶ πραγματ. κατακαθίζω, βυθίζομαι. πρτ. ἐκαθιζόμην, μέλλ. καθιζήσομαι [καὶ καθίσομαι ἢ καθιοῦμαι], ἀόρ. ἐκαθισάμην ἢ εἰσάμην.

ΠΑΡΑΓ. ἰζημαι, καθιζημα, ἰζησις, καθιζησις, συνιζησις].

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. σεδ- (βλ. ἔζομαι) προήλθε μὲ μετάπτωσιν τὸ θ. σδ καὶ μὲ ἔνεστ. ἀναδιπλασ. σι-σδ-ω' τὸ σ τρέπεται εἰς δασεῖαν ι-σδω, καὶ τὸ σύμπλεγμα σδ εἰς ζ, ι-ζ-ω. Τὸ ρῆμα λαμβάνει τὴν αὖξησιν εἰς τὸν πρτ. καὶ ἄορ. καὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἐν, παρά, πρό, πρὸς, σύν,

ΣΥΝΩΝ. καθίστημι, κάθημαι, καθέζομαι.

ΑΝΤΙΘ. αἴρομαι

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : καὶ κα ἴσας τὸν στρατὸν ἐμελλε δηώσειν τὴν γῆν.

Ν. ΕΛΛ. καθίζω=βάζω κάποιον νὰ καθῆσθαι. κατακαθίζω=1) κατασταλάζω, 2) ὑποχωρῶ. «κατακάθισε ὁ τοῖχος».

* Ἴημι=1) ρίπτω, 2) στέλλω, 3) ἀπολύω, 4) προσφέρω, 5) βάλλω. πρτ. ἴην, μέλλ. ἦσω, ἄορ. β' ἦκα, πρκ. εἶκα, ὑπερσ. εἵκειν.

Τὸ μέσ. ἔμαι=1) στέλλω τὸν ἑαυτὸν μου πρὸς κάτι, 2) αἰσθάνομαι κλίσιν πρὸς κάτι, 3) ἐπιθυμῶ, ποθῶ, λαχταρῶ.

• Μέσ. καὶ Παθ. ἔμαι, πρτ. ἰέμην, μέσ. μέλλ. ἦσομαι, παθ. μέλλ. ἐθήσομαι, μέσ. ἄορ. α' ἦκάμην (μόνον σύνθ.), καὶ β' εἵμην, παθ. ἄορ. εἴθην, πρκ. εἶμαι, ὑπερσ. εἵμην.

Ἀντικατάστασις ἔνεστ. καὶ ἄορ.

	ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προοτ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	ἴημι, ἴης, ἴησι	ἰῶ	ἰεῖην	ἴει	ἰέναι	ἰεῖς
ἐνεργ. ἄορ. β'	ἦκα, ας, ε εἵμεν, εἴτε, εἴσαν	ῶ	εἶην	ἔς	εἶναι	εἶς, εἴσα ἐν
μέσ. ἄορ. β'	εἵμην, εἴσο εἴτο	ῶμαι	εἵμην, εἴο	οὐ	ἔσθαι	ἔμενος, η, ον
παθ. ἄορ.	εἴθην	ἐθῶ	ἐθείην	εἴθητι	ἐθῆναι	ἐθεῖς

Πρόσεχε τὰ δμόγηχα

ἦσω (μέλλ.), ἦσομαι (μέλλ.), τοῦ ἴημι.

οἶσω (μέλλ.), οἶσομαι (μέλλ.), τοῦ φέρω.

εἴσομαι (μέλλ.) τοῦ οἶδα.

εἶμαι (πρκ.), εἵμην (ἄορ.β'), εἵμην (ὑπερσ.) τοῦ ἴημι.

ἦμαι (πρκ.), ἦμην (ὑπερσ.), τοῦ ἄπτω.

εἶναι (ἀπαρ. ἐνεστ.) τοῦ εἶμι εἶναι (ἀπαρ. ἄορ.β') τοῦ ἴημι.

ἰέναι (ἀπαρ. ἐνεστ.) τοῦ ἴημι. ἰέναι (ἀπαρ. ἐνεστ.) τοῦ εἶμι.

ῶ, ἴς, ἴ, εἶην, ἦς, ἦ κλπ. τοῦ ἴημι ῶ, ἴς, ἴ, εἶην, ἦς, ἦ κλπ. τοῦ εἶμι.

ΠΑΡΑΓ. άνεσις, άφεσις, άφετος, άφέτης, άνετέον, ένεσις, ένετός, έγκάθετος, έφεσις, έφέτης, έφετός, κάθετος, μεθετέον, σύνεσις συνετός,

ΕΤΥΜ. από την ρίζαν ι (λατ. *jacio*=ρίπτω) προήλθον τὸ άσθενές θ. ι- και τὸ ισχυρόν η- και με ένεστ. αναδιπλασ. έχομεν τὰ θ. ι- η- και ι- η-. Τὸ άρχικόν η τρέπεται εἰς δασείαν και τὸ δεύτερον η αποβαλλεται ὡς εύρισκόμενον μεταξύ φωνηέντων και έχομεν τὰ θ. ι ε- και ι-η : ι-η ι-ε-μαι.

ΣΥΝΘ τὸ ρήμα συντίθεται με πολλὰς προθ. άνίημι (=1. στέλλω άνω, 2. χαλαρώνω) μη. πρκ άνειμένος (=ελεύθερος νά πράττη ὅ,τι θέλει), ὀφίημι (=έπιτρέπω, άπολύω), έφίημι (=παραχωρῶ, έπιτρέπω, ὕποχωρῶ), έφίεμαι (=έπιθυμῶ σφοδρῶς), καθίημι (=στέλλω πρὸς τὰ κάτω, έπιχειρῶ), καθίεμαι (=έκτείνομαι πρὸς...), παρίημι (=άφήνω, χαλαρώνω, άμελῶ), προσίεμαι (=άνέχομαι, παραδέχομαι), συνίημι (=έννοῶ), ὕφίημι (=άφίνω πρὸς τὰ κάτω):

ΣΥΝΩΝ βάλλω, ρίπτω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) με αίτιατ. φωνήν δέ οἱ μεν εύπετῆ ἰάσιν, οἱ δ' αἰσχροάν
2) τὸ μέσ. με έμπρόθ. προσδ. : ἔτετο έπ' αὐτόν
3) με γεν. : τῶν γάρ μεγάλων ψυχῶν ἰεῖς οὐκ άν άμάρτοι.

ιλάσκομαι αποθ.=1) έξιλεώνω, 2) έξευμενίζω, 3) συνδιαλλάσσω, 4) έξαγνίζομαι. πρτ. *ιλασκόμεην*, μέσ. μέλλ. *ιλάσομαι*, [παθ. μέλλ. *ιλασθήσομαι*], μέσ. άόρ. *ιλασάμην*, παθ. άόρ. με σημ. μέσ. *ιλάσθην*.

ΠΑΡΑΓ. ιλασμός, ιλαστής, ιλαστήριος (έξιλαστήριον θυμα).

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. *ιλα* *ιλα-ος* και με άντιμετ. *ιλε-ως* (=ὁ εύσπλαχνικός, εύνοικός και ιλαρός=ὁ φαιδρός) και τὸ πρσοφ. *σκ*, *ιλά-σκ-ομαι*. Τὸ α πανταῶ βραχύ

ΣΥΝΘ. με την πρόθ. έξ.

ΣΥΝΩΝ. διαλλάττομαι, διαλύομαι, καταλύω, συνίστημι.

ΣΥΝΤΑΞ με αίτιατ. έκει αὔ και Γήν ιλάσκετο

* **ἴστημι**=1) στήνω, 2) σταματῶ (κάποιον), 3) σηκώνω, 4) ἰδρῶ, 5) διορίζω, 6) ζυγίζω. πρτ. *ἴστην*, μέλλ. *στήσω*, άόρ. α' *ἔστησα*.

● Μίσ. και παθ. *ἴσταμαι*, πρτ. *ιστάμην*, μέσ. μέλλ. *στήσομαι*, παθ. μέλλ. *σταθήσομαι*, μέσ. άόρ. α' *ἔστησάμην*, ενεργ. άόρ. β' με μέσ. και παθ. σημ. *ἔστην*, παθ. άόρ. *ἔστάθην*, ενεργ. πρκ. με μέσ. και παθ. σημ. *ἔστηκα*, ὕπερσ. *εἰστήκειν* και *ἔστήκειν*, τετελ μέλλ. *ἔστήξω*.

* Αντικατάστασις ένεστ. και άορ.

	όριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ
ένεστ.	ίστημι	ιστώ	ισταίνην	ίστη	ιστάναι	ιστάς, ἄσα, ἄν.
	ισταμαι	ιστώμαι	ισταίνην	ιστασο	ιστασθαι	ιστάμενος
άορ. α'	έστησα	στήσω	στήσαιμι	στήσον	στήσαι	στήσας
άορ. β'	έστην	στῶ	σταίνην	στήθι	στήναι	στάς
μέσ. άορ	έστησάμην	στήσωμαι	στησαίμην	στήσαι	στήσασθαι	στησάμε- νος
παθ. άορ.	έστάθην	σταθῶ	σταθείην	στάθηνι	σταθῆναι	σταθείς

Κλίσις πρκ. και ύπερσ.

όριστ. πρκ. έστηκα, ας, ε, έστήκαμεν ή έσταμεν, έστήκατε ή έστατε, έστήκασι ή έστᾶσι.

ύποτ. έστηκῶς ὦ, ἦς, ἦ, ή έστήκω κ.τ.λ., έστῶμεν, έστῶσι.

εύκτ. έσταίνην, ης, η, **προστ.** έσταθι, έστάτω, **άπαρ.** έστάναι.

μτχ. έστηκῶς, έστηκυία, ὅς και συχνότερον έστῶς, ὦσα, έστῶς.

ύπερσ. είστήκειν, εις, ει, έσταμεν, έστατε, έστασαν.

ΠΑΡΑΓ. στάσις, σταθμός, στάμνος, στατήρ, στήθος, στήλη, σταυρός, άνάοτημα, ιστός, στήμων, στατός, σταθερός, άσταθής, άνάστατος.

ETYM. άπό τό θ. στα- (λατ. stare=ίστημι) και στη- και μέ ένεστωτ. άναδιπλ. σι-στα- σι-στη- σι-στα-μαι σι-στη-μι' τό άρχικόν σ πρό φωνήεντος τρέπεται εις δασείαν: **Ι-στα-μαι Ι-στη-μι.**

ΣΥΝΘ. μέ πολλές προθ. άφίστημι (=άπομακρύνω), άφισταμαι (=1 άπέχω 2. έπαναστατώ), δίστημι (=διαχωρίζω), δισταμαι (=χωρίζομαι, άπομακρύνομαι), έξίστημι (=1. τοποθετώ κάποιον έξω άπό την θέσιν του, 2. διαταράσσω), έφίστημι (=1. έπιβάλλω, 2. διορίζω, έφιστώ την προσοχήν), έφισταμαι (=έπιστατώ, Ισταμαι πλησίον), έξισταμαι, (=πα-ραφρονώ, έκπλήσσομαι), παρίστημι (=τοποθετώ κοντά, παρουσιάζω) παρίσταμαι (=1. βοηθώ, ύποστηρίζω, 2. ύποτάσσω 3. έρχεται εις τόν νοϋν), συνίστημι (=συνδέω, προσαρτώ), συνισταμαι (=1. παρατάσσομαι, 2. λαμβάνω χώραν).

ΣΥΝΩΝ: ιδρώ, έγείρω, πήγνυμι, όρθώ, σταθμεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μέ αίτιατ. (ένεργ. και μέσ.): τελευταίους μέντοι στήσω τούς επί πᾶσι καλουμένους.

τούτους οϋν φύλακας στησόμεθα.

2) τό μεσ. (άμτβ.): ή ούχ όρϋς ώς σχεδόν ήδη μεσημβρία Ισταται ;

3) παθ. (άμτβ.): έστάθη την άσπίδα έχων.

Τό σύνθετον καθίσταμαι είναι συνδετικόν.

χαλεπωτέρα ή τυραννίς κατέοτη.

Ν. ΕΛΛ. στήνω = 1) ὀρθώνω, 2) ἐγείρω, 3) ἰδρύω, 4) ἐγκαθιστῶ. «ἐστήσαμε τὴ σκηνή», **στέκω** = 1) οταματῶ, 2) στέκω ὄρθιος, 3) παύω νὰ λειτουργῶ «στάθηκε ἡ μηχανή», ἐμφανίζομαι, ἀποδεικνύομαι «δὲν στάθηκε τυχερός». Ὡς ἀπρόσωπον **στέκει** = πρέπει, ταιριάζει. «δὲν στέκει σὲ σένα νὰ λές ψέμματα» **καθιστῶ** = 1) τοποθετῶ κάποιον εἰς ὠρισμένην θεσιν, 2) κάνω κάποιον νὰ γίνῃ κατι. «μὲ κατέστησε δυστυχῆ» 3) διορίζω. «κατέστησε κληρονόμους τοὺς ἀδελφούς του» **ἀνασταίνω** καὶ **ἀναστήνω**, **ἀντικαθιστῶ**, **ὑποκαθιστῶ** κλπ.

ἰσχυρίζομαι = 1) χρησιμοποιῶ δλὴν τὴν δύναμίν μου, 2) ἐπιμένω, 3) δισχυρίζομαι. πρτ. **ἰσχυρίζομαι**, μέσ. μέλλ. **ἰσχυρισθῆμαι**, καὶ **ἰσχυρισομαι**, μέσ. ἄρρ. **ἰσχυρισάμην**.

ΠΑΡΑΓ. ἰσχυριστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ **ἰσχ** (σεχ- σεχ-ω — ἔχω) σχηματίζεται τὸ οὐσιαστ. **ἰσχύς** καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπίθετον **ἰσχυρός** θ. **ἰσχυρ-** καὶ κατάληξις **-ίζομαι, ἰσχυρίζομαι**.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ : ἀντί, ἀπό, διά, ἐν, σύν.

ΣΥΝΩΝ. βεβαιῶ, ἐπιμένω, πιστοῦμαι, ἐπικυρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. οὐ δὲ τῷ ὄντι ταῦτα ἰσχυρίζη;

2) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ· καὶ τοῦτο Κλέων ἰσχυρίζεται ξυμφέρον ἔσεσθαι

3) μὲ εἰδικ. πρότασιν : ἰσχυρίζομενοι οἱ Ἀθηναῖοι ὅτι δὴ εἴρητο λελύσθαι τὰς σπονδὰς.

4) μὲ δοτ. : ἰσχυριεῖται δὲ καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ.

Ν. ΕΛΛ. **ἰσχυρίζομαι** = 1) βεβαιώνω ἢ ὑποστηρίζω κάτι μὲ ἐπιμονήν. «ἰσχυρίζεται ὅτι τὸν εἶδε». **δισχυρίζομαι** = ἐπιμένω, βεβαιώνω μετὰ πεποιθήσεως.

ἰσχύω = 1) εἶμαι ἰσχυρός, ἔχω ἰσχύν, 2) ἐπικρατῶ. πρτ. **ἰσχυον**, μέλλ. **ἰσχύσω**, ἄρρ. **ἰσχυσα**, πρκ. **ἰσχυκα**, ὑπερσ. **ἰσχύκειν**.

ΠΑΡΑΓ ἰσχυσις (=δύναμις) [κατίσχυσις, ἐνίσχυσις].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. **ἰσχύς** θ. **ἰσχύ-ω**. Τὸ υ εἶναι παντοῦ **μακρόν**.

ΣΥΝΘ κατισχύω (=καταβάλλω). ἐνίσχύω (=ἰσχυροποιῶ).

ΣΥΝΩΝ κρατῶ

ΣΥΝΤΑΞ ἀμιβ : ἰσχυρον γάρ οἱ μὲν κατὰ γῆν, οἱ δὲ ναυσίν.

Ν. ΕΛΛ. **ἰσχύω** = 1) εἶμαι ἰσχυρός, ἔχω ἐπιρροήν, ἐπιβολήν. «ἡ γνώμη τοῦ ἰσχύει εἰς τὸν ἐμπορικὸν κόσμον». 2) εἶμαι ἐν ἐφαρμογῇ. «ὁ νόμος ἐπαυσε νὰ ἰσχύῃ». σύνθ **κατισχύω**, **ὑπερισχύω** = ἐπικρατῶ, ὑπερ-νικῶ. «κατίσχυσε τῶν ἀνταγωνιστῶν του».

ἰσχω : ἄλλος τύπος τοῦ ἔχω καὶ χρησιμοποιεῖται μόνον εἰς τὸν ἔνεστ.

καί πρτ.=1) κρατῶ, 2) ἀναχαιτίζω, 3) σταματῶ, 4) παύω. πρτ. *ἰσχον*.

- Μέσ. *ἰσχομαι*=1) συγκρατοῦμαι, 2) κατέχω. πρτ. *ἰσχύμην*.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. σχ (ἔ-σχ-ον τοῦ ἔχω) καί μέ ἐνεσιωτ. διαδιπλασ. *σι-σχ-σι-σχ-ω-ἰ-σχ-ω*. (Τὸ σ δὲν τρέπεται εἰς δασεῖαν λόγω ἀνομοιώσεως, ἐπειδὴ ἀκολουθεῖ ἕτερον δασύ -χ-).

ΣΥΝΘ. μέ τὰς προθ : ἀνά : ἀνίσχω (=ἀνατέλλω), ἐπί : ἐπίσχω (=1 συγκρατῶ, 2. παύω), παρα-ανα : παρανίσχω (=ὑψώνω κάτι πλησίον ἄλλου).

ΣΥΝΤΑΞ. μέ αἰτιατ. : θαυμάσας ὅ,τι εἶη τὸ ἰσχον τὴν πορείαν.

- * *ἰῶμαι* (ἰομαι) ἀποθ.=1) θεραπεύω, ἰατρεύω, 2) περιποιοῦμαι, 3) ἐπανορθώνω. πρτ. *ἰώμην*, μέσ. μέλλ. *ἰάσομαι*, παθ. μέλλ. *ἰαθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἰασάμην*, παθ. ἄορ. *ἰάθην*, πρκ. *ἰαμαι*.

Δι' ὁμότηχα βλέπε *ἔω*.

ΠΑΡΑΓ. ἰαμα, ἰασις, ἰατήρ, ἰατρός, ἰατός, [ἰνίατος].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. ἰα- (ἰαίνω=θερμαίνω) καί τὴν κατάληξιν -ομαι. *ἰά-ομαι* -*ἰῶμαι*. Τὸ α εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. ἀκοῦμαι, ἰατρεύω, θεραπεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μέ αἰτιατ. : ὁπότε τις ἰάσαιτό τινα.

Κ

- * *καθαίρω*=1) καθαρίζω, 2) ἐξαγνίζω. πρτ. *ἐκάθαιρον*, μέλλ. *καθαροῦμαι*, ἄορ. *ἐκάθηρα*, πρκ. *κεκάθαρκα*.

- Μέσ. καί Παθ. *καθαίρομαι*, πρτ. *ἐκαθαίρομην*, μέσ. μέλλ. *καθαροῦμαι*, [παθ. μέλλ. *καθαρθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐκαθηράμην*, παθ. ἄορ. *ἐκαθάρθην*, [καί *ἐκαθάρην*], πρκ. *κεκάθαρμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκαθάρμην*.

ΠΑΡΑΓ. καθαρμός, κάθαροις, καθαρτής, κάθορμα, καθαρτήριος, καθαρτικός, καθάρσιος, καθαρτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. *καθαρός* θ. *καθαρ-* καί τὸ πρόσοφ. j, *καθαρ-j-ω* *καθαίρω*.

ΣΥΝΘ. μέ τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ.

ΣΥΝΩΝ. ἀγνίζω, ἀποσμήχω, διηθῶ, διυλιζώ.

ΣΥΝΤΑΞ. μέ αἰτιατ. : καί Δῆλον ἐκάθηραν Ἀθηναῖοι.

καθέζομαι βλέπε *ἕζομαι*.

καθεύδω βλέπε *εὔδω*.

- * **κάθημαι**: ἀποθ = 1) κάθομαι, 2) συνεδριάζω, 3) στρατοπεδεύω. πρτ. **ἐκαθήμην** ἢ **καθήμην** (ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. χρησιμοποιοῦνται ὡς πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ρήματος καθέξομαι, κλίνονται δὲ ὡς ἐξῆς:

Κλίσις ἐνεστ. καὶ πρτ.

ἐνεστ. ὄριστ. κάθημαι, κάθησαι, ται, —μεθα—σθε—κάθηνται.

ὑποτ. καθῶμαι, καθῆ, καθῆται—ώμεθα—ῆσθε—ῶνται.

ἐόκτ. καθήμην (—οίμην), καθῆο (—οῖο), καθῆτο (—οῖτο).

προστ. κάθησο, καθήσθω.

ἀπαρ. καθῆσθαι, **μτζ.** καθήμενος, η, ον.

πρτ. ἐκαθήμην-σο-το-μεθα-σθε-ντο καὶ καθήμην, καθῆσο, καθῆστο, —, —, καθῆντο.

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα εἶναι σύνθετον ἀπὸ τὴν πρόθ. **κατὰ** καὶ τὸ **ῆμαι** (ποιητικόν) ρίζα **ῆσ-** (λατ. sed-eo=κάθημαι).

ΣΥΝΘ με τας προθ. : ἀντί, ἐν, ἐπι, παρά, περί, πρό, πρῶς, σύν, ὑπέρ, ὑπό.

ΣΥΝΤΑΞ. οὐδετέρας διαθέσ : τί οὖν κάθησαι αὐτόθι καὶ οὐ καταβαίνεις;

N. ΕΛΛ. κάθημαι καὶ κάθομαι=1) κόθομαι, 2) κατοικῶ. «κάθομαι εἰς τὴν ὁδὸν Σταζίου», 3) ἀσχολοῦμαι, 4) εἶμαι ἀργός. «δὲν ἐργάζεται, κάθεται» κλπ. **παρακάθημαι**=1) κάθομαι παραπλεύρως κάποιου, 2) λαμβάνω μέρος μαζὺ μὲ ἄλλους εἰς κάτι. «παρακαθῆσε εἰς τὸ γεῦμα» **παρακάθομαι**=ἀργῶ ἢ μένω κάπου πολὺ.

καθίζω βλέπε **ἴζω**.

- καίνω**=1) φονεύω, 2) σφάζω. Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται συνήθως σύνθετον: **κατακαίνω**, πρτ. **κατέκαινον**, μέλλ. **κατακανῶ**, ἄορ. β' **κατέκανον**, πρκ. **κατακέκονα**, ὑπερσ. **κατεκεκόνειν**, τετελ. μέλλ. **κατακεκονῶς ἔσομαι**.

ΠΑΡΑΓ. κονῆ (=ὁ φόνος), ἢ κατακονά (=ἡ διαφθορά).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **κην-ῖ** καὶ μὲ μετάπτωσιν **κην-κον-** Ἀπὸ τὸ θ. **κην-** καὶ τὸ πρόσφ. **j** σχηματίζεται ὁ ἐνεστῶς καὶ πρτ. **κην-j-ω** —**καίνω**. ἔ **κην-j-ον-ἐκαινον**, ἀπὸ τὸ θ **κον-** οἱ πρκ. καὶ ὑπερσ.

ΣΥΝΩΝ κτείνω, φονεύω, ἀναιρῶ, διαφθεῖρω, σφάττω, διαχρᾶμαι, διεργάζομαι

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ : ἴστε ὅτι ἄνδρα κατακεκονότες ἔσεσθε.

- * **καίω** ἢ **κάω**=1) καίω, 2) ἀνάπλω, 3) καταστρέφω διὰ πυρός, 4) καυτηριάζω (ιατρ.), πρτ. **ἔκαιον** ἢ **ἔκαον**, μέλλ. **καύσω**, ἄορ. α' **ἔκαυσα**, πρκ. **κέκαυκα**, ὑπερσ. **ἐκεκαύκειν**.
- Μέσ. καὶ Παθ. **καίομαι** ἢ **κάομαι**, πρτ. **ἐκαόμην**, παθ. μέλλ.

καυθήσομαι, [καὶ καήσομαι], μέσ. ἄορ. *ἐκαυσάμην*, παθ. ἄορ. *ἀ' ἐκαύθην*, [καὶ ἀ' ἐκαύσθην], παθ. ἄορ. *β' ἐκάην*, πρκ. *κέκαυμαι* ὑπερσ. *ἐκεκαύμην*.

ΠΑΡΑΓ. καῦσις, καῦμα, καύσων, καυστήρ, κᾶλον (=καυσόξυλο) ἄκαυστος. περίκαυστος

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. **καF-** καὶ τὸ πρόσφ. **j**, **καF-j-ω** -καίω ἢ χωρίς τὸ πρόσφ. **καF-ω**, **κά-ω**. Ὄταν ἀκολουθῇ σύμφ., τὸ θ. γίνεται **καυ-**. Τὸ ρῆμα τοῦτο καθὼς καὶ τὸ κλάω (=κλαίω) ἐνεκα τοῦ ὑπάρχοντος **F** δὲν συναιροῦνται.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἀντί, ἀπό, ἐκ, κατά, περί, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. πυρπολῶ, φλέγω, ἐμπύμπρημι, αἴθω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : καύσομεν αὐτῶν τὰς κώμας.

N. ΕΛΛ. **καίω** καὶ **καίγω** = 1) καταστρέφω με τὴν φωτιάν, 2) πυρπολῶ 3) ἰ τφ. προξενῶ μεγάλην λύπην. «μοῦ ἔκαψε τὴν καρδιά», **κατακαίω**, συγ. **αίω**.

κακουργῶ (έω) = 1) εἶμαι κακοποιός, πράττω τὸ κακόν, 2) βλάπτω, 3) λεηλατῶ. πρκ. *ἐκακούργουν*, μέλλ. *κακουργήσω*, ἄορ. *ἐκακούρησα*.

• Παθ. **κακουργοῦμαι**, πρκ. *ἐκακουργούμην*, πρκ. *κεκακούρημαι*.

ΠΑΡΑΓ. κακουργία, κακούρημα.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ **κακούργος** (**κακο-εργός**) θ. **κακουργέ-ω-ῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. ἀντικακουργῶ (=κακοποιῶ καὶ ἐγὼ εἰς ἀντεκδίκησιν).

ΣΥΝΩΝ. βλάπτω, λεηλατῶ, κακῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : μηδ' αὐτὸ Φαρνάβαζος κακουργῆ τὰς Ἑλληνίδας πόλεις.

κακῶ (όω) = 1) κακοποιῶ, 2) κακομεταχειρίζομαι, 3) βλάπτω, 4) καταστρέφω. πρκ. *ἐκάκουν*, μέλλ. *κακώσω*, ἄορ. *ἐκάκωσα*.

• Παθ. **κακοῦμαι** (=πάσχω, ὑποφέρω), πρκ. *ἐκακούμην*, [παθ. μέλλ. *κακωθήσομαι*], παθ. ἄορ. *ἐκακώθην*, πρκ. *κεκάκωμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκακώμην*.

ΠΑΡΑΓ. κάκωσις, ὁ κακωτής (=ὁ κακοποιός).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ **κακός** θ. **κακό-ω** **κακῶ**.

ΣΥΝΩΝ. βλάπτω, φθείρω, λωβῶμαι, ἐπερεάζω, δηῶ, κακουργῶ.

ΑΝΤΙΘ. ὠφελῶ, ὀνίνημι, λυσιτελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : καὶ τροφήν οὐ διδοὺς κακοῖ τὸ ναυτικόν.

* **καλλιερῶ (έω)** = 1) ἔχω καλὰ σημεῖα κατὰ τὴν θυσίαν, 2) θυσιάζω με καλοὺς οἰωνοὺς, 3) εἶμαι εὐοίωνος. πρκ. *ἐκαλλιέρον*.

μέλλ. **καλλιερήσω**, άόρ. **εκαλλιέρησα**, πρκ. **κεκαλλιέρηκα**, ύπερσ. **εκεκαλλιερήκειν**.

- Μέσ. και Παθ. **καλλιεροῦμαι**, πρτ. **εκαλλιερούμην**, μέσ. μέλλ. **καλλιερήσομαι**, μέσ. άόρ. **εκαλλιερησάμην**, παθ. άόρ. **εκαλλιε-
ρήθην**, πρκ. **κεκαλλιέρημαι**, ύπερσ. **εκεκαλλιερήμην**.

ΠΑΡΑΓ. καλλιέρημα (=θυσία εϋοίωνος), άκαλλιέρητος.

ΕΤΥΜ. από την φράσιν **καλά ιερά**, χωρίς την μεσολάβησιν συνθέτου όνόματος, θ. **καλλ-ιερέ-ω-ῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. θύω, καθιερεύω, βουθυτῶ, όλοκαυτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) άμτβ. . ώς δ' **εκεκαλλιερήκει** μέν ό Κϋρος... **συνεκάλεσε** τούς ήγεμόνας.

2) με **δοτ.** : πρώτον μέν **δπως** καλλιερήσει τοίς θεοίς.

καλλωπίζω=1) στολίζω, κοσμῶ, 2) έξωραίζω. μέλλ. **καλλωπίσω** και άττ. **καλλωπιῶ**.

- Μέσ. **καλλωπίζομαι**=1) στολίζομαι, 2) ύπερηφανεύομαι, 3) προσ-ποιουῦμαι ότι δέν θέλω κάτι. πρτ. **εκαλλωπιζόμην**, μέσ. άόρ. **εκαλλωπισάμην**.
- Παθ. άόρ. **εκαλλωπίσθην**, πρκ. **κεκαλλώπισμαι**, ύπερσ. **εκε-
καλλωπίσμην**.

ΠΑΡΑΓ. καλλωπισμα, καλλωπισμός, καλλωπιστής, καλλωπιστέος, **όκαλλώπιστος**

ΕΤΥΜ. από τό **κάλλος** και **ῶψ** (=δψις, όφθαλμός), χωρίς την μεσολά-βησιν συνθετου όνόματος, θ. **καλλωπ-** και κατάλ. **ίζω**, **καλλωπίζω** κατ' αναλογίαν πρός άλλα όδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. με την πρόθ. έν: **έγκαλλωπιζομαι** (=ύπερηφανεύομαι).

ΣΥΝΩΝ. κοσμῶ, άγάλλω, λαμπρύνω, καλλύνω, σεμνύνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τό ενεργ. με αίτιατ. : **καλλωπίζοντες** τό **δνομα**.

2) τό μέσ. με **μτχ.** . οϋ δέ τότε μεν **εκαλλωπίζου** ώς οϋκ **άγανακτών**.

• Ν. ΕΛΛ. **καλλωπίζω**=1) κοσμῶ, στολίζω.

* **καλύπτω**=1) σκεπάζω, 2) κρύπτω. πρτ. **εκάλυπτον**, μέλλ. **καλύ-
ψω**, άόρ. **εκάλυψα**, [πρκ. **κεκάλυφα**].

- Μέσ. και Παθ. **καλύπτομαι**, πρτ. **εκαλυπτόμην**, [μέσ. μέλλ. **κα-
λύψομαι**], παθ. μέλλ. **καλυφθήσομαι**, μέσ. άόρ. **εκαλυψάμην**,
παθ. άόρ. **εκαλύφθην**, πρκ. **κεκάλυμμαι**, ύπερσ. **εκεκαλύμμην**.

Τό ρ. εις τούς πεζ. συγγρ. είναι συνήθως σύνθ.

ΠΑΡΑΓ. κάλυμμα, καλυπτήρ, καλύπτρα, ή κάλυξ (=τό μπουμπούκι), **καλυπτός**, **άκάλυπτος**.

ΕΤΥΜ: θ. **καλυβ-** και τὸ πρόσφ. τ, **καλυβ-τ-ω** **καλύπ-τω**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, περί, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. στεγάζω, στέγω, σκεπάζω, κρυπτο.

ΣΥΝΤΛΞ. τὸ ἐνεργ. με αίτιατ. . πρὸς δὲ τούτους και τὸ διαλείπον τεῦ θώρακος ὑπὸ τῆ μασχάλη καλύπτει.

Ν. ΕΛΛ. **καλύπτω**=1) θέτω κάλυμμα, σκεπάζω: «ἡ ὀμίχλη ἐκάλυψε τὰ πάντα», 2) μτφ. προφυλάσσω, προστατεύω, 3) ἀποκρύπτω, 4) ἰσοσταθμίζω. «τὰ ἔσοδα δὲν καλύπτουν τὰ ἔξοδα»: συνθ. **ἀνακαλύπτω**, **ἀποκαλύπτω**, **συγκαλύπτω** κλπ.

- * **καλῶ** (έω)=1) **καλῶ**, 2) προσκαλῶ, 3) συγκαλῶ, 4) ἐπικαλοῦμαι (τοὺς θεοὺς), 5) ὀνομάζω. πρτ. **ἐκάλουν**, μέλλ. **καλῶ**, [και **καλέσω**], ἀόρ. **ἐκάλεσα**, πρκ. **κέκληκα**, ὑπερσ. **ἐκεκλήκειν**.
- Μέσ. και Παθ. **καλοῦμαι**, πρτ **ἐκαλούμην**, μέσ. μέλλ. **καλοῦμαι** [και **καλέσομαι**], παθ. μέλλ. **κληθήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **ἐκαλεσάμην**, παθ. ἀόρ. **ἐκλήθην**, πρκ. **κέκλημαι**, ὑπερσ. **ἐκεκλήμην**, τετελ. μέλλ. **κεκλήσομαι**.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

κέκληκα, ἐκεκλήκειν, κέκλημαι, ἐκεκλήμην, κληθήσομαι=τοῦ **καλῶ**
 κέκληκα, ἐκεκλήκειν, κέκλημαι, ἐκεκλήμην, κληθήσομαι=τοῦ **κλίνω**
 κέκλεικα, ἐκεκλείκειν, κέκλειμαι, ἐκεκλείμην=τοῦ **κλείω**

Οἱ τύποι τοῦ ἐνεργ. και μέσ. ἐνεστῶτος και τοῦ ἐνεργ. και μέσ. μέλλοντος συμπίπτουν.

ΠΑΡΑΓ. κλησίς, κλητήρ, κλητος, κλητέος, ἔγκλημα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **καλ-** (λατ *calo. clamo*) προέρχεται τὸ θ **καλ-** και μεταπτωτικῶς **κλη**, ἀπὸ τὸ θ. **κλη-** σχηματ. οἱ ἐνεργ και μέσος πρκ., ὁ παθ. μέλλ. και ἀόρ.

ΣΥΝΘ με πολλές προθ.: ἐγκαλῶ (=κατηγορῶ, καταγγέλλω).

ΣΥΝΩΝ. κλητεύω, ὀνομάζω, προσαγορεύω, κελεύω, φωνῶ, κλήζομαι.

ΣΥΝΤΛΞ. 1) με αίτιατ. · ἐκάλει ὁ Δερκυλίδος τοὺς ταμίας.

2) τὸ παθ. εἶναι συνδεικόν· τάδε πιστὰ καλεῖται.

Ν. ΕΛΛ. **καλῶ**=1) δίδω εἰς κάποιον ὄνομα, 2) προσκαλῶ, 3) διατάσσω. σύνθ. **ἀνακαλῶ**, **παρακαλῶ**, **συγκαλῶ**, **ἀποκαλῶ**, **ἐγκαλῶ**, **προσκαλῶ** κλπ.

- * **κάμνω**· ἀμτβ.=1) κοπιάζω, 2) εἶμαι ἀσθενής, 3) ὑποφέρω. μτβ.= 1) κατασκευάζω κάτι με κόπον, 2) ἐργάζομαι σκληρὰ. πρτ. **ἐκαμνον**.

μέσ. μέλλ. *καμοῦμαι*, ἀόρ. β' *ἔκαμον*, προκ. *κέκμηκα*, ὑπερσ. *έκεκμήκειν*.

Ἐντικατ. ἐνεστ., μέλλ. καὶ ἀορ. β'

	ἔριστ	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	κάμνω	κάμνω	κάμοιμι	κάμνε	κάμνειν	κάμνων
μέλλ.	καμοῦμαι	—	καμοίμην	—	καμείσθαι	καμούμενος
ἀόρ. β'	ἔκαμον	κάμω	κάμοιμι	κάμε	καμείν	καμών

ΠΑΡΑΓ. κάματος, ἀκμῆς (=ὁ ἀκούραστος), κμητός (=ὁ κατειργασμένος), ἀκάματος, ἀκάμας.

ΕΤΥΜ. θ. *καμ-* καὶ μετὰπτωσιν *κμη*. Ἐκ τῶ θ. *καμ-* καὶ τὸ πρόσφ. *ν*, σχηματ. ὁ ἐνεστ. *κάμ-ν-ω* καὶ ὁ παρατατικός.

ΣΥΝΘ. ἀποκάμνω (=κουράζομαι), προκάμνω (=στενοχωροῦμαι ἐκ τῶν προτέρων).

ΣΥΝΩΝ. ἀσθενῶ, πονῶ, ἀπαγορεύω, νοσῶ, ἀπαυδῶ, κοπιῶ, μοχθῶ, ταλαιπωρῶ, ἀρρωστῶ.

ΑΝΤΙΘ. ραθυμῶ, ἀργῶ, ὀκνῶ, κάθημαι.

ΣΥΝΤΑΞ 1) ἀμτβ. : Ἅγις ἀφικόμενος εἰς Δελφοὺς ἔκαμεν ἐν Ἡραίᾳ.

2) μετὰ κατῆγ. μτχ. : ὁ νόμος αὐτὸν ἐπαινῶν οὐποτε καμείται.

Ν. ΕΛΛ. *κάμνω* καὶ *κάνω* = 1) δημιουργῶ, κατασκευάζω κάτι, 2) ἐκτελῶ, διαπράττω. «ἔκαμε φόνον», 3) συγκοιμίζω. «ἔκαμα χίλιες ὀκάδες λάδι», 4) παράγω (ἐπὶ φυτῶν καὶ ζώων), 5) καθαρίζω 6) διανύω, 7) προξενῶ, 8) ἐπαγγέλλομαι, 9) διαμένω, 10) κοστίζω κλπ. ἀποκάμνω καὶ ἀποκάνω = κουράζομαι.

κάμπτω = 1) κάμπτω, 2) λυγίζω, 3) κυρτώνω, 4) στρέφω, 5) κατευνάζω, 6) καταβάλλω. προκ. *ἔκαμπτον*, μέλλ. *κάμψω*, ἀόρ. *ἔκαμψα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *κάμπτομαι*, προκ. *ἔκαμπτόμην*, [μέσ. μέλλ. *κάμψομαι*, παθ. μέλλ. *καμψθήσομαι*], παθ. ἀόρ. *ἐκάμφθη*, προκ. *κέκαμμαι*, ὑπερσ. *έκεκάμμη*.

ΠΑΡΑΓ. *καμπή*, *κάμπη*, *κάμψις*, *καμπύλος*, *καμπτήρ*, *καμπτός*, *ἀκαμπτος* κ. ἄ.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζα *καμπ-* (λατ. *campus*) καὶ τὸ πρόσφ. *τ*, *κάμπ τ-ω*.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. : ὄνά, ἀπό, ἐπί, κατά, περί, σύν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ: *κυρτῶ*, *στρέφω*, *λυγίζω*, *κλίνω*, *ἐλίσσω*.

ΑΝΤΙΘ. *εὐθύνω*, *ἐκτείνω*.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ εἰτιατ. : ἦν *κάμπτη* (ὁ πῶλος) τὰ γόνατα.

Ν. ΕΛΛ. *κάμπτω* = 1) λυγίζω, 2) ἀντιπαρέρχομαι. «τὸ πλοῖον ἔκαμψε

τὸ Σούνιον», 3) στρέφομαι, κάμπτομαι=1) λυγίζομαι, 2) ὑποχωρῶ, ἐγδίδω. σύνθ. παρακάμπτω.

καρπῶ (όω)=φέρω καρπόν. [μέλλ. καρπώσω, ἄορ. ἐκάρπωσα].

- Μέσ. καρποῦμαι=1) λαμβάνω καρπόν, 2) ἀπολαύω, νέμομαι. πρτ: ἐκαρπούμην, μέλλ. καρπώσομαι, ἄορ. ἐκαρπωσάμην, πρκ. κεκάρπωμαι, ὑπερσ. ἐκεκαρπώμην.

ΠΑΡΑΓ. κάρπωσις (=χρῆσις, ἀπόλαυσις), κάρπωμα (=παραγωγή, κέρδος), ἀκάρπωτος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιαοτ: καρπός (λατ. caupo=δρέπω) θ. καρπό-ω-ῶ.

ΣΥΝΩΝ. τρυγῶ, δρέπω, ἀπολαύω, ὠφελοῦμαι, ὀνίναμαι, νέμομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: καὶ ἐκ τούτου καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὐκλειαν.

Ν. ΕΛΛ. καρποῦμαι=1) παίρνω τοὺς καρπούς, 2) μτφ. λαμβάνω κέρδος ἀπὸ ἓν πρᾶγμα, νέμομαι, ἐκμεταλλεύομαι. «ἐκαρπώθη τὰ εἰσοδήματα».

καρτερῶ (έω)=1) ὑπομένω καρτερικῶς, 2) ἀντέχω, 3) ὑποφέρω. πρτ. ἐκαρτέρουν, μέλλ. καρτερήσω, ἄορ. ἐκαρτέρησα.

ΠΑΡΑΓ. καρτέρημα, καρτέρησις, (=ἡ καρτερία).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ καρτερός (κρατερός—κράτος) θ. καρτερέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διά, ἐν, πρός, ἐγκαρτερῶ (=μένω ἀτάραχος, ἀναμένω σταθερός).

ΣΥΝΩΝ. ἀνέχομαι, φέρω, ὑπομένω, ἀντέχω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: ἐμὲ δὲ οὐκ οἶσι τῷ σώματι ἀεὶ τὰ συντυγχάνοντα μελετῶντα καρτερεῖν.

2) μὲ κατηγ. μτχ.. καὶ μέχρι τεττάρων ἡμερῶν ἐκαρτέρει θυόμενος.

Ν. ΕΛΛ. καρτερῶ=1) ἀναμένω, περιμένω, 2) προσδοκῶ. «τί καρτερεῖς ἀπ' αὐτόν»

- **κατηγορῶ** (έω)=1) ὀμιλῶ ἐναντίον τινός, 2) κατηγορῶ, 3) ἀποδίδω εἰς κάποιον ἐνοχλήν, 4) ἀποδεικνύω, 5) διακηρύττω. πρτ. κατηγόρουν, μέλλ. κατηγορήσω [καὶ κατερῶ], ἄορ. κατηγόρησα καὶ κατεῖπον, πρκ. κατηγόρηκα καὶ κατείρηκα, ὑπερσ. κατηγόρηκειν καὶ κατειρήκειν.

- Παθ. κατηγοροῦμαι, πρκ. κατηγορούμην, μέλλ. κατηγορηθήσομαι, ἄορ. κατηγορήθην, πρκ. κατηγόρημαι, ὑπερσ. κατηγόρημην.

ΠΑΡΑΓ. κατηγόρημα. κατηγορητέος, εὐκατηγόρητος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιαστ. **κατήγορος** (καταγορεύω) θ: **κατηγορέ-ω-ῶ** παρσύνθ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀντί, πρό, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. μέμφομαι, ψέγω, λαιδορῶ, ἐγκαλῶ, κακίζω, κακολογῶ, ὑβρίζω, ὀνειδίζω, συκκοφαντῶ. αἰτιῶμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἐπαινῶ, εὐλογῶ, ἐγκωμιάζω, εὐφημῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αιτιατ.: ὁ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν.

2) με γεν.: ἐγὼ τῶν σιτοπωλῶν ἐν τῇ βουλῇ κατηγοροῦν.

3) με δοτ.: ὁ Ἀρμόδιος κατηγορεῖ τῷ Ἀριστογείτονι.

4) με γεν. καὶ αιτιατ.: καὶ τῶν ἄλλων δὲ μωρίαν κατηγορεῖ.

5) με γεν. καὶ εἰδ. πρὸτ.: κατηγορεῖτο τοῦ Ἰσμηνίσου καὶ ὡς βαρβαρίζοι καὶ ὅτι... αἰτιώτατοι εἶεν.

6) με ἀπαρ ὅπερ Γοργίου κατηγορεῖ παθεῖν.

Ν. ΕΛΛ. **κατηγορῶ** καὶ **κατηγοράω** = ἐνοχοποιῶ κάποιον, μέμφομαι. «τὸν κατηγορῶ πῶς ἔκλεψε».

* **κεῖμαι** = 1) εἶμαι ἐξαπλωμένος, 2) εὐρίσκομαι, 3) κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, σχολάζω, 4) εἶμαι τοποθετημένος, 5) εἶμαι ὠρισμένος, Τὸ ρ. χρησιμεύει ὡς παθ. τοῦ **τίθημι**. πρτ. **ἐκέιμην**, μέσ. μέλλ. **κείσομαι**.

Κλίσις ἐνεστ. καὶ πρτ.

ὄριστ.	κεῖμαι, κείσαι, κείται, κείμεθα, κείσθε, κείνται
ὑποστ.	κέωμαι, —, κήται, —, —, κέωνται
εὐκτ.	κεοίμην, κέοιο, κέοιτο, —, —, κέοιντο.
προστ.	κείσο, κείσθω, —, —, κείσθων.
ἀπαρ.	κείσθαι, μτχ. κείμενος, η, ον.
πρτ.	ἐκέιμην, ἔκεισο, ἔκειτο, ἐκέιμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο.

ΠΑΡΑΓ. κειμήλιον, κοίτη, κοιτών, διακειτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν **κει-** (κοίτη- κοιμάω, κόμη, ὠκεανός). θ. **κεῖμαι**. Τὸ ι τοῦ θέματος πρὸ φωνήεντος ἀποβάλλεται **κέωμαι**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, ἐπί, κατά, παρά, πρό, σύν, ὑπό. ἀνάκειμαι (= ἔχω ἀφιερωθῆ), ἀπόκειμαι (= παραμελοῦμαι), διάκειμαι (= εἶμαι εἰς μίαν κατάστασιν), ἐπίκειμαι (= ἐπιτίθεμαι), κατάκειμαι (= εἶμαι ξαπλωμένος), παράκειμαι (εὐρίσκομαι κοντά), σύγκειμαι (= ἀποτελοῦμαι ἀπὸ κάτι), ὑπόκειμαι (= εὐρίσκομαι κάτω ἀπὸ κάτι).

ΣΥΝΤΑΞ. ἄμτβ. οὐδέτ. διαθ. συνοδεύεται με ἐμπρόθ' τοπικούς προσδιορισμούς: καλῶς παράπλου κείται.

ἄλλὰ καὶ νεκροὶ ἐπ' ἀλλήλους ἀποθνήσκοντες ἔκειντο.

Ν. ΕΛΛ. τὸ ρῆμα κυρίως σύνθετόν: **διάκειμαι** = εἶμαι διατεθειμένος οὕτως ἢ ἄλλως. «διάκειται ἐχθρικῶς πρὸς ἐμέ», **ἐγκείται** = κείται μέσα εἰς τι, ἐνυπάρχει: «ἐδῶ ἐγκείται ἡ δυσκολία». **ἀπόκειται** = ἐξαρτᾶται, **ἐνα-**

πόκειται—έξαρτᾶται ἀπό κάποιον. **ἐπίκειμαι**—εἶμαι ἐγγύς. «ἐπίκειται ἄνοδος τῶν τιμῶν»:

κείρω=1) κουρεύω, 2) ἀποκόπτω τὴν κόμην, 3) ἀποκόπτω, 4) ἐρημῶνω, καταστρέφω. πρτ. **ἔκειρον**, μέλλ. **κερῶ**, ἄορ. **ἔκειρα**, [πρκ. **κέκαρκα**].

- Μέσ. καὶ Παθ. **κείρομαι**, πρτ. **ἔκειρόμην**, μέσ. μέλλ. **κεροῦμαι**, μέσ. ἄορ. **ἔκειράμην**, παθ. ἄορ. **ἀ' ἐκέρθην** καὶ **β' ἐκάρην**, πρκ. **κέκαρμαι**, ὑπερσ. **ἐκεκάρμην**.

Ἐντικατάστασις παθ: ἄορ: β'

ὄριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐκάρην	καρῶ	καρεῖν	κάρητι	καρῆναι	καρεῖς

ΠΑΡΑΓ. κουρεύς, κουρά, κέρμα (=εἰμάχιον), κορμός, ἀκέραιος, κοῦρος. ἀκαρῆς (=μικρός, βραχύς), ἀκαριαίως.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν **κερ-** καὶ **καρ-** ἢ μᾶλλον **σκερ-** καὶ **σκαρ-** **κερ-** καὶ τὸ πρόσφ. **j**, **κερ-j-ω** —**κείρω**.

ΣΥΝΘ. μετὴν πρόθ.: ἀπό καὶ περί.

ΣΥΝΩΝ περικόπτω, φθείρω, βλάπτω, δηῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ.: οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κερυσοῖν:

N. ΕΛΛ. κουρεύω

- * **κελεύω**=1) διατάσσω, παραγγέλλω, 2) παρακινῶ, προτρέπω, συμβουλεύω, 3) παρακαλῶ. πρτ. **ἐκέλευον**, μέλλ. **κελεύσω**, ἄορ. **ἐκέλευσα**, πρκ. **κεκέλευκα**, ὑπερσ. **ἐκεκελεύκειν**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **κελεύομαι**, πρτ. **ἐκελευόμην**, μέσ. μέλλ. **κελεύσομαι**, παθ. μέλλ. **κελευσθήσομαι**, μέσ. ἄορ. **ἐκελευσάμην**, παθ. ἄορ. **ἐκελεύσθην**, πρκ. **κεκέλευσμαι**, ὑπερσ. **ἐκεκελεύσμην**.

ΠΑΡΑΓ. κέλευμα καὶ κέλευσμα, κέλευσις, κελουστής, κελουστός, κελουστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν **κελ-** θ. 1) **κελευ-** καὶ 2) **κελευσ-** πρό τῶν καταλήξεων αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουσιν ἀπὸ **θ**, **μ** καὶ **τ**.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ.: ἐν, ἐπί, σὺν, παρά .παρακελεύομαι (=προτρέπω).

ΣΥΝΩΝ. ἐπιστέλλω διατάσσω, ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, συμβουλεύω, παρρηγοῦμαι, διδάσκω, παραινῶ, δέομαι. παροτρύνω, ἱκετεύω, προτρέπω, λιπαρῶ, παρακαλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ. . ἐκέλευσεν ὁ κήρυξ τοὺς ἑνδεκα.

2) μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.: καὶ τοὺς φυγάδας ἐκέλευσε σὺν αὐτῷ στρατεύεσθαι.

3) μετὰ ἀπαρ.: κέλευσον ἀνοῖξαι τὰς πύλας,

κενώ (όω)=1) κενώνω, 2) άδειάζω. [μέλλ. κενώσω], άόρ. *έκένωσα*, [πρκ. κεκένωκα].

- Παθ. *κενοῦμαι*, άόρ. *έκενώθην*, [πρκ. κεκένωμαι].

ΠΑΡΑΓ. κένωσις.

ΕΤΥΜ. άπό τό επίθ. κενός, θ. κενό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μέ τήν έκ : έκκενω.

ΑΝΤΙΘ. πληρω.

ΣΥΝΤΑΞ. μέ αίτιατ και γεν. : οὔτος δέ ημάς άλλοτριότητος μέν κενοί, οίκειότητος δέ πληροί.

Ν. ΕΛΛ. κενώ και κενώνω=1) άδειάζω, 2) σερβίρω. «κενώνω τό φαγητό». έκκενώνω=άδειάζω κάτι.

- * **κεράννυμι** και **κεραννύω**=1) άναμιγνύω (κυρίως επί ύγρῶν), 2) συνδυάζω. [πρτ. έκεράννυμι και έκεράννυμι], μέλλ. *κερω* (άω) [και *κεράσω*], άόρ. *έκέρασα*, [πρκ. κεκέρακα].

- Μέσ. και Παθ. *κεράννυμαι*, [πρτ. έκεραννύμην, μέσ. μέλλ. *κεράσσομαι*], παθ. μέλλ. *κεραθήσομαι*, μέσ. άόρ. *έκραθήν* και *έκεραθήν*, πρκ. *κέκραμαι*, ύπερσ. *έκεκράμην*.

ΠΑΡΑΓ. κράσις, κρατήρ, κρᾶμα, κεραστής, κεραστός, άκρατος, εὔκρατος, άκέραστος.

ΕΤΥΜ. άπό τήν ρίζαν *κρα-* (κρατήρ) προέρχεται : 1) θ. *κερασ-* και 2) θ. *κερα-* άπο τό *κερασ-* και τό πρόσφ. *νυ-* γίνεται ό ένεστ. *κερασ-νυ-μι-κεράν-νυ-μι*

ΣΥΝΘ. μέ τας προθ. : άνά, έν, σύν.

ΣΥΝΘΝ. μείγνυμι, φύρω, συγχέω, κυκάω, φυράω, άνακινῶ, συνταράττω.

ΣΥΝΤΑΞ. μέ αίτιατ : λέγεται Μίδας τόν Σάτυρον θηρεῦσαι οίνῳ κερᾶσας αὐτήν.

Ν. ΕΛΛ. *κερνώ*=1) γεμίζω τά ποτήρια μέ οίνον ή άλλο ποτόν. 2) προσφέρω ποτόν ή γλύκισμα, φιλεύω. «μέ κέρασε γλυκό κρασί».

- κερδαίνω**=1) κερδίζω, 2) ώφελοῦμαι, 3) έμπορεύομαι. πρτ. *έκέρδαινον*, μέλλ. *κερδανῶ*, [και *κερδήσω* και μέσ. μέ ένεργ. σημασι: *κερδήσομαι*], άόρ. *έκέρδανα* [και *έκέρδησα*], πρκ. *κεκέρδηκα*, ύπερσ. *έκεκερδήκειν*.

ΠΑΡΑΓ. [κερδαντός κερδαντήο (=φιλάργυρος)].

ΕΤΥΜ. άπό τό οὔσιασ. κέρδος θ. κέρδ- και μέ τήν κατάληξιν *αίν-ω* *κερδ-αίν-ω*, όπως μέλας *μελ-αίν-ω*. Τό α είς τόν άόρ. είναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μέ τας προθ. : άνά, κατά, άπό, έν, σύν.

ΣΥΝΘΝ. έμπορεύομαι, εργάζομαι, πορίζομαι.

ΑΝΤΙΘ. ζημιούμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : εἰ δὲ πάλαι δέον τιμωρεῖσθαι, ὕστερον ἡμεῖς τιμωρούμεθα, τὸν χρόνον κερδαίνει.

Ν. ΕΛΛ. κερδαίνω, κερδίζω καὶ κερδάω=1) κερδίζω. «δὲν κερδίζει πολλά», 2) ἐπιτυγχάνω κάτι εἴτε με τὴν τύχην εἴτε με τὴν ἱκανότητά μου. «ἐκέρδισε τὸ λαχεῖο, τὸ πρῶτο βραβεῖο», νικῶ εἰς κάποιον ἀγῶνα. «ἐκερδίθη ἡ μάχη», 4) ἀποκτῶ κάτι καλὸν (ἠθικῶς) «ἐκέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνην μου».

κῆδομαι=1) φροντίζω, μεριμνῶ, 2) προνοῶ. πρτ. *ἐκηδόμην*, [μέσ. μέλλ. *κεκαδήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐκηδεσάμην*, πρκ. με σημασ. *ἐνεστ. κέκηδα*].

ΠΑΡΑΓ. κῆδος (=φροντίς), κηδεμών.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. κηδ- καὶ καθ- κῆδ-ομαι.

ΣΥΝΩΝ. φροντίζω, προνοῶ, ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοι

ΑΝΤΙΘ. ἀμελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με γεν : καὶ εἴ τι ἐμοῦ κηδόμενος οὐκ οἶει δεῖν ἀναλίσκειν τὰμά.

κηρυκεύω=1) εἶμαι κήρυξ, 2) γνωστοποιῶ. ἄορ. *ἐκηρύκευσα*.

- Μέσ. μόνον σύνθ. *ἐπικηρυκεύομαι*=1) διαπραγματεύομαι με κάποιον, 2) ἀγγέλλω κάτι διὰ κήρυκος, 3) ἀποστέλλω πρέσβεις. πρτ. *ἐπεκηρυκευόμην*, μέσ. μέλλ. *ἐπεκηρυκεύσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐπεκηρυκευσάμην*.

ΠΑΡΑΓ. κηρυκεία (=τὸ ἀξίωμα τοῦ κήρυκος), κηρύκευσις, κηρύκευμα (=διάγγελμα).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. κήρυξ θ. κηρυκ- καὶ κατάληξιν εὖω, κηρυκεύ-ω, ὅπως βασιλεὺς βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. με τας προθ. : διὰ καὶ πρό.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. καὶ δοτ. : ἐλευθέροις νυν ἐσθλὰ κηρυκευέτω.

* **κηρύττω ἢ κηρύσσω** = 1) εἶμαι κήρυξ, 2) προκηρύσσω, καλῶ διὰ κήρυκος, 3) ἀγγέλλω, 4) ἐξυμνῶ. πρτ. *ἐκήρυττον* καὶ *ἐκηρύσσον*, μέλλ. *κηρύξω*, ἄορ. *ἐκήρυξα*, πρκ. *κεκύρηχα*, ὑπερσ. *ἐκεκυρήχειν*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *κηρύττομαι*, πρτ. *ἐκηρυττόμην*, μέσ. μέλλ. *κηρύξομαι*, παθ. μέλλ. *κηρυχθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐκηρυξάμην*, παθ. ἄορ. *ἐκηρύχθην*, πρκ. *κεκήρυγμαι*, [ὑπερσ. *ἐκεκηρύγμην*].

ΠΑΡΑΓ. κήρυξις, κήρυγμα, ἀκήρυκτος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. κήρυξ θ. κηρυκ- καὶ τὸ πρόσφ. j, κηρύκ-j-ω, κηρύττω ἢ κηρύσσω. Τὸ υ εἶναι μακρὸν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, ἐκ, ἐπί, κατά, πρό.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : καί ἅμα ἀποικίαν εἰς τὴν Ἐπίδαμνον ἐκήρυσσον.

2) με αίτιατ. καί δοτ. : ἦ, διότι αἱ πόλεις σοι κηρύττουσιν ἀσφάλειαν θαρρεῖς ;

3) με δοτ. καί τελ. ἀπαρ. : ἐκήρυξε τοῖς Ἕλλησι συσκευάζεσθαι ἀπόντων τῶν πολεμίων.

4) με ἔξηρτ. πρότ. : ὁ κήρυξ ἐκήρυττε τίς τὴν ἱκετηρίαν καταθείη.

Ν. ΕΛΛ. κηρύσσω καί κηρύττω=1) γνωστοποιῶ κάτι με κήρυκα, 2) διακηρύσσω, διαδηλῶ. «κηρύττει, ὅπου βρεθῆ, ὅτι ἀδικήθηκε», 3) διαδίδω, προτρέπω. σύνθ. ἀνακηρύσσω, διακηρύσσω, ἀποκηρύσσω καί ἀποκηρύττω=1) ἀπαρνοῦμαι κάτι δημοσίᾳ, 2) ἀποκληρώνω, 3) ἀφορίζω. ἐπικηρύττω καί ἐπικηρύσσω=προκηρύττω ἀμοιβὴν διὰ τὸν φόνον, τὴν σύλληψιν ἢ τὴν κατάδοσιν ληστοῦ ἢ ἐχθροῦ τῆς κοινωνίας.

κινδυνεύω=1) ἀποτολμῶ, 2) διατρέχω κίνδυνον, 3) διατρέχω τὸν κίνδυνον νά, εἶναι πιθανὸν νά.

ΠΑΡΑΓ. κινδόνευμα, κινδυνευτής, κινδυνευτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. κίνδυνος θ. κινδυν- με τὴν κατάληξιν -εύω κινδυνεύω, ὅπως βασιλεὺς —βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. . ἀπό, διά, παρά, πρό, σύν. προκινδυνεύω (= ἀγωνίζομαι ὡς πρόμαχος, πρό τῶν ἄλλων).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με ἐμπρόθ. προσδ. : καί κινδυνεύσωμεν περὶ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ.

2) με σύστοιχ. ἀντικ. . ἡμεῖς γὰρ δίκαιοι ἐσμεν σώσαντές σε κινδυνεύειν τοῦτον τὸν κίνδυνον.

3) με ἀπαρ. : καί κινδυνεύεις ἐν καιρῷ τινι οὐκ ἐγειραί με:

Ν. ΕΛΛ. κινδυνεύω καί κιντυνεύω=1) διατρέχω κίνδυνον, 2) κοντεύω νά πάθω κάτι. «ἐκινδύνευσαν νά χάσω τὸ τραῖνο», 3) καταβάλλω προσπάθειας: «ἐκινδύνευσαν νά τὸν πείσω». σύνθ. διακινδυνεύω, παρακινδυνεύω.

κινῶ (έω)=1) κινῶ, θέτω εἰς κίνησιν, ὠθῶ, 2) ταράττω, ἐνοχλῶ, 3) μεταβάλλω, 4) προκαλῶ, προξενῶ, 5) ὑποκινῶ. πρτ. ἐκίνουον, μέλλ. κινήσω, ἀόρ. ἐκίνησα, πρκ. κεκίνηκα, ὑπερσ. ἐκεκινήκειν.

• Μέσ. καὶ Παθ. κινούμαι, πρτ. ἐκινούμην, μέσ. μέλλ. κινήσομαι, παθ. μέλλ. καὶ με μέσ. σημασ. κινήθησομαι, παθ. ἀόρ. καὶ με μέσ. σημασ. ἐκινήθηην, πρκ. κεκίνημαι, ὑπερσ. ἐκεκινήμην.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

κινῶ (ἐνεστ.), ἐκίνουον (πρτ.), ἐκινούμην (πρτ.), κινῶν, οὔσα, οὖν (μτχ.) τοῦ κινῶ (έω)
κοινῶ (ἐν.), ἐκοίνουον (πρτ.), ἐκοινοῦμην (πρτ.), κοινῶν, οὔσα, οὖν (μτχ.) τοῦ κοινῶ (όω)

ΠΑΡΑΓ. κίνημα, κινήσις, κινητός, ακίνητος, κινητήρ, κινητής.

ΕΤΥΜ. από την ρίζαν κι- (κίω=πορεύομαι λατ. ciseo=κινῶ) και τὸ πρόσφ. -νε-, κι-νέ-ω —κινῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. διά, μετά, παρά, πρό, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. τaráσσω, ἀναγκάζω, ὠθῶ, ἐρεθίζω, φύρω, ἐνοχλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. οὐδέν ἐκίνησαν τῶν ἐν ταῖς πόλεσι.

Ν. ΕΛΛ. κινῶ και κινάω=1) θέτω κάτι εἰς ἐνέργειαν, 2) μετατοπίζω κάτι, 3) ἐγείρω, προκαλῶ, προξενῶ. «κινῶ τὴν περιέργειαν». σύνθ. ἐκ-κινῶ, παρακινῶ, ὑποκινῶ=1) ὑπεγείρω ἐλαφρῶς, 2) (μτφ.) προκαλῶ, παρακινῶ, παρορμῶ. «τὰς ταραχὰς ὑπεκίνησαν ἀνεύθυνα στοιχεῖα».

* κλαίω ἢ κλάω=1) κλαίω, θρηνηῶ. πρτ. *ἔκλαιον* και *ἔκλαιον*, μέλλ. *κλαύσομαι* και *κλαιήσω* και *κλαήσω* και δωρ. *κλαυσοῦμαι*, ἀόρ. *ἔκλαισα*.

• Μέσ. ἀόρ. *ἔκλαισάμην*, πρκ. *κέκλαιμαι*, τετελ. μέλλ. *κεκλαύσομαι*.

ΠΑΡΑΓ. κλαυθμός, κλαῦμα, κλαυθμοσὴ (=κλαυθμός), κλαυθμών, κλαυσίγελως.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. κλαF- και τὸ πρόσφ. j, κλαF j-ω κλαίω ἢ κλαF-ω κλάω ἀσυναίρετον ὅπως τὸ κάω. Ἀπὸ το θ. κλαF- και τὸ πρόσφ. e κλαF-ε-σω ὁ μέλλ. κλα-ή-σω.

ΣΥΝΘ. ἀποκλαίω (=θρηνηῶ), ἀνακλαίω.

ΣΥΝΩΝ. δακρύω, θρηνηῶ, ὀλοφύρομαι, οἰμῶζω, κόπτομαι, ὀδύρομαι.

ΑΝΤΙΘ. γελῶ, χαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) κυρίως ἀμτβ · ἂν κλαίῃ και βοᾷ ὁ παῖς.

2) με αἰτιατ. ἦν δὲ βοή και οἶκτος κλαόντων τὰ παρόντα κακά;

Ν ΕΛΛ. κλαίω και κλαίγω=δ,τι και εἰς τὰ ἀρχαῖα. κλαίγομαι ἢ κλαίσομαι=παραπονοῦμαι, μεμψιμοιρῶ. «ὄλο κλαίγεται αὐτός, μὰ πάντα τὰ βολεύει».

κλείω και κλήω=1) κλείνω, 2) περιορίζω, ἐμποδίζω. Τὸ ρ. εἰς ὄλους τοὺς χρόνους γράφεται και με εἰ και με η. πρτ. *ἔκλειον*, μέλλ. *κλείσω*, ἀόρ. *ἔκλεισα*, [πρκ. *κέκλεικα*, ὑπερσ. *ἐκεκλείκειν*].

• Μέσ. και Παθ. *κλείομαι*, πρτ. *ἐκλείομην*, παθ. μέλλ. *κλεισθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐκλεισάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐκλεισθήην*, πρκ. *κέκλειμαι* [και *κέκλεισμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκλείμην* και *ἐκεκλείσμην*].

Δι' ὁμόηχα βλέπε *καλῶ*.

ΠΑΡΑΓ. κλείσις, κλειστός, ἀκλειστος, κλείς και κλής, κλειθρον, κλειός;

ΕΤΥΜ.. ἀπὸ τὴν πιθανὴν ρίζαν κλαF- (λατ. claudo=κλείω) και με τὸ πρόσφ. j, κλαF-j-ω κλα-ί-ω, κλη-ι-ω κλή-ω και ἀπὸ τὸν ἴον π. X. αἰῶνα κλείω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἄπό, ἐν, κατά, σὺν ἐκ, ἐπί, περί.

ΣΥΝΩΝ. περιβάλλω, περιστοιχίζω.

ΑΝΤΙΘ. ἀνοίγω, ἀναπετάννυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. . τῶν δὲ Πλαταιῶν τις τὰς θύρας ἐκλήσεν.

Ν ΕΛΛ. κλείω καὶ κλείνω καὶ κλειῶ=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ) διακόπτω τὴν λειτουργίαν ἢ ἐργασίαν. «τὸ κατάστημα ἐκλείσει», 3) συμπληρώνω, ἀποτελεῖν, τερματίζω, παύω. «κλείω τὴν συζήτησιν», 4) συνομολογῶ. «ἐκλείσει συμφωνία». σύνθ. ἀποκλείω, ἐγκλείω, περικλείω,

κλέπτω=1) λαμβάνω κρυφίως, κλέπτω, 2) ἐξαπατῶ, 3) ἀποκρούπτω, 4) καταλαμβάνω κρυφίως. πρτ. *ἐκλεπτον*, μέλλ. *κλέψω* καὶ μέσ. με ἐνεργ. σημασ. *κλέψομαι*, ἀόρ. *ἐκλεψα*, πρκ. *κέκλοφα*, ὑπερσ. *ἐκεκλόφειν*.

- Παθ. *κλέπτομαι*, [πρτ. ἐκλεπτόμην, παθ. μέλλ. α' κλεφθήσομαι, μέλλ. β' κλαπήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐκλέφθην], παθ. ἀόρ. β' *εκλάπην*, πρκ. *κέκλεμμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκλέμμην*.

ΠΑΡΑΓ' κλέμμα, κλέπτης, κλοπεύς, κλώψ (=κλέκτης), κλεπτέον, κλεπτός, κλοπή, κλεψύδρα (κλέπτω + ὕδωρ).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν κλεπ- προήλθον τὰ θ. : 1) με τὸ πρόσφ. τ ὁ ἐνεστ. κλέπ-τ-ω, 2) κλοπ- κέ-κλοφ-α, 3) κλαπ- ἐ-κλάπ-ην.

ΣΥΝΘ με τὰς προθ. δισ, ἐκ, κατά, παρά, σὺν.

ΣΥΝΩΝ. ληστεύω, κλωπεύω, συλῶ, λωποδυτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : ὅποταν ταῦτα δὲ οὗτοι κλέπτωσι.

Ν ΕΛΛ. κλέπτω καὶ κλέβω=1) ἀφαιρῶ κρυφίως κάτι, 2) ἀπάγω, 3) (μτφ) σφετερίζομαι ξένην ἰδέαν ἢ ἐφεύρεσιν. «τὴν ὑπόθεσιν τοῦ μυθιστορήματος τὴν ἐκλεψε ἀπὸ ἄλλον». σύνθ. κατακλέβω.

κληρῶ (ὄω)=1) ἐκλέγω με κληρον, 2) προτιμῶ, 3) δίδω διὰ κλήρου. πρτ. *ἐκλήρουν*, [μέλλ. κληρώσω], ἀόρ. *ἐκλήρωσα*.

- Μέσ. *κληροῦμαι*=(λαμβάνω διὰ κλήρου).
- Παθ. *κληροῦμαι* (=ἐκλέγομαι διὰ κλήρου), πρτ. *ἐκληροῦμην*, μέσ. μέλλ. *κληρώσομαι*, [παθ. μέλλ. κληρωθήσομαι], μέσ. ἀόρ. *ἐκληρωσάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐκληρώθην*, πρκ. *κεκλήρωμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκληρώμην*.

ΠΑΡΑΓ' κλήρωσις, κληρωτός, κληρωτὶς

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θ. κλα- (κλάω=θραύω) παράγεται τὸ οὐσιαστ. κληρός (=μικρὸν τεμάχιον ξύλου), ἀπὸ τὸ κληρός δὲ τὸ θ. κληρό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. ἀποκληρῶ (=ἐκλέγω), διακληρῶ (=ἀπονέμω διὰ κλήρου).

ΣΥΝΩΝ. λαγχάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. . Δελφῶν ἀριστεῖς, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος.

2) με αἰτιατ. καὶ δοτ. : καὶ τρία μέρη νείμαντες. ἐν ἐκάστῳ ἐκληρώσαν.

Ν. ΕΛΛ. κληρῶ καὶ κληρώνω=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, κληροῦμαι=ἐκλέγομαι μὲ κλῆρον. «ἐκληρώθησαν οἱ ἔνορκοι». σύνθ. ἀποκληρῶ καὶ ἀποκληρώνω=στερῶ ἀπὸ κάποιον τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομίας.

* κλίνω=1) γέρνω, 2) κάμπτω, 3) στρέφω. πρτ. **ἔκλινον**, μέλλ. κλινῶ, ἀόρ. **ἔκλινα**, [πρκ. κέκλικα, ὑπερσ. ἐκεκλίκειν].

• Μέσ. κλίνομαι (=στηρίζομαι, κάμπτομαι, ἀποκλίνω), παθ. κλίνομαι (=κάμπτομαι, παρεκκλίνω), πρτ. **ἐκκλινόμην**, [μέσ. μέλλ. κλινούμαι, παθ. μέλλ. α' κλιθήσομαι], παθ. μέλλ. β' κλινήσομαι, [μέσ. ἀόρ. ἐκκλινάμην, παθ. ἀόρ. α' ἐκκλίθην], παθ. ἀόρ. β' **ἐκκλίνην**, πρκ. **κέκλιμαι**, [ὑπερσ. ἐκεκλίμην]. Τὸ ρ. εἰς τὸν ἐνεστῶτα καὶ πρτ. χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἀττ. συγγραφεῖς σύνθ. συνήθως.

Δι' ὁμότηχα βλέπε **καλῶ**.

ΠΑΡΑΓ. κλίσις, κλίση, κλίμα, κλίμαξ, κλιτός, ἀνάκλιντρον, κλισία (= ἡ σκηνή), τὸ κλίσιον, ἐπικλινής, κλισιάδες (=αἱ πύλαι, ἡ εἴσοδος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. κλι- καὶ κλιν- καὶ τὸ πρόσφ. j, κλίν-j-ω κλίν-νω κλίνω. Τὸ ι εἰς τὸν ἐνεστ. καὶ τὸν ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. . ἀνά, ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, παρά, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ ρέπω, στρέφω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. . καὶ τὰ πράγματα, ἡμῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κλινεῖ.

Ν. ΕΛΛ. κλίνω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) ρέπω εἰς κάτι, «κλίνει πρὸς τὴν οἰνοποσίαν». σύνθ. ἀποκλίνω, παρεκκλίνω=μτβ. ἐκτρέπω κάποιον ἀπὸ τὴν κανονικὴν του θέσιν ὁμτβ =1) ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὴν κανονικὴν μου θέσιν. «ὁ πύραυλος παρεξέκλινε τῆς τροχιάς του», 2) μτφ. παραβαίνω τὰς ἠθικὰς ἢ πολιτικὰς μου ἀρχάς. συγκλίνω.

κλύζω=1) περιβρέχω, 2) σκεπάζω μὲ ὕδατα, 3) ἀποπλύνω, καθαρίζω.

Τὸ ρ. εἰς τοὺς ἀττ. συγγραφεῖς χρησιμοποιεῖται συνήθως σύνθ. μὲ τὴν πρόθ. **κατά**. ἐνεστ. **κατακλύζω**, πρτ. **κατέκλυζον**, μέλλ. **κατακλύσω**, ἀόρ. **κατέκλυσα**, πρκ. **κατακέκλυκα**, ὑπερσ. **κατεκεκλύκειν**.

• Μέσ. καὶ Παθ. **κατακλύζομαι**, μέσ. ἀόρ. **κατεκλυσάμην**, παθ. ἀόρ. **κατεκλύσθην**, πρκ. **κατακέκλυσμαι**.

ΠΑΡΑΓ. κλύδων (=κῦμα), κατακλυσμός, κλύσμα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. κλυδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, κλύδ-j-ω —κλύζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, ἐκ, ἐπί, κατά, περί, πρὸς.

ΣΥΝΩΝ. βρέχω, πλύνω, κυμαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. · θάλασσα κλύζει πάντα τ' ἀνθρώπων κακά.

Ν. ΕΛΛ. κατακλύζω=1) καλύπτω κάτι μὲ ὕδωρ, 2) (μτφ.) γεμίζω κάτι ὑπερβολικά. «οἱ ἐπισκέπται κατέκλυσαν τὴν αἴθουσαν».

κοιμῶ (άω)=1) άπακοιμίζω, 2) καθησυχάζω, καταπραύνω. [πρτ. έκοίμων, μέλλ. κοιμήσω], άόρ. **έκοίμησα**.

- Μέσ. **κοιμῶμαι**, πρτ. **έκοιμώμην**, [μέσ. μέλλ. κοιμήσομαι, παθ. μέλλ. με μέσ. σημασ. κοιμηθήσομαι, μέσ. άόρ. έκοιμησάμην], παθ. άόρ. **έκοιμήθην**, πρκ. **κεκοίμημαι**, [ύπερσ. έκκοιμήμην].

ΠΑΡΑΓ. κοίμημα, κοίμησις, κοιμήτωρ.

ΕΤΥΜ. άπό τό άρχικόν θ. κει- (του κείμαι), θ. κοιμά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τάς προθ. : άπό, εκ, επί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. κοιμίζω, καθεύδω, ύπνώτω, καταδαρθάνω.

ΑΝΤΙΘ. έγρήγορα, άγρυπνῶ, άφυπνίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. (σύστοιχ) : άναμνήσθητι... ποίον δέ τινα ύπνον έκοιμῶ.

2) άμτβ. : έλθόντες οί Έλληνες έκοιμήθησαν.

Ν. ΕΛΛ. **κοιμῶμαι**, **κοιμᾶμαι** και **κοιμοῦμαι**=1) κοιμᾶμαι, 2) (μτφ.) είμαι νωθρός. «αὐτός κοιμᾶται όρθός». **άποκοιμῶμαι**, **παρακοιμᾶμαι** και **παρακοιμοῦμαι**=κοιμᾶμαι περισσότερο από ό,τι πρέπει.

κοινολογοῦμαι (έομαι) : άποθ.=1) άνακοινώνω τήν σκέψιν ή τόν σκοπόν μου εις κάποιον, 2) συσκέπτομαι, συζητῶ. πρτ. **έκοινολογούμην**, [μέλλ. κοινολογήσομαι], μέσ. άόρ. **έκοινολογησάμην**, [παθ. άόρ. έκοινολογήθην, πρκ. κεκοινολόγημαι, ύπερσ. έκεκοινολογήμην].

ΕΤΥΜ. άπό τάς λέξεις κοινός και λέγω, χωρίς τήν μεσολάβησιν συνθέτου όνόματος, θ. κοινολογέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. άνακοινοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. : δοτις έκοινολογεῖτο τῷ πεμφθέντι ύπό τῶν πολεμίων.

2) με έμπρόθ. πρσδ. : δείσαντες ότι πρός αὐτόν έκεκοινολόγηντο.

Ν. ΕΛΛ. **κοινολογῶ**=διαδίδω κάτι εις τό κοινόν, διαλαλῶ. «τό κοινολόγησε σ' όλο τόν κόσμο».

κοινῶ (όω)=1) άνακοινώνω, 2) δημοσιεύω, 3) μεγαλύνω. [πρτ. έκοίνουν, μέλλ. κοινώσω], άόρ. **έκοίνωσα**.

- Μέσ. **κοινοῦμαι**=1) άνακοινώνω 2) συσκέπτομαι, 3) συμβουλευόμαι, 4) συμμετέχω. πρτ. **έκοινούμην**, μέλλ. **κοινώσομαι**, μέσ. άόρ. **έκοινωσάμην**, παθ. άόρ. **έκοινώθην**, πρκ. **κεκοίνωμαι**, ύπερσ. **έκεκοινώμην**.

Δι' όμόηχα βλέπε **κινῶ**.

ΠΑΡΑΓ. κοίνωσις (ἀνακοίνωσις).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. κοινῶς θ. κοινόω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀνά, ἐπί, σύν.

ΣΥΝΩΝ. δημοσιεύω ἐκφέρω, κοινωνῶ, μετέχω, κοινολογοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. : 1) με αἰτιατ. καὶ δοτ. ἢ μόνον με αἰτιατ. : οἱ Βοιωτάρχαι ἐκοίνωσαν ταῖς τέτταροι βουλαῖς ταῦτα.

2) με αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς

β) τὸ μέσον με δοτ. καὶ αἰτιατ ἢ μόνον με αἰτιατ. ἐκεῖ δ' ἐλθόντες τῷ μὲν θεῷ οὐδὲν ἀνεκοινώσαντο.

Ν. ΕΛΛ. ἀνακοινῶ καὶ ἀνακοινῶνω = 1) γνωστοποιῶ κάτι, διακοινῶνω = 1) γνωστοποιῶ κάτι, 2) διὰ τρίτου προσώπου ἢ ἐγγράφου γνωστοποιῶ κάτι.

κοινωνῶ (έω)=1) συμμετέχω. πρτ. *ἐκοινωνῶνουν*, μέλλ. *κοινωνήσω*, ἄορ. *ἐκοινωνήσα*, πρκ. *κεκοινωνήκα*, ὑπερσ. *ἐκεκοινωνήκειν*.

• Παθ μόνον ἢ μτχ. *κεκοικωνημένα* (=ἠνωμένα).

ΠΑΡΑΓ. κοινώνημα, κοινώνησις, κοινωνητέον, ἀκοινώνητος

ΕΤΥΜ ἀπό τὸ οὐσιαστ. κοινωνῶς θ. κοινωνέω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἐπί, κατά, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ μετέχω, κοινοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὴ γεν. καὶ δύνανται οἴτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν.

2) με γεν. καὶ δοτ. . πάντων γὰρ τούτων πολλοὶ κοινωνοῦμεν ἀλλήλοις.

Ν. ΕΛΛ κοινωνῶ = 1) μετέχω, 2) μεταλαυβάνω τῆς θείας κοινωνίας ἐπικοινωνῶ, συγκοινωνῶ.

κολάζω = 1) περιορίζω, 2) διορθώνω, 3) τιμωρῶ. πρτ *ἐκόλαζον*, μέλλ. *κολάσω*, ἄορ. *ἐκόλασα*.

• Μίσσ καὶ Παθ *κολάζομαι*, [πρτ. *ἐκολαζόμεην*], μίσσ μέλλ. *κολάσομαι*, παθ. μέλλ. *κολασθήσομαι*, μίσσ. ἄορ. *ἐκολασάμην*, παθ. ἄορ. *ἐκολασθην*, πρκ. *κεκόλασμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκολάσμην* ἢ *κεκολασμένος ἦν*.

ΠΑΡΑΓ. κόλασις, κόλασμα, κολασμός, κολαστής, ἐκόλαστος κολαστέος

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα πιθανῶς παράγεται ἀπὸ το ἐπίθ. *κόλος* (=ὁ βραχύς, ὁ κλοβός), θ. *κολάδ-* καὶ τὸ πρόσφ *ι*, *κολάδ-ι-ω* *κολάζω*, κατὰ τὰ εἰς *-άζω* (ἀγορά — ἀγοράζω) ὀδοντικόληκτα. Διαφορὰ μεταξὺ *κολάζω* — *τιμωροῦμαι*. *κολάζω* = *τιμωρῶ* πρὸς σωφρονισμόν, *τιμωροῦμαι* = *τιμωρῶ* πρὸς ἐκδίκησιν ἢ πρὸς ἱκανοποίησιν ἀδικηθέντος.

ΣΥΝΩΝ. τιμωροῦμαι, ζημιῶ, δίκην λαμβάνω.

ΣΥΝΤΑΞ με αίτιατ. : κολάζουσι καὶ τοῦτον ἰσχυρῶς.

Ν. ΕΛΛ. κολάζω=μετριάζω, περιορίζω ἢ διορθώνω τὴν κακὴν ἐντύπωσιν ἢ τὸ κακὸν ἀποτέλεσμα μιᾶς πράξεως ἢ ἐνεργείας ἢ λόγου. «προσπαθεῖ νὰ κολάσῃ τὸ σφάλμα του», 2) τιμωρῶ, ἐπιτιμῶ, 3) κάμνω κάποιον νὰ ἀμαρτήσῃ. μέσ. κολάζομαι=ἀμαρτάνω, σκανδαλίζομαι:

κομίζω=1) φροντίζω, 2) ἐφοδιάζω, 3) μεταφέρω εἰσάγω, 4) ὀδηγῶ. πρτ. *ἐκόμιζον*, μέλλ. *κομιῶ*, ἄορ. *ἐκόμισα*, πρκ. *κεκόμικα*, ὑπερσ. *ἐκεκομίκειν*:

- Μέσ. *κομίζομαι* (=παίρνω κάτι μαζί μου, σώζω).
- Παθ. *κομίζομαι* (=μεταφέρομαι, ταξιδεύω, ἐπιστρέφω), πρτ. *ἐκομιζόμην*, μέσ. μέλλ. *κομιούμαι*, παθ. μέλλ. *κομισθήσομαι*, μεσ. ἄορ. *ἐκομισάμην*, παθ. ἄορ. καὶ με μέσ. σημασ. *ἐκομισθην*, πρκ. *κεκόμισμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκομίσμην*.

ΠΑΡΑΓ. κομιδῆ, συγκομιδῆ, κοιμιστής, κοιμιστικός, κόμιστρον, κοιμιστέον, ἀσυγκόμιστος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ κομίδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, κομίδ j-ω κομίζω. Τὸ ι εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. με πολλὰς προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ ἄνω, φέρω.

ΣΥΝΤΑΞ τὸ ἐνεργ. 1) με αίτιατ. (ποιητ) τὸν γηράσκοντα κομίζω.

2) με δοτ. καὶ αίτιατ. κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμόν.

τὸ μέσον με αίτιατ. δεκαπλασίας ἀλγηδόνας κομίσαιντο.

Ν. ΕΛΛ. κομίζω=1) φέρω μαζί μου, μεταφέρω. σύνθ. συγκομίζω, διακομίζω, μετακομίζω. ἀποκομίζω.

κόπτω=1) κτυπῶ, πλήττω, κόπτω, 2) φονεύω, 3) δεινδροτομῶ, 4) καταλονῶ. πρτ. *ἔκοπτον*, μέλλ. *κόψω*, ἄορ. *ἔκοψα*, πρκ. *κέκοφα* [καὶ ποιητ. *κέκοπα*], ὑπερσ. *ἐκεκόφειν* [καὶ ποιητ. *ἐκεκόπειν*].

- Μέσ. *κόπτομαι* (=κτυπῶ τὸ στήθος ἢ τὴν κεφαλὴν μου). πρτ. *ἐκοπτόμην*, [μίσ. μέλλ. *κόψομαι*], παθ. μέλλ. β' *κοπήσομαι*, [μίσ. ἄορ. *ἐκοψάμην*], παθ. ἄορ. β' *ἐκόπην*, πρκ. *κέκομμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκόμην*, τετελ. μέλλ. *κεκόψομαι*.

Ἀντικατάστασις παθ. ἄορ β'

ἄριστ	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐκόπην	κοπῶ	κοπέην	κόπηθι	κοπήναι	κοπεῖς

ΠΑΡΑΓ. κόμμα, κομμός (=θρηνώδες ἄσμα), κοπή, κοπίς, κοπος, κόπανον, κοπετός ἴσως καὶ τὸ κωφός.

ΕΤΥΜ. από πεποιημένον θ. κοπ- και τὸ πρόσφ τ, κόπ-τ-ω,

ΣΥΝΘ. με πολλές προθέσεις:

ΣΥΝΩΝ. τέμνω, πλήττω, παίω, τύττω, κρούω, βάλλω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : άπιών δη έκοπτε τά δένδρα.

Ν. ΕΛΛ. κόπτω, κόβω και κόφτω=1) κόβω, 2) δρέπω (έπι άνθέων και καρπών) «κόψε μου δύο γαρύφαλλα», 3) σφάζω «ό Κολοκοτρώνης έκοψε πολλούς στα Δερβενάκια», 4) άλέθω, 5) διακόπτω, έλαττώω, 6) κουράζω. κόπτομαι και κόβομαι (μτφ.) = 1) χτυπώ τὸ στήθος μου δέρνομαι, 2) δεικνύω μεγάλο ένδιαφέρον. «κόβεται για τούς συγγενείς του». σύνθ. άποκόπτω, διακόπτω, περικόπτω, συγκόπτω, άνακόπτω κλπ.

κορέννυμι=1) χορταίνω κάποιον, 2) ίκανοποιώ, 3) πληρώ κάποιον με κάτι. μέλλ. *κορέσω*, άόρ. *έκόρεσα*.

- Μέσ. και Παθ. *κορέννυμαι*, μέσ. μέλλ. *κορέσομαι*, παθ. μέλλ. *κορεσθήσομαι*, μέσ. άόρ. *έκορεσάμην*, παθ. άόρ. *έκορεσθήην*, πρκ. *κεκόρεσμαι*. Είς τούς άττ. πεζογράφους εύχρηστος είναι μόνον ό πρκ. *κεκόρεσμαι*.

ΠΑΡΑΓ. κόρος (=πλησμονή, χορτασμός), κορεστός, άκόρεστος άψίκορος

ΕΤΥΜ. από την ρίζαν κορ- θ. κορεσ- και τὸ πρόσφ. -νυ- κορέσ-νυ-μι κορέν-νυ-μι, κατ' άναλογίαν πρὸς τὸ άμφιέννυμι.

ΣΥΝΩΝ. πίμπλημι, πληρώ.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ενεργ. 1) με αίτιατ. : τίς άν κορέσειεν άπαντας.

2) με αίτιατ. και γεν. · νύν καλόν άντίφονον κορέσαι στόμα έμῆς σαρκός.

β) τὸ μέσ. με γεν. βορᾶς κορεσθεις γυμνάσω τά πρόσφορα.

κοσμῶ (έω)=1) διευθετῶ, τακτοποιῶ, 2) στολίζω, καλλωπίζω, 3) τιμῶ, 4) κυβερνῶ. πρτ. *έκόσμου*, μέλλ. *κοσμήσω*, άόρ. *έκόσμησα*, πρκ. *κεκόσμηκα*, [ύπερσ. *έκεκοσμήκειν*].

- Μέσ. και Παθ. *κοσμοῦμαι*, πρτ. *έκοσμούμην*, μέσ. μέλλ. *κοσμήσομαι*, παθ. μέλλ. *κοσμηθήσομαι*, μέσ. άόρ. *έκοσμησάμην*, παθ. άόρ. *έκοσμήθήην*, πρκ. *κεκόσμημαι*, ύπερσ. *έκεκοσμήμην*.

ΠΑΡΑΓ. κόσμησις, κόσμημα, κοσμήτωρ κοσμητής.

ΕΤΥΜ. από τὸ ούσιαστ. κόσμος θ. κοσμέ-ω-ῶ,

ΣΥΝΘ με τας προθ : επί, διά, κατά.

ΣΥΝΩΝ. καλλωπίζω, καλλύνω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : ούδέ ταίς εύρυθμίαις κεκοσμήκαμεν αυτόν.

Ν. ΕΛΛ. κοσμῶ=1) στολίζω, καλλωπίζω, 2) (μτφ.) προσδίδω τιμήν, άξίαν εις κάποιον. «ό Παλαμῶς κοσμεῖ τά 'Ελληνικά γράμματα». σύνθ διακοσμῶ.

κουφίζω· α) μτβ.=1) έλαφρύνω κάτι, 2) άνυψώνω, έγείρω, 3) καταπραύνω. β) άμτβ.=είμαι έλαφρός, γίνομαι έλαφρός. πρτ. **έκούφισον**, [μέλλ. κουφισῶ], άόρ. **έκούφισα**.

- Παθ. **κουφίζομαι**, [μέσ. μέλλ. κουφιοῦμαι, και παθ. μέλλ. κουφισθήσομαι], παθ. άόρ. **έκουφίσθην**, [πρκ. κεκούφισμαι].

ΠΑΡΑΓ. κούφισις, κούφισμα, κουφισμός, κουφιστικός.

ΕΤΥΜ. άπό τό επίθ. **κουφος** (=έλαφρός) θ. **κουφ-** και κατάλ. - **ίζω** **κουφ-ίζω**, κατ' αναλογίαν πρός άλλα όδοντικόληκτα. Τό **ι** βραχύ.

ΣΥΝΘ. άνακουφίζω (=έλαφρύνω, σηκώνω επάνω), επικουφίζω, άνακουφίζομαι (=αίσθάνομαι έλαφρότερος, τό παίρνω επάνω μου).

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. · παντί τρόπω τούς συμμάχους κουφίζει.

Ν. ΕΛΛ. άνακουφίζω=1) έλαφρώνω, 2) καταπραύνω, παρέχω βοήθειαν. · με άνακούφισε οικονομικῶς.

κράζω=1) κραυγάζω. [πρτ. **έκραζον**, άόρ. α' **έκραξα**], άόρ. β' **έκραγον**, πρκ. **κέκραγα**, ύπερσ. **έκεκράγειν**, [τετελ. μέλλ. με ένεργ. σημασ. **κεκράζομαι**].

ΠΑΡΑΓ. κραυγή, κράκτης, κέκραγμα (=κραυγή), κεκραγμός, κεκράκτης (=ό κράκτης).

ΕΤΥΜ. άπό την ρίζαν **κράγ-** και τό πρόσφ. **ι**, **κραγ-ι-ω-κράζω**. Τό **α** είναι παντοῦ μακρόν.

ΣΥΝΘ. με την πρόθεσιν άνά: άνακράζω.

ΣΥΝΩΝ. βοῶ, κραυγάζω, κλάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. άμτβ. · πάντες μέν γάρ ἅμα έκεκράγετε.

Ν. ΕΛΛ. **κράζω**=2) κραυγάζω, 2) καλῶ. «κράξε τόν άδελφό σου».

κρατῶ (έω)=1) είμαι δυνατός, 2) έξουσιάζω, κυβερνῶ, διοικῶ, 4) ύπερισχύω. πρτ. **έκράτουν**, μέλλ. **κρατήσω**, άόρ. **έκράτησα**, πρκ. **κεκράτηκα**, ύπερσ. **έκεκρατήκειν**.

- Παθ. **κρατοῦμαι** (=1) ύπακούω, 2) ύποτάσσομαι). πρτ. **έκρατούμην**, μέλλ. **κρατηθήσομαι**, άόρ. **έκρατήθην**, πρκ. **κεκράτημαι**, [ύπερσ. **κεκρατημένος ἦν**].

ΠΑΡΑΓ. κράτησις, επικράτησις, κράτημα, κρατητής, κρατητός, επικρατητέον

ΕΤΥΜ. άπό τό ούσιαστ. **κράτος** (=ίσχύς, βία, νίκη), θ. **κρατέσ-ω** **κρατέ-ω-κρατῶ**.

ΣΥΝΘ. με τας προθ: επί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἄρχω, νικῶ, περιγίγνομαι, ἡγοῦμαι, ἔχω. βασιλεύω, ταγεύω, δυναστεύω, τυραννῶ, δεσπόζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) γεν. (=έξουσιάζω, νικῶ) · οί πατέρες ἡμῶν Μήδων έκράτησαν

2) με αίτιατ (=νικῶ). καὶ Σικυωνίους ἐν ἀποβάσει τῆς γῆς μάχη ἐκράτησαν.

N. ΕΛΛ. κρατῶ καὶ κρατάω=1) ἐπικρατῶ. «ἡ ἐπικρατοῦσα ἀντίληψις» 2) διαρκῶ, ἀντέχω. «ἡ διάλεξις κράτησε μιὰ ὥρα». 3) κατάγομαι, 4) βασιτῶ, φέρω. «τί κρατᾶς ἐκεῖ;», 5) κατακρατῶ, 6) ἐμποδίζω. οὐνθ. ἐπικρατῶ, κατακρατῶ, συγκρατῶ, παρακρατῶ.

κρατύνω=1) ἐνισχύω, 2) στερεώνω, 3) ἐπιβεβαιώνω, 4) σκληρύνω. ἄορ. ἐκρατύνα.

● Μέσ. κρατύνομαι, πρτ. ἐκρατυνόμην, ἄορ. ἐκρατυνάμην.

ΠΑΡΑΓ. κρατυντικός, κρατυντηριος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ: κρατύς (=ἰσχυρός) (κράτος). θ. κρατύν- καὶ τὸ πρόσφ: j, κρατύν-j-ω κρατύν-νω κρατύνω. Τὸ υ μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. ἰσχυροποιῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀπαλύνω.

ΣΥΝΤΑΞ με αίτιατ.: Μυτιληναῖοι ... τείχη κρατύναντες διὰ ῥόχους ἀπῆλθον.

* **κρεμάννυμι** καὶ σπανιώτ. **κρεμαννύω**=1) κρεμῶ, ἀναρτῶ. [μέλλ. κρεμῶ (άω)]. ἄορ. ἐκρέμασα.

● Παθ. **κρεμάννυμαι**, ἀντ' αὐτοῦ χρησιμοποιεῖται πόντοτε ὁ συγκομ. τύπος **κρέμαμαι**= 1) κρεμῶμαι, 2) αἰωροῦμαι, 3) ἀναρτῶμαι, 4) ἀπαγχονίζομαι. πρτ. ἐκρεμάμην, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. κρεμήσομαι], παθ. μέλλ. κρεμασθήσομαι, [μέσ. ἄορ. ἐκρεμασάμην], πιθ ἄορ. ἐκρεμάσθην.

ἐνεστ.	κρέμαμαι, σαι, ται, κτλ.
ὕποτ.	κρέωμαι. εὐκτ. κρεμαίμην
ἀπαρ.	κρεμᾶσθαι. μτχ: κρεμάμενος.
πρτ.	ἐκρεμάμην; ω, ατο, κτλ.

ΠΑΡΑΓ κρέμασις, κρεμασμός, κρέμασμα, κρεμαθρα, κρεμάσ-ρα.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὴν ρίζαν κρέμ- (κρημ-νός) θ. κρεμα- καὶ ἀναλο-ἰκόν θ. κρεμασ- καὶ τὸ πρόσφ -νυ- κρεμάσ-νυ-μι κρεμάννυμι

ΣΥΝΘ. με τας προθ.: ἀπό, ἀνά, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἀρτῶ, αἰωρῶ, ἄγχω, ἀπάγχω

ΣΥΝΤΑΞ τὸ ἐνεργ. με αίτιατ.: οὐκ ἂν ἐτολμῶμεν κρεμαννόντες εἶδωλον ἄψυχον γυμνάζεσθαι πρὸς αὐτό.

τὸ παθ. ἀμτβ. οἱ μιν γὰρ ἐφ' ἵππων κρέμανται.

N. ΕΛΛ. κρεμῶ καὶ κρεμνῶ=1) ἀναρτῶ κάτι, κρεμῶ, 2) (μτφ) ἀπαγχονίζω. «τόν ἐκρέμασαν» κρέμομαι=κρεμιέμαι, κρεμοῦμαι. ἐπικρέμαμαι=ἐπίκειμαι, εἶμαι πλησίον.

- * κρίνω=1) χωρίζω, 2) ἐκλέγω, 3) προτιμῶ, 4) ἐκφέρω κρίσιν, 5) δικάζω, καταδικάζω, 6) ἐρωτῶ, ἐξετάζω, 7) ἐρμηνεύω. πρτ. *ἔκρινον*, μέλλ. *κρινῶ*, ἀόρ. *ἔκρινα*, πρκ. *κέκρικα*, ὑπερσ. *ἔκεκρίκειν*.
- Μέσ. *κρίνομαι*=1) προτιμῶ, 2) φιλονικῶ.
 - Παθ. *κρίνομαι*=1) ἐκλέγομαι, 2) δικάζομαι. πρτ. *ἔκρινόμην*, μέσ. μέλλ. *κρινούμαι*, παθ. μέλλ. *κρινθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἔκρινάμην*, παθ. ἀόρ. *ἔκρίθην*, πρκ. *κέκριμαι*, ὑπερσ. *ἔκεκρίμην*.

Ἐντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. καὶ ἀορ.

	ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	κρίνω	κρίνω	κρίνομι	κρίνε	κρίνειν	κρίνων
μέλλ.	κρινῶ (εἰς εἰ)	—	κρινεῖμι	—	κρινεῖν	κρινῶν
ἀόρ. α'	ἔκρινα	κρίνω	κρίναιμι	κρίνον	κρίναι	κρίνας

ΠΑΡΑΓ. κρίσις, κριτής, κρίμα, πρόκριτος, ἔγκριτος, κριτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν κρι- θ. κρι- καὶ κριν-: Ἐκ τὸ θ. κριν- καὶ τὸ πρόσφ. j, κριν-j-ω κρίν-νω κρίνω. Τὸ ι εἶναι μακρὸν εἰς τὸν ἐνεστώτα καὶ ἀόρ. ἐνεργ. καὶ μέσον.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, κατά, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. δικάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ. κρινούσι τὸν τὰ θαύματα ἐπιδεικνύοντα.

2) μετὰ δύο αἰτιατ. ἐξ ὧν ἡ μία κατηγ. τῆς ἄλλης οὐ γὰρ ἀφανῆ κρινεῖτε τὴν δίκην τήνδε

3) μετὰ αἰτιατ. καὶ γεν. (δηλοῦσαν τὸ ἔγκλημα ἢ τὴν ποινὴν): οὐπερ τὰς ἀπὸ στρατείας δίκας κρίνουσι.

Ν. ΕΛΛ. κρίνω καὶ κρένω=1) ἀποφασίζω, φρονῶ, νομίζω. «κρίνεις αὐτὸ ὀρθό,» 2) (ἐπὶ δικαστηρίου) ἀποφασίζω, «τὸ δικαστήριον ἔκρινεν ἀβάσιμον τὴν κατηγορίαν». 3) διατυπώνω γνώμην διὰ κάτι, 4) ἀσκῶ ἀποφασιστικὸν ρόλον εἰς κάτι. «ἡ ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου ἔκρινε τὴν τύχην τῆς ἐπαναστάσεως». σύνθ. ἀνακρίνω, διακρίνω, ἐγκρίνω, κατακρίνω, ἐπικρίνω, συγκρίνω κλπ.

κροτῶ (έω)=1) κάνω κρότον, 2) κτυπῶ, 3) ἐπικροτῶ. πρτ. *ἔκροτουν*, [μέλλ. *κροτήσω*], ἀόρ. *ἔκροτησα*. [πρκ. *κεκρότηκα*, [ὑπερσ. *ἔκεκροτήκειν*].

- Μέσ. καὶ Παθ. *κροτοῦμαι*, πρτ. *ἔκροτούμην*, [παθ. μέλλ. *κροτηθήσομαι*], παθ. ἀόρ. *ἔκροτήθην*, πρκ. *κεκρότημαι*.

ΠΑΡΑΓ. κρότησις, κροτητός, ἀσυγκρότητος:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. κρότος θ. κροτέ ω κροτῶ.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. : ἀνά, ἀντί, διά, σύν, ἐπι

ΣΥΝΩΝ. δουπῶ.

ΣΥΝΤΑΞ: με αιτιατ. : πότερον κροτεῖν δεῖ τὰς χεῖρας ἢ γελᾶν ἢ τί ποιεῖν;

Ν. ΕΛΛ. κροτῶ=1) παράγω κρότον 2) κρούω κάτι πρὸς παραγωγήν κρότου. ἐπικροτῶ=ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω. «ἐπικροτῶ τὰ σχέδιά σου», συγκροτῶ=συνθέτω κάτι, συναποτελῶ.

κρούω=1) κτυπῶ, 2) συγκρούω, 3) πλήττω. πρτ. ἔκρουον, μέλλ. κρούσω, ἀόρ. ἔκρουσα, πρκ. κέκρουκα, ὑπερσ. ἔκεκρούκειν.

- Μέσ. καὶ Παθ. κρούομαι, πρτ. ἐκρουόμην, μέσ. μέλλ. κρούσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκρουσάμην, παθ. ἀόρ. ἐκρούσθην, πρκ. κέκρουμαι καὶ κέκρουσμαι, ὑπερσ. ἔκεκρούσμην.

ΠΑΡΑΓ: κροῦσις, κρούσμα καὶ κρούμα (=κτύπημα) κρουστός, κρουστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν κρου- τὸ θ. κρουσ- καὶ τὸ προσφ. j, κρουσ-j-ω—κρούω. Τὸ σ διατηρεῖται πρὸ τῶν θ, μ, τ.

ΣΥΝΘ. με πολλὰς προθ. : ἀνακρούομαι πρύμναν (=χωρῶ δπισθεν), παρακρούω (=ἐξαπατῶ, παραπλανῶ).

ΣΥΝΩΝ. κόπτω, βάλλω, πλήττω, τύπτω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αιτιατ. : Ἴπποκράτης τὴν θύραν τῇ βακτηρίᾳ πάνυ σφόδρα ἔκρουε.

Ν. ΕΛΛ. κρούω=κτυπῶ, πλήττω. συγκρούω.

κρύπτω=1) κρύβω, 2) καλύπτω, σκεπάζω. πρτ. ἔκρυπτον, μέλλ. κρύψω, ἀόρ. ἔκρυψα, πρκ. κέκρυφα, [ὑπερσ. ἔκεκρύφειν].

- Μέσ. καὶ Παθ. κρύπτομαι, πρτ. ἐκρυπτόμην, μέσ. μέλλ. κρύψομαι, [παθ. μέλλ. α' κρυφθήσομαι, παθ. μέλλ. β' κρυβήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἐκρυψάμην, παθ. ἀόρ. α' ἐκρύφθην, [παθ. ἀόρ. β' ἐκρύβην], πρκ. κέκρυμμαι, ὑπερσ. ἔκεκρύμμην ἢ κεκρυμμένος ἦν.

Κλίσις παρακ.

Ὅριστ κέκρυμμαι, κέκρυψαι, κέκρυπται, -μμεθα, -φθε, μμένοι εἰσί. προστ. κέκρυψο, -φθω, -φθε, -φθων, ἀπαρ. κεκρύφθαι, μτχ. κεκρυμμένος.

ΠΑΡΑΓ. κρύπτη, κρυπτός, κρυπτέον, κρυπτεία, κρυφός, κρύφα, κρύβδην.

ΕΤΥΜ. θ. κρυβ καὶ κρυφ- καὶ τὸ πρόσφ τ, κρύβ-τ-ω—κρύπτω. Τὸ υ εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, ἐπί, κατά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. καλύπτω, κεύθω, θάπτω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αιτιατ. : (οἱ) ἔκρυπτον τὴν πρὸς ὑμᾶς ἔχθραν;

2) με δύο αιτιατ. : καὶ ὅσα ἐπέπατό τις ἤκιστα, Κύρον ἔκρυπτεν.

Ν. ΕΛΛ. κρύπτω καὶ κρύβω = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. 2) φυλάττω κάποιο μυστικό, ἀποσιωπῶ. σύνθ. ἀποκρύπτω.

- * **κτείνω**=φονεύω. Τὸ ρ. εἰς τοὺς ἀττ. πεζογράφους εἶναι συνήθως σύνθ. **ἀποκτείνω** καὶ **ἀποκτείννυμι**. πρτ. **ἀπέκτεινον** καὶ **ἀπεκτείννυν**, μέλλ. **ἀποκτενῶ**, ἀόρ. α' **ἀπέκτεινα** καὶ β' **ἀπέκτανον**, πρκ. **ἀπέκτονα**, ὑπερσ. **ἀπεκτόνειν**.
- Παθ. οἱ ἀττ. πεζογράφοι χρησιμοποιοῦν τὸ **ἀποθνήσκω** (=φονεύομαι).

Ἐντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. καὶ ἀορ:

	ὄριστ.	ὕποτ:	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ,	κτείνω	κτείνω	κτείνοιμι	κτείνε	κτείνειν	κτείνων
μέλλ.	κτενῶ	—	κτενοίμι	—	κτενεῖν	κτενῶν
ἀορ.	ἐκτεινα	κτείνω	κτείναμι	κτείνον	κτεῖναι	κτεῖνας

ΠΑΡΑΓ. κτόνος, πατροκτόνος, μητροκτόνος, παιδοκτόνος [ἐντομοκτόνον, συζυγοκτόνος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. κτεν- καὶ τὸ πρόσφ. j, κτέν j-ω, κτέν-νω—κτείνω. Τὸ θ. κτεν- κατὰ μετάπτωσιν γίνεται κταν- καὶ κτον-.

ΣΥΝΘ. μετὰς προθ.· ἀπό, κατὰ.

ΣΥΝΩΝ. φονεύω, διαφθείρω, θανατῶ, ἀναιρῶ, κατακαίνω.

ΑΝΤΙΘ. ἀναβιώσκομαι,

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. : πολλοὺς μὲν ἔχθρας ἔνεκα ἀπέκτεινον.

κτίζω=1) συνοικίζω χώραν, 2) οἰκοδομῶ, 3) ἰδρύω (πόλιν), 4) ἱθεσπίζω, 5) παράγω, δημιουργῶ. πρτ. **ἔκτιζον**, [μέλλ. κτίσω], ἀόρ' **ἔκτισα**, [πρκ. κέκτικα καὶ ἔκτικα].

- Παθ. **κτιζομαι**, πρτ. **ἐκτιζόμεην**, [παθ. μέλλ. κτισθήσομαι], παθ. ἀόρ. **ἐκτίσθην**, [πρκ. ἔκτισμαι].

ΠΑΡΑΓ. κτίσμα, κτίστης, κτιστός, κτίστωρ, κτίσις, κτίτωρ.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. κτίδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, κτίδ-j-ω κτίζω.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὴν προθ. : σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἰδρύω, οἰκοδομῶ, δέμω.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. : Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν καὶ Ἀμφιλοχίαν ἔκτισαν:

Ν. ΕΛΛ. κτίζω καὶ χτίζω=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

- * **κτῶμαι** (ἀομαι)=1) ἀποκτῶ, 2) προμηθεύομαι, 3) κερδίζω. πρτ. **ἐκτώμην**, μέσ. μέλλ. **κθήσομαι**, [παθ. μέλλ. κτηθήσομαι], μέσ. ἀόρ. **ἐκτησάμην**, παθ. ἀόρ. **ἐκτῆθην**, πρκ. **κέκτημαι** καὶ σπαν. **ἔκτημαι**, ὑπερσ. **ἐκεκτῆμην**, τετελ. μέλλ. **κεκθήσομαι**.

Κλίσις πρκ:

ὄριστι: κέκτημαι, σαι, ται.

ὄποτ. κεκτῶμαι, κεκτῆ, κεκτῆται.

εὐκτ. κεκτῆμην ἢ κεκτῶμην, κεκτῶ, κεκτῶτο.

πρόστ. κέκτησο. **ἀπαρ.** κεκτῆσθαι, **μτχ.** κεκτημένος.

ΠΑΡΑΓ. κτήμα, κτήσις, κτήνος, κτήτωρ, κτητός, κτητικός, κτέανον, ἐπίκτητος, ἄκτητος.

ΕΤΥΜ. ἀπό θ. κτη- καὶ κτα- κτα- ομαι κτῶμαι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἐν, ἐπί, κατά, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΘ. κερδαίνω, λαμβάνω, πορίζομαι.

ΑΝΤΙΘ. προίεμαι, ἀποβάλλω, ἀπόλλυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. εἰ γὰρ ἐκεκτῆμην οὐσίαν.

2) με 2 αἰτιατ. ἐξ ὧν ἡ μία κατηγορ. τῆς ἄλλης: Τισσαφέρνης τοὺς θεοὺς πολεμίους ἐκτήσατο.

Ν. ΕΛΛ. κυρίως χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν καθαρεύουσαν ἢ μτχ. τοῦ παθ. ἄορ. «ικανότης κτηθεῖσα ἐν τῷ στρατεύματι» καὶ ὁ πρκ. κέκτημαι=ἔχω κατέχω. «κέκτημαι τὰ ἀπαραίτητα προσόντα». σύνθ. ἀποκτῶ καὶ ἀποχτῶ, κατακτῶ καὶ καταχτῶ.

κυβερνῶ (άω)=1) διοικῶ, 2) διευθύνω. πρτ. *ἐκυβέρονων*, μέλλ. *κυβερνήσω*, ἄορ. *ἐκυβέρονησα*.

• Παθ. *κυβερνώμαι*, πρτ. *ἐκυβερνώμην*.

ΠΑΡΑΓ. κυβέρνησις, κυβερνήτης, κυβερνητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. κυβερνα- (λατ. guberno=κυβερνῶ) κυβερνά-ω-ῶ

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. διὰ καὶ σύν.

ΣΥΝΩΝ. διοικῶ, ἄρχω, κρατῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. τὰ ἄρματα κυβερνώσιν.

Ν ΕΛΛ. **κυβερνῶ** καὶ **κυβερνάω**=1) κρατῶ τὸ τιμόνι, 2) διοικῶ, διευθύνω, 3) διαχειρίζομαι τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν μιᾶς χώρας. «ὁ βασιλεὺς βασιλεύει, καὶ ἡ κυβέρνησις κυβερνᾷ», διακυβερνῶ.

κυκλῶ (όω)=1) περικυκλώνω, 2) περιβάλλω, 3) περιστρέφω. Τὸ μέσον *κυκλοῦμαι* χρησιμοποιεῖται ὡς ἐνεργητικόν.

• Παθ. *κυκλοῦμαι*=σηματίζω κύκλον, κυρτώνομαι. πρτ. *ἐκυκλούμην*, μέλλ. *κυκλώσομαι*, [παθ. μέλλ. *κυκλωθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐκυκλωσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐκυκλώθηην*, πρκ. *κεκύκλωμαι*.

ΠΑΡΑΓ. κύκλωσις, κύκλωμα, κυκλωτός, κυκλωτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιαστ κύκλος θ. κυκλώ--ῶ.

ΣΥΝΘ. συνήθως με τὴν πρόθ. περί.

ΣΥΝΩΝ. περικλείω, περιστρέφω, περιτειχίζω, περιστοιχίζω, περιβάλλω

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ.: οἱ Πελοποννήσιοι ἐκυκλοῦντο τὸ δεξιὸν τῶν ἐναντίων.

Ν. ΕΛΛ. κυκλῶ και κυκλώνω=δ,τι και εις τὰ ἀρχαῖα. σύνθ. περι-
κυκλώνω.

κυλίνδω και κυλινδέω=1) κυλίω κάτ., 2) κινῶ, 3) περιστρέφω.
πρτ. ἐκύλινδον, [μέλλ. κυλινδήσω και κυλίσω, ἀόρ. ἐκύλισα].

- Μέσ. κυλίνδομαι και κυλινδοῦμαι και καλινδοῦμαι, πρτ. ἐκα-
λινδοῦμην, [μέσ. μέλλ. κυλίσομαι, παθ. κυλισθήσομαι, μέσ. ἀόρ.
ἐκυλισάμην], παθ. ἀόρ. ἐκυλίσθην [και ἐκυλινδήθην], πρκ. κεκύ-
λισμαι [ὑπερσ. ἐκεκυλίσμην].

ΠΑΡΑΓ. κυλίνδηοις, κύλινδος, κύλις, κύλισμα, κυλιστός, κυλίστρα.
ΕΤΥΜ. ἀπό τὰ θέματα κυλίνδ- κυλινδε- και καλυνδε-:

Τὸ ι εἶναι μακρόν εις ὄλους τοὺς χρόνους πλην τοῦ ἐνεστ. και πρτ.
ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἐκ, ἐπί κατά, περί, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. περιστρέφω, κινῶ, κυλίω.

ΣΥΝΤΑΞ με αἰτιατ. κυλίνδουσι λίθους ὑπέρ ταύτης τῆς ὑπερεχούσης
πέτρας.

Ν. ΕΛΛ. κυλίω και κυλῶ=δ,τι και εις τὰ ἀρχαῖα. κατακυλῶ.

κύπτω=1) σκύβω, 2) κάμπτομαι. [πρτ. ἔκυπτον, μέλλ. κύψω], ἀόρ.
ἔκυψα, πρκ. κέκυψα.

- Μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. οημασ. κύψομαι συνήθ. σύνθ.

ΠΑΡΑΓ. [κύψωμα, κύψωσις].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ κυβ- και τὸ πρόσφ. τ, κυβ-τ-ω κύπ-τ-ω. Τὸ υ εἶ-
ναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἐν, ἐπί, παρά, πρὸς, σύν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. νεύω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) ἀμτβ . ἡδη γὰρ ὅτι ἐξ αὐτῶν καλόν τι ἀνακύψοιτο τῶν
ἐρωτημάτων.

2) σπαν. με ἑμπρόθ. προσδ : και στένων και κύπτων εις τὴν
ᾗ γῆν.

Ν. ΕΛΛ. κύπτω, κύφτω και σκύβω=δ,τι και εις τὰ ἀρχαῖα. (ιιτφ).
«ἔκυψεν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐθθυνῶν» ὑποκύπτω.

κυρῶ (ὄω)=1) κάμνω κάτι ἔγκυρον, ἐπικυρώνω, ἐπιβεβαιώνω, 2) ἐ-
κτελῶ. πρτ. ἐκύρουν, [μέλλ. κυρώσω], ἀόρ. ἐκύρωσα.

- Μέσ. και Παθ. κυροῦμαι, [παθ. μέλλ. κυρωθήσομαι], παθ. ἀόρ.
ἐκυρώθην, [πρκ. κεκύρωμαι, ὑπερσ. ἐκεκυρώμην].

ΠΑΡΑΓ. κύρωσις, κύρωμα, κυρωτέον, ἐπικύρωσις.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὔσιαστ. κῦρος θ. κυρό-ω-ῶ.

ΣΥΝΤ. με τὰς προθ. : ἐπί, κατά.

ΑΝΤΙΘ. ἀκυρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : ἐπειδὴ ἡ ἐκκλησία κυρώσασα ταῦτα διελύθη.

N. ΕΛΛ. ἐπικυρώνω=1) καθιστῶ κάτι ἔγκυρον, ἐπισημοποιῶ, 2) ἐπιβεβαιώνω κάτι, συμφωνῶ. κατακυρώνω=1) ἀναγνωρίζω τὴν κατοχὴν κάποιου πράγματος εἰς κάποιον. ἐπιδικάζω.

* κωλύω=1) ἐμποδίζω, 2) ἀπαγορεύω. πρτ. ἐκώλυον, μέλλ. κωλύσω, ἄορ. ἐκώλυσα, πρκ. κεκώλυκα.

• Παθ. κωλύομαι, πρτ. ἐκωλυόμην, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. κωλύσομαι, [παθ. μέλλ. κωλυθήσομαι], μέσ. ἄορ. ἐκωλύθην, πρκ. κεκώλυμαι, ὑπερσ. ἐκεκωλύμην, τετελ. μέλλ. κεκωλύσομαι.

ΠΑΡΑΓ. κώλυμα, κωλύμη (=ἐμπόδιον), κώλυσις, κωλυτής, ἀκωλύτως.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. κωλύ-ω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, διά, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἐμποδίζω, εἴργω, ἀπερύκω, ἀποτρέπω.

ΑΝΤΙΘ. ἐῶ, ἀφήμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : μαχόμενοι δ' οἱ πολέμιοι ἐκώλυον τὰς παρόδους.

2) με αἰτιατ. καὶ γεν. : πολλοὺς ἂν αὐτῶν κωλύσειε τοῦ καίειν ἐπιόντας.

3) με αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. (τελικ.) : τί με κωλύει κληροῦσθαι τῶν ἐννέα ἀρχόντων.

N. ΕΛΛ. κωλύω=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, παρακωλύω=παρεμποδίζω κάποιον νὰ πράξῃ κάτι.

Λ

* λαγχάνω=1) λαμβάνω με κληρὸν, 2) γίνομαι κάτοχός τινος, 3) ἐνάγω κάποιον εἰς τὸ δικαστήριον. πρτ. ἐλάγχανον, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. λήξομαι, ἄορ. β' ἔλαχον, πρκ. εἴληχα, ὑπερσ. εἰλήχειν.

• Παθ. λαγχάνομαι, παθ. ἄορ. ἐλήχθην, πρκ. εἴληγμαι.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

εἴληγμαι = πρκ. τοῦ λαγχάνομαι

εἴλιγμαι = πρκ. τοῦ ἐλίσσομαι

Ἀντικατάστασις ἀόριστων

	ἄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀόρ. β'	ἔλαχον	λάχω	λάχοιμι	λάχε	λαχεῖν	λαχῶν
παθ. ἀόρ.	ἐλήχθην	ληχθῶ	ληχθείην	λήχθητι	ληχθῆναι	ληχθεῖς

ΠΑΡΑΓ. λαχμός (=λαχνός), λάχος (=λαχνός), λήξις (=κλήρωσις), ληκτέος, ληκτός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν λαχ- προέρχονται τὰ θ. : 1) τὸ ἀσθενές λαχ- καὶ 2) τὸ ἰσχυρὸν ληχ. ἀπὸ τὸ θ λαχ- τὸ πρόσφ. -αν- καὶ τὸ ἔνρινον ἐπένηθημα ν ἐντὸς τοῦ θέματός του λαυχ-άν-ω (ὅπως τὰ : λαμβάνω, τυγχάνω, μανθάνω, πυνθάνομαι) λα-ν-χ-αν-ω — λαγχ-άν-ω. Ἀπὸ τὸ ἴδιον θέμα ὁ ἀόριστος ἔλαχον. Ἀπὸ τὸ θ. ληχ- σχηματίζονται οἱ ἄλλοι χρόνοι, ὁ δὲ παρακείμενος ἐοχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ εἴληφα (τοῦ λαμβάνω).

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἄντι, ἀπό, διά, ἐπί, μετά, πρό, σύν. ἐπιλαγχάνω (=λαμβάνω μὲ κληρον μετὰ ἀπὸ κάποιον, ἔρχομαι δεύτερος) μτχ. ἐπιλαχῶν.

ΣΥΝΩΝ. κληροῦμαι, αἰροῦμαι, μείρομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : οὐχ ἡμᾶς δαίμων λήξεται.

2) μὲ γεν : οἱ ἄν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσι τελευτῆς.

3) μὲ ἀπαρ. : Λακεδαιμόνιοι ἔλαχον πρότεροι ἀποδιδόναι ἃ εἶχον. Ὡς συνδεδ. λαμβάνει κατηγορ. τοῦ ὑποκ. Δημοσθένους οὐκ ἔλαχε τειχοποιός.

Ν. ΕΛΛ. λαχαίνω=1) συναντῶ, ἀπαντῶ, 2) ἐπιτυγχάνω κάτι ἐκ τύχης : «μοῦ ἔλαχε ἓνα ρολόι» 3) ὡς τριτοπρόσωπον=συμβαίνει. «μὴν ἔλαχε νὰ τὸν συναντήσης» :

- * λαμβάνω=1) παίρνω 2) πιάνω 2) συλλαμβάνω. πρτ. ἐλάμβανον μέσ. μέλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. λήψομαι ἀόρ. β' ἔλαβον πρκ. εἴληφα ὑπερσ. εἴληφειν.
- Μέσ. λαμβάνομαι=1) πιάνομαι ἀπὸ κάτι, 5) καταφεύγω, 3) ἐπιπλήττω.
- Μέσ. καὶ Παθ. λαμβάνομαι, πρτ. ἐλαμβανόμεν, παθ. μέλ. ληφθήσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐλαβόμεν, παθ. ἀόρ. ἐλήφθην, πρκ. εἴλημαι, ὑπερσ. εἴλημην.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

<p>λήψομαι—ληφθήσομαι (μέλλ.), ἐλήφθην (ἀόρ.)=τοῦ λαμβάνω. λείψομαι—λειφθήσομαι (μέλλ.), εἰλείφθην (ἀόρ.)=τοῦ λείπω.</p>

Ἐντικατάστασις ἀορ. β'

ὄριστ.	ὕποτ.	ἐθκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔλαβον	λάβω	λάβοιμι	λαβὲ	λαβεῖν	λαβῶν
ἐλαβόμεν	λάβωμαι	λαβοίμην	λαβοῦ	λαβέσθαι	λαβόμενος

Κλίσις μέσ. πρκ καὶ ὑπερσ.

ὄριστ. εἴλημμαι - ψαι - πται - μμεθα - φθε - μμένοι εἰσί.**προστ.** εἴληψο - φθω, φθε, φθων.**ἀπαρ.** εἰλήφθαι. **μτχ.** εἰλημμένος.**ὑπερσ:** εἰλήμην - ψο - πτο- μμεθα, - φθε - μμένοι ἦσαν.

ΠΑΡΑΓ. λαβή, λαβίς, λάφυρον, λῆψις, λῆμμα, λήπιτης, ληπτέον, ληπτός, ἀντίληψις, ἀντιλήπτωρ (=ὑπερασπιστής), σύλληψις, ἀμφιλαφής (=κατάφυτος), καταληπτός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **σλαβ-** καὶ **σληβ-** προέρχονται τὰ θ. **λαβ-** καὶ **ληβ-**. Ἀπὸ τὸ θ. **λαβ-**, τὸ πρόσφ **-αν-** καὶ τὸ ἔνρινον **ἐπένημα ν** ἐντὸς τοῦ θέματός του **λα-ν-β-αν-ω** = **λαμβ-άν-ω**. Ἀπὸ τὸ θ. **λαβ-** σχηματίζονται καὶ οἱ ἀορ. β' **ἔλαβον**, **ἐλαβόμεν**. Ἀπὸ τὸ θ. **ληβ-** σχηματίζονται οἱ ἄλλοι χρόνοι. Ὁ ἀναδιπλ. **ει** προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀρχ. θ. **σλαβ-** — **σεσληφ-α** — **σελληφα εἴληφα**.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλὰς προθ.: ἀπολαμβάνω (=1 λαμβάνω παρά τινος, 2. λαμβάνω ὀπίσω), ἀντιλαμβάνομαι (=πιάνομαι ἀπὸ κάτι), ἐπιλαμβάνομαι (=πιάνομαι ἀπὸ κάτι), ὑπολαμβάνω (=1. δέχομαι ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, 2. ἀπαντῶ, 3. (μὲ ἀπαρέμφ.)=νομίζω).

ΣΥΝΩΝ. δέχομαι, αἶρω, δανείζομαι, ὠνοῦμαι, μισθοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. δίδωμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: μίαν μὲν ναῦν λαμβάνουσιν.

δίκην λαμβάνω (=τιμωρῶ), δίκην δίδωμι (=τιμωροῦμαι).

2) μὲ δύο αἰτιατ. (ἢ μία κατηγ. τῆς ἄλλης). ὥσπερ με ἀραῖον ἔλαβες.

3) μὲ γεν.: καὶ λαβόμενοι τῶν ὄρων διαφεύγουσιν εἰς τὰς Ἀθήνας.

4) μὲ αἰτιατ. καὶ κατηγ. μτχ.: ἂν ἄρα ἄλλον τινὰ λαμβάνη ψευδόμενον ἐν ἱῆ πόλει.

Ν. ΕΛΛ. λαμβάνω καὶ λαβαίνω=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἔλαβε γράμμα». σύνθ. ἀναλαμβάνω, ἐκλαμβάνω, παραλαμβάνω, συλλαμβάνω κλπ.

λανθάνω καὶ σπανιώτ. λήθω=1) διαφεύγω τὴν προσοχὴν, εἶμαι ἄγνωστος, παραμένω ἀθέατος. πρκ. **ἐλάνθανον**, μέλλ. **λήσω**, ἀορ. β' **ἔλαθον**, πρκ. **λέληθα**, ὑπέρσ. **ἐλελήθειν**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **λανθάνομαι** (=λησμονῶ ἀφίνω νὰ μοῦ διαφύγη κάτι. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζοὺς σχεδὸν πάντοτε σύνθετον **ἐπιλαν-**

θάνομαι. πρτ. *ἐπελανθανόμην*, μέσ. μέλλ. *ἐπιλήσομαι*, μέσ. ἄορ. β' *ἐπελαθόμην*, πρκ. *ἐπιλέλησμαι*, ὑπερσ. *ἐπελελήσμην*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

λήσω—(ἐπι)λήσομαι (μέλλ.)=τοῦ λανθάνω
λύσω—λύσομαι (μέλλ.)=τοῦ λύω

*Αντικατάστασις ἄορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἄπαρ.	μτχ.
ἔλαθον	λάθω	λάθοιμι	λάθε	λαθεῖν	λαθῶν
ἐλαθόμην	λάθωμαι	λαθοίμην	λαθοῦ	λαθέσθαι	λαθόμενος

ΠΑΡΑΓ. λάθος, λάθρα, λαθραῖος, λήθη, λήσμων (=ἐπιλήσμων), ἀληστος (=ἀλησμόνητος), λημοσύνη, ἀλάθητος, ἀληθής:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν λαθ- σχηματίζονται τὰ θ. : 1) λαθ- καὶ 2) ληθ-. Ἀπὸ τὸ θ. λαθ- καὶ τὸ πρόσφ. -αν-, τὸ ἔνρινον ἐπένημα ν ἐντὸς τοῦ θέματος λα-ν-θ-άν-ω λανθάνω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : διά, ἐκ, ἐπί, διαλανθάνω (=διαφεύγω τὴν προσοχήν), ἐπιλανθάνομαι (=λησμονῶ).

ΣΥΝΩΝ. διαφεύγω.

ΑΝΤΙΘ. μιμνήσκομαι, μνημονεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ κατηγ. μτχ. : οἱ ἰππεῖς ἐλάνθανον ἑαυτοὺς ἐπὶ τῷ λόφῳ γενόμενοι.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ εἰδ. πρότ. : οὐ λανθάνεις με ὅτι οὐδ' οἰόμενός με τούτων ἐπιμελεῖσθαι ταῦτα λέγεις.

3) μὲ κατηγ. μτχ τοῦ ὑποκ. (ἢ μτχ. μεταφράζεται ὡς ρῆμα καὶ τὸ ρῆμα ὡς ἐπίρρημα) : τοῦτο δ' αὖ οὕτω τρεφόμενον ἐλάνθανεν αὐτῷ τὸ στράτευμα.

Τὸ μέσον ἐπιλανθάνομαι, 1) μὲ γεν. : ἐπελανθανόμην τε αὐτοῦ θαμά.

2) μὲ κατηγ. μτχ. : ἐπελανθάνετο μεμνημένος τῶν ἐντολῶν.

3) μὲ τελ. ἄπαρ. εἰπεῖν ἐπιλανθάνονται.

* λέγω(1)=1) λέγω, ὁμιλῶ, ἐκθέτω, 2) διακηρύσσω, 3) διατάσσω, 4) καλῶ, 5) ἐννοῶ. πρτ. *ἔλεγον*, λέξω καὶ ἐρῶ, ἄορ. α' *ἔλεξα* καὶ *εἶπα*, ἄορ. β' *εἶπον*, πρκ. *εἶρηκα*, ὑπερσ. *εἰρήκειν*.

• Παθ. λέγομαι, πρτ. *ἐλεγόμην*, παθ. μέλλ. *ρηθήσομαι* καὶ *σπαν. λεχθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐρρήθην* καὶ *σπαν. ἐλέχθην*, πρκ. *εἶρη-*

μαι και σπαν. λέλεγμαι, ύπερσ. ειρήμην, τετελ. μέλλ. ειρήσομαι και λελέξομαι.

Πρόσεχε τὰ όμόηχα

ειρηκα (πρκ.), ειρήκειν (ύπερσ.), ειρημαι (πρκ.), ειρήμην (ύπερσ.)=τοῦ λέγω.
ήρηκα (πρκ.), ήρήκειν (ύπερσ.), ήρημαι(πρκ.), ήρήμην (ύπερσ.)=τοῦ ειρώ.
ήρεικα πρκ. τοῦ έρειδα.
ήρικα πρκ. τοῦ έρίζω.

’Αντικατάστασις μέλλ. και άορ.

	όριστ.	ύποτ.	εὐκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
μέλλ	έρω	—	έροιμι	—	έρειν	έρων
άορ. β’	είπον	είπω	είπομι	είπε	ειπειν	είπων
παθ. άορ.	έρρήθην	ρηθώ	ρηθείην	ρήθητι	ρηθῆναι	ρηθείς

Συμπληρωματικῶς κατὰ τὴν κλίσιν τοῦ άορ. β’ χ Ξσιμοποιουῦνται και οι έξῆς τύποι τοῦ άορ. α’ :

1) δεύτερον ένικ. όριστ. είπα, 2) εὐκτ. α’ πληθ. είπαιμεν, 3) προστ.είπον, είπάτω, είπατε, 4) άπαρ. είπαι, 5) μτχ. είπας.

ΠΑΡΑΓ. λόγος, λέξις, λεκτός, άναντιλέκτως (=άναμφοισθητήτως), λεκτικός, λεκτέον, ρῆμα, ρῆσις, ρητός, ρήτωρ, άπόρρητος, διαρρήδην (=σαφῶς), ρήτρα.

ΕΤΥΜ τὸ ρῆμα δὲν σχηματίζει ὄλους τοὺς χρόνους ἀπὸ τὸ ἴδιον θ. ἀλλὰ ἀπὸ τρία διαφορετικά. 1) ἀπὸ τὸ θ. λεγ-. 2) ἀπὸ τὸ θ. Feπ- (ἔπος=λόγος) Fe-Feπον και με την προσδευτικήν άνομοίωσιν FeFei-πον είπον. Τὸ ει ἐπειδὴ προήλθεν ὅπὸ άνομοίωσιν διατηρεῖται εἰς ὄλας τὰς έγκλίσεις. 3) ἀπὸ τὸ θ. Fer- (λατ: ver—bum=λόγος) και με μετάθεσιν φθόγγων Fre- και Fρη- ἀπὸ τὸ Fer- ὁ μέλλ. Fer-ε-σω —Feρέω —έρω, ὁ πρκ. FeFere-κα ε-ερ-ε-κα ειρηκα.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ : αντί, επί, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ άγορεύω, φημί, φράζω, φθέγγομαι, φωνῶ, λαλῶ, διηγούμαι δημηγορῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : νῦν γε μὴν λέξω τὰ προκείμενα. εἶ λέγω τινά (=έπαινώ κάποιον), εἶ άκούω (=έπαινοῦμαι), κακῶς λέγω τινά (=κακολογῶ), κακῶς άκούω (=κακολογοῦμαι).
2) με δύο αίτιατ. : ὅταν (οἱ ὑποκριταί) έν ταῖς τραγωδίαις ἀλλήλους τὰ ἔσχατα λέγωσιν.
3) με αίτιατ. και δοτ. : τοιοῦτόν σοι έγώ και μῦθον και λόγον ειρηκα.

- 4) με ειδ. πρότασιν: οἱτοι ἔλεγον ὅτι Κύρος μὲν τέθνηκεν.
 5) με ειδ. ἀπαρ. . ἔλεγε θαρρεῖν. καὶ τελὸς ὅταν ἔχη τὴν ἔννοιαν τοῦ κελεύω. τὰ τε ἔξω ἔλεγον αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν.
 6) με ἐμπρόθ. προσδ. · ἐφ' οἷς νῦν λέγω

Ν. ΕΛΛ λέγω καὶ λέω=1) ὅ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. 2) ἀναφέρω διαλαμβάνω, 3) ἐπηρεάζω, 4) ὑπόσομαι. «μοῦ εἶπε ὅτι θά μοῦ δανείσῃ χρήματα», 5) ἀπολοῦμαι. «τί ἔχεις νὰ πῆς,» 6) ὀνομάζω, ἀποκαλῶ 7) σκέπτομαι. «λέω νὰ φύγω» 8) νομίζω, ὑποθέτω, φαντάζομαι. «ποτέ δὲν τόλεγα νὰ φανῆ ἀχάριστος» 9) ἀπαγγέλλω. σύνθ. προλέγω, ἀντιλέγω, παραλέω.

- * λέγω (2)=1) συλλέγω, συναθροίζω, 2) λογαριάζω, 3) μετρῶ. Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθετον κυρίως μετὰ τὴν σύν. ἔνεστ. **συλλέγω**, πρτ. **συνέλεγον**, μέλλ. **συλλέξω**, ἀόρ. **συνέλεξα**, παρκ. **συνείλοχα**.
- Μέσ. καὶ Παθ. **συλλέγομαι**, πρτ. **συνελεγόμην**, μέσ. μέλλ. **συλλέξομαι**, [παθ. μέλλ. α' **συλληχθήσομαι**], παθ. μέλ. β' **συλληγήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **συνελεξάμην**, παθ. ἀόρ. α' **συνελέχθην**, παθ. ἀόρ. β' **συνελέγην**, παρκ. **συνείλεγμα**, ὑπερσ. **συνειλεγμένος ἦν**. Ὁ παρκ. ὅταν εἶναι σύνθετ. μετὰ τὰς προθ. ἐπι καὶ ἐκ σχηματίζεται: **ἐπιλέλεγμα** καὶ **ἐκλέλεγμα**.

Ἀντικατάστασις ἀορ.

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
συνέλεξα	συλλέξω	συλλέξαιμι	σύλλεξον	συλλέξαι	συλλέξας
συνελέγην	συλληγῶ	συλληγείην	συλλέγηθι	συλληγῆ- ναι	συλληγείς

ΠΑΡΑΓ. λογὰς (=διαλεγμένος), λογάδην (=κατ' ἐκλογήν), ἐκλογή, ἐκλεκτός, ἐκλεκτέος, ἐκλεκτέον, συλλογή, σύλλογος, συλλογεύς, κατάλογος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. λεγ- (λατ. lego=συναθροίζω)· ὁ παρκ λαμβάνει ἀναδιπλασ. εἰ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ εἶληφα,

ΣΥΝΘ μετὰ τὰς προθ. : ἀπό, διά, ἐκ, ἐπί, κατά, προ-εκ, καὶ κυρίως τὴν πρόθ. σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀθροίζω, ὀλίζω.

ΣΥΝΤΛΞ. μετὰ αἰτιατ. : Κλέαρχος στράτευμα συνέλεξεν.

Ν. ΕΛΛ. συλλέγω=1) μαζεύω. «συλλέγω σπάνια βιβλία», ἐκλέγω, διαλέγω.

- ληλατῶ** (έω)=1) ἀπάγω λείαν, λαφυραγωγῶ, 2) ληστεύω. πρτ. **ἐληλάτουν**, μέλλ. **ληλατήσω**, ἀόρ. **ἐληλάτησα**.
- Παθ. [ἔνεστ. **ληλατοῦμαι**, ἀόρ. **ἐληλατήθην**].

ΠΑΡΑΓ. [ληλασία, ληλάτησις].

ΕΤΥΜ. από τὸ εὐσιαστ. ληλάτης (λεία + ἐλαύνω). θ. ληλατέ-ω ὁ παρασύνθετον:

ΣΥΝΩΝ. ληίζομαι, ἐρημῶ, βλάπτω, φθείρω, δηῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ἢ τὸν εἰσαεὶ ληλατήσῃ χρόνον.

2) μὲ ἐμπρόθ: προσδ. : γινώσκοντες ὅτι καὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν ληλατήσῃεν.

Ν. ΕΛΛ. ληλατῶ=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) κατακλέπτω. «οἱ κλέπται ἐληλάτησαν τὸ κατάστημα».

* λείπω=ἐγκαταλείπω, ἀφίνω. πρτ. *ἔλειπον*, μελλ. *λείψω*, ἀόρ. β' *ἔλιπον*, πρκ. *λέλοιπα*, ὑπερσ. *ἐλελοίπειν*.

● Μέσ. καὶ Παθ. *λείπομαι*, πρτ. *ἐλειπόμην*, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. ση-
μασ. *λείψομαι*, παθ. μέλλ. *λειφθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. β' *ἐλιπόμην*,
μέλλ. παθ. ἀόρ. *ἐλειφθην*, πρκ. *λέλειμμα*, ὑπερσ. *ἐλελείμην*,
τετελ. *λελείψομαι*. Τὸ μέσον *λείπομαί τινος*=εἶμαι κατώτερος,
ὑπολείπομαι ἀπὸ κάποιου.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

λείψομαι (μέλλ.), λειφθήσομαι (μέλλ.), ἐλειφθην (ἀόρ.)=τοῦ λείπω
λήψομαι (μέλλ.), ληφθήσομαι (μέλλ.), ἐλήφθην (ἀόρ.)=τοῦ λαμβάνω
λέλειμμα (πρκ.), ἐλελείμην (ὑπερσ.)=τοῦ λείπομαι
λέλυμαι (πρκ.), ἐελύμην (ὑπερσ.)=τοῦ λύομαι

* Αντικατάστασις ἐνεστ. καὶ ἀορ (πρόσεχε τὴν ὀρθογραφίαν)

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχι
ἐνεστ.	λείπω	λείπω	λείπομι	λείπε	λείπειν	λείπων
ἀόρ. β'	ἔλιπον	λίπω	λίπομι	λίπε	λιπεῖν	λιπῶν
ἐνεστ.	λείπομαι	λείπομαι	λειποίμην	λείπου	λείπεσθαι	λειπόμε- νος
ἀορ. β'	ἐλιπόμην	λίπωμαι	λιποίμην	λιποῦ	λιπέσθαι	λιπόμενος

ΠΑΡΑΓ. λείψις, λείμμα, [ἔλλειμμα, ἔλλειψις, διάλειμμα], λείψανον, [ἀδιάλειπτος], ἔλλιπής, λοιπός, λοῖσθος, λοῖσθιος (=ὁ τελευταῖος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν λειπ- προέρχονται: 1) τὸ ἰσχυρὸν θ. λειπ- (ἐνεστ., πρτ., μέλλ. καὶ οἱ μέσοι καὶ παθ. τύποι πλὴν τοῦ ἀορ. β'), 2) τὸ ἀσθενές θ. λιπ- (ἀόρ. β' ἐνεργ. μεσ.) ἀπὸ τὸ θ. λειπ- μὲ ἑτεροίωσιν. λοιπ- ὁ πρκ. λέλοιπα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, παρά, πρό, κατά, ὑπό:
ΣΥΝΩΝ. ἔω, ἀφήμι, τοῦ μέσου: ἥττωμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ. : λείπουσι δὴ καὶ τὸν λόφον οἱ ἵππεις.
2) τὸ μέσον μὲ γεν. : λείπομαί τινος=εἶμαι κατώτερος τινός
ἀνὴρ καὶ ἐς τὰλλα οὐδενός λειπόμενος.

Ν. ΕΛΛ. λείπω=1) ἀπουσιάζω. «λείπει ἀπὸ τὸ σπίτι», 2) ἀποδημῶ: «λείπει στὴν Ἀμερική», 3) ὑπολείπομαι, λείπω. «λείπουν 2 σελίδες ἀπὸ τὸ βιβλίο», σύνθ. παραλείπω. ἐκλείπω, ἐλλείπω, καταλείπω: **ἐγκαταλείπω**-

λεύω=1) λιθοβολῶ 2) φονεύω μὲ λίθον. συνήθως σύνθετον· **καταλεύω**, πρτ. **κατέλευον**, μέλλ. **καταλεύσω**, ἄορ. **κατέλευσα**.

• Παθ. **καταλεύομαι**, παθ. μέλλ. **καταλευσθήσομαι**, παθ. ἄορ. **κατελεύσθην**.

ΠΑΡΑΓ. λευστήρ καὶ λεύσιμος (=ὁ λιθοβολῶν), κατάλευσις, λιθόλευστος, λευσμός (=λιθοβολία).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **λεF** (δωρ. **λεύς**=λίθος) καὶ **λαF-** (λαῶς=λίθος), θ. **λεύ-ω**. Τὸ ρῆμα παίρνει σ πρὸ τῶν καταλήξεων ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ μ, τ, θ.

ΣΥΝΘ. κυρίως μὲ τὴν κατά.

ΣΥΝΩΝ. βάλλω, λιθάζω, λιθοβολῶ

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : τὸν τε Θράσυλλον ἤρξαντο λεύειν.

λήγω=1) καταπαύω, κατευνάζω, 2) τελειώνω, σταματῶ. πρτ. **ἔληγον**, μέλ. **λήξω**, ἄορ. **ἔληξα**.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **λαγ** (λαγαρός=χαλαρός), θ. **λήγ-ω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, κατά, παρά.

ΣΥΝΩΝ. παύομαι, τελευτῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἄρχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀντιβ. : ἡ ἡμέρα οὕτως ἔληξε.

2) μὲ γεν. : εἰ λήγοις τῶν πόνων, τούτου ἂν ἐπιτύχοις.

3) μὲ κατηγ. μτχ. : ἐκεῖνός γε μὴν ὑμῶν οὐποτ' ἔληγεν.

Ν. ΕΛΛ. **λήγω**=1) τελειώνω. «ἔληξεν ἡ συνεδρίασις». 2) τερματίζομαι κάπου. «ὁ ἀ' παγκόσμιος πόλεμος ἔληξε τὸ 1918». σύνθ. **ἀπολήγω** **καταλήγω**,

λήζομαι· ἀποθ.=1) λαμβάνω ὡς λείαν. 2) λεηλατῶ, ληστεύω. 3) ἐρημώνω. πρτ: **ἐληζόμην**, [μέλλ. **λήσομαι**], ἄορ. **ἐλησάμην**, [πρτ: **λέλησμαι**].

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

<p>λήσομαι (μέλλ.), ἐλησάμην (ἄορ.)=τοῦ λήζομαι λύσομαι (μέλλ.), ἐλυσάμην (ἄορ.)=τοῦ λύομαι</p>
--

ΠΑΡΑΓ. ληστής, ληστεύω, ληστρικός, ληστήριον (=φωλεὰ ληστῶν).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. **ληῖς** -ιδος (=λεία)· θ. **ληιδ-** καὶ τὸ πρόσφ: **j**, **ληιδ-j-ομαι**, **ληῖζομαι** ἢ **λήζομαι**.

ΣΥΝΩΝ. δηῶ, ληστεύω, λεηλατῶ, βλάπτω, κακουργῶ, κλέπτω:
ΣΥΝΤΑΞ. μεῖς αἰτιατ. : κάντεῦθεν ὀρμώμενοι ἐλήζοντο τὴν Κολχίδα.

- * **λογίζομαι**· ἀποθ.=1) ὑπολογίζω, 2) σκέπτομαι, 3) νομίζω, 4) συμπεραίνω, 5) θεωροῦμαι. πρτ. *ἐλογιζόμεην*, μέσ. μέλλ. *λογιούμαι*, [παθ. μέλλ. *λογισθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐλογισάμην*, παθ. ἄορ. *ἐλογίσθην*, πρκ. *λελόγισμαι*, ὑπερσ. *ἐλελογίσμην*.

ΠΑΡΑΓ. λογισμός, λογιστής, [λογιστήριον, λογιστικός], λογιστέον, [ἀλόγιστος, συλλογιστέος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *λόγος* μετὰ τὴν κατάληξιν *-ίζομαι*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. : ἀνά, διά, κατά, παρά, σύν, ὑπό, διαλογίζομαι (=σκέπτομαι)

ΣΥΝΩΝ βουλεύομαι, σκοποῦμαι, ἀριθμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μεῖς αἰτιατ. : τὰ ξυμφέροντα λογιζόμενοι τῷ δικαίῳ λόγῳ νῦν χρῆσθε.

2) μεῖς ἀπαρ. τοιόνδε τι λογίζομαι συμβαίνειν.

3) μεῖς εἰδ. πρὸτ. : ἐλογίζοντο ὡς ἀποστήσοιντο αἱ περιοικίδες πόλεις.

Ν. ΕΛΛ συνήθως σύνθετον *ἀναλογίζομαι*=λογαριαζῶ ὑπολογίζω: «ἀναλογίζομαι τοὺς κινδύνους», *διαλογίζομαι*=σκέπτομαι, *στοχάζομαι* *καταλογίζω*=ἀποδίδωμι εὐθύνην εἰς κάποιον. «σοῦ καταλογίζουσι βαρεῖαν ἀμέλειαν» *συλλογίζομαι*.

λοιδορῶ (έω)=1) ὑβρίζω, κακολογῶ. πρτ. *ἐλοιδορουν*, μέλλ. *λοιδορήσω*, ἄορ. *ἐλοιδορήσα*, πρκ. *λελοιδορήκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *λοιδοροῦμαι*, πρτ. *ἐλοιδορούμην*, μέσ. μέλλ. *λοιδορήσομαι* [καὶ *λοιδορηθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐλοιδορησάμην*, παθ. ἄορ. *ἐλοιδορήθην*, πρκ. *λελοιδορήμαι*.

ΠΑΡΑΓ. λοιδορήσις, λοιδορισμός, [λοιδορητέον, λοιδορήμα].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *λοιδορός*=κακολόγος θ. *λοιδορέ-ω-ῶ*.

ΣΥΝΩΝ. κακολογῶ, ὑβρίζω, ψέγω, μέμφομαι βλασφημῶ, αἰτιῶμαι, κατηγορῶ, ἐγκαλῶ

ΑΝΤΙΘ. εὖ λέγω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, εὐλογῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἕνεργ. μεῖς αἰτιατ. : αὐτοὶ τε ἀγάλλονται καὶ ἡμᾶς λοιδοροῦσιν

τὸ μέσον μετὰ δοτ. : ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο.

- * **λυμαίνομαι**· ἀποθ.=1) κακομεταχειρίζομαι, κακοποιῶ, 2) καταστρέφω, ἀφανίζω, 3) ἀτιμάζω. πρτ. *ἐλυμαινόμην*, μέλλ. *λυμανοῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἐλυμηνάμην*, παθ. ἄορ. *ἐλυμάνθην*, πρκ. *λελύμασμαι*, [ὑπερσ. *ἐλελυμάσμην*], τετελ. μέλλ. *λελυμασμένος ἔσομαι*.

ΠΑΡΑΓ. λυμαντήρ, λυμαντής, λυμαντήριος:

ΕΤΥΜ. από τὸ οὐσιασ. *λύμη* (=βλάβη) θ. *λυμαν-* καὶ τὸ πρόσφ. *j*, *λυμαν-j-ομαι* καὶ *ἐπένθεσιν* τοῦ *j* *λυμαίνομαι*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : *διά, ἀπό, κατά*· *ἀπολυμαίνομαι* (=ἀποβάλλω τὴν βλάβην).

ΣΥΝΩΝ. βλάπτω, λωβῶμαι, κακουργῶ, δηῶ.

ΑΝΤΙΘ. λυσιτελῶ, ὀνίνημι, ὠφελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : *κατὰ* τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἐλυμαίνοντο τὴν Πελοπόννησον.

2) μὲ δοτ. : εἴ τις ἡμῶν αὐτῶν λυμαίνεται τῇ καταστάσει:

Ν. ΕΛΛ. *λυμαίνομαι*=φθείρω, καταστρέφω. «οἱ λησταὶ ἐλυμαίνοντο τὴν ὑπαιθρον» *ἀπολυμαίνω*=καθαρίζω, ἐξυγιαίνω:

λυπῶ (έω)=1) προξενῶ λύπην, 2) ἐνοχλῶ, 3) πικραίνω, στενοχωρῶ.
πρτ. *ἐλύπουν*, μέλλ. *λυπήσω*, ἀόρ. *ἐλύπησα*, πρκ. *λελύπηκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *λυποῦμαι*, πρτ. *ἐλυπούμην*, μέσ. μέλλ. *λυπήσομαι*, [παθ. μέλ. *λυπηθήσομαι*], παθ. ἀόρ. μὲ μέσ. σημασ. *ἐλυπήθην*, πρκ. *λελύπημαι*.

ΠΑΡΑΓ. ἀλύπητος, λυπητέον, ἀλυπήτως, [λύπημα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσ. *λύπη*, θ. *λυπέ-ω-ῶ*,

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : *ἀντί, ἀπό, παρά, σύν*:

ΣΥΝΩΝ. ἀνιῶ, βλάπτω, θλίβω, ἐνοχλῶ, πιέζω.

ΑΝΤΙΘ. ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι, ἡδομαι, τέρπομαι, χαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. Τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. : τοῦτό σε λυπεῖ.

2) μὲ δύο αἰτιατ. (ἢ μία σύστοιχ.) : ἅπερ ἐγὼ ὑμᾶς ἐλύπουν

3) μὲ κατηγ. μτχ. : ἐλύπει γὰρ αὐτόν (τὸν Μηδοσάδην) ἢ χώρα πορθουμένη.

τὸ μέσον 1) μὲ κατηγ. μτχ. : ταῦτα ἐλυπεῖτο ὄρων.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. . *λυποῦ* δὲ μετρίως ἐπὶ τοῖς γενομένοις.

Ν. ΕΛΛ. *λυπῶ*=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «μὲ θύπησε πολὺ ὁ χαμός του» *λυποῦμαι*, *λυπᾶμαι* καὶ *λυπιέμαι*=1) συμπονῶ, 2) εἶμαι φειδωλός. «*λυπᾶται* καὶ τὴ δεκάρα». συνθ. *συλλυποῦμαι*.

λυσιτελῶ=1) ὠφελῶ

πρτ. *ἐλυσιτέλουν*, μέλλ. *λυσιτελήσω*, ἀόρ. *ἐλυσιτέλησα*.

ΠΑΡΑΓ. λυσιτελοῦντως (=ἐπωφελῶς).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *λυσιτελής* (*λύω* καὶ τέλος) (=ὁ πληρῶνων τὰ ἐξοδα) θ. *λυσιτελέσ-ω* *λυσιτελέ-ω* *λυσιτελῶ*.

ΣΥΝΩΝ. ὠφελῶ, ὀνίνημι, ἀρήγω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ.

ΑΝΤΙΘ. αἰκίζω, βλάπτω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : ταῦτα οὐκ ἐλυσιτέλει τούτῳ.

2) ἀπρόσ. μὲ ἀπαρ. : οὐκ ἐλυσιτέλει ζῆν.

λωβῶμαι (άομαι)· άποθ. =1) κακοποιῶ, βλάπτω, κακομεταχειρίζομαι, 2) άκρωτηριάζω, 3) άτιμάζω. πρτ. *έλωβῶμην*, μέσ. μέλλ. *λωβήσομαι*, μέσ. άόρ. α' *έλωβησάμην*, παθ. άόρ. *έλωβήθην*, πρκ. *λελώβημαι*, [ύπερσ. *έλελωβήμην*].

ΠΑΡΑΓ. λωβητός, λωβητής, λωβητήρ, [άλώβητος, λαβηεις, λώβημα: λωβήτωρ].

ΕΤΥΜ. άπό τὸ ούσιασ. *λώβη* (=βλάβη) θ. *λωβά-ο-μαι* λωβῶμαι.

ΣΥΝΘ. με τήν πρόθ. . άπό και κατά.

ΣΥ Ω . βλάπτω, λυμαίνομαι, φθείρω, κακῶ, κακουργῶ.

ΑΝΤΙΘ. ὠφελῶ, ὀνίνημι, λυσιτελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με άτιατ.!. λωβησόμεθα *έκεϊνο*.

2) με δοτ. : ᾗ τὸ ἄδικον λωβᾶται.

Ν. ΕΛΛ. λωβιάζω και λουβιάζω=προσβάλλομαι ή πάσχω άπό λέπρα.

Μ

μαίνω=1) κάμνω κάποιον νά μαίνεται, 2) τρελλαίνω κάποιον. Άπό τήν ένεργ. φωνήν χρησιμοποιεΐται μόνον ὁ άόρ α' *έμνηνα* και σπανιώτερον ὁ [πρκ. *μεαάνηκα*].

- Μέσ. *μαίνομαι*=1) είμαι παράφρων, μανιακός, έξω φρενῶν. πρτ: *έμαινόμην*, [μέλλ. *μανοῦμαι* και παθ. μέλλ. β' *μανήσομαι*, άόρ. μέσ. *έμνηνάμην*], παθ. άόρ. β' με μέσ. σημασ. *έμάνην*, ένεργ. πρκ. β' με μέσ. σημασ. *μέμνηνα* (=είμαι τρελλός).

Πρόσεχε τά ὁμόηχα:

<i>έμνηνα</i> (άόρ.)=του μαίνω.	<i>έμεινα</i> (άόρ) =του μένω.
---------------------------------	--------------------------------

Άντικατάστασις παθ. άορ. β'

ὄριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	έπαρ.	μτχ.
<i>έμάνην</i>	<i>μανῶ</i>	<i>μανείην</i>	<i>μάνηθι</i>	<i>μανῆναι</i>	<i>μανεις</i>

ΠΑΡΑΓ. *μανία*, *μάντις*, *μαινάς*. *έμμανής* (= ὁ τρελλός), [*μαινόλης* (=ὁ παράφρων)].

ΕΤΥΜ. άπό τήν ρίζαν *μα-* (*μάω*=έπιθυμῶ σφοδρῶς) θ. *μαν-* και με τὸ πρόοφ. *ι*, *μαν-ι-ω* και με έπένθεσιν *μαίν-ω*.

ΣΥΝΘ. με τήν πρόθ. : *έπί* και *έκ*. *έπιμαίνομαι* (=έπιθυμῶ κάτι *μανιωδῶς*), *έκμαίνω* (=άποτρελλαίνω).

ΣΥΝΩΝ. παραφρονῶ, δαιμονῶ (άω).

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : ταῦτα ἔμηνε καί τόν Ἄγῆσίλαον.

Ν. ΕΛΛ. μαίνομαι= 1) κατέχομαι ὑπό μανίας, εἶμαι ἔξω φρενῶν. 2) (μτφ.) ξεσπῶ ἀκράτητος «μαίνεται ἡ τρικυμία».

μακαρίζω=καλοτυχίζω κάποιον. πρτ. ἔμακάριζον, μέλλ. μακαριῶ, ἄορ. ἔμακάρισα.

- Παθ. μακαρίζομαι, πρτ. ἔμακαριζόμην, [παθ. μέλλ. μακαρισθήσομαι], παθ. ἄορ. ἔμακαρίσθην.

ΠΑΡΑΓ. μακαρισμός, μακαριστός (= ἀξιωμακάριστος), [μακαριστέον].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. μάκαρ καί με τὴν κατάληξιν -ίζω, μακαρίζω κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἄλλα ὀδοντικόληκτα, ὅπως ἐλπῖς-ἐλπίζω.

ΣΥΝΩΝ. εὐδαιμονίζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

ΑΝΤΙΘ. οἰκτίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : βροτῶν οὐδέν μακαρίζω.

2) με αίτιατ. καί γεν. : μακαρίζω ἄρ' ὕμᾶς ἔγωγε τοῦ κτήματος.

Ν. ΕΛΛ. μακαρίζω=ὄ,τι καί εἰς τὰ ἀρχαῖα. «σὲ μακαρίζω γιὰ τοὺς γιουὺς σου»:

μανθάνω=1) μαθαίνω, 2) ἐξακριβώνω, 3) κατανοῶ, 4) ἐρωτῶ νὰ μάθω. πρτ. ἔμανθανον, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. μαθήσομαι, ἄορ. β' ἔμαθον, πρκ. μεμάθηκα, ὕπερσ. ἐμεμαθήκειν, καί μεμαθηκῶς ἦν.

- Παθ. μανθάνομαι, καί ἡ μτχ. τοῦ παθ. πρκ. με ἐνεργ. σημασ. μεμαθημένος=μεμαθηκῶς.

Ἄντικατάστασις ἄορ. β'

ὄριστ	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔμαθον	μάθω	μάθοιμι	μάθε	μαθεῖν	μαθῶν

ΠΑΡΑΓ. μάθημα, μάθησις, μαθητής, μαθητός, μαθητέον, ἀμαθής, μαθητεύω.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν μα- (μάω = ἐπιθυμῶ σφοδρῶς), τὸ θ μαθ-.

1) ἀπό τὸ θ. μαθ- καί τὸ ἔνρῖνον ἐπένημα ν πρὸ τοῦ θ. μανθ- καί τὸ πρόσφ. -αν- τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. μα-ν-θ-άν-ω.

2) ἀπό τὸ θ. μαθ- καί τὸ πρόσφ. ε-, τὸ θ. μαθ-ε- καί μαθ-η-.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, ἐκ, κατά, μετά, πρό, σὺν : ἀπομανθάνω (=ξεχνῶ, λησμονῶ), ἐκμανθάνω (=μαθαίνω καλά), καταμανθάνω (=παρατηρῶ καλῶς, κατανοῶ καλῶς).

ΣΥΝΩΝ. αἰσθάνομαι, γινώσκω, ἐννοῶ, πυνθάνομαι, συνήμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : ὡς μάθητε τὸ πᾶν.

2) με αίτιατ. και γεν. : μάθε δέ μου και τάδε.

3) με άπαρ. : ούτος μαθήσεται μη έπιβουλεύειν τοίς άσθενεστέροις

4) με αίτιατ. και έμπρόθ. προσδ. : παρά σου την όσιότητα έμεμαθήκει

5) με κατηγ. μτχ. : ει μη μανθάνετε κακά σπεύδοντες.

Ν. ΕΛΛ. μανθάνω και μαθαίνω = 1) πληροφοροῦμαι κάτι. «Έμαθον μετά χαρᾶς ότι έλαβες τὸ πτυχίον», «εμάθατε τὰ νέα ;» 2) διδάσκομαι. «Έμαθα πολλά άπ' αυτόν». 3) άποκτῶ πείραν ή συνήθειαν διά κάτι. «Έμαθα νά εργάζωμαι».

μαντεύομαι=1) έρωτῶ τὸ μαντεῖον, 2) προφητεύω, 3) μαντεύω 4) προμηνῶ, προλέγω. πρτ. *έμαντευόμην*, μέλλ. *μαντεύσομαι*, άόρ. *έμαντευσάμην*, πρκ. *μεμάντευμαι*.

ΠΑΡΑΓ. μαντεία, μαντεῖον, μάντευμα, [μαντευτής], μαντευτός, μαντευτέον.

ΕΤΥΜ: άπό τὸ οὔσιασ. μάντις (μαίνομαι) θ. μαντεύ-ω, κατ' αναλογίαν πρὸς τὰ εις -εύω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : άπό, διά, κατά και πρό: άπομαντεύομαι (= προφητεύω), διαμαντεύομαι (=έκδίδω άπόφασιν μέσω χρησμοῦ), καταμαντεύομαι (=προλέγω δυσάρεστα), προμαντεύομαι (=προλέγω).

ΣΥΝΩΝ. προφητεύω, χρῶ (χρήω), χρησιμοδοτῶ, οίωνίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. . έτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι.

2) με ειδ. πρὸτ. : έμαντευόμεθα ἄρτι ὡς άρμονία τινί ή σωφροσύνη ὡμοίωται.

Ν. ΕΛΛ. μαντεύω=1) προφητεύω, 2) συμπεραίνω κάτι, εικάζω. «μάντεψε τί σουφερα». σύνθ. προμαντεύω.

μαραίνω=1) σβήνω, άπαλείφω, 2) έξαφανίζω. πρτ. *έμάραινον*, [μέλλ. μαρανῶ, άόρ. έμάρηνα] και *έμάρανα*.

● Παθ. *μαραίνομαι* (=φθειρομαι, ξηραίνομαι, ήσυχάζω). πρτ. *έμαραινόμην*, [παθ. μέλλ. μαρανθήσομαι, παθ. άόρ. έμαράνθην, πρκ. μεμάραμμαι και μεμάρασμαι].

*Αντικατάστασις άορ.

όριστ.	ύποτ.	εὐκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
έμάρανα	μαράνω	μαράναιμι	μάρανον	μαρᾶναι	μαράνας

ΠΑΡΑΓ. [μάρανσις, μαρασμός, μαραντικός].

ΕΤΥΜ. άπό την ρίζαν μερ- (λατ. morio=θνήσκω). θ. μαρ- και τὸ προσφ. -αν- μαρ-αν και τὸ έτερον προσφ. j, μαρ-αν-j-ω και έπένθεσιν τοῦ j, μαρ-αίν-ω.

ΣΥΝΘ. με την προθ. : άπό, άπομαραίνω.

ΣΥΝΩΝ: σβέννυμι, ἀπόλλυμι, ἀσθενῶ, φθίνω, ξηραίνω.

ΑΝΤΙΘ. ἄπτω, ἐναύω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. . κάλλος μὲν νόσος ἐμάρανεν.

Ν. ΕΛΛ. μαραίνω = 1) ξηραίνω κάτι. «ὁ ἥλιος ἐμάρανε τὰ ἄνθη», 2) (μτφ.) κάνω κάτι νὰ ἐξασθενήσῃ, νὰ σβήσῃ. «ἡ ἀντίδρασις τῶν συνεργατῶν του ἐμάρανε τὸν ζῆλον του».

μαρτύρομαι (ἀποθ.)=1) καλῶ εἰς μαρτυρίαν, 2) ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν κάποιου, 2) διαμαρτύρομαι. πρτ. *ἐμαρτυρόμην*, [μέσ. μέλλ. μαρτυροῦμαι], ἄορ. *ἐμαρτυράμην*.

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. μάρτυς, θ. μαρτύρ-ομαι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, διὰ καὶ ἐπί: ἐπιμαρτύρομαι (=ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν κάποιου).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : ταῦτα δὲ τότε μὲν οὐκ ἐμαρτυρόμεθα.

2) με εἰδ. πρότ. : μαρτυρόμεθα ἅμα ὅτι ἐπιβουλεύομεθα ὑπὸ Ἰώνων.

Ν. ΕΛΛ. διαμαρτύρομαι = ἐνίσταμαι προφορικῶς ἢ ἐγγράφως ἐναντίον λόγου, πράξεως, ἀποφάσεως κλπ. «διεμαρτυρήθην διὰ τὰ λεχθέντα».

μαρτυρῶ (έω)=1) εἶμαι μάρτυς, 2) δίδω μαρτυρίαν, 3) βεβαιώνω: πρτ. *ἐμαρτύρουν*, μέλλ. *μαρτυρήσω*, ἄορ. *ἐμαρτύρησα*, πρκ. *μεμαρτύρηκα*, ὑπερσ. *ἐμεμαρτυρήκειν*,

• Παθ. *μαρτυροῦμαι*, συχνά ἀπρόσωπον *μαρτυρεῖται* (=δίδεται μαρτυρία). πρτ. *ἐμαρτυροῦμην*, μέσ. μέλλ. *μαρτυρήσομαι*, μέσ: ἄορ. *ἐμαρτυρησάμην*, παθ. ἄορ. *ἐμαρτυρήθην*, πρκ. *μεμαρτύρημαι*.

ΠΑΡΑΓ. μαρτύρημα, μαρτυρητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. μάρτυς θ. μαρτυρέω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἐπι διὰ, κατά, πρὸς, σύν: διαμαρτυρῶ, καταμαρτυρῶ (=καταθέτω μαρτυρίαν ἐναντίον κάποιου).

ΣΥΝΩΝ. μηνύω, εἰσαγγέλλω, καταγγέλλω, ὁμολογῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. : μαρτυρεῖ δὲ τούτοις καὶ Ὀμηρος.

2) με αἰτιατ. ἀπλήν ἢ σύστοιχ. ἢ ἐμπρόθ. προσδ. . οὐδ' εἰς τις εἶχε μαρτυρίαν ἀληθῆ μαρτυρεῖν. ὑπερ ῶν ἐμαρτύρησαν.

3) με εἰδ. πρότ. : ὅτι δὲ δέξεται πολλαπλάσια τούτων μαρτυρήσαιεν ἄν.

Ν. ΕΛΛ. μαρτυρῶ καὶ μαρτυράω=1) βεβαιώνω κάτι ὡς μάρτυς, καταθέτω, 2) ἐπιβεβαιώνω, ἀποδεικνύω, ὁμολογῶ, 3) ἀπυκαλύπτω, καταγγέλλω. «τὰ ἐμαρτύρησε ὅλα στὸν ἀνακριτῆ», 4) ὑφίσταμαι βασιανιστήρια.

μαστιγῶ (ὄω)=μαστιγώνω. πρτ. *ἐμαστίγουν*, μέλλ. *μαστιγώσω*, ἄορ. *ἐμαστίγωσα*.

- Παθ. *μαστιγοῦμαι*, [πρτ. *ἐμαστιγούμην*], μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *μαστιγώσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐμαστιγώθην*, πρκ. *μεμαστίγωμαι*:

ΠΑΡΑΓ. μαστιγωτέος, [μαστίγωσις]

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιαστ. *μάστιξ* γεν. *μάστιγος*, θ. *μαστιγός-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. τύπτω, πατάσσω, παίω, πλήττω, δέρω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ.: καί λαβῶν ρυτῆρα μαστιγοίην αἰχμάλωτον γυναῖκα.

Ν. ΕΛΛ. *μαστιγώνω*=δέρω κάποιον με μάστιγα.

μάττω ἢ **μάσσω**=1) ζυμώνω, 2) σφογγίζω, 3) ἐγγίζω. [μέλλ. *μάξω*], ἄορ. *ἐμαξα*, [πρκ. *μέμαχα*].

- Μέσ. καὶ Παθ. [μέσ. μέλλ. *μάξομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐμαξάμην*, παθ. ἄορ. *ἐμάχθην*], παθ. ἄορ. β' *ἐμάγην*, πρκ. *μέμαγμαι*.

ΠΑΡΑΓ. μαγεύς καὶ μάκτης (=ζυμωτής), μάγμα (=ζυμάρι), μάκτρον (=προσοπιον, ρινόμακτρον), μακτός (=ζυμωμένος, μάγειρος), μάζα, ἐκμαγεῖον (=καλούπι, ἀντίγραφον γλυπτοῦ ἔργου), ἡ μάκτρα (=ἡ σκάφη).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν *μαγ-* καὶ τὸ πρόσφ. *ι*, *μαγ-ι* ω, *μάσσω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀπό καὶ ἐκ· ἀπομάσσω (=σφογγίζω), ἐκμάσσω (=ἀποσφογγίζω, πλάσσω, λαμβάνω τὸ ἀποτύπωμα).

ΣΥΝΩΝ. ἀποψῶ, καθαίρω, φύρω, μαλάσσω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. ; τράπεζαν μάττει.

μάχομαι ἀποθ.=1) πολεμῶ, 2) ἀγωνίζομαι, 3) φιλονικῶ, ἐρίζω, 4) συναγωνίζομαι. πρτ. *ἐμαχόμεν*, μέσ. μέλλ. *μαχοῦμαι*. [καὶ *μαχέσομαι* καὶ *μαχήσομαι*], ἄορ. *ἐμαχεσάμην*, πρκ. *μεμάχημαι*, [ὑπερσ. *ἐμεμαχήμην*].

ΠΑΡΑΓ. μάχη, μαχητής, μαχητός, μαχητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν *μαχ-*, θ. 1) τοῦ ἐνεστ. *μάχ-ο-μαι*. 2) *μαχ-* καὶ τὸ πρόσφ. *ε*, τὸ θ. *μαχ-ε-* ἐξ οὗ οἱ ἄλλοι χρόνοι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀντί, ἀπό, διά, περί, πρό, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀγωνίζομαι, ἐρίζω, πολεμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. ἢ με δοτ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ.: ὅς ἂν ἐν τῇ τάξει μένων μάχηται τοῖς πολεμίοις: μηδὲν περί τούτου αὐτῷ μαχώμεθα:

2) με ἐμπρόθ. προσδ.: μαχοῦνται περί σοῦ.

Ν. ΕΛΛ. *μάχομαι* = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) καταβάλλω ὑπερβολικοὺς κόπους. «ἡ ἱατρικὴ μάχεται κατὰ τῶν νόσων».

μεγαλύνω=1) μεγεθύνω, 2) ἐξυμνῶ, 3) ἐξογκώνω. πρτ. *ἐμεγάλυνον*, [ἄορ. *ἐμεγάλυνα*].

- Μέσ. **μεγαλύνομαι** (=καυχῶμαι, ἐκθειάζομαι), πρτ. **ἐμεγαλυνόμην**, [παθ. ἄορ. ἐμεγαλύνθη].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπιθ. μέγας θ. μεγαλ- καὶ τὴν κατάληξιν -ύνω μεγαλ-ύνω, ὅπως βαθύς, βαθύνω.

ΣΥΝΩΝ. ἐπαινώ, αὔξω, ἀνυψῶ, ἐγκωμιάζω, ἐπαίρομαι, μεγαλαυχῶ, ἀλαζονεύομαι, σεμνύομαι.

ΑΝΤΙΘ. μειῶ, ἐλαττώ, ὀνειδίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μεῖ αἰτιατ : τοὺς μὲν ὑπάρχοντας πολεμίους μεγαλύνετε.
2) τὸ μέσ. μεῖ ἔμπροθ. προσδ (αἰτίας). οὐδὲ μεγαλύνεται ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

- * **μείγνυμι καὶ μειγνύω καὶ μίγνυμι καὶ μίσγω** = 1) ἀναμιγνύω, ἀνακατώνω, 2) φέρω σὲ ἐπαφήν, συνενῶ, συνάπτω. πρτ. **ἐμείγνυμι καὶ ἔμισγον**, μέλλ. **μείξω**, ἄορ. **ἔμειξα**, [πρκ. μέμειχα, ὑπερσ. ἐμεμείχην],

- Μέσ. καὶ Παθ. **μείγνυμαι ἢ μίσγομαι**. πρτ. **ἐμειγνύμην**, [μέσ. μέλλ. μείξομαι, παθ. μέλλ. α' μειχθήσομαι, παθ. μέλλ. β' μιγήσομαι], μέσ. ἄορ. **ἐμειξάμην**, παθ. ἄορ. α' μεῖ μίσησθαι, παθ. ἄορ. β' καὶ μεῖ μίσησθαι, πρκ. **μεμειγμαι**, [ὑπερσ. ἐμεμείγμην, τετελ. μέλλ. μεμείξομαι].

ΠΑΡΑΓ. μείγμα, μείξις, μεικτός, μεικτέον, μιγᾶς, ἀμιγής, συμμιγής.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. μειγ- (ἰσχυρόν) καὶ μιγ- (ἀσθενές) (λατ. *mixtus* = μικτός, *miscere* = ἀναμειγνύω) καὶ τὸ πρόσφ. -νυ- **μείγ-νυμι** ἀπὸ τὸ θ. **μιγ-** οἱ δεῦτεροι χρόνοι.

ΣΥΝΘ. μεῖ τὰς προθ., ἀνά, ἐπί, κατά, πρὸς, σύν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. κεράννυμι, -φύρω, συνάπτω, συναρμόττω, συνίστημι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. μεῖ αἰτιατ. καὶ δοτ. : μείγνυσι τὴν σὴ φρόνα δύναμιν τῇ αὐθάδει ρώμῃ.

τὸ μέσ. καὶ παθ. μεῖ δοτ. . οἷς μὴ μέμεικται μέλανα (ὑποκ.).

Ν ΕΛΛ. ἀναμειγνύω καὶ ἀναμιγνύω = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ) ἐνοχοποιῶ κάποιον, «τὸν ἀνέμειξαν καὶ αὐτὸν εἰς τὴν ὑπόθεσιν. ἀναμιγνύομαι = ἐπεμβαίνω εἰς ξένην ὑπόθεσιν. «μὴ ἀναμιγνύεσαι εἰς τὰς ὑποθέσεις μου».

- μείρομαι** ἀποθ. = 4) λαμβάνω τὸ μερίδιον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἀνήκει, 2) συμμερίζομαι, συμμετέχω. Ἀπὸ τοὺς ἀττ. πεζογρ. χρησιμοποιεῖται μόνον ὡς ἀπρόσωπον τὸ γ' ἐν. πρόσ. τοῦ παρακειμ. **εἷμαρται** (=εἶναι πεπρωμένον, εἶναι ὠρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας), καὶ τὸ γ' ἐν. τοῦ ὑπερσ. **εἷμαρτο** (=ἦτο πεπρωμένον) καὶ ἡ μετχ. τοῦ πρκ. **εἷμαρμένος, η, ον**, (=πεπρωμένος, προωρισμένος).

ΠΑΡΑΓ. μέρος, μερίς, μοῖρα, μόρος (=μοῖρα), μόριμος (=πεπρωμένος), μόρα (=μοῖρα).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν **σμερ-** καὶ **σμαρ-** θ. **μερ-** καὶ τὸ πρόσφ. **j**, **μερ-j-ομαι** καὶ **μέ ἐπένθεσιν** τοῦ **j**, **μείρομαι**· ἀπὸ τὸ θ. **σμαρ-** ὁ πρκ. **σέ-σμαρται εἶμαρται**.

ΣΥΝΩΝ. πέπρωται, πεπρωμένον ἔστι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ μείρομαι **μέ γεν.**· ἔμμορε τιμῆς.

2) ὡς ἀπρόσ. **εἶμαρται** λαμβάνει ὑποκ. ἀπαρ. καὶ δοτ. προσωπ.: οὐ γὰρ δῆποτε εἶμαρται κακὸν κακῷ φίλον εἶναι.

μειῶ (ὄω)= 1) ἐλαττώνω κάτι, 2) ταπεινώνω, ὑποβιβάζω [πρτ. ἐμείουν, μέλλ. μειώσω, ἀόρ. ἐμείωσα].

• Παθ. **μειοῦμαι**, παθ. ἀόρ. **ἐμειώθην**.

ΠΑΡΑΓ. μείωμα, μείωσις, μειωτός, [ἀμείωτος], μειωτέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. **μείον** (συγκρ. τοῦ μικρός), θ. **μειό-ω-ῶ**.

ΣΥΝΩΝ. ἐλαττώ, συντέμνω, ταπεινώ.

ΑΝΤΙΘ. μεγαλώνω, αὔξω.

ΣΥΝΤΑΞ. **μέ** αἰτιατ. : ἀλλὰ καὶ **μειοῖ** τὸ γεγενημένον.

Ν. ΕΛΛ. **μειώνω**=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἡ κυβέρνησις ἐμείωσε τοὺς φόρους», «τὸν ἐμείωσε ἐνώπιον τῶν φίλων του».

* **μέλει**· ἀπρόσ.=ὑπάρχει φροντίς. πρτ. **ἔμελε**, μέλλ. **μελήσει**, ἀόρ. **ἐμέλησε**, πρκ. **μεμέληκε**, ὑπερσ. **ἐμεμελήκει**.

Ἐννεστ. Ἀντικατάστασις ἐνεστ.

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
μέλει	μέλη	μέλοι	μελέτω	μέλειν	μέλον

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

μέλει (ἐνεστ.), ἔμελε (πρτ.), μελήσει (μέλλ.), ἐμέλησε (ἀόρ.)=τοῦ μέλει.
 μέλλει (ἐνεστ.), ἔμελλε (πρτ.), μελλήσει (μέλλ.), ἐμέλλησε (ἀόρ.)=τοῦ μέλλω.

ΠΑΡΑΓ μέλημα, μέλησις (=φροντίς), μελέτη, μελητέον, ἀμελητέος, μελέτωρ (=ὁ τιμωρός).

ΕΤΥΜ 1) ἀπὸ τὸ θ. **μελ+ω** (ἐνεστ. καὶ πρτ.), 2) ἀπὸ τὸ θ **μελ-** καὶ τὸ πρόσφ. **ε**, θ. **μελ-ε-** καὶ **μελ-η-** (οἱ ἄλλοι χρόνοι).

ΣΥΝΘ. **μέ** τὴν πρόθ. : **μετά**: **μεταμέλει** τινί **τινος** (=μετανοεῖ κάποιος διὰ κάτι), **μεταμέλομαι** (=μεταμελοῦμαι, μετανοῶ), **ἐπιμέλομαι** (=φροντίζω).

ΣΥΝΩΝ. φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, κήδομαι, προνοῶ, προμηθοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀμελῶ, ἀκηδῶ.

- ΣΥΝΤΑΞ.** 1) τὸ ρῆμα συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ δοτ. προσωπικῆν: μέλει μοι (=φροντίζω). τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἴσως ἄλλω μελήσει.
 2) μὲ δοτ. προσωπ. καὶ ἀντικ. εἰς γεν. . μάλιστα γὰρ ἐμεμελήκει αὐτῷ ἱππικῆς.
 3) μὲ δοτ: προσ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. : ἡμῖν δὲ περὶ τῶν ἄλλων μελήσει.
 4) σπαν. μὲ δοτ. προσ. καὶ ἀντικ. ἀπαρ. . οἷς οὐδὲν ἄλλο μέλει ἢ τοῦτο ζητεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν.
 5) μὲ δοτ. προσ. καὶ πлаг. ἐρώτ. : ὁ δὲ Κλέαρχος ἀπεκρίνατο ὅτι αὐτῷ μέλοι ὅπως καλῶς ἔχοι.

N. ΕΛΛ. ἀπρόσ. μέλει=ὑπάρχει φροντίς διὰ κάτι. «δὲν μὲ μέλει τί θά γίνῃ» «ἐσένα νὰ μὴ σὲ μέλῃ».

μελετώ (άω)=1) φροντίζω, 2) σπουδάζω, 3) ἐξετάζω, 4) ἀσκοῦμαι
 πρτ. *ἐμελέτων*, μέλλ. *μελετήσω*, ἀόρ. *ἐμελέτησα*, πρκ. *μεμελέτηκα*.

- Παθ. *μελετώμαι*, πρτ. *ἐμελετώμην*, παθ. πρκ. *μεμελέτημαι*:
 ΠΑΡΑΓ. μελέτημα, μελέτησις, μελετητός, μελετητέον, [μελετητήριον].
 ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ρῆμα μέλει προέρχεται τὸ οὐσιασ. *μελέτη* καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ θ. *μελετά-ω-ῶ*.

ΣΥΝΩΝ. ἱπιμέλομαι, ἀσκοῦμαι, φροντίζω, θεραπεύω, κήδομαι, μερμνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : τοῦτο μελετᾶτε.

2) μὲ ἀπαρ. : πειθαρχεῖν δὲ μελετῶεν.

3) μὲ μετοχ. (σκανιώτερον) : ἐμελέτησαν δὲ οἱ μὲν πλοῖον κυβερνῶντες οἱ δὲ ὀλκάδα.

N. ΕΛΛ. *μελετώ*=1) προσπαθῶ νὰ ἐκμάθω κάτι διὰ τῆς μελέτης, 2) ἱρευνῶ ἐπιστημονικῶς κάτι. «μελετῶ τὰς κινήσεις τῶν ἀστρῶν», 3) διανοοῦμαι, σκοπεύω, 4) ἀναφέρω κάποιον ὀνομαστικῶς.

- * **μέλλω** = 1) σκέπτομαι, σκοπεύω νὰ κάμω κάτι, 2) σχεδιάζω, 3) ἀναβάλλω, βραδύνω, ἀργοπορῶ, διστάζω. πρτ. *ἐμελλον* καὶ *ἡμελλον*, μέλλ. *μελλήσω*, ἀόρ. *ἐμέλλησα* καὶ *ἡμέλλησα*.

- Παθ. μόνον εἰς τὸ γ' ἐν. τοῦ ἐνεστ. *μέλλεται* (=ἀναβάλλεται).

Δι' ὁμόηχα βλέπε *μέλει*.

ΠΑΡΑΓ. μέλλημα, μέλλησις, μελλητής, μελλητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *μέλ-* προέρχεται ὁ ἐπιτεταμένος τύπος *μέλλ-* ἀπὸ τὸν ὁποῖον σχηματ. ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ: Ἄπὸ *μέλλ-* καὶ τὸ πρόσφ. *-ε* *μελλ-ε* καὶ *μελλ-η* σχηματίζ. οἱ ἄλλοι χρόνοι. Τὰ δύο *λλ* διατηροῦνται εἰς ὄλους τοὺς χρόνους καὶ τὰ παράγωγα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀντι καὶ διὰ,

ΣΥΝΩΝ. βραδύνω, διατρίβω, ὀκνῶ, χρονίζω;

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με ἀπαρ : καί καθίσας τόν στρατόν ἔμελλε δηώσειν τήν γήν.

2) ἀμτβ. : καί νῦν, ἔφη, μή μέλλωμεν, ὦ ἄνδρες.

N. ΕΛΛ. μέλλω=ἔχω σκοπόν νά πράξω κάτι, μελετῶ ἢ πρόκειται νά πράξω κάτι. «τί μέλλεις νά κάνης;». ἀπρόσ. : μέλλει. «ὅπου τοῦ μέλλει νά πνιγῆ ποτέ του δέν πεθαίνει».

- * **μέμφομαι** ἀποθ.=1) ψέγω, κατηγορῶ, ἐπιπλήττω, 2) ὄνειδίζω 3) κατακρίνω κάποιον, κατηγορῶ. πρτ. *ἔμεμφομένην*, μέσ. μέλλ. *μέμψομαι*, [παθ. μέλλ. *μεμψθήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἔμεμψάμην*, παθ. ἀόρ. ὡς μέσος *ἔμέμψθην*.

ΠΑΡΑΓ. μέμψις, κατάμεμψις, [μομφή], μεμπτός, ἀμεμπτος, μεμπτέον, [μεμψίμοιρος, μεμψιμοιρῶ (=γκρινιάζω)].

ΕΤΥΜ. ἀπό τήν ρίζαν μεμφ- θ. μέμφ-ομαι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθι: : διά, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. αἰτιῶμαι, κατηγορῶ, λοιδορῶ, ψέγω.

ΑΝΤΙΘ. ἐπαινῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. (=κατακρίνω, κατηγορῶ) : τόν μὲν δὴ νομοθέτην ὁ θεός οὐ μέμψεται

2) με δοτ. (=παραπονοῦμαι). τοῖς δέ μὴ ἔρωσιν οὐδεὶς ἔμέμψατο.

3) με γεν. ἢ με γεν. καί αἰτιατ. : ὅπως μέμψηται τῶν γεγενημένων ὁ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν.

4) με δοτ. καί αἰτιατ. : τὰ δέ ἡμέτερα ἐκείνοις ἔμεμψάμην.

5) με ἀπαρ. : οὔτε τοὺς μεμφομένους μὴ βουλευέσθαι ἐπαινῶ:

N. ΕΛΛ. μέμφομαι=ὄ,τι καί εἰς τὰ ἀρχαῖα.

- * **μένω**=1) μένω, 2) περιμένω, 3) ὑπομένω, 4) παραμένω, 5) χρονοτριβῶ, 6) κατοικῶ. πρτ. *ἔμενον*, μέλλ. *μενῶ*, ἀόρ. *ἔμεινα*, πρκ. *μεμένηκα*, ὑπερσ. *ἔμεμενήκειν*.

Ἐντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. καί ἀορ.

	ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	μένω	μένω	μένοιμι	μένε	μένειν	μένων
μέλλ.	μενῶ	—	μενοῖμι	—	μενεῖν	μενῶν, οὔσα, οὔν
ἀορ.	ἔμεινα	μείνω	μείναιμι	μείνον	μείναι	μείνας

ΠΑΡΑΓ. μονή, μόνος, μόνιμος, μενετός, μενετέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. μεν- (ρίζα μα τοῦ μάω=ἐπιθυμῶ σφοδρῶς) ὁ ἐνεστ. πρτ. καί ἀορ. Ἐκ τὸ θ. μέν- καί τὸ πρόσφ. ε θ. μεν-ε —μεν-η οἱ ἄλλοι χρόνοι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, διά, ἐν, περί, πρός, ὑπό.

ΑΝΤΙΘ. ἀπέρχομαι, κινούμαι, φεύγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ : μένε οὖν παρ' ἡμῖν.

2) με αἰτιατ. : οἱ πελτασταὶ οὐκ ἔμειναν τοὺς ὀπλίτας.

Ν. ΕΛΛ. μένω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) σταματῶ. «ἄς μείνουμε ἐδῶ», 3) ἀπομένω, διασώζομαι. «δὲν ἔμεινε τίποτε ἀπὸ τὸν σεισμό». σύνθ ἀναμένω, ἀπομένω, διαμένω. περιμένω, προσμένω, ἐπιμένω, ὑπομένω, κ.λ.π.

* μερίζω=1) διαιρῶ εἰς μέρη, 2) διανέμω. [πρτ. ἐμέριζον], μέλλ. μεριῶ, ἄορ. ἐμέρισα, πρκ. μεμέρικα.

• Μέσ. καὶ Παθ. μερίζομαι, [πρτ. ἐμεριζόμεν], μέσ. μέλλ. μερισθῶμαι, [παθ. μέλλ. μερισθήσομαι], μέσ. ἄορ. ἐμερισάμην, παθ. ἄορ. ἐμερισθῆν, πρκ. μεμέρισμαι, ὑπερσ. ἐμεμερισμην.

ΠΑΡΑΓ. μέρισις, μέρισμα, μερισμός, μεριστής, μεριστος, ἀμέριστος. ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. μέρος προέρχεται τὸ οὐσιασ. μερίς θ. μερίδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, μερίδ-j ω μερίζω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, διά, κατά, πρός

ΣΥΝΩΝ. νέμω, διανέμω, διαδίδωμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : εἰ αὐτὸ τὸ μέγεθος μεριεῖς.

2) τὸ μέσ. με αἰτιατ. ἢ με αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. : ἐπειδὴ δὲ τὸ χρυσοῖον τοῦμόν ἐμερίσατο. ἠρόμην αὐτόν, πότερα μεμερισμένος εἶη τὴν οὐσίαν πρὸς τὸν ἀδελφόν.

Ν. ΕΛΛ. μερίζω=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. σύνθ. παραμερίζω=1) ἀποσύρω κάτι ἀπὸ τὸ μέσον. «παραμέρισε τὸ τραπέζι», 2) (μτφ.) ὑποσκελίζω, παραγκωνίζω. «παραμέρισε τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ ἀνέλθῃ». 3) ἀποτραβιέμαι:

μεταμέλει (μοι)=μετανοῶ. Βλέπε μέλει.

μεταχειρίζω=1) ἔχω ἀνὰ χειρας, 2) διευθύνω, διοικῶ, 3) χειρίζομαι, 4) ἐξασκῶ. ἄορ. μετεχειρίσα.

• Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται συνηθέστερον εἰς τὴν μέσ. φωνὴν ὡς ἀποθ. τὸ ὅποιν δὲν διαφέρει διόλου ἀπὸ τὸ ἐνεργητικόν. ἐνεστ. μεταχειρίζομαι, πρτ. μετεχειριζόμεν, μέσ. μέλλ. μεταχειρισθῶμαι, μέσ. ἄορ. μετεχειρισάμην, παθ. ἄορ. μετεχειρισθῆν, πρκ. μετακεχειρισμαι.

ΠΑΡΑΓ. μεταχειρίσις, μεταχειρισμός, μεταχειριστέον, ἀμεταχειρίστος, εὐμεταχειρίστος.

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα σχηματίζεται ἀπὸ τὴν φράσιν μετὰ χειρας (ἔχω), χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου ὀνόματος, θ. μεταχειρίδ-j-ομαι μεταχειρίζομαι, πορασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. χρῶμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : όπως ως άλυπότητα μεταχειριούνται τὸ συμβεβηκός πάθος.

Ν. ΕΛΛ. μεταχειρίζομαι=1) χρησιμοποιῶ, 2) συμπεριφέρομαι. «μεταχειρίζεται κακῶς τοὺς ὑπαλλήλους του».

μηκύνω=1) μακραίνω, προεκτείνω, 2) ἀναβάλλω, 3) μακρηγορῶ. μέλλ. *μηκυνῶ*, ἀόρ. *ἐμήκυνα*.

- Παθ. *μηκύνομαι*, πρτ. *ἐμηκυνόμην*, παθ. ἀόρ. *ἐμηκύνθην*.

ΠΑΡΑΓ. μήκυνσις, μήκυντέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *μήκος* καὶ τὴν κατάληξιν -ύνω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ βραδύς, -ύνω. Τὸ υ εἶναι μαγρόν.

ΣΥΝΩΝ. ἐκτείνω, παρατείνω.

ΑΝΤΙΘ. βραχύνω.

ΣΥΝΤΑΞ με αίτιατ. . διὸ δὴ καὶ ἐμήκυνα τὰ περὶ τῆς πόλεως.

μηνύω=1) ἀποκαλύπτω μυστικόν, φανερώνω, 2) διακηρύττω, 3) προορίζω, 4) καταγγέλλω, 5) πληροφοροῦμαι. πρτ. *ἐμήνυον*, μέλλ. *μηνύσω*, ἀόρ. *ἐμήνυσα*, πρκ. *μεμήνυκα*.

- Παθ. *μηνύομαι*, πρτ. *ἐμηνυόμην*, [μέλλ. *μηνυθήσομαι*], ἀόρ. *ἐμηνύθην*, πρκ. *μεμήνυμαι*, ὑπερσ. *ἐμεμηνύμην*.

ΠΑΡΑΓ. μήνυμα, μήνυσις, μηνυτής, μηνυτέος, μήνυτρον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. μηνύ-ω.

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθ. : κατά.

ΣΥΝΩΝ. φαίνω, ἀγγέλλω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : τούσδε Ἄνδρόμαχος ἐμήνυσεν.

2) με αίτιατ. καὶ κατηγορ. μετ. . μηνύω τινά ἀποθανόντα.

3) με αίτιατ. καὶ ἀπαρ. : οἱ ταῦτα οὕτως ἔχειν μηνύουσιν.

4) με δοτ. καὶ αίτιατ. μηνύω τινὶ τι. : μηνύω τοῖς ἀρχουσι τὴν τῶν ἄλλων ἀδικίαν.

Ν. ΕΛΛ. μηνύω=καταγγέλλω κάτι εἰς τὰς ἀρχάς, ὑποβάλλω μήνυσιν. διαμηνύω=ἀναγγέλλω κάτι μέσῳ ἄλλου. «τοῦ διεμήνυσα με τὸν ἀδελφόν του νὰ με συναντήσῃ».

μηχανῶμαι (ἀομαι)=1) κατασκευάζω κάτι με τέχνην, συναρμολογῶ, 2) ἐπινοῶ, 3) σχεδιάζω κάτι κακὸν ἐναντίον τινος. πρτ. *ἐμηχανώμην*, μέλλ. *μηχανήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐμηχανησάμην*, [παθ. ἀόρ. *ἐμηχανήθην*], μέσ. πρκ. με ἐνεργ. καὶ παθ. σημασ. *μεμηχάνημαι*, ὑπερσ. *ἐμεμηχανήμην*.

ΠΑΡΑΓ. μηχανήμα, μηχανητής, μηχανητός, μηχανήτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. μηχανή θ. μηχανά-ομαι -ῶμαι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, διὰ, ἐπί, πρὸς, σὺν.

ΣΥΝΩΝ. ἐπινοῶ, εὐρίσκω, τεχνῶμαι, χαλκεύω, τεκταίνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με ἀίτιατ. : μηχανῶνται τοιόνδε τι.

2) με ἀίτιατ. καὶ δοτ. : ἄλλην τινὰ αὐτοῖς ἐμηχανᾶτο δύναμιν,

3) με ἀίτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. : τὰς μηχανάς, ἄς ἐπὶ τοῖς μικροῖς θηρίοις ἐμηχανῶ.

4) με ἀίτιατ. καὶ ἀπαρ. . μηχανησόμεθα ἐγγεγονέναι τοῦθ' ἡμῖν.

μιαίνω=1) χρωματίζω, 2) κηλιδώνω, λερώνω, μολύνω. πρτ. *ἐμύλαινον*, μέλλ. *μιανῶ*, [ἀόρ. *ἐμίλινα*, πρκ. *μεμιάγκα*].

- Παθ. *μιαίνομαι*, [πρτ. *ἐμιαινόμην*], παθ. μέλλ. *μιανθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐμιάνθην*, πρκ. *μεμιάσμαι*.

ΠΑΡΑΓ. μίανσις, μίασμα, μιασμός, μιάντης, μιαντός, μιάρος, μιάστωρ.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ, *μιαν-* καὶ τὸ πρόσφ. *ι*, *μιάν-ι-ω* καὶ με ἐπένθεσιν τοῦ *ι*, *μιαίνω*. Τὸ *α* τῆς παραληγοῦσης τοῦ ἀορ. εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. καταμιαίνω (=καταμολύνω).

ΣΥΝΩΝ. μολύνω, ρυπαίνω, λυμαίνομαι, χραίνω.

ΑΝΤΙΘ. λαμπρύνω, καθαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. με ἀίτιατ. . ὅστις δ' ἂν ἀγοράν τε καὶ ἄθλα καὶ τὰ ἄλλα ἱερὰ μιαίνῃ.

- * *μιμνήσκω*=1) ἀναμιμνήσκω, ὑπενθυμίζω. πρτ. *ἐμίμνησκον*, μέλλ. *μνήσω*, ἀόρ. *ἐμνησα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *μιμνήσκομαι* (=ἐνθυμοῦμαι, φέρω εἰς τὴν μνήμην μου). πρτ. *ἐμιμνησκόμην*, μέσ. μέλλ. *μνήσομαι*, παθ. μέλλ. *μνησθήσομαι*, [μέσ. ἀόρ. *ἐμνησάμην*], παθ. ἀόρ. *ἐμνήσθην*, πρκ. *μέμνημαι*, ὑπερσ. *ἐμεμνήμην*. Τὸ ἐνεργητικὸν χρησιμοποιεῖται συνήθως σύνθετον. Ὁ πρκ. καὶ ὁ ὑπερσ. ἔχουν σημασίαν ἐνεστ. καὶ πρτ. *μέμνημαι* (=ἐνθυμοῦμαι), *ἐμεμνήμην* (=ἐνεθυμούμην).

Κλίσις πρκ. καὶ ὑπερσ.

ὄριστ. μέμνημαι, σαι, ται, μεθα, σθε, νται.

ὑποτ. μεμνώμαι, μεμνή, μεμνήται, κ.τ.λ.

εὐκτ. μεμνοίμην καὶ μεμνώμην, μεμνοῖο καὶ μεμνώο, κ.τ.λ.

προστ. μέμνησο, μεμνήσθω, μέμνησθε.

ἀπαρ. μεμνήσθαι. μτχ. μεμνημένος.

ὑπερσ. ἐμεμνήμην, σο, το, μεθα, σθε, ντο.

ΠΑΡΑΓ. μνήμα, μνήμη, μνήμων, μνημονεύω, μνηστέον, ἀνάμνησις, ἀείμνηστος, μνηστός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *μεν-* (μένω) ἢ ὁποῖα ὑφίσταται τὰς ἐξῆς φωνητικὰς μεταβολάς: 1) μετάπτωσιν *μαν-* 2) μετάθεσιν *μνα-* 3) ἔκτασιν *μνη-*. Ἀπὸ τὸ θ. *μνη-* καὶ τὸ πρόσφ. *-ισκ-* καὶ ἐνεστωτ. ἀναδιπλ. *μιμνη-ισκ-ω*, *μιμνή-σκ-ω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, ἐπί, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. μνημονεύω, ἀναφέρω, ἐννοῶ.

ΑΝΤΙΘ ἀμνημονῶ, ἐπιλανθάνομαι

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. με αἰτιατ. ἢ με αἰτιατ. καὶ ἐξηρτ. πρότ.: ἀληθῆ ὑπομιμνήσκεις. ἀναμιμνήσκω δ' αὖ ὑμᾶς, ὅτι νενικήκατε:

β) τὸ μέσον 1) με γεν.: μέμνησο τῶν ἀπόντων φίλων.

2) με κατηγ. μτχ.: μέμνημαι γάρ, ἔφη, ἀκούσας ποτέ σου.

3) με ἀπαρ.: μεινήσθω ἀγαθὸς ἀνὴρ εἶναι.

4) με ἐξηρτ. πρότ.: (Κῦρος) ἀναμνησθεῖς, ὅτι ἦλθον παρ' αὐτοῦ κατασκευσόμενοι.

μιμοῦμαι (έομαι)· ἀποθ. με ἐνεργ. διάθ.=1) μιμοῦμαι, 2) ἀπομιμοῦμαι, παριστάνω, 4) ἀντιγράφω. πρτ. *ἐμιμούμην*, μέσ. μέλλ. *μιμήσομαι*, παθ. μέλλ. *μιμηθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐμιμησάμην*, παθ. ἄορ. *ἐμιμήθην*, πρκ. *μεμίμημαι*.

ΠΑΡΑΓ. μίμημα, μίμησις, μιμητής, μιμητός, μιμητέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν μι· (λατ. imito=μιμοῦμαι, imago=εἰκὼν) προέρχεται τὸ μῖμος (=ὁ μιμούμενος, ὁ ἠθοποιός), καὶ ἀπ' αὐτὸ θ. μιμέομαι —οῦμαι.

ΣΥΝΘ· με τὰς προθ.: ἀπό, ἐκ, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ζηλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. ἢ παῖς καμπτομένη τροχὸς ἐμιμεῖτο,

Ν. ΕΛΛ. μιμοῦμαι=1) προσπαθῶ νὰ πράξω ὅ,τι καὶ οἱ ἄλλοι, 2) λαμβάνω κάτι ὡς πρότυπον. «ἡ τέχνη μιμεῖται τὴν φύσιν». σύνθ. ἀπομιμοῦμαι.

μισθαρνῶ (έω)=1) λαμβάνω μισθόν, 2) ὑπηρετῶ ἐπὶ μισθῷ. πρτ. *ἐμισθάρουν*, μέλλ. *μισθαρνήσω*, ἄορ. *ἐμισθάρησα*, πρκ. *μεμισθάρηκα*.

ΠΑΡΑΓ. μισθαρνία.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ μισθός καὶ ἄρнуμαι (=λαμβάνω) παράγεται τὸ οὐσιασ. μισθάρνης (=ὁ μισθωτὸς ἐργάτης) καὶ ἀπὸ αὐτο θ. μισθαρνέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. μισθοφορῶ.

ΣΥΝΤΑΞ ἀμτβ. ἔαν ἰώμενός τις μισθαρνῆ.

μισθοφορῶ (έω)=1) εἶμαι μισθοφόρος, 2) φέρω εἰσόδημα. πρτ. *ἐμισθοφόρουν*, μέλλ. *μισθοφορήσω*, ἄορ. *ἐμισθοφόρησα*.

● Παθ. *μισθοφοροῦμαι* (=δίδομαι ἐπὶ μισθῷ ἢ ἐνοικίω).

ΠΑΡΑΓ. μισθοφορία, μισθοφορητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ μισθοφόρος (μισθός καὶ φέρω) θ. μισθοφορέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. μισθαρνῶ, μισθοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : ὡσπερ ὑμεῖς τὰ τούτων μισθοφοροῦντες.
2) με δοτ. (συνηθέστερον) : ὅπως μισθοφορῶσιν αὐτοῖς.

μισθῶ (ὄω)=1) ἐνοικιάζω, ἐκμισθώνω, 2) δίδω κάτι ἐπὶ μισθῷ:
πρτ. *ἐμισθουν*, μέλλ. *μισθώσω*, ἀόρ. *ἐμισθωσα*, πρκ. *μεμισθωκα*.

- Μέσ. *μισθοῦμαι* (=λαμβάνω κάτι ἐπὶ μισθῷ). πρτ. *ἐμισθούμην*, μέλλ. *μισθώσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐμισθωσάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐμισθώθην*, πρκ. *μεμισθώμαι*, ὑπερσ. *ἐμεμισθώμην*.

ΠΑΡΑΓ. μίσθωμα, μίσθωσις, μισθωτής, μισθωτός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. μισθός θ. μισθό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, ἐκ, πρός, πρό. ἀπόμισθῶ (=δίδω ἐπὶ μισθῷ), ἐκμισθῶ (=δίδω ἐπὶ μισθῷ), προμισθῶ (=τοκίζω).

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. ἐκδίδωμι, τοῦ μισθοῦμαι τὰ : μισθαρνῶ, μισθοφορῶ:

ΣΥΝΤΑΞ: τὸ ἐνεργ. 1) με αίτιατ. . καὶ τὰ μὲν ἤδη τρία ἔτη μεμισθωκα:
2) με αίτιατ. και δοτ. μισθώσαντα δὲ ἑαυτὸν τοῖς ἐναντίοις
τὸ μέσον με αίτιατ. : οἱ πολέμιοι ἄλλους μισθοῦνται,

Ν. ΕΛΛ. μισθώνω=1) προσλαμβάνω ἢ χρησιμοποιοῦ κάποιον ἐπὶ μισθῷ, 2) ἐνοικιάζω «ἐμισθωσε τὴν οἰκίαν τοῦ Πέτρου». ἐκμισθώνω=παρέχω κάτι ιδιόκτητον ἐπὶ μισθῷ. «ἐξεμισθωσα τὴν οἰκίαν μου».

μισῶ (έω)=1) μισῶ, ἀπεχθάνομαι. πρτ. *ἐμίσουν*, μέλλ. *μισήσω*, ἀόρ. *ἐμίσησα*, πρκ. *μεμίσηκα*.

- Μέσ. και Παθ. *μισοῦμαι*, πρτ. *ἐμισσοῦμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *μισήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐμισήθην*, πρκ. *μεμίσημαι*.

ΠΑΡΑΓ. μίσημα, μισητής, μισητός, μισητέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. μῖσος θ. μισεσ-ω μισέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΩΝ. ἐχθραίνω, ἀποστρέφομαι, βδελύττομαι, ἀπεχθάνομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀγαπῶ, φιλῶ, ἀσπάζομαι, ἐρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : καὶ ὡς βελτιόνας αὐτῶν ἐμίσουν.

Ν. ΕΛΛ. μισῶ=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀποφεύγω, ἀποστρέφομαι.

μνημονεύω=1) ἐνθυμοῦμαι, 2) ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, 3) σκέπτομαι. πρτ. *ἐμνημόνευον*, μέλλ. *μνημονεύσω*, ἀόρ. *ἐμνημόνευσα*, πρκ. *ἐμνημόνευκα*.

- Παθ. *μνημονεύομαι* (=ἀναφέρομαι), πρτ. *ἐμνημονευόμην*, [μέσ: μέλλ. με παθ. σημασ. *μνημονεύσομαι*], παθ. μέλλ. *μνημονευθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐμνημόνευθην*, πρκ. *ἐμνημόνευμαι*.

ΠΑΡΑΓ. μνημόνευμα, μνημονευτέος, μνημονευτός.

ΕΤΥΜ. από τὸ ἐπίθ. μνήμων θ. μνημον- καὶ τὴν κατάληξιν -εύω μνημον-εύω, κατὰ τὸ βασιλεὺς βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, διά.

ΣΥΝΩΝ. μιμνήσκομαι, ἀναφέρω, ἐννοῶ

ΑΝΤΙΘ. ἀμνημονῶ, ἐπιλανθάνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. : οὐχ οὕτω τῆς ἀρχῆς μνημονεύομεν.

2) μὲ αἰτιατ. ὅν πολλοὶ ἐμνημόνευον.

3) μὲ εἰδ. πρῶτ. : οὐ μνημονεύομεν ὅτι ἔφαμεν τούτους φιλεῖν:

Ν. ΕΛΛ. μνημονεύω=1) ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἀναφέρω, 2) δέομαι ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀποθανόντων. ἀπομνημονεύω=1) διατηρῶ εἰς τὴν μνήμην μου, 2) διηγούμαι ἀπὸ μνήμης, ἀποστηθίζω.

μνηστεύω=1) ἀρραβωνίζω (ἐπὶ ἀνδρός), 2) ἐπιδιώκω κάτι: πρτ. *ἐμνήστευον*, μέλλ. *μνηστεύσω*, ἀόρ. *ἐμνήστευσα*, [πρκ. *μεμνήστευκα*]:

- Μέσ. *μνηστεύομαι* =ἀρραβωνίζομαι (ἐπὶ γυναικός), [πρκ. *ἐμνήστευμαι*].

ΠΑΡΑΓ. μνηστεία, μνήστευσις, μνήστευμα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ μνάομαι (=ἐπιζητῶ τὴν εὐνοίαν γυναικός). θ. μνα- καὶ μὲ ἐκτεταμένην μορφήν μνη-, ἐξ αὐτοῦ προήλθον τὰ: μνηστός καὶ μνηστή καὶ μὲ θ. μνηστ- καὶ τὴν κατάληξιν -εύω, μνηστ-εύω κατὰ τὸ βασιλεὺς, βασιλεύω.

ΣΥΝΩΝ. μνάομαι, ἐγγυῶ, ἀρμόζω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἢ μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. : παρελήλυθα οὐ χειροτονίαν μνηστεύσων

Ἄλεξανδρος ἐμνήστευε τὴν Ἰάσονος γυναῖκα λαβεῖν:

Ν. ΕΛΛ. μνηστεύω=ἀρραβωνίζω, «ἐμνήστευσε τὴν κόρην του».

μοχθῶ (έω)=1) εἶμαι κατάκοπος, 2) ταλαιπωροῦμαι, βασανίζομαι, κακοπαθῶ, [πρτ. *ἐμόχθουν*], μέλλ. *μοχθήσω*, ἀόρ. *ἐμόχθησα*, [πρκ. *μεμόχθηκα*].

ΠΑΡΑΓ. μόχθημα (=ὁ κόπος), μοχθητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ εὐσιασ. μόχθος θ. μοχθέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. ἐκ : ἐκμοχθῶ (=κατακουράζομαι).

ΣΥΝΩΝ. πονῶ, κάμνω, κοπιῶ, ἀγωνίζομαι, ἐργάζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ σύστοιχ. ἀντικείμενον: καὶ τᾶλλα πάντα μοχθήσουσιν ἐκόντες.

Ν. ΕΛΛ. μοχθῶ καὶ μοχτῶ=κοπιᾶζω πολὺ σωματικῶς, ταλαιπωροῦμαι. «ἐμόχθησα νὰ τὸ πετύχω».

μουῶ (έω)=1) εἰσάγω κάποιον εἰς τὰ μυστήρια, 2) κατηγῶ, 3) διδά-

σκω. [πρτ. ἐμύουν], μέλλ. *μυήσω*, ἄορ. *ἐμύησα*, [πρκ μεμύηκα ὑπερσ. ἐμεμύηκειν].

- Παθ. *μυοῦμαι*, [πρτ. ἐμυούμην, μέλλ. μυηθήσομαι], ἄορ. *ἐμυήθην*, πρκ. *μεμύημαι*.

ΠΑΡΑΓ. μύημα, μύησις, μυητής, ἀμύητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ρῆμα μύω (=εἶμαι κλειστός, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς), θ. μυ- καὶ με τὸ πρόσφ. ε, μυ-έ-ω—μυῶ.

ΣΥΝΩΝ. διδάσκω, εἰσηγοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μεῖ αἰτιατ. (καὶ τὸ ἔνεργ. καὶ τὸ παθ.): ὅτι τὰ μεγάλα μεμύησαι.

Ν. ΕΛΛ. μυῶ=1) εἰσάγω κάποιον εἰς τὰ μυστήρια μιᾶς θρησκείας, διδάσκω, κατηχῶ, 2) (μτφ.) φανερώνω εἰς κάποιον ἓνα μυστικόν.

N

ναυμαχῶ (έω)=κάνω ναυμαχίαν. πρτ. *ἐναυμάχουν*, μέλλ. *ναυμαχήσω*, ἄορ. *ἐναυμάχησα*, πρκ. *νεναυμάχηκα*.

- Παθ. μόνον ὁ ἄορ. *κατεναυμαχήθην*, (=ἠττήθην εἰς ναυμαχίαν)

ΠΑΡΑΓ. ναυμάχημα, ναυμαχητέον.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ναυμάχος (ναῦς καὶ μάχομαι) θ. ναυμαχέ-ω ὦ, παρσούνθ

ΣΥΝΘ. μεῖ τὰς προθ. διά, κατά: καταναυμαχῶ (=νικῶ εἰς ναυμαχίαν)

ΑΝΤΙΘ πεζομαχῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μεῖ δοτ.: Κυπρίοις καὶ Κίλιξιν ἐναυμάχησαν:

2) μεῖ ἐμπρόθ. προσδ.: ἠναγκάσθησαν ναυμαχήσαι πρὸς Φορμίωνα.

Ν. ΕΛΛ. ναυμαχῶ=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ὄρχαϊα.

ναυπηγῶ (έω)=κατασκευάζω πλοῖα.

- Μέσ. *ναυπηγοῦμαι*=βάζω νὰ μοῦ κατασκευάσουν πλοῖα. πρτ: *ἐ ναυπηγούμην*, μέσ. μέλλ. *ναυπηγήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐναυπηγησάμην*, παθ. ἄορ. *ἐναυπηγήθην*, πρκ. *νεναυπήγημαι*.

ΠΑΡΑΓ. ναυπήγησις, ναυπηγήσιμος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ναυπηγός (ναῦς καὶ πήγνυμι) θ. ναυπηγέ-ω-ῶ, παρσούνθ.

ΣΥΝΤΑΞ. μεῖ αἰτιατ.: οἱ Κορίνθιοι ἐναυπηγοῦντο νεῶν στόλον:

Ν. ΕΛΛ. ναυπηγῶ=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ὄρχαϊα.

***νέμω**=1) μοιράζω, διανέμω, 2) ἀπονέμω, 3) κατοικῶ, 4) διοικῶ, 5)

- βόσκω. πρτ. *ἔνεμον*, μέλλ. *νεμῶ*, ἀόρ. *ἔνειμα*, πρκ. *νενέμηκα*.
- Μέσ. *νέμομαι*=1) μοιράζομαι, 2) καρποῦμαι, ἐκμεταλλεύομαι.
 - Παθ. *νέμομαι*(=κατοικοῦμαι). πρτ. *ἐνεμόμην*, μέσ. μέλλ. *νεμοῦμαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐνειμάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐνεμήθην*, πρκ. *νενέμημαι*, ὑπερσ. *ἐνενεμήμην*.

Ἐντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. καὶ ἀορ.

	ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	νέμω	νέμω	νέμοιμι	νέμε	νέμειν	νέμων
μέλλ.	νεμῶ, εἰς εἶ	—	νεμοῖμι	—	νεμείν	νεμῶν, οὔσα, οὔν
ἀορ.	ἔνειμα	νείμω	νείμαιμι	νεῖμον	νεῖμαι	νείμας

ΠΑΡΑΓ. νομή, νομεύς, νόμος, νομός, νομάς, νομίζω, νέμος, νέμησις, νεμητός, νεμητέον, νέμεσις (=δικαία ὀργή).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. νέμ-ω καὶ μὲ τὸ πρόσφ. ε, νεμ-ε—νεμ-η.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀπό, διά, ἐπί, κατά, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. μερίζω, διαδίδωμι, βόσκω, ἀπολαύω, καρποῦμαι, δίνεσθαι, ΣΥΝΤΑΞ.

τὸ ἔνεργ. { 1) μὲ αἰτιατ. : καὶ αὐτοὶ τὸ ἴσον νέμετε.
2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. : τρίτον μέρος νείμαντες τῶν σκώλων τοῖς Ἀθηναίοις.

τὸ μέσον μὲ αἰτιατ. : νέμονται δὲ Λιπαραῖοι αὐτάς.

Ν. ΕΛΛ. χρησιμοποιεῖται τὸ μέσον *νέμομαι*= ἀπολαμβάνω, καρποῦμαι· σύνθ. ἀπονέμω, διανέμω, κατανέμω.

νεύω=1) κάνω νεῦμα, γνέφω, 2) ἐπιβεβαιῶ. πρτ. *ἔνευσον*, μέσ. μέλλ. μὲ ἔνεργ. σημ. *νεύσομαι*, ἀόρ. *ἔνευσα*, πρκ. *νενευκα*.

Δι' ὁμότηχα βλέπε *νέω*.

ΠΑΡΑΓ. νεῦμα, νεῦσις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *νευ-* (λατ. *nuo*=νεύω, *nu-men*=ἡ θεότης) προέρχεται ἡ ἐκτεταμένη ρίζα *νευ-*, *νευ-ω*, *νεύω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, ἐπί, κατά· ἀνανεύω (=ἀρνοῦμαι), κατανεύω (=δέχομαι, συγκατατίθειμι), ἐπινεύω (=δέχομαι, συγκατατίθειμι).

ΣΥΘ. δέχομαι, κλίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : νεύσατε τὴν ἀδόκητον χάριν.

2) μὲ δοτ. : ἔνευσε τῷ παιδί.

3) μὲ ἀπαρ. : νεανίας ἔνευσε παρθένον λαβεῖν.

Ν. ΕΛΛ. *νεύω* καὶ *γνέφω*=κάνω νόημα· σύνθ. *κατανεύω*=συγκατατίθειμι, παραδέχομαι, *συγκατανεύω*=συγκατατίθειμι, «ἡ κυβέρνησις δὲν συγκατανεύει εἰς τὴν αὔξησιν τῶν μισθῶν».

νέω=1) πλέω, 2) κολυμβῶ. πρτ. *ἔνεον*, μέσ. μέλλ. με *ἐνεργ.* σημασ. *νεύσομαι*, καὶ δωρ. *νευσούμαι*, ἀόρ. *ἔνευσα*, πρκ. *νένευκα*.

Πρόσεχε τὰ ὁμῶχηα

νεύσομαι (μέλλ.), ἔνευσα (ἀόρ.), νένευκα (πρκ.)=τοῦ νέω
νεύσομαι (μέλλ.), ἔνευσα (ἀόρ.), νένευκα (πρκ.)=τοῦ νεύω

ΠΑΡΑΓ. νεῦσις, νευστήρ, νεύστης, νευστός, νευστέον, ἴσως καὶ τὸ νῆσος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *σνα*. (λατ. *no* = κολυμβῶ), θ: *σναυ-*, *σνευ-* *νευ-* *νε-*. Τὸ ρῆμα συναιρεῖται, ὅπου μετὰ τὸν χαρακτήρα *ε* ἀκολουθεῖ *ε* ἢ *ει*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: *διά*, *εἰς*, *ἐκ*, *πρός*,

ΣΥΝΩΝ. πλέω, νήχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ ἀμτβ.: ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἦττον:

νεωτερίζω=1) ἐπιχειρῶ μεταβολᾶς, 2) καινοτομῶ, 3) ἐπαναστατῶ. πρτ. *ἐνεωτέριζον*, μέλλ. *νεωτεριῶ*, ἀόρ. *ἐνεωτέρισα*:

● Παθ. πρτ. *ἐνεωτεριζόμην*, παθ. ἀόρ. *ἐνεωτερίσθην*.

ΠΑΡΑΓ. νεωτερισμός, νεωτέρισμα, νεωτέρισις, νεωτεριστής:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *νεώτερος* θ. *νεωτερ-* καὶ τὴν κατάληξιν *-ίζω* κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΩΝ. ἀφίσταμαι.

ΣΥΝΤΑΞ με αἰτιατ. (ιδίως σύστοιχ): ἐπειδὴ ἐς οὐδένα οὐδὲν ἐνεωτέριζον.

N. ΕΛΛ. *νεωτερίζω* = ἐσπάζομαι νέα συστήματα ἢ ιδέας:

***νικῶ** (άω)=1) νικῶ, 2) ἐπικρατῶ. πρτ. *ἐνίκων*, μέλλ. *νικήσω*, ἀόρ. *ἐνίκησα*, πρκ. *νενίκηκα*, ὑπερσ. *ἐνενικήκειν*.

● Παθ. *νικῶμαι*, ἀόρ. *ἐνικήθην*, πρκ. *νενίκημαι*.

ΠΑΡΑΓ. νικητής, νικητήριος, νίκημα, ἀνίκητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *νίκη* θ. *νικά-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ με τὰς προθ.: *ἐκ*, *πρό*, *σύν*.

ΣΥΝΩΝ. κρατῶ ὑπερέχω, περιγίγνομαι.

ΑΝΤΙΘ. τοῦ νικῶ τὸ ἠττώμαι, τὸ ὁποῖον κυρίως χρησιμοποιεῖται.

παθ. τοῦ νικῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: καὶ ἐνίκων οἱ Ἕλληνες.

2) με αἰτιατ. ἀπλῆν ἢ σύστοιχ: μεθ' ὧν τότε τοὺς βαρβάρους ἐνίκων κοινῆ. νικῶσα νίκην τίνα;

N. ΕΛΛ. *νικῶ*=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) καταστέλλω, συγκρατῶ: «νικᾷ τὰ πάθη του». σύνθ. *κατανικῶ*, *ὑπερνικῶ* = *κατανικῶ*, *καταβάλλω*. «θὰ ὑπερνικήσωμεν τὰς δυσκολίας».

***νομίζω**=1) νομίζω, 2) θεωρῶ, 3) παραδέχομαι, 4) συνηθίζω. πρτ: *ἐνόμιζον*, μέλλ. *νομιῶ*, ἀόρ. *ἐνόμισα*, πρκ. *νενόμικα*.

- Παθ. *νομίζομαι* (=θεωροῦμαι, συνηθίζομαι). πρτ. *ἐνομιζόμην*, [μέσ.μέλ. νομιούμαι], παθ. μέλλ. *νομισθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐνομίσθη*, πρκ. *νενόμισμαι*.

ΠΑΡΑΓ: νόμισις, νόμισμα, νομιστός, νομιστέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ νέμω παράγεται τὸ οὐσιασ, νόμος θ. νομ- καὶ μέ τὴν κατάληξιν -ίζω νομίζω.

ΣΥΝΩΝ. δοκῶ, ἡγοῦμαι, οἶομαι, ὑπολαμβάνω, φρονῶ, δοξάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μεῖς αἰτιατ.: καὶ δίκην καὶ θεοῦς μόνον νομίζει.

2) μεῖς δύο αἰτιατ. (ἢ μία κατηγορ. τῆς ἄλλης): οὓς ἢ πόλις νομίζει θεοῦς.

3) μεῖς εἰδ. ἀπαρ.: καὶ ἐνόμισαν ραδίως κρατήσιν.

τὸ παθ. νομίζομαι εἶναι συνδετικόν: τὸ χαρίζεσθαι ἀισχρὸν νενόμισται.

Ν. ΕΛΛ. **νομίζω**=1) θεωρῶ. «δὲν σὲ νομίζω ἄξιο» 2) ὑποθέτω. ἔχω τὴν γνώμην. «νομίζω ὅτι μᾶς γέλασε».

νομοθετῶ (έω)=θέτω νόμους, εἶμαι νομοθέτης. πρτ. *ἐνομοθέτουν*, μέλλ. *νομοθετήσω*, ἀόρ. *ἐνομοθέτησα*, πρκ. *νενομοθέτηκα*.

- Μέσ. *νομοθετοῦμαι* (=θέτω νόμους διὰ τοῦ ἑαυτὸν μου), παθ. *νομοθετοῦμαι* (ἐπὶ κράτους) (=ἔχω νόμους). μέσ. ἀόρ. *ἐνομοθετησάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐνομοθετήθη*, πρκ. *νενομοθέτημαι*.

ΠΑΡΑΓ. νομοθέτημα, νομοθέτησις, νομοθετητέος, ἀνομοθέτητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. νομοθέτης (νόμος καὶ τίθημι), θ. νομοθετέω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μεῖς δοτ.: νομοθετήσεις δὴ αὐτοῖς ἀντιλαμβάνεσθαι ταύτης τῆς παιδείας.

2) μεῖς ἐμπρόθ. προσδ.· οὗτος γὰρ περὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀδίκων ἐνομοθέτησεν.

Ν. ΕΛΛ. **νομοθετῶ**=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

νοσῶ (έω)=ἀσθενῶ. πρτ. *ἐνόσουν*, μέλλ. *νοσήσω*, ἀόρ. *ἐνόσησα*, πρκ. *νενόσηκα*.

ΠΑΡΑΓ νόσημα, νοσηρός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. νόσος θ. νοσέω-ῶ

ΣΥΝΩΝ. ἀσθενῶ, ἀρρωστῶ, κάμνω.

ΑΝΤΙΘ. ὑγιαίνω, ρωννυμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιβ.: ἐπεὶ τὰ Ὀδρυσῶν πράγματα ἐνόσησεν.

2) μεῖς σύστοιχ. αἰτιατ.: ἔα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν.

Ν. ΕΛΛ. νοεῶ=1) εἶμαι ἄρρωστος, 2) (μτφ.) εὐρίσκομαι εἰς κακὴν κατάστασιν.

νουθετῶ=1) θέτω εἰς τὸν νοῦν κάποιου, 2) συμβουλεύω, 3) ἐπιπλήττω
πρτ. *ἐνουθέτου*, μέλλ. *νουθετήσω*, ἄορ. *ἐνουθέτησα*.

- Παθ. *νουθετοῦμαι*, παθ. ἄορ. *ἐνουθετήθην*:

ΠΑΡΑΓ. νουθέτημα (=συμβουλή), νουθέτησις, νουθετητής, νουθετητέος, ἀνουθέτητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν φράσιν νοῦς καὶ τίθημι, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου ὀνόματος, θ. νουθετέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. παραινῶ, παρακελεύομαι, συμβουλεύω, διδάσκω, παρακαλῶ, ὑφηγοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ μίαν ἢ δύο αἰτιατ. : ταῦθ' ἅπερ με νουθετεῖς.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ εἰδ. πρῶτ. : ὅτε ἐνουθέτει αὐτόν, ὡς πένης ἴσοιτο.

Ν. ΕΛΛ. νουθετῶ=συμβουλεύω, δασκαλεύω, παραινῶ.

νοῶ (έω)=1) παρατηρῶ διὰ τῆς σκέψεως, 2) σκέπτομαι, 3) σκοπεύω.
πρτ. *ἐνόουν*, μέλλ. *νοήσω*, ἄορ. *ἐνόησα*, πρκ. *νενόηκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *νοοῦμαι*, πρτ. *ἐνοοῦμην*, μέσ. μέλλ. *νοήσομαι*, [παθ. μέλλ. *νοηθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐνοησάμην*, παθ. ἄορ. *ἐνοήθην*, πρκ. *νενόημαι*, [ὑπερσ. *ἐνενοήμην*].

ΠΑΡΑΓ. νόημα, νοήμων, νόησις, νοητός, ἀνόητος (=ὁ μὴ ἐννοῶν ἢ ὁ μὴ ἐνοοῦμενος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. νόος νοῦς. θ. νοέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, μετὰ, πρό, σὺν καὶ ὑπό, ἀπονοοῦμαι (=χάνω τὸν νοῦν μου), διανοοῦμαι (=σκέπτομαι).

ΣΥΝΩΝ. ἐνθυμοῦμαι, σκοπῶ, λογίζομαι, διανοοῦμαι, σκοπῶ, ἐννοῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : οἱ δὲ πολέμιοι ὡς ἐνόησαν τὴν πορείαν αὐτῶν.

2) μὲ ἀπαρ. : νοεῖς θάπτειν.

Ν. ΕΛΛ. νοῶ=καταλαβαίνω. σύνθ. ἐννοῶ, κατανοῶ.

ξεναγῶ (έω)=1) εἶμαι ἀρχηγὸς τῶν μισθοφόρων, στρατολογῶ, 2) εἶμαι ξεναγός. πρτ. *ἐξενάγουν*, [μέλλ. *ξεναγήσω*, ἄορ. *ἐξενάγησα*]

- Παθ. ἐνεστ. *ξεναγοῦμαι*, πρκ. *ἐξενάγημαι*.

ΠΑΡΑΓ. ξενάγησις, ξεναγέτης.

ΕΤΥΜ. από τὸ ξεναγός (ξένος καὶ ἡγοῦμαι) θ. ξεναγέ-ω-ῶ, παρασύνθ
ΣΥΝΩΝ. ἡγοῦμαι, ξενίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με γεν.: Ἑριπίδας ἐξενάγει ξενικοῦ.

Ν. ΕΛΛ. ξεναγῶ=ὀδηγῶ κάποιον ὡς ξεναγός.

**ξενίζω=1) ὑποδέχομαι, 2) περιποιοῦμαι, 3) προξενῶ ἐκπληξιν. πρτ.
ἐξένιζον, [μέλλ. ξενιῶ], ἀόρ. ἐξένισα.**

• Παθ. **ξενίζομαι, ἀόρ. ἐξενίσθην.**

ΠΑΡΑΓ. ξένισις, ξένισμα, ξενισμός, ξενιστής, ξενιστέον:

ΕΤΥΜ. από τὸ ξένος θ. ξεν- καὶ τὴν κατάληξιν -ίζω ξεν-ίζω, κατὰ
τὸ ἐλπίζω.

ΣΥΝΩΝ. ξεναγῶ, ξενοῦμαι, ἐκπλήττω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ.: Γωβρύας ἐξένισεν ἡμᾶς ἅπαντας.

Ν. ΕΛΛ. ξενίζω=1) φιλοξενῶ, 2) φαίνομαι ξένος, 3) ἐκπλήσσω: «με
ἐξένισεν ὁ τρόπος του».

**ξενοῦμαι (οῦμαι)· ἀποθ. =1) (ὡς ἐνεργ.) ὑποδέχομαι ξένον, φιλεύω,
φιλοξενῶ, 2) (ὡς παθ.) φιλοξενοῦμαι, [μέσ. μέλλ. ξενώσομαι].
παθ. ἀόρ. με μέσ. σημασ. ἐξενώθην, πρκ. με ἐνεργ. σημασ. ἐξέ-
νωμαι**

ΠΑΡΑΓ. ξένωσις (=νεωτερισμός).

ΕΤΥΜ. από τὸ ξένος θ. ξενό-ομαι-οῦμαι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀπό, ἐπί,

ΣΥΝΩΝ. ξενίζω, ξεναγῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με δοτ.: Ἀπολλοφάνης κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἐξενώθη Ἀ-
γησιλάω.

Ν. ΕΛΛ. ἀποξενώνω=1) κάνω κάποιον ξένον, 2) στερῶ κέ-τοιο] ἀγα-
θὸν ἀπὸ κάποιον. «ἀποξένωσε τοὺς συγγενεῖς του». ἀποξενώνομαι.

**ξηραίνω=1) ἀποξηραίνω, 2) στεγνώνω. [μέλλ. ξηρανῶ], ἀόρ. ἐξήρα-
να.**

• Παθ. **ξηραίνομαι, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. ξηρανοῦμαι, παθ.
μέλλ. ξηρανθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐξηράνθην, [πρκ. ἐξήραμαι ἢ
ἐξήρασμαι].**

ΠΑΡΑΓ. ξήρασις, ξηρσσία, ξηραντικός, ξηραντέον.

ΕΤΥΜ: από τὸ ἐπίθ. ξηρός καὶ τὴν κατάληξιν -αίνω, κατὰ τὸ μέλας
μελαίνω. Τὸ α εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά καὶ κατα.

ΣΥΝΩΝ: ψύχω, ἀναψύχω.

ΑΝΤΙΘ. ὑγραίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ.: ξηράνας τὴν διώρυχα εἶλε τὴν νῆσον.

Ν. ΕΛΛ. ξηραίνω καὶ ξεραίνω=στεγνώνω κάτι. ἀποξηραίνω.

ὄδοποιῶ (έω)=1) κατασκευάζω ὁδόν, 2) ὀδηγῶ κάποιον. πρτ. **ὠδοποιοῦν**, ἄορ. **ὠδοποίησα**.

- Μέσ. **ὄδοποιοῦμαι**=1) κατασκευάζω τὸν δρόμον μου, 2) προοδεύω.
- Παθ. (ἐπὶ ὁδῶν)=κατασκευάζομαι καταλλήλως διὰ χρῆσιν. πρκ. **ὠδοποίημαι**.

ΠΑΡΑΓ. ὄδοποίησις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ὄδοποιός θ. ὄδοποιέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.: πρό.

ΣΥΝΩΝ. εὐδοκιμῶ, ἐπιδιδῶμι, προάγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. σύστοιχ.: οἱ Μάκρωνες τὴν ὁδὸν ὠδοποιοῦν.

2) μὲ δοτ.: καὶ ὄδοποιήσειέ γ' ἄν αὐτοῖς.

ὀδύρομαι: ἀποθ.=1) κλαίω, θρηνῶ, 2) πενθῶ. πρτ. **ὠδυρόμην**, μέσ. μέλλ. **ὠδυροῦμαι**, μέσ. ἄορ. **ὠδυράμην**, [παθ. ἄορ. ὠδύρθην].

ΠΑΡΑΓ. ὄδυρμα (=θρήνος), ὄδυρμός, ὄδυρτης, ὄδυρτός (=ἀξιοθρήνητος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ὄδυρ- καὶ τὸ πρόσφ. j, ὄδυρ-j-ομαι ὀδύρομαι. Τὸ υ εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διὰ καὶ κατά.

ΣΥΝΩΝ. κλαίω, θρηνῶ, ὀλοφύρομαι, οἰμῶζω, πενθῶ, λυποῦμαι, δακρύω.

ΣΥΝΤΑΞ. ὡς μιθ. μὲ αἰτιατ. (σπανίως)· ἔνιοι ὀδύρονται τὰς προπηλακίσεις τοῦ γήρωος.

Ν ΕΛΛ. ὀδύρομαι=κλαίω ἀπαρηγόρητα.

* **οἶδα**: πρκ. μὲ σημασ. ἐνεστ.=γνωρίζω. ὑπερσ. μὲ σημασίαν πρτ. **ἤδη ἢ ἤδειν** (=ἐγνώριζον), μέλλ. **εἴσομαι καὶ εἰδήσω**.

Κλίσις ἐνεστ καὶ πρτ.

ὄριστ. οἶδα, οἶσθα, οἶδε, ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι (ν).

ὕποστ. εἰδῶ, εἰδῆς, εἰδῆ, εἰδῶμεν, εἰδῆτε, εἰδῶσι.

εὐκτ. εἰδείην, εἰδείης, εἰδείη, εἰδείημεν καὶ εἰδείμεν, εἰδείητε καὶ εἰδείτε, εἰδείησαν καὶ εἰδείεν.

προστ. ἴσθι, ἴστω, ἴστε, ἴστων.

ἀπαρ. εἰδέναί. **μιθ.** εἰδώς, εἰδυῖα, εἰδός.

πρτ. ἤδειν καὶ ἤδη, ἤδεις καὶ ἤδησθα καὶ ἤδειςθα, ἤδει καὶ

ἦδεν καὶ ἦδη, ἦδεμεν ἢ ἦδειμεν καὶ ἦσμεν, ἦδετε καὶ ἦδειτε καὶ ἦστε, ἦδεσαν καὶ ἦσαν.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

	ὄριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ,	οἶδα	εἰδῶ	εἰδείην	ἴσθι	εἰδέναι	εἰδῶς τοῦ οἶδα
ἀόρ. β'	εἶδον	ἴδω	ἴδοιμι	ἴδῃ	ἴδειν	ἴδῶν τοῦ ὄρω:
πρῶστακτ	ἴσθι (εἶμι), ἴσθι (οἶδα), ἴθι (εἶμι).					

ΠΑΡΑΓ. εἶδησις, συν-εἶδησις, εἰδήμων, ἴστωρ (=ὁ γνώστης), ἱστορία εἶδος, εἰδότης (=ἐν γνώσει), ἱστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **Εἶδ-** (λατ. **video**=βλέπω) θ. 1) ἰσχυρὸν **Εἶδ-** 2) ἀσθενὲς **Εἶδ-** ἀπὸ τὸ θ. **Εἶδ-** με ἑτεροίωσιν **Εἶδ-** προήλθεν τὸ οἶδα. ὁ πρτ. λαμβάνει αὔξησιν ἢ **ἦδεν** **ἦδειν** **ἦδεν**, ὁ μέλλων εἰδήσω σχηματίζεται ἀπὸ τὸ θ. **Εἶδ-** καὶ τὸ πρόσφ. **ε** **Εἶδ-ε-** **Εἶδη-**. ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. σύν: σύνοιδα (=γνωρίζω κάτι καλῶς) διά: δι-οἶδα (=γνωρίζω ἐπακριβῶς), κατὰ: κάτοιδα (=γνωρίζω καλῶς, ἐννοῶ). πρὸς, πρὸ.

ΣΥΝΩΝ. ἀισθάνομαι, ἐπίσταμαι, γνωρίζω, μανθάνω, ἐπαίω.

ΑΝΤΙΘ. ἀγνοῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. ὅπως ἀκριβῆς τι εἶσομαι.

2) με τελ. ἀπαρ.: κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους:

3) με κατηγ. μτχ. (ὕποκειμ. ἢ ἀντικ.): οὐ γὰρ οἶδα δεσπότης κεκτημένος. οὐ γὰρ ἦδεσαν αὐτὸν τεθνηκότα.

4) με εἰδ. πρὸτ.: ἵνα εἰδῆτε, ὡς πολλοὶ ὑπὸ τούτου τεθνήασι.

5) με πλαγ. ἐρωτημ. πρὸτ.: οἶδα γὰρ ὅση οἴχονται.

οἰκειῶ (ὄω)=1) κάμνω κάποιον φίλον. ἀόρ. **ὤκειωσα**.

• Μέσ. καὶ Παθ. **οἰκειοῦμαι** (ὄομαι) (=ἐξοικειώνομαι), μέσ. ἀόρ. **ὤκειωσάμην**, παθ. ἀόρ. **ὤκειώθη**, πρκ. **ὤκειώμαι**.

ΠΑΡΑΓ. οἰκειώσεις, ἐξοικειώσεις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. **οἰκεῖος** θ. **οἰκειό-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθ.: εἰς. εἰσοικειοῦμαι (=γίνομαι οἰκεῖος).

ΣΥΝΩΝ συγγίνομαι, σύνειμι.

ΑΝΤΙΘ. ἀλλοτριῶ, τοῦ δὲ παθ. τὸ πολεμοῦμαι;

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ.: ὡς οἰκειοῦντες τὰς τότε καλουμένας ἐννέα ὁδοῦς.

Ν. ΕΛΛ. ἐξοικειώνω=συνηθίζω κάποιον εἰς κάτι, ἐξοικειοῦμαι καὶ ἐξοικειώνομαι=συνηθίζω εἰς κάτι, προσαρμόζομαι. «ἐξοικειοῦμαι πρὸς τὴν νοοτροπίαν τῶν γειτόνων μου».

οικίζω=1) κτίζω οίκιαν, 2) ιδρύω νέαν ἀποικίαν ἢ συνοικισμόν: πρτ. *ῥικίζον*, μέλλ. *οἰκιδῶ*, ἀόρ. *ῥικισα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *οἰκίζομαι*, πρτ. *ῥικιζόμεην*, μέσ. μέλλ. *οἰκιοῦμαι*, παθ. ἀόρ. *ῥικίσθην*, πρκ. *ῥικισμαι*, ὑπερσ. *ῥικίσμην*.

ΠΑΡΑΓ. οἰκιστής, οἰκισίς, οἰκισμός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιασ *οἶκος* καὶ τὴν κατάληξιν *-ίζω*, κατὰ τὰ ὀδον-
τικώληκτα εἰς *-ίζω*, (ἐλπὶς — ἐλπίζω).

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, διά, ἐν, ἐξ, εἰς. κατὰ, μετό, σὺν κλπ.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. : Γελῶσι Ἀκράγαντα ῥικισαν.

οἰκοδομῶ (έω)=1) κτίζω οἶκον, 2) ιδρύω, κατασκευάζω. πρτ. *ῥκο-
δόμουν*, μέλλ. *οἰκοδομήσω*, ἀόρ. *ῥκοδόμησα*, πρκ. *ῥκοδόμηκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *οἰκοδομοῦμαι*, πρτ. *ῥκοδομούμην*, παθ. μέλλ. *οἰ-
κοδομηθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ῥκοδομησάμην*, παθ. ἀόρ. *ῥκοδομή-
θην*, πρκ. *ῥκοδόμημαι*, ὑπερσ. *ῥκοδομήμην*.

ΠΑΡΑΓ. οἰκοδόμημα, οἰκοδόμησις, οἰκοδομητέον, οἰκοδομητικός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιασ *οἰκοδόμος* (*οἶκος* καὶ *δέμω*=κτίζω) θ. *οἰκο-
δομέ-ω-ῶ*, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. ἀπό : ἀποικοδομῶ (=ἀποφράττω διὰ τοίχου),
κατὰ : κατοικοδομῶ (=σπαταλῶ χρήματα εἰς οἰκοδομάς), παρά : παρ-
οικοδομῶ (=κτίζω παραλλήλως) καὶ μετὰ πολλὰς ἄλλας προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. ιδρύω, κτίζω, δέμω.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. : τεῖχος περί τὴν πόλιν ῥκοδόμησεν.

Ν. ΕΛΛ. *οἰκοδομῶ*=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. σύνθ. *ἀνοικοδομῶ*=ἐξα-
νακτίζω.

οἰκτίρω καὶ **οἰκτεῖρω**=1) αἰσθάνομαι οἶκτον, οἰκτίρω, 2) λυποῦμαι,
3) συμπαθῶ. πρτ. *ῥκτιρον*, [μέλλ. *οἰκτερῶ*], ἀόρ. *ῥκτιρα*.

- Παθ. *οἰκτίρομαι*, πρτ. *ῥκτιρόμην*.

ΠΑΡΑΓ. οἰκτιρμός, οἰκτιρμών.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *οἶκτος* θ. *οἰκτίρ-* καὶ τὸ πρόσφ. *j*, *οἰκτίρ-j-ω* *οἰ-
κτίρω*. Τὸ *i* εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὴν πρόθ. κατὰ, κατοικτίρω (=λυποῦμαι πολὺ κάποιον).

ΣΥΝΩΝ. οἰκτιζω, ἐλεῶ, λυποῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. μακαρίζω, εὐδαιμονίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. καὶ γεν. (αἰτίας) : ὁ Κῦρος τοῦ πάθους ῥκτιρεν
αὐτόν.

Ν. ΕΛΛ. *οἰκτίρω* καὶ *οἰκτεῖρω*=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) περι-
φρονῶ, ἐλεεινολογῶ : «σὲ οἰκτίρω διὰ τὰ λεγόμενά σου».

οἰκῶ (έω)=1) κατοικῶ, διαμένω, 2) κυβερνῶ (πόλιν ἢ οἶκον). πρτ.

ῶκουν, μέλλ. **οικήσω**, ἄορ. **ῶκησα**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **οἰκοῦμαι**, πρτ. **ῶκούμην**, μέσ. μέλλ. **μέ παθ.** σημασ. **οικήσομαι**, [μέσ. ἄορ. **ῶκησάμην**], παθ. ἄορ. **ῶκήθην**, πρκ. **ῶκημαι**, ὑπερσ. **ῶκήμην**.

ΠΑΡΑΓ'. οἶκημα, οἶκησις, οἰκητής, οἰκητήριον, οἰκήτωρ, οἰκητός, οἰκητος.

ΕΤΥΜ ἀπό τὸ οὐσιασ **οἶκος** θ. **οἰκέ-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. **μέ** τὰς προθ : ἀπό, διά, ἐν, κατά, μετά, παρά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. διατρίβω, κυβερνῶ, ἄρχω, διαχειρίζομαι, οἰκονομῶ, διαιτῶμαι

ΣΥΝΤΑΞ. **μέ** αἰτιατ : ἄμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις.

Ν. ΕΛΛ. **οἰκῶ**=κατοικῶ καὶ κυρίως σύνθετον **κατοικῶ**, **διοικῶ**, **παροικῶ**, **συνοικῶ**, **ἐνοικῶ**, **μετοικῶ**.

- * **οἶομαι** καὶ **οἶμαι** ἀποθ.=1) νομίζω, ἔχω τὴν γνώμην, ὑποθέτω, πιστεύω, προσδοκῶ. πρτ. **ῶόμην** καὶ **ῶμην**, μέσ. μέλλ. **οἶήσομαι**, παθ. ἄορ. **μέ** μέσ. σημασ. **ῶήθην**.

Ἐντικατάστασις ἄορ

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ῶήθην	οἶηθῶ	οἶηθείην	οἶηθήτι	οἶηθῆναι	οἶηθεις

ΠΑΡΑΓ. οἶημα (=ἐπαροις), οἶησις (=ὑπερηφάνεια), οἶηματίας (=ὁ φαντασμένος), οἶητός, οἶητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. **οι-** καὶ τὴν κατάληξιν **-ομαι οἶ-ομαι** ἢ **μέ** τὴν κατάληξιν **-μαι οἶμαι**. Ἀπό τὸ θ. **οι-** καὶ τὸ πρόσφ. **ε**, θ. **οἶ-ε οἶ-η οἶη-σομαι**.

ΣΥΝΘ. **μέ** τὰς προθ. ἀντι καὶ σύν

ΣΥΝΩΝ. ἠγοῦμαι, νομίζω, δοκῶ, ὑπολομβάνω, δοξάζω, φρονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. **μέ** εἰδ. ἀπαρ. : νῦν δὲ πῶς οἶε με ἀθύμως ἔχειν ;

- οἶχομαι** ἀποθ. ἐνεστ. **μέ** σημ. πρκ.=1) εἶμαι φευγᾶτος, ἔχω φύγει, 2) ἔχω ἀποθάνει, 3) χάνομαι. πρτ. **ῶχόμην** (μέ σημασ. ἄορ. ἢ ὑπερσ.), μέλλ. **οἶχήσομαι**, [πρκ. **ῶχημαι** καὶ **ῶχωκα**],

ΠΑΡΑΓ. οἶχητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν **οι-** (ἴσως **εἶ-μι**) προέρχεται τὸ θ. **οιχ-** καὶ τὴν κατάλ. **ομαι-οἶχ-ομαι** καὶ ἀπό τὸ θ. **οἶχ-** καὶ τὸ πρόσφ. **ε** **οἶχ-ε-οἶχ-η-οἶχ-ή-σομαι**.

ΣΥΝΘ. **μέ** τὰς προθ. : διά, ἐξ, κατά, παρά, πρό.

ΣΥΝΩΝ. ἀπέρχομαι, φεύγω, ἀπαλλάττομαι, ἀποδιδράσκω.

ΑΝΤΙΘ. ἔρχομαι, ἀφικνοῦμαι ἤκω, παραγίγνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. **μέ** κατηγ. **μτχ** ἢ ὁποῖα ἐξηγεῖται ὡς ρῆμα τὸ-δὲ ρῆμα ὡς ἐπίρρ.: **ῶχοντο ἀποπλέοντες** (=ἀπέπλευσαν ταχέως).

οἰωνίζομαι=προμαντεύω ἀπὸ τὴν πτήσιν καὶ τοὺς κρωγμοὺς τῶν πτηνῶν. πρτ. *οἰωνιζόμενῃν*, [μέσ. μέλλ. οἰωνιοῦμαι, ἀόρ. οἰωνισάμην].

ΠΑΡΑΓ. οἰώνισμα, οἰωνιστήριον, οἰωνιστής, οἰωνισμός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. οἰωνός (=σαρκοφάγον πτηνόν) καὶ τὴν κατάληξιν *-ίζομαι*, κατὰ τὰ εἰς *-ίζω* ὀδοντικόληκτα (*ἐλπίζω*=*ἐλπίζω*). Τὸ ἀρχικόν *οἰ* δὲν τρέπεται εἰς *ω* κατὰ τὴν αὔξησιν, διότι ἀκολουθεῖ μακρόν φωνήεν

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, μετά.

ΣΥΝΩΝ. μαντεύομαι, προαισθάνομαι, προφητεύω, χρῶ (-ηω), χρησμοφῶδ

ΣΥΝΤΑΞ 1) με αἰτιατ. : οὐδὲν ἄλλο ἔτι οἰωνιζόμενοι, ἐπορεύοντο.

2) με αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. : ὅ τινες οἰωνίζοντο ἄνεπιτήδειον εἶναι

Ν. ΕΛΛ. προοἰωνίζομαι=προμαντεύω, προβλέπω. «δὲν προοἰωνίζομαι ὁμαλὴν ἐξελίξιν τῶν γεγενότων».

ὄκνῶ (έω)=1) διστάζω, 2) φοβοῦμαι, 3) βραδύνω, 4) ἐντρέπομαι. πρτ. *ὄκνουν*, μέλλ. *ὄκνήσω*, ἀόρ. *ὄκνησα*.

ΠΑΡΑΓ. ὄκνητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. ὄκνος (=δισταγμός, φόβος) θ: ὄκνέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀπό, κατά· ἀποκνῶ (=ἀποφεύγω κάτι ἀπὸ φόβου ἢ δειλίαν), κατοκνῶ (=φοβοῦμαι πολύ).

ΣΥΝΩΝ. φοβοῦμαι, δέδοικα, ὀρρωδῶ, πτήσσω, μέλλω, βραδύνω, διστάζω, ἐνδοιάζω.

ΑΝΤΙΘ. τολμῶ, ἐγχειρῶ, θαρρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ 1) με αἰτιατ. : καὶ οἱ ὁμότιμοι ὄκνουν τὴν τοῦ ὄχλου ἰσομοίριαν.

2) με τελ. ἀπαρ. : Μειδίας ὄκνει ἀνοίγειν τὰς πύλας.

3) με ἐνδοιαστ. πρὸτ. : ὄκνῶ μὴ μάταιος ἡ στρατεία γένηται.

4) με ἐμπρόθ. προσδ. : ὄκνει περὶ τε ἡμῶν καὶ περὶ αὐτοῦ:

* **ὀλιγωρῶ** (έω)=φροντίζω ὀλίγον, 2) παραμελῶ, 3) δὲν προσέχω: πρτ. *ὀλιγῶρουν*, μέλλ. *ὀλιγωρήσω*, ἀόρ. *ὀλιγῶρησα*.

● Παθ. *ὀλιγωροῦμαι*, παθ. ἀόρ. *ὀλιγωρήθην*, πρκ. *ὀλιγῶρημαι*:

ΠΑΡΑΓ. ὀλιγῶρημα, ὀλιγῶρησις, ὀλιγωρητέον

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. ὀλιγῶρος (ὀλίγος καὶ ὥρα=φροντίς) θ. ὀλιγορέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : κατά, παρά.

ΣΥΝΩΝ. ἀμελῶ, ἀφροντιστῶ, ραθυμῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἐπιμέλομαι, ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοί τινος.

ΣΥΝΤΑΞ με γεν. : οὐ γὰρ ὀλιγῶρουν τῶν κοινῶν.

ὄλλυμι βλέπε ἀπόλλυμι.

ὄλοφύρομαι: ἀποθ.=1) θρηνώ, ὀδύρομαι, κλαίω. πρτ. *ὄλοφυρομένην*, μέλλ. *ὄλοφυροῦμαι*, μέσ. ἀόρ. *ὄλοφυράμην* καὶ παθ. με ἐνεργ. σημασ. *ὄλοφύρθην*.

ΠΑΡΑΓ. ὄλοφυρμός, ὀλόφυρσις

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ὄλοφυρ- καὶ τὸ πρόσφ. j, ὄλοφύρ-j ομαι ὄλοφύρομαι ὄλοφύρομαι. Το υ εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀπό, ἀνά, κατά.

ΣΥΝΩΝ. θρηνώ, κλαίω, δακρύω, ὀδύρομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: ἐάν τις ὄλοφύρηται.

2) με αἰτιατ.: καὶ τοὺς τῶνδε νῦν τοκίας οὐκ ὄλοφύρομαι.

3) με μτχ.: οἱ πλεῖστοι ἡμῶν ὄλοφύρονται συνιόντες.

* **ὀμιλῶ**=1) συναναστρέφομαι κάποιον, 2) σχετίζομαι με κάποιον, 3) συναθροίζομαι: πρτ. *ὀμίλουν*, μέλλ. *ὀμιλήσω*, ἀόρ. *ὀμίλησα*, πρκ. *ὀμίληκα*, ὑπερσ. *ὀμιλήκειν*.

ΠΑΡΑΓ. ὀμίλημα ὀμιλητής, ὀμιλητός, ὀμιλητικός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. ὀμιλος (ὀμός=κοινός καὶ ἴλη=πλήθος) θ. ὀμιλέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἐξ, πρὸς.

ΣΥΝΩΝ. οὔνειμι, συγγίγνομαι, συνδιατρίβω, πλησιάζω, πελάζω, χρωμαί, συμμίγνυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ.: οἷ ἄν γυμναστικῇ μὲν διὰ βίβου ὀμιλήσωσιν.

2) με ἐμπρόθ. προσδ.: καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ πρὸς τοὺς ἄλλους ὀμιλεῖ.

Ν. ΕΛΛ. ὀμιλῶ, μιλῶ, καὶ μιλάω=1) κουβεντιάζω. συνδιαλέγομαι. «ὀμιλήσαμε γιὰ διάφορα πραγματά». 2) ὀμιλῶ μίαν γλῶσσαν. «ὀμιλεῖ τὴν Γερμανικὴν», 3) ἀγορεύω, κάνω διάλεξιν. σύνθ. συνομιλῶ.

* **ὀμνυμι καὶ ὀμνύω**=1) ὀρκίζομαι, 2) βεβαιῶ κάτι ἐνόρκως. πρτ. *ὀμνυν*, καὶ *ὀμνυον*, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. *ὀμοῦμαι*, ἀόρ. *ὀμοσα*, πρκ. *ὀμώμοκα*, ὑπερσ. *ὀμωμόκειν* καὶ *ὀμωμόκειν*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *ὀμνυμαι*, πρτ. *ὀμνύμην*, παθ. μέλλ. *ὀμοσθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ὀμοσάμην*, παθ. ἀόρ. *ὀμόσθην* καὶ *ὀμόσθην*, πρκ. μόνον οἱ τύποι: γ' ἐν. *ὀμώμοται*, γ' πληθ. *ὀμώμονται*, μτχ. *ὀμωμοσμένος*.

Ἐντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. καὶ ἄορ.

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προσ.	ἄπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	ὀμνυμι	ὀμνύω	ὀμνύοιμι	ὀμνυ, καὶ ὀμνυθι	ὀμνύναι	ὀμνύς
μέλλ.	ὀμοῦμαι	—	ὀμοῖτο	—	ὀμείσθαι	ὀμούμενος
ἄορ.	ὠμοῦσα	ὀμόσω	ὀμόσαιμι	ὀμοσον	ὀμόσαι	ὀμόσας

ΠΑΡΑΓ: συνωμότης, ἄπώμοτος, ἄνώμοτος, ξυνώμοτον (= ἡ ἔνορκος συμμαχία), ἀντωμοσία.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ὀμ- καὶ τὸ πρόσφ. νυ ὀμ-νυ-μι. Ἐκ τὸ θ. ὀμ- με τὸ πρόσφ. ο, ὀμ-ο — (ὠμοσα). Τὸ ρῆμα λαμβάνει ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀντί, διά, ἐξ, ἐπί, κατά, πρό, πρὸς, σὺν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. ὀρκίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. ἀπλῆν ἢ σύστοιχ.: ἐπειδὴ ὠμοσεν τὴν εἰρήνην ὁ Φίλιππος.

2) μὴ δοτ.: εἰ μὴ κάκεῖνος αὐτῷ ὀμεῖται

3) με δοτ. καὶ αἰτιατ. (σύστοιχ. ἀντικ.): ὀμόσαι γὰρ αὐτοῖς ὄρκους.

4) με ἄπαρ. μέλλ.: πάντες ὠμοσαν βοηθήσειν τούτοις.

ὀμοιῶ (ὄω)=1) κάνω κάτι ὀμοιον, 2) ἐξομοιώνω, πρτ. ὀμοίουν, μέλλ. ὀμοιώσω, ἄορ. ὀμοίωσα.

• Μέσ. ὀμοιοῦμαι (=ἀνταποδίδω τὰ ἴσα).

• Παθ. ὀμοιοῦμαι (=γίνομαι ὀμοιος), μέσ. μέλλ. ὀμοιώσομαι, παθ. μέλλ. ὀμοιωθήσομαι, παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. ὀμοιώθην, πρτ. ὀμοίωμαι.

ΠΑΡΑΓ. ὀμοίωμα, ὀμοίωσις, [ἐξομοίωσις, ἀφομοίωσις, παρομοίωσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. ὀμοιος θ. ὀμοιό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, ἐξ, πρὸς.

ΣΥΝΩΝ. ἐξισῶ, παραβάλλω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. καὶ δοτ. τὴν εὐβουλίαν ἄλλοις ὀμοιοῖ.

2) τὸ μέσ. με δοτ.: ἡ σωφροσύνη ὀμοιῶται ἀρμονίᾳ τινί.

Ν ΕΛΛ. ἐξομοιώνω=κάνω ἢ θεωρῶ κάποιον ὀμοιον με ἄλλον, ἀφομοιώνω=1) καθιστῶ κάποιον ὀμοιον με ἄλλον. οἱ τροφές ἀφομοιώνονται. ἀφομοιοῦμαι καὶ ὠνομαι=γίνομαι ὀμοιος με ἄλλους, ἐνώνομαι.

ὀμολογῶ (έω)=1) συμφωνῶ με κάποιον, παραδέχομαι, 2) ὑπόσχομαι, 3) συγκατατίθεμαι. πρτ. ὀμολόγουν, μέλλ. ὀμολογήσω, ἄορ. ὀμολόγησα, πρτ. ὀμολόγηκα, ὑπερσ. ὀμολογήκειν.

- Μέσ. καὶ Παθ. *ὁμολογοῦμαι*, πρτ. *ὁμολογούμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. *ὁμολογήσομαι*, [παθ. μέλλ. *ὁμολογηθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ὁμολογησάμην*, παθ. ἄορ. *ὁμολογήθην*, πρκ. *ὁμολόγημαι*, ὑπερσ. *ὁμολογήμην*.

ΠΑΡΑΓ. ὁμολόγημα, ὁμολόγησις, ὁμολογητέον, [ἐξομολόγησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *ὁμόλογος* (ὁμοῦ καὶ λέγω) θ. *ὁμολογέ-ω-ῶ*, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀνά διά, κατά, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. σύμφημι, συγχωρῶ, ὁμονοῶ, ὁμοφρονῶ, συνῶδω

ΑΝΤΙΘ. διαφωνῶ, ἀρνοῦμαι, ἀπόφημι, ἀπέδω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. καὶ αἰτιατ. : ἐγὼ δὲ τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ Φαίδρω:
2) με δοτ. : Θάσιοι δὲ τρίτῳ ἔτει πολιορκούμενοι ὁμολογήσαν Ἀθηναίοις.

3) με ἀπαρ. : ὁμολογοῦσι νοσεῖν μᾶλλον ἢ σωφρονεῖν.

Ν. ΕΛΛ. *ὁμολογῶ* καὶ *μολογῶ*=παραδέχομαι. «ὁμολόγησε τὴν ἐνοχλήν του», «δὲν θέλει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἔσφαλε».

- ὁμονοῶ*=1) συμφωνῶ, εἶμαι σύμφωνος με κάποιον. πρτ. *ὁμονόουν*, μέλλ. *ὁμονοήσω*, ἄορ. *ὁμονόησα*.

ΠΑΡΑΓ. ὁμονοητέον, ὁμονοητικός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *ὁμόνοος* (ὁμοῦ + νοῦς) θ. *ὁμονοέ-ω-ῶ*, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. τὰ αὐτὰ με τὸ ὁμολογῶ.

ΑΝΤΙΘ. στασιάζω, διαφέρομαι, διχογνωμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. : εὐτυχία ὁμονοοῦσα κινδύνοις.

2) με εἰδ. πρὸτ. : ἐπειδὴ ὁμνοοῦμεν ὅτι ζητητέον περὶ οὗ μὴ τις οἶδεν.

Ν. ΕΛΛ. *μονιάζω* καὶ *μονοιάζω*=1) εὐρίσκομαι εἰς ἀγαθὰς σχέσεις με κάποιον, 2) συμφιλιώνω ἢ συμφιλιώνομαι. «προσπάθησε νὰ τοὺς μονιάσῃ».

- ὄνειδίζω*=1) κατηγορῶ κάποιον, 2) ὑβρίζω, 3) ἐλέγχω, 4) ἐπιτιμῶ. πρτ. *ὄνειδιζον*, μέλλ. *ὄνειδιῶ*, ἄορ. *ὄνειδισα*, πρκ. *ὄνειδικα*.

- Παθ. *ὄνειδίζομαι*, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *ὄνειδιοῦμαι*, παθ. ἄορ. *ὄνειδίσθην*].

ΠΑΡΑΓ. ὄνειδισμα (=ἡ μομφή), ὄνειδισμός, ὄνειδιστής, ὄνειδισις, ὄνειδιστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *ὄνειδος* καὶ τὴν κατάληξιν *-ίζω*, κατα τὰ εἰς *-ίζω* ὀδοντικόληκτα (*ἐλπὶς -ίζω*).

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἐξ, ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. μέμφομαι, αἰτιῶμαι, ἐπιτιμῶ, καθάπτομαι, κατηγορῶ. λοιδορῶ, ψέγω, ἐγκαλῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἄγασμαι, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, εὐλογῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με̄ δοτ. καὶ αἰτιατ. : ἄ σὺ ἐμοὶ ὄνειδίζεις.

2) με̄ αἰτιατ. . καὶ γάρ τις αὐτὸν τὸν (Λυσίαν) ὄνειδιζεν.

3) με̄ ἔξηρτ. πρότ. : ὄνειδιῶ ὅτι τὰ πλείστου ἀξία περὶ ἐλαχίστου ποιεῖται.

* **ὄνινημι=1)** ὠφελῶ, εὐεργετῶ, βοηθῶ, ὑποστηρίζω, 2) ἔχω κέρδος. μέλλ. *ὄνησω*, ἀόρ. *ὄνησα*.

• Μέσ. *ὄνιναμαι*, πρτ. *ὄνινάμην*, μέλλ. *ὄνησομαι*, [ἀόρ. *ὄνησάμην*], ἀόρ. β' *ὄνήμην*, παθ. ἀόρ. με̄ μέσ. σημασ. *ὄνήθην*.

Ἐντικατάστασις ἀόρ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	ἀπαρ.
ὄνήμην	—	ὄναίμην	ὄνυσθαι

ΠΑΡΑΓ. ὄνησις, ὄνησιμος, ὄνητέος, ἄνὸνητος (=ὄ μὴ ὠφελοῦμενος) [ὄνητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ θ. νη- καὶ να- καὶ τὸ προθ. ο καὶ ἐνεστ. ὄναδιπλ. ο-νι-νη-, ο-νι-να, ὄ-νι-νη-μι, ὄ-νι-να-μαι.

ΣΥΝΘ. λυσιτελεῶ, ὠφελῶ, συμφέρω, συμβάλλομαι

ΑΝΤΙΘ. βλάπτω, λυμαίνομαι, φθείρω, κακῶ, κακουργῶ, ἀδικῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. Τὸ ἐνεργ. : 1) με̄ αἰτιατ ἄλλὰ σὺ ἡμᾶς ὄνινης.

2) με̄ δοτ. ὦ τὸ δίκαιον ὄνινησι.

Τὸ μέσον με̄ μτχ. ὡς ἐγὼ οἶμαι, ὄνησεσθε ἀκούοντας

***ὄνομάζω=καλῶ** κάποιον ὀνομαστικῶς, ὄνομάζω. πρτ. *ὄνόμαζον*, μέλλ. *ὄνομάσω*, ἀόρ. *ὄνόμασα*, πρκ. *ὄνόμακα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *ὄνομάζομαι*, πρτ. *ὄνομαζόμην*, [παθ. μέλλ. ὄνομασθήσομαι], παθ. ἀόρ. *ὄνομάσθην*, πρκ. *ὄνόμασμαι*.

ΠΑΡΑΓ. ὄνομασία, [ὄνόμασις, ὄνομαστής], ὄνομαστός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν νο (γιγνώ-σκω, λατ. nomen) παράγεται τὸ οὖσ. ὄνομα καὶ ἀπ' αὐτὸ με̄ τὴν κατάλ. -άζω, τὸ ρ. ὄνομάζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικῶλ.

ΣΥΝΘ. με̄ τὰς προθ. ἀντί, διά, ἐπί, μετά.

ΣΥΝΩΝ. καλῶ, λέγω, προσαγορεύω, φωνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με̄ αἰτιατ ὄν Ἀθηναῖοι οὐκ ὄνομάζουσιν.

2) με̄ δύο αἰτιατ. (συνήθως μετὰ τοῦ εἶναι) σοφιστὴν ὄνομάζουσι τὸν ἄνδρα εἶναι.

3) τὸ παθ. εἶναι καὶ συνδεδ. ὁ μάντις ὄνομάζετο Ἐλενος.

Ν. ΕΛΛ. ὄνομάζω=1) δίδω εἰς κάποιον ὄνομα, 2) κατονομάζω, 3) χαρακτηρίζω, 4) δίδω εἰς κάποιον τίτλον ἢ ἀξίωμα. **κατονομάζω=καταγγέλλω** κάποιον ὀνομαστικῶς, «δὲν ἠθέλησε νὰ κατονομάσῃ τοὺς συνενόχους του». *ἐπονομάζω*.

δξύνω=1) κάμνω κάτι δξύ, 2) έξερεθίζω, παροξύνω, διεγείρω. πρτ. *ᾠξυνον*, μέλλ. *ᾠξυνῶ*, ἀόρ. *ᾠξυνα*,]πρκ. *ᾠξυγκα*].

- Μέσ. καὶ Παθ. *δξύνομαι*, πρτ. *ᾠξυνόμην*, [παθ. μέλλ. *δξυνθήσομαι*], παθ. ἀόρ. *ᾠξύνθην*, πρκ. *ᾠξυμαι*, [καὶ *ᾠξυσμαι*], ὑπερσ. *ᾠξύμην*.

Τὸ ρῆμα ἀπὸ τοὺς ἀττ. πεζ. χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθ. μετὴν *παρά*.

ΠΑΡΑΓ. παροξυσμός, παροξυντικός, (δξυντήρ, παροξυντής, δξυντέον].
ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *δξύς*, θ. *δξυν-* καὶ τὸ πρόσφ. *j*. *δξύν-j-ω*, *δξύν-ω*, *δξύνω*. Τὸ υ εἶναι μακρὸν

ΣΥΝΘ. μετὴν πρόθ. *παρά* ἢ *συν-πορα-*.

ΣΥΝΩΝ. θήγω, ἀκονῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀμβλύνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. ἢ... τοὺς δὲ παροξυνεῖ.

Ν. ΕΛΛ. *δξύνω*=κάνω κάτι αἰχμηρόν. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται μετὴν αὐτὴν σημασ. καὶ μεταφορικῶς. «τὰ μαθηματικὰ δξύνουν τὸν νοῦν». *παροξύνω*.

* **ὀπλίζω=1)** ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, 2) ἐξοπλίζω στρατιώτας, ἐνδύω στρατιώτας μετὰ ὄπλα, ὀπλίζω. πρτ. *ᾠπλιζον*, ἀόρ. *ᾠπλισα*, [πρκ. *ᾠπλικα*, ὑπερσ. *ᾠπλίκειν*].

- Μέσ. καὶ Παθ. *ὀπλίζομαι*, πρτ. *ᾠπλιζόμην*, [μέσ. μέλλ. *ὀπλίσομαι* καὶ *ὀπλισοῦμαι*], μέσ. ἀόρ. *ᾠπλισάμην*, παθ. ἀόρ. μετὰ μέσ. σημασ. *ᾠπλίσθην*, πρκ. *ᾠπλισμαι*, ὑπερσ. *ᾠπλίσμην*.

ΠΑΡΑΓ. ὀπλισίς, ἐξόπλισίς, ἐξοπλισία, ὀπλισμα. [ὀπλισμός, ἐξοπλισμός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. *ὀπλον*. θ. *ὀπλιδ-j-ω*, *ὀπλίζω*, κατ' ἀναλογ. πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. : ἀντί, κατὰ:

ΣΥΝΩΝ. ἐτοιμάζω, εὐτρεπίζω, παρασκευάζω, θωρακίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. καὶ μέσ. μετὰ αἰτιατ. : *ᾠπλιζον* δὲ καὶ ἵππους προμετωπιδίοις.

Ν. ΕΛΛ. *ὀπλίζω*=1) ἐφοδιάζω κάποιον μετὰ ὄπλα, 2) (μτφ.) ἐνίσχύω κάποιον, «τὸ θάρρος ὀπλίζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ζωὴν». σύνθ. *ἀφοπλίζω*, *ἐξοπλίζω*, *παροπλίζω*=ἀφοπλίζω πλοῖον.

ὀργίζω=1) ἐξωθῶ κάποιον εἰς ὀργήν, 2) έξερεθίζω, θυμώνω κάποιον, μέλλ. *ὀργιῶ*, ἀόρ. *ᾠργισα*.

- Μέσ. *ὀργίζομαι*, πρτ. *ᾠργιζόμην*, μέλλ. *ὀργισοῦμαι*, παθ. μέλλ. μετὰ ἐνεργ. σημασ. *ὀργισθήσομαι*, παθ. ἀόρ. καὶ μετὰ μέσ. σημ. *ᾠργίσθην*, πρκ. *ᾠργισμαι*.

ΠΑΡΑΓ. ὀργιστέον.

ETYM. από τὸ οὖσ. ὄργη καὶ τὴν κατάλ. -ίζω ὄργ-ίζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἐξ, παρά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. παροξύνω, ἐρεθίζω, θυμοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. πραῦνω.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. με αἰτιατ. : ὡπερ οὖν ἄνθρωπον ἤκιστ' ἂν ὀργίζοι τις.

β) τὸ μέσ. με δοτ. ἢ με ἐμπρόθ. προσδ. : οἱ στρατιῶται ὀργίζοντο τῷ Κλεάρχῳ. οὐκ ὀργιζόμενος ὑπερ τῶν γεγενημένων.

Ν. ΕΛΛ. ἐξοργίζω=κάνω κάποιον νὰ ὀργισθῆ: «ἢ στάσις τοῦ με ἐξοργίζει». ὀργίζομαι καὶ ἐξοργίζομαι=καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὀργῆς.

ὀρέγω=1) ἀπλώνω τὰς χεῖρας δι' ἰκεσίαν, 2) δίδω, προσφέρω. [πρτ. ὠρεγον, μέλλ. ὀρέξω], ἄορ. ὠρεξαι

- Μέσ. ὀρέγομαι (=ἐκτείνω τὰς χεῖρας μου διὰ νὰ πάρω κάτι, ποθῶ, ἐπιθυμῶ). πρτ. ὠρεγόμεν, μέσ. μέλλ. ὀρέξομαι, μέσ. ἄορ. ὠρεξάμεν, παθ. ἄορ. με μέσ. σημασ. ὠρέχθη, [πρκ. ὠρεγμαι ἢ ὀρώρεγμαι, ὑπερσ. ὠρέγμεν ἢ ὠρωρέγμεν]:

ΠΑΡΑΓ. ὄργυια ἢ ὄργυιά. [ὄρεξις, ὄρεκτός, ὄρεγμα].

ETYM. ἀπὸ τὴν ρίζαν ρεγ- (λατ. rego=διευθύνω), καὶ τὸ προθεμι φωνηεν ο, προέρχεται τὸ θ. ὀ-ρέγ-ωι

ΣΥΝΘ. ἐπορέγομαι (=ἐπιθυμῶ πολὺ κάτι).

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ὀρέγω τα : τεινώ, προΐσχω. τοῦ ὀρέγομαι τά · βούλομαι, ἐθέλω, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, ἐφίεμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) με αἰτιατ. ὄρεξον, ὦ παῖ, χεῖρας.

2) με αἰτιατ. καὶ δοτ. : ὠρεξε τὴν κύλικα τῷ Σωκράτει· τὸ μέσ. 1) με γεν. : καὶ ὀρέγομαι ἀεὶ πλειόνων·

2) με τελ. ἄπαρ. : ἵνα ὁ παῖς ὀρέγηται τοιοῦτος γενέσθαι·

Ν. ΕΛΛ. ὀρέγομαι καὶ ῥέγομαι=ἐπιθυμῶ, ποθῶ λαχταρῶ. «ὀρέγεται τιμὲς καὶ μεγαλεῖα».

ὀρθῶ (ὄω)=1) στήνω κάτι ὀρθιον, ἀνεγείρω, ἀνασηκώνω, 2) κτίζω, ἰδρύω, 3) ἀποκαθιστῶ εἰς ὑγίαν, ἀσφάλειαν ἢ εὐτυχίαν. [πρτ. ὠρθουν], μέλλ. ὀρθώσω, ἄορ. ὠρθωσα, πρκ. ὠρθωκα.

- Μέσ. καὶ Παθ. (συνήθως σύνθετον με τὴν πρόθ. κατὰ) : κατορθοῦμαι, πρτ. κατορθοῦμεν, παθ. ἄορ. κατορθώθη, πρκ. κατώρθωμαι.

ΠΑΡΑΓ. ἐπανόρθωμα.

ETYM ἀπὸ τὸ ἐπίθ. ὀρθός. θ. ὀρθό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, διά, ἐξ κατὰ.

ΣΥΝΩΝ. ἐγείρω, ἀνίστημι, ἰδρύω, κτίζω, ρυθμίζω, θεραπεύω, διαφυλάττω, διασώζω.

ANTIΘ. καθαιρῶ. καταβάλλω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. καὶ μέσον μὲ αἰτιατ. : ὠρθωσαν ξρυμά τι.
(ὁ στρατηγός) πλεῖστ' ἄν ὀρθοῖτο

N. ΕΛΛ. ὀρθῶ καὶ κυρίως ὀρθώνω, ἀνορθώνω, κατορθώνω, διορθώνω

* ὀρίζω=1) ἀποχωρίζω κάτι ἀπὸ ἄλλο, 2) χαράσσω ὄρια, 3) προσδιορίζω, ἀποθέτω, 4) ὀρίζω, διορίζω, τάσσω, 5) δίδω τὸν ὀρισμὸν λέξεως. πρτ. ὠρίζον, μέλλ. (σύνθ.) (δι)οριῶ, ἀόρ. ὠρισα, πρκ. ὠρικα.

• Μέσ. καὶ Παθ. ὀρίζομαι, πρτ. ὠριζόμεν, μέσ. μέλλ. ὀριοῦμαι, παθ. μέλλ. ὀρισθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ὠρισάμεν, παθ. ἀόρ. ὀρίσθην, πρκ. ὠρισμαι, ὑπερσ. ὠρίσμεν καὶ ὀρισμένος ἦν.

ΠΑΡΑΓ. ὀριστής, ὀριστέον, ἀόριστος, διόρισις, διορισμός, ἐξόριστος, [ὄρισμα, ὀριστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. ὄρος (=σύνορον) θ ὀριδ- καὶ τὸ προσφ. j, ὀριδ-j-ω ὀρίζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, διά, ἐξ, πρὸς, ὑπέρ, προσ-δια-

ΣΥΝΘΝ. διακρίνω, διαχωρίζω, διαστέλλω, διαγιγνώσκω:

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. : ὄν ὁ νόμος ὠρισεν:

2) μὲ δύο αἰτιατ. (ἐκ τῶν ὁποίων ἢ μία κατηγ. τῆς ἄλλης): θάνατον ὠρισε τὴν ζημίαν.

β) τὸ μέσον. 1) μὲ αἰτιατ. ἢ μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. : οἱ πλεῖστοι ὀρίζονται τοὺς εὐεργέτας ἑαυτῶν ἀνδρας ἀγαθοὺς εἶναι.

N. ΕΛΛ. ὀρίζω=1) θέτω ὄριον εἰς κάποιον πρᾶγμα ἢ χρησιμεύω ὡς ὄριον, 2) τάσσω, προσδιορίζω, καθορίζω. «δὲν μοῦ ὠρισε ἡμέραν συναντήσεως», 3) δίδω τὰ κύρια γνωρίσματα ἐνός πράγματος, 4) εἶμαι κύριος κάποιου πράγματος. τὸ ἐξουσιάζω «δὲν ὀρίζει τὸ σπίτι του». σύνθ. διορίζω, καθορίζω, προορίζω, ἀφορίζω, προσδιορίζω, ἐξορίζω.

ὀρμίζω=ὀδηγῶ πλοῖον εἰς λιμένα, προσορμίζω, ἀγκυροβολῶ, 2) ἐξασφαλίζω κάτι. πρτ. ὠρμιζον ἀόρ. ὠρμισα.

• Μέσ. καὶ παθ. ὀρμίζομαι (=1) προσορμίζομαι, 2) διασώζομαι) πρτ. ὠρμιζόμεν, μέσ. μέλλ. ὀρμιοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ὠρμισάμεν, παθ. ἀόρ. ὀρμισθην, [πρκ. ὠρμισμαι].

Δι' ὁμόηχα βλέπε ὀρμῶ

ΠΑΡΑΓ. προσόρμισις, [ὄρμισις, ὀρμιστέον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. ὄρμος θ. ὀρμιδ- καὶ τὸ προσφ. j, ὀρμιδ-j-ω ὀρμίζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἐξ, μετά, περί, πρό, σύν.

ΣΥΝΘΝ. καταπλέω, καταίρω, προσέχω, κατάγομαι.

ANTIΘ. ἀποπλέω, ἀπαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ. : ὀρμίσσας ἕκαστον ἄσκόν.

2) τὸ μέσ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : εἰς τὸ νησίδιον ὀρμίζονται.

Ν. ΕΛΛ. προσορμίζω=φέρω πλοῖον καὶ τὸ ἀγκυροβολῶ εἰς ὄρμον.
προσορμίζομαι=προσπλέω εἰς λιμένα.

- ὀρμῶ (άω)· μιθ.=1) θέτω εἰς κίνησιν κάτι, 2) παρορμῶ. ἀμιθ.
=1) ξεκινῶ, 2) ἐφορμῶ. πρτ. ὄρμων, μέλλ. ὀρμήσω, ἄορ. ὄρμησα,
πρκ. ὄρμηκα.
- Μέσ. καὶ Παθ. ὀρμῶμαι (=1) ὀρμῶ, σπεύδω, 2) ξεκινῶ, 3) ξε-
κινῶ ἀπὸ κάποιο μέρος, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιοῦ ὡς βάσιν, ὡς ὀρ-
μητήριον). πρτ. ὄρμώμην, μέσ. μέλλ. ὀρμήσομαι, [παθ. μέλλ.
ὀρμηθήσομαι, μέσ. ἄορ. ὄρμησάμην], παθ. ἄορ. μέ μέσ. σημασ:
ὄρμηθήην, πρκ. ὄρμημαι, ὑπερσ. ὄρμήμην.

Πρόσεχε τὰ ὀρμήχα

ὄρμησα (ἄορ.), ὄρμησάμην (ἄορ.)=τοῦ ἴδρω (άω).

ὄρμισα (ἄορ.), ὄρμισάμην (ἄορ.)=τοῦ ὀρμίζω.

ὀρμῶ (ἐνεστ.) τοῦ ὀρμάω-ῶ, ὀρμῶ (ἐνεστ.) τοῦ ὀρμέω-ῶ.

ΠΑΡΑΓ. ὀρμησις, ἐξὀρμησις, προσὀρμησις, παρόρμησις, ὀρμητήριον,
[ὀρμημα, ὀρμητικός]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. ὀρμή, θ. ὀρμά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, ἐξ, ἐπί, παρά, πρό, σύν, συν-εξ-.

ΣΥΝΩΝ. ὀτρύνω, παρακαλῶ, παροξύνω, κινῶ, παρακελεύω, σπεύδω,
ἐπείγομαι, βιάζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. α) Τὸ μιθ. ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδιορ. : ἐφ' ὃ
ἢ Μοῦσα αὐτὸν ὄρμησεν.

2) μὲ ἀπαρ. : τὸ μὲν πρῶτον ὄρμησαν βύλλειν

β) τὸ ἀμιθ. ἐνεργ. καὶ τὸ μέσ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : Κύρος
ὄρμᾶτο ἀπὸ Σάρδεων.

ὀρμῶ (έω)=ἀράζω, εἶμαι ἀγκυροβλημένος. πρτ. ὄρμουν, μέλλ. ὀρ-
μήσω.

- Παθ. μόνον τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἐνεστ. ἐφορμεισθῆναι (= ἀποκλειε-
σθαι, πολιορκεῖσθαι) καὶ ἡ μιθ. ἐφορμούμενος.

ΠΑΡΑΓ. ἐφορμή (=ἐπίθεσις), ἐφόρμησις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. ὀρμος, θ. ὀρμέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. ἀνθορμῶ (= εἶμαι ἀγκυροβολημένος ἀπέναντι ἄλλου), ἐξορ-
μῶ (= πλέω ἔξω τοῦ ὄρμου), ἐφορμῶ (= παραμονεύω, ἀποκλείω),
περιορμῶ (=ἀγκυροβολῶ περίξ).

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμιθ. : αἱ δὲ νῆες ὄρμουν παρὰ τὴν Κύρου σκηνήν.

***δρύττω ἢ δρύσσω**=1) σκάπτω, 2) ἐξορύσσω, 3) σκάπτω ὑπογείως. πρτ. *ῶρυττον* καὶ *ῶρυsson*, μελλ. *δρύξω*, ἀόρ. α' *ῶρυξα*, [ἀόρ. β' *ῶρυγον*, πρκ. *ῶρώρυχα*, ὑπερσ. *ῶρωρύχειν*].

● Παθ. *δρύττομαι ἢ δρύσσομαι*, πρτ. *ῶρυττόμην*, παθ. μέλλ. α' *δρυχθήσομαι*, [παθ. μέλλ. β' *δρυχθήσομαι*], παθ. ἀόρ. *ῶρύχθην*, πρκ. *ῶρώρυγμαί*, [καὶ *ῶρυγμαί*], ὑπερσ. *ῶρωρύγμην*.

ΠΑΡΑΓ [δρυξίς], δρυγμα, [δρυγή], διῶρυξ, δρυκτός, [δρυκτέον, δρυκτικός], [τοιχωρύχος, τυμβωρύχος, μεταλλωρύχος].

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ θ. *ορυχ-* καὶ τὸ πρόσφ. *j*, *ορυχ-j-ω*, *δρύττω ἢ δρύσσω*: Ὁ πρκ, καὶ ὑπερσ. λαμβάνουν ἀττ. ἀναδιπλοισασμόν. Τὸ *υ* εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, διά, ἐξ, κατά, παρά, περί,

ΣΥΝΤΑΞ: με αἰτιατ.: Θίβρων ὑπόνομον ῶρυττεν.

Ν. ΕΛΛ. *ἐξορύσσω* καὶ *ἐξορύττω*=ἐξάγω κάτι ἀπὸ τὴν γῆν. «ἐξορύσσω μεταλλεύματα».

***δρῶ** (άω)=βλέπω, κυττάζω 2) προσέχω, προφυλάσσομαι. 3) παρατηρῶ. πρτ. *ἑώρων*, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. *ῶσομαι*, ἀόρ. β' *εἶδον*, πρκ. *ἑώρακα*, καὶ *ῶπωπα*, ὑπερσ. *ἑωράκειν*.

● Μέσ. καὶ Παθ. *δρῶμαι*, πρτ. *ἑωρώμην*, παθ. μέλλ. *ῶφθῆσομαι*, μέσ. ἀόρ. β' *εἰδόμην*, παθ. ἀόρ. *ῶφθην*, πρκ. *ἑώραμαι* καὶ *ῶμαι*

διαφορὰ βλέπω, δρῶ { βλέπω=στρέφω τὰ βλέμματα πρὸς τι
δρῶ=κυττάζω, παρατηρῶ

«βλέπον ἀνὰ τὰ ὄρη καὶ ἰδέ».

Ἐντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. ἀορίστων

	ῶριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
ἐνεστ.	ῶρῶ	ῶρῶ	ῶρῶμι	ῶρα	ῶρᾶν	ῶρῶν
μέλλ.	ῶσομαι	—	ῶσοίμην	—	ῶψεσθαι	ῶψόμενος
ἀόρ. β'	εἶδον	ἶδω	ἶδοιμι	ἶδέ	ἶδειν	ἶδῶν
μ. ἀόρ. β'	εἰδόμην	ἶδωμαι	ἶδοίμην	ἶδοῦ	ἶδέσθαι	ἶδομενος
παθ	ῶφθην	ῶφθῶ	ῶφθίην	ῶφθῆτι	ῶφθῆναι	ῶφθεις

ΠΑΡΑΓ: ὄρασις, ὄραμα, ὄρατός, ὄρατος, ὄρατέος, ὄμμα, ὄψις, ὄπη, ὄφθαλμός, ὄφις, εἶδος, εἶδωλον, ἰδέα, ὄπτός, [ὑποπτος, ἀνυποπτος, εὐσύνοπτος].

ΕΤΥΜ. Τὸ ρῆμα εἶναι ἑλλειπτικόν καὶ ἔχει τρία θέματα. 1) θ. *φορα-δρά-ω*, 2) θ. *οπ-οπ-σομαι*—*ῶσομαι* *ῶπ-ωπα*, 3) θ. *φιδ-* ἀόρ. β' *εφιδον*—*εἶδον*.

ΣΥΝΘ. με πλείστας προθέσεις π.χ. *διορῶ* (=βλέπω διὰ μέσου κα-

Θαρά και μακράν), ένορῶ (=βλέπω έντός και βαθέως), παρορῶ (= παραβλέπω), περιορῶ (=1. άνέχομαι, 2. παραμελῶ), έφορῶ (=έπι-βλέπω), καθορῶ (=παρατηρῶ πρoσεκτικά), ύφορῶ (=βλέπω ύπόπτως), ύπερορῶ (=περιφρονῶ, ύπερηφανεύομαι).

ΣΥΝΩΝ. θεῶμαι, θεωρῶ, έξετάζω, σκοπῶ, άθρῶ, βλέπω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : τόν άνδρα όρῶ.

2) με κατηγ. μη. τοῦ άντικ. ή τοῦ ύποκ. : όρῶ σε φυλαττόμενον. όταν όφθῶσι διαλεγόμενοι άλλήλοις.

3) με είδ. πρῶτ. : οὐχ όρῶς διτι ήμαρτες ;

4) με ένδοιαστ. πρῶτ. : όρᾶτε μη πάθωμεν άπερ πολλοί λέγουσι πεπονθέναι.

5) με πλαγίαν έρωτ. πρῶτ. : όρα εἴ σοι ταῦτ' άρωγά φαίνεται

N. ΕΛΛ. 'Από τὸ άρχαῖον ρήμα όρῶ χρησιμοποιεῖται μόνον ὁ άόρ. είδα. «είδα τήν παρέλασιν», «τόν είδα πὸ ξφευγε», «είδα διτι έχει Ικανότητες».

***όφείλω=1)** χρεωστῶ, είμαι όφειλέτης, 2) έχω χρέη, 3) (με άπαρ.)= είμαι ύποχρεωμένος νά πράξω κάτι. πρτ. *ώφειλον*, μέλλ. *όφειλήσω*, άόρ. *α' ώφείλησα*, άόρ. *β' ώφελον*, πρκ. *ώφειλήκα*, ύπερσ. *ώφειλήκειν*.

• Παθ. *όφείλομαι*, πρτ. *ώφειλόμην*, παθ. άόρ. *ώφειλήθην*.

Πρόσεχε τήν διαφοράν

ώφελον (άόρ. β') τοῦ όφείλω, ώφλον (άόρ. β') τοῦ όφλισκάνω.

ΠΑΡΑΓ. όφείλημα [όφειλή, όφειλέτης].

ΕΤΥΜ. άπό τὸ οὔσιασ. *ώφελος* θ. *οφελ-* και τὸ πρόσφ. *-ν-*, *οφελ-ν*. Τὸ *ν* άφομοιοῦται πρὸς τὸ *λ*, *οφελ-λ-*. Τὸ έν *λ* άποβάλλεται με άναπληρ. έκτασιν τοῦ *ε* εἰς *ει* *όφείλ-ω*. Οἱ άλλοι χρόνοι άπό τὸ θ. *οφειλ-* και τὸ πρόσφ. *ε* (-η) *όφειλ-ή-σω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : αντί, επί, έν, πρό, πρὸς: άντοφείλω(=όφείλω χάριν).

ΣΥΝΩΝ. όφλισκάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. και αίτιατ. : τῷ 'Ασκληπιῷ όφείλομεν άλεκτρούνα.

2) με τελ. άπαρ. : ώφειλε ποιεῖν τὰ τοῦ πολέμου.

'Ο άόρ. β' *ώφελον* με άπαρ. δηλώνει εὐχην άνεκπλήρωτον : εἴθ' ώφελε Κῦρος ζήν.

N. ΕΛΛ *όφείλω=1)* ύποχρεοῦμαι νά άποδώσω κάτι κυρίως χρήματα. «τοῦ όφείλω 1000 δραχμάς», 2) (μητφ.) είμαι εὐγνώμων πρὸς κάποιον, 3) έχω καθήκον νά πράξω κάτι. «όφείλεις νά παρουσιασθής».

***όφλισκάνω=1)** χρεωστῶ, όφείλω, 2) καταδικάζομαι εἰς πληρωμήν,

3) εἶμαι ἔνοχος. πρτ. **ὠφλίσκανον**, μέλλ. **ὄφλησω**, ἀόρ. β' **ὠφλον**, πρκ. **ὄφληκα**, ὑπερσ. **ὠφλήκειν**:

- Παθ. μόνον ἢ μτχ. τοῦ πρκ. **ὠφλημένος**.

Ἐντικατάσταις ἀορ: β'

ὄριστ	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ:	ἀπαρ.	μτχ.
ὠφλον	ὄφλω	ὄφλοιμι	—	ὄφλειν!	ὄφλων

ΠΑΡΑΓ. ὄφλημα (=πρόστιμον διὰ καταδίκην), [ὄφλησις, ὄφλητής].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. ὄφελ- (τοῦ ὄφείλω) καὶ συγκοπὴν τοῦ ε, θ: **οφλ-** καὶ τὰ προσφύμ. **-ισκ-** καὶ **-αν-ὄφλ-ισκ-άν-ω - ὄφλισκάνω**. Ἀπό τὸ θ. ὄφλ- καὶ τὸ πρόσφ. **-ε (η) θ. ὄφλ-ή-σω**.

ΣΥΝΘ. προσοφλισκάνω (=χρεωστῶ προσέτι):

ΣΥΝΩΝ. ὄφείλω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: αἰσχύνην ὠφλήκατε.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. (αἰτίας): καὶ νῦν ἐγὼ ἀπειμι θανάτου δίκην ὄφλων.

3) μὲ γεν. τῆς αἰτίας. ἐάν δέ τις ὄφλη φόνου τοιούτου.

ὄχῳ (έω)=1) φέρω, κρατῶ, ὑποβαστάζω, 2) ὑπομένω, ἀνέχομαι. 3) ἀνεβάζω κάποιον εἰς ὄχημα. [πρτ. **ὄχουν**. μέλλ. **ὄχήσω**, ἀόρ: **ὄχησα**].

- Μέσ. **ὄχοῦμαι**=φέρομαι, ἐποχοῦμαι. πρτ. **ὄχούμην**, [μέλλ. **ὄχήσομαι**, ἀόρ. **ὄχησάμην**, παθ. ἀόρ: **ὄχήθην**].

ΠΑΡΑΓ. ὄχημα, ὄχησις, ὄχετός.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὖσ. **ὄχος** (=τὸ ὄχημα). θ. **ὄχε-ω ὄχῳ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐπί, παρά.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ.: οἱ οἰνοχόοι .. διδάσκει. ὄχοῦντες τὴν φιάλην.

τὸ μέσ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ: ἐπ' ἀστράβης ἄν ὄχούμην.

Π

παιανίζω=ψάλλω τὸν παιᾶνα, εἴτε ὡς εὐχαριστήριον ὕμνον εἴτε ὡς πολεμικὸν ἐμβατήριον. πρτ. **ἐπαιάνιζον**, ἀόρ. **ἐπαιάνισα**.

ΠΑΡΑΓ. [παιανισμός, παιανιστής].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὖσ. **παιάν-** θ. **παιανίδ-** καὶ τὸ πρόσφ. **j**, **παιανίδ-j-ω παιανίζω**, κατὰ τὰ **εἰς-ίζω** ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΩΝ. ὕμνω, ψάλλω, ᾄδω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) ἀμιβ. : ἠνίκα ἐπαιάνιζον οἱ Ἕλληνες.

2) με σύστοιχ. ἀντιγ. · ἔπειτα οὐ ὀλολυγμὸν ἱερὸν παιάνισον.

***παιδεύω**=1) ἀνατρέφω, 2) διδάσκω, ἐκπαιδεύω, 3) σωφρονίζω, 4) τιμωρῶ. πρτ. *ἐπαιδεύον*, μέλλ. *παιδεύσω*, ἄορ. *ἐπαιδεύσα*, πρκ. *πεπαιδεύκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *παιδεύομαι*, πρτ. *ἐπαιδευόμην*, μέσ. μέλλ. *παιδεύσομαι*, παθ. μέλλ. *παιδευθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐπαιδευσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐπαιδευθήην*, πρκ. *πεπαιδευμαι*, ὑπερσ. *ἐπεπαιδευόμην*.

ΠΑΡΑΓ. παιδεῖα, παιδευσις, παιδευτής, παιδευμα, παιδευτέος, [παιδευτικός, παιδευτήριον].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **παῖς** θ. παιδ- καὶ με τὴν κατάληξιν -εύω, **παιδεύω**, ὅπως βασιλεύς, βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. · διά, ἐκ, σὺν, πρό.

ΣΥΝΩΝ τρέφω, διδάσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. · τὴν Ἑλλάδα πεπαιδευκεν οὗτος

2) με διπλὴν αἰτιατ. · ἃ ἡμεῖς αὐτοὺς ἐπαιδεύομεν.

3) με ἀπαρ. : πεπαιδευνται καρτερεῖν καὶ πρὸς λιμὸν.

4) με αἰτιατ. καὶ δοτ. (μέσου): τοὺς στρατιώτας ἐπαιδεύομεν μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ.

5) με ἐμπρόθ προσδ · αἷς ἂν παιδεύοιντο οἱ νεώτεροι ἐπ' ἀρετὴν.

Ν. ΕΛΛ. **παιδεύω**=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) τυραννῶ, βασανίζω «μὴ παιδεύεις τὰ ζῶα». σὺνθ. **ἐκπαιδεύω**.

παίζω=1) παίζω, διασκεδάζω 2) ἀστειεύομαι, 3) χορεύω, 4) παίζω παιγνίδι, 5) περιπαίζω. πρτ. *ἐπαιζον*, μέλλ. *παιξοῦμαι*, [καὶ παίζω καὶ παίζομαι], ἄορ. *ἐπαισα*, [καὶ ἐπαιξα, πρκ. *πέπαικα*, καὶ *πέπαιχα*].

- Παθ. πρκ. *πέπαισμαι*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἐπαισα (ἄορ.)=τοῦ παίζω, **ἐπαισα** (ἄορ.)=τοῦ παίω καὶ **ἐπεσον**(ἄορ β.)=τοῦ πίπτω

ΠΑΡΑΓ. παιδιά, παίγνιον, συμπαίστης, συμπαίστωρ, φιλοπαίσμων, [παῖγμα, φιλοπαιγμων, παίκτης, παικτός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσ. **παῖς**. θ. παιδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, παιδ-j-ω παίζω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, διά, πρὸς, σὺν.

ΑΝΤΙΘ. σπουδάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιβ. : παίζεις, ἔφη, ὁ Σάκας.

2) με αιτιατ. (σπαν.): τοιαῦτα ἔπαιζον σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους.

Ν. ΕΛΛ. παίζω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἐκτελῶ μουσικὸν τεμάχιον. «ἡ ὀρχήστρα παίζει τὸν Ἑθνικὸν Ὑμνον», 3) παριστᾷ (ἐπὶ σκηνῆς). ὑποδύομαι. σύνθ. περιπαίζω.

παίω=κτυπῶ κάποιον ἢ με τὴν χεῖρα ἢ με ράβδον ἢ με ἀγχέμαχον ὄπλον. πρτ. *ἔπαιον*, μέλλ. *παίσω*, [καὶ *παιήσω*], ἀόρ. *ἔπαισα*, πρκ. *πέπαικα* ἢ *πέπληγα*, [ὑπερσ. ὑπερεπεπαίκειν].

- Παθ. *παίομαι*, πρτ. *ἐπαιόμην*, [μέσ. μέλλ. *παιήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἐπαισάμην*, [παθ. ἀόρ. *ἐπαίσθην*], πρκ. *πέπαισμαι*.

Δι' ὁμόηχα βλέπε *παίζω*

ΠΑΡΑΓ. ἀνάπαιστος. Ἡ λέξις χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν μετρικὴν καὶ δηλώνει τὸν μετρικὸν πόδα, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο βραχείας συλλαβᾶς καὶ μίαν μακρὰν υυ-΄.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. παF- (λατιν. *ρανίο*=κτυπῶ) καὶ τὸ πρόσφ. -j, παF-j-ω *παίω*.

ΣΥΝΩΝ. αἰκίζω, βάλλω, μαστιγῶ, πατάσσω, πλήττω, τύπτω, ραπίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αιτιατ.: τέλος δὲ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον παίζει.

Ν. ΕΛΛ. *παραπαίω*=1) βαδίζω τρικλίζοντας. 2) (μτφ.) παραλογίζομαι. δὲν γνωρίζω τί λέω.

παραιτοῦμαι (έομαι)· ἀποθ.=1) ζητῶ νὰ λάβω κάτι, παρακαλῶ διὰ κάτι, ἱκετεύω, 2) μεσολαβῶ με ἱκεσίας χάριν τινός, 3) παρακαλῶ θερμῶς ὑπὲρ κάποιου, 3) ἀποφεύγω. πρτ. *παρητούμην*, μέλλ. *παραιτήσομαι*, [παθ. μέλλ. *παραιτηθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *παρητήθην*], μέσ. ἀόρ. *παρητησάμην*, πρκ. *παρήτημαι*.

ΠΑΡΑΓ. παραίτησις (=παράκλησις, δέησις), παραιτητὸς (=ὁ δυνάμενος νὰ καταπραῦνθῇ), ἀπαραίτητος (=1. ὁ ἀναπόφευκτος, 2. ὁ ἄκαμπτος), [παραιτητέος, παραιτητής (=ὁ μεσάζων), παραιτητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. *παρά* καὶ τὸ ρ. *αἰτοῦμαι* (βλ. *αἰτῶ*).

ΣΥΝΩΝ. δέομαι, ἱκετεύω, ἀντιβολῶ, φεύγω, ἀπωθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με ἀπλὴν αιτιατ.: κτεῖνε, οὐ παραιτοῦμαι σε.

2) με δύο αιτιατ.: ὄπερ ὑμᾶς παρητησάμην.

3) με αιτιατ. καὶ ἀπαφ. . τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήση συγγνώμονάς σοι εἶναι.

Ν. ΕΛΛ. *παραιτοῦμαι*=1) ἐγκαταλείπω θεοῖν ἢ ἀξιώμα. «ἡ Κυβέρνησις παρητήθη», 2) ἀπέχω, παύω νὰ ἐνδιαφέρωμαι. «παρητήθη πάσης προσπάθειας».

παραμυθοῦμαι (έομαι)· ἀποθ.=1) παρακινῶ, 2) συμβουλεύω, 3) πα-

ρηγορῶ, καθησυχάζω. πρτ. *παρεμυθούμην* μέλλ. *παραμυθήσομαι*, ἀόρ. *παρεμυθήσάμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἀπαραμύθητος, δυσπαραμύθητος, εὐπαραμύθητος, [παραμύθημα, παραμυθητός, παραμυθητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. : *παρά* καὶ τὸ οὖσ. *μῦθος*, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθ. ὀνόματος, θ. *παραμυθέ-ομαι-οῦμαι*, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. παραινῶ, παρακελεύομαι, θαρρύνω, ἐπιρρώννυμι, παρηγορῶ. ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : τοὺς τῶνδε τοκέας παραμυθήσομαι.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ εἰδ. πρῶτ. : καὶ παρεμυθοῦντο τὰς πόλεις ὡς οὔτε ἀκροπόλεις ἐντειχιοῖεν.

παρανομῶ (έω)=1) παραβαίνω τὸν νόμον, 2) διαπράττω ἔγκλημα 3) κακομεταχειρίζομαι. πρτ. *παρενόμουν*, [μέλλ. *παρανομήσω*], ἀόρ. *παρενόμησα*, πρκ. *παρανενόμηκα*, ὑπερσ. *παρανενομήκειν*.

- Παθ. *παρανομοῦμαι (=1) πραγματοποιοῦμαι παρὰ τὸν νόμον, 2) τυγχάνω κακῆς μεταχειρίσεως*. ἀόρ. *παρενομήθην*, πρκ. *παρανενόμημαι*.

ΠΑΡΑΓ. παρανόμημα, [παρανόμησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *παράνομος* θ. *παρανομέ-ω-ῶ*, παρασύνθετον.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : εἰς οὓς οὗτοι παρανενομήκασιν.

2) μὲ αἰτιατ. σύστοιχ. (σπανίως) : τὰ δημόσια οὐ παρανομοῦμεν

N. ΕΛΛ. παρανομῶ=ἐνεργῶ παρανόμως.

- * **παρασκευάζω=1) ἐτοιμάζω, 2) προμηθεύω, ἐφοδιάζω. πρτ. *παρεσκεύαζον*, μέλλ. *παρασκευάσω*, ἀόρ. *παρεσκεύασα*, πρκ. *παρεσκεύακα*, ὑπερσ. *παρεσκευάκειν*.**

- Μέσ. καὶ Παθ. *παρασκευάζομαι*, πρτ. *παρεσκευαζόμην*, μέσ. μέλλ. *παρασκευάσομαι*, παθ. μέλλ. *παρασκευασθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *παρεσκευασάμην*, παθ. ἀόρ. *παρεσκευάσθην*, πρκ. *παρεσκευάσμαι*, ὑπερσ. *παρεσκευάσμην*.

ΠΑΡΑΓ. παρασκευάσμα, παρασκευαστής, παρασκευαστέον, παρασκευαστός, παρασκευαστικός, [παρασκευασίς].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐοιασ. *παρασκευή* θ. *παρασκευάδ-* καὶ τὸ πρόσφ. *-j*, *παρασκευάδ-j ω* *παρασκευάζω*, κατὰ τὰ εἰς *-άζω* ὀδοντικόληκτα, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἄντι, ἐπί, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἐτοιμάζω, εὐτρεπίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. : παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν τῆς γυναικὸς φύσιν.

2) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. : ὅτι μοι παρεσκεύασε τὸν ἀγῶνα τουτονί.

3) με πλαγ. ἐρωτημ. πρότ. : ὅπως δ' ἀμυνούμεθα οὐδείς παρασκευάζεται.

τὸ μέσον 1) με αίτιατ. : αὐτός μάρτυρας ψευδεῖς παρεσκευάσται.

2) με τελ. μτχ. ἢ τελ. πρότ. : παρεσκευάζεται γὰρ πορευσόμενος

παρασκευάζοντο ὅπως ἐοβαλοῦσιν ἐς Μακεδονίαν.

Ν. ΕΛΛ. παρασκευάζω=έτοιμάζω, προετοιμάζω. «παρασκευάζω φάρμακον». Τὸ ρῆμα κυρίως σύνθ. προπαρασκευάζω,

παρρησιάζομαι ἀποθ.=ὀμιλῶ ἐλευθέρως, μετὰ παρρησίας. πρτ. *ἐπαρρησιαζόμενῃ*, ἱμέλλ. *παρρησιάζομαι*, ἀόρ. *ἐπαρρησιασάμενῃ*, πρκ. *πεπαρρησίασμαι*.

ΠΑΡΑΓ. [παρρησιαστής, παρρησιαστικός, ἀπαρρησίαστος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *παρρησία* [κᾶν καὶ ρῆσις], θ. *παρρησιάδ-* καὶ τὸ πρόσφ. -j, *παρρησιάδ-j* ομαι *παρρησιάζομαι*, κατὰ τὰ εἰς -άζω ὀδοντικόληκτα, παρασύνθετον

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀπολύτως : ἐπαρρησιάζετο πιστεύων τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν

2) με αίτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. ■ πολλά γὰρ δὴ ἔγωγε κάκεινος ἐπαρρησιασάμεθα πρὸς ἀλλήλους.

3) με δοτ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. : μᾶλλον γὰρ σοὶ παρρησιάζομαι περὶ τῆς ἐπώδης.

* **πάσχω**=1) πάσχω, ὑποφέρω, 2) ἐπηρεάζομαι. πρτ. *ἔπασχον*, μέσ. μέλλ. *πέισομαι*, ἀόρ. β' *ἔπαθον*, πρκ. *πέπονθα*, ὑπερσ. *ἐπεπόνθην* καὶ *πεπονθῶς ἦν*, τετελ. μέλλ. *πεπονθῶς ἔσομαι*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

πέισομαι (μέλλ.)=τοῦ πάσχω	πέισομαι (μέλλ.)=τοῦ κείθομαι
πέυσομαι (μέλλ.)=τοῦ πυνθάνομαι	

Ἀντικατάδοταις ἀορ. β'!

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔπαθον	πάθω	πάθοιμι	κάθε	παθεῖν	παθῶν

ΠΑΡΑΓ. πένθος, ἢ πάθη (=πάθημα, συμφορά), πάθος, πάθημα, [ἀπενθής, νηπενθής, πάθησις, παθητός, παθητικός, πολυπαθής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πένθ- καὶ μετὰπτωσιν παθ- καὶ τὸ πρόσφ. σκ- παθ-σκ-ω —πάσχω. Ὁ μέλλ. πέισομαι σχηματίζεται ἀπὸ τὸ θ. πενθ-

σομαι και αποβολήν του -νθ- και αναπληρωμ. ἔκτασιν πείσομαι. Ὁ πρκ. ἀπό τὸ θ. πενθ- και με ἑτεροίωσιν πονθ- πέ-πονθ α.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, πρό, πρός, σύν

ΑΝΤΙΘ πράττω, δρῶ, ποιῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ : οὐδέν κακὸν ἐπάθομεν.

2) συνήθως με αἰτιατ. (σύστοιχ.) : Ἐγωγε ὁμοιότατον (πάθος) πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας. Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται ὡς παθ. τῶν ρημάτων δρῶ, ποιῶ, πράττω.

εὖ ποιῶ τινα—εὖ πάσχω ὑπό τινος, κακῶς ποιῶ τινα—κακῶς πάσχω ὑπό τινος.

Ν. ΕΛΛ. πάσχω=1) παθαίνω, 2) νοοῶ. «πάσχει ἀπὸ ρευματισμούς».

σύνθ. συμπάσχω=1) πάσχω μαζὺ με ἄλλους, 2) συμπονῶ, συμπαθῶ.

πατῶ (έω)=1) περιπατῶ, βαδίζω, 2) καταπατῶ. πρκ. *ἐπάτουν*, μέλλ. *πατήσω*, ἄορ. *ἐπάτησα*, πρκ. *πεπάτηκα*.

• Παθ. *πατοῦμαι*, μέλλ. *πατηθήσομαι*, ἄορ. *ἐπατήθην*, πρκ. *πεπάτημαι*. Τὸ ρ συνήθως χρησιμοποιεῖται σύνθετον.

ΠΑΡΑΓ. περίπατος, [πάτησις, πατητής, πατητήριον, πάτημα, ἀπάτητος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. πάτος (=πατημένος δρόμος) θ. πατέ-ω ὦ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : κατά, περί, σύν.

ΣΥΝΩΝ. βαδίζω, πορεύομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : ἀλλὰ μὴν τὸν γε Τισίαν πεπάτηκας.

Ν. ΕΛΛ. πατῶ=1) περιπατῶ, βαδίζω, 2) (μτφ.) εἰσβάλλω, λεηλατῶ, 3) πιέζω, 4) συνθλίβω. «τὸν πάτησε τὸ αὐτοκίνητο» 5) πατώνω, 6) ἔρχομαι. «δὲν πατῶ στὸ σπίτι». σύνθ. *περιπατῶ*, *παραπατῶ*, *καταπατῶ*.

* παύω=1) παύω, καταπαύω, σταματῶ, 2) ἐλαττώνω, 3) κατευνάζω. πρκ. *ἔπαυον*, μέλλ. *παύσω*, ἄορ. *ἔπαυσα*, πρκ. *πέπαυκα*.

• Μέσ. και Παθ. *παύομαι* (=1) φθάνω εἰς ἓνα τέρμα, σταματῶ, 2) ἡσυχάζω, ἀπέχω, 3) ἀπολύομαι). πρκ. *ἐπαυόμην*, μέσ. μέλλ. *παύσομαι*, παθ. μέλλ. *παυθήσομαι* και *παυσθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐπαυσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐπαύθην* και *ἐπαύσθην*, πρκ. *πέπαυμαι*, ὑπερσ. *ἐπεπαύμην*.

ΠΑΡΑΓ. παύλα, ἀναπαυλα, ἄπαυστος, παυστέον, [παύσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. παυ- και παυσ- παύ-ω ἐπαύσ-θην.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ὀπό, διά, ἐκ κατά.

ΣΥΝΩΝ. λήγω.

ΑΝΤΙΘ ἄρχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἑνεργ. 1) με αἰτιατ. : τότε μὲν ἔπαυε τὸν λόγον.

2) με αἰτιατ και γεν. : τούτους μὲν οὖν οὐ παύσω τῆς ἀρχῆς.

3) με κατηγ. μτχ. (του άντικ.): στρατη, ούντα δ' αύτόν έπαύσατε.

τό μέσον 1) με γεν.: παύσαι οδν τούτων,

2) με κατηγ. μτχ. του ύποκ.: τήν δε μητέρα πέπαυμαι τρέφων.

Ν. ΕΛΛ. παύω=1) καταπαύω, διακόπτω, 2) άπολύω. «έπαυσε τον ύπάλληλόν του», όμετ. 3) σταματώ. «έπαυσεν ή τρικυμία», 4) σιωπώ. σύνθ. καταπαύω, άναπαύω, άναπαύομαι.

* **πείθω**=κάμνω κάποιον να δεχθῆ την γνώμη μου, πείθω πρτ. *έπειθον*, μέλλ. *πείσω*, άόρ. α' *έπεισα* [και β' *έπιθον*], πρκ. *πέπεικα*, ύπερσ. *έπεπείκειν*.

● **Μέσ. και Παθ. πείθομαι**, πρτ. *έπειθόμην*, μέσ. μέλλ. *πείσομαι*, παθ. μέλλ. *πεισθήσομαι*, [μέσ. άόρ. α' *έπεισάμην*], μέσ. άόρ. β' *έπιθόμην*, παθ. άόρ. *έπεισθήην*, πρκ. *πέπεισμαι*, και ένεργ. πρκ. β' με μέσ. σημασ. *πέποιθα* (=έχω πεποιθήσιν), ύπερσ. *έπεπείσμην*, και ένεργ. ύπερσ. β' με μέσ. σημασ. *έπεποιθήειν*.

Πρόσεχε τα όμόηχα

έπειθόμην (πρτ:), έπιθόμην (άόρ. β'), πέπεισμαι (πρκ.), έπεπείσμην (ύπερσ.)
= του πείθομαι.

έπυθόμην (άόρ β'), πέπυσμαι (πρκ.), έπεπύσμην (ύπερσ.)= του πυνθάνομαι
πείσομαι (μέλλ)= του πείθομαι, πείσομαι (μέλλ)= του πάσχω

Άντικατάστ. ένεστ. και άορ. β' του πείθομαι
και άορ. β' του πυνθάνομαι.

	όριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
ένεστ-	πείθομαι	πείθωμαι	πειθοίμην	πείθου	πείθεσθαι	πειθόμενος
άόρ. β'	έπιθόμην	πίθωμαι	πιθοίμην	πιθοῦ	πιθέσθαι	πιθόμενος
άόρ. β'	έπυθόμην	πύθωμαι	πυθοίμην	πυθοῦ	πυθέσθαι	πυθόμενος

ΠΑΡΑΓ. πειθώ, πίσσις, πιστός. πειστέον, πειστικός, εύπειτος, δύσπειτος, πιθανός.

ΕΤΥΜ από το θ. πειθ- πείθω και κατά μετάπτωσ. πιθ- έ-πιθ-όμην και ποιθ- πέ-ποιθ-α.

ΣΥΝΘ με τας προθ.: άνά, κατά, μετά, παρά, σύν.

ΑΝΤΙΘ βιαζομαι, άπειθώ.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τό ένεργ 1) με αιτιατ.: έγω γάρ εὔ οίσθ' ότι, ως έμαυ-

τόν πείθω.

2) με αίτιατ. καί τελ. άπαρ. : τὰς πόλεις έκούσας έπεισε ποιείν τὰς όδοὺς

3) με δύο αίτιατ. : οὐκ άν πείσαις έκείνο οὐδένα άνθρώπων.

β) τὸ μέσον 1) με δοτ. : καί έγω τῷ νόμῳ τῷ ύμετέρῳ πείσομαι.

2) με δοτ. καί τελ. άπαρ. : είπεν ότι πείθοιτο σὺτῷ μη εἶναι χρήματα.

Ν. ΕΛΛ. πείθω=δ,τι καί εις τὰ άρχαῖα. «δέν με πείθεις με τὰ λόγια», «τόν έπεισα νά μείνη μαζί μας». σύνθ. παραπείθω=παραπλανώ. καταπείθω=πείθω κάποιον έντελῶς,

πεινώ (ήω)=1) πεινώ, πάσχω άπό πείναν, 2) (μτφ.) σφοδρῶς έπιθυμῶ κάτι. πρτ. *επεινων*, μέλλ. *πεινήσω*, άόρ. *επεινήσα*, πρκ. *πεπεινήκα*.

Δι' όμότηα βλέπε *αινώ*.

ΕΤΥΜ άπό τὸ ούσιασ. *πείνα*, 'Ιωνικόν *πείνη* θ. *πεινή-ω* — *πεινώ*.

Τὸ ρήμα κλίνεται κατὰ τὰ εις -άω, άλλ' έπειδή έχει χαρακτήρα -η. δίδει συνηρημένους τύπους εις η ή η αντί α ή α' όμοίως καί τὰ : ζῶ, διψῶ, χρώμαι, ψῶ.

ΣΥΝΩΝ. βουλιμιῶ, λιμώττω, λιμοκτονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) άμτβ. : οί Κερκυραῖοι οὕτω σφόδρα *επεινων*.

2) με γεν. (σπαν.) : ότι πεινήσας χρημάτων πέπλούτηκας.

Ν. ΕΛΛ. πεινώ καί πεινάω=1) δ,τι καί εις τὰ άρχαῖα, 2) τρέφομαι άνεπαρκῶς. «πεινᾶν τὰ παιδιά του».

* **πειρῶ** (άω)=1) άποπειρῶμαι, έπιχειρῶ, δοκιμάζω, 2) προσπαθῶ, 3) κάνω άπόπειραν, 4) επιτίθεμαι έναντίον κάποιου. πρτ. *επειρων*, μέλλ. *πειράσω*, άόρ. *επειρασα*, [πρκ. *πεπειρακα*].

● Μέσ. καί Παθ. *πειρῶμαι*=1) δοκιμάζω, εξετάζω, προσπαθῶ, 3) έρωτῶ. πρτ. *επειρώμην*, μέσ. μέλλ. *πειράσομαι*, [παθ. μέλλ. *πειραθήσομαι*], μέσ. άόρ. *επειρασάμην*, παθ. άόρ. με μέσ. σημασ. *επειράθηην*, πρκ. *πεπειράμαι*.

ΠΑΡΑΓ. πειρασις (=άποπλάνησις), πειρατέος, [πειρασμός, πειραστής].

ΕΤΥΜ. άπό τὸ ούσιασ. *πείρα* θ. *πειρά-ω* — *πειρῶ*: Τὸ α δέν έκτείνεται εις η άλλὰ εις α μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ : άνά, άπό, διά, κατὰ.

ΣΥΝΩΝ. δοκιμάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : ἵνα σύ γε πειρᾶς τήν παιδίσκην.

2) με γεν. : ὅπως... έργῳ πειρῶντο τοῦ τείχους.

3) με τελ. άπαρ. : μη πειράσωσι τήν πόλιν καταλαβεῖν.
πειράσομαι τοῦτον ἐπιδείξει ψευδόμενον.

4) με έξηρτ. πρότ. : ὅμως δεῖ πειράσθαι ὅπως σωζώμεθα.

N. ΕΛΛ. ἀποπειρώμαι=ἐπιχειρῶ νά πράξω κάτι χωρίς καί νά τό ἐπιτύχω. «ἀπεπειράθη νά με έξαπατήση»

πελάζω=1) πλησιάζω, ἔρχομαι πλησίον, 2) φέρω κάτι πλησίον. προτ. *ἐπέλαζον*, [μέλλ. *πελάσω*], άόρ. *ἐπέλασα*.

• Παθ. [*άόρ ἐπελάσθη*].

ΠΑΡΑΓ. πελάτης, [πέλασις — προσπέλασις, ἀπροσπέλαστος (=ἀπληοίαστος)]

ΕΤΥΜ. από τό ἐπίρρ. *πέλας* (=πλησίον) θ *πελαδ-* καί τό πρόσφ *-j*, *πελαδ-j-ω* —*πελάζω*.

ΣΥΝΘ. με τήν πρόθ. πρόσ.

ΣΥΝΩΝ. πλησιάζω, προσέρχομαι, προσεγγίζω, συιμείγνυμι, συνάπτω, προσάγω, παρίστημι, προστίθημι.

ΑΝΤΙΘ. άφίσταμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) άπολύτ. : οὔδεις γάρ ἵππος ἐπέλαζε.

2) με δοτ. : ποίοις οὔ χρη θηρίοις πελάζειν.

3) με αίτιατ. καί δοτ. (ποιητ) : πάντας ἐπέλασε χθονί.

N. ΕΛΛ. προσπελάζω=πλησιάζω κάποιον.

* **πέμπω**=1) στέλλω, έξαποστέλλω, 2) αποπέμπω, απολύω, 3) έξακοντίζω. προτ. *ἔπεμπον*, μέλλ. *πέμψω*, άόρ. *ἔπεμψα*, προκ. *πέπομφο*, ύπερσ. *ἔπεπόμφειν*.

• Μέσ. πάντοτε σύνθετον με τās προθ. *ἀπό*, *μετά* : *μεταπέμπομαι* (=στέλλω καί προσκαλώ).

• Παθ. *πέμπομαι*, προτ. *ἔπεμπόμην*, μέσ. μέλλ. *πέμψομαι*, παθ. μέλλ. *πεμφθήσομαι*, παθ. άόρ. *ἐπέμφθη*, προκ. *πέπεμμαι*, ύπερσ. *ἔπεπέμμην*.

Κλίσις προκ. καί ύπερσ.

όριστ. πέπεμμαι, πέπεμψαι, πέπεμπται, πεπέμμεθα, κέπεμφθε, πεπεμμένοι εισί.

προστ. πέπεμψο, πεπέμφθω, πέπεμφθε, πεπέμφων.

άπαρ. πεπέμφθαι. **μτχ.** πεπεμμένος, η, ον.

ύπερσ. ἐπεπέμμην, ἐπέπεμψο, ἐπέπεμπτο, ἐπεπέμμεθα, ἐπέπεμφθε, πεπεμμένοι ήσαν.

ΠΑΡΑΓ: πέμψις, πεμπτέον, μεταπεμπτέος, πεμπτός, πομπή, [πομπός]:

ΕΤΥΜ. από τό θ. *πεμπ-πέμπ-ω* μέσ. προκ *πεπεμπ-μαι* *πέπεμμ-μαι*

Τό έν έκ τών δύο μ του θ. αποβάλλεται *πέπεμ-μαι*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, ἐπί, κατά, μετά, παρά, περί, πρό, πρόσ, οὖν.

ΣΥΝΩΝ. στέλλω,

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἔνεργ. 1) με αἰτιατ. : ἀλλὰ ἄλλους πέμψον

2) με αἰτιατ. καὶ δοτ. : ὁ Ἀρμένιος Κύρω καὶ τῇ στρατιᾷ ξένια ἔπεμπε.

3) με αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. : κήρυκα ἔπεμπε περὶ σπονδῶν.

4) με ἀπαρ. : πέμπουσιν οἱ ἔφοροι στρατεύεσθαι ἐπὶ Καρίαν.

β) τὸ μέσον με αἰτιατ. (συνήθως σύνθετον) : Κύρον δὲ μεταπέμπεται.

Ν. ΕΛΛ. μόνον σύνθ. ἀποπέμπω = 1) ἀπομακρύνω, διωχνῶ, 2) παύω. «ἀπέπεμψε τὸν γραμματέα του». παραπέμπω = 1) ἀποστέλλω κάποιον ἢ κάτι πρὸς κάποιον. «με παρέπεμψε εἰς τὸν ἀρμόδιον», 2) στέλλω πρὸς διεκπεραίωσιν, ἐκδίκασιν. «ἡ αἴτησίς μου παρεπέμφθη εἰς τὸ συμβούλιον», «ἡ ὑπόθεσις παρεπέμφθη εἰς τὸ Ἐφετεῖον».

πενθῶ (έω) = 1) ἔχω πένθος, πενθῶ, 2) θρηνῶ. πρτ. ἐπένθουν, μέλλ. πενθήσω, ἀόρ. ἐπένθησα, πρκ. πεπένθηκα.

• Παθ. πενθοῦμαι (=εἶμαι ἀντικείμενον πένθους).

ΠΑΡΑΓ. [πένθησις, πενθήμων καὶ πενθητήρ].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. πένθος θ. πενθεσ-ω —πενθέ-ω —πενθῶ.

ΣΥΝΘ. συμπενθῶ (=πενθῶ μαζὺ με κάποιον).

ΣΥΝΩΝ θρηνῶ, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι.

ΑΝΤΙΘ. χαίρω, ἀγάλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτ. : πενθεῖ οὗτός τε καὶ οἱ ἐταῖροι.

2) με αἰτιατ. : οὐ μόνον τοὺς ἀπολωλότας πενθοῦντες.

Ν ΕΛΛ. πενθῶ = ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

περαίνω = 1) τελειώνω, φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, 2) τελειώνω λόγονι 3) ἐκτελῶ τὸν σκοπὸν μου, κατορθώνω. πρτ. ἐπέραινον, μέλλ. περανῶ, ἀόρ. ἐπέρανα.

• Μέσ. καὶ Παθ. περαίνομαι, πρτ. ἐπεραινόμεν, μέσ. μέλλ. διαπερανοῦμαι, [παθ. μέλλ. περανθήσομαι], μέσ. ἀόρ. διεπερανόμην, παθ. ἀόρ. ἐπεράνθην, πρκ. πεπέρασμαι.

Κλίσις πρκ.

δριστ. πεπέρασμαι, πεπέρανσαι, πεπέρανται, πεπεράσμεθα, πεπέρανθε, πεπερασμένοι εἰσί.

προστ. πεπέρανσο, πεπεράνθω, πεπέρανθε, πεπεράνθων.

ἀπαρ. πεπεράνθαι. μτχ. πεπερασμένος.

ΠΑΡΑΓ. ἀπέραντος, διαπεραντέον, [συμπέρασμα, συμπερασμός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. *πέρας* θ. *περαν-* καὶ τὸ πρόσφ. *-j*, *περάν-j-ω* καὶ μὲ ἐπένθεσιν τοῦ *j*, *περαίνω*. Τὸ *α* εἰς τὸν ἄορ. εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : *διά*, *ἐκ*, *σύν*, *δι-εκ-*, *συν-δια-*.

ΣΥΝΩΝ. *τελῶ*, *τελευτῶ*, *τελεῶ*, *κατορθῶ*, *ἀνύττω* ἢ *ἀνύω*, *διαπράττομαι*, *ἐξεργάζομαι*, *ἐκπληρῶ*.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : *ἰατρευόμενοι γὰρ οὐδὲν παραίνουσιν*.

Ν. ΕΛΛ. *συμπεραίνω*. «*ἐκ τῶν λεγομένων του συμπεραίνω, ὅτι εὐρίσκεται ἐν ἀδίκῳ*».

περαιῶ (ὄω) = φέρω, μεταβιβάζω, διαβιβάζω ἀπέναντι.

μέλλ. *περαιώσω*, ἄορ. *ἐπεραιώσα*.

- Μέσ. *περαιούμαι* (= διαβαίνω, διέρχομαι). πρτ. *ἐπεραιούμην*, μέσ, μέλλ. *περαιώσομαι*, [παθ. μέλλ. *περαιωθήσομαι*],² μέσ. ἄορ. *ἐπεραιωσάμην*, παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημασ. *ἐπεραιώθην*, πρκ. *πεπεραιώμαι*, ὑπερσ. *ἐπεπεραιώμην*.

ΠΑΡΑΓ. [*περαίωσις*, *διαπεραίωσις*, *διεκπεραίωσις*].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. *περαῖος* (=ὁ πέραν τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ ποταμοῦ). θ. *περαιό-ω-* *περαιῶ*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. : *διά*.

ΣΥΝΩΝ. *διαβιβάζω*, *περῶ*, *διαπορεύω*, *διακομίζω*, *διαβαίνω*.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : *στρατιὰν πλείω ἐπεραίωσεν*.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : *ὥστε οὐκ εἰκὸς αὐτοῦς εἰς νῆσον περαιωθῆναι*.

Ν. ΕΛΛ. *διεκπεραιώνω* = 1) διεξάγω ἢ ἐκτελῶ ἐντολὴν ἢ ὑπηρεσίαν, 2) τελειώνω, 3) ἐνεργῶ καταχωρίσιν ἐγγράφων κ.λ.π., πρὸς ἀποστολὴν.

περῶ (άω) = 1) διαπερνῶ κάτι, 2) διέρχομαι, διασταυρώνω, 3) περνῶ.

[πρτ. *ἐπέρων*], μέλλ. *περάσω*, ἄορ. *διεπέρασα*, πρκ. *πεπέρακα*.

ΠΑΡΑΓ. [*πέρασις*, *περατός*, *περάσιμος*, *πέραμα*, *περατής*].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίρρ. *πέρα* θ. *περά-ω-ῶ*. Τὸ *α* εἰς τὸν ἄορ. εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : *διά*, *ἐκ*, *δι-εκ*, *συν-εκ*.

ΣΥΝΩΝ. *διαβιβάζω*, *διαπορεύω*, *διακομίζω*, *διαβαίνω*, *διαπορεύομαι*.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : *ὄρωσι τὸν ἄρχοντα δυνάμειον καὶ τάφρους περάν*.

2) ὡς ἀμτβ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : *τὰ γὰρ ἴχνη ἀπὸ τῶν τοιούτων οὐδαμοῦ περάσει*.

Ν. ΕΛΛ. *περνῶ* = 1) διαπερνῶ, διατρυπῶ, 2) διαβιβάζω, διακομίζω. 3) διαποτίζω. «*τὸ νάυλον δὲν τὸ περνᾶ ἢ βροχή*», 4) ξεπερνῶ «*τὸν πέρασσε στὸ τρέξιμο*», 5) καταχωρίζω. 6) διανύω, ὑφίσταμαι κάτι, «*πέρασσε στίς ἐξετάσεις του*». σύνθ. *διαπερνῶ*, *προσπερνῶ*.

* **πετάννυμι** ἢ **πεταννύω**=1) ἀπλώνω, ἀνοίγω, ἐκτείνω, 2) ξεδιπλώνω. Ἀπὸ τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθετον καὶ κυρίως μὲ τὴν προθ. **ἀνά. προθ. ἐπετάννυν**, [μέλλ. **πετάσω** καὶ **πετῶ**], ἀόρ. **ἐπέτασα**, [προκ. **πεπέτακα**].

● **Παθ. πετάννυμαι, προθ. ἐπεταννύμην**, [παθ. ἀόρ. **ἐπετάσθην**], προκ. **πέπταμαι**, [καὶ **πεπέτασμαι**, ὑπερσ. **ἐπεπτάμην**].

ΠΑΡΑΓ. πέταλον, πέτασμα, παραπέτασμα, πέτασος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **πετα-** καὶ μὲ συγκ. **πτα-**. Ἀπὸ τὸ θ. **πετα-** προῆλθε τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. **πετασ-**, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα συμφωνόληκτα εἰς **-μι** ρήματα (**ζωσ-νυ-μι** — **ζώννυμι**) καὶ τὸ πρόσφ: **-νυ-πετάσ-νυ-μι** **πετάν-νυμι**. Ἀπὸ τὸ θ. **πτα-** ὁ παθ. προκ. **πέ-πτα-μαι**.

ΣΥΝΘ. ἐκτὸς τῆς προθ. **ἀνά**, μὲ τὰς προθ.: ἐπί, ἐν, κατά, περί, πρό.

ΣΥΝΩΝ. ἀνοίγω, ἐκτείνω, ὀρέγω, ἀναπτύσσω.

ΑΝΤΙΘ. κλείω, πτύσσω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ἀναπεταννύομαι τὰς πύλας.

πέτομαι=1) **πετῶ**, 2) **ὄρμῶ**, **ἐφορμῶ**, 3) (μτφ.) **διαδίδομαι**. [προθ. **ἐπετόμην**], μέσ. μέλλ. **πτήσομαι**, [καὶ **πετήσομαι**], μέσ. ἀόρ. **ἀ' ἐπτάμην**], μέσ. ἀόρ. **β' (πάντοτε σύνθ.) ἐπτόμην**, [ἐνεργ. ἀόρ. **β' μὲ μέσ. σημασ. ἔπτην**, παθ. ἀόρ. μὲ μέσ. σημασ. **ἐπετάσθην**, προκ. **πεπότημαι** καὶ **πεπότημαι**].

ΠΑΡΑΓ. πτηνόν, πτερόν, ἀπτήν (=ἄπτερος), [πτησίς, πετεινός πτέρυξ]. ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζ. **πετ-**. 1) θ. **πέτ-ομαι**, 2) θ. **πετα-** μὲ συγκοπήν τοῦ **ε**, **πτα ἐ-πτάμην**, 3) **πτε-** (μὲ μετάπτωσιν) καὶ **πτη-** ἐξ οὗ τὰ παράγωγα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: **ἀνά**, **ἀπό**, **διά**, **εἰς**, **ἐκ**, **ἐπί**, **πρός**, **συνδια-**.

ΣΥΝΩΝ. παραπίπτω, ἵπταμαι, **πετῶμαι**, **ἄλλομαι**, **ὄρμῶ**, **ἐπιφέρομαι**.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. πολλοὶ ἤξουσι **πετόμενοι**.

Ν. ΕΛΛ. **πετῶ**=1) **πετῶ** 2) **φεύγω** γρήγορα. «**πετάει τὸ βέλος**», 3) **ρίπτω**. «**πετῶ μακρὰ τῆ σφαῖρα**», 4) **ἀπορρίπτω** κάτι, 5) **εκδιώκω**, **ἀποβάλλω**. «**τὸν πέταξε ἔξω ἀπὸ το γραφεῖο**». **πετάγομαι**=1) **ἀνατινάσσομαι**, **ἀναπηδῶ**, 2) **ἐπεμβαίνω** 3) **πηγαινῶ** ταχέως κάπου. **παραπετῶ**=**πετῶ** κάτι ἀπὸ ἀμέλειαν ἢ ἀπὸ περιφρόνησιν.

πήγνυμι=1) **καρφώνω**, **στερεώνω**, 2) **συνενώνω**, 3) **κατασκευάζω**, **κτίζω**, 4) **πήζω**. [μέλλ. **πήξω**], ἀόρ. **ἐπηξα**.

● Μέσ. καὶ Παθ. **πήγνυμαι, προθ. ἐπηγνύμην**, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **πήξομαι**], παθ. μέλλ. **β' παγήσομαι**, [καὶ παθ. μέλλ. **ἀ' πηχθήσομαι**], μέσ. ἀόρ. **ἐπηξάμην**, [παθ. ἀόρ. **ἀ' ἐπήχθην**], παθ. ἀόρ. **β' ἐπάγην**, ἐνεργ. προκ. **β' μὲ μέσ. σημασ. πέπηγα**, [καὶ παθ. προκ. **πέπηγμαι**], ἐνεργ. ὑπερσ. **β' μὲ μέσ. σημασ. ἐπεπήγειν**.

Ἐντικατάστασις παθ. ἄορ. β'

ὄριστ. ἐπάγην	ὕποτ. παγῶ	εὐκτ. παγείην	προστ. πάγηθι	ἀπαρ παγῆναι	μτχ παγείς
------------------	---------------	------------------	------------------	-----------------	---------------

ΠΑΡΑΓ. πῆξις, πηκτός, πάχνη, παχος, πάγος, πάγη, [πῆγμα, πάσσαλος].

ΕΤΥΜ. θ. ἰσχυρόν πηγ- καὶ ἀσθενες παγ-. Ἐκ τῶ θ. πηγ- καὶ τὸ πρόσφ. -νυ- πηγ-νυ-μι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀπό, διά, ἐπί, κατά, παρά, περί σύν.

ΣΥΝΩΝ. στερεῶ, στηρίζω, συ. ἰσθημι, προσηλῶ, καθηλῶ.

ΑΝΤΙΘ. τήκω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. . οἱ Ἐφέσιοι σκηνὴν Περσικὴν ἔπηξαν.

Ν. ΕΛΛ. μπήγω=1) εἰσάγω κάτι εἰς ἄλλο σῶμα με κτύπημα ἢ πίεσιν. «ἔμπηξε τὸν πάσσαλο στὴ γῆ», πῆζω=μεταβάλλω ἕνα ὑγρὸν εἰς στερεόν: «πῆζω γάλα».

πηδῶ (άω)=πηδῶ, σκιρτῶ, τινάσσομαι. προτ. ἐπήδων, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. πηδήσομαι, ἄορ. ἐπήδησα, προκ. πεπήδηκα, ὑπερσ. ἐπεπηδήκειν.

Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται συνήθως σύνθετον

ΠΑΡΑΓ. πήδησις, [πήδημα, πηδητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τῶ θ. πηδά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, ἐπί, κατά, πρὸς, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. ἄλλομαι, σκιρτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ : πολὺ μοι ἢ καρδία πηδᾶ.

2) με ἐμπρόθ. προσδ. . Κύρος πηδήσας ἀπὸ τοῦ ἄρματος.

3) σπανίως με σύστ. ἀντικ. : τὸ Τρωϊκὸν πήδημα πηδήσας.

Ν ΕΛΛ. πηδῶ καὶ πηδάω=1) ὁ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἐγείρομαι ἀποτόμως, 3) ἀλλάζω ἄντικείμενον λόγου ἢ σκέψεις ἢ ἐνεργείας. «πηδάει ἀπὸ τῶ ἕνα θέμα στὸ ἄλλο», 4) (μτφ) παραλείπω. «ἐπήδησε τὴ σελίδα». σύνθ. ἀναπηδῶ, καταπηδῶ, ὑπερπηδῶ.

πιέζω=1) πιέζω, συνθλίβω, 2) συντριβω, 3) στενοχωρῶ. προτ. ἐπίεζον, [μέλλ. πιέσω], ἄορ. ἐπίεσα.

• Παθ. πιέζομαι, προτ. ἐπιεζόμεν, [παθ. μέλλ. πιεσθήσομαι], παθ. ἄορ. ἐπιέσθην, [προκ. πιέσσομαι].

ΠΑΡΑΓ. [πιεσις, πίεσμα, πιεσμός, πιεστήριον, πιεστός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τῶ θ. πιεζ- πιέζω (πρόθ. ἐπί καὶ ἔζομαι).

ΣΥΝΘ. συμπιέζω.

ΣΥΝΩΝ. θλίβω, συνωθῶ, ἀνιῶ, λυπῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : ἐπίεσε δ' αὐτοὺς μάλλον κοῖ ἢ συγκομ.δῆ.

N. ΕΛΛ. πιέζω=1) ὄ,τι καί εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀναγκάζω. «τόν ἐπίεσαν νά παραιτηθῆ». **καταπιέζω, συμπιέζω.**

- * **πίμπλημι**=1) γεμίζω, πληρῶ, συμπληρῶ, 2) ἱκανοποιῶ. πρτ. *ἐπίμπλην*, μέλλ. *ἐμπλήσω*, ἄορ. *ἐνέπλησα*, πρκ. *ἐμπέπληκα*.
- Μέσ. καὶ Παθ. *πίμπλαμαι*, πρτ. *ἐνεπιμπλάμην*, [μέσ. μέλλ. *πλήσομαι*], παθ. μέλλ. *ἐμπλησθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἀ' ἐνεπλησάμην*, μέσ. ἄορ. *β' ἐνεπλήμην*, παθ. ἄορ. καὶ μὲ μέσ. σημασ. *ἐνεπλήσθην*, πρκ. *ἐμπέπλησμαι*.

Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται κυρίως σύνθετον

ΠΑΡΑΓ. [πλέως, ἀνάπλεως, ἔμπλεως, σύμπλεως], ἄπλετος, πλείων, πλήθος πλήρης, πλησομονή, ἀπληστος, πλοῦτος [πληθύς, πλημμυρίς].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν θ: *πλη-* καὶ τὸ ἄσθ. *πλα-*. Ὁ ἐνεστ. ἀπὸ τὸ θ: *πλη-* μὲ ἀναδιπλ. καὶ τὸ εὐφων. *μ- πί-μπλη-μι*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, περί, ὑπέρ, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. πληρῶ, γεμίζω, γέμω, πλήθω.

ΑΝΤΙΘ. κενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. καὶ μέσ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. : διφθέρας ἐπίμπλασαν χόρτου κούφου.

β) τὸ παθητ. μὲ γεν. : ἐνεπλήσθη ὁ λόφος ἱππέων.

- * **πίμπρημι**=καίω, βάζω φωτιά, πυρπολῶ. Τὸ ρῆμα συνήθως εὐρίσκειται σύνθ. μὲ τὴν πρόθ. *ἐν*: *ἐμπίμπρημι*, πρτ. *ἐνεπίμπρην* καὶ *ἐνεπίμπρων*, μέλλ. *ἐμπρήσω*, ἄορ. *ἐνέπρησα*, [πρκ. *ἐμπέπρηκα*].
- Παθ. *ἐμπίμπραμαι*, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. *ἐμπρήσομαι*, παθ. μέλλ. *πρησθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐνεπρησάμην*], παθ. ἄορ. *ἐνεπρησθην*, [πρκ. *ἐμπέπρησμαι*].

ΠΑΡΑΓ. πρηστήρ, πρησις, ἔμπρησις, [πρηῖσμα, ἔμπρηστής, ἔμπρησμός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν θ. *πρη-* καὶ τὸ ἄσθενές *πρα-*. Ἀπὸ τὸ θ *πρη-* μὲ ἐνεστ. ἀναδιπλασ. εἰς τὸ εὐφων. *μ. πί-μ-πρη-μι*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἐν, παρά, περί.

ΣΥΝΩΝ. καίω, πυρπολῶ, ἐπιφλέγω, αἶθω

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. καὶ τὸ νεώριον τῶν Λακεδαιμονίων ἐνέπρησαν.

- * **πίνω**=πίνω. πρτ. *ἐπινον*, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *πίομαι*, ἄορ. *β' ἐπιον*, πρκ. *πέπωκα*, [ὑπερσ. *ἐπεπώκειν*].
- Παθ. [πίνομαι], πρτ. *ἐπινόμην*, [μέλλ. *ποθήσομαι*], ἄορ. *β' ἐπόθην*, πρκ. *πέπομαι*.

Ἐ
Ἄντικατάστασις ἐνεργ. ἀορ. β'

ὄριστ. ἔπιον	ὑποτ. πίω	ἐύκτ. πίοιμι	προστ. πίθι, πί- τω, πίετε	ἀπαρ. πειν	μτχ. πιῶν
-----------------	--------------	-----------------	----------------------------------	---------------	--------------

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

πειν (ἀπαρ. ἀορ. β'), πιῶν (μτχ. ἀορ. β')=τοῦ πίνω
ποιεῖν (ἀπαρ. ἐνεστ.), ποιῶν (μτχ. ἐνεστ.)=τοῦ ποιῶ

ΠΑΡΑΓ. πῶμα καὶ πόμα, ἔκπωμα, πόσις, συμπόσιον, ποτέος, ποτόν
συμπότης, ποτήριον, ἀνάπωτις—ἄμπωτις.

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ θ: πω- καὶ μὲ μετὰπτωσιν πο- καὶ πι- Ἄπὸ τὸ θ. πι-
καὶ τὸ πρόσφ. -ν- ὁ ἐνεστ. πί-ν-ω. Ὁ μέλλ. σχηματίζεται χωρὶς τὸν
χαρακτήρα σ, πίομαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διὰ, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατὰ, πρό, σύν, ὑπέρ, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. ροφῶ, ποτίζομαι, κενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. ἐπίετε αἶμα πατρός.

Ν. ΕΛΛ. πίνω=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. σύνθ. προπίνω=πίνω εἰς
ὕγείαν. καταπίνω.

πιπράσκω=πωλῶ. πρκ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν.

- Παθ. πιπράσκομαι(=1) πωλοῦμαι, 2) προδίδομαι), [μέλλ. πρα-
θήσομαι], ἀορ. ἐπράθην, πρκ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπεπράμην,
τετελ. μέλλ. πεπράσομαι.

Δι' ὁμόηχα βλέπε πρᾶττω

ΠΑΡΑΓ. πράσις (=πώλησις), ἀπρασία, ἀπρατος, πράσιμος, πρατέος
πρατήρ, πρατός [πρατήριον, μεταπράτης, πρατίας]:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. περα- καὶ μὲ συγκοπὴν τοῦ ε πρᾶ- καὶ τὸν ἐνεστ.
ἀναδιπλ. πι-πρᾶ- καὶ τὸ πρόσφ. -σκ-, πι-πρᾶ-σκ ω. Τὸ α εἶναι μακρόν.
ΣΥΝΩΝ. πωλῶ, ἀποδίδομαι.

ΑΝΤΙΘ. ὠνοῦμαι, ἀγοράζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. (καὶ γεν. τοῦ τιμήματος): πεπρακότας τὰ κτή-
ματα πέντε ταλάντων.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ.: καὶ τοὺς πεπρακότας αὐτοὺς ἐκείνω.

- * πίπτω=1) πίπτω, 2) ἐπιπίπτω, 3) ἀποτυγχάνω. πρκ. ἔπιπτον,
μέλλ. δωρ. πεσοῦμαι, ἀορ. β' ἔπεσον, πρκ. πέπτωκα, ὑπερσ.
ἐπεπτώκειν.

Δι' ὁμόηχα βλέπε παίζω.

Ἄντικατάστασις ἀορ. β'

ὄριστ. ἔπεσον	ὑποτ. πέσω	ἐύκτ. πέσοιμι	προστ. πέσε	ἀπαρ. πεσεῖν	μτχ. πεσῶν
------------------	---------------	------------------	----------------	-----------------	---------------

ΠΑΡΑΓ. πτώσις, πτώμα, ἄπτωτος, ἀπτώς, προπετής, [περίπτωσις, σύμπτωσις, πτωτός, ἀδιάπτωτος ὑψιπετής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν πετ- 1) μὲ ἐνεστωι. ἀναδιπλασ. *πι πετ-ω* καὶ μὲ συγκοπὴν τοῦ *ε*, θ. *πί-πτ-ω*. 2) ἀπὸ τὸ θ. *πετ-* καὶ τὸ πρόσφ. *ε* καὶ μετατροπὴν τοῦ *τ* εἰς *σ*, ὁ μέλλ. *πετ-έ-ομαι* *πес-έ-ομαι* *πεσοῦμαι*. Ἀπὸ τὸ θ. *πετ-* ὁ ἀόρ. β' ἔπετον, ἔπεσον. Ἀπὸ τὸ μεταπτωτικὸν θ. *πτω-* ὁ πρκ. *πέπ-τω-κα*. Τὸ *ι* εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλὰς προθέσεις· ἐκπίπτω (=ἐξορίζομαι).

ΣΥΝΩΝ. ρίπτομαι, καταβάλλομαι, φονεύομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἄμτβ. : καὶ οἱ μὲν εὐθύς ἐν τῷ ποταμῷ ἔπεσον.

Ν. ΕΛΛ. *πίπτω* καὶ *πέφτω*=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀνατρέπομαι, σωριάζομαι. «ἔπεσαν πολλὰ δένδρα», 3) ἐνσκήπτω. «ἔπεσε κεραυνός», 4) καταντῶ, περιέρχομαι εἰς τὴν ἐξουσίαν. «ἔπεσε σὲ καλὰ χέρια», 5) ἀναλογῶ. «τί μοῦ πεσε στὸ μερίδιό μου;», 6) ἐλσσιτῶνομαι, ἐξασθενίζω, ὑποτιμῶμαι, 7) κυριεύομαι, παραδίδομαι. «ἔπεσε ἡ πόλις», 8) φονεύομαι. «ἔπεσε στὸν πόλεμο». συνθ. *παραπίπτω* καὶ *παραπέφτω*, *συμπίπτω*, *ἐμπίπτω*, *καταπίπτω*.

πιστεύω=1) ἔχω πίστιν, 2) ἔχω πεποίθησιν εἰς κάποιον, 3) παραδέχομαι κάτι ὡς ἀληθές. πρτ. *ἐπίστευον*, μέλλ. *πιστεύσω*, ἀόρ. *ἐπίστευσα*, πρκ. *πεπίστευκα*.

- Παθ. *πιστεύομαι*, πρτ. *ἐπιστευόμην*, μέλλ. *πιστευθήσομαι*, ἀόρ. *ἐπιστεύθην*, πρκ. *πεπίστευμαι*.

ΠΑΡΑΓ. πιστευτικός, [ἐμπιστευτικός], πιστευτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. *πίστις* θ. *πιστεύ-ω* κατὰ τὰ *εἰς-εὐώ*.

ΣΥΝΩΝ. πέποιθα.

ΑΝΤΙΘ. ἀπιστῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : ἐπίστευον γὰρ αὐτῷ.

2) μὲ εἰδ. ἀπαρ. ἢ μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ. : ὅς δ' ἂν πιστεύῃ τῶν ἐναντίων προέχειν.

οὐδ' ἂν τούτοις ἐπίστευον ἐμμόνοις ἔσεσθαι.

3) μὲ εἰδ. πρῶτ. : οὐποτ' ἔστι πιστεῦσαι ὡς φιλεῖται.

Ν. ΕΛΛ. *πιστεύω*=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) φρονῶ κάτι διὰ κάποιον. «αὐτὸν τὸν πιστεύω ἰκανὸν νὰ κάψῃ τὸ σπίτι του». συνθ. *ἐμπιστεύομαι*=ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς κάποιον.

πλανῶ (άω)=1) παραπλανῶ, 2) παρασύρω, 3) ἐξαπατῶ. πρτ. *ἐπλάνων*, [μέλλ. *πλανήσω*, ἀόρ. *ἐπλάνησα*], πρκ. *πεπλάνηκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *πλανῶμαι*, πρτ. *ἐπλανώμην*, μέσ. μέλλ. *πλανήσομαι*, [παθ. μέλλ. *πλανηθήσομαι*], παθ. ἀόρ. μὲ μέσ. σημασ. *ἐπλανήθην*, πρκ. *πεπλάνημαι*, [ὑπερσ. *ἐπεπλανήμην*].

ΠΑΡΑΓ. πλάνης, ἀπλάνης, πλάνησις, ἀποπλάνησις, πλανητέον, πλανήτης, πλανητός, πλάνος, [πλάνημα].

ΕΤΥΜ. από τὸ οὖσ. *πλάνη*. θ. *πλανά-ω-πλανῶ*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ : ἀπό, περί

ΣΥΝΩΝ. ἀλώμαι, ἀπατῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : πολλοὺς δὲ τινὰς ἐλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι μόλις ἀφικνεῖσθε.

2) ἀμτβ. με ἐμπρόθ. καὶ ἐπιρρ. προσδ. : ἐγὼ περὶ ταῦτα ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι.

Ν. ΕΛΛ *πλανῶ*=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. *πλανῶμαι*=1) περιπλανῶμαι, 2) σφάλλομαι. «ἐπλανήθη εἰς τὴν διάγνωσίν του». ἀποπλανῶ περιπλανῶμαι, παραπλανῶ.

πλάττω ἢ *πλάσσω*=1) σχηματίζω, 2) διαμορφώνω, καλουπιάζω, 3) ἐπινοῶ, φαντάζομαι. πρτ. *ἐπλαττον*, [μέλλ. *πλάσω*], ἄορ. *ἐπλασα*, [πρκ. *πέπλακα*].

- Μέσ. καὶ Παθ. *πλάττομαι* ἢ *πλάσσομαι*, πρτ. *ἐπλαττόμην*, [μέσ. μέλλ. *πλάσομαι*, παθ. μέλλ. *πλασθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐπλασάμην*, παθ. ἄορ. *ἐπλάσθην*, πρκ. *πέπλασμαι*.

ΠΑΡΑΓ. *πλάσμα*, *πλάστης*, *πλαστικός*, *πλαστός*, *εὐπλαστος*, *ἀδιάπλαστος*, [πλάθανον, πλάσις, πλασματίας, πλασματικός, πλαστήριον, πρόπλασμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *πλαθ-* καὶ τὸ πρόσφ. *j-* *πλαθ-j-ω* *πλάττω-πλάσσω*. Τὸ *α* εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ: με τὰς προθ. : ἀνά, διά, μετά, περί σύν.

ΣΥΝΩΝ. τυπῶ, τεχνῶμαι, τεκταίνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : αὐτὰ μὲν ταῦτα ἃ πλάττουσιν:

Ν. ΕΛΛ. *πλάττω*, *πλάσσω* καὶ *πλάθω*=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. ἀναπλάσσω=ἀπαπαριστῶ, δημιουργῶ ἐκ νέου, διαπλάσσω=διαμορφῶνω, διαπαιδαγωγῶ. μεταπλάσσω=μετασχηματίζω.

πλέκω=1) πλέκω, 2) συστρέφω, 3) συνάπτω, συνδέω, 4) σχεδιάζω, μηχανῶμαι. [πρτ. *ἐπλεκον*, μέλλ. *πλέξω*], ἄορ. *ἐπλεξα*, [πρκ. *πέπλεχα* καὶ *πέπλοχα*].

- Μέσ. (σύνθ.) *συμπλέκομαι*, πρτ. *συνεπλεκόμην*, [μέσ. μέλλ. *πλέξομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐπλεξάμην*, πρκ. *σμπέπλεγμαι*].
- Παθ. *πλέκομαι*, [παθ. μέλλ. *ἀ' πλεχθήσομαι*, παθ. μέλλ. *β' πλακήσομαι*], παθ. ἄορ. *ἀ' ἐπλέχθην*, παθ. ἄορ. *β' ἐπλάκην*, πρκ. *πέπλεγμαι*, [ὑπερσ. *ἐπεπλέγμην*].

ΠΑΡΑΓ. *πλέγμα* *πλεκτός* *πλεκτικός*, *πλέξις*, *πλόκανον*, *πλοκή*, [πλοκεύς, πλόκος, πλόκαμος, δολοπλόκος, πλεκτάνη].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *πλεκ-* χωρὶς πρόσφ *πλέκω* (λατ. *plecto* καὶ *plico*=πλέκω).

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : διά, ἐν, περί, σὺν.

ΣΥΝΩΝ. ράπτω, ὑφαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. με αἰτιατ. : ἀεὶ σὺ τινὰς τοιούτους πλέκεις λόγους.

2) τὸ μέσ. συμπλέκομαι με δοτ. : ὁ λοιδορίαῖς συμπλεκόμενος.

N. ΕΛΛ. πλέκω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) συνθέτω κάτι με τὸν λόγον ἢ τὴν φαντασίαν. «ἐπλεξε τὸ ἐγκώμιον τοῦ τιμωμένου προσώπου» σὺνθ. συμπλέκω, περιπλέκω.

πλεονεκτῶ (έω)=1) ἔχω ἢ ἀπαιτῶ ἢ λαμβάνω περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἢ ἀπὸ ὅσα δικαιούμαι, 2) ὑπερτερῶ, ὑπερβάλλω. πρτ. *ἐπλεονέκτου*, μέλλ. *πλεονεκτήσω* καὶ μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. *πλεονεκτήσομαι*, ἀόρ. *ἐπλεονέκτησα*, πρκ. *πεπλεονέκτηκα*.

● Παθ. *πλεονεκτοῦμαι* (=ὑπερτεροῦμαι, ἐξαπατῶμαι).

ΠΑΡΑΓ. πλεονέκτημα, πλεονεκτητέον, πλεονεκτικός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ πλεονέκτης (πλέον + ἔχω) θ. πλεονεκτέ-ω-ῶ, παρὰσύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. περιγίγνομαι ὑπερβάλλομαι, προέχω, ὑπερέχω.

ΑΝΤΙΘ. ἐλαττοῦμαι, μείον ἔχω, μειονεκτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με γεν. : τῶν δ' ὠφελίμων οὐ πλεονεκτεῖ μόνον.

M. ΕΛΛ. πλεονεκτῶ=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «τὸ σχέδιόν σου πλεονεκτεῖ τῶν ἄλλων».

πλέω= πλέω, ταξιδεύω. πρτ. *ἔπλεον*, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. *πλεύσομαι* καὶ δωρ. μέλλ. *πλευσοῦμαι*, ἀόρ. *ἔπλευσα*, πρκ. *πέπλευκα*, ὑπερσ. *ἐπεπλεύκειν*.

● Παθ. μόνον ἢ μτχ. τοῦ πρκ. *πεπλευσμένος*, [παθ. μέλλ. *πλευσθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐπλεύσθην*].

ΠΑΡΑΓ. πλοῖον, πλοῦς, ἐπίπλους, ἔκπλους, παράπλους, πλώϊμος, πλευστέον, ἀπλευστος, πλωτήρ, πλωτός, [πλεῦσις, πλεύσιμος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ πλεFω-πλέω. Τὸ θ. πλεF- πρὸ συμφώνου γίνεται πλεu-ἔ πλεuσα. Ὁ χαρακτ. -ε- συναιρεῖται μόνον, ὅταν ἀκολουθῇ ε ἢ ει, ὅπως τὰ : δέω πνέω, ζέω

ΣΥΝΘ. με πολλὰς προθ. ἀναπλέω=πλέω πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ ρεύματος. περιπλέω=πλέω περίξ ἢ πλησίον εἰς τι

ΣΥΝΩΝ νέω, πελαγίζω, θαλασσεύω, πλωίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. συνοδευόμενον ἀπὸ ἐμπρόθ. ἢ ἐπιρρ προσδ : ἔπλεον εὐθὺ Λέσβου.

2) σπανίως μτβ. με σύστοιχ. ἀντικ. : οἱ Ἀθηναῖοι ἔπλεον τὴν θάλατταν.

Ν. ΕΛΛ. πλέω=1) ὅ,τι καί εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) ἔχω κάτι ἐν ἀφθονίᾳ ἢ εἶμαι βουτηγμένος εἰς κάτι. «πλέει στὰ πλούτη». «πλέει στὸ αἷμα»; σύνθ. ἀποπλέω, καταπλέω, περιπλέω, διαπλέω.

πλημμελῶ=1) κάμνω μουσικὸν σφάλμα, 2) διαπράττω σφάλμα, 3) πλανῶμαι. [πρτ ἐπλημμέλουν], μέλλ. *πλημμελήσω*, ἀόρ. *ἐπλημμέλησα*, πρκ. *πεπλημμέληκα*.

- Παθ. *πλημμελοῦμαι* (= παραμελοῦμαι, κακοποιοῦμαι, προσβάλλομαι) πρκ. *πεπλημμέλημαι*.

ΠΑΡΑΓ. πλημμέλημα, [πλημμέλησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *πλημμελής* (πλήν καὶ μέλος) θ. *πλημμελέσ-ω* *πλημμελέ-ω-ῶ*, παρασύνθετον

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. : ἀμαρτάνω, πταίω, σφάλλομαι. Τοῦ παθ. : ἀδικοῦμαι, βλάβομαι, κακῶς πάσχω, κακοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : εἰ μὲν τι ἐπλημμέλησαν.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : δεῖ πλημμελεῖν εἰς δίκην,

πληρῶ (όω)=1) γεμίζω, 2) ἐφοδιάζω, 3) ἐπανδρώνω, ἐξοπλίζω (πληρῶ ναῦν), 4) ἐκτελῶ καθήκον, φέρω εἰς πέρας. πρτ. *ἐπλήρουν*, μέλλ. *πληρώσω*, ἀόρ. *ἐπλήρωσα*, [πρκ. *πεπλήρωκα*].

- Μέσ. καὶ Παθ. *πληροῦμαι*, πρτ. *ἐπληρούμην*, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. *πληρώσομαι*, παθ. μέλλ. *πληρωθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐπληρωσάμην*, παθ. ἀόρ. καὶ μὲ μέσ. σημασ. *ἐπληρώθην*, πρκ. *πεπλήρωμαι*, ὑπερσ. *ἐπεπληρώμην*.

ΠΑΡΑΓ. πλήρωμα, πλήρωσις, πληρωτός, [ἀπλήρωτος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *πλήρης* θ. *πληρό-ω-ῶ*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ δουλό-ω-ῶ ἐκ τοῦ δοῦλος.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀνά, ἀντί, ἀπό ἐκ, πρὸς, σύν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. πίμπλημι, γεμίζω, σάτιω, πλήθω.

ΑΝΤΙΘ. κενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. : καὶ τὰς ναῦς ἅμα ἐπλήρουν.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γέν. : κοσμηθέντες βορᾶς ψυχὴν ἐπλήρουν.

τὸ μέσ. μὲ αἰτιατ. καὶ γέν. : ἐπληρωσάμην τὴν ναῦν ἐρετῶν ἀγαθῶν.

Ν. ΕΛΛ. *πληρῶ*=1) γεμίζω, 2) ἐκπληρώνω, ἐκτελῶ, ἀνταποκρίνομαι. «ἢ οἰκία πληροῖ ὄλους τοὺς ὄρους τῆς ὑγιεινῆς». *πληρώνω*=1) καταβάλλω χρήματα δι' ἀγορὰν ἢ δι' ἐξόφλησιν χρέους. 2) (μτφ.) ἀνταμείβω, ἀνταποδίδω, τιμωρῶ. «τὸν πληρώσα μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα» σύνθ. ἀναπληρώνω συμπληρώνω, ἐκπληρώνω.

πλησιάζω=1) ὀδηγῶ, φέρω πλησίον, 2) ἔρχομαι πλησίον, 3) συν-

αναστρέφομαι. πρτ. *ἐπλησίαζον*, μέλλ. *πλησιάσω*, άόρ. *ἐπλησίασα*, πρκ. *πεπλησίακα*.

ΠΑΡΑΓ. [πλησίασις, πλησίασμα], πλησιασμός.

ΕΤΥΜ. άπό τό επίθ. *πλησίος* μέ τήν καιάληξιν *-άζω* *πλησιάζω*, κατά τό άγοράζω.

ΣΥΝΩΝ. *πελάζω*.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μέ δοτ. : ίνα μή πλησιάση τοίς πολεμίοις.

2) μέ αίτιατ. καί δοτ. : προστετάχθαι τῷ ύποκόμῳ πλησιάζειν τόν ίππον παντοδαποίς ψόφοις.

3) μέ γεν. (σπανίως) : οί άμφί τόν Κύρον *ἐπλησίαζον* τῶν άκρων.

Ν. ΕΛΛ. *πλησιάζω* = 1) ὅ,τι καί εἰς τά άρχαία, 2) εἶμαι κοντά, φθάνω. «πλησιάζουν αἱ έξετασεις», 3) εἶμαι παραπλήσιος. «αὐτό τό χρώμα πλησιάζει πρὸς τό κίτρινον».

πλήττω ἢ *πλήσσω* = 1) *κτυπῶ*, 2) *πληγώνω*, 3) *καταπλήσσω*, 4) φέρω εἰς σύγχυσιν. πρτ. *ἐπληττον*, μέλλ. *πλήξω*, άόρ. *ἐπληξα*, πρκ. β' μέ ενεργ. σημασ. *πέπληγα*, [ύπερσ. *έπεπλήγειν*].

- Μέσ. καί Παθ. *πλήττομαι* ἢ *πλήσσομαι*, πρτ. *ἐπληττόμην*, [μέσ. μέλλ. *πλήξομαι*], παθ. μέλλ. β' *πληγήσομαι*, παθ. μέλλ. β' μέ μέσ. σημασ. *έκπλαγήσομαι*, [μέσ. άόρ. *έπληξάμην*], παθ. άόρ. β' *έπληγην*, παθ. άόρ. β' καί μέ μέσ. σημασ. *έξεπλάγην*, πρκ. *πέπληγμα*, ύπερσ. *έπεπλήγμην*.

Τό ρήμα χρησιμοποιεῖται σχεδόν πάντοτε σύνθ. άπό τούς άττικ. πεξ. συγγραφείς.

Ἐντικατάστασις παθ. άορ. β'

όριστ.	ύποτ.	εύκτ	προστ.	άπαρ.	μτχ.
<i>έπλήγην</i>	<i>πληγῶ</i>	<i>πληγείην</i>	<i>πλήγηθι</i>	<i>πληγήναι</i>	<i>πληγείς</i>
<i>έξεπλάγην</i>	<i>έκπλαγῶ</i>	<i>έκπλαγείην</i>	<i>έκπλάγηθι</i>	<i>έκπλαγῆναι</i>	<i>έκπλαγείς</i>

ΠΑΡΑΓ. *πληγή*, *έκπληξις*, *έπίπληξις*, *κατάπληξις*, *καταπλήξ*, *πληκτικός*, *πληκτρον*, [πληγμα, πληκτης, πληξις]

ΕΤΥΜ. άπό τό θ: *πληγ-* καί *πλαγ-* (λατ. *plango* = *πλήττω*) καί τό πρόσφ: *-j*, *πληγ-j-ω* *πλήττω*, *πλήσσω*. Ἐπό τό θ. *πλαγ-* σχηματίζονται οί σύνθ. παθ. μέλλ. β' καί άόρ. β'

ΣΥΝΘ. μέ τας προθ. : *έκ*, *έπί*, *κατά*, *παρά*, *ύπέρ*.

ΣΥΝΩΝ. *βαλλω*, *παίω*, *τύπτω*, *πατάσσω*.

ΣΥΝΤΑΞ. τό ενεργ. καί μέσον μέ αίτιατ. : τούς μέν τῷ *άδοκῆτω* *έξεπληξεν*.

Ν. ΕΛΛ. πλήττω και πλήσσω=1) κτυπῶ, 2) κατέχομαι ὑπὸ στενοχωρίας, θλίψεως. «πλήττω τρομερὰ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι». σύνθ. ἐκπλήσσω, καταπλήσσω.

πλουτίζω=1) κάμνω κάποιον πλούσιον. μέλλ. *πλουτιῶ*, ἄορ. *ἐπλούτιστα*, πρκ. *πεπλούτικα*.

• Μέσ. και Παθ. *πλουτίζομαι*.

ΠΑΡΑΓ. [πλουτιστήρ, πλουτιστήρις, πλουτισμός]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. πλοῦτος θ. πλουτιδ- και τὸ πρόσφ. -j, πλουτιδ-j-ω πλουτίζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἄλλα ὀδοντοκόληκτα.

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθεσιν κατὰ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : ἔξακοῦμαι τὰς ἐνδείας πλουτίζων ἀνθρώπους.

Ν. ΕΛΛ. πλουτίζω=1) ὅ,τι και εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) αὐξάνω κάτι. «πλουτίζω τὴν συλλογὴν μου», 3) γίνομαι πλούσιος. «ὁ Κώστας ἐπλούτισε στὴν Αὐστραλία».

πλουτῶ (έω)=εἶμαι πλούσιος, ἔχω κάτι ἀφθόνως. πρτ. *ἐπλούτουν*, μέλλ. *πλουτήσω*, ἄορ. *ἐπλούτησα*, πρκ. *πεπλούτηκα*.

Πρόσεχε τὰ ὁμῶχηα

ἐπλούτησα (ἄορ.), πεπλούτηκα (πρκ.)=τοῦ πλουτῶ

ἐπλούτιστα (ἄορ.), πεπλούτικα (πρκ.)=τοῦ πλουτίζω

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσ. πλοῦτος θ. πλουτέ-ω-ῶ, ὅπως ἀπὸ τὸ κράτος τὸ κρατέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. : εἰ γάρ τις πόλις πλουτεῖ ξύλοις ναυπηγησίμοις.

Ν. ΕΛΛ. πλουτῶ=εἶμαι πλούσιος.

πλύνω=πλένω. [πρτ. *ἐπλυνον*], μέλλ. *πλυνῶ*, ἄορ. *ἐπλυνα*, [πρκ. *πέπλυκα*, ὑπερσ. *ἐπεπλύκειν*].

• Μέσ. και Παθ. [πλύνομαι, μέσ. μέλλ. πλυνοῦμαι, παθ. μέλλ. πλυθήσομαι και πλυνθήσομαι, μέσ. ἄορ. *ἐπλυνάμην*, παθ. ἄορ. *ἐπλύθην* και *ἐπλύνθην*], πρκ. *πέπλυμαι*.

ΠΑΡΑΓ. πλυντήριος, πλυντικός, πλύσις, [πλῦμα, πλυντήρ].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πλυν- και τὸ πρόσφ. -j, πλύν-j ω πλύν ν-ω πλύνω.

Τὸ υ εἰς τὸν ἐνεστ. και ἄορ. εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀπο, ἐκ, κατὰ, περί.

ΣΥΝΩΝ. λούω, νίζω.

ΣΥΝΤΑΞ με αἰτιατ. : ἀλλήλους δὲ πλυνοῦμεν.

Ν. ΕΛΛ. πλύνω και πλένω=ὅ,τι και εἰς τὰ ἀρχαῖα

πνέω=1) πνέω, φουσῶ 2) ἐκπέμπω, ὁσμὴν, 3) ἀναπνέω. πρτ. *ἐπνεον*, μέλλ. *πνεύσομαι* και δωρ. *πνευσσοῦμαι* [και πνεύσω], ἄορ. *ἔπνευσα*, πρκ. *ἐπι-πέπνευκα*.

- Παθ. **διαπνέομαι**, (=ἔξατμίζομαι, διασκορπίζομαι ὡς ἀτμός).

ΠΑΡΑΓ. πνεῦμα (=πνοή, φύσημα ἀνέμου), πνεύμων ἢ πλεύμων, πνοη [πνεῦσις ἔμπνευσις, ἔμπνευστός, πνευστικός, ἀναπνευστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τό θ. πνεF-. Τό θ. πνεF- πρό συμφώνου γίνεται πνευ-, ἔπνευσα. Προ φωνήεντος τό F τοῦ πνεF- ἀποβάλλεται πνέ-ω. Ὁ χαρακτήρ ε συνοιρεῖται μόνον, ὅταν ἀκολουθῆ ε ἢ εἰδπως τά δέω, ζέω, πλέω

ΣΥΝΘ. μέ τὰς προθ. : ἀνά, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. φυσῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. : καί ἄνεμος βορρᾶς ἐναντίος ἔπνει.

2) (μτφ.) μέ σύστοιχ. αἰτιατ. : ἐνταῦθα οἱ πῦρ πνέοντες οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περί τόν Ἀρχίδαμον.

3) μέ γεν. (ποιητ.) : μύρου πνεῖ.

Ν. ΕΛΛ. πνέω=1) φυσῶ, 2) (μτφ.) πνέω μένεα=εἶμι πολὺ ὠργισμένος κατά τινος, θελῶ νά τόν ἐκδινηθῶ, πνέω τά λοισθια=βρίσκομαι στά τελευταῖα μου. σύνθ. **διαπνέω**, **διαπνέομαι**=1) εἶμαι διατεθειμένος οὕτως ἢ ἄλλως, 2) κατέχομαι ἀπό κάποιο συναίσθημα. «διαπνέται ὑπό αἰσθημάτων ἄλληλεγγύης» **ἐμπνέω**=1) ἐμβάλλω εἰς κάποιον σκέψιν, συναίσθημα, γνώμην. «δέν μοῦ ἐμπνέει ἐμπιστοσύνην», 2) γεννῶ εἰς τήν φαντασίαν κάποιου μίαν καλλιτεχνικήν ἢ ἐπιστημονικήν σύλληψιν. «ἡ πολιρκία τοῦ Μεσολογγίου ἐνέπνευσε εἰς τόν Σολωμόν τοὺς «Ἐλευθέρους Πολιορκημένους» 3) παρακινῶ, ἐπηρεάζω. **ἀναπνέω**=1) ἀναπνέω, 2) ἀνακουφίζομαι, ξεκουράζομαι. **ἐκπνέω**=1) ἀποθνησκῶ, 2) τελειώνω, λήγω. «ἐξέπνευσε ἡ προθεσμία» **ἀποπνέω**=1) ἐκβάλλω πνοήν, μυρίζω ὠραία ἢ ἄσχημα.

πνίγω=1) πνίγω, 2) ἐνοχλῶ, βασανίζω. [πρτ. ἔπνιγον, μέλλ. πνίξω], ἄορ. **ἔπνιξα**.

Μέσ. καί Παθ. **πνίγομαι**, πρτ. **ἔπνιγόμην**, [μέσ. μέλλ. πνίξομαι καί πνιξοῦμαι, παθ. μέλλ. πνιγήσομαι], ἄορ. β' **ἔπνιγην**, [πρτ. πέπνιγμα].

ΠΑΡΑΓ. πνιγηρός, πνιγμός, πνίγος, [πνίγμα, πνιγεύς, πνίξις, πνικτός, πνιγμονή, πνιγετός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τό θ. πνιγ-ω. Τό ε εἰς τόν ἐνεστ., ἐνεργ. ἄορ. καί παράγωγα εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. ἀποπνίγω.

ΣΥΝΩΝ. ἄγχω, θλίβω.

ΣΥΝΤΑΞ. μέ αἰτιατ. . ἦν ὕλη πνίγη (τόν σῖτον).

Ν. ΕΛΛ. πνίγω=1) πνίγω, 2) (μτφ.) στενοχωρῶ. σύνθ. **ἀποπνίγω**, **καταπνίγω**=1) πνίγω κάποιον τελειωτικῶς, 2) (μτφ.) καταστέλλω κάτι τροτοῦ ἐκδηλωθῆ ἢ ἀφοῦ ἐκδηλωθῆ διὰ νά μὴ ἐπικρατήσῃ.

ποθῶ (έω)=1) ἐπιθυμῶ πολὺ κατ οὐ μου λείπει (πρόσωπον ἢ πράγμα), 2) λυποῦμαι διὰ τίν στέρησιν κάποιου, 3) λαχταρῶ νὰ πράξω κάτι. *πρτ. ἐπόθουν, μέλλ. ποθήσω* καὶ μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *ποθήσομαι* καὶ *ποθέσομαι*, ἄορ. *ἐπόθησα* καὶ *ἐπόθεσα*, [*πρκ. πεπόθηκα*].

- Παθ. *ποθοῦμαι*, [*ἄορ. ἐποθήθην, πρκ. πεπόθημαι*].

ΠΑΡΑΓ. [πόθημα, πόθησις ποθητός, περιπόθητος].

ΕΤΥΜ. ἀπο τὸ οὐσιασ. πόθος θ. ποθέω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀντί, ἐπί, πρὸς

ΣΥΝΩΝ. βούλομαι, ἐθέλω, ἐπιθυμῶ, ἐρῶ, ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, γλιχομαι.

ΑΝΤΙΘ. μιοῶ, ἀπεχθανομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ποθεῖ ἢ ἀπόκρισις ἐρώτησιν τοιάνδε

2) μὲ ἀπαρ. : ἄρα ἔτι ποθοῦμεν μὴ ἴκωνῶς δεδειχθαι.

Ν. ΕΛΛ. ποθῶ=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

ποικίλλω=1) κεντῶ, στολίζω κάτι, 2) λέγω κάτι δι' ὠραίων λέξεων, ἐξωραίζω. ἄορ. *εποίκιλα*, [*πρκ. πεποίκιλκα*].

- Παθ. *ποικίλλομαι*, *πρκ. πεποίκιλμαι*.

ΠΑΡΑΓ. ποίκιλμα, ποίκιλσις, ποικιλτής, ποικιλτός, [ποικιλτικός, ποικιλμός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. ποικίλος θ ποικιλ- καὶ τὸ πρόσφ. -j, ποικίλ-j-ω ποικίλ-λω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. διὰ, κατά.

ΣΥΝΩΝ. γράφω, ζωγραφῶ, ἐνυφάινω, μηχανῶμαι, μεταβάλλω, σοφίζομαι τεχνῶμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ποικίλλοντας ἱππικαῖς τάξεσι τὰς πορείας.

Ν. ΕΛΛ. ποικίλλω=1) διακοσμῶ, 2) ἀλλάσσω, (ἀμτβ.)=παραλάσσω.

* **ποιῶ** (έω)=1) κάνω, κατασκευάζω, 2) δημιουργῶ, 3) παράγω, γεννῶ, 4) συνθέτω ποιήματα, 5) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω. *πρτ. ἐποιοουν*, μέλλ. *ποιήσω*, ἄορ. *εποίησα*, *πρκ. πεποίηκα*, ὑπερσ. *ἐπεποιήκειν*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *ποιουμαι*, *πρτ. ἐποιούμην*, μέσ. μέλλ. *ποιήσομαι*, παθ. μέλλ. *ποιηθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *εποιησάμην*, παθ. ἄορ. *εποιήθην*, *πρκ. πεποίημαι*, ὑπερσ. *ἐπεποιήμην*.

ΠΑΡΑΓ. ποίημα, ποίησις, ποιητής, ποιητέον, ποιητός

ΕΤΥΜ. ἀπο τὸ θ. ποιέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀντί, εἰς, ἐκ, ἐν μετὰ, παρά, πρὸς. ἀντιποιοῦμαι (=ἐγείρω αξιώσεις, διεκδικῶ κάτι, φιλονικῶ)

ΣΥΝΩΝ. ὀρῶ, ἐργάζομαι, πράττω, τελῶ, ἐπιτελῶ.

- ΣΥΝΤΑΞ α) τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. : ἐποίησε δὲ καὶ βωμόν καὶ ναόν.
 2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. : μεγάλην αἰσχύνην τῇ πόλει ποιοῦσιν.
 3) μὲ δύο αἰτιατ. : ποικιλώτερα καὶ μείζω ποιοῦσι τὰ νοσήματα.
 4) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. : μάλα δὲ αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ἐποιήσατε.
 5) αἱ φράσεις εὖ ποιῶ (=εὐεργετῶ), κακῶς ποιῶ (=κακοποιῶ, βλάπτω), συντάσσονται μὲ κατηγ. μτχ. τοῦ ὑποκ. τοῦ φήματος :
 ἀλλὰ σὺ μὲν καλῶς ἐποίεις προνοῶν.
 β) τὸ μέσ. 1) μὲ αἰτιατ. : καὶ τὸν πλείστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο.
 2) μὲ δύο αἰτιατ. (ἀπὸ τὰς ὁποίας ἢ μία εἶναι κατηγορ. τῆς ἄλλης) : καὶ Παφλαγόνας συμμάχους ποιήσεσθε.

Πρόσεχε τὰς φράσεις :

Ἐνεργητικόν	Μέσον
ποιῶ πόλεμον, ποιῶ μάχην, ποιῶ συμμαχίαν, ποιῶ εἰρήνην=γίνο μαι αἴτιος νὰ γίνη πόλεμος, μά- χη, συμμαχία, εἰρήνη κ.λ.π.	πόλεμον ποιοῦμαι=πολεμῶ σπονδὰς ποιοῦμαι=σπένδομαι. μάχην ποιοῦμαι=μάχομαι βουλήν ποιοῦμαι=βουλεύομαι εἰρήνην ποιοῦμαι=εἰρηνεύω. ταφὰς ποιοῦμαι=θάπτω κλπ. περὶ πολλοῦ ἢ πλείονος ἢ πλεί- στον ποιοῦμαι τι=θεωρῶ κάτι σπουδαῖον, ἄξιον λόγου. περὶ ὀλίγου ποιοῦμαι τι=θεωρῶ κάτι ἐσήμαντον, εὐτελές. εὖ πάσχω ὑπὸ τινος=εὐεργετοῦ- μαι.
εὖ ποιῶ τινά=εὐεργετῶ	εὖ πάσχω ὑπὸ τινος=εὐεργετοῦ- μαι.
κακῶς ποιῶ τινά=κακοποιῶ.	κακῶς πάσχω ὑπὸ τινος=κακο- ποιοῦμαι.

Ν. ΕΛΛ. ὡς ἀπλοῦν χρησιμοποιεῖται μόνον τὸ μέσον ποιοῦμαι εἰς φράσεις ὅπως : ποιοῦμαι μνεῖαν, ἐκκλησίαν, πρότασιν, λόγον, χρῆσιν κλπ. σύνθ. παραποιῶ=1) νοθεύω, παραχαράσσω, 2) ἀλλάζω: μεταποιῶ=τροποποιῶ, ἐκποιῶ=προβαίνω εἰς πώλησιν καὶ κυρίως ἀναγκαστικῆν. περιποιοῦμαι, ἀποποιοῦμαι=ἀρνοῦμαι, ἀπορρίπτω.

πολεμῶ (έω)=1) πολεμῶ, κινῶ πόλεμον, 2) ἐρίζω, φιλονεικῶ. πρτ. ἐπολέμουν, μέλλ. πολεμήσω, ἀόρ. ἐπολέμησα, πρκ. πεπολέμηκα.

- Παθ. πολεμοῦμαι, πρτ. ἐπολεμούμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. πολεμήσομαι, [παθ. μέλλ. πολεμηθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπολεμησάμην], παθ. ἀόρ. ἐπολεμήθην, πρκ. πεπολέμημαι.

ΠΑΡΑΓ. πολεμητέον, πολεμησεῖω (=ἐπιθυμῶ τὸν πόλεμον), δυσπολέμητος, [πολεμήτωρ, πολεμητήριον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. πόλεμος θ. πολεμέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, ἀπὸ διά, ἐκ, κατὰ, πρό, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. μάχομαι, ἀγωνίζομαι.

ΑΝΤΙΘ. εἰρήνην ἀγω. ἡσυχάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. ἀπλῆν ἢ σύστοιχ. : οὐ καλὸν (ἐστὶ) πόλεμον πολεμεῖν.

2) με δοτ. : καὶ ἐπολέμει τοῖς Θραξί.

3) με ἐμπρόθ. προσδ : καὶ πρῶτον μὲν πρὸς τοὺς Θραῖκας ἐπολέμησα. ὅπως πολεμοίη μετὰ Λακεδαιμονίων.

Εἰς τὸ παθ. τὸ γ' ἐν. πρὸς. πολεμεῖται = διεδάγεται πόλεμος.

Ν. ΕΛΛ. πολεμῶ καὶ πολεμάω=1) κάνω πόλεμον, 2) ἀντιδρῶ, ἀνταγωνίζομαι, 3) προσπαθῶ. «πολεμᾶ νὰ τὰ κοταφέρῃ». σύνθ. καταπολεμῶ.

πολεμῶ (ὄω)=καθιστῶ κάποιον ἐχθρὸν ἐνὸς ἄλλου, ἐμπλέκω κάποιον εἰς πόλεμον. Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται σύνθετον, ἐκπολεμῶ, ἀόρ. ἐξεπολέμωσα.

- Μεσ. πολεμοῦμαι (όομαι) (=γίνομαι ἐχθρὸς, ἐμπλέκομαι εἰς πόλεμον). μελλ. πολεμώσομαι, ἀόρ. ἐπολεμωσάμην, παθ. ἀόρ. με μέσ. σημασ. ἐπολεμώθη, πρκ. πεπολέμωμαι, ὑπερσ. ἐπεπολεμώμην.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. πόλεμος θ. πολεμό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθεσιν ἐκ.

ΑΝΤΙΘ. οἰκείω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. · πῶς οὐ πολεμώσεσθε αὐτούς ;

πολιορκῶ (έω)=περιζώνω με στρατὸν πόλιν, πολιορκῶ. πρκ. ἐπολιόρκουν, μέλλ. πολιορκήσω, ἀόρ. ἐπολιόρκησα.

- Παθ. πολιορκοῦμαι, πρκ. ἐπολιορκούμην, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. πολιορκήσομαι, παθ. μέλλ. πολιορκηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπολιορκήθη, πρκ. πεπολιόρκημαι.

ΠΑΡΑΓ. πολιορκησις, ἀπολιόρκητος, δυσπολιόρκητος, πολιορκητέος, πολιορκητής.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. πόλις καὶ ἔρκος (=φραγμὸς), χωρὶς τὴν μεσολάβησιν σύνθ. ὀνόματος, θ. πολιορκέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. ἐκπολιορκῶ (=κυριεύω κατόπιν πολιορκίας), συμπολιορκῶ (=πολιορκῶ συγχρόνως ἢ μαζὺ με . . .).

ΣΥΝΩΝ. προσκαθέζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ' με αἰτιατ. : Κῦρος ἐπολιόρκει Μίλητον,

Ν. ΕΛΛ. πολιορκῶ=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχω κάτι ἐπιμένων.

πολιτεύω=1) ζῶ ὡς πολίτης, 2) εἶμαι ἐλεύθερος πολίτης, 2) κυβερνῶ κατὰ ὠρισμένον τρόπον. πρτ. *ἐπολίτευον*, μέλλ. *πολιτεύσω*, ἀόρ. *ἐπολίτευσαι*

- Μέσ. καὶ Παθ. **πολιτεύομαι**=1) κυβερνῶμαι, 2) ἔχω τὰ δικαιώματα τοῦ ἐλευθέρου πολίτου, 3) ἀναμειγνύομαι εἰς τὴν πολιτικὴν. πρτ. *ἐπολιτευόμην*, μέσ. μέλλ. *πολιτεύσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐπολιτευσάμην*, παθ. ἀόρ. καὶ με μέσ. σημασ. *ἐπολιτεύθην*, πρτ. *πεπολίτευμαι*, ὑπερσ. *ἐπεπολιτεύμην* ἢ *πεπολιτευμένος ἦν*.

ΠΑΡΑΓ. πολιτεία, πολίτευμα, [πολιτευτής. πολιτευτέον, ἀντιπολιτεία, συμπολιτεία].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **πολίτης** θ. **πολιτεύ-ω**, ὅπως ἀπὸ τὸ βασιλεὺς τὸ βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀντί, διά, ἐν, κατά, σὺν.

ΣΥΝΩΝ πρᾶττω τὰ πολιτικά.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. : ἐλευθέρως δε τὰ τε πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν.

Ν. ΕΛΛ. **πολιτεύομαι**=1) ἀναμειγνύομαι εἰς τὴν πολιτικὴν, 2) (μτφ.) ἐνεργῶ, συμπεριφέρομαι. **ἀντιπολιτεύομαι**.

πονῶ (έω)=1) κοπιᾶζω, 2) μοχθῶ, 3) ἀγωνιῶ, 4) νοσῶ, 5) κατασκευάζω κάτι με κόπον, με φροντίδα. πρτ. *ἐπόνουσι*, μέλλ. *πονήσω*, ἀόρ. *ἐπόνησα*, πρτ. *πεπόνηκα*, ὑπερσ. *ἐπεπονήκειν*.

- Μέσ. καὶ Παθ. **πονοῦμαι**, πρτ. *ἐπονούμην*, [μέσ. μέλλ. *πονήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἐπονησάμην*, παθ. ἀόρ. καὶ με μέσ. σημασ. *ἐπονήθην*, πρτ. *πεπόνημαι*, ὑπερσ. *ἐπεπονήμην*.

ΠΑΡΑΓ. πονηρός, πονητέον, [πόνημα, διαπόνησις, καταπόνησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **πόνος** θ. **πονέ-ω-ῶ**

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : διά, ἐκ, ἐπί, κατά, πρὸς, σὺν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. ἐργάζομαι, κάμνω, μοχθῶ, ταλαιπωρῶ, κοπιῶ, ἀγωνίζομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀργῶ, ὀκνῶ, ραθυμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. : ὡς τὸ εὐώνυμον αὐτῶν ἐπόνει.

2) σπαν. με αἰιατ. ἀπλῆν ἢ σύστοιχ. : παραλαβὼν τὰ χρήματα ἃ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν. ἐτοιμοὶ εἶσι καὶ πόρους πονεῖν.

Ν. ΕΛΛ. **πονῶ** καὶ **πονᾶω**=1) αἰσθάνομαι σωματικὸν ἢ ψυχικὸν πόνον. 2) προξενῶ σωματικὸν ἢ ψυχικὸν πόνον, 3) αἰσθάνομαι στοργήν, ἐνδιαφέρον, 4) συμπάσχω, συμπονῶ. **ἐκπονῶ**=ἐπεξεργάζομαι κάτι με κόπον. «ἐξεπόνησα τὸ σχέδιον», **καταπονῶ**=1) κατακουράζω κάποιον, 2) προξενῶ μεγάλον πόνον, **συμπονῶ**, **προπονῶ**.

πορεύω=1) ἄγω, μεταφέρω, μεταβιβάζω, διαβιβάζω. 2) παρέχω, ἐφοδιάζω. μέλλ. *πορεύσω*, ἀόρ. *ἐπόρευσα*.

- Μέσ. *πορεύομαι*=1) μεταφέρομαι, 2) βαδίζω, 3) ταξιδεύω. πρτ. *έπορευόμην*, μέσ. μέλλ. *πορεύσομαι*, [παθ. μέλλ. με μέσ. σημασ. *πορευθήσομαι*, μέσ. άόρ. *έπορευσάμην*], παθ. άόρ. με μέσ. σημασ. *έπορεύθην*, πρκ. *πεπόρευμαι*, ύπερσ. *έπεπορεύμην*, ή *πεπορευμένος ήν*.

ΠΑΡΑΓ. πορεία, πορευτέον, πορεύσιμος, δυσπόρευτος, [πόρευμα, πόρευσις, πορευτός, πορευτικός].

ΣΥΝΘ. από τὸ οὐσιασ. πόρος θ. *πορεύ-ω*, όπως από τὸ βασιλεύς τὸ βασιλεύω.

ΕΤΥΜ. με τὰς προθ.: από, διά, εἰς, ἐκ, ἐπί, μετά, περί, σύν.

ΣΥΝΩΝ. περαιῶ, περάω, βαδίζω, βαίνω, ἔρχομαι, ὀδεύω, ὀδοιπορῶ, περιπατῶ, διαβιβάζω, διακομίζω, παράγω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἔνεργ. με αἰτιατ.: μέλλων πορεύσειν στρατιάν ὡς Βρασίδαν.

τὸ μέσ. 1) με αἰτιατ. (σὺστοιχ.): πορεύονται τὴν εἰμαρμένην πορείαν.

2) με ἐμπρόθ. ή ἐπιρρ. προσδ.: Ἄγησίλαος ἐπορεύετο ἐπὶ θάλατταν.

Ν. ΕΛΛ. *πορεύομαι*=*πορίζομαι*, ἐξοικονομῶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. *ἐμπορεύομαι*.

πορθῶ (έω)=καταστρέφω, ἀφανίζω, λεηλατῶ, 2) φονεύω. πρτ. *έπορθουν*, μέλλ. *πορθήσω*, άόρ. *έπορθησα*, πρκ. *πεπόρθηκα*.

- Παθ. *πορθοῦμαι*, πρτ. *έπορθούμην*, πρκ. *πεπόρθημαι*

ΠΑΡΑΓ. πόρθησις, ἀπόρθητος, [πόρθημα, πορθητός, πορθήτωρ].

ΕΤΥΜ. από τὸ πειητικὸν ρῆμα *πέρθω* (=πορθῶ) θ. *περθ-* καὶ με ἄτεροῖσιν *πορθ-* καὶ τὸ πρόσφ. *ε* *πορθέ-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: διά, ἐ.

ΣΥΝΩΝ. ἀδικῶ, βλάπτω, δηῶ, ἐρημῶ, κακουργῶ, κακῶ. κείρω, λεηλατῶ, λήζομαι, λυμαίνομαι, τέμνω, φθείρω, ἄγω καὶ φέρω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ.: ἐπόρθουν τὴν ἠπειρον.

πορίζω=1) φέρω, 2) προμηθεύω, ἐφοδιάζω, 3) ἐννοῶ. πρτ. *έπόριζον*, μέλλ. *ποριῶ*, άόρ. *έπόρισα*, πρκ. *πεπόρικα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *πορίζομαι*, πρτ. *έποριζόμην*, μέσ. μέλλ. *πορισθῶμαι*, παθ. μέλλ. *πορισθήσομαι*, μέσ. άόρ. *έπορισάμην*, παθ. άόρ. *έπορισθην*, πρκ. *πεπόρισμαι*, ύπερσ. *έπεπορίσμην*.

ΠΑΡΑΓ. ποριστής, ποριστικός, [πορισμός, πόρισμα, ποριστέον, ποριστός].

ΕΤΥΜ. από τὸ οὐσιασ. πόρος θ. *ποριδ-* καὶ τὸ πρόσφ *ι*, *ποριδ-ι-ω* *πορίζω*, όπως από τὸ ἐλπίς τὸ ἐλπίζω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἐκ, πρὸς, σὺν.

ΣΥΝΩΝ. παρέχω, ἐφοδιάζω, προμηθοῦμαι, κτῶμαι, κερδαίνω, λαμβάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. με αἰτιατ. καὶ δοτ. : καὶ τοῖς ἐν Σικελίᾳ ἐπι-
κουρίαν ἐπόριζον.

β) τὸ μέσ. 1) με αἰτιατ. . ἄλλην μηχανὴν πορίζεται.

2) με αἰτιατ. καὶ δοτ. : ἀλλὰ ἱκανοὺς εἶναι ἑαυ-
τοῖς τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι.

πραγματεύομαι ἀποθ.=1) ἀσχολοῦμαι εἰς κάτι, 2) φροντίζω διὰ
κάτι, 3) προσπαθῶ. πρτ. *ἐπραγματευόμην*. [μέσ. μέλλ. *πραγμα-
τεύσομαι* καὶ παθ. μέλλ. *πραγματευθήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἐπραγμα-
τευσάμην*, παθ. ἀόρ. με μέσ. σημασ. *ἐπραγματεύθην*, πρκ.
πεπραμάτευμαι.

ΠΑΡΑΓ. πραγματεία, πραγματευτής, πραγματευτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *πρᾶμα* θ. *πραγματ-* καὶ με τὴν κατάληξιν
-εύομαι *πραγματεύομαι*.

ΣΥΝΘ διαπρογματεύομαι (=ουζητῶ περί τινος με ἐπιμέλειαν)

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ : ὁ δὲ τοῦτ' ἐποαγματεύετο.

2) με ἐμπρόθ. προσδ. : ἵνα μηκέτι πραγματευώμεθα περί σω-
φροσύνης.

Ν. ΕΛΛ. *πραγματεύομαι*=ἐξετάζω ἓνα θέμα με προσοχὴν (γραπτῶς
ἢ προφορικῶς). «ὁ ρήτωρ ἐπραγματεύθη τὸ θέμα τῆς ἀστυφιλίας».
διαπραγματεύομαι=διεξάγω συνεννοήσεις. «ἡ κυβέρνησις διαπραγμα-
τεύεται τὴν σύναψιν δανείου».

πράττω καὶ **πράσσω**=1) πράττω, ἐκτελῶ, ἐνεργῶ, κατορθώνω, 2)
ἐμπορεύομαι, 3) καταγίνομαι με κάτι. πρτ. *ἔπραττον*, μέλλ. *πρά-
ξω*, ἀόρ. *ἔπραξα*, πρκ. *πέπραχα* (μεταβατ.) καὶ β' *πέπραγα*
(ἀμεταβ), ὑπερσ. *ἐπεπράχην* καὶ *ἐπεπράγειν*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *πράττομαι*, πρτ. *ἐπραττόμην*, μέσ. μέλλ. καὶ με
παθ. σημασ. *πράξομαι*, παθ. μέλλ. *πραχθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐ-
πραξάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐπράχθην*, πρκ. *πέπραγαμαι*, ὑπερσ. *ἐπε-
πράγμην*, τετελ. μέλλ. *πεπράξομαι*.

Πρόσεχε τὴν διαφορὰν.

πέπραχα (πρκ.), *ἐπεπράγειν* (ὑπερσ.)=τοῦ *πράττω*

πέπραχα (πρκ.), *ἐπεπράκειν* (ὑπερσ.)=τοῦ *πιπράσκω*.

πέπραγαμαι (πρκ.), *ἐπεπράγμην* (ὑπερσ.)=τοῦ *πράττομαι*.

πέπραγαμαι (πρκ.), *ἐπεπράμην* (ὑπερσ.)=τοῦ *πιπράσκομαι*.

ΠΑΡΑΓ. πράγμα, πράξις, πράκτωρ, πρακτέος, ἄπρακτος, εὐπρακτος, διαπρακτέον, [πρακτός, πρακτής, πράκτης].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. **πραγ-** καὶ τὸ πρόσφ. -j. **πραγ j-ω** πράττω ἢ πράσσω. Τὸ α εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἀντί, δια, εἰς, ἐκ, κατά, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ποιῶ, δρω, ἐπιτελῶ, ἐργάζομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀργῶ, κἀθημαι, ἀπρακτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) με αἰτιατ. : οἱ μὲν δὴ ταῦτα ἔπραξαν.

2) με δύο αἰτιατ. : ἐὰν πράττητε αὐτὸν τὰ χρήματα.

3) με αἰτιατ. καὶ δοτ. : ὅτι Θηβαίοις τὰ πράγματα πράττει.

4) με αἰτιατ. καὶ ἄπαρ : μὴ δεῦρο πλεῖν τὴν ναῦν ἔπραττεν.

5) με δοτ. : οἱ δὲ πρόσσοντες αὐτῷ.

6) με αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. : ἔπραξαν δὲ ταῦτα δι' Εὐρυμάχου

7) με ἐμπρόθ. προσδ. : ἔπραττε περὶ εἰρήνης.

τὸ μέσο 1) με αἰτιατ. : καὶ ταῦτα ἄνευ τῆς Λακεδαιδαίμωνίων πόλεως ἐπράττετο (οὗτος).

2) με δύο αἰτιατ. : εἰ μὲν ἐπεπράγμην τοῦτον τὴν εἰκὴν.

3) με ἐπίρρ. ἀμτβ. : εὖ πράττω=εὐτυχῶ, κακῶς πραττω=δυστυχῶ, καλῶς ἢ βέλτιον πράττω=εὐρίσκομαι εἰς καλὴν ἢ καλυτέραν κατάστασιν, οὕτω πράττω ἢ ὁμοίως πράττω=εὐρίσκομαι εἰς αὐτὴν ἢ παρομοίαν κατάστασιν.

Ν. ΕΛΛ. πράττω=κάνω, ἐκτελῶ κάτι. «πράττω τὸ καθήκον» διαπράττω=ἐκτελῶ κάτι (ιδίως κακόν). «διέπραξε φόνον», εἰσπράττω, συμπράττω=συνεργάζομαι. ἀντιπράττω=ἀντιπολιτεύομαι.

πραῦνω=1) κατευνάζω, ἐξημερώνω, δαμάζω, καταπραῦνω. πρτ. ἐπραῦνον, μέλλ. πραῦνῶ, ἀόρ. ἐπραῦνα.

• Παθ. **πραῦνομαι**, [παθ. μέλλ. πραῦνθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐπραῦνθην, [πρκ. κεπραῦσμαι].

ΠΑΡΑΓ. [πράυνοις, πραῦντέον, πραυντής, πραυντικός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. **πραῦς** θ. **πραῦν-ω**, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ρήματα εἰς -ῶνω (θαρσύς, θαρσύνω).

ΣΥΝΘ. καταπραῦνω.

ΣΥΝΩΝ. ἡμερω, μιλᾶττω, τιθασεύω.

ΑΝΤΙΘ. ἀγριαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ με αἰτιατ. : ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλους ἐπράυνε.

Ν. ΕΛΛ. καταπραῦνω=καθησυχάζω, κατευνάζω, γαληνεύω. «αὐτὸ τὸ φάρμακο καταπραῦνει τὰ νεῦρα».

πρέπω=1) εἶμαι περίοπτος ἢ εἶμαι διακεκριμένος, διαπρέπω, ἐξέχω, 2) ὁμοιάζω, 3) ἀρμόζω, συμφωνῶ, ταιριάζω. πρτ. ἔπρεπον, μέλλ.

πρέπω, ἄορ, **ἔπρεψα**. Τὸ ρῆμ. χρησιμοποιεῖται συνήθως εἰς τὸ γ' ἐν. πρόσωπον: ἐνεστ. **πρέπει**, πρτ. **ἔπρεπε**, μέλλ. **πρέψει**, ἄορ. **ἔπρεψε**.

ΠΑΡΑΓ. πρεπόντως, ἀπρεπής, εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής, [πρεπτός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ θ. **πρέπ-** χωρὶς πρόσφυμα **πρέπ-ω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : διὰ καὶ ἐκ,

ΣΥΝΩΝ. 1) τοῦ **πρέπω** τὰ· ἀριστεύω, διαλάμπω, εὐδοκιμῶ. 2) τοῦ **πρέπει** τὰ: προσήκει, ἔοικε, ἀρμόττει, δεῖ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ὡς προσωπ. μὲ δοτ. : πότερα γὰρ αἰχμὴ αὐτοῖς **πρέπει**; 2) ὡς ἀπρόσ. μὲ ἀπαρ. : ἡμᾶς **πρέπει** βουλευέσθαι **πρέπει** γοῦν σοι ἀποκρίνεσθαι.

Ν. ΕΛΛ **πρέπω**=1) ἀρμόζω. «σένα σοῦ **πρέπουνε** τιμές, σοῦ **πρέπουν** μεγαλεῖα», 2) ὡς τριτοπρόσωπον = ἐπιβάλλεται, ταιριάζει, ἀρμόζει. «**πρέπει** νὰ φύγουμε», **διαπρέπω**=διακρίνομαι μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὑπερέχω. «**διαπρέπει** εἰς τὴν ἐπιστήμην».

πρεσβεύω=1) εἶμαι γεροντότερος, 2) ἔχω τὰ πρωτεῖα, 3) κυβερνῶ, βασιλεύω, ἐξουσιάζω, 4) εἶμαι πρεσβευτής, 5) τιμῶ, 6) παραδέχομαι. παθ. **ἔπρεσβευον**, μέλλ. **πρεσβεύσω**, ἄορ. **ἔπρεσβευσα**, πρκ. **πεπρέσβευκα**, ὑπερσ. **ἔπεπρεσβεύκειν**.

- Μέσ. **πρεσβεύομαι**(=1) ἀποστέλλω πρέσβεις, 2) ἐνεργῶ ὡς πρεσβευτής. πρτ. **ἔπρεσβευόμην**, μέλλ. **πρεσβεύσομαι**, ἄορ. **ἔπρεσβευσάμην**, πρκ. **πεπρέσβευμαι**.
- Παθ. μόνον τὸ ἀπαρ. τοῦ πρκ. **πεπρεσβεῦσθαι** καὶ ἡ μτχ. τὰ **πεπρεσβευμένα**=αἱ πράξεις, αἱ ἐνέργειαι ἢ αἱ διαπραγματεύσεις κάποιου πρεσβευτοῦ.

ΠΑΡΑΓ. πρεσβεία, πρεσβευτής, πρέσβευσις, [πρέσβευμα, πρεσβευτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **πρέσβυς** θ. **πρεσβεύ-ω**, ὅπως ἀπὸ τὸ βασιλεὺς βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀντί, ἀπό, διὰ, παρά, οὖν:

ΣΥΝΩΝ. ὁμολογῶ, καθομολογῶ, τιμῶ, πρεσβεύω, πέμπω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : καὶ τοὺς αὐτοὺς πρεσβεύω καὶ τιμῶ:

2) μὲ γεν. : διὰ τὸ πρεσβεύειν τῶν πολλῶν πόλεων.

3) ἀμτβ. : καίπερ οὐ βουλόμενοι.. **ἔπρεσβεύοντο**.

τὸ μέσ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : καὶ εἰς τὰ περὶ Πελοπόννησον μᾶλλον χωρὶα **ἔπρεσβεύοντο**.

Ν. ΕΛΛ. **πρεσβεύω**=ὀμιλῶ, παραδέχομαι, πιστεύω. «δὲν ξέρω τί **πρεσβεύει**».

προθυμοῦμαι=1) εἶμαι πρόθυμος, ἔτοιμος νὰ πράξω κάτι, 2) ποθῶ

κάτι. πρτ. *προϋθυμούμην*, μέσ. μέλλ. *προϋθυμήσομαι*, παθ. μέλλ. με μέσ. σημασ. *προϋθυμηθήσομαι*, παθ. άόρ. με μέσ. σημασ. *προϋθυμηθήην*.

ΠΑΡΑΓ. προθυμητέον.

ΕΤΥΜ. άπό τὸ επίθ. πρόθυμος θ. προθυμέ-ομαι —μοῦμαι, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. συμπροθυμοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. άθυμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : καί τήν όμολογίαν προϋθυμοῦντο.

2) με τελ. άπαρ. : έπειδή εὔδαίμονες μὲν εἶναι προθυμούμεθα πάντες.

3) με τελ. πρὸτ. : οὐ γάρ ὡς ὑστερήσειε τῆς πατρίδος προϋθυμείτο.

προπηλακίζω=1) έπιχρίω με πηλόν, 2) περιλούω κάποιον με ὑβριστικάς έκφράσεις, όνειδίζω. κακομεταχειρίζομαι. μέλλ. *προπηλακιῶ*, άόρ. *προϋπηλάκισα*.

• Παθ. *προπηλακίζομαι*, πρτ. *προϋπηλακιζόμην*, [παθ. μέλλ. *προπηλακισθήσομαι*, παθ. άόρ. *προϋπηλακίσθηην*, πρκ *προπεπηλάκισμαι*].

ΠΑΡΑΓ. προπηλάκισις, προπηλακισμός.

ΕΤΥΜ. άπό τήν πρόθ. πρὸ και τὸ άχρηστον οὔσιασ. πῆλαξ (=πηλός) προέρχεται τὸ θ. *προπηλακιδ-* και τὸ πρόσφ. j, *προπηλακιδ-j-ω* *προπηλακίζω*.

ΣΥΝΩΝ. άτιμάζω, βλασφημῶ, κατηγορῶ, κακίζω, λαιδορῶ, όνειδίζω, ὑβρίζω, ψέγω.

ΑΝΤΙΘ. έγκωμιάζω, έπαινῶ, εύλογῶ, εἶ λέγω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : τὸν δ' οὖν Ἄρμόδιον προϋπηλάκισεν.

N. ΕΛΛ. *προπηλακίζω*=ὑβρίζω, έξευτελίζω.

προσδοκῶ (άω)=1) άναμένω, περιμένω κάτι, 2) νομίζω, ὑποθέτω. πρτ. *προσεδόκων*, άόρ. *προσεδόκησα*.

• Παθ. *προσδοκῶμαι*, πρτ. *προσεδοκῶμην*, άόρ. *προσεδοκήθηην*.

ΠΑΡΑΓ. προσδόκημα, προσδοκητός, προσδοκητέος, άπροσδόκητος.

ΕΤΥΜ. άπό τήν πρόθ. πρὸς και τὸ ρῆμα δέχομαι, χωρίς τήν μεσολάβησιν συνθέτου όνόματος, θ. *προσδοκά-ω-ῶ*, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. έλπίζω, προσδέχομαι, πιστεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : άλλ' οὖν έκεῖσε προσδόκα με.

2) με άπαρ. : και οἱ μὲν στρατιῶται προσεδόκων ήκειν.

N. ΕΛΛ. *προσδοκῶ*=περιμένω.

προσῆκω=1) έχω έλθει, έχω φθάσει, 2) είμαι πλησίον, 3) άνήκω εις

κάποιον. *προσῆκει* (ἀπρόσ.)=ἀρμόζει, ἀνήκει, πρέπει, ἢ μτχ. *προσῆκων*=1) ὁ ἀνήκων εἰς τινα, ὁ ἀρμόζων, 2) ὁ συγγενῆς (οἱ προσῆκοντες). *τὰ προσῆκοντα*=1) τὰ ἀρμόζοντα, 2) τὰ ὑπάρχοντα, 3) τὰ καθήκοντα. Διὰ λοιπὰ στοιχεῖα βλέπε *ἦκω*.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. καὶ γεν.: ἀνδρὶ ἤττονι οὐδεμις προσῆκει ἀρετῆς.
2) μὲ δοτ. (προσ.) καὶ ἀπαρ.: ἵνα εἰδῆτε ὡς ἀγαθοῖς ὑμῖν προσῆκει εἶναι.

προσκυνῶ (έω)=1) *προσκυνῶ*, 2) λατρεύω. πρτ. *προσεκύνουν*, μέλλ. *προσκυνήσω*, ἀόρ. *προσεκύνησα*, [πρκ. *προσκεκύνηκα*].

- Παθ. μόνον ὁ ἐνεστ. *προσκυνοῦμαι*, [μέλλ. *προσκυνηθήσομαι*, πρκ. *προσκεκύνημαι*].

ΠΑΡΑΓ. *προσκύνησις*, [*προσκύνημα*, *προσκυνήσιμος*, *προσκυνητάριον*, *προσκυνητέος*, *προσκυνητήριον*, *προσκυνητής*, *προσκυνητός*, *προσκυνητῶς*].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ.: *πρός* καὶ τὸ ρ *κυνέω* (=ἀγαπῶ). θ. *προσκυνέω-ω*.

ΣΥΝΩΝ. λατρεύω, σέβομαι, τιμῶ:

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.· τοὺς θεοὺς προσκυνεῖτε.

Ν. ΕΛΛ. *προσκυνῶ*=1) λατρεύω, 2) ὑποκλίνομαι μὲ σεβασμὸν, 3) χαιρετῶ μὲ σεβασμὸν, 4) ὑποτάσσομαι, δηλώνω ὑποτέλειαν. «ὅσο' να ὁ κλέφτης ζωνανὸς πασᾶ δέν προσκυνάει».

προστατῶ (έω)=1) *προϊσταμαι*, 2) εἶμαι ἀρχηγός, *κυβερνῶ*, 3) *προστατεύω*, μέλλ. *προστατήσω*, ἀόρ. *προϋστάτησα*.

- Παθ. *προστατοῦμαι* (=κυβερνῶμαι).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ το οὖσ. *προστάτης* (*προϊσταμαι*). θ. *προστατέω-ω*, *παρασύνθετον*.

ΣΥΝΩΝ. ἀρχω, ἡνοῦμαι, *προϊσταμαι*, *προστατεύω*.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: ὑπ' αὐτῆς τῆς πόλεως, ἥς προστατεῖ.

προφασίζομαι· ἀποθ.=1) *προφασίζομαι*, 2) δικαιολογοῦμαι *ψευδῶς*. πρτ. *προϋφασίζομην*, μέσ. μέλλ. *προφασιοῦμαι*, μέσ. ἀόρ. *προϋφασισάμην*, παθ. ἀόρ. *προϋφασίσθην*.

ΠΑΡΑΓ. ἀπροφάσιτος, ἀπροφασίστως, εὐπροφάσιτος, [*προφασίς*, *στέον*, *προφασιστικός*].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ το οὖσ. *πρόφασις* (πρό+φημί). θ. *προφασιδ-* καὶ τὸ προσφ. *ι*, *προφασίδ-ι* ομαι, *προφασίζομαι*, *παρασύνθετον*.

ΣΥΝΩΝ. αἰτιῶμαι, *προβάλλω*, *προβάλλομαι*, *προΐσχομαι*, *σκήττομαι*:

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιβ.: ἀλλὰ διῆγε καὶ προϋφασίζετο.

- 2) με αίτιατ. ἀπλῆν ἢ σύστοιχ. : οὔτε ἀσχολίαν προῦφασίσατο. καὶ ἐνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζεσθε:
3) με εἰδ. ἀπαρ. : ἀρρωστεῖν προφασίζεται.

N. ΕΛΛ. προφασίζομαι=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. αὐτὸς προφασίζεται ἰσοθένειαν».

πταίω=1) κάμνω κάποιον νὰ σκοντάψη, 2) σκοντάπτω, σφάλλομαι, πίπτω, 3) ἀποτυγχάνω. μέλλ. *πταίσω*, ἀόρ. *ἔπταισα*, πρκ. *ἔπταικα*.

ΠΑΡΑΓ. πταῖσμα, ἀπταιστος, [πταιστός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πταF- καὶ τὸ πρόσφ. j, πταF-j-ω πταίω.

ΣΥΝΘ. ³προσπταίω(=σκοντάπτω, ἀποτυγχάνω).

ΣΥΝΩΝ. ἀμαρτάνω, ἀδικῶ, ἀτυχῶ, πλημμελῶ, σφάλλομαι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. ἀπλῆν ἢ σύστοιχ. : ἦν τι πταίσωσιν.

2) με ἐμπρόθ. προσδ. : ἐν οἷς ἔπταισεν ἡ πόλις.

N. ΕΛΛ. πταίω καὶ φταίω=σφάλλω, εἶμαι ἔνοχος, ὑπαίτιος. «αὐτὸς φταίει γιὰ ὄλα», «φταίω ἐγὼ πού σὲ κάλεσα».

πτερῶ (όω)=1) δίνω εἰς κάποιον πτερά, 2) διεγείρω, 3) δίδω θάρρος. ἀόρ. *ἐπτέρωσα*. [πρκ. *ἐπτέρωκα*].

- Παθ. *πτεροῦμαι*, (=ἀναπτεροῦμαι,) παθ. ἀόρ. *ἐπτέρωθην*, πρκ. *ἐπτέρωμαι*.

ΠΑΡΑΓ. πτέρωμα, πτερωτός, [πτέρωσις, πτερωτής, πτερωτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιασ. πτερὸν (πέτομαι) θ. πτερῶ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. ἀναπτερῶ(=1) ἐγείρω, διεγείρω, ἐξεγείρω, 2) ἐξάπτω τὸν νοῦν), ἀναπτεροῦμαι (=ἐξάπτομαι, ἀνησυχῶ).

ΣΥΝΩΝ. ἀνακρυφίζω, ἀναπέτομαι, μετεωρίζω, θαρρύνω, παροξύνω, πασορμῶ, παρακελεύομαι, ἐπιρρώννυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : χρῆ πτεροῦν παιδία.

N. ΕΛΛ. ἀναπτερώνω=1) ἐνθαρρύνω, 2) ἐνθουσιάζω, 3) ἐνισχύω: «οἱ λόγοι τοῦ μοῦ ἀνεπτέρωσαν τὸ ἠθικόν»:

πτήσσω=1) (μτβ.)=ἐκφοβίζω, τρομοκρατῶ, 2) (ἀμτβ.)=ζαρώνω ἀπὸ τὸν φόβον, φοβοῦμαι. πρκ. *ἔπτησσον*, [μέλλ. *πτήξω*], ἀόρ. *ἔπτηξα*, [καὶ β' ἔπτακον], πρκ. *ἔπτηχα*, [ὑπερσ. *ἐπτήχειν*].

Δι' ὁμόηχα βλέπε *πτύσσω*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πτηκ- καὶ τὸ πρόσφ. j, πτήκ-j-ω, πτήσσω. Τὸ θ. πτηκ- μετὰπτωσιν γίνεται πτακ- ἔ-πτακ-ον καὶ πτωκ- πτώξ (=ὁ λαγός) καὶ πτωχός.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : κατὰ καὶ ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. δέδοικα, φοβοῦμαι, ὀκνῶ, ὑποστέλλομαι, τρέμω, τρέω, ὄρρωδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιβ. : οὐκέτι γάρ πτήσω.

2) μέ αιτιατ. · ὅτι οὐ φοβούμενοι πτήσομεν αὐτούς.

πτύσσω=1) διπλώνω, 2) περιβάλλω· τὸ ρῆμα εὐρίσκεται κυρίως σύνθετον με τὰς προθ. ἀνά καὶ περί. ἀναπτύσσω, [πρτ. ἀνέπτυσσον, μέλλ. ἀναπτύξω], ἄορ. περιέπτυξα.

- Μέσ. καὶ Παθ. ἀναπτύσσομαι, πρτ, περιεπτυσσόμην, παθ. ἄορ, ἀνεπτύχθην, [παθ. ἄορ. β' ἀνεπτύγην], πρκ. ἀνέπτυγμαι, [καὶ πέπτυγμαι].

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχο

πτήσσω (ἐνεστ.), ἔπιησσον(πρτ.), πτήξω (μέλλ.), ἔπιηξα (ἄορ.)=τοῦ πτήσσω
πτύσσω (ἐνεστ.), ἔπιτυσσον (πρτ), πτύξω (μέλλ.), ἔπιτυξα (ἄορ)=τοῦ πτύσσω

ΠΑΡΑΓ. [πτύγμα, πτυκτός, πτύξι, πτυχή, δίπτυχος, πτύξεις, πτύχιον, (πτυχίον)].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πτυκ- καὶ τὸ πρόοφ. j, πτύκ-j-ω πτύσσω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις διὰ καὶ πρός.

ΣΥΝΩΝ. ἀναπεπτάννυμι, ἀνελίττω, ἀνοίγω, ἐκτείνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μέ αιτιατ. : καὶ ἔδοκει αὐτοῖς ἀναπτύσσειν τὸ κέρας.

Ν· ΕΛΛ. ἀναπτύσσω=1) ἀπλώνω, ξετυλίγω, 2) (μτφ.) μεγαθύνω, προάγω. ·αὶ ἸΑθῆναι ἀνεπτύχθησαν ἀλματωδῶς». 3) ἐκθέτω, διασαφίζω. ·ἀνέπτυξε τὸ θέμα εὐχερῶς», 4) μορφώνω. περιπτύσσομαι=ἐναγκάζομαι, συμπτύσσω=1) μαζεύω, περιορίζω, 2) συντομεύω.

- **πυνθάνομαι**· ἀποθ.=1) ἐρωτῶ, ζητῶ νὰ μάθω, ἐξετάζω, 2) μανθάνω, πληροφοροῦμαι, 3) ἐξακριβώνω δι' ἐρωτήσεων ἢ ἐρεῦνης, 4) ἀκούω. πρτ. ἐπυνθανόμην, μέσ. μέλλ. πεύσομαι, καὶ δωρ. πευσοῦμαι, μέσ. ἄορ. β' ἐπυνθόμην, πρκ, πέπυσμαι, ὑπερσ. ἐπέπυσμην.

Δι' ὁμόηχα βλέπε **πείθω**.

Ἐντικατάστασις μέσ. ἄορ β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐπυνθόμην	πύθωμαι	πυθοίμην	πυθοῦ	πυθέσθαι	πυθόμενος

ΠΑΡΑΓ. πύστις (=πληροφορία, ἐρώτησις), ἔκπυστος. [πύσμις, πυσματικός, πυστέον, πυστός πεύσις (=ἐρώτησις,) πευθῆν (=ὁ κατάσκοπος)].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀρχ. θ. πευθ- πεύθω, προέρχεται τὸ θ. πυθ- καὶ μετὰ τὸ ἐπένθημα -ν- πυ-ν-θ- καὶ τὸ προσφ. -αν, πυ-ν-θ-άν-ομαι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, διὰ, πρό. ἀναπυνθάνομαι (=ἐρωτῶ νά. .)

μάθω κάτι με ακρίβειαν, άνερευνώ, προπυθάνομαι (=έξακριβώνω έκ τών προτέρων).

ΣΥΝΩΝ. έπερωτώ, αισθάνομαι, μανθάνω, άκούω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. και γεν. : οί έφοροι έπύθοντο αύτοϋ & έλεγον (οί άλλοι)

2) με γεν. : ών ήμεις πυυθανόμεθα.

3) με αίτιατ. : έπει δέ ταύτα έπύθοντο οί Λακεδαιμόνιοι.

4) με άπαρ. : έπυυθάνοντο πράσσειν τι αύτόν.

5) με πλαγ. έρωτημ. πρότ. : έπυυθάνετο ποίοις ού χρή θη- ριοις πελάζειν.

6) με κατηγ. μτχ. : έν οίς άν δντα Φίλιππον πυυθάνονται.

7) με έμπρόθ. προσδ. : έπειδάν πύθωμαι παρ' ών προσήκει.

πωλώ (έω) ή άποδίδομαι=πωλώ. πρτ. *έτώλουγ* ή *άπεδιδόμην*, μέλλ. *πωλήσω* ή *άποδώσομαι*, άόρ. *άπεδόμην* [και *έπώλησα*], πρκ. *πέπρακα*, ύπερσ. *έπεπράκειν*.

- Παθ. *πωλοϋμαι* ή *πιπράσκoμαι*, πρτ. *έπωλούμην*, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *πωλήσομαι*]. άόρ. *έπωλήθην* ή *έπεράθην*, πρκ. *πέπραμαι*, ύπερσ. *έπεπράμην*, τετελ. μέλλ. *πεπράσομαι*.

ΠΑΡΑΓ. πώλησις, πωλητής, πωλητήριον, πωλητικός.[πώλημα, πωλητήρ], ETYM. άπό την ρίζαν πελ- (πέλω, πέλομαι). Τό μεταπτωτ. θ. πωλ- και τό πρόσφ. -ε(η) *πωλέ-ω-ώ* και *πωλ-ή-σω*.

ΣΥΝΩΝ. άποδίδομαι και πιπράσκω.

ΑΝΤΙΘ. άγοράζω, ώνοϋμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ και δοτ, ή με αίτιατ. και έμπρόθ. προσδ. : εάν μέν τις την ώραν πωλή τῷ βουλομένῳ.

2) με αίτιατ. και γεν. (τήσ άξίας) : τά ξύμπαντα τούτου ένός άν πωλοίτο

Ν. ΕΛΛ. πωλώ, πουλώ και πουλάω=1) ό,τι και εις τά άρχαία, 2) (μτφ.) προδίδω. «έπώλησε την πατρίδα εις τούς έχθρούς».

P

ράθυμῳ (έω)=1) είμαι όκνηρός, τεμπέλης, 2) άργῳ, 3) άμελῳ, άδιαφορῳ [πρτ. *έρραθύμουν*], μέλλ. *καταρραθύμῃσω*, άόρ. *κατερραθύμῃσα*, πρκ. *έρραθύμῃκα*.

- Παθ. μόνον ή μτχ. πρκ. *κατερραθύμῃμένα* (=τά χαμένα ένεκα άδιαφορίας).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. **ράθυμος** (ράζιος καὶ θυμός) θ. **ράθυμέ-ω-ῶ**, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. ἀπορραθυμῶ (= παραμελῶ τι ἔνεκα ὀκνηρίας) καταρραθυμῶ (= 1. εἶμαι πολὺ ἀμελής, 2. χάνω κάτι ἔνεκα ἀδιαφορίας).

ΣΥΝΩΝ. ἀμελῶ, ὀλιγωρῶ, ἀφροντιστῶ, ἀργῶ, ραδιουργῶ.

ΑΝΤΙΘ. πονῶ, ἐπιμελοῦμαι, κάμνω, μοχθῶ, ἀγωνίζομαι, ταλαιπωρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. : ἡ πόλις τὰ καλὰ ἐκτήσατο οὐ ραθυμοῦσα.

* **ράπτω**=1) **ράπτω**, 2) **κεντῶ**, 3) **μηχανεύομαι**, **σχεδιάζω**, **μηχανορραφῶ**, 4) **συναρμολογῶ**. Τὸ **ρῆμα** ἀπὸ τοὺς ἀττ. πεζ. χρησιμοποιεῖται σύνθετον μὲ τὰς προθ. **σὺν ἢ ἀπό**. Ἐνεστ. **συρ-ράπτω**. μέλλ. **ἀπορ-ράψω**, [ἀόρ. α' ἔρραψα β' συν-έρραφον, πρκ. ἔρραφα, ὑπερσ. ἔρραφήκειν].

- **Μέσ. καὶ Παθ.** [ράπτομαι, παθ. μέλλ. **συρραφήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **ἔρραψάμην**], παθ. ἀόρ. **ἔρραφην**, πρκ. **ἔρραμμαι**, [ὑπερσ. **συνερράμμην**].

ΠΑΡΑΓ. **ραπίος**, [ραφεύς, **ράμμα**, **ραφή**, **ραφίς**, **ράπτης**, **ράψις**]:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **σραφ-** καὶ τὸ πρόσφ. **-τ-** καὶ τροπὴν τοῦ **φ** εἰς **π** **σραφ-τ-ω**. Τὸ ἀρχ. **σ** ἐτρέπη εἰς **δασειαν** **ράπτω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : **σὺν**, ἀπὸ καὶ **συγ** **κατα-**.

ΣΥΝΩΝ. **συνάπτω**, **συναρμόττω**, **συνδέω**, **συντίθημι**.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ὥστε ἀπορράψειν τὸ Φιλίππου στόμα.

Ν. ΕΛΛ. **ράπτω** καὶ **ράβω**=1) **ράβω**, 2) **κατασκευάζω** **ἐνδύματα**.

ράψωδῶ (έω)=1) **ἀπαγγέλλω ποιήματα**, 2) **ἀποστηθίζω**, 3) **ρητορεύω**, 4) **ἐγκωμιάζω**. [πρκ. **ἔρραψόδουν**], μέλλ. **ράψωδήσω**, ἀόρ. **ἀπερραψόδησα**, πρκ. **ἔρραψόδηκα**,

- **Παθ.** **ράψωδοσθμαι**, [πρκ. **ἔρραψωδούμην**, μέλλ. **ράψωδηθήσομαι**, ἀόρ. **ἔρραψωδήθην**, πρκ. **ἔρραψώδημαι**].

ΠΑΡΑΓ. [ραψόδημα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ράψωδός** (ράπτω καὶ ψδή) θ. **ράψωδέ-ω-ῶ**, παρσύνθ.

ΣΥΝΩΝ. **ἀπαγγέλλω**, **λαλῶ**, **ληρῶ**, **φλυαρῶ**.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. : **ραψωδεῖς** μὲν **περσιῶν** τοῖς "Ἑλλησιν.

2) μὲ αἰτιατ. (σπαν.).

ρέπω=1) **κλίνω**, **γέρνω**, 2) **πίπτω**, 3) **κατεβαίνω**, 4) **στρέφω**, 5) **ἔχω** **ροπὴν** εἰς **κάτι**, 6) **ἐπικρατῶ**, **ὑπερισχύω**. [πρκ. **ἔρρεπον**, μέλλ. **ρέψω**], ἀόρ. **ἔρρεψα**.

ΠΑΡΑΓ. **ροπή**, **ἀντίρροπος**, **ἀμφίρρεπής**, **ισόρροπος** **ρόπαλον**, [ραπίς **ρόπτερον**, **ἐπιρρεπής**, **ἀμφίρροπος**].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **Ἔρεπ-** **ρέπ-** **ρέ-πω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : **ἐπὶ** καὶ **κατά**.

ΣΥΝΩΝ. κλίνω, βαρύνω.

ΑΝΤΙΘ. ὀρθῶ:

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. : εὐ ρέπει θεός.

2) με ἐμπρόθ. προσδ. : εἰς ἔν τι αἰ ἐπιθυμία. ἡρόδρα ρέπουσιν.

Ἵως σύνθ. με αἰτιατ. : καὶ τύχει καταρρέπει τὸν εὐτυχοῦντα.

Ν. ΕΛΛ. ρέπω=1) κλίνω, γέρνω. 2) (μτφ.) ἔχω τάσιν πρὸς κάτι. «ρέπει πρὸς τὴν χαρτοπαιξίαν».

- * **ρέω**=1) ρέω, τρέχω, ἐκρέω, 2) κυλῶ, 3) πίπτω, σταλάζω, 4) χάνομαι, 5) λυώνω. πρτ. ἔρρεον, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. **ρῆσομαι**, [καὶ ρεύσω ἢ ρεύσομαι ἢ ρευσσοῦμαι]. παθ. ἄορ. β' με ἐνεργ. σημασ. **ἐρρῶην**. [καὶ ἔρρευσα], πρκ. **ἐρρῶηκα**, ὑπερσ. **ἐρρῶηκειν**.
- Παθ. μόνον τὸ γ' ἐνικ. τοῦ πρτ. **περιερρεῖτο**.

Ἐντικατάστασις ἄορ. β' (κλίνεται κατὰ τὰ εἰς-μι)

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐρρῶην	ῥυῶ	ῥυεῖην	—	ῥυῆναι!	ῥυεῖς

ΠΑΡΑΓ: ρεῦμα, ροή, ροῦς, ρύαξ, ρύμη, ρυθμός, ρύσις, ἀπόρρυτος, περίρρυτος, ἐπίρρυτος [ρεῖθρον, ρυτός, ρεῦσις, ρευστός, καταρροή, ἀπόρροια].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **σρεF- ρεF- ῥεF-ω ρέ-ω**. Ὁ χαρακτήρ **ε** συναιρεῖται μόνον, ὅταν ἀκολουθῇ **ε** ἢ **ει**, ὅπως καὶ τὰ: **νέω, πνέω, πλέω**: ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, ἐπί, κατὰ, παρά, περί, σύν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. χέομαι, ἀπόλλυμαι, διαφθείρομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. : διὰ μέσου δὲ τοῦ παραδείσου ρεῖ ὁ Μαϊάνδρος ποταμός.

2) με προληττ. κατηγ. τοῦ ὑποκ. : ὁ γὰρ Ἄσωπος ποταμὸς ἐρρῶη μέγας.

Ν. ΕΛΛ. **ρέω** (ἐπὶ ρευστῶν)=1) μετακινουῦμαι διὰ μέσου κάποιου, σχηματίζω ρεῦμα, 2) ἐκχύνομαι, ἐκρέω. «ἔρρεον δάκρυα ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμούς της». **ἀπορρέω**=1) πηγάζω, 2) (μτφ.) προέρχομαι ἀπὸ κάπου: **διαρρέω**=1) ρέω διὰ μέσου, 2) (μτφ.) ἐκφεύγω, παρέρχομαι. «διέρρευσαν οἱ ὄπαδοί του». **καταρρέω**=1) ρέω πρὸς τὰ κάτω, 2) καταπίπτω, κρημνίζομαι, 3) φθείρομαι, ἐκπίπτω **συρρέω**=1) ρέω μαζὺ με ἄλλο, 2) (μτφ.) συναθροίζομαι, προστρέχω κ.λ.π.

- * **ρήγνυμι**=1) συντριβῶ, σπάζω, κομματιάζω, 2) σχίζω, 3) διασπῶ: Τὸ ρῆμα εἰς τὸν ἐνεστῶτα, χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοῦς ἀττ. πεζογράφους πάντοτε σύνθετον. πρτ. **ἔρρηγνυν**, καὶ **ἔρρηγνυον**, μέλλ. **ρήξω**, ἄορ. **ἔρρηξα**, [πρκ. **ἔρρηχα**].
- Μέσ. καὶ παθ. **ρήγνυμαι**, πρτ. **ἔρρηγνύμην**, [μέσ. μέλλ. **ρήξομαι**,

παθ. μέλλ. β' ραγήσομαι], μέσ. άόρ. έρρηξάμην [παθ. άόρ: α' έρρήχθην], παθ. άόρ. β' έρράμην, ένεργ. πρκ. β' με μέσ. και παθ. σημασ. έρρωγα, [παθ. πρκ. έρρηγμαι], ένεργ. ύπερσ. β' με μέσ και παθ. σημασ. έρώγειν.

Άντικατάστασις άορ. β':

όριστ:	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
έρράμην	ραγῶ	ραγείην	=	ραγήναι	ραγείς

ΠΑΡΑΓ. ραχία, ράχισ, ρήγμα, άπορρώξ, [άρρώξ, ρηκτός, άρρηκτος, ράκος ρήξις, ρώξ, διαρρώξ, περιρρώξ, ραγή, ραγάς, ρήκτης, ρηξικέλευθος, ρωγή, ρωγμός, άδιάρρηκτος, άμφιρρώξ, διάρρηξις].

ΕΤΥΜ 1) άπό τὸ θ. Φρηγ- (λατ. Frango=θραύω) ρηγ- και τὸ πρόσφ: -νυ- τὸ θ. τοῦ ένεστ. και πρτ. ρηγ-νυ-μι, 2) άπό τὸ θ. Φρηγ- και με μετάπτωσιν α) Φραγ- ραγ- έρ-ράγ-ην, β) Φρωγ- ρωγ- έρ-ρωγ-α.

ΣΥΝΘ με τὰς προθ.: άνά, άπό, διά, έκ, κατά, παρά, περί, ούν.

ΣΥΝΩΝ. θραύω, κλάω, διασπῶ, κατάγνυμι, συντρίβω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ένεργ. και μέσ. με αίτιατ : οὔδεις έτόλμησε ρήξαι φωνήν. τὸς πέπλους κατερρηξάτο.

Ν. ΕΛΛ. διαρρηγνύω=1) σπάξω κάτι, σχίζω κάτι, 2) τρυπῶ, 3) (μτφ.) χαίῶ, διακόπτω. «διέρρηξαν τὰς σχέσεις των».

ρίγῶ (ώω)=έχω ρίγος, κρουώνω, είμαι παγωμένος, 2) άνατριχιάζω άπό φόβον. [πρτ. έρρίγων], μέλλ. ριγώσω, [άόρ. έρρίγωσα, πρκ: έρρίγωκα].

Κλίσις ένεστ.

όριστ. ριγῶ-ῶς-ῶ-ῶμεν-ῶτε-ῶσι.

ύποτ. ριγῶ-ῶς-ῶ κλπ εύκτ. ριγῶην-ῶης-ῶη κλπ.

προστ. —. άπαρ. ριγῶν. μτχ. ριγῶν-ῶσα-ῶν.

ΕΤΥΜ. άπό τὸ θ. ριγῶσ και τὸ πρόσφ. j, ριγῶσ-j-ω ριγῶ-j-ω ριγῶ-ω-ῶ. Τὸ ριγῶ κλίνεται κατὰ τὰ εἰς -οω άλλ' έπειδὴ έχει χαρακτῆρα ω, συ.ηρημένον έχει ω ή ω, όπου τὰ εἰς -οω έχουν ου ή οι.

ΣΥΝΩΝ. πηγνυμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. άμιβ.: πεινήσουσι και διψήσουσι και ριγώσουσι.

* ρίπτω και ριπτῶ (έω)=ρίπτω πρτ. έρριπτον, και έρρίπτουν, μέλλ. ρίψω, άόρ. έρριψα, πρκ. έρριψα.

• Παθ. ρίπτομαι και ριπτοῦμαι, [παθ. μέλλ. α' ριφθήσομαι, παθ. μέλλ. β' ριφήσομαι], παθ. άόρ. α' έρρίφθην και β' έρρίφην, πρκ. έρριμμαι, [ύπερσ. έρρίμμην].

ΠΑΡΑΓ. ρίψις, ρίψασπις, ριψοκίνδυνος, εῦριπος, [ριπτός, ριπή, ρίμμα].

ΕΤΥΜ. άπό τὸ θ. ριπ- και τὸ πρόσφ. τ, ρίπ-τ-ω ή τὸ θ. ριπ- και τσ

πρόσφ. -τ- και -ε ριπ τ-έ-ω -ῶ. Τὸ ι εἶναι μακρὸν πλὴν τοῦ παθ. μέλλοντος και ἀορίστου.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ : ἀνά, ἀπό, διά, ἐπί, μετά, κατά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. βάλλω, ἴημι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. · οἱ μὲν δὴ τὰ ὄπλα ἔχοντες ἐρρίπτουν (αὐτά).

Ν. ΕΛΛ. ρίπτω και ρίχνω=1) ὅ,τι και εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) ἀνατρέπω. «ρίπτω τὴν κυβέρνησιν», 3) ραίνω. «ἐρρίξαμε ρύζι στοὺς νεόφυτους», 4) ἐκσφενδονίζω, πυροβολῶ: ρίπτομαι και ρίχνομαι=ἐπιτίθεμαι. σύνθ. ἀπορρίπτω, καταρρίπτω.

ῥυθμίζω=1) φέρω κάτι εἰς ρυθμὸν, διευθετῶ, τακτοποιῶ, 2) ἐλέγχω. [πρτ. ἐρρυθμίζον, μέλλ. ρυθμίσω και ρυθμιῶ], ἀόρ. ἐρρυθμίσω.

● Παθ. [ῥυθμίζομαι], πρτ. ἐρρυθμιζόμεν, ἀόρ. ἐρρυθμίσθη, πρκ. ἐρρυθμίσμαι.

ΠΑΡΑΓ. ρυθμιστής, [ρυθμιστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. ρυθμὸς και με τὴν κατάληξιν -ίζω ρυθμίζω, κατά τὰ εἰς -ίζω ὀδοντικέληκτα.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις : διά, μετά.

ΣΥΝΩΝ. εὐπρεπίζω, διακοσμῶ, διατάττω, διατίθημι, συντίθημι, παρσκευάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : οἱ και τὰλλα ρυθμίζουσιν.

Ν.ΕΛΛ. ρυθμίζω=ὅ,τι και εἰς τὰ ἀρχαῖα. διαρρυθμίζω, μεταρρυθμίζω.

ῥυπαίνω=λερώνω, μολύνω. Ἀπὸ τοὺς ἀττ. πεζ. τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται σύνθετον: καταρρुπαίνω, [πρτ. ἐρρүπαῖνον], μέλλ. καταρρुπανῶ.

● Παθ. ρυπαίνομαι, [ἀόρ. ἐρρүπάνθη].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. ρύπος θ. ρυπαν- και τὸ πρόσφ. j, ρυπαν-j ω και με ἐπένηθσιν τοῦ j, ρυπαίνω.

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθεσιν κατά.

ΣΥΝΩΝ. μολύνω, μιάνω, χραίνω.

ΑΝΤΙΘ. λαμπρύνω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : αἱ καταρρүπαίνουσιν αὐτά:

Ν. ΕΛΛ. ρυπαίνω=1) ὅ,τι και εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ) ἐντροπιάζω, ἀτιμάζω.

* **ῥώννυμι και ρωννύω**=1) στερεώνω, δυναμώνω, 2) ἐνισχύω, ἐπιβεβαιώνω. [μέλλ. ἐπιρρώσω], ἀόρ. ἔρρωσα.

● Παθ. [ῥώννυμαι, μέλλ. ἐπιρρωσθήσομαι], παθ. ἀόρ. με μέσσημασ. ἐρρώσθη, πρκ. ἔρρωμαι, ὑπερσ. ἐρρώμην.

ΠΑΡΑΓ. ρωμη. [ῥῶσις, ἀνάρρωσις, ἐπίρρωσις, ἄρρωστος, εὔρωστος]:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ῥωσ- και τὸ πρόσφ. -νυ- ῥῶσ-νυ-μι. Τὸ σ ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ ν, ῥών-νυ-μι.

ΣΥΝΘ: με τὰς προθέσεις: ἀνά και ἐπί.

ΑΝΤΙΘ. ἀρρωότῳ, ἀσθενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ.: τοὺς δὲ ἰδόντας πολλῶ μᾶλλον ἐπέρρωσεν.

Σ

- σβέννυμι=1) σβήνω, ἐξαλείφω, 2) καταβάλλω, καταπνίγω, κατευνάζω. [πρτ. ἐσβέννυον, μέλλ. σβέσω], ἄορ. *ἔσβεσα*.
- Παθ. συνήθως σύνθ. με τὰς προθ. ἀπὸ και κατά: πρτ. *ἐσβεννύμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *σβήσομαι*, [παθ. μέλλ. σβεσθήσομαι, μέσ. ἄορ. α' ἐσβεσάμην], παθ. ἄορ. α' *ἐσβέσθην*, ἐνεργ. ἄορ. β' με παθ. σημασ. *ἔσβην*, ἐνεργ. πρτ. με παθ. σημασ. *ἔσβηκα*, [παθ. πρτ. *ἐσβεσμαι*], ἐνεργ. ὑπερσ. με παθ. σημασ. *ἐσβήκειν*]: Ἐντικατάστασις ἄορ.

ὄριστ	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ:
ἔσβεσα	σβέσω	σβέσαιμι	σβέσον	σβέσαι	σβέσας
ἔσβην	σβῶ	σβείην	σβῆθι	σβῆναι	σβείς

ΠΑΡΑΓ. σβέσις, σβεστήριος, ἄσβεστος, [σβεστήρ].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὰ θ. σβες- και σβε-: 1) ἀπὸ τὸ θ. σβες- και τὸ πρόσφ. -νυ- ὃ ἐνεστ. σβέσ-νυ μι και με ἀφομοίωσιν τοῦ σ πρὸς τὸ -νυ- σβέν-νυ-μι. 2) ἀπὸ τὸ θ. σβε (σβη) οἱ ἄλλοι χρόνοι.

ΣΥΝΩΝ. ἀπαλείφω, μαραίνω, ξηραίνω, ἠουχάζω.

ΑΝΤΙΘ. ἀνάπτω, αἶθω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ.: τὸ τὰ ἱππικὰ μανθάνειν ἀπέσβηκε.

Ν. ΕΛΛ. σβήνω και σβένω=1) σβήνω 2) (μτφ.) καταπραῶνω, κατακαύω. «σβήνω τὴ δίψα μου», 3) ἐξαλείφω, διαγράφω.

σέβω και σέβομαι=1) ἐντρέπομαι, εὐλαβοῦμαι, 2) λατρεύω. [πρτ. ἔσεβον] και *ἔσεβόμην*, [παθ. μέλλ. β' σεβήσομαι], παθ. ἄορ. με μέσ. σημασ. *ἔσέφθην*.

ΠΑΡΑΓ. σεμνός, εὐσεβής, ἀσεβής, [σεπτός, σέβας, εὐσεβής, δυσέβημα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. σεβ- χωρίς πρόσφ. σέβ-ω, σέβ-ομαι-

ΣΥΝΩΝ. αἰδοῦμαι, εὐσεβῶ, λατρεύω, τιμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ.: θεοὺς μὲν σέβοιντο.

2) με ἀπαρ.: ὑβρίζειν ἐν κακοῖς οὐ σέβω.

3) με μτχ.: ὥστ' οὐ σέβεται προσορῶν.

Ν ΕΛΛ. σέβομαι=1) ὅ,τι και εἰς τὰ ὄρχαῖα, 2) τηρῶ κάτι με εὐλάβειαν, ὑπακούω. «σέβομαι τοὺς νόμους».

σημαίνω=1) φανερώνω, δίδω σημεῖον, 2) γνωστοποιῶ, 3) δηλῶ, ἀγγέλλω, διακηρύσσω, ὑποδεικνύω, 4) σφραγίζω. πρτ. *ἔσήμαινον*,

- μέλλ. *σημανῶ*, ἄορ. *ἐσήμηνα* [καὶ *ἐσήμανα*, πρκ. *σεσήμαγκα*],
 • Μέσ. καὶ Παθ. *σημαίνομαι*, πρτ. *ἐσημαινόμην*, μέσ. μέλλ. *σημανοῦμαι*, [παθ. μέλλ. *σημανθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐσημηνάμην*, παθ. ἄορ. *ἐσημάνθην*, πρκ. *σεσήμασμαι*.

*Αντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. καὶ ἄορ.

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἄπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	σημαίνω	σημαίνω	σημαίνομι	σήμαινε	σημαίνειν	σημαίνων
μέλλ.	σημανῶ	—	σημανοῖμι	—	σημανεῖν	σημανῶν
ἄορ.	ἐσήμηνα	σημήνω	σημήναιμι	σήμηνον	σημήναι	σημήνας

Κλίσις πρκ:

ὄριστ.	σεσήμασμαι-νσαι-νται-σμεθα-νθε-σεσημασμένοι εἰσί.
ἄπαρ.	σεσημάνθαι. μτχ. σεσημασμένος, η, ον.

ΠΑΡΑΓ: σήμαντρον. ἀσήμαντος, [σημαντήρ, σημαντήριον, σημάτωρ, σήμανσις, σημαντικός, σημαντός, σημασία].

ETYM. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *σημα* θ. *σημαν-* καὶ τὸ πρόσφ. *-j*, *σημάν-j-ω* καὶ μὲ ἐπένθεσιν τοῦ *j*, *σημαίνω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὸς προθ.: ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, κατά, παρά, πρό, οὖν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. δείκνυμι, δηλῶ, φαίνω, εἰκάζω, τεκμαίρομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀπόλ.: πρὶν ἂν αὐτὸς σημήνη

2) μὲ αἰτιατ. ἃ γινώσκω σημανῶ.

3) μὲ δοτ.: ὡς αὐτοῖς οἱ φρυκτωροὶ ἐσήμαινον.

4) μὲ δοτ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ: καὶ μοι οἱ θεοὶ οὕτως ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐσήμηναν.

5) μὲ δοτ. καὶ ἄπαρ.: (Κῦρος) ἐσήμηεν αὐτοῖς μάχεσθαι.

6) μὲ πλαγ. ἐρώτησ.: πέμπει σημανοῦντα ὅ,τι χρῆ ποιεῖν.

7) μὲ δοτ. καὶ κατηγ. μτχ.: σημαίνουσί μοι Κρέοντα προστείχοντα.

N. ΕΛΛ. *σημαίνω*=1) δίδω σήματα δι' ἤχων, ἤχῳ. «σημαίνουν τὰ σήμαντρα», 2) ἐννοῶ, 3) ἔχω σημασίαν, βαρύτητα.

σιγῶ (άω)=σιωπῶ, τηρῶ *σιγῆν*. πρτ. *ἐσίγων*, [μέλλ. *σιγήσω*], μέσ.

μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *σιγήσομαι*, ἄορ. *ἐσίγησα*, πρκ. *σεσίγηκα*.

- Παθ. *σιγῶμαι*, μέλλ. *σιγηθήσομαι*, ἄορ. *ἐσιγήθην*, πρκ. *σεσίγημαι*, τετελ. μέλλ. *σεσιγήσομαι*.

ETYM. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *σιγή* θ. *σιγά-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις κατά, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. σιωπῶ, εὐφημῶ

ΑΝΤΙΘ. βοῶ, λαλῶ, λέγω, φημί, φθέγγομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀντιβ: οἱ ἄλλοι τριάκοντα ὑπὸ τοῦ φθόνου οὐκ ἐσίγων,

N. ΕΛΛ. *σιγῶ*=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) καταπαύομαι «ἐσίγησαν τὰ πάθη».

σιτῶ (έω) =τρέφω. πρτ. *έσίτουν*, μέλλ. *σιτήσω*, άόρ. *έσίτησα*, πρκ. *σεσίτηκα*.

- Μέσ. *σιτούμαι* (=τρέφομαι, λαμβάνω τροφήν, τρώγω), πρτ. *έσιτούμην*, [μέλλ. *σιτήσομαι*, άόρ. *έσιτήθην*].

ΠΑΡΑΓ. σίτησις.

ΕΤΥΜ. άπό τό ούσιασ. σίτος θ. σιτέ-ω-ῶ:

ΣΥΝΘ. ουσοιτῶ.

ΣΥΝΩΝ. έσθίω, τρώγω, τρέφω, σιτίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) άμτβ : ού παρὰ τῆ μητρὶ σιτοῦνται οἱ παῖδες.

2) μέ αίτιατ. : οἶδα έγῶ άνδρας έπίδας σιτουμενους:

σιωπῶ (άω)=1) σιωπῶ, είμαι σιωπηλός, 2) τηρῶ κάτι μυστικόν πρτ. *έσιώπων*, μέσ. μέλλ. μέ ένεργ. σημασ. *σιωπήσομαι* [καί *σιωπήσω*], άόρ. *έσιώπησα*, πρκ. *σεσιώπηκα*.

- Μέσ. καί Παθ. *σιωπῶμαι*, παθ. μέλλ. *σιωπηθήσομαι*, μέσ. άόρ. *έσιωπησάμην*, παθ. άόρ. *έσιωπήθην*, [πρκ. *σεσιώπημαι*].

ΠΑΡΑΓ. κατασιωπητέον, [σιώπησις, σιωπητέον].

ΕΤΥΜ. άπό τό ούσιασ. σιωπή θ. σιωπά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μέ τας προθ. : άπό, δια, κατά, ύπό.

ΣΥΝΩΝ. σιγῶ, εύφημῶ.

ΑΝΤΙΘ. βοῶ, λέγω, λαλῶ, φημί, φθέγγομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) άμτβ. : ό δε Λύσανδρος τότε μέν έσιώπησεν.

2) μέ αίτιατ. : σιωπῶς ά μή δεῖ λέγειν.

Ν. ΕΛΛ. σιωπῶ καί σωπαίνω=δ,τι καί είς τὰ άρχαῖα. ού.θ. παρασιωπῶ, άποσιωπῶ.

σκάπτω=σκάπτω, σκαλίζω. πρτ. *έσκαπτον*, μέλλ. *σκάψω*, άόρ. *έσκαψα*, πρκ. *έσκαφα*.

- Παθ. *σκάπτομαι*, πρτ. *έσκαπτόμην*, [μέλλ. β' *σκαφήσομαι*], άόρ. *έσκάφην*, πρκ. *έσκαμμαι*.

Άντικατάστασις παθ. άορ. β'

όριστ.	ύποτ.	εύκτ.	πρστ.	άπαρ.	μτχ.
έσκάφην	σκαφῶ	σκαφείην	σκάφηθι	σκαφῆναι	σκαφείς

ΠΑΡΑΓ. σκάμμα, σκαπτός, σκάφος, [σκαφεύς, σκαπάνη, σκαπτέον, σκάφη, κατασκαφή, σκέπαρνον, σκαφή]

ΕΤΥΜ. άπό τό θ. σκαπ- ἢ σκαφ- καί τό πρόσφ. -τ- σκάπ-τ-ω

ΣΥΝΘ. μέ τας προθ. : άνά, άπό, κατά.

ΣΥΝΩΝ. όρύττω.

ΣΥΝΤΑΞ. μέ αίτιατ. : ταφρον μέν κύκλω περι τό Ιερόν έσκαπτον.

Ν. ΕΛΛ. σκάπτω, σκάφτω καί σκάβω=1) ό,τι καί είς τὰ άρχαῖα, 2) γλώφω σκαλίζω. ύποσκάπτω=1) σκάπτω, ύποσκάπτω, 2) ύπονομεύω, 3) (μτφ.) φθείρω. «ό κόπος καί ή πείνα ύπέσκαψαν τῆν ύγεία του»

σκεδάννυμι καὶ **σκεδαννύω**=σκορπίζω, διασκορπίζω, διασπείρω.

Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἀττ. πεζ. σύνθ. κυρίως μὲ τὰς προθ. **διὰ** καὶ **κατὰ**. πρτ. **ἐσκεδάννυν** καὶ **ἐσκεδάννυον**, [μέλλ. **σκεδάσω** καὶ **σκεδῶ** (ἄω)], ἄορ. **ἐσκέδασα**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **σκεδάννυμαι**, πρτ. **ἐσκεδαννύμην**, [παθ. μέλλ. **σκεδασθήσομαι**], μέσ. ἄορ. **ἐσκεδασάμην**, παθ. ἄορ. μὲ μέσ. **αἰμασ. ἐσκεδάσθην**, πρκ. **ἐσκέδασμαι**, ὑπερσ. **ἐσκεδάσμην**:

ΠΑΡΑΓ. σκεδαστός, [σκέδασις, σκεδαστής, σκεδασμός]:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **σκεδα-** καὶ τὸ πρόσφ. **-νυ-** **σκεδα-νυ-μι**· τὰ δύο ν ὀφείλονται εἰς ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα συμφωνόληκτα εἰς **-μι** (**σβέσ-νυ-μι**) **σκεδάν νυ μι**.

ΣΥΝΘ. καὶ μὲ τὰς προθέσεις: ἀπὸ καὶ ἐπί.

ΣΥΝΩΝ διασπείρω, διαρρίπτω, διαχέω.

ΑΝΤΙΘ. ἀθροίζω, ἀλίζω, συλλέγω, συνάγω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.· τῆς νυκτός διασκέδασεν αὐτὰ πανταχῆ.

Ν. ΕΛΛ. **διασκεδάζω**=1) εὐφραίνω, ψυχαγωγῶ καὶ εὐφραίνομαι, ψυχαγωγούμαι, 2) γλεντῶ: «διασκεδάζει μὲ τοὺς φίλους του»:

- * **σκευάζω**=1) παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, 2) προμηθεύω, ἐφοδιάζω.

Τὸ ρ. ἀπὸ τοὺς ἀττ. πεζ. χρησιμοποιεῖται συνήθως σύνθ. πρτ. **ἐσκεύαζον**, μέλλ. **σκευάσω**, ἄορ. **ἐσκεύασα**, πρκ. **ἐσκεύασκα**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **σκευάζομαι**, πρτ. **ἐσκευαζόμην**, παθ. μέλλ. **σκευασθήσομαι**, μέσ. ἄορ. **ἐσκευασάμην**, παθ. ἄορ. **ἐσκευασθην**, πρκ. **ἐσκεύασμαι**, ὑπερσ. **ἐσκευασμην**.

ΠΑΡΑΓ. σκευασία, σκευαστός, ἀουσκεύαστος, ἐπισκευαστής, παρασκευαστέον, παρασκευαστής.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ **σκευή** θ. **σκευάδ-** καὶ τὸ πρόσφ **j**, **σκευάδ-j-ω**. **σκευάζω** κατὰ τὰ ὀδοντικόληκτα εἰς **-άζω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διὰ, ἐκ, ἐπί, κατὰ, μετά, παρά, σύν.

ΣΥΝΩΝ ἐτοιμάζω, εὐτρεπίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἐνεργ. καὶ μέσ. μὲ αἰτιατ.: δυναμένοις σκευάζειν παντοδαπάς ἡδονάς. θρέψονται ἄλφιστα σκευαζόμενοι.

Ν ΕΛΛ: σύνθ. **ἀνασκευάζω**, **διασκευάζω**, **κατασκευάζω**, **παρασκευάζω**, **συσκευάζω**.

σκηνώ (ὄω)=1) στήνω σκηνάς, στρατοπευδεύω, 2) ζῶ ἢ διαμένω εἰς σκηνήν, καταλύω. πρτ. **ἐσκήνουν**, μέλλ. **σκηνώσω**, ἄορ. **ἐσκήνωσα**, πρκ. **ἐσκήνωκα**.

- Μέσ. **σκηνοῦμαι**, ἄορ. **ἐσκηνωσάμην**, πρκ. **ἐσκήνωμαι**, ὑπερσ. **ἐσκηνώμην**. Ἀπαντᾷ ἐπίσης καὶ τὸ ρ. **σκηνώ** (ἄω) καὶ **σκηνώ** (έω) μὲ τὴν ἴδιαν περὶπου σημασίαν.

ΠΑΡΑΓ. σκήνωμα, διασκηνωτέον, [σκήνωσις, κατασκήνωσις, σκηνοτήσ, σκηνωτός].

ΕΤΥΜ. από τὸ οὐσιό. *σκήνος* (=καλύβη, σκηνή), θ. *σκηνό-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, διά, κατά, παρά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀυλίζομαι, διαμένω, διατρίβω, στρατοπεδεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : ἐσκήνουν μὲν δὴ οὕτω κατὰ τάξεις.

Ν. ΕΛΛ. κατασκηनोंω.

σκήπτω=1) ὑποστηρίζω, στερεώνω, στυλώνω, 2) ἑξακοντίζω, ἔκτοξεύω, 3) ὀρμῶ. Ἄπο τοὺς ἀιτ. πεζ. τὸ ἐνεργ. χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθ. *ἐπισκήπτω* (=1) ἐπιβάλλω, 2) κελεύω, διατάσσω, δίδω ἀύστηράν διαταγήν). πρτ. *ἐπέσκηπτον*, μέλλ. *ἐπισκήψω*, ἀόρ. *ἐπέσκηψα*, [πρκ. *ἐπέσκηφα*].

- Μέσ. *σκήπτομαι* (=1) προσποιούμαι, 2) δισχυρίζομαι, 3) δικαιολογούμαι). πρτ. *ἐσκηπτόμην*, μέλλ. *σκήψομαι*, ἀόρ. *ἐσκηψάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐσκήφθην*, πρκ. *ἐσκημμαι*.

ΠΑΡΑΓ. σκήπτρον, σκηπτός (=κεραυνός) σκηπτοῦχος, σκηψίς (=πρόφασις, δικαιολογία).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. *σκηπ-* καὶ τὸ πρόσφ. *τ σκήπ-τ-ω*

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀπό, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. 1) τοῦ ἐνεργ. τά : κελεύω, ἐντέλλομαι, ἐπιπίπτω, ἐπιτάττω, παραγγέλλω. 2) τοῦ μέσ. τά : αἰτιῶμαι, ἐπερείδωμαι, προβάλλομαι, προφασίζομαι, σονηγορῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ : σκήπτει τῷ συναδικοῦντι.

2) μὲ αἰτιατ. ἢ μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ προσδ. : ὁ δὲ ταῦτα ἐσκήπετο πρὸς ἡμᾶς.

3) μὲ ἀπαρ. ἢ μὲ δοτ καὶ ἀπαρ : ὅτι αὐτὴν ἐλευθέραν ἐσκήπετο εἶναι. *ἐπισκήπτουσί τε ὑμῖν μηδὲν νεωτερίζειν*.

4) μὲ εἰδ. πρότασ σκηπτόμενος ὅτι ὀψὲ εἶη.

Ν. ΕΛΛ. ἐνσκήπτω=ἐπιπίπτω αἰφνιδίως καὶ ὀρμητικῶς. «ἐνέσκηψε κακοκαιρία»:

***σκοπῶ** (έω) καὶ **σκοποῦμαι** (έομαι) (δὲν ὑπάρχει διαφορὰ σημασίας): =1) βλέπω πρὸς κάτι, θεῶμαι, παρατηρῶ, 2) ἑξετάζω, 3) ἀγρυπνῶ, 4) προσέχω, σκέπτομαι, 5) ἔρευνῶ, ἑξακριβώνω. πρτ. *ἐσκόπουν* καὶ *ἐσκοπούμην*, [μέλλ. *σκοπήσω*] καὶ *σκέψομαι*, (ἀόρ. *ἐσκόπησα*] καὶ *ἐσκεψάμην* [καὶ *ἐσκοπησάμην*, παθ. ἀόρ. α' *ἐσκέφθην* καὶ β' *ἐσκέπην*], πρκ. *ἐσκεμμαι*, ὑπερσ. *ἐσκέμμην*, τετελ. μέλλ. *ἐσκέψομαι*:

Ἄντικατάστασις μέσ. ἀορ.

ὀριστ.	ὀπρτ.	εὐκτ	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐσκεψάμην	σκέψομαι	σχεψαίμην	σκέψαι	σκέψασθαι	σκειψάμενος

Κ λ ί σ ι ς π ρ κ

δριστ. ἔσκεμμαι-ψαι-πται-μμεθα-φθε-ἔσκεμμένοι εἰσί.

προστ. ἔσκεψο-φθω-φθε-φθων.

ἀπαρ. ἔσκέφθαι. **μτχ.** ἔσκεμμένος.

ΠΑΡΑΓ. σκοπή, σκοπιά, σκοπός, σκέμμα, σκεπτέον, διασκεπτέον, [σκόπησις, σκοπητέον], σκέψις

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. σκεπ- 1) μὲ μετάπτωσιν σκοπ- καὶ τὸ προσφ. -ε-σκοπέ-ω-ῶ. 2) ἀπό τὸ θ. σκεπ- οἱ ἄλλοι χρόνοι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς πρόθ.: ἀνά, ἀπό, διά, ἐπί, κατά, περί, πρό, σύν:

ΣΥΝΩΝ. ἀθρῶ, βουλεύομαι, ἐνθυμοῦμαι, θεῶμαι, θεωρῶ, λογίζομαι:

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: σκοπεῖτε παῦλάν τινα αὐτόν.

2) μὲ πλαιγ. ἔρωτ. πρότ.: σκοπεῖθ' εἰς τί ποτ' ἔλπις ταῦτα τελευτήσαι.

ἀλλὰ σκοπῆς ὅπως οἱ ἄλλοι μὴδὲν ὀδικήσονται

3) μὲ ἱμπερ. προσδ.: περί ὧν νυνὶ σκοπεῖτε.

Ν. ΕΛΛ. σκέπτομαι καὶ σκέφτομαι=1) διανοοῦμαι, στοχάζομαι, ουλλογίζομαι, 2) σκοπεύω. «σκέφτομαι νὰ ταξιδεύσω». σύνθ **συσκέπτομαι**.

σκώπτω=ἐμπαίζω, χλευάζω. **πρτ.** ἔσκωπτον, **μέσ.** μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. **σκώψομαι**, ἄορ. **ἔσκωψα**.

- **Παθ.** **σκώπτομαι**, **πρτ.** ἔσκωπτόμην, [μέσ. ἄορ. ἔσκωψάμην] ἄορ. **ἔσκωφθην**, [πρκ. ἔσκωμμαι].

ΠΑΡΑΓ. σκῶμμα, [σκῶψις, σκώπτῆς, σκωπτικός, φιλοσκώμμων]

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. σκῶψ (=μικρὰ κουκουβαγία) θ. σκῶπ- καὶ τὸ πρόσφ. -τ- σκῶπ-τ-ω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις: διά καὶ ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. παίζω, λοιδορῶ, καταγελῶ, χλευάζω, διασύρω.

ΑΝΤΙΘ: σπουδάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: οἱ παῖδες ἔσκωπτον αὐτόν.

Ν. ΕΛΛ. σκώπτω=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

σπειρῶ (άω)=συστρέφω, συμμαζεύω. Ἐπὶ τοὺς ἀπτ. πεζ. χρησιμοποιεῖται τὸ μέσ. σύνθ.: **συσπειρῶμαι** (=συσπειροῦμαι, κουλουριάζομαι).

- **Παθ.** ἄορ. **συνεσπειράθην**, **πρκ.** **συνεσπείραμαι**, [ὑπερσ. συνεσπειράμην].

ΠΑΡΑΓ. [σπείραμα, σπειρασις].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. σπείρα θ. σπειρά-ω-ῶ.

ΣΥΝΩΝ. αὐστρέφομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμιβ: συνεσπειράθησαν ἐπὶ τὴν Μουσιχίαν.

Ν. ΕΛΛ. συσπειρώνω καὶ συσπειρώνομαι=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

- σπείρω=1) ρίπτω σπόρον, σπέρνω, 2) διασπείρω, 3) εξατλώνω. [πρτ. ἔσπειρον], μέλλ. σπερῶ, ἀόρ. ἔσπειρα, [πρκ. ἔσπαρκα].
- Μέσ. καὶ Παθ. σπείρομαι, τρτ. ἔσπειρόμην, [παθ. μέλλ. β' σπαρήσομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἔσπειράμην, μέσ. ἀόρ. β' ἔσπαρόμην καὶ ἔσπερόμην], παθ. ἀόρ. β' με μέσ. καὶ παθ. σημασ. ἔσπάρην, πρκ. ἔσπαρμαι.

Ἐντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. καὶ ἀορ. ἐνεργ. καὶ παθ. ἀορ.

	ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	σπείρω	σπείρω	σπείρομι	σπείρε	σπείρειν	σπείρων
μέλλ.	σπερῶ	—	σπεροίμι	—	σπερεῖν	σπερῶν
ἀορ.	ἔσπειρα	σπείρω	σπείραιμι	σπείρον	σπείραι	σπείρας
παθ. ἀορ	ἔσπάρην	σπαρῶ	σπαρείην	σπάρηθι	σπαρῆναι	σπαρεῖς

ΠΑΡΑΓ σπέρμα, σπαρτός, σπορά, σποράδην, σπρεύς, σπορητός, σπόριμος, σπῆρος, [σπαρτέον, σπορετός]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. σπερ- 1) σπερ- καὶ τὸ προσφ. -j, σπερ-j-ω καὶ ἀφομοίωσιν τοῦ -j- πρὸς τὸ ρ, σπερ-ρω καὶ με ἀποβολὴν τοῦ ἐνὸς ρ καὶ ἀναπλ. ἔκτασιν σπείρ-ω 2) ἀπὸ τὸ σπερ- καὶ με μετάπτωσιν σπαρ-οῖ ἄλλοι χρόνοι.

ΣΥΝΘ με τὰς προθ. διὰ, ἐν, κατὰ, παρὰ

ΣΥΝΩΝ. σκεδάννυμι, διαδίδωμι

ἌΝΤΙΘ θερίζω

ΣΥΝΤΑΞ με αἰτιατ. ὡς τῆν ἀρίστην Χερρονησίαν πλάκα στείρει.

Ν ἙΛΛ. σπείρω καὶ σπέρνω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ) διαδίδω. «ἔσπειρε τὸν πονικόν», 3) διδάσκω σύνθ. διασπείρω, ἐνσπείρω-

- * σπένδω=κάμνω σπονδῆν, χύνω κρασί ὡς προσφορὰν εἰς κάποιον θεόν. πρτ. ἔσπενδον, [μέλλ. κατασπείσω], ἀόρ. ἔσπεισα, [πρκ. κατέσπεικα].

- Μέσ. σπένδομαι (=συνθηκολογῶ, κλείω εἰρήνην). πρτ. ἔσπενδόμην, μέλλ. σπείσομαι, ἀόρ. ἔσπεισάμην, [παθ. ἀόρ. ἐσπείσθην], πρκ. ἔσπεισμαι, ὑπερσ. ἔσπεισμήν.

ΠΑΡΑΓ. σπονδή, σπονδαί, ἄσπονδος, ὑπόσπονδος, ἔσπονδος, ἔκσπονδος, ὀμόσπονδος, οὐσπονδος ἄσπειςτος, [σπονδεῖος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. σπενδ-ω Τὸ θ. τῶν ἄλλων χρόνων σπει- προήλθεν ἀπὸ ἀναπληρωτ. ἔκτασιν ἔ-σπενδ σα. Τὸ νδ ἀποβάλλεται με ἀναπληρωμ ἔκτασιν ἔσπεισα.

ΣΥΝΘ με τὰς προθ. : ὀπό, ἐν, ἐπί, κατὰ, σὺν, ὑπό

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. : τὸ λείβω, τοῦ μέσου : τὸ συντίθεμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) με δοτ. : ὡς σπείσης Διὶ πατρί.

2) με αἰτιατ. : σπονδάς τε ἔσπεισα.

- 3) με άπαρ· σφέλδουσιν άναιρείσθαι τούς νεκρούς.
 τό μέσ. 1) με δοτ. ὅστις ἡμῖν σπείσεται.
 2) με δοτ. καί άπαρ. : σπένδονται Μαντινεῦσιν άποχωρεῖν
 κατά τάχος.
 3) με δοτ. καί αίτιατ. : άναχώρησιν δέ οὐκ έσπείσαντο άπασιν.
 4) με έμπρόθ. προσδ. : οὐδ' αὖ έσπένδοντο ὑπέρ τῆς εκείνων!

σπεύδω=1) θέτω εἰς κίνησιν, έπιταχύνω, 3) παροτρύνω, 4) έπιζητῶ
 κάτι, προσπαθῶ, άγωνίζομαι, 5) άνυπομονῶ. πρτ. *έσπευδον*;
 μέλλ. *σπεύσω*, άόρ. *έσπευσα*, [πρκ. *έσπευκα*].

ΠΑΡΑΓ. σπουδή:

ΕΤΥΜ. άπό τό θ. *σπεύδ-ω*.

ΣΥΝΘ. με τάς προθ. : αντί, άπό, έπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ έπείγω, έπείγομαι, ταχύνω, έπιταχύνω. βιάζομαι, άναγκάζω
 κινῶ.

ΑΝΤΙΘ. βραδύνω, μέλλω, χρονίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. άμτβ. : ὁ δέ έσπευδε πεζῆ.

1) με αίτιατ. : άπερ καί οἱ έχθροί έσπευσαν.

2) με άπαρ. : έσπευδε έγκρατής γενέσθαι:

3) με έξηρτ. πρτ. : σπεύδοντα ὅπως μή τό νόσημα ὕπουλον
 τῆν ψυχῆν ποιήσει.

Ν. ΕΛΛ. *σπεύδω*=1) μεταβαίνω κάψυ ταχέως, 2) ένεργῶ έπειγόν-
 τως. σύνθ. *έπισπεύδω*.

σπουδάζω=1) σπεύδω, έπείγομαι, 2) εἶμαι πολυάσχολος, 3) εἶμαι
 σοβαρός, σοβαρολογῶ. πρτ. *έσπούδαζον*, μέσ. μέλλ. με ένεργ.
 σημασ. *σπουδάσομαι*, άόρ. *έσπούδασα*, πρκ. *έσπούδακα*, ὕπερσ.
έσπουδάκειν.

- Παθ. *σπουδάζομαι* (=έπιδιώκομαι με ζῆλον), [μέλλ. *σπουδασθή-
 σομαι*, άόρ. *έσπουδάσθην*], πρκ. *έσπούδασμαι*.

ΠΑΡΑΓ. σπούδασμα, σπουδαστέος, σπουδαστές, άξιοσπούδαστος
 [σπουδαστής].

ΕΤΥΜ. έπό τό οὖσιασ. σπουδή θ. σπουδαδ- καί τό πρόσφ. -j, σπου-
 δάδ-j-ω *σπουδάζω*, κατ' αναλογίαν πρός άλλα ὀδοτικόληκτα.

ΣΥΝΘ. με τάς προθέσεις : διά, σύν:

ΣΥΝΩΝ. προθυμοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. παίζω, σκώπτω:

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης;

2) με άπαρ. . οὐ σπουδάζομεν λαμπρόν ποιείσθαι τόν βίον.

3) με έμπρόθ. προσδ. : περί ἃ μάλιστα σπουδάζουσιν.

Ν. ΕΛΛ. *σπουδάζω*=1) άμτβ. άσχολοῦμαι με κάτι, καταγίνομαι.
 «σπουξάζει φιλολογίαν», 2) μτβ.=δαπανῶ διά νά σπουδάση κάποιος.
 «τόν έσπούδασε ὁ άδελφός του».

* **σπῶ** (άω)=1) σύρω, 2) ἀποσπῶ, ἐκριζώνω, ἀποκόπτω, 3) σχίζω, 4) ἀρπάζω. πρτ. *ἔσπων*, [μέλλ. σπάσω], ἀόρ. *ἔσπασα*, πρκ. *ἔσπακα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. (πάντοτε σύνθετον). *σπῶμαι*, πρτ. *ἔσπώμην*, μέσ. μέλλ. *σπάσομαι*, παθ. μέλλ. *σπασθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἔσπασάμην*, παθ. ἀόρ. *ἔσπασθήην*, πρκ. *ἔσπασμαι*.

ΠΑΡΑΓ. σπάσμα, σπασμός, ἀδιάσπαστος, ἀνάσπαστος, οὐσπασίς.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. σπασ- σπάσ-ω σπά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, διά, ἐπί, κατά, παρά, περί, σύν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. ἔλκω, σύρω.

ΑΝΤΙΘ. ὠθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : σπῶσί τε ἡμᾶς.

Ν. ΕΛΛ. **σπῶ** καὶ **σπάω**=1) θραύω, συντρίβω, 2) (μτφ.) καταρρίπτω, ὑπερβάλλω «ἔσπασε τὸ ρεκόρ». 3) παθαίνω κήλην: *ἀποσπῶ*, *ἀνασπῶ*, *διασπῶ*, *συσπῶ*.

στασιάζω=1) ἐπαναστατῶ, 2) φιλονικῶ, 3) ὠθῶ εἰς ἐπανάστασιν. πρτ. *ἔστασίαζον*, μέλλ. *στασιάζω*, ἀόρ. *ἔστασίασα*, πρκ. *ἔστασίακα*.

• Παθ. (μόνον σύνθ.) *καταστασιάζομαι*(=καταβάλλομαι ἀπὸ τοὺς στασιαστὰς), ἀόρ. *κατεστασιάζθηην*, πρκ. *κατεστασίαμαι*.

ΠΑΡΑΓ. στασιασμός, στασιαστικός, ἀστασίαστος, [στασιαστής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. στάσις θ. στασιάδ- καὶ τὸ πρόσφ. -j, *στασιάδ-j-ω*, *στασιάζω*, κατὰ τὰ ὀδοντικόληκτα εἰς -αζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀντί, κατά, σύν.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : ὅστις στασιάζει πρὸς ἄρχοντα.

2) μτβ. μὲ αἰτιατ. : τραπόμενοι στασιάζουσι τὴν πόλιν.

3) μὲ δοτ. : ἵνα ἀλλήλοις μὲν στασιάζοιεν.

Ν. ΕΛΛ. **στασιάζω**=κάνω στάσιν, ἀρνοῦμαι ὑπακοὴν εἰς τοὺς ἄρχοντας ἢ τοὺς νόμους. «ἔστασίασε τὸ ναυτικόν».

σταυρῶ (όω)=1) περιφράττω διὰ πασσάλων, 2) κατασκευάζω χαράκωμα πέριξ ἐνὸς τόπου. πρτ. *ἔσταύρουν*, ἀόρ. *ἔσταύρωσα*.

• Μέσ. καὶ Παθ [σταυροῦμαι], μέσ. ἀόρ. *ἔσταυρωσάμην*, παθ. ἀόρ. *ἔσταυρώθηην*, πρκ. *ἔσταύρωμαι*.

Ἐκ τῶν ἀπὸ τοῦ ἀττ. πεζ τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται σύνθ.

ΠΑΡΑΓ. σταυρωμα, σταυρωσις, [σταυρωτής, σταυρωτός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. σταυρός (ἴσθημι) θ. σταυρό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις : ἀνά, πρό, περί.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : καὶ πρῶτον μὲν περιεσταύρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδροισι.

Ν. ΕΛΛ. σταυρώνω=1) καρφώνω κάποιον επί του σταυροῦ, 2) βασανίζω, τυραννῶ.

- * **στέλλω**=1) ἀποστέλλω, πέμπω, 2) τοποθετῶ, τακτοποιῶ, ἐτοιμάζω, 3) ἐξοπλίζω. πρτ. ἔστελλον, μέλλ. στελῶ, ἄορ. ἔστειλα, πρκ. ἔσταλκα, ὑπερσ. ἐστάλκειν.
- Μέσ. καὶ Παθ: **στέλλομαι**, πρτ. ἔστελλόμην, [μέσ. μέλλ. στελοῦμαι], παθ. μέλλ. β' σταλήσομαι, μέσ. ἄορ. ἔστειλάμην, παθ. ἄορ. β' ἐστάλην, πρκ. ἔσταλμαι, ὑπερσ. ἐστάλμην.

Ἐντικατάστασις ἐνεργ. ἐνεστ: μέλλ. ἄορ. καὶ παθ. ἄορ.

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	στέλλω	στέλλω	στέλλοιμι	στέλλε	στέλλειν	στέλλων
μέλλ.	στελῶ	—	στελοῖμι	—	στελεῖν	στελῶν
ἄορ.	ἔστειλα	στείλω	στείλοιμι	στεῖλον	στείλαι	στείλας
παθ. ἄορ.	ἐστάλην	σταλῶ	σταλείην	στάληθι	σταλήναι	σταλεις

ΠΑΡΑΓ. στόλος, στολή, ἐπιστολή, ἐπιστολεύς.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **στελ-** καὶ μὲ μετάπτωσιν **σταλ-** καὶ **στολ-**. Ἀπὸ τὸ θ. **στέλ-** καὶ τὸ πρόσφ. -j, **στελ-j-ω** **στέλλω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις: ἀνά, ἀντί, ἀπό, διά, ἐπί, κατά, παρά, περί, πρὸς, σὺν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. πέμπω, παρασκευάζω, στρατεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τριάκοντα ἔστειλαν.

Ν. ΕΛΛ. **στέλλω** καὶ **στέλνω**=ἀποστέλλω. «ἔστειλαν ἐνισχύσεις. σύνθ. ἀποστέλλω, ἀναστέλλω, καταστέλλω, συστέλλω κλπ.

στέργω=1) ἀγαπῶ, 2) ἀρκοῦμαι, 3) εὐχαριστοῦμαι. [πρτ. ἔστεργον], μέλλ. στέρξω, ἄορ. ἔστερξα, [πρκ. β' ἔστοργα].

- Παθ. **στέργομαι**, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. στέρξομαι, παθ. ἄορ. ἐστέρχθην, πρκ. ἔστεργμαι].

ΠΑΡΑΓ. στεργή, στερκτέον, [στέρξεις, στερκτός, στερκτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **στεργ-** καὶ μὲ μετάπτωσιν **στόργ-** **στέργ-ω**.

ΣΥΝΩΝ. ἀγαπῶ, φιλῶ, ἀρκοῦμαι, ἡδομαι χαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: μῆτε γέλωτα προπετῆ στέργε.

Ν. ΕΛΛ. **στέργω**=δέχομαι, συγκατατίθεμαι, ἀνέχομαι. «δὲν στέργει νὰ συμφώνησῃ».

* **στερῶ** (έω) καὶ **στερίσκω**=1) στερῶ, ἀποστερῶ, ληστεύω, ἀπογυμνώνω, 2) ἀφαιρῶ. πρτ. ἔστερουν, μέλλ. στερήσω, ἄορ. ἔστέρησα, πρκ. ἔστέρηκα.

- Παθ. **στεροῦμαι** ἢ **στέρομαι** ἢ **στερίσκομαι**, πρτ. ἔστερούμην,

καὶ ἐστερομένην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. *στερήσομαι*, παθ. μέλλ. *στερηθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐστερηθήην*, πρκ. *ἐστέρημαι*, ὑπερσ. *ἐστερήμην*, τετελ. μέλλ. *ἐστερήσομαι*.

ΠΑΡΑΓ. στέρησις, ἀποστερητής, [στέρημα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *στερ-* 1) *στέρ-ομαι*, 2) μὲ τὸ πρόσφ. *-ε- (-η)* *στερέ-ω στερεῶ στερ-ή-σω*, κοί 3) μὲ τὸ πρόσφ. *-ισκ-* *στερ-ίσκ-ω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις: ἀπό, πρὸς, συν-ἀπο-.

ΣΥΝΩΝ. δέομαι, ἀπορῶ, χρήζω.

ΑΝΤΙΘ. δίδωμι, παρέχω.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ. καὶ γεν.: αὐτὸν ἐστέρησαν τῆς πατρὶδος.

β) τὸ μέσ. μὲ γεν.: ὅσοι τῆς ἑαυτῶν ἐστέροντο.

Ν ΕΛΛ. *στερῶ*=ἀφαιρῶ κάτι ἀπὸ κάποιον. σύνθ. ἀποστερῶ:

στεφανῶ (ὄω)=*στεφανώνω*. πρτ. *ἐστεφάνουν*, μέλλ. *στεφανῶσω*, ἄορ. *ἐστεφάνωσα*, πρκ. *ἐστεφάνωκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *στεφανοῦμαι*, πρτ. *ἐστεφανούμην*, παθ. μέλλ.: *στεφανωθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐστεφανωσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐστεφανώθην*, πρκ. *ἐστεφάνωμαι*, [ὑπερσ. *ἐστεφανώμην*].

ΠΑΡΑΓ. στεφάνωμα, στεφάνωσις, ἀστεφάνωτος, στεφανωτής, [στεφανωτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *στέφανος* θ. *στεφανό-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀπὸ καὶ κατὰ

ΣΥΝΩΝ. στέφω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ὁ πάππος ὁ ἐμὸς ἐστεφάνωσε τὴν πόλιν.

Ν ΕΛΛ. *στεφανώνω*=1) περιβάλλω κάτι μὲ στεφάνι, 2) θέτω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κάποιου στέφανον, 3) ἐπιβραβεύω. «ἐστεφάνωσε τοὺς νικητὰς»

- * *στρατεύω*=1) ἐκστρατεύω, 2) εἶμαι στρατιώτης, ὀδηγῶ στρατὸν. πρτ. *ἐστράτευον*, μέλλ. *στρατεύσω*, ἄορ. *ἐστράτευσα*, [πρκ. *ἐστράτευκα*, ὑπερσ. *ἐστρατεύκειν*].

- Μέσ. *στρατεύομαι* (=ἐκστρατεύω), πρτ. *ἐστρατεύομην*, μέσ. ἄορ. *ἐστρατευτάμην*, [παθ. ἄορ. *ἐστρατεύθην*], πρκ. *ἐστράτευμαι*, ὑπερσ. *ἐστρατεύμην*.

ΠΑΡΑΓ. στρατεία, στράτευμα, στρατεύσιμος, ἐστράτευτος, ἐκστρατευτέον, [στράτευσις, στρατευτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *στρατὸς* θ. *στρατεύ-ω*

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις: ἀντί, ἐκ, ἐπί, σύν.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: εἰς δὲ Κύπρον ἐστρατεύοντο ναυσιδικοσίαις. καὶ ἐστράτευσαν πρὸς Ἄβυδον.

2) μὲ σύστ. ἀντικ. ἐστράτευμαι τὰς στρατείας.

Ν ΕΛΛ. *ἐκστρατεύω*, *ἐπιστρατεύω*, *ἐπιστρατεύομαι*.

στρατηγῶ(έω)=1) εἶμαι στρατηγός, 2) πράττω τι ὡς στρατηγός, 3) ὑπερβάλλω κάποιον κατὰ τὴν στρατηγικὴν ἱκανότητα. πρτ. *ἔστρατηγου*, μέλλ. *στρατηγήσω*, ἄορ. *ἔστρατήγησα*, πρκ. *ἔστρατήγηκα*.

- Παθ. *στρατηγοῦμαι* (=διοικοῦμαι, κυβερνῶμαι), [ἄορ. *ἔστρατηγήθην*], πρκ. *ἔστρατήγημαι*.

ΠΑΡΑΓ. στρατήγημα, ἀστρατήγητος, στρατηγητέον, [στρατήγησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιασ. στρατηγός (στρατός καὶ ἄγω) θ. στρατηγέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις : ἀντί, ὑπό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἄρχω, ἡγοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. : ἡ δὲ τύχη ἔστρατήγησε κάλλιον.

2) μὲ γεν : ἔστρατήγει δὲ τῶν νεῶν Ἄριστεύς.

3) μὲ αἰτιατ. (σύστοιχ.) : εἰ μὲν οὖν ἄλλο τι καλῶς ἔστρατήγησεν, οὐ ψέγω :

στρατηγήσαντα ἐμὲ τυχύνει τὴν στρατηγίαν.

στρατοπεδεύω = 1) (μετβ.) ἰδρύω στρατόπεδον, 2) (ἀμεταβ.)=ἐγκαθίσταμαι εἰς στρατόπεδον, καταλύω. πρτ. *ἔστρατοπέδευον*, [μέλλ. *στρατοπεδεύσω*], ἄορ. *ἔστρατοπέδευσα*, [πρκ. *ἔστρατοπέδευκα*, ὑπερσ. *ἔστρατοπεδεύκειν*].

- Μέσ. *στρατοπεδεύομαι*, πρτ. *ἔστρατοπεδευόμην*, μέλλ. *στρατοπεδεύσομαι*, ἄορ. *ἔστρατοπεδευσάμην*, πρκ. *ἔστρατοπέδευμαι*, ὑπερσ. *ἔστρατοπεδεύμην*.

ΠΑΡΑΓ. στρατοπεδεῖα, στρατοπέδευσις, [στρατοπέδευμα, στρατοπεδευτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὔσιασ. στρατόπεδον θ. στρατοπεδεύ-ω, κατὰ τὰ εἰς-εύω (βασιλεύς — βασιλεύω):

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις : ἀντί, ἐν, κατὰ, περί.

ΣΥΝΩΝ. σκηνῶ, αὐλίζομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀναζεύγνυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. : ὑπαίθριοι ἔξω ἔστρατοπεδεύετε.

2) μὲ αἰτιατ. : αὐτοὺς ἔστρατοπέδευσαν ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ.

Ν. ΕΛΛ. στρατοπεδεύω=ᾶ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα:

- **στρέφω=1)** στρέφω, συστρέφω, γυρίζω, 2) μεταβάλλω, τροποποιῶ, 3) τυραννῶ, 4) (μτφ.) σκέπτομαι. πρτ. *ἔστρεφον*, μέλλ. *στρέψω*, ἄορ. *ἔστρεψα*, [πρκ. *ἔστροφα*].

- Μέσ. καὶ Παθ. *στρέφομαι*, πρτ. *ἔστρεφόμην*, μέσ. μέλλ. *στρέψομαι*, παθ. μέλλ. β' *στραφήσομαι*, παθ. ἄορ. α' *ἔστρεφθην*, παθ. ἄορ. β' *ἔστράφην*, πρκ. *ἔστραμμαι*, ὑπερσ. *ἔστράμμην*.

Ἐντικατάστασις παθ. ἄορ.

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἄορ. α'	ἔστρεφθην	στρεφθῶ	στρεφθεί- ην	στρέφθητι	στρεφθῆ- ναι	στρεφθεῖς
ἄορ. β'	ἔστράφην	στραφῶ	στραφεῖην	στράφητι	στραφῆναι	στραφεῖς

Κλίσις Παρακειμένου

ὄριστ. ἔστραμμαι—ψαι—πται—μμεθα—φθε—ἔστραμμένοι εἰσί.

προστ. ἔστραψο—φθω,—φθε—φθων.

Ἄπαρ. ἔστράφθαι, **μτχ.** ἔστραμμένος, η, ον.

ΠΑΡΑΓ. στρέμμα, στρεπτός, στρόβιλος, στροφεῖον, στρεφή, στρέφυγι.
ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ, στρεφ- καὶ μετὰπτωσιν στραφ- καὶ στροφ- στρέ-
φ-ω, ἔ-στράφ-ην, ἔ-στροφ-α.

ΣΥΝΘ. μετὰς προθέσ: : ἀνά, ἀπό, διῶ, ἐπί, κατά, μετὰ, περί, σύν, ὑπό.
ΣΥΝΩΝ. κλίνω, τρέπω.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. : διπλᾶ ἔστρεφε τὰ ἐρωτήματα.

Ν. ΕΛΛ. στρέφω=1) μετακινῶ κάτι ἐπὶ τόπου, 2) γυρίζω, 3) ἀλλάσσω κατεύθυνσιν. σύνθ. ἀποστρέφω, διαστρέφω, ἐπιστρέφω, καταστρέφω, περιστρέφω κλπ.

στρώννυμι καὶ **στρωννύω**, καὶ **στορέννυμι** καὶ **στόρνυμι**=1) στρώνω, ἀπλώνω, ἐκτείνω, 2) ἐξουδετερώνω, πρτ. **ἔστρώννυ** καὶ [ἔστρώννυον, μέλλ. στορῶ, στορέσω, στρώσω, στρωννύσω], ἄορ. **ἔστόρεσα**, [ἄορ. ἔστρωσα, πρτ. ἔστρωκα, ὑπερσ. ἔστρώκειν].

- Μέσ. καὶ Παθ. **στόρνυμαι**, [πρτ. ἔστορνύμην, μέσ. μέλλ. στρώσομαι, παθ. μέλλ. στρωθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἔστορεσάμην καὶ ἔστρωσάμην, παθ. ἄορ. ἔστρώθην καὶ ἔστορήθην], πρτ. **ἔστρωμαι** [καὶ ἔστόρεσμαι, ὑπερσ. ἔστορέσμην καὶ ἔστρώμην].

ΠΑΡΑΓ. στρώμα. στρωμνή, ἄστρωτος, [στρωτός, στρώσις, στρωτήρ].
ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ, σταρ- προῆλθεν τὸ θ. στορ- καὶ μετὰθεσιν στροφ- καὶ μετὰθεσιν τοῦ σ εἰς ω στρω-. Ἐκ τὸ θ. στρω- καὶ τὸ πρόσφ. -νυ στρώ-νυ-μι· τὰ δύο ν ὀφείλονται εἰς ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα σιγμόληκτα εἰς -μι ρήματα.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὴν πρόθεσιν κατά.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα.

Ν. ΕΛΛ. στρώνω=1) ἀπλώνω κάτι ἐπὶ μιᾶς ἐπιφανείας, 2) καλύπτω «ἔστρωσαν τὸν δρόμον μετὰ ἀσφαλτον» στρώνομαι=1) κατακλίνομαι, 2) (μτφ.) ἐπιδίδομαι μετὰ ζῆλον εἰς κάτι. [σύνθ. ἐπιστρώνω, καταστρώνω-

συκοφαντῶ (ἔω)=1) κατηγορῶ κάποιον ψευδῶς, διαβάλλω, δυσφημῶ, κακολογῶ, δίδω ψευδεῖς πληροφορίες. πρτ. **ἔσυκοφάντου**, μέλλ. **συκοφαντήσω**, ἄορ. **ἔσυκοφάντησα**, πρτ. **σεσυκοφάντηκα**.

- Παθ. **συκοφαντοῦμαι**, πρτ. **ἔσυκοφαντούμην**, [παθ. μέλλ. **συκοφαντηθήσομαι**], άόρ. **ἔσυκοφαντήθην**, πρκ. **σεσυκοφάντημαι**: ΠΑΡΑΓ. **συκοφάντημα**, [συκοφάντησις].
 ETYM. από τὸ οὐσιασ. **συκοφάντης** (σῦκα καὶ φαίνω) θ. **συκοφαντέ-ω ᾧ**, παρασύνθετον.
 ΣΥΝΘ: διαβάλλω.
 ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ: οὐ γάρ ἔνεκα χρημάτων με συκοφαντεῖ.
 Ν. ΕΛΛ. **συκοφαντῶ**=δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

συλῶ (άω)=1) ἀπογυμνώνω νεκρὸν πολεμιστήν, 2) λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ. [πρτ. **ἔσύλων**], μέλλ. **συλήσω**, άόρ. **ἔσύλησα**, πρκ. **σεσύληκα**.

- Παθ. **συλῶμαι**, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. **συλήσομαι** καὶ παθ: μέλλ. **συληθήσομαι**], άόρ. **ἔσυλήθην**, πρκ. **σεσύλημαι**, ὑπερσ. **ἔσεσυλήμην**.
 ΠΑΡΑΓ. **σύλησις**, ἄσυλον καὶ ἄσυλος, ἱερόσυλος, [συλήτωρ, σύλημα, σύλησις, συλητής].
 ETYM. από τὸ **σῦλον** ἢ **σύλη** (= τὸ δικαίωμα κατασχέσεως) θ. **συλά-ω-ᾧ**.
 ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. από, περί.
 ΣΥΝΩΝ. ἀρπάζω, κλέπτω, γυμνῶ, λεηλατῶ, λήζομαι.
 ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ.: ἐάν τις συλᾷ τὰ τοῦ θεοῦ.

* **σφάλλω**=1) κάμνω κάποιον νὰ πέση, καταρρίπτω κάποιον, νικῶ, 2) ματαιώνω, καταστρατηγῶ, 3) βλάπτω. μέλλ. **σφαλῶ**, άόρ. **ἔσφηλα**, [πρκ. **ἔσφαλκα**].

- Μέσ. **σφάλλομαι** (=κάμνω σφάλμα).
- Παθ. **σφάλλομαι** (=ἀποτυγχάνω, [πλανῶμαι]). πρτ. **ἔσφαλλόμην**, μέσ. μέλλ. **σφαλοῦμαι**, παθ. μέλλ. β' καὶ με μέσ. σημασ. **σφαλήσομαι**, [παθ. άόρ. α' **ἔσφάληθην**], παθ. άόρ. β' καὶ με μέσ. σημασ. **ἔσφάλην**, πρκ. **ἔσφαλμαι**, ὑπερσ. **ἔσφάλημην**.

Ἐντικατάστασις ἔνεργ: μέλλ. καὶ άορ. καὶ παθ. άορ.

	δριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
μέλλ.	σφαλῶ	—	σφαλοῖμι	—	σφαλεῖν	σφαλῶν
ἐνεργ. άόρ.	ἔσφηλα	σφήλω	σφήλαιμι	σφήλον	σφήλαι	σφήλας
παθ. άόρ.	ἔσφάλην	σφαλῶ	σφαλείην	σφάληθι	σφαλήναι	σφαλείς

ΠΑΡΑΓ. **σφάλμα**, **σφαλερός**, **ἀσφαλής**, **ἐπισφαλής**, **σφάλτης**.
 ETYM. από τὸ θ. **σφαλ-** καὶ τὸ πρόσφ. **-j**, **σφάλ-j-ω**, **σφάλ-λω**.
 ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις: ἀνά, ἀπό, διά.
 ΣΥΝΩΝ. ἀμαρτάνω, ἀποτυγχάνω, ἀστοχῶ, ἀτυχῶ.

ΑΝΤΙΘ. τοῦ σφάλλεμαι : ἐπιτυγχάνω, κατορθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ. : τὸν ἀναβάτην ἔσφηλαν.

2) τὸ μέσ. μὲ γεν. : οὐκ ἐσφαλτοὶ τῆς ἀληθείας.

Ν. ΕΛΛ. σφάλλω=πταίω, κάνω λάθος, πλανῶμαι.

* σφάττω ἢ σφάζω (οὐδέποτε σφάσσω)=1) σφάζω, 2) θυσιάζω, 3) φονεύω. πρτ. ἔσφαττον καὶ ἔσφαζον, [μέλλ. σφάζω], ἀόρ. ἔσφαξα, [πρκ. ἔσφακα, ὑπερσ. ἐσφάκειν].

• Μέσ. καὶ Παθ. σφάττομαι καὶ σφάζομαι, [πρτ. ἐσφαττόμην], παθ. μέλλ. σφαγήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσφαξάμην, [παθ. ἀόρ. ἀ' ἐσφάχθην], παθ. ἀόρ. β' ἐσφάγην, πρκ. ἔσφαγμαι.

ΠΑΡΑΓ. σφαγή, σφάγιον, σφαγεύς, [σφαγεῖον, σφαγίς, σφάγμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. σφαγ- καὶ τὸ πρόσφ. -j, σφαγ-j-ω, σφάζ-ω ἢ σφάτ-τω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις : ἀπό, ἐπί, κατά, πρό.

ΣΥΝΩΝ. ἀποκτείνω, φονεύω, θύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ἡ δὲ σφάττει ἑαυτήν.

Ν. ΕΛΛ. σφάζω.

σχίζω=1) σχίζω, διαιρῶ, διαχωρίζω. πρτ. ἔσχιζον, μέλλ. σχίσω, ἀόρ. ἔσχισα.

• Μέσ. καὶ Παθ. σχίζομαι, πρτ. ἐσχιζόμην, παθ. μέλλ. σχισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσχίσθην, πρκ. ἔσχισμαι.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

σχίσω (μέλλ.)=τοῦ σχίζω.

σχήσω (μέλλ.)=τοῦ ἔλω.

ΠΑΡΑΓ. σχίσις, ἄσχιτος, [σχισμός, σχίζα, σχιστός, σχίσμα, πολυσχιδής (=ὁ πολυμερής)]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. σχινδ- (λατ. scindo=σχίζω) προήλθε τὸ θ. σχιδ- καὶ μὲ τὸ πρόσφ. -j, σχιδ-j-ω σχίζω

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις : ἀπό, διά, κατά, περί.

ΣΥΝΩΝ. διαιρῶ, διατέμνω, διαχωρίζω, τέμνω, ρήγνυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ξύλα τις σχισάτω.

Ν. ΕΛΛ. σχίζω καὶ σκίζω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) διέρχομαι·ταχέως ἀπὸ κάπου. «σχίζει τὸν ἀέρα». σύνθ διασχίζω ξεσχίζω.

σκολάζω=1) δὲν ἔχω ἀσχολίαν, ἀπασχόλησιν, ἀναπαύομαι, 2) εὐκαιρῶ νὰ πράξω κάτι, 3) χρονοτριβῶ. πρτ. ἐσχόλαζον, [μέλλ. σχολάσω], ἀόρ. ἐσχόλασα, πρκ. ἐσχόλακα.

ΠΑΡΑΓ. [σχόλασις, σχολασμός, σχολαστήριον, σχολαστής, σχολαστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. σχολή σχολάζω, ὅπως ἀπὸ τὸ ἀγορά, ἀγοράζω.

ΣΥΝΘ. με την πρόθεσιν σύν.

ΣΥΝΩΝ. άργω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με γεν. ή με την άπο και γεν. : οί Ἄρκάδες έσχόλασαν άπό τοῦ Κρώμνου.

2) με δοτ. . πριν σχολάσαι αυτόν (ύποκ.) τοίς φίλοις.

3) με άπαρ. : ώς μή σχολάζωσι μήτε μένειν μήτε άναστρέφουσαι. ὁ Κύρος οὐκ έσχόλαζεν. ύπακούειν:

4) με έμπρόθ. προσδ. : οὐδέ προς ταῦτα έσχόλασα.

Ν. ΕΛΛ. σχολάζω=1) άργώ, άναπαύομαι. 2) παύω νά έργάζωμαι ή άπολύομαι άπό την έργασίαν. 3) τελειώνω τό μάθημα, την έργασίαν: «έσχόλασαν οί μαθηταί».

* σφάζω=1) σώζω, διασώζω, διατηρῶ, διαφυλάττω. πρτ. *έσωζον*, μέλλ. *σώσω*, άόρ. *έσωσα*, πρκ. *σέσωκα*.

• Μέσ. και Παθ. *σφάζομαι*, πρτ. *έσωζόμην*, μέσ. μέλλ. *σώσομαι*; παθ. μέλλ. και με μέσ. σημασ. *σωθήσομαι*, μέσ. άόρ. *έσωσάμην*, παθ. άόρ. και με μέσ. σημασ. *έσώθην*, πρκ. *σέσωμαι και σέσωμαι*, ύπερσ. *έσεσώμην και έσεσώσμην*.

ΠΑΡΑΓ: σωτήρ, σωος, τά σῆστρα, σωτος, [σωστέος, σωστις, σωσμα, σωστικός, σωστός].

ΕΤΥΜ. τό ρήμα σχηματίζεται άπό δύο θέματα. 1) άπό τό θ: σωιδ- και τό ήπρόσφ. j, σωιδ-j ω σφζ- σφζ-ω. 2) άπό τό θ σασ- σω- σώ-σω κλπ.

ΣΥΝΘ. με τάς προθέσεις άνά, άπό, διά, περί, έκ.

ΣΥΝΩΝ. διαφυλάττω, διατηρῶ, έλευθερῶ, άπαλλάττω, τηρῶ.

ΑΝΤΙΘ. άπόλλυμι, άποβάλλω, άναιρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : τά δντα αυτός τε έσωζόμην και τόν πατέρα έσωζον.

2) με αίτιατ. και γεν. ή με αίτιατ. και έμπρόθ. προσδ. κατά γενικήν : σφζει αύτη έκ θανάτου τοῦς άνθρώπους.

Ν. ΕΛΛ. σώζω και σώνω=δ,τι και εις τά άρχαία. «ή παρέμβασίς του έσωσε την κατάστασιν», σύνθ. διασώζω, περισώζω.

Τ

* ταραττω και ταρασσω=διαταράσσω, προκαλῶ ταραχήν, 3) διεγείρω, 4) φοβίζω. πρτ. *έταραττον και έταρασσον*, μέλλ. *ταράξω*, άόρ. *έταραξα*, [πρκ *τετάραχα*, ύπερσ. *έτεταράχειν*].

• Μέσ. και Παθ. *ταράσσομαι και ταραττομαι*, πρτ. *έταραττόμην και έταρασσόμην*, μέσ. μέλλ. και με παθ. σημασ. *ταράξομαι*, [παθ. μέλλ. *τάραχθήσομαι*], παθ. άόρ. και με μέσ. σημασ. *έταράχθην*, πρκ. *τετάραγμα*, ύπερσ. *έτεταράγμην*.

ΠΑΡΑΓ. ταραχή, τάραχος, ἀτάρακτος, [τάραγμα, ταραξίας, τάραξις, διαταραχή].

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. ταραχ- καὶ τὸ πρόσφ. -j, ταραχ j ω τaráσσω ττω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις ἀνά, διά, ἐκ, σύν.

ΣΥΝΩΝ. κινῶ, ἐρεθίζω, παροξύνω, διεγείρω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : τοῦτο δὴ πρῶτον αὐτὸν τaráττει.

Ν. ΕΛΛ. τaráττω καὶ τaráζω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. σύνθ. διαταράσσω, συνταράσσω.

- τάττω καὶ τάσσω=βάζω εἰς τάξιν, παρατάσσω, τακτοποιῶ, 2) ὀρίζω, 3) διατάσσω, παραγγέλλω, 5) προσδιορίζω. πρτ. ἔταττον καὶ ἔτασσον, μέλλ. τάξω, ἄορ. ἔταξα, πρκ. τέταχα, ὑπερσ. ἔτετάχειν.

- Μέσ. καὶ Παθ. τάττομαι καὶ τάσσομαι, πρτ. ἔταττόμην καὶ ἔτασσομένην, μέσ. μέλλ. τάξομαι, παθ. μέλλ. ταχθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἔταξάμην, παθ. ἄορ. α' καὶ με μέσ. σημασ. ἐτάχθην [καὶ παθ. ἄορ. β' ἐτάγην], πρκ. τέταγμαι, ὑπερσ. ἔτετάγμην, τετελι μέλλ. τετάξομαι.

ΠΑΡΑΓ. τάγμα, ταγὸς (=ἄρχων ἐν Θεσσαλίᾳ), τακτέον, τακτός, τάξις, ἀτακτος, ἐπιτακτικός, [ταγή, διαταγή].

ΕΤΥΜ. ἀπο τὸ θ. ταγ- καὶ τὸ πρόσφ. -j, τάγ j ω τάττω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις ἀντί, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, παρά, μετά, πρό, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. εὐτρεπίζω, διατίθημι, ἐξαρτύω, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : ἔταξε τοὺς ὀπλίτας.

2) με αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. : εἰ δ' ὑμεῖς τάττετέ με ἡγεῖσθαι.

3) με δοτ. καὶ αἰτιατ. : ἐκέλευον τάξαι τῷ ναύτῃ δραχμὴν

4) με ἐμπρόθ. ἢ ἐπιρρ. προσδ. : ἐτάχθησαν οὖν ἐπὶ τεττάρων.

Ν. ΕΛΛ. τάζω=ὑπόσχομαι. «τοῦ ἔταξα ἓνα δῶρο». σύνθ. διατάζω, κατατάσσω, παρατάσσω, ὑποτάσσω, προστάζω κλπ.

- * τείνω=1) τεντώνω, ἐκτείνω, ἀπλώνω, 2) καταβάλλω προσπαθείας. πρτ. ἔτεινον, μέλλ. τενῶ, ἄορ. ἔτεινα, πρκ. τέτακα.

- Μέσ. καὶ Παθ. τείνομαι, πρτ. ἔτεινόμην, μέσ. μέλλ. τενοῦμαι, παθ. μέλλ. ταθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐτεινάμην, παθ. ἄορ. ἐτάθην, πρκ. τέταμαι, ὑπερσ. ἔτετάμην.

Ἐντικατάστασ ς ἐνεργ. ἐνεστ., μέλλ., ἄορ. καὶ παθ. ἄορ.

	ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	τείνω	τείνω	τείνομι	τεῖνε	τεῖνειν	τείνων
μέλλ.	τενῶ	—	τενοῖμι	—	τενεῖν	τενῶν
ἄορ.	ἔτεινα	τείνω	τείναιμι	τεῖνον	τεῖναι	τείνας
παθ. ἄορ.	ἐτάθην	ταθῶ	ταθείην	τάθητι	ταθήναι	ταθείς

Πρόοχε τὰ ὁμόηχα

<p>τείνω (ἐνεστ.), ἔτεινον (πρτ.)=τοῦ τείνω. τίνω (ἐνεστ.), ἔτινον (πρτ.)=τοῦ τίνω.</p>
--

ΠΑΡΑΓ. τάσις, ταινία, τένων, τόνος, ἀτενής, [ἐντατικός, τατός, ἔκτατός].
ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀρχ: θ. **τεν-** (λατ: *teneo*=κρατῶ) προέρχονται τὰ θ.:
 1) **τεν-** καὶ μὲ τὸ πρόσφ. -j, **τεν-j-ω** **τέν-νω** **τείνω**. 2) ἀπὸ τὸ θ.
τεν- μὲ μετάπτωσιν τὰ θ. **ταν-** καὶ **τα-** **ἐ-τά-θην**.

ΣΥΝΩΝ. μὲ πλείστας προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. ἀναπτύσσω.

ΑΝΤΙΘ. χαλῶ, παρήμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μιθ. μὲ αἰτιατ.: τὰ δὲ δίκτυα τεινέτω ἐν ἀπέδοις

2) ἀμιθ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ. Ἐτεινον ἄνω πρὸς τὸ ὄρος:

Ν ΕΛΛ. **τείνω**=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2)κατευθύνομαι, ἀποβλέπω.
 ἀποσκοπῶ σύνθ. **ἐκτείνω** **ἐπιτείνω**, **παρατείνω**, **διατείνομαι**=ὑπο-
 στηρίζω «διατείνεται ὅτι ἔχει δίκαιον» **συντείνω** κλπ.

τειχίζω=ἐγείρω **τείχος**, 2) ὀχυρώνω, **περιτειχίζω**, 3) οἰκοδομῶ **πρτ.**
ἐτειχίζον, μέλλ. **τειχιῶ**, ἄορ. **ἐτείχισα**, **πρκ.** **τετείχικα**.

• Μέσ. καὶ Παθ. **τειχίζομαι**, **πρτ.** **ἐτειχιζόμην**, μέσ. μέλλ. **τειχιοῦ-**
μαι, μέσ. ἄορ. **ἐτειχισάμην**, **παθ.** ἄορ. καὶ μὲ μέσ. σημασ. **ἐτει-**
χίσθην, **πρκ.** **τετείχισμαι**, ὑπερσ. **ἐτετειχίσμην**.

Δι' ὁμόηχα βλ. **τυγχάνω**.

ΠΑΡΑΓ. τείχισις, τείχισμα, τειχισμός, ἀτείχιστος, [τειχιστής].

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **τείχος** θ. **τειχίδ-** καὶ τὸ πρόσφ. -j, **τειχίδ-j-ω**
τειχίζω, κατὰ τὰ ὀδοντικόληκτα εἰς **-ίζω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, περί, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ὀχυρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ἐτειχίζης τε τὰ ἐρόματα.

τεκμαίρομαι· ἀποθ.=δηλώνω, διατάσσω, ἀποφασίζω, 2) συμπεραί-
 νω, εἰκάζω, 3) κρίνω. **πρτ.** **ἐτεκμαιρόμην**, μέλλ. **τεκμαροῦμαι**,
 ἄορ. **ἐτεκμηράμην**.

ΠΑΡΑΓ. τέκμαρσις, τεκμαρτός, τεκμήριον

ΕΤΥΜ. ἀπὸ οὐσιασ. **τέκμαρ** (=ὠρισμένον σημεῖον, τέρμα, σκοπός) θ.
τεκμαρ- καὶ τὸ πρόσφ. -j, **τεκμαρ-j-ομαι** **τεκμαίρομαι**.

ΣΥΝΘ. συντεκμαίρομαι.

ΣΥΝΩΝ. εἰκάζω, ὑποτεπῶ, συλλογίζομαι, ὑποπτεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: πόθεν τοῦτο τεκμαίρει;

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. ὄργαν ἢ μὲ αἰτ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ.: τὰ
 καινὰ τοῖς πάλσι τεκμαίρεται.

τεκμήραιο δὲ ἂν τοῦτο καὶ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ναυσίν.

3) μὲ ἀπαρ. ἢ εἰδ: **πρότ.**: ἐτεκμαίρετο δὲ τοῦτο οὕτως ἔξειν
 ἐτεκμαίρετο ἔξ ὅτι οἱ ἵπποι ἀποπαύονται.

* **τελευτῶ** (άω)=1) τελειώνω, ἐκτελῶ, 2) ἀποθνήσκω. πρτ. *ἐτελεύτων*, μέλλ. *τελευτήσω*, ἀόρ. *ἐτελεύτησα*, πρκ. *τετελεύτηκα*, ὑπερσ. *ἐτετελευτήκειν*.

• Μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *τελευτήσομαι*, [παθ. ἀόρ. ἐτελευτήθην].
ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. τελευτή θ *τελευτά-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις ἀπό, καί, ἐν:

ΣΥΝΩΝ. παύω, περαίνω, τελῶ, ληγῶ, ἐξεργάζομαι, ἀποθνήσκω.

ΑΝΤΙΘ ἄρχομαι, ζῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιβ. : πρῶτον ἔτος τοῦ πολέμου ἐτελεύτα.

2) με αἴτια : νοσήσας δὲ τελευτᾷ τὸν βίον.

3) με γεν. : ἐπειδὴν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω.

* **τελῶ** (έω)=1) ἀποτελειώνω, 3) ἐκπληρώνω, 3) ἐκτελῶ, 4) πληρώνω. πρτ. *ἐτέλουν*, μέλλ. *τελῶ*, ἀόρ. *ἐτέλεσα*, πρκ. *τετέλεκα*, ὑπερσ. *ἐτετελέκειν*.

• Παθ. *τελοῦμαι*, πρτ. *ἐτελούμην*, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *τελοῦμαι*], παθ. μέλλ. *τελεσθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐτελεσάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐτελέσθην*, πρκ. *τετέλεσμαι*, ὑπερσ. *ἐτετελέσμην*.

Οἱ τύποι τοῦ ἐνεστ. καὶ μέλλ. συμπίπτουν.

ΠΑΡΑΓ. τελετή, τελεστήρια, τελεστικός, ἀτέλεστος, ἡμιτέλεστος, [τελεστήριον, τελεστής, τελέστωρ, ἐπιτέσεις, ἀποτέλεσμα].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ *τέλος* θ. *τελέσ-ω*, *τελέω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις ἀπό, δια, εἰς, ἐκ, ἐπί, πρό, πρὸς, οὖν, ὑπό:

ΣΥΝΩΝ. περαίνω, ἀνύτω, κατορθῶ, διαπράττομαι, ἐξεργάζομαι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : εἰ ξενικὰ ἐτέλει.

2) με αἰτιατ. καὶ δοτ. : ὁ φόρος, ὃν τελοῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς βασιλεῦσιν

τὸ σύνθετον *διατελῶ* εἶναι συνδεδεικμένον. ἀνυπόδητος καὶ ἀχίτων διατελεῖς:

Ν. ΕΛΛ *τελῶ*=1) ἐκτελῶ, πραγματοποιῶ σύνθ *ἀποτελῶ*, *διατελῶ* ἐκτελῶ, *συντελῶ* κ. ἄ

* **τέμνω**=1) κόπτω, σχίζω, 2) τραυματίζω, 3) δενδροτομῶ, 4) διαιρῶ πρτ. *ἔτεμνον*, μέλλ. *τεμῶ*, ἀόρ. β' *ἔτεμον* [καὶ ἔταμον], πρκ. *τέτμηκα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *τέμνομαι*, πρτ. *ἐτεμνόμην*, μέσ. μέλλ. *τεμοῦμαι*, παθ. μέλλ. *τμηθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. β' *ἐτεμόμην*, παθ. ἀόρ. *ἐτμήθην*, πρκ. *τέτμημαι*, ὑπερσ. *ἐτετμήμην*, τετελ. μέλλ. *ἐκτετμήσομαι*.

Ἀντικατάστασις ἐνεργ. μέλλ. καὶ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ. β'

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
μέλλ.	τεμῶ	—	τεμοῖμι	—	τεμείν	τεμῶν
ἀορ. β'	ἔτεμον	τέμω	τέμοιμι	τέμω	τεμείν	τεμῶν
ἀορ. β'	ἔτεμόμην	τέμωμαι	τεμοίμην	τεμοῦ	τεμέσθαι	τεμόμενος

ΠΑΡΑΓ. τομέος, τομή, ταμίας, τέμαχος, τέμενος, τμήμα, τμήσις, τμη-
τέος, τομός, [τμητός, τόμος].

ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις: ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, κατὰ, παρά, σὺν κί & ι

ΣΥΝΩΝ. κατακόπτω, ἐκκόπτω, σχίζω, μερίζω, κείρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ.: καὶ τὴν γῆν οὐκ ἔτεμνον.

2) με γεν. (διαίρετικήν): καὶ πλεύσαντες ἐς Λευκάδα τῆς
γῆς ἔτεμνον.

* **τίθημι** = 1) θέτω, τοποθετῶ, 2) ὀρίζω, κανονίζω, ἀποφασίζω, 3)
ἀπονέμω, 4) ἐκτιμῶ. πρτ. *ἐτίθην*, μέλλ. *θήσω*, ἀόρ. β' *ἔθηκα*,
πρκ. *τέθεικα* καὶ *τέθηκα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *τίθεμαι*, πρτ. *ἐτιθέμην*, μέσ. μέλλ. *θήσομαι*,
παθ. μέλλ. *τεθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. β' *ἐθέμην*, παθ. ἀόρ. *ἐτέθην*,
μέσ. πρκ. *τέθειμαι*, παθ. πρκ. *κεῖμαι*, παθ. ὑπερσ. *ἐκείμην*.

Ἐντικατάτασις ἐνεστ. καὶ ἀορ:

	ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	τίθημι	τιθῶ	τιθείην	τίθει	τιθέναι	τιθείς
ἀόρ. β'	ἔθηκα	θῶ	θείην	θές	θείναι	θείς
ἐνεστ.	τίθεμαι	τιθῶμαι	τιθείμην	τίθεσο	τίθεσθαι	τιθέμενος
ἀόρ.	ἔθέμην	θῶμαι	θείμην	θοῦ	θέσθαι	θέμενος

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

θήσω—θήσομαι (μέλλ.), τέθεικα (πρκ.), =τοῦ τίθημι.

θύσω—θύσομαι (μέλλ.), τέθυκα (πρκ.), τοῦ θύω.

τέθειμαι (πρκ.), =τοῦ τίθεμαι.

τέθυμαι (πρκ.), =τοῦ θύομαι.

ΠΑΡΑΓ. θέσις, θέμις, θεσμός, θέμα, θέτης, θετέος, θήκη, θῆμα, σύν-
θετος, ἐπίθετος, ἐγκάθετος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θι-θη- καὶ θε- καὶ με ἐνεστ. ἀναδιπλασμὸν *θι-θη-μι*
τί-θη-μι *τί-θε-μαι*.

ΣΥΝΘ. με ὄλος τὰς προθέσεις.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) με αἰτιατ.: Ξενίας ὁ Ἄρκας ἀγῶνα ἔθηκε.

2) με δύο αἰτιατ. (ἢ μία κατηγορ τῆς ἄλλης). καὶ ἐμέ κοι-
ωνόν τῆς ψήφου τίθετε.

3) με αἰτιατ. καὶ γεν. κατηγ.: τὸ ἀπολωλεκέναι πολλὰ τῆς
ἡμετέρας ἀμελείας ἂν τις θείη.

4) με αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.: καὶ τίθημι στασιάζειν αὐτούς.

τὸ μέσον 1) με αἰτιατ.: οὔτε ἐν τῷ ἄστει ἔθετο τὰ ὄπλα

2) με δύο αἰτιατ. (ἢ μία κατηγ. τῆς ἄλλης): ἀντία τὰ ὄπλα ἔθετο.

Ν. ΕΛΛ. κυρίως τὸ μέσον σύνθετον *διατίθεμαι*, *προτίθεμαι*, *θέτω* =
1) βάζω, τοποθετῶ, 2) (μτφ.) προτείνω, ὑποβάλλω. «θέτω ὄρον» ἀνα-
θέτω. ἐκθέτω, διαθέτω, παραθέτω, ὑποθέτω.

τίκτω=1) γεννῶ, 2) παράγω, 3) (μτφ.) προξενῶ, προκαλῶ. πρτ. *ἔ-τικτον*, μέσ. μέλλ. *μέ ἐνεργ. σημασ. τέξομαι*, άόρ. β' *ἔτεκον* [καὶ *ἔτεξα*], πρκ. *τέτοκα*.

- Παθ. [τίκτομαι, πρτ. *ἔτικτόμην*, μέσ. μέλλ. *τεκοῦμαι*, παθ. μέλλ. *τεχθήσομαι*, μέσ. άόρ. α' *ἔτεξάμην*, μέσ. άόρ. β' *ἔτεκόμην*, παθ. άόρ. *ἔτέχθην*, πρκ. *τέτεγμαι*].

ΠΑΡΑΓ. τοκεύς, τόκος, τέκνον, τέκτων, τέχνη.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. τεκ- καὶ μέ μετάπτωσιν *τοκ-* καὶ *τκ-*. Ἀπὸ τὸ θ. *τκ-* μέ ἐνεστωτ. ἀναδιπλ. καὶ μέ μετάθεσιν τῶν συμφῶνων *τκ* σχηματίζεται ὁ ἐνεστ. *τί κτ-ω*. Τὸ *ι* εἶναι βραχύ,

ΣΥΝΘ. μέ τὰς προθέσεις ἀπό, ἐκ, ἐν, οὖν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ: γεννῶ, φυτεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μέ αἰτιατ. : ἢ ταχύ πολὺ πῦρ τέξεται.

- * **τιμωρῶ** (έω) = 1) βοηθῶ, 2) ἐκδικουῖμαι. μέλλ. *τιμωρήσω*, άόρ. *ἐτιμώρησα*, πρκ. *τετιμώρηκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *τιμωροῦμαι* (=τιμωρῶ, κολάζω). πρτ. *ἐτιμωρούμην*, μέσ. μέλλ. *τιμωρήσομαι*, παθ. μέλλ. *τιμωρηθήσομαι*, μέσ. άόρ. *ἐτιμωρησάμην*, παθ. άόρ. *ἐτιμωρήθην*, πρκ. *τετιμώρημαι*, ὑπερσ. *ἐτετιμωρήμην*.

ΠΑΡΑΓ. τιμώρημα, τιμώρησις, τιμωρητέος, [τιμωρητής]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθετον *τιμωρῆς* θ. *τιμωρέ-ω*, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. μέ τὰς προθέσεις ἀντί καὶ πρό.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ *τιμωρῶ* : βοηθῶ, ἀμύνω, ἀρήγω, ἐπικουρῶ. Τοῦ *τιμωροῦμαι* : κολάζω, ζημιῶ, δίκην λαμβάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) μέ δοτ. : ἐκέλευον ἐλάυνειν τοῖς θεοῖς *τιμωροῦντες*
2) μέ αἰτιατ. : εἰ *τιμωρήσεις* τὸν φόνον.

τὸ μέσ. 1) μέ αἰτιατ. : οὐδὲ ὡς ἐχθρὸν ἑαυτοῦ με *τιμωρεῖται*.

2) μέ αἰτιατ. καὶ γεν. αἰτίας : ἐάν τούς παρόντας τῆς ἐξαπάτης *τιμωρησώμεθα*

3) μέ ἔξηρτ. πρὸτ. : ἔξεστιν ὑμῖν *τιμωρήσασθαι* εἰ τι ποτε *ἠδικήκασι*.

Ν. ΕΛΛ. *τιμωρῶ*=ἐπιβάλλω *τιμωρίαν*. «θά σέ *τιμωρήσω* διὰ τὴν ἀταξίαν σου».

τίνω=1) πληρώνω χρέος ἢ ἀποζημιῶσιν, ἀποζημιώνω, 2) ἐκδικουῖμαι, πρτ. *ἔτινον*, μέλλ. *τίσω* καὶ *τείσω*, άόρ. *ἔτισα* καὶ *ἔτεισα*, πρκ. *τέτικα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. [τίνομαι. μέλλ. *τίσομαι*], μέσ. άόρ. *ἔτισάμην* καὶ *ἔτεισάμην*, παθ. άόρ. *ἔτίσθην* καὶ *ἔτεισθην* πρκ. *τέτισμαι*, ὑπερσ. *ἐτετείσμην*.

Δι' ὁμῶχη βλέπε *τείνω*

ΠΑΡΑΓ. τίσις, ἔκτισις, ἔκτισμα, [ἀπότισις].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θ. **τει-** μετὰπτ. **τι-** και τὸ πρόσφ. **-ν-** **τί-ν-ω**. Τὸ **ι** εἰς τὸν ἔνεργ., **μέλλ.**, **ἀόρ.** και **πρκ.** εἶναι **μακρόν**.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθέσεις : ἀπό, ἐκ.

ΣΥΝΩΝ. τιμωροῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ. : ἐκεῖνος δὲ **τεισει** τήνδε δίκην.

2) μετὰ αἰτιατ. και δοτ. : εἶονται δεῖν **τίνειν** και μισθὸν αὐτοῖς (ἰατροῖς).

3) μετὰ αἰτιατ. και γεν. (αἰτίας). τίσεις δὲ αὐτῶν τὴν προσήκουσαν τιμωρίαν.

Ν. ΕΛΛ. ἀποτίω=πληρώνω κάτι ὡς χρέος ἢ ὡς φόρον ἢ ὡς ποινήν. «ἀποτίω φόρον τιμῆς». ἐκτίω=1) πληρώνω, ἐξοφλῶ, 2) (μτφ.) ἐκτελῶ. «ἐκτίει ποινήν».

* **τιτρώσκω**=1) πληγώνω, τραυματίζω, 2) βλάπτω. πρτ. **ἐτίτρωσκον**, μέλλ. **τρώσω**, ἀόρ. **ἔτρωσα**, [πρκ. **τέτρωκα**, ὑπερσ. **ἔτετρώκειν**].

• Παθ. **τιτρώσκομαι**, πρτ. **ἐτιτρωσκόμην**, [μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασ. **τρώσομαι**], παθ. μέλλ. **τρωθήσομαι**, παθ. ἀόρ. **ἐτρώθη**, πρκ. **τέτρωμαι**, ὑπερσ. **ἔτετρώμην**.

ΠΑΡΑΓ τρωτός, ἄτρωτος, τραῦμα.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ Ϛ. **τρω-** και μετὰ ἔνεστ. ἀναδιπλ. **τι-τρω-** και τὸ πρόσφ. **-σκ-** **τι-τρώ-σκ-ω**

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθέσεις κατὰ και σύν.

ΣΥΝΩΝ πλήττω, τραυματίζω.

ΣΥΝΤΑΞ μετὰ αἰτιατ. : και πολλοὺς ἐτίτρωσκον.

* **τρέπω**=στρέφω, ὀδηγῶ, διευθύνω πρὸς. πρτ. **ἔτρεπον**, μέλλ. **τρέψω**, ἀόρ. **ἔτρεψα** [και β' ἔτραπον], πρκ. **τέτρεφα**.

• Μέσ. και Παθ. **τρέπομαι**, πρτ. **ἐτρεπόμην**, μέσ. μέλλ. **τρέψομαι**, [παθ. μέλλ. β' **τραπήσομαι**], μέσ. ἀόρ. α' **ἐτρεψάμην**, μέσ. ἀόρ. β' **ἐτραπόμην**, παθ. ἀόρ. α' **ἐτρέφθην**, παθ. ἀόρ. β' **ἐτράπη**, πρκ. **τέτραμμαι**, ὑπερσ. **ἔτετράμμην**.

Ἐντικατάστασις μέσ. και παθ. ἀόρ. β'.

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ	προστ	ἀπαρ.	μτχ.
ἐτρεψάμην	τρέψωμαι	τρεψαίμην	τρέψαι	τρέψασθαι	τρεψάμενος
ἐτραπόμην	τράπωμαι	τραποίμην	τραποῦ	τραπέσθαι	τραπόμενος
ἐτρέφθην	τρεφθῶ	τρεφθείην	τρέφθητι	τρεφθῆναι	τρεφθεῖς
ἐτράπη	τραπῶ	τραπείην	τράπητι	τραπῆναι	τραπεῖς

Πρόσεχε τὰ ὁμῶχηα

τέτροφα (πρκ.), τέτραμμαι (πρκ.)=τοῦ τρέπω
τέτροφα (πρκ.), τέθραμμαι (πρκ.)=τοῦ τρέφω

ΠΑΡΑΓ. τροπή, τρόπος, τροπαῖον, ἐπίτροπος, [ἐντροπή, ὑποτροπή].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ: **τρεπ-** **τρέπ-ω** καὶ μὲ μετὰπτωσιν **τροπ-** καὶ **τραπ-**:

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀνά, ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, παρὰ, περί, πρό, πρὸς.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. καὶ μέσον μὲ αἰτιατ.: ἦν δὲ τις αὐτῶν τρέψη τὰς γνώμας.

2) τὸ μέσον μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: οἱ μὲν πελταστοὶ εἰς ἀρπαγὴν ἐτρέποντο.

ΕΛΛ. **τρέπω**=κάμνω κάποιον νὰ στραφῆ, ἀλλάζω κάτι, μεστρέπω. σύνθ. ἀποτρέπω, ἐπιτρέπω, προτρέπω, ἀνατρέπω.

- **τρέφω**=παρέχω τροφήν, τρέφω, ἀνατρέφω, 3) ἐκπαιδεύω. πρτ. *ἔτρεφον*, μέλλ. *θρέψω*, ἄορ. *ἔθρεψα*, [πρκ. *τέτροφα*].
- Μέσ. καὶ Παθ. *τρέφομαι*, *ἐτρεφόμεν*, μέσ. μέλλ. καὶ μὲ παθ. σημασ. *θρέψομαι*, παθ. μέλλ. β' *τραφήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἔθρεψάμην*, παθ. ἄορ. α' *ἐθρέφθην*, παθ. ἄορ. β' *ἐτράφην*, πρκ. *τέθραμμαι*, ὑπερσ. *ἐτεθράμμην*.

* Ἀντικατάστασις μέσ. καὶ παθ. ἄορ.

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔθρεψάμην	θρεψομαι	θρεψαίμην	θρέψαι	θρέψασθαι	θρεψάμενος
ἔθρεφθην	θρεφθῶ	θρεφθείην	θρέφθητι	θρεφθῆναι	θρεφθεῖς
ἐτράφην	τραφῶ	τραφείην	τράφητι	τραφῆναι	τραφεῖς

Δι' ὁμῶχηα βλέπε **τρέπω**.

ΠΑΡΑΓ. θρέμμα, τροφεῖα, τροφός, τροφή, τροφεύς, εὐτραφής, [θρέψις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **θρεφ-**, **τρεφ-**, **τρέφ-ω**. Ἀπὸ τὸ θ. **θρεφ-** **τρεφ-** καὶ μὲ μετὰπτωσιν **τραφ-** **ἐ-τράφ-ην** καὶ **τροφ-** **τέ-τροφ-α**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀντί, διά, ἐκ ἐν, παρὰ, σύν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. σιτίζω:

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: τοὺς δὲ Πλαταιῆς ἔτρεφον οἱ Πελοποννήσιοι.

Ν. ΕΛΛ. **τρέφω** καὶ **θρέφω**=1) δίδω τροφήν, διατρέφω, 2) παχύνω. **διατρέφω**.

τρέχω πρτ. *ἔτρεχον*, (βλέπε **θέω**).

* **τρίβω**=1) τρίβω, ἀλέθω, 2) φθείρω, καταστρέφω. πρτ. *ἔτριβον*, μέλλ. *τρίψω*, ἄορ. *ἔτριψα*, πρκ. *τέτριφα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *τρίβομαι*, πρτ. *ἐτριβόμεν*, μέλλ. *τρίψομαι*, [παθ. μέλλ. α' *τριφθήσομαι*], παθ. μέλλ. β' *τριβήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐτρι-*

ψάμην, παθ. ἄορ. α' *ἐτρίφθην*, παθ. ἄορ. β' *ἐτρίβην*, πρκ. *τέτριμμαί*. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἀττ. πεζ. συνήθως σύνθ. καὶ κυρίως μὲ τὴν πρόθ. : *διά* : *διατρίβω* = 1) περνῶ τὸν καιρὸν μου, χρονοτριβῶ, 2) ἀσχολοῦμαι μὲ κάτι.

ΠΑΡΑΓ. τριβή, τρίβων, τριμμός, περίτριμμα, ἐντριβής, τρίψις, ἐπίτριπτος (=ὁ δόλιος), παιδοτρίβης, [τριπτήρ, τριπτήριον, τρίπτης, τριπτός, τρίμμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *τριβ-* *τρίβ-ω*. Τὸ *ι* εἶναι βραχὺ εἰς τὸν ἐνεργ. πρκ. εἰς τὸν παθ. ἄορ. καὶ εἰς τὰ σύνθετα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀφανίζω, ἀναιρῶ, ἀπόλλυμι, λυμαίνομαι, φθείρω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰταιι : ἔτριψε τὸ σκέλος τῇ χειρὶ (δοτ. ὄργ.)

Ν. ΕΛΛ. *τρίβω*=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) καθαρίζω. «*τρίβω τὸ πάτωμα*». σύνθ. *συντρίβω*.

* *τυγχάνω*=1) ἐπιτυγχάνω, 2) κτυπῶ ἐπιτυχῶς, 3) εὐρίσκω κατὰ τύχην, 4) συναντῶ, 5) ἀποκτιῶ. πρκ. *ἐτύγχανον*, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *τεύξομαι*, ἄορ. β' *ἔτυχον*, πρκ. *τετύχηκα* [καὶ *τέτευχα*], ὑπερσ. *τετυχηκῶς ἦν*.

● Μέσ. [ἄορ. *ἐτευξάμην* καὶ παθ. *ἐτεύχθην*, πρκ. *τέτευγμαί*].

Ἀντικατάστασις ἄορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔτυχον	τύχῳ	τύχοιμι	τύχε	τυχεῖν	τυχῶν

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα.

τετύχηκα (πρκ.) = τοῦ *τυγχάνω* καὶ *τετείχηκα* (πρκ.) = τοῦ *τειγίζω*

ΠΑΡΑΓ. τύχη, [ἀτυχής, εὐτυχής, ἀνεπίτευκτος ἐπίτευξις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ *τευχ-* καὶ μὲ μετάπτωσιν *τυχ-* *ἔ-τυχ-ον*. Ἐκ τὸ θ. *τυχ-* μὲ τὸ ἐνρινον ἐπένημα *-ν* πρὸ τοῦ *χ* καὶ τὸ πρόσφ. *-αν- τυ-ν-χ-αν-ω* — *τυγχάνω*. Ἐκ τὸ θ. *τευχ-* *τευχ-σομαι* *τεύξομαι*. Ἐκ τὸ θ. *τυχ-* καὶ τὸ πρόσφ. *ε(η) τυχε-* *τε-τύχ-η-κα*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, ἐν, ἐπί, παρά, περί, πρὸς, σύν.

ΑΝΤΙΘ. ἀμαρτάνω, σφάλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. : νίκης τε *τετυχήκαμεν* καὶ *σωτηρίας*.

2) μὲ αἰτιατ καὶ γεν. : ταῦτα δέ σου *τυχόντες*.

3) μὲ κατηγ. μτχ. : ὁ μὲν οὖν πρεσβύτερος παρῶν *ἐτύγχανεν*.

4) ὡς συνδεδ. : εἰ σὺ *τυγχάνεις* ἐπιστήμων τούτων.

Ν. ΕΛΛ. *τυχαίνω*=1) συναντῶ τυχαίως, 2) συμβαίνω, 3) παρευρίσκομαι. «*ἔτυχα* στὴ γιορτὴ *τευ*». *ἐπιτυγχάνω*, *πετυχαίνω*.

Υ

ύβριζω=1) φέρομαι ύβριστικῶς, εἶμαι ύβριστής, 2) προσβάλλω, ἐνοχλῶ, κακομεταχειρίζομαι, 3) (ὡς νομικὸς ὄρος)=κακοποιῶ, δέρω; ἐπιτίθεμαι. πρτ. *ύβριζον*, μέλλ. *ύβριῶ*, ἀόρ. *ύβρισα*, πρκ. *ύβρικα*, ὑπερσ. *ύβρίκειν*.

- Παθ. *ύβρίζομαι*, πρτ. *ύβριζόμην*, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. ύβριοῦμαι], παθ. μέλλ. *ύβρισθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ύβρισθην*, πρκ. *ύβρισμαι*, ὑπερσ. *ύβρίσμην*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ύβρικα (πρκ.), ύβρίκειν (ύπερσ.)=τοῦ ύβρίζω
 ηὔρηκα (πρκ.), ηὔρηκειν (ύπερσ.)=τοῦ εὔρισκω

ΠΑΡΑΓ. ύβρισμα, ύβριστής. ύβριστέος, [ύβριστικός, ύβρισμός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. ύβρις θ. ύβριδ- καὶ μετὸ πρόσφ. -j, ύβριδ-j-ω **ύβρίζω**, κατὰ τὰ ὀδοντικόληκτα εἰς **ίζω**:

ΣΥΝΘ. μετὰς προθ. : ἐξ, ἐπί, πρὸς.

ΣΥΝΩΝ. ἀδικῶ, κακῶς ποιῶ, λοιδορῶ, προπηλακίζω.

ΑΝΤΙΘ. εὖ λέγω, ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, εὐλογῶ, εὖ ποιῶ, σωφρονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. ἢ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. : ὅσα ύβρίζει τις περὶ θεοῦς.

Ν. ΕΛΛ. ύβρίζω καὶ βρίζω=διὰ λόγων ἢ πράξεων ἢ ἐκδηλώσεων προσβάλλω τὴν τιμὴν ἢ τὴν ἀξιοπρέπειαν κάποιου. σύνθ. **έξυβρίζω**.

ύμνῶ (έω)=ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, ἐξυμνῶ. 2) ψάλλω, διηγοῦμαι. πρτ. *ύμνουν*, μέλλ. *ύμνήσω*, ἀόρ. *ύμνησα*, πρκ. *ύμνηκα*.

- Παθ. *ύμνοῦμαι*, πρτ. *ύμνούμην*, [μέλλ. ύμνηθήσομαι], πρκ. *ύμνημαι*.

ΠΑΡΑΓ. ύμνητής, ύμνητέον, [ύμνητις, ύμνητός, ύμνητήρ]:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. ύμνος (ρίζ: ύφ—ύφαίνω) θ. ύμνέ-ω-ῶ:

ΣΥΝΘ. ἐφυμνῶ (=ύμνῶ διὰ κάτι, ἐξυμνῶ).

ΣΥΝΩΝ. ἐγκωμιάζω ἐπαινῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ. : ύμνει τε αἰεὶ τοὺς θεοῦς.

2) μετὰ δύο αἰτιατ. : ἄ μεν τὴν πόλιν ύμνησα.

3) μετὰ εἰδ. πρὸτ. : πάντες ἐξυμνοῦσιν ὡς καλὸν (έστιν) ἢ σωφροσύνη,

Ν. ΕΛΛ. ἐξυμνῶ=ἐγκωμιάζω.

ύπηρετῶ (έω)=1) κωπηλατῶ, 2) ἐκτελῶ βαρεῖαν ἐργασίαν, 3) ύπη-

ρειῶ, ὑπακούω, 4) ὑποστηρίζω. πρτ. *ὑπηρέτουν*, μέλλ. *ὑπηρετήσω*, ἀόρ. *ὑπηρέτησα*, πρκ. *ὑπηρέτηκα*.

- Παθ. *ὑπηρετοῦμαι*, [μέλλ. *ὑπηρετηθήσομαι*, ἀόρ. *ὑπηρετήθην*, πρκ. *ὑπηρέτημαι*].

ΠΑΡΑΓ. ὑπηρέτημα, [ὑπηρέτησις, ἐξυπηρέτησις, ὑπηρετητέον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ εὐσιασ. ὑπηρέτης (ὑπὸ καὶ ἐρέσσω=κωπηλατῶ) θ. ὑπηρετέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ὑπουργῶ, διακονῶ, θεραπεύω

ΑΝΤΙΘ. προστάττω, ἄρχω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ. : τὸν ὑπηρετήσαντα τοῖς νόμοις.

2) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. : ὅσα δοῦλοι δεσπότης ὑπηρετοῦσιν

Ν. ΕΛΛ. ὑπηρετῶ καὶ ὑπερετῶ=1) ἐργάζομαι ὡς ὑπηρέτης, 2) ἔκτελλῶ ὑηρεσίαν (δημοσίαν ἢ στρατιωτικὴν). «ὑπηρετῶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας», 3) ἐξυπηρετῶ. σύνθ. *ἐξυπηρετῶ*, *συνυπηρετῶ*.

- * ὑπισχνοῦμαι (έομαι)· ἀποθ.=1) ὑπόσχομαι, 2) ἀναλαμβάνω, 3) διαβεβαιώνω. πρτ. *ὑπισχνούμην*, μέσ. μέλλ. *ὑποσχθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. β' *ὑπεσχόμην*, πρκ. *ὑπέσχημαι*, ὑπερσ. *ὑπεσχθήμην*.

Ἄντικατάστασις ἀορ. β'

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ὑπεσχόμην	ὑπόσχωμαι	ὑποσχοίμην	ὑπόσχου	ὑποσχέσθαι	ὑποσχόμενος

ΠΑΡΑΓ. ὑπόσχεσις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. σχ- (ἔ-σχον τοῦ ἔχω) καὶ μὲ ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμόν παρὰ τὴν πρόθ. ὑπο, ὑπο-σι-σχ- καὶ τὸ πρόσφ. -νε, ὑπο-σι σχ-νε-ομαι ὑπισχνέομαι, ὑπισχνοῦμαι.

ΣΥΝΩΝ. ἐπαγγέλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. : ἐλευθέρωσιν γὰρ ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς.

2) μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ. : ὑπισχνοῦμαι δ' ὑμῖν χάριν ἀξιαν ἀποδώσειν.

Ν. ΕΛΛ. ὑπόσχομαι=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

ὑποπτεύω=ἔχω ὑποψίαν, ὑποπτεύομαι, ὑποψιάζομαι, δυσπιστῶ. πρτ. *ὑπώπτειον*, [μέλλ. *ὑποπτεύσω*], ἀόρ. *ὑπώπτεισα*, [πρκ. *ὑπώπτεικα*].

- Παθ. *ὑποπτεύομαι* (=εἶμαι ὑποπτος, μὲ ὑποπτέονται). πρτ. *ὑπωπτευόμην*, ἀόρ. *ὑπωπτεύθην*.

ΠΑΡΑΓ. [ὑπόπτεισις, ὑποπτευτέον, ὑποπτευτής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. ὑποπτος (ὑπὸ καὶ οπ=ὄρῳ) θ. ὑποπτεύ-ω, κατὰ τὸ βασιλεύς — βασιλεύω.

ΣΥΝΩΝ. εἰκάζω, ὑπονοῶ, τεκμαίρομαι, ὑποτοπῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : ὑπώπτευε τελευταίην τοῦ βίου:

2) με αίτιατ. και ἀπαρ. : εἰ μὴ ὑπώπτευον ὑμᾶς μεμονώσθαι:

3) με ἐνδ. πρότ. : ὑποπτεύομεν και ὑμᾶς μὴ οὐ κοινοὶ ἀποβῆτε

Ν. ΕΛΛ. ὑποπτεύομαι=δ,τι και εἰς τὰ ἀρχαῖα. «τὸν ὑποπτεύεται».

ὑφαίνω=1) ὑφαίνω, 2) μηχανεύομαι, ἐφευρίσκω, μηχανορραφῶ, 3) κατασκευάζω. πρτ. ὕφαινον, [μέλλ. ὑφανῶ], ἀόρ. ὕφηναι [και ὕφανα, πρκ. ὕφαγκα].

- Μέσ. και Παθ. ὑφαίνομαι, μέσ. ἀόρ. ὕφηνάμην, παθ. ἀόρ. ὕφάνθην, πρκ. ὕφασμαι, [ὑπερσ. ὑφάσμη].

Ἀντικατάστασις ἀορίστων

ἀορίστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ὕφηναι	ὑφῆνω	ὑφῆναιμι	ὕφηνον	ὑφῆναι	ὑφῆνας
ὕφηνάμην	ὑφῆνωμαι	ὑφηνάι- μην	ὕφηναι	ὑφῆνα- σθαι	ὕφηνάμε- νος
ὕφάνθην	ὑφανθῶ	ὑφανθείην	ὕφάνθητι	ὕφανθῆναι	ὕφανθεις

ΠΑΡΑΓ. ὕφάντης, ὕφαντός, ὕφασμα, συνὕφανοις, [ὕφανοις, ὕφαντέον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ υφ- (ὑφος) και τὰ προσφ. αν- και -j, ὕφ-αν-j-ω και με ἐπιρροὴν τοῦ -j, ὑφαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. με ἀπ. πρόθ. : ἀνά, ἐκ, ἐν, παρά, πρό, σὺν.

ΣΥΝΤΑΞ. με ἀπ. κω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, μηχανῶμαι, τεχνῶμαι, κατασκευάζω, ὑφαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. με ἀπ. κω, οἰκοδομῆματα ποικίλα ὕφαινον.

ΣΥΝΤΑΞ. με ἀπ. κω, ὑφαίνω και φαίνω=1) κατασκευάζω ὕφασμα, 2) (μτφ.) κατασκευάζω ἄσπιλον (κακὸν) κρυφά. σύνθ. ἐξυφαίνω, συνυφαίνω.

φαίνω=1) φέρω και εἰς φῶς, 2) ἐπιδεικνύω, φανερώνω, γνωστοποιῶ, 3) ἀποκαλύπτω, 4) μηνύω, καταγγέλλω. πρτ. ἔφαινον, μέλλ. φανῶ, ἀόρ. ἔφηναι, πρκ. πέφαγκα.

- Μέσ. και Παθ. φαίνομαι, ἐφαινόμην, μέσ. μέλλ. φανοῦμαι, [παθ. μέλλ. α' φανθήσομαι], παθ. μέλλ. β' με μέσ. σημασ. φανήσομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἐφηνάμην, παθ. ἀόρ. α' ἐφάνθην, παθ. ἀόρ. β' με μέσ. σημασ. ἐφάνην, πρκ. β' με μέσ. σημασ. πέφηναι και παθ. πρκ. πέφασμαι.

* Αντικατ. ενεργ. ενεοτ., μέλλ. άορ. και παθ. άορ.

δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
φαίνω	φαίνω	φαίνοιμι	φαίνε	φαίνειν	φαίνων
φανῶ	—	φανοῖμι	—	φανείν	φανῶν
έφηνα	φήνω	φήναιμι	φήνον	φήναι	φήνας
έφάνθην	φανθῶ	φανθείην	φάνθητι	φανθῆναι	φανθείς
έφάνην	φανῶ	φανείην	φάνητι	φανῆναι	φανείς

Κλίσις πρκ:

δριστ. πέφασμαι-νσαι-νται, σμεθα-νθε-πεφασμένοι εισί.
άπαρ. πεφάνθαι. **μτχ:** πεφασμένος.

ΠΑΡΑΓ: φάσις, άπόφασις, έμφασις, έπίφασις, καταφανής, έπιφανής κλπ. φανός, φάσμα, συκοφάντης, [φαντός, άφαντος, φάνοις, άπόφανοις, άποφαντικός]:

ΕΤΥΜ. άπό τὸ θ. φαν- και τὸ πρόσφ -j, φαν-j-ω και έπένθεσιν τοῦ -j, φαίνω.

ΣΥΝΘ: με τὰς προθ. : άνά, έπί, κατά, παρά, ύπό, κλπ.

ΣΥΝΩΝ: δηλῶ. άποδείκνυμι, καταγγέλλω, μηνύω, έλέγχω.

ΣΥΝΤΑΞ: τὸ ενεργ. 1) με αίτιατ. . φρουράν φαίνουσιν έπί τοὺς Θηβαίους

2) με αίτιατ. και δοτ. : ὅσα ἡμῖν ὁ θεὸς φανεί:

τὸ μέσ. 1) με άπαρ : ὁ νόμος φαίνεται ἡμᾶς βλάψειν.

2) με κατηγ. μτχ. : Κλέαρχος έπιορκῶν έφάνη.

3) ὡς συνδετικόν : ὁ Ἄγηςίλαος ίδιώτης έφαίνετο.

Ν. ΕΛΛ. φαίνομαι=1) είμαι ὁρατὸς ἢ γίνομαι ὁρατὸς, 2) παρουσιάζομαι, 3) έκδηλώνομαι 4) προμηνύομαι, 5) θεωροῦμαι και ὡς άπρόσωπον φαίνεται. «φαίνεται ὅτι θά βρέξει». σύνθ. άποφαίνομαι, διαφαίνομαι, καταφαίνεται.

φείδομαι· άποθ=1) μεταχειρίζομαι με οίκονομίαν, λυποῦμαι, 2) άποχωρῶ, 4) άποφεύγω. πρτ. έφειδόμεν, μέλλ. φείσομαι, άόρ. έφεισάμην, [πρκ. πέφεισμαι].

ΠΑΡΑΓ. φειδώ άφειδής, φειδωλός, φειστέον.

ΕΤΥΜ. άπό τὸ θ. φειδ- φείδ-ομαι.

ΣΥΝΘ. ύποφείδομαι (=είμαι ὀλίγον φειδωλός).

ΣΥΝΩΝ. σώζω, άπέχομαι ταμιεύομαι.

ΑΝΤΙΘ. αναλίσκω, δαπανῶ, άφειδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με γεν. : Ἄγηςίλαος οὐ χρημάτων έφείδετο.

2) με άπαρ. : μή φείδου, εί τι έχεις διδάσκειν

* **φέρω**=1) βαστῶ, σηκώνω, 2) ύποφέρω, ύπομένω, 3) προσκομίζω, προσφέρω, δίδω, 4) προξενῶ, προκαλῶ, 5) πληρώνω, 6) παράγω,

7) ἀπομακρύνω, 8) κατορθώνω, 9) ὀδηγῶ κάπου. πρτ. ἔφερον, μέλλ. οἶσω, ἄορ. α' ἤνεγκα καὶ β' ἤνεγκον, πρκ. ἐνήνοχα, ὑπερσ. ἐνηνόχειν.

- Μέσ. καὶ Παθ. φέρομαι, πρτ. ἐφερόμην, μέσ. μέλλ. καὶ με παθ. σημασ. οἶσομαι, παθ. μέλλ. οἰσθήσομαι καὶ ἐνεχθήσομαι; μέσ. ἄορ. α' ἤνεγκάμην, παθ. ἄορ. καὶ με μέσ. σημασ. ἠνέχθην, πρκ. ἐνήνεγμαι, ὑπερσ. ἐνηνέγμην.

Ἀντικατάστασις ἄορ.

ὄριστ	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἤνεγκα	ἐνέγκω	ἐνέγκαιμι	ἐνεγκάτω ἐνέγκατε	—	ἐνέγκας
ἤνεγκον	ἐνέγκω	ἐνέγκαιμι	ἐνεγκε	ἐνεγκεῖν	ἐνεγκῶν
ἤνεγκάμην	ἐνέγκωμαι	ἐνεγκαί- μην	ἐνεγκοῦ	ἐνέγκα- σθαι	ἐνεγκάμε- νος
ἠνέχθην	ἐνεχθῶ	ἐνεχθείην	ἐνέχθητι	ἐνεχθῆναι	ἐνεχθεῖς

ΠΑΡΑΓ. φερνή, φορά, φαρέτρα, φερετρον, φόρημα, φορμός, φόρος, φῶρ, δίφρος, διηνεκῆς, οἰστός, οἰστέον, [διένεξις].

ΕΤΥΜ. 1) ἀπό θ. φερ- φέρω, 2) ἀπό τὸ θ. οἰ- οἶ-σω, 3) ἀπὸ τὸ θ. ενεκ- ἢ ενεγκ- ἤνεγκ-ον, ἐνήνοχα.

ΣΥΝΘ. με ὅλας σχεδὸν τὰς προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. ἄγω, κομίζω, ἀνέχομαι, καρτερῶ, ὑπομένω, ἔχω

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) με αἰτιατ. : ἦν (ἐπιστολῆν) ὁ Πέροης ἤνεγκε.

2) με αἰτιατ. καὶ δοτ. : ὁ ἀνὴρ, ᾧ τὸν μισθὸν φερεῖς.

3) με ἐμπρόθ. ἢ ἐπιρρ. προσδ. : ὁ βορέας εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρει τὸ μέσ. 1) με αἰτιατ. : ὥστε οὐ σμικρὸν ἄθλον φέρονται.

2) με ἐμπρόθ. προσδ. : ἀπρονοήτως ἐπὶ τοῦτο φέρονται.

Ν. ΕΛΛ. φέρω καὶ φέρνω=1) σηκώνω, βαστάζω, 2) φορῶ, 3) ὀδηγῶ, καλῶ, 4) εἰσάγω, 5) προξενῶ, προκαλῶ, 6) προβάλλω «συνεχῶς φέρει ἀντιρρήσεις». φέρομαι καὶ φέρνομαι=συμπεριφέρομαι «δὲν ἔμαθον ἂν φέρεται». σύνθ. με ὅλας τὰς προθέσεις.

- * φεύγω=1) φεύγω, τρέπομαι εἰς φυγὴν, 2) ἀποφεύγω, διαφεύγω, 3) κατηγοροῦμαι, 4) ἐξορίζομαι. πρτ. ἔφευγον, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. φεύξομαι καὶ δωρ φευξοῦμαι, ἄορ. β' ἔφυγον, πρκ. πέφευγα, ὑπερσ. ἐπεφεύγειν.

Ἀντικαταστάσις ἄορ. β'

ὄριστ	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ	ἀπαρ	μτχ.
ἔφυγον	φύγω	φύγοιμι	φύγε	φυγεῖν	φυγῶν

ΠΑΡΑΓ. φυγας, φυγή, φευκτός, φευκτέος, διάφευξις, ἄφυκτος, [φευξίς ἄφικτος, φεύξιμος].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ἰσχυρ. θ. φευγ- φεύγ-ω καὶ με μετάπτ. φυγ- ἔ-φυγ-ον

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, δια, ἐκ, κατά, περί, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. αποδιδράσκω, ἀπέρχομαι, ἀπαλλάττομαι.

ΑΝΤΙΘ. διώκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : φοβούμενοι μή φύγωσι πατρίδα.

2) με γεν. : καὶ ἀσεβείας φεύγοντα ὑπὸ Μελήτου.

3) με ἐμπρόθ. προσδ. : ἔφευγον οἱ ἄλλοι πρὸς τὸ ὄρος:

4) με ἀπαρ. : καὶ διδάξαι ἔφυγες

Ν. ΕΛΛ. φεύγω=1) φεύγω, ἀναχωρῶ, 2) δραπετεύω. σύνθ. ἀποφεύγω
ἐκφεύγω καὶ ξεφεύγω, διαφεύγω, καταφεύγω.

- * φημί=1) διακηρύσσω, γνωστοποιῶ, φανερώνω, 2) ἐκθέτω τὰς
σκέψεις μου, 3) διίσχυρίζομαι, διαβεβαιῶ, πιστεύω, εἶμαι τῆς γνώ-
μης. πρτ. ἔφην, μέλλ. φήσω, ἄορ. ἔφησα.

Κλίσις ἐνεστ. καὶ πρτ.

ὄριστ. φημί, φῆς ἢ φῆς, φησί, φαμέν, φατέ, φασί.

ὕποτ. φῶ, φῆς, φῆ, φῶμεν, φῆτε, φῶσι.

εὐκτ. φαίην, φαίης, φαίη, φαίημεν-φαίμεν, φαίητε-φαίτε,
φαίησαν-φαίεν.

προστ. φάθι, φάτω, φάτε, φάντων.

ἀπαρ. φάναι. μτχ. φάσκων, φάσκουσα, φάσκον.

πρτ. ἔφην, ἔφησθα-ἔφης, ἔφη, ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

Δι' ὁμόηχα βλέπε φύω.

ΠΑΡΑΓ. φάσις, φήμη, προφήτης, ὑποφήτης, φατέον:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν θ. φη- φη-μί καὶ τὸ ἀσθενές φα- φα-μέν:

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, ἀπό, κατά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. λέγω, φράζω, φάσκω.

ΑΝΤΙΘ. ἀρνοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με ἀπαρ. (εἰδικ.): Θηβαῖοι ἱπομόσαι φασίν αὐτούς.

- * φθάνω=1) πρᾶττω κάτι τι πρῶτος, 2) ἔρχομαι πρῶτος, προφθάνω.
πρτ. ἔφθανον, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. φθῆσομαι, ἄορ. ἔ-
φθασα καὶ β' ἔφθην, [πρκ. ἔφθακα, ὑπερσ. ἐφθάκειν].
• Παθ. [φθάνομαι, πρτ. ἐφθανόμην, μέσ. ἄορ. ἐφθασάμην, παθ. ἄορ.
ἐφθάσθην].

Ἀντικατάστασις ἄορ. β'

ὄριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
ἐφθην	φθῶ	φθαίην	—	φθῆναι	φθάς

ΕΤΥΜ: 1) ἀπὸ τὸ θ. φθα- καὶ τὸ πρόσφ. -ν- φθά-ν-ω, 2) ἀπὸ τὸ θ.
φθη- ἔφθη-ν.

ΣΥΝΘ. προφθάνω.

ΣΥΝΩΝ. ἀφικνοῦμαι, ἔρχομαι, παραγίγνομαι.

ΑΝΤΙΘ. ὕστερῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : και φθάνουσι τούς πολεμίους.

2) με έπιρρ. ή έμπροθ. προσοδ. : οί δε φθάσαντες εις πόλιν τινά

3) με κατηγ. μτχ. : Κόνων δε ώς έφθη κατακωλυθείς.

Ν. ΕΛΛ. φθάνω και φτάνω=1) έρχομαι, 2) (μτφ.) έπιτυγχάνω, 3) καταντῶ, 4) εκτείνομαι, 5) επαρκῶ. σύνθ προφθάνω, καταφθάνω:

φθέγγομαι· αποθ.=όμιλῶ δυνατά και καθαρά, λαλῶ. πρτ. *έφθεγγόμην*, μέλλ. *φθέγγξομαι*, άορ. *έφθεγγξάμην*, πρκ. *έφθεγγμαι*:

ΠΑΡΑΓ. φθέγμα, φθόγγος, [φθογγή, φθεγκτός, φθεγξίς, έπίφθεγμα].

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. φθεγ- και τὸ πρόσφ. -j, φθεγ-j-ομαι φθέγγ-ομαι:

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. . έπί, παρά, πρός, υπό,

ΣΥΝΩΝ. λέγω, βοῶ, άλαλάζω, κράζω, φημί, φράζω, φωνῶ.

ΑΝΤΙΘ. σιωπῶ, σιγῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. άμτβ. : και άμα έφθέγγξαντο πάντες.

* **φθείρω**=1) καταστρέφω, άφανίζω, 2) διαρπάζω, 3) φονεύω. πρτ: *έφθειρον*, μέλλ. *φθερωῶ*, άορ. *έφθειρα*, πρκ. *έφθαρκα* [και β' *διέφθορα*=είμαι χαμένος].

• Παθ. *φθείρομαι*, πρτ. *έφθειρόμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *φθεροῦμαι*, παθ. μέλλ. β' *φθαρήσομαι*, παθ. άορ. β' *έφθάρην*, πρκ. *έφθαρμαι*, ύπερσ. *έφθάρμην*.

· Αντικαταστασις ένεργ. ένεστ μέλλ. άορ. και παθ. άορ.

όριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
φθείρω	φθείρω	φθέροιμι	φθείρε	φθείρειν	φθείρων
φθερωῶ	—	φθεροῖμι	—	φθερεῖν	φθερῶν
έφθειρα	φθείρω	φθειραιμι	φθείρον	φθείραι	φθείρας
έφθάρην	φθαρῶ	φθαρίην	φθάρηθι	φθαρήναι	φθαρεις

ΠΑΡΑΓ. φθορά, φθόρος, αδιαφθαρτιος, αδιάφθορος. [φθαρμα, φθάρσις, φθαρτός, φθορείς].

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. φθερ- και τὸ πρόσφ. -j, φθερ-j-ω φθέρρω, φθείρω.

Τὸ θ. φθερ- με μετάπτ. γίνεται φθαρ- έ-φθάρ-ην και φθορ. έ-φθορα.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : από, διά κατά.

ΣΥΝΩΝ. άφανίζω, άπόλλυμι, λωβῶμαι, λυμαίνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ με αίτιατ. : έφθειρον τούς έν τῇ πόλει.

Ν. ΕΛΛ. φθείρω=1) βλάπτω. «φθείρει τὴν ύγείαν του», 2) (μτφ) διαφθείρω. σύνθ. διαφθείρω.

* **φοβῶ** (έω)=1) εκφοβίζω, τρομοκρατῶ, 2) αποθαρρύνω. πρτ. *έφόβουν*, μέλλ. *φοβήσω*, άορ. *έφόβησα*.

• Μέσ. *φοβοῦμαι*, πρτ. *έφοβούμην*, μέσ. μέλλ. *φοβήσομαι*, [παθ. φοβηθήσομαι, μέσ. άορ. *έφοβησάμην*], παθ. άορ. με μέσ. σημασ. *έφοβήθην*, πρκ. *πεφοβήμαι*, ύπερσ. *έπεφοβήμην*.

ΠΑΡΑΓ: φόβητρον, φοβητέον, [φόβημα, φοβητός, εκφόβησις].

ΕΤΥΜ. από τὸ οὐσίαο. φόβος θ. φοβέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, ἐκ, κατά, σύν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ φοβοῦμαι : δέδοικα, ὄκνῶ.

ΑΝΤΙΘ. θαρρῶ, τολμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. με αἰτιατ. . αἱ μὲν κάμηλοι ἐφόβουν τοὺς ἵππους·

β) τὸ μέσ. 1) με αἰτιατ. : τὰς σπονδὰς μᾶλλον ἐφοβούμην.

2) με ἐμπρόθ. προσδ. : ἀλλὰ φοβεῖται καὶ περὶ ἐμοῦ καὶ περὶ γυναικός.

3) με ἀπαρ. : φοβοῦμαι διελέγχειν σε.

4) με ἐνδοιαστ. πρότ. . νῦν δὲ φοβούμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἅμα ἡμάρτήκαμεν.

Ν. ΕΛΛ. φοβοῦμαι καὶ φοβᾶμαι=κατέχομαι ἀπὸ φόβον, τρομάζω ἀνησυχῶ. «φοβοῦμαι μὴ κρῦψη».

φράζω=1) ὑποδεικνύω, δηλώνω, 2) λέγω, 3) συμβουλεύω. *πρτ. ἔφραζον, μέλλ. φράσω, ἄορ. ἔφρασα, πρκ. πέφρακα.*

- Μέσ. καὶ Παθ *φράζομαι* (=σκέπτομαι, νομίζω, σχεδιάζω). [*πρτ. ἐφραζόμην, μέσ. μέλλ φράσομαι, μέσ. ἄορ. ἐφρασάμην, παθ. ἄορ. με μέσ. σημασ. ἐφράσθην*], *πρκ. πέφρασμαι.*

ΠΑΡΑΓ φράσις, φραστήρ, φραστέον, εὐφραδής, [ἄφραστος, φραστικός, ἀνέκφραστος].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θ. φραδ- καὶ τὸ πρόσφ. -j, φραδ-j-ω φράζω.

ΣΥΝΩΝ λέγω, φημί, φάσκω, φθέγγομαι, δείκνυμι, φαίνω, διδάσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : καὶ φράζουσι ἃ λέγει

2) με δοτ. καὶ αἰτιατ. : τὰ τριαυτὰ τοῖς μαθηταῖς φράζουσιν

3) με δοτ. καὶ εἰδ. ἀπαρ. : ἀλλὰ ἐκέλευε φράσαι τοῖς ἑαυτοῦ ἵππεσιν ὑποδέχεσθαι.

4) με εἰδ. πρότασιν : φράζε Λυσίῳ ὅτι ἠκούσαμεν λόγων·

φράττω ἢ φράσσω=1) περικλείω διὰ φραγμοῦ, περιφράσσω, 2) ἀσφαλίζω, προστατεύω, ὀχυρώνω. *πρτ. ἔφραττον ἢ ἔφρασσον, μέλλ. φράξω, ἄορ. ἔφραξα, [πρκ. πέφραγα, ὑπερσ. ἐπεφράγην καὶ ἐπεφράκειν].*

- Μέσ. καὶ Παθ. [μέσ. μέλλ. φράζομαι καὶ παθ. μέλλ. α' φραχθήσομαι, β' φραγήσομαι], μέσ. ἄορ. *ἔφραξάμην, παθ. ἄορ. α' ἐφράχθην, β' ἐφράγην*], *πρκ. πέφραγμα.*

ΠΑΡΑΓ. φράγμα, ἀφρακτος, ἀπόφραξις, δίφρακτον, [φραγμός, φράκτης]

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ἀρχικόν θ. φρακ- καὶ με μετάθεσιν φραγ- καὶ τὸ πρόσφ -j, φράγ-j-ω φράττω

ΣΥΝΘ με τὰς προθ. : ἀντί, ἀπό, διὰ, ἐν, περί, σύν.

ΣΥΝΤΑΞ. ἐνεργ. καὶ μέσον με αἰτιατ. : ἐφράξαντο τὸ τεῖχος.

Ν. ΕΛΛ. φράζω=1) κατασκευάζω φραγμόν, περικλείω με φράκτην, 2) ἀποφράσσω.

- * **φροντίζω**=1) σκέπτομαι, μελετώ, μεριμνώ, προσέχω. 2) εξετάζω: πρτ. *ἐφρόντιζον*, μέλλ. *φροντιῶ*, ἄορ. *ἐφρόντισα*, πρκ. *πεφρόντισκα*.
- Παθ. *φροντίζομαι*, [μέσ. μέλλ. φροντιοῦμαι, πρκ. πεφρόντισμαι].
- ΠΑΡΑΓ. φροντιστής, ἀφρόντιστος, φροντιστέον.
 ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. φροντίς -ίδας θ. φροντίδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, φροντίδ-j-ω, φροντίζω.
 ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθεσιν ἐκ.
 ΣΥΝΩΝ. ἐπιμέλομαι, κήδομαι, μεριμνώ, προμηθοῦμαι, προνοῶ;
 ΑΝΤΙΘ. ἕμελῶ, ὀλιγώρω.
 ΣΥΝΤΑΞ. 1) με γεν. ἢ με ἐμπρόθ. προσδ. εἰς γεν. : πρῶτον μὲν οὐ πολέμων φροντιεῖς.
 2) με αἰτιατ. : ἄλλὰ καὶ τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα;
 3) με ἐξηρητ. πρότασιν : ἀλλὰ φροντίζουσι τί ποτε τοῦτ' ἔστι.
 Ν. ΕΛΛ. φροντίζω = μεριμνώ, ἐπιμελοῦμαι. «φροντίζει πολὺ τὴν ὑγείαν του».
- * **φυλάττω ἢ φυλάσσω**=1) φυλάττω, 2) ἀγρουπνῶ, 3) προσέχω, 4) προστατεύω, ὑπερασπίζω, 5) παραφυλάττω, καραδοκῶ. πρτ. *ἐφύλαττον* καὶ *ἐφύλασσον*, μέλλ. *φυλάξω*, ἄορ. *ἐφύλαξα*, πρκ. *πεφύλαχα*.
- Μέσ. καὶ Παθ. *φυλάττομαι* καὶ *φυλάσσομαι*, πρτ. *ἐφυλαττόμην* καὶ *ἐφυλασσόμην*, μέσ. μέλλ. καὶ με παθ. σημασ. *φυλάξομαι*, [παθ. μέλλ. φυλαχθήσομαι], μέσ. ἄορ. *ἐφυλαξάμην*, παθ. ἄορ. *ἐφυλάχθην*, πρκ. *πεφύλαγμαι*, [ὑπερσ. ἐπεφυλάγμην].
- ΠΑΡΑΓ. φυλακή, φυλακτήριος, φυλακτέος, ἀφύλακτος, [φυλακτήρ, φυλάκτωρ, φυλάκιος, φύλαγμα, φυλακείον].
 ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. φύλαξ θ. φυλακ- καὶ τὸ πρόσφ. -j φυλακ-j-ω φυλάττω.
 ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, διά, παρὰ, πρό, οὖν.
 ΣΥΝΩΝ. φρουρῶ, τηρῶ
 ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) με αἰτιατ. : τὼς γε μὴν πολεμίους ἱππεῖς φυλάττουσι
 2) με αἰτιατ. καὶ τελ. ἄπαρ. : ὅπως φυλάσσοιεν μηδένα ἀπὸ Κορίνθου περαιοῦσθαι.
 3) με ἐμπρόθ. προσδ. : ἐφύλαττον περὶ τὰ βασίλεια.
 4) με ἐξηρητ. πρότασ. : ἐφύλαττε μὴ λάθοι αὐτόν ὁ πατήρ ἐξελεῖων
 τὸ μέσ. 1) με αἰτιατ. : ὄρω σὲ φυλαττόμενον ἡμᾶς.
 2) με γεν. : φυλοσσομένους τῶν νεῶν.
 3) με ἐξηρητ. πρότ. : φυλάττου ὅπως μὴ ποιήσης.
 Ν. ΕΛΛ. φυλάττω, φυλάσσω καὶ φυλάω ἢ φυλάγω=1) προσέχω, φρουρῶ, 2) διατηρῶ, 3) ἐνεδρεύω. σύνθ. διαφυλάττω, παραφυλάττω, προφυλάσσω.
- * **φύω**=γεννῶ, παράγω, κάνω νὰ φυτρώσῃ κάτι. πρτ. *ἔφυσον*, [μέλλ. φύσω καὶ φυήσω], ἄορ. *ἔφυσα*.

- Μέσ. και Παθ. φύομαι, πρτ. ἐφυόμην, μέσ. μέλλ. φύσομαι, παθ. μέλλ. β' φυήσομαι, ἐνεργ. ἀόρ. β' με μέσ. και παθ. σημασ. ἔφυν (=ἐγεννήθην), [παθ. ἀόρ. β' ἐφύην], ἐνεργ. πρκ. με μέσ. και παθ. σημασ. πέφυκα (=ἔχω γεννηθῆ, εἶμαι), ὑπερσ. ἐπεφύκειν.

Ἐντικατάστασις ἀορ. β'

ὄριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔφυν	φύω	φύοιμι	—	φῦναι	φύς

Πρόσεχε τὰ ὁμῶχη

ἔφυν (ἀόρ.), ἔφουσα (ἀόρ.)=τοῦ φύω. ἔφην (πρτ.), ἔφησα (ἀόρ.)=τοῦ φημι

ΠΑΡΑΓ. φύμα, φύλον, φυλή, φύσις, φυτόν, ἔμφυτος, [φυή, εὐφυής, φύλλον, φῶς=ἄνθρωπος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. φυ- και τὸ πρόσφ. -j, φύ j-ω φύω. Τὸ υ εἶναι ἄλλοτε μακρὸν και ἄλλοτε βραχύ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἐκ, ἐν, μετά, περί, πρὸς, σὺν.

ΣΥΝΩΝ. γεννῶ, τίκτω, ἐναδιδῶμι, γίγνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) με αἰτιατ. : σοφοὺς υἱεῖς ἔφυσεν.

τὸ μέσ. 1) με ἐμπρόθ. προσδ. : ὤρμησε φύεσθαι ἀπὸ τῆς ρίζης.

2) με γεν. : τῆς γὰρ πέφυκα μητρός.

3) με ἀπαρ. : πεφύκασι γὰρ ὑπὸ τούτων κρατεῖσθαι.

Ἐὸ ἀόρ, ἔφυν και ὁ πρκ. πέφυκα χρησιμοποιοῦνται και

ὡς συνδετικὰ και λαμβάνουν κατηγοροῦμενον. :

οὔτοι πεφύκασι κακονούστατοι.

Χ

- * χαίρω=1) κατέχομαι ἀπὸ χαράν, εἶμαι εὐχαριστημένος. πρτ. ἔχαιρον, μέλλ. χαιρήσω [και χαρῶ, ἀόρ. ἐχάιρησα], παθ. ἀόρ. β' με ἐνεργ. σημασ. ἐχάρην, [πρκ. κεχάρηκα].

Ἐντικατάστασις ἀορ.β'

ὄριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐχάρην	χαρῶ	χαρείην	—	χαρῆναι	χαρεῖς.

ΠΑΡΑΓ. χάρις, χαρά, χαρτός, [χάρμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. χαρ- (ἐ-χάρ-ην) και τὸ πρόσφ. -j, χαρ-j-ω και με ἐπένηθεν τὸ -j, χαίρω. Ἐπὸ τὸ θ. χαιρ- και τὸ πρόσφ. ε (η) χαιρ-ή-σω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἐπὶ πρό, σὺν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι, ἤδομαι, τέρπομαι, γέγηθα.

ΑΝΤΙΘ. λυποῦμαι, ἀλγῶ

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ.: ἤκιστα χαίρουσι ταύτη τῇ καταστάσει.
 2) με αιτιατ.: τοὺς εὖσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσιν·
 3) με κατηγ. μτχ.: οἱ νέοι χαίρουσιν ἀκούοντες ἐξεταζομένων τῶν ἀνθρώπων.

Ν. ΕΛΛ. χαίρω καὶ χαίρομαι=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) ἀπολαμβάνω. «χαίρεται τῇ ζωῇ του». σύνθ. συγχαίρω.

χαλεπαίνω=1) ἀγριεύω, 2) ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ πολύ. πρτ. *ἐχαλέπαινον*, μέλλ. *χαλεπανῶ*, ἄορ. *ἐχαλέπηνα*.

• Μέσ. [*χαλεπαίνομαι* (οὐδεμία διαφορὰ σημασίας ἀπὸ τὸ ἐνεργ.)]. παθ. ἄορ. με μέσ. σημασ. *ἐχαλεπάνθη*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. χαλεπός θ. χαλεπαν- καὶ τὸ πρόσφ. -j, χαλεπαν-j-ω χαλεπαίνω, ὅπως ἀπὸ τὸ μέλας μελαίνω.

ΣΥΝΩΝ. ἀγανακτῶ, θυμοῦμαι, ὀργίζομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀσπάζομαι, φιλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ.: καὶ ἡμεῖς σοι χαλεπανοῦμεν.

2) με ἐμπρόθ. προσδ.: ὀρῶν αὐτοὺς τὰ παρόντα χαλεπαίνοντας·

• **χαρίζομαι** ἀποθ.=1) κάμνω τὸ χατήρι κάποιου, δεικνύω εὖνοιαν εἰς κάποιον, χαρίζομαι, 2) δίδω προθύμως, 3) ὑποχωρῶ. πρτ. *ἐχαρίζομαι*, μέσ. μέλλ. *χαρισθῆμαι* [καὶ χαρίσομαι, παθ. μέλλ. *χαρισθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐχαρισάμην*, [παθ. ἄορ. *ἐχαρίσθην*], πρκ. *κεχάρισμαι*, [ὑπερσ. *ἐκεχαρίσμην*].

ΠΑΡΑΓ. χαριστήριος, χαριστέον, ἀχάριστος, εὐχάριστος, [χάρισμα, χαρισμός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. χάρις θ. χαριτ- καὶ τὸ πρόσφ. -j, χαριτ-j-ομαι χαρίζομαι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀντί, ἐπί, κατά, πρός.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. . ἦν δὲ τῷ θυμῷ χαρίζομεθα.

2) με δοτ. καὶ αιτιατ.: τάδε οὖν μοι ἐκ τοῦ λοιποῦ χάρισαι.

Ν. ΕΛΛ. χαρίζω=1) δίδω εἰς κάποιον δῶρον, 2) ἀπαλλάσσω «τοῦ χαρισαν τὴν ποινὴν». **χαρίζομαι**=1) κάμνω χάριν εἰς κάποιον, εὖνοῶ κάποιον, 2) μεροληπτῶ.

χειροῦμαι (όομαι) ἀποθ.=καταβάλλω, νικῶ, ὑποτάσσω. πρτ. *ἐχειροῦμαι*, μέσ. μέλλ. *χειρώσομαι*, παθ. μέλλ. *χειρωθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐχειρωσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐχειρώθην*, πρκ. *κεχείρωμαι*.

ΠΑΡΑΓ. χείρωσις, ἀχείρωτος, χειρωτικός, [χείρωμα, χειρωτής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. χεῖρ θ. χειρό ω-ῶ, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ῥήματα εἰς -ύω.

ΣΥΝΩΝ. αἰρῶ, δουλοῦμαι, λαμβάνω, καταστρέφωμαι, παρίσταμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αιτιατ.: τούτους ἐχειρώσατο ἐν τρισὶν ἡμέραις.

* **χέω**=1) χύνω, ἀφίνω κάτι νὰ ρεύσῃ (ἐπὶ ὑγρῶν), 2) διασπείρω (ἐπὶ στερεῶν). ἐνεστ. (πάντοτε σύνθετος) *ἐγχεῶ*, πρτ. *ἐνέχεον*, μέλλ. μόνον τὸ γ' ἐν. *ἐγχεῖ*, ἀόρ. *ἔχεα* [καὶ *ἔχουσα* ἢ *ἔχευσα*, πρκ. *κέχουκα*].

• Μέσ. καὶ Παθ. *χέομαι*, πρτ. *ἔχεόμην*, μέσ. μέλλ. *χέομαι*, παθ. μέλλ. *χυνθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἔχεάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐχύθην*, πρκ. *κέχυμαι*, ὑπερσ. *ἐκεχύμην*.

Ὁ ἐνεστ. καὶ μέλλ. ἐνεργ. καὶ μέσ. συμπίπτουν.

ΠΑΡΑΓ. χοή, χόδην, χῶμα, χυμός, χυλός, χυτός, χύτρα, οἰνοχόος, [χεῖμα, χοῦς, χυθαῖος, χύσις, χύτης].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. χεF- χεF-ω, χέω· ἀπὸ τὸ θ. χεF- καὶ μετὰπτωσιν *χυ- ἐ-χύ-θην*.

ΣΥΝΘ. μετὰς προθ. : ἀντί, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, περί, σύν.

ΣΥΝΩΝ σπεύδω :

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ. : ὅταν βορέας χίονα χέῃ.

2) μετὰ δοτ. καὶ αἰτιατ. : ὁ παῖς ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην.

Ν. ἙΛΛ. χύνω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) λυώνω. «χυνω μολύβι». χύνομαι=1) διασκορπίζομαι, 2) ἐμβάλλω, 3) (μτφ.) ἐπιτίθεμαι.

χορηγῶ (έω)=1) ὀδηγῶ χορόν, 2) καταβάλλω τὴν δαπάνην διὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ χοροῦ, 3) (μτφ.) παρέχω τὰ μέσα, διευκολύνω. πρτ. *ἐχορήγουν*, μέλλ. *χορηγήσω*, ἀόρ. *ἐχορήγησα*, πρκ. *κεχορήγηκα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *χορηγοῦμαι*, [παθ. ἀόρ. *ἐχορηγήθην*, πρκ. *κεχορήγημαι*].

ΠΑΡΑΓ. χορήγιον, [χορήγημα, χορηγητής, χορήγησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. χορηγός θ. χορηγέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. μετὰς προθ. : ἀντί καὶ κατά.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ. : καὶ δοτ. : ἀλλὰ καὶ βασιλέα χρήματα χορηγεῖν ἡμῖν προτρέπονται.

2) μετὰ δοτ. : χορόν. ᾧ χορηγοῖην

Ν. ἙΛΛ. χορηγῶ=παρέχω κάτι, καταβάλλω τὴν δαπάνην διὰ κάτι. σύνθ. ἐπιχορηγῶ.

* **χῶω** καὶ **χώννυμι** καὶ **χωννύω**=1) συσσωρεύω χῶμα, 2) σκεπάζω μετὰ χῶμα, 3) κατασκευάζω πρόχωμα, 4) ἐγείρω τύμβον. πρτ. *ἔχουν* καὶ *ἐχώννυσον*, μέλλ. *χῶσω*, ἀόρ. *ἔχουσα*, πρκ. *κέχουκα*.

• Παθ. [χώννυμαι καὶ προσχοῦμαι], πρτ. *ἐχούμην*, [παθ. μέλλ. *χωθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐχουσάμην*], παθ. ἀόρ. *ἐχώσθην*, πρκ. *κέχουσαι*.

ΠΑΡΑΓ. χῶμα, χῶσις.

ΕΤΥΜ. 1) ἀπὸ τὸ θ. χω- χῶω. 2) ἀπὸ τὸ θ. χωσ- καὶ τὸ πρόσφ. *νυ χῶσ-νυ-μι χών-νυ-μι*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, κατά, πρό, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. σκεπάζω, κρύπτω, καλύπτω, κατορύσσω, θάπτω.

ΣΥΝΤΑΞΙ 1) με αίτιατ. : καί τὸ μνῆμα πολλοὶ χώσουσι.

2) ἀπολύτως (έννοουμένου τοῦ συστοίχου ἀντικ.) : ἡμέρας
ἔχουν ἑβδομήκοντα.

Ν. ΕΛΛ. χώνω=1) σκεπάζω με χῶμα, θάπτω, 2) (μτφ.) κρύπτω.

* **χρή** (ἀπρόσ.)=εἶναι πεπρωμένον, εἶναι ἀναγκαῖον, εἶναι ἀνάγκη.
πρτ. *χρήν* καὶ *ἐχρήν*, μέλλ. *χρήσει*.

Ἐντικατάστασις ἔνεστ.

ὀριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ	μτχ
χρή	χρή	χρεία	—	χρήναι	χρεῶν

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ ἄχρηστον οὐσιασ. *χρή* (=ἀνάγκη) καὶ τὸ ρ. ἐστὶ τὸ ἐστὶ παραλείπεται καὶ οὕτως ἡ λέξις *χρή* ἔγινε ρῆμα. Οἱ ἄλλοι τύποι τοῦ ἔνεστ. προήλθον ἀπὸ συνεκφορὰν καὶ συγχώιευσιν τοῦ *χρή* με τοὺς ἀντιστοιχοὺς τύπους τοῦ εἶμι. Π.χ πρτ. *χρή* + ἦν = *χρήν*, ὕποτ. *χρή* + ἦ = *χρή*, εὐκτ. *χρή* + εἶη = *χρεία*, ἀπαρ. *χρή* + εἶναι = *χρήναι*, μτχ. *χρή* + ὄν = *χρεῶν*.

ΣΥΝΩΝ. δεῖ, πρέπει, προσήκει, ἀρωόττει

ΣΥΝΤΑΞΙ. με ἀπαρ. ὡς ὑποκ. ὅπως τὰ ἄλλα ἀπρόσωπα : ἐβουλεύοντο τί *χρή* ποιεῖν

χρίω=1) ἀλείφω, ἐξαλείφω, 2) χρωματίζω. [πρτ. *ἐχρίον*, μέλλ. *χρίσω*, ἄορ. *ἐχρίσα*, πρκ. *κέχρικα*].

- Μέσ. *χρίομαι*, πρτ. *ἐχρίομην*, [μέσ. μέλλ. *χρίσομαι*, παθ. μέλλ. *χρισθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐχρισάμην*, [παθ. ἄορ. *ἐχρίσθην*], πρκ. *κέχρισμαι* [καὶ *κέχρισμαι*], ὑπερσ. *ἐκεχρίομην* [καὶ *ἐκεχρίσθην*].

Δι' ὁμότηχα βλέπε *χρῶμαι*

ΠΑΡΑΓ. *χρίμα*, [χριστός, χρίσμα, χρίσις, χριστέον, χριστής].

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ θ. *χρισ-* *χρίσ-ω-χρίω*. Τὸ *ι* εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἐν καὶ ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. ἀλείφω, χραίνω.

ΣΥΝΤΑΞΙ. με αίτιατ. (ἐνεργ. καὶ μέσ.) : τὸν ἐνδυτήρα πέπλον *ἐχρίον*.

Ν. ΕΛΛ. *χρίω* καὶ *χρίζω* = 1) ἀλείφω. 2) ἀναγορεύω, ἀνακηρύσσω, «τὸν *ἐχρίσαν* ὑποψήφιον».

χρῶ, **χράω** καὶ **χρήω**=1) χορηγῶ πᾶν τὸ ἀναγκαῖον, 2) δίδω χρησμόν, ἀποφαίνομαι, διακηρύσσω. [πρτ. *ἐχρων*, μέλλ. *χρήσω*], ἄορ. *ἐχρησα*.

- Μέσ. *χρῶμαι* (=1) συμβουλευομαι κάποιον θεὸν ἢ μαντεῖον, 2) ἐρωτῶ τὸν θεὸν ἢ τὸ μαντεῖον).

- Παθ. *χρῶμαι* (=χρησιμοδοτοῦμαι, παρέχομαι ὡς ἀπάντησις ὑπὸ τοῦ θεοῦ). πρτ. *ἐχρῶμην*, [μέσ. μέλλ. *χρήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἐχρησάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐχρήσθην*, [πρκ. *κέχρημαι* καὶ *κέχρησμαι*; ὑπερσ. *ἐκεχρήμην* καὶ *ἐκεχρήσμην*].

Δι' ὁμόηχα βλέπε *χρῶμαι*.

ΠΑΡΑΓ. χρησμός, χρηστήριον, πειθόχρηστος, [χρηστήρ, χρήσις, χρησιμωδός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *χρη- χρέω*.

ΣΥΝΩΝ. μαντεύομαι, προλέγω, προφητεύω, χρησιμωδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἔνεργ. 1) μεῖ ἀίτιατ. καὶ δοτ. : *χρηζόν μοι τὴν ἰαγγᾶ*.

ὁ θεὸς τὸν τε τάφον ὑστερον ἔχρησε τοῖς Λακεδαιμονίοις μετενεγκεῖν.

2) μεῖ ἀίτιατ. : *σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεστιν, ἅ χρεῖς*.

- * *χρῶμαι* (*χρήομαι*)· ἀποθ.=1) *χρησιμοποιῶ*, ἔχω σχέσεις. πρτ. *ἐχρῶμην*, μέσ. μέλλ. *χρήσομαι*, [παθ. μέλλ. *χρησθήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἐχρησάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐχρήσθην*, πρκ. μεῖ ἔνεργ. σημασ. *κέχρημαι*, ὑπερσ. μεῖ ἔνεργ. σημασ. *ἐκεχρήμην*.

Κλίσις ἔνεστ. καὶ πρτ

ὄριστ. καὶ ὑποτ. *χρῶμαι*, *χρεῖ*, *χρεῖται*, *χρώμεθα*, *χρεῖσθε*, *χρῶνται*

εὐκτ. *χρώμην*, *χρῶο*, *χρῶτο*, *χρώμεθα*, *χρῶσθε*, *χρῶντο*.

προστ. *χρῶ*, *χρήσθω*, *χρεῖσθε*. *χρήσθων*.

ἀπαρ. *χρεῖσθαι*. *μτχ.* *χρώμενος*.

πρτ. *ἐχρῶμην*, *ἐχρῶ*, *ἐχρεῖτο*, *ἐχρώμεθα*, *ἐχρεῖσθε*, *ἐχρῶντο*.

Πρόσεχε τὰ ὁμοήχα

χρήσομαι-χρησθήσομαι (μέλλ.), *ἐχρησάμην-ἐχρήσθην* (ἀόρ), *κέχρημαι* (πρκ), *ἐκεχρήμην* (ὑπερσ.)=τοῦ *χρῶμαι*.

χρήσομαι-χρησθήσομαι (μέλλ.), *ἐχρησάμην-ἐχρήσθην* (ἀόρ), *κέχρημαι* (πρκ), *ἐκεχρήμην* (ὑπερσ.)=τοῦ *χρήομαι*

ΠΑΡΑΓ. *χρησις*, *χρημα*, *χρηστέον*, *χρηστός*, *ἀχρηστος*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *χρήομαι-ῶμαι*. Τὸ ρ. κλίνεται κατὰ τὰ εἰς -ᾶω, ἐπειδὴ ὁμοῦς ἔχει χαρακτηῖρα *η* ἔχει *η* ἢ *η*, ὅπου τὰ εἰς -ᾶω ἔχουν *α* ἢ *α*.

ΣΥΝΘ μεῖ τὰς προθ : ἀπό, διά, ἐπί, κατά, πρὸς.

ΣΥΝΩΝ: μεταχειρίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μεῖ δοτ. : *χρῶνται δὲ αἱ ἀρχαὶ τοῖς μένουσι τῶν ἐφήβων*.

2) μεῖ δύο δοτ. (ἐκ τῶν ὁποίων ἢ μία κατηγ. τῆς ἄλλης),

οὔτε φίλῳ οὔτ' ἐχθρῷ πώποτ' ἐχρησάμην αὐτῷ.

χωρῶ (ἔω)=*παραχωρῶ* τὴν θέσιν μου, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ὀπι-

σθοχωρῶ, 2) προβαίνω, προχωρῶ, συνεχίζω, 3) ἐπιτυγχάνω. πρτ. *ἐχώρουν*, μέλλ. *χωρήσω* καὶ μέσ. μέλλ. *μὲ ἐνεργ. σημασ. χωρήσομαι*, ἀόρ. *ἐχώρησα*, πρκ. *κεχώρηκα*, ὑπερσ. *ἐκεχωρήκειν*.

- Παθ. [χωροῦμαι], πρτ. *ἐχωρούμην*, [μέλλ. χωρηθήσομαι], ἀόρ. *ἐχωρήθην*, πρκ. *κεχώρημαι*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

<p>ἐχώρησα (ἀόρ.), κεχώρηκα (πρκ.), χωρηθήσομαι (μέλλ.), ἐχωρήθην (ἀόρ.), κεχώρημαι (πρκ.)=τοῦ χωρῶ.</p> <p>ἐχώρισα (ἀόρ.), κεχώρικα (πρκ.), χωρισθήσομαι (μέλλ.), ἐχωρίσθην (ἀόρ.), κεχώρισμαι (πρκ.)=τοῦ χωρίζω.</p>
--

ΠΑΡΑΓ. ἀναχώρησις, ὑποχώρησις, ἀναχωρητέον, [χώρημα, ἀναχώρημα, χώρησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *χῶρος* θ. *χωρέ-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλὰς προθ. : *ἐγ-χωρεῖ* (ἀπρόσ.)=εἶναι δυνατόν, εἶναι ἐπιτετραμμένον.

ΣΥΝΩΝ. προβαίνω, προπορεύομαι, προέρχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ ἐμπρόθ. προσδ καὶ ἐπιρρ. προσδ. : Ἐπειτα ἐχώρουν κατὰ τὴν ἀμαξιτόν. ὁμοσε χωροῦσιν οἱ Συρακόσιοι:

2) σπανίως μὲ αἰτιατ. : οὐ γὰρ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις.

N: ΕΛΛ. *χωρῶ* καὶ *χωράω* = 1) δύναμαι νὰ περιλάβω, 2) εὐρίσκω χῶρον. συνθ. *ἀναχωρῶ*, *ἐκχωρῶ*, *παραχωρῶ*, *ὑποχωρῶ* κλπ.

Ψ

ψέγω=κατακρίνω, κατηγορῶ. πρτ. *ἔψεγον*, μέλλ. *ψέξω*, ἀόρ. *ἔψεξα*.

- Παθ. *ψέγομαι*, [πρκ. *ἔψεγμαι*].

ΠΑΡΑΓ. ψόγος, ψεκτός, ψέκτης.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *ψέγ- ψέγω*.

ΣΥΝΘ. διαψέγω

ΣΥΝΩΝ. αἰτιῶμαι, ἐγκαλῶ, κατηγοροῦμαι, ἐπιτιμῶ, μέμφομαι, λοιδορῶ, ὄνειδίζω.

ΑΝΤΙΘ. ἐπαινῶ, εὐλογῶ, ἐγκωμιάζω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : τούτους ψέξουσι.

2) μὲ δύο αἰτιατ. : ἃ ψέγομεν τὸν ἔρωτα.

3) μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. : ἐπὶ ταύτῃ τῇ διατριβῇ ἔψεγον αὐτόν.

ψεύδω=1) ἔξαπατῶ κάποιον μὲ ψευδολογίες, 2) διαψεύδω, 3) παραιοῦ. πρτ. *ἔψευδον*, μέλλ. *ψεύσω* καὶ δωρ. *ψευσῶ*, ἀόρ. *ἔψευσα*.

- Μέσ. *ψεύδομαι* (=1) λέγω ψεύδη, ψευδολογῶ, 2) προσποιοῦμαι

3) πλανῶμαι). πρτ. *ἔψευδόμην*, μέσ. μέλλ. *ψεύσομαι*, [παθ. μέλλ. *ψευσθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἔψευσάμην*, παθ. ἄορ. και με μέσ. σημασ. *ἔψευσθην*, πρκ. *ἔψευσμαι*, ὑπερσ. *ἔψεύσμην*.

ΠΑΡΑΓ. ψευδής, ψευδος, ψευδομα, [ψεύστης, ψευμα, διάψευσσις].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. ψευδ- ψεύδ-ω.

ΣΥΝΘ: με τὰς προθ.: διά, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἀπατῶ, φενακίζω, ψευδολογῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀληθεύω, ὁψευδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ: με αἰτιατ. και γεν.: και με ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ τὸ μέσ. 1) με γεν.: ἔψεύσατο τῶν ἐλπίδων.

2) με αἰτιατ.: ἅ ὄμοσεν ἔψεύσατο.

Ν. ΕΛΛ. διαψεύδω—ἐμφανίζω ἢ ἀποδεικνύω κάποιον ψεύτην. *ψεύδομαι*, *διαψεύδομαι*.

* *ψηφίζω*=λογαριάζω ἢ ἀριθμῶ με ψηφίδας (χαλίκια). Ἀπὸ τοὺς ἀττ: πεξ: χρησιμοποιεῖται μόνον σύνθετον: *ἐπιψηφίζω*=θέτω κάτι εἰς ψηφοφορίαν. πρτ. *ἔπεψηφίζον*, μέλλ. *ἐπιψηφιδῶ*, ἄορ. *ἔπεψηφισα*, πρκ. *ἔπεψηφισα*, ὑπερσ. *ἔπεψηφικῶς ἦν*.

● Μέσ. *ψηφίζομαι* (=1) δίδω τὴν ψῆφον μου, *ψηφίζω*, *ψηφοφορῶ* 2) ἐγκρίνω, ἀποφασίζω με τὴν ψῆφον μου).

● Μέσ. *ψηφίζομαι* (=ἀποφασίζομαι διὰ ψηφοφορίας, ἐπιδοκιμάζομαι). πρτ. *ἔψηφιζόμην*, μέσ. μέλλ. *ψηφιοθμαι*, παθ. μέλλ. *ψηφισθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἔψηφισάμην*, παθ. ἄορ. *ἔψηφίσθην*, πρκ. *ἔψηφισμαι*, ὑπερσ. *ἔψηφίσμην*.

ΠΑΡΑΓ: καταψήφισις, διαψήφισις, ἀποψήφισις, ψήφισμα, [ἐπιψήφισις, ψηφισμός, ψηφιστός].

ΕΤΥΜ: ἀπὸ οὐσιασ. ψῆφος θ. ψηφιδ- και τὸ πρόσφ: -j, ψηφιδ-j-ω — *ψηφίζω*, κατὰ τὰ εἰς -ίζω ὀδοντικὸληκτα.

ΣΥΝΘ: ἀποψηφίζομαι (=ἀθαῶνω), καταψηφίζομαι (=καταδικάζω) ἀναψηφίζω =θέτω πάλιν ζήτημα πρὸς ψηφοφορίαν) ἐπιψηφίζω (=θέτω εἰς ψηφοφορίαν), διαψηφίζομαι (=ἀποφασίζω με τὴν ψῆφον μου).

ΣΥΝΩΝ. ἐπιχειροτονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. με αἰτιατ.: και σὺ ἐπιψήφιζε ταῦτα:

τὸ μέσ. 1) με αἰτιατ.: ψηφισασθαι μὲν ἤδη τὴν βοήθειαν.

2) με αἰτιατ. και δοτ.: τὸν κληρὸν ὃν ὑμεῖς αὐτῇ ἔψηφισασθε.

3) με ἀπαρ.: ἐψηφίσαντο βοηθεῖν πανδημεῖ.

Ν. ΕΛΛ. *ψηφίζω*=ψηφοφορῶ, δίδω ψηφον. *καταψηφίζω*=ἀπορρίπτω διὰ τῆς ψήφου μου.

ψύχω=1) πνέω, φυσῶ, 2) δροσίζω, 3) στεγνώνω [πρτ. *ἔψυχον*, μέλλ. *ψύξω*], ἄορ. *ἔψυξα*, [πρκ. *ἔψυχα*].

● Παθ. *ψύχομαι*, [παθ. μέλλ. α' *ψυχθήσομαι* και β' *ψυχήσομαι* ἢ

ψυγήσομαι], παθ. ἄορ. α' ἐψύχθη, παθ. ἄορ. β' ἐψύχην [καὶ ἐψύγην], πρκ. ἐψυγμαι.

ΠΑΡΑΓ. ψυκτήρ, [ψυκτήριον, ψυχή, ψυχος, ψυχρός, ἄψυκτος, ψύγμα, ψυμός, ψυκτικός, ψύξις]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ψυχ- ψύχω:

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά.

ΣΥΝΩΝ. πήγνυμι, ξηραίνω.

ΑΝΤΙΘ. θερμσίνω, θάλπω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ.: τὰς μὲν οὖν ναῦς οὐκ ἔστιν διαψόξαι.

Ω

ὠθῶ (έω)=1) σπρώχνω, μετακινῶ, ἀπομακρύνω, 2) ἀποκρούω, 3) ἐξορίζω, ἐκδιώκω. πρτ. ἐώθειον, μέλλ. ὦσω [καὶ ὠθήσω], ἄορ. ἔωσα [καὶ ὠθησα, πρκ. ἔωκα, ὑπερσ. ἐώκειν].

* Μέσ. καὶ Παθ. ὠθοῦμαι, πρτ. ἐωθούμην, μέσ. μέλλ. ὦσομαι, παθ. μέλλ. ὠσθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐωσάμην, παθ. ἄορ. ἐώσθη, πρκ. ἔωσμαι.

Ἐντικατάστασις ἄορ. α'

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔωσα	ὦσω	ὦσαιμι	ὦσον	ὦσαι	ὦσας

ΠΑΡΑΓ. ὠθισμός, ἄπωσις, ἐξώστης, [ἀπωστέυς, ἀπωστός, ὠθημα, ὠθησις, ὠσις, ἄνωσις].

ΕΤΥΜ. πὸ τὸ θ Fωθ- καὶ τὸ πρόσφ ε (η), Fωθ-ε ω ὠθέ-ω-ὠθῶ, ἢ συλλ. αἰξήσις ε ὀφείλεται εἰς τὸ ἀρχικόν F.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, σὺν κλπ.

ΣΥΝΩΝ. ἀποδιώκω, ἀποκρούω βιάζομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἔλκω, ἐπισπῶμαι σύρω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ.: καὶ ἐώθει με εἰς τὰς λιθοτομίας.

N. ΕΛΛ. ὠθῶ=1) σπρώχνω, 2) ἐπισπεύδω. σύνθ. ἀπωθῶ, ἐξωθῶ, προωθῶ

* ὠνοῦμαι (έομαι)· ἀποθ.=1) ἀγοράζω, 2) ἐνοικιάζω, 3) δωροδοκῶ. πρτ. ἐωνούμην, μέσ. μέλλ. ὠνήσομαι, [παθ. μέλλ. ὠνηθήσομαι], μέσ. ἄορ. α' ἐπριάμην [καὶ ἐωνησάμην καὶ ὠνησάμην], παθ. ἄορ. ἐωνήθη, πρκ. ἐώνημαι, ὑπερσ. ἐωνήμην.

Ἀντικατάστασις ἄορ.

ὄριστ. ἐπριάμην	ὑποτ. πρίωμαι	εὐκτ. πριαίμην	προστ. πρίω ἢ πρίασο	ἀπαρ. πρίασθαι	μτχ. πριάμενος
--------------------	------------------	-------------------	----------------------------	-------------------	-------------------

ΠΑΡΑΓ. ὠνή, ὠνησις, ὠνητέος, ὠνητής, ὠνητός, ἀργυρώνητος, [ὠνημα, ὠνήτωρ, ὠνιος].

ΕΤΥΜ. ὁπό τὸ θ. *Ῥων-* καὶ τὸ πρόσφ. *-ε (η)*, *Ῥων-ε ομαι ὠνέ-ομαι ὠνοῦμαι* καὶ *ὠν-ή-σομαι*. Ἡ ἀΐξησης *ε* ὀφείλεται εἰς τὸ ἀρχικὸν *Ῥ*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, ἐξ, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀγοράζω.

ΑΝΤΙΘ. ἀποδίδομαι, πιπράσκω, πωλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : εἴ τις ἐν Πελοποννήσῳ τινὰς ὠνεῖται.

2) με αἰτιατ. καὶ γεν. (ἀξίας) : ὅστις ἀργύρου με ὠνήσεται.

3) με αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. : καὶ οἰκίας καὶ τέλη ὠνοῦνται παρὰ τῆς πόλεως.

* ὠφελῶ (έω)=1) βοηθῶ, ὑποστηρίζω, 2) ὠφελῶ, εἶμαι χρήσιμος πρτ. ὠφέλουν, μέλλ. ὠφελήσω, ἄορ. ὠφέλησα, πρκ. ὠφέληκα, ὑπερσ. ὠφελήκειν.

• Μέσ. καὶ Παθ. ὠφελούμαι, πρτ. ὠφελούμην, μέσ. μέλλ. καὶ μέ παθ. σημασ. ὠφελήσομαι, παθ. μέλλ. ὠφελήσῃσομαι, παθ. ἄορ. ὠφελήσῃην, πρκ. ὠφέλημαι, ὑπερσ. ὠφελήμην.

ΠΑΡΑΓ. ὠφέλημα, ὠφελητέος, ἀνωφέλητος, [ὠφέλησις, ἀνωφελής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀχρηστον ἐπίθ. : ὠφελής θ. ὠφελεσ-ω ὠφέλε-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. . ἀντί, ἐπί, σύν.

ΣΥΝΩΝ. λυσιτελῶ, ὀνίνημι, εὖ ποιῶ.

ΑΝΤΙΘ. αἰκίζω, βλάπτω, ζημιῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. . καὶ ὠφέλει τοὺς Ἕλληνας.

Ν. ΕΛΛ. ὠφελῶ=παρέχω ὠφέλειαν, ἐξυπηρετῶ, κάμνω καλόν. «δὲν με ὠφέλησε τὸ φάρμακον». σύνθ. ἐπωφελούμαι.